

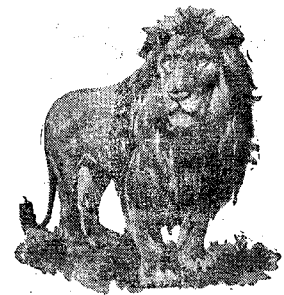
ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ = ၏
သက်တော် (၇၄) နှစ် အရွယ် ပုံတော်

အမရပူရရှိ
မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက် ဆရာတော်

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ
၏

တဘဝ သံသရာ

[ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သောစာမူကို မွမ်းမံ ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်၍
ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဈာနပြုပြီးဆုံးသည့်အထိ ဖော်ပြထားပါသည်။]

နယူးဘားမား ပိဋကပုံနှိပ်တိုက်
အမရပူရရှိ။

A

စာရှုသူအတွက် မှာထားချက်

ကိုယ်တည်း တယောက် ချမ်းသာရောက်ဖို့
ခုလောက်ကြိုးကုတ် အားမထုတ်ဘူး၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ၏ ရှေးခါးဘိုးဘ
လက်ထက်ကလျှင် ရသည့်တန်ဖိုး ထင်မညှိုးဘို့
အားကြိုးမာန်တက် ငါဆောင်ရွက်သည်.....
ဆက်လက် တည်တံ့ပါစေသော်။

ဘာသာအရေး ဥပစာပေး

ဤလင်္ကာပိုဒ်ဖြင့်ပင် ဆရာတော်၏ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်အတွက်
ဘယ်မျှလောက် အလေးပေးထားကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး အကဲ
ဖြတ်နိုင်ကြပါသည်။ ဆရာတော်သည် သက်ရွယ်တော် ကြီးရင့်မှ ဤဆန္ဒမျိုး
ဖြစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ရဟန်းငယ်ဘဝကပင် သာသနာရေးနှင့်
ပတ်သက်လာလျှင် ကိုယ်ကျိုးမပက် ဘာသာအကျိုးသက်သက်ကိုသာ ရှေးရှု
ပြီး ဆန္ဒတော်ပြင်းပြစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ဤစာရေးသူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေ
ခဲ့ရ၍ ကောင်းကောင်းသိခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။ ယင်းဘာသာအရေးနှင့်ပတ်သက်
လာလျှင် မည်သည့်ဒကာ-ဒကာမကိုမျှ ထောက်ထားမှုမပြု၊ ဘာသာအကျိုး
တခုကိုသာ ဥပစာပေး ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဘာသာအရေးကြောင့်
သာသနာ့ညှိုးမည်ဆိုလျှင် မုန်း-ချစ် နှစ်ပါး ပယ်ရှား၍ အသေးအဖွဲ့ကစပြီး
နည်းမှန်လမ်းကျ ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်-စစ်အတွင်းအချိန်မှာ မိသားစုတခုသည် ကျောင်းတိုင်း၌
လာရောက်၍ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်အဖြစ်ဖြင့် ခေတ္တတည်းခိုနေထိုင်စဉ် နေ့လည်
တချိန်တွင် သီချင်းဓာတ်ပြားဖွင့်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ဆူဆူညံညံ စကားပြော
နေကြရာ သီချင်းဓာတ်ပြားမဖွင့်ရန်-မဆူညံရန် စာရေးသူကို သွားရောက်
တားမြစ်စေခဲ့ပါသည်။ မကြာမီ နောက်တရက်မှာလည်း သီချင်းဓာတ်ပြား
ဖွင့်ကြပြန်ရာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်သွား၍ “တနေ့ကလည်း တားမြစ်ခဲ့ပြီ၊
နားမထောင်ကြ၊ ရှေ့လဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေဦးမည်၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီကနေ့က

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို

ဆရာတော် အရှင်စန္ဒောဘာသ၏ ဣန္ဒြာဓိပတိကိုခံယူကာ

မောင်အေးမြင့် (မြန်မာ့ရိုးရာဒီဇိုင်း)က

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား

ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖိတ်ဖြင့် ရေးဆွဲ ပူဇော် လှူဒါန်းပါသည်။

ကိုယ်အလိုရှိရာ ပြောင်းရွှေ့ကြပါ” လို့ အပြတ်ပြော၍ ထုတ်ပစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်၏ သက်တော်မှာ (၄၀)ကျော်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ကျောင်းတွင်း၌ သာသနာတော်၏ အသရေပျက်စေမည့် ဘာသာရေး ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် ဆူညံမှုများကို လုံးဝမလိုလားကြောင်း ထင်ရှားစေပါသည်။ [သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ ယခုတိုင်ရှိနေကြခြင်းကြောင့် အမည်များကို မဖော်ထုတ်ခြင်းဖြင့် ဝတ္တရားကျစေပါသည်။]

ဗုဒ္ဓလောကအရ လူသံပွဲတို့ ကျောင်းဘုရားထဲ လုပ်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓအယူ အတွင်းလူမျက်လို့ ဘာသာမျက်၍ ခက်လိမ့်မည်။

ဝိနည်းအရေး အလေးပေး

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး၍ မကြာသေးသော အချိန်မှာ “ပြည်သူ့ရဲဘော်-ကရင်-ကွန်မြူနစ်ပါတီ” စသည်တို့ ပြည်တွင်းရေး မပြေမလည် မည်မမျှဖြစ်၍ ကာလ ဒေသ မတည်မငြိမ် ရှိနေကြသောကြောင့် နေ့ရောညပါ ကျီးလန်စာစား နေကြရာကာလဝယ် (ဘောင်မြို့) ကျောင်းအမကြီးက အားကိုးတကြီးဖြင့် အိမ်မှာခိုင်းစေထားသော လူတယောက်ကို သံသေတ္တာငယ် တခုဖြင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို ထည့်၍ ဆရာတော်ထံသို့ လာရောက်အပ်နှံရာ ဆရာတော်က “ငါ့ကျောင်းပေါ်တော့ မသားခွဲနဲ့ သင့်တော်သော ကျောင်းဝင်းတနေရာမှာ ဒကာကိုယ်တိုင် မြှုပ်နှံထားလိုက်ထားခဲ့ပါလား” ဟု အမိန့်ရှိသ်ကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ရပါသည်။ ပစ္စည်းလာပို့သော ထိုဒကာလည်း တနေရာမှာ သူ့သဘောအတိုင်း မြှုပ်နှံပြီး ပြန်သွားပါသည်။

နောက်တနင်္ဂနွေခန့်ကြာသောအခါ ပျာယီးပျာယာဖြင့် ပြန်လာရာ “ဘာကိုစွဲရှိလို့ ပြန်လာတာလဲ” ဟု မေးရာ တပည့်တော်မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို စာချဘုန်းကြီးက ကျောင်းပေါ် ထားခွင့်မပြုလျှင် တူးဖော်ပြီး ပြန်ယူခဲ့ရန် ကျောင်းအမကြီးကခိုင်းလို့ ပြန်လာခဲ့ရကြောင်း “စာချဘုန်းကြီးကလဲ သားလိုသဘောထားပြီး အားကြီးလို့ အပ်တာအောင် တာဝန်မယူချင်ဘူး” လို့ ကျောင်းအမကြီးက အပြစ်တင်စကားပြောကြောင်း လျှောက်တော့ “သာသနာ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာဘဲ ဒကာမကြီးမျက်နှာကိုတော့ မကြည့်နိုင်တာ အားတော့နာပါရဲ့” အဲဒါပြန်ပြောလိုက် မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ယူသွားပါ” လို့ အမိန့်ရှိပါသည်။ [ဒကာ - ဒကာမများ၏

ပစ္စည်းများကို တာဝန်ယူပြီး သိမ်းဆည်းပေးခြင်းသည် ဝိနည်းတော်နှင့် ဆန့်ကျင်သောကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ တာဝန်ယူခွင့်ရှိသော အချို့ကိစ္စများကား ရှိပါသေးသည်။ ကျောင်းအမကြီးက ဆရာတော်ကို “သားစာချဘုန်းကြီး” ကျန်ဥးပဉ္စင်းနှင့် ကိုရင်များကိုလည်း “သားဥးပဉ္စင်း၊ သားကိုရင်” ဟု အမြဲခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ကျောင်းတိုက်ဥးစီး အတိသုခဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှိတော်မူသေး၍ ဆရာတော်ကို “စာချဘုန်းကြီး” ဟု အများက ခေါ်ကြပါသည်။]

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊

လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမိုး အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မိုး ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်၊

နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမိုး ကြိုးစားမည်။

သာသနာ့အရေး အသက်ပေး

အထက်ပါ သာသနာရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ခံယူချက်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော်က စိတ်ရှိအတိုင်း ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းခံယူချက်ကို ရေးသားရုံတွင်မက စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် အခါအားလျော်စွာ အကြိမ်ကြိမ် နှုတ်ဖြင့်လည်း ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံး ဆောင်ရွက်ချက်များကို ကြည့်ရှုလျှင် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ သာသနာ့အရေးကိုသာ ဦးစည်မသိ ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝ ကျင့်သုံးသွားပုံမှာ အများအသိပင် ဖြစ်ပါသည်။ [နောက်ဆုံး ဆောင်ရွက်ချက်များကို စာမျက်နှာ ၅၂၃ မှစ၍ ကြည့်ပါ။] လောကဓမ် မုန်တိုင်းလည်း ဆရာတော်အတွက်မှာ အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ ယင်းသို့ တွေ့ကြုံရသော်လည်း မြင့်သောသစ်ပင်သည် လေမိုးဒဏ်ကို အများဆုံးခံရသလို သဘောထား၍ မဖြူတမ်း အပြုံးမျက်နှာဖြင့် အခွင့်သင့်သလို ကြံ့ကြံ့ခံခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်၏ သာသနာရေးနှင့် စပ်သော

ကံကလည်း “နိပ်လေ ထလေ၊ ဖိလေ ကြလေ၊ ဘောလုံးပမာ မြေပေါ်မှာ နာနာပေါက်လေ မြင့်မြင့်တက်လေ” ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ဗုဒ္ဓအပေါ် ယုံကြည်ချက်

ဘုရားတည်းဟူသော နေမင်း မထွန်းပေါ်လျှင်၊ ဘုရားတည်းဟူသော လမင်း မထွန်းလင်းလျှင် ပရမတ္ထသဘာဝဖြစ်သော ကုသိုလ် အကုသိုလ် ရုပ် နာမ် ဓမ္မတို့ကိုခွဲခြား၍ အသေးစိတ်သိတို့ကို မဆိုထားဘိ၊ နာမည်ကိုသော်မှ သိနိုင်ခွင့်ရကြမည်မဟုတ်ပါ။

ဘုရားရှင်တော် မပွင့်ပေါ်လျှင်
လူတော်အများ စိတ်ကောင်းထားလည်း
ဤကား ကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့်
ထိုထိုဘုံဘဝ မသိရ များလှအပြစ်တွေ။

ဘုရားရှင်တော် ပွင့်ထွန်းပေါ်၍
ဟောဖော်ညွှန်ကြား မြတ်တရားကြောင့်
ဤကား ကုသိုလ် အကုသိုလ်နှင့်
ထိုထိုဘုံဘဝ သိကြရ များလှ ကျေးဇူးတွေ။

ဤမျှသာ မကသေးပါ— “ဘိက္ခုတို့... ကိလေသာကုန်စင်၍ အစုံအလင် သိမြင်တော်မူစွမ်းနိုင်သော “တထာဂတ” အမည်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဆူ ဖြစ်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် လောကမှာ(သတ္တဝါတွေမှာ)အလွန်စူးရှ၍ ကြီးမားလှသော ဉာဏ်စက္ခုနှင့်၊ လွန်စွာ တောက်ပြောင်သော ဉာဏ်ရောင် အလင်း ပေါ်ထင်းလာပေသည်။ (ဧကဂ္ဂတ္ထရ-ဧကပုဂ္ဂလဝဂ်၊ ၆ သုတ်)” ဤစကားတော်အရ သတ္တဝါလောကမှ တုန့်ခင်း၍မရလောက်အောင် အသိဉာဏ် တွေ ညွှန်ပေးသည့်အတွက် အားရ ကျေနပ်လှသောကြောင့် မည်သည့် လောကဓမ်ကိုမျှ အရေးမထားဘဲ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အပေါ်၌သာ အမြဲတမ်း တသမတ်ထည်း ကြည်ညိုလေးစားစွာ ယုံကြည်မှုရှိပါသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ကျေးဇူးတော်

ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းပေါ်လာခြင်းကြောင့် နတ်လူတို့မှာ ပင်ကိုယ်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်၊ မူလစိတ်ဖြင့် ခွဲကျိတ်၍ မသိနိုင်သော အကြောင်းအရာများကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်အောင် ခွဲခြား သိမြင်ခွင့် ရရှိကြပါသည်။

ယင်းသို့ သိမြင်ခွင့် ရကြသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို “သတ္တဝါများ၏ ဉာဏ်မျက်လုံး၊ ဉာဏ်အလင်းရောင်ကြီး” ဟု တင်စား၍ ခေါ်ဆိုရပါမည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်တည်းဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံး ဉာဏ်အလင်းရောင်ဟပ်သဖြင့် သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်မှာလည်း ဉာဏ်မျက်စိအကြည်ဓာတ် စူးရှ ဖောက်ထွင်း၍ မြင်စွမ်းနိုင်သည်အထိ ပွင့်လင်းလာရပေသည်။ သတ္တဝါတို့၏ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် တည်းဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံးဖြင့် သိမြင်ရသော အကြောင်းအရာများမှာ— (၁) သတ္တလောက၊ (၂) ဩကာသလောက၊ (၃) သင်္ခါရလောကများ ဖြစ်ကြပေသည်။

သတ္တလောက

သက်ရှိသတ္တဝါများကို “သတ္တလောက” ဟု ခေါ်သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်း တော် မမူမီအချိန်မှာ “သက်ရှိသတ္တဝါဟူသည် လူနှင့် ကုန်းနေသတ္တဝါ၊ ရေနေ သတ္တဝါများသာရှိသည်” ဟု ထင်မှတ်နေကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်း ပေါ်လာတော်မူခြင်းကြောင့် ဉာဏ်အလင်းရောင်ပွင့်လင်း၍ သိမြင်ကြရသည် ကား ဤမျှမက “ငရဲသား၊ ပြိတ္တာ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ” ဟူသော သတ္တဝါတွေ ရှိကြ ပါသေးကလား-ဟု သတ္တလောကကြီးကို ချဲ့ထွင်၍ သိခွင့်ကြေလေသည်။ [“ကုန်းနေသတ္တဝါပေါင်း ကိုးကုဋေ၊ ရေနေသတ္တဝါပေါင်း ဆယ် ကုဋေရှိသည်” ဟု အဆိုရှိသည်။]

ဩကာသလောက

သတ္တဝါတို့၏တည်နေရာ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးကို “ဩကာသလောက” ဟု ခေါ်သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မူမီ အချိန်ဝယ် “သက်ရှိသတ္တဝါတို့၏ ဘည်နေရာ၊ သက်မဲ့ဖြစ်သော သစ်ပင်၊ တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီးစသော အရာဝတ္ထုတို့၏တည်နေရာ ကမ္ဘာလောကသည် မြေပုံတွင် မြင်ရ သလောက်သာရှိသည်” ဟု မှတ်ထင်နေကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်း တော်မူလာခြင်းကြောင့် ဉာဏ်အလင်းရောင် ထင်လင်းလာသဖြင့် သိကြရ သည်ကား— “ဤကမ္ဘာမြေကြီး၏အတွင်း၌၎င်း၊ ကောင်းကင်၌၎င်း၊ သတ္တဝါ တို့၏တည်နေရာ ဩကာသလောက ရှိပါသေးကလား၊ ဤကမ္ဘာလောက ကဲ့သို့ အခြားသော ကမ္ဘာလောကတွေ သတ္တဝါတွေနှင့်အတူ မြောက်များစွာ တည်ရှိနေကြပါသေးကလား” ဟု အမြင်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ချဲ့ထွင်သိခွင့် ရကြ ပြန်ပါသည်။ [ငရဲပြည်သည် မြေကြီး၏အတွင်း (အောက်)၌ရှိ၍၊ နတ်ပြည်- ဗြဟ္မာ့ပြည်များကား ကောင်းကင်၌ တည်ရှိကြသည်။]

သင်္ခါရလောက

ရုပ်နာမ်တရားများကို “သင်္ခါရလောက” ဟု ခေါ်သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မမူမီ အချိန်ဝယ် “ငါ၊ သူ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ သစ်ပင်၊ တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး” စသော ဓာတ်သဘာဝများကို အကောင်အထည်အဖြစ် အတုံးအခဲ အဖြစ်ဖြင့်သာ မှတ်ထင်နေကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် ရရှိသည့် ဉာဏ်မျက်စိ အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်ရှုသောအခါ “အကောင်အထည် မဟုတ်၊ အတုံးအခဲ မဟုတ်၊ သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပေါင်းစပ်နေသော ရုပ်နာမ်တွေသာ ဖြစ်သည်။ သက်မဲ့ဖြစ်သော သစ်ပင်၊ တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး စသည်တို့လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေသော ရုပ်ကလာပ် အမှန်စုတွေသာဖြစ်သည်။ အတ္တမရှိ၊ သူမရှိ၊ ငါမရှိ” ဟု စစ်မှန်သော သင်္ခါရလောကကြီးကို ဉာဏ်မျက်စိ အရောင်အလင်းဖြင့် ချဲ့ထွင်၍ အကျယ်တဝင့်သိခွင့်ရရှိကြပါသည်။ ဤမျှသာမကသေးပါ၊ အချို့က “သတ္တဝါများသေပြီးနောက် ဘဝ ရှိသေးသည်၊ အချို့ကား ဘဝမရှိတော့” ဟု မရေမရာဖြင့်သာ နေကြရ၍၊ အသေအချာ သိခွင့်မရကြပါ။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာခြင်းကြောင့် “အဝိဇ္ဇာ-တဏှာကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာဖြစ်မှသာ သံသရာအဆက်ပြတ်ပြီး ဘဝကုန်ဆုံးကြောင်း” အတိအကျ သိကြရပါသည်။

ဤသို့စသော ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တွေကြောင့် ဗုဒ္ဓအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစား အားထားသောစိတ်ဖြင့် အသက်ပါနှင်း၍ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်၏စိတ်ဓာတ်မှာ ဗုဒ္ဓအပေါ်၌ ဤမျှသာမက၊ ရေးပြု၍ပင် မကုန်နိုင်လောက်အောင်သော ယုံကြည်ချက်များအပြင်၊ အမျိုးသား စိတ်ဓာတ်လည်း အပြည့်အဝရှိကြောင်းကို “အနာဂတ်သာသနာရေး” စသော ကျမ်းစာများနှင့် “တဘဝသံသရာ” ဤကျမ်းစာကို လေ့လာသော အားဖြင့်၎င်း၊ တွေ့ကြုံ ဆုံဆည်းချိန်များ၌ ကိုယ်တော်တိုင် ဟောပြောချက်များဖြင့်၎င်း မှန်းဆနိုင်ကြပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အမျိုးဘာသာ သာသနာကြီးပွား ကောင်းစားရေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ထုံမွမ်းထားအပ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် မည်မျှပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေကာမူ ယင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ဂရုမပြု လစ်လျူရှုရုံမျှမက အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ ကဲ့ရဲ့မှု-ချီးမွမ်းမှု လောကဓမ္မတရားကို အခွင့်မပေး အရေးမထား ဇာနည်ဘွားယောက်ျား ပီပီ အလုပ်သဘော တောက်ပြောင်အောင်မြင်မှုကိုသာ “တခုတည်းသော

လှမ်းစဉ်” ဟု လေးနက်သော ယုံကြည်မှုဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ကြီးစွာသော ဇွဲ လုံ့လကို အဖော် သဟဗျလျက် ပျော်ပျော်ကြီး ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ခြင်းသည် သာသနာ့သမိုင်းစဉ်မှာ ရဲရဲကြီး သာကေတင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် အမျိုး ဘာသာ သာသနာရေးကိုသာ ရှေးရှုလျက် တဘဝကောင်းစားရေးနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ကြောခိုင်စွာ မိမိဉာဏ်မှီသလောက် အခါအခွင့်သင့်သလို တပည့်များအား ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ဉာဏ်အရောင်အလင်းပေးကာ နေ့မအား-ညမအား ရေးသားဟောပြောမှုပြုရုံတွင်မက၊ ကိုယ်တိုင်လည်း စံသား၍ ပညာပေးသင်ခန်းစာ အနေဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို အရေးမထား အများအကျိုးကို ရှေးရှုရေးသားအပ်ခဲ့သော ကျမ်းစာများ၏ အရေအတွက်မှာ အထင်အရှားအားဖြင့် (၆၃) ကျမ်း၊ အရွယ်မျိုးစုံ စာမျက်နှာအားဖြင့် ၄၀၀၀၀ (လေးသောင်း) ကျော်ခန့် ရှိပါသည်။

အမျိုး ဘာသာ သာသနာကျိုးအတွက်
ပြုစုတော်မူခဲ့သော ဆရာတော်၏ ကျမ်းစာများ။

၁။ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်	၁၃။ ရုပ်ပုံ ရှင်ကျင့်ဝတ်
၂။ အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်	၁၄။ အခြေပြုမင်္ဂလသုတ်
၃။ အခြေပြုသဒ္ဒါ	၁၅။ ဗြဟ္မဇာလသုတ် မြန်မာပြန်
၄။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ	၁၆။ သာမညဖလသုတ် မြန်မာပြန်
၅။ ဝိသိနှင့်သုံးချက်စုဘာသာဋီကာ	၁၇။ ဗုဒ္ဓဝင်အမေး အဖြေ
၆။ ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ	၁၈။ ပါဠိသိက္ခာနှင့် သဒ္ဒါကျဉ်း
၇။ ပါတိမောက်ဘာသာဋီကာ	၁၉။ ဘုရား ဥပဒေတော်ကြီး
၈။ ရူပသိဒ္ဓိဘာသာဋီကာ (ပ)	၂၀။ ဘာသာသွေး
၉။ ရူပသိဒ္ဓိဘာသာဋီကာ (ခ)	၂၁။ နိုင်ငံတော်အစိုးရ ဗုဒ္ဓဘာသာ
၁၀။ ကစွည်းဘာသာဋီကာ (ပ)	သင်ခန်းစာ
၁၁။ ကစွည်းဘာသာဋီကာ (ခ)	၂၂။ ဘာသာရေးပြဿနာနှင့်
၁၂။ အနာဂတ်သာသနာရေး	စစ်တပ်တရားတော်

B

၂၃။	ဝိုင်း-အမ်-ဘီ-အေ ဗုဒ္ဓဘာသာ	၄၄။	အဋ္ဌသာလိနီ ဘာသာဋီကာ (ပ)
	သင်ခန်းစာ	၄၅။	မူလတန်း (ဒ)
		၄၆။	အလယ်တန်း (တ)
၂၄။	အလင်္ကာဘာသာဋီကာ	၄၇။	၎င်း (စ)
၂၅။	ကင်္ခါဘာသာဋီကာ (ပ)	၄၈။	သမ္မောဟဝိနောဒနီ
၂၆။	ကင်္ခါဘာသာဋီကာ (ဒ)		ဘာသာဋီကာ (ပ)
၂၇။	ဘေဒစိန္တာနှင့် ကစ္စာယနသုတ္တ	၄၉။	၎င်း (ဒ)
	ဘာသာဋီကာ	၅၀။	၎င်း (တ)
၂၈။	ဋီကာကျော်နိဿယ	၅၁။	နောက်ဆုံးဆယ်လ မြတ်ဗုဒ္ဓ
၂၉။	ခုဒ္ဒသိက္ခာဘာသာဋီကာ	၅၂။	ပဉ္စပကြိတ်ဘာသာဋီကာ (ပ) *
၃၀။	ရုပ်စုံဗုဒ္ဓဝင်	၅၃။	၎င်း (ဒ) *
၃၁။	ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ	၅၄။	၎င်း (တ) *
၃၂။	ပါရာဇိကဏ်ဘာသာဋီကာ(ပ)	၅၅။	သုတ်မဟာဝါ ဘာသာဋီကာ *
၃၃။	၎င်း (ဒ)	၅၆။	အဋ္ဌကထာ အခြေပြ *
၃၄။	၎င်း (တ)	၅၇။	ကထာသလ္လပသိက္ခာ *
၃၅။	၎င်း (စ)	၅၈။	ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာလက်စွဲ *
၃၆။	ပါစိတ်ဘာသာဋီကာ	၅၉။	ပဗ္ဗဇိတဒုလ္လဘကထာ *
၃၇။	မဟာဝါဘာသာဋီကာ	၆၀။	လူချမ်းသာ *
၃၈။	စူဠဝဂ္ဂဘာသာဋီကာ	၆၁။	သရဏဂုံနှင့်စပ်၍ မှတ်တမ်း *
၃၉။	ပရိဝါရဝဂ္ဂ ဘာသာဋီကာ	၆၂။	အလယ်တန်း ဘာသာရေး *
၄၀။	သီလက္ခန္ဓာဘာသာဋီကာ (ပ)	၆၃။	တဘဝသံသရာ
၄၁။	၎င်း (ဒ)		(ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိ)
၄၂။	၎င်း (တ)		
၄၃။	၎င်း (စ)		[စုစုပေါင်း ၆၃-ကျမ်းရှိပါသည်။]

ဤသို့ ရေတွက်ဖော်ထုတ်ပြခြင်းသည် လိုလားသူများ၏ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ကြည်ညိုနိုင်ရန်သာ ရည်ညွှန်းပါသည်။ ခရေပွင့်ပြ ကျမ်းစာများမှာ တကြိမ်မျှ မရိုက်နှိပ်ရသေးပါ။

ဇွဲလုံ့၊ နိဗ္ဗာန်မားပုံ

ဆရာတော်သည် အမျိုး ဘာသာ သာသနာရေးနှင့် ကြုံတွေ့လာလျှင် ပြင်းပြသောဆန္ဒ၊ ကြိုးမားသော ဇွဲလုံ့လဖြင့် ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များကို သာမကတစ်ဆင့်ဖြင့်တင်ပြရမည်ဆိုလျှင်... ၁၃၀၅-ခုနှစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလအတွင်းမှာ “ကစ္စည်းဘာသာဋီကာ” ကျမ်းကို ရေးသားပြုစုရေးချိန်၌ ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာအောင် ငှက်ဖျားရောဂါ ကပ်ရောက်နေသေးပင် ကျမ်းစာရေးသားမှုကို နေ့စဉ်မပြတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ တနေ့သော အခါ တကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်ပြီး အဖျားတက်နေ၍ ကလောင်တံကို လုံးဝ မကိုင်နိုင်လောက်သောအခြေရောက်နေသည့်အတွက် အိပ်ယာ ခုတင်(ခရိုင်) ပေါ်မှာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့် လဲလျောင်းနေသေးပင် ရောဂါဒဏ်ကို ဖယ်ထား၍ ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို နှုတ်ဖြင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ပြောသွားသည်ကို ဤစာရေးသူက နောက်မှလိုက်၍ ရေးပေးခဲ့ရဘူးပါသည်။ မိမိအတွက် သေရေး - ရှင်ရေးတမျှ ခံစားနေရသော ရောဂါဒေဝနာဒဏ်ကို သာသနာရေး-ဘာသာရေးလောက ဂရုပြု အမှုမသားဘဲ လျစ်လျူရှုအား နိုင်ခြင်းသည် မည်မျှအထိ ဆန္ဒပြင်းပြနှင့် ဤမျှသော ဇွဲ-လုံ့လ ကြိုးမားပုံကို မှန်းဆနိုင်ရန် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်ကို တင်ပြရပါသည်။ ကြိုးမားသော ဇွဲလုံ့လပါပေ။

နောင်ရေးကို မြှော်တွေးထားပုံ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းကာလ ညဉ့်အချိန်များတွင် တဖက် စစ်လေယာဉ်များသည် မကြာမကြာ လာရောက် ဗုံးကြဲခြင်း၊ စက်သေနတ်ပစ်ခြင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်သည် တညသောအခါ ဤစာရေးသူနှင့် အတူ အခြားဥပဉ္စင်းတပါးအား စာအဓိပ္ပာယ်ပြေးနေခိုက် ပတ်ဝန်းကျင် တဝိုက်၌ ဗုံးကြဲခြင်း၊ စက်သေနတ်ပစ်ခြင်းဖြင့် ရုန်ရင်းဆဲခတ်တိုက်ခိုက်နေရာ “ကြောက်လျှင် သွားကြ ” ဟု ပြောရာ၊ မည်သူကမျှ ပြန်လျှောက်ခြင်း ထသွားခြင်း မပြုကြသဖြင့် “မကြောက်ကြဘူးလား” ဟု မေးပါသည်။ ဤစာရေးသူက “ဘုန်းကြီးဘုရားကော မကြောက်ပါလား” ဟု ပြန်လျှောက်ရာ “ရှေးဝိပါက်ပါလျှင် ကြောက်ပြီး တိမ်းရှောင်နေသော်လည်း လွတ်ချင်မှလွတ်မှာ၊ အဲဒီတော့ ယခုလို ဘုရားတရားတော်များကိုပြောသင်း သေသွားသင် ကောင်းသော သေခြင်းဖြစ်လို့ မြတ်တာပေါ့၊ တကယ်လို့ ဗုံးဒဏ်-စက်သေနတ်ဒဏ်မှလွတ်သင် တိမ်းရှောင်နေမည့် အချိန်အတွင်း ရရှိမည့်ကုသိုလ်

ပါရမီပြည့်မှုမှ မဆုံးရှုံးဘဲ အမြတ်အများကြီးထွက်လို့ ဘဝသံသရာ နှောင်
ရေးကို မြှော့တွေးမည်ဆိုပါက များစွာ တွက်ချေကိုင်တာပေါ့” ဟု အမိန့်
ရှိပါသည်။

အများကိုသာ “တိမ်းကြ ရှောင်ကြ” ဟု သတိပေးပြီး ကိုယ်တိုင်ကတော့
အများအားဖြင့် တိမ်းရှောင်ခြင်း သိပ်မရှိလှ။ တခါတရံ ကြုံသလို သစ်ပင်
ကြီးများ အနီးအပါး၌သာ ခေတ္တခဏလောက် အကာအကွယ် ယူနေရင်း
ဖြင့်ပင် ကိစ္စပြီးသွား၍၊ စာရေး စာကြည့် မပျက်သည်သာ များပါသည်။
ကား “သတ္တိကောင်းခြင်း၊ သမာဓိပြည့်စုံခြင်း၊ ဗုဒ္ဓအပေါ် လုံးဝ
ကြည်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်လက္ခဏာ” ဟု ဆိုရပါမည်။

သက် သည်းခံပုံ

အသောက်အတွက် သည်းခံမှုမှာလည်း နီးကပ်စွာ ဆက်ဆံဘူးကြ
လူလူပေး အသံဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ထန်းလျက်တစ်ခု ပဲ့လှော်
တဆုပ်မျှဖြင့်ပင် ဆွမ်းတနပ်ပြီးစီးအောင် ဘုဉ်းပေးနိုင်ခဲ့သော အကြိမ်များ
လည်း မနုပင် ရှိခဲ့ဘူးပါသည်။ အရွယ်တော် ကြီးရင့်သောအခါ ဘုဉ်းပေး
တော်မူပုံမှာ အခြားသူများ တကြိမ်က နှစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် ငြီးငွေ့ဘွယ် အစား
အစာများဖြစ်သော ဆီမပါ ဆားမပါ နေလို့ပြတ်သာသာ ဟင်းမျိုးဖြင့်
သာ ဘုဉ်းပေးပါသည်။ “ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ” ဟု ပြောကြမည်ဖြစ်
သော်လည်း ထိုသို့ ပြောကြသူများသည်ပင် ကာလကြာမြင့်စွာ သည်းခံနိုင်
ကြမည် မဟုတ်ပါ။ အခရအတွက်ကလည်း နှစ်ခွက်ကပိုလျှင် အခြားစာချ
ဘုန်းကြီးများထံသို့သာ ပို့စေပါသည်။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ အများအားဖြင့်
နှစ်ခွက် (နှစ်မျိုး) လောက်သာ ဘုဉ်းပေးလေ့ ရှိပါသည်။ တခါတရံမှာ
“ဒို့တော့ ဝင့်ပါလာဟန်တူပါရဲ့၊ ဘုန်းကြီးတို့သာ များများဘုဉ်းပေး
ကြပါ” ဟု ထိုက်တွန်းလေ့ရှိပါသည်။ ပြန်လွန်တော်မမူမီ (၆) နှစ်လောက်
အချိန်ကစပြီး သက်သတ်လွတ် ဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း၏အကြောင်းကို ဤ
စာအုပ် တနေရာ၌ တွေ့ရှိရပါမည်။

ပရိဘောဂ ချို့ချန်ပုံ

အမြဲ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရာ ကျောင်းမှာလည်း လက်ရှိ ၃ ခန်း ပတ်လည်
ကျောင်းနိမ့် အငယ်စားသာဖြစ်ပါသည်။ (တနေရာမှာ ဓာတ်ပုံပါသည်။)
နေ့အခါ အပူရှိန်လွန်ကဲ၍ မနေနိုင်သောအခါ ကျောင်းအမိုးပေါ်မှာ
ထန်းရွက်များဖြင့် ထပ်ဆင့်၍ မိုးပေးရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ထန်းရွက်များဖြင့်

မိုးပေးသော်လည်း အပူရှိန် မြင့်နေပြန်သေးလျှင် ရေချိုးခန်းနှင့်တွဲထား
သော ကုဋီတွင်း၌ ဝင်ရောက်နေလေ့ရှိပါသည်။ ပြန်လွန်တော်မမူမီ ရက်ပိုင်း
အချိန်တွင် အအေးဒဏ်ခံနိုင်ရန် အနှေးစက်ကလေးတစ်ခုကို ဒကာမကြီး
တယောက်က လာရောက်တပ်ဆင်ပေးရာ “အဲဒါ ဘာလဲ” ဟု မေးပါသည်။
“ ဆရာတော် အေးမှာစိုးလို့ နွေးအောင်ပြုပေးတဲ့ စက်ပါဘုရား ” ဟု
လျှောက်ထားရာ “မလိုပါဘူး၊ နောင်လာနောင်သား ရဟန်းငယ် သာမဏေ
များက ဘုန်းကြီးများ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧီလို ခေတ်အသုံးအဆောင်
များဖြင့် (ဗိမံခံ) နေကြခြင်းသည် ဘုန်းကြီးလောက ထုံးစံတဲ-ဟု ထင်မှတ်
နေကြလိမ့်မည်။ ဒါ့ကြောင့် ပြန်လူသွားပါ” ဟု အမိန့်ရှိပါသည်။ ဤကဲ့သို့
ကိုယ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးဆောင်ဖန်တီး၍ (ဗိမံခံ) နေခြင်းသည် ကိုယ်ကျင့်
သီလများ တိုးတက်အောင် ဖြည့်ဆည်းပူးရာတွင် အဟန့်အတားသဘာဝ
ဖြစ်နိုင်သည်ကို ကြိုတင် စဉ်းစားမိဟန်ရှိရုံတွင် မက၊ ကာမသုခလွှဲကာ
နုယောဂ (ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားခြင်း) အကျင့်သဘော သက်ရောက်
သည်ဟု ယူဆ၍ ယင်း အကျင့်ဆိုးများကို ပယ်ချိုးနိုင်အောင်ကြိုးစားလျက်
ပါရမီဘုရားအနေဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ သဘောတိုင်း အကောင်းကြိုက်ခြင်း
(ချမ်းချမ်းသာသာနေလိုခြင်း) ကို အပြစ်မဆိုလိုသော်လည်း ထိုအပြစ်ကို
ပယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်းသည်သာ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏အလိုတော်ကျ
ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းများ နှစ်မြို့ဘွယ်ရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သဘိုပြင်ကြပါ

ဆရာတော်၏အနီးသို့ရောက်လာသော ဒကာ-ဒကာမများနှင့် တပည့်သံဃာ
တော်များအား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အဓိကထားပြီး ဆုံးမတော်မူလေ့ရှိသော
စကားမှာ “သေဘို့ပြင်ကြပါ” ဟုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒါနမူကို ထိုက်သည်အား
လျော်စွာပြု၍ ကိုယ်ကျင့်သီလကိုတော့ အသေးအမွှာစပြီး ပြည့်စုံလုံ
လောက်အောင် ထိန်းသိမ်းကြည့် ဆုံးပတိုက်တွန်းလေ့ရှိပါသည်။ ကိုယ်ကျင့်
သီလမရှိယင် (သီလပျက်ယင်) မည်မျှလောက်ကြီးမားသော ဒါနပင်ဖြစ်စေ
ကာမူ အပါယ်လေးပါးသို့ မကျရောက်အောင် တားဆီးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။
သီလပြည့်စုံလျှင် ဒါနမပါသော်လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ မကျရောက်နိုင်
ကြောင်း အထောက်အထားပေါင်း မြောက်မြားစွာပြု၍ ဟောပြောခြင်း
သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာသာ မက၊ ကိုယ်နှင့် ဆက်သွယ်သူများအတွက်
(ပရဟိတ) ပါ သံသရာနှောင်ရေး စိတ်အေးညို့ ကြီးလေးသောတာဝန်
တရပ်-ဟု သဘောထားကြောင်း ရိပ်စားနိုင်ပါသည်။

ဒကာ-ဒကာမများ၏ ကျေးဇူး

ဤသို့စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓအပေါ်၌ ကိုးစားမှုနှင့်တကွ တစ်သံသရာအတွက် လေးနက်သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် နေ့စဉ် ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်တော်မူပုံကို နောက်နှောင်းများ အတုယူကျင့်သုံးနိုင်ရန်ရည်သန်၍ အနည်းငယ်ပေါ်ထုတ် ပြုခြင်းသည် “ကုဟန-လပန” ခေါ် ပလ္လင်္ဂ မှ အလျင်းမပါ၊ ရိုးသားသော စိတ်ထားဖြင့် အမှန်တရားကိုသာ ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အမျိုး ဘာသာ သာသနာရေးကို ရှေးရှုလျက် ဆောင်ရွက်ချက်ကို အားပေးကူညီ သောအားဖြင့်၎င်း၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကိုရရှိရန်မြှင့်၍၎င်း၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဒါနစုကို ပါဝင်ပြုကြသည့်အလျောက် သံဃာ့ပရိသတ်များအတွက် စား-ဝတ်-နေရေး ကျန်းမာရေး-ဟု ဆိုအပ်သော အဆောက်အဦ-ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်နှင့် သက်န်းစသော ပရိက္ခရာအသုံးအဆောင်များကို ကျောင်း ဒကာ-ကျောင်းအမများနှင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သာသနာဒါယကာ-ဒါယိကာမများက နေ့စဉ်လှူဒါန်းနေသော ကောင်းမှုများကို ဇယားချ ကြည့်လျှင် ကျေးဇူးဆပ်၍မဆုံးနိုင်အောင်ပင် များပြားလှပါသည်။ ဥပမာ- ဆွမ်းတမျိုးအတွက်ပင်လျှင် တန်ဖိုးထားကြည့်ပါက မည်မျှအထိ ကျေးဇူး ကြီးမားကြောင်း ကောင်းကောင်း တွေ့ရှိရပါမည်။ တပါးလျှင် တနေ့စာ (နံနက်ဆွမ်း-နေဆွမ်း)အတွက်(ငါးကျပ်)နှုန်းဖြင့် သံဃာတော်(၆၀၀)၏ ဆွမ်းစရိတ် ကုန်ကျငွေမှာ.....

- (က) တနေ့လျှင် ၆၀၀x၅=၃၀၀၀ (ကျပ်သုံးထောင်)၊
- (ခ) တလလျှင် ၃၀၀၀x၃၀=၉၀၀၀၀ (ကျပ်ကိုးသောင်း)၊
- (ဂ) တနှစ်လျှင် ၃၀၀၀x၃၆၅=၁၀, ၉၅, ၀၀၀ (ကျပ် ဆယ်သိန်း ကိုးသောင်း ငါးထောင်)၊
- (ဃ) ဆယ်နှစ်လျှင် ၁၀,၉၅,၀၀၀x၁၀=၁၀, ၉၅, ၀၀၀ (ကျပ်တရားကိုးသိန်း ငါးသောင်း) ဖြစ်ပါသည်။

သံဃာတော်များ၏ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် ဤမဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းဝိုင်းမြေမှာ ၁၆-ဧကကျော်ရှိ၍၊ အဆောက်အဦများမှာလည်း (အငယ်စား-အလတ်စား-အကြီးစား) စုစုပေါင်း (၉၆)ခုရှိ၍ ကာလ တန်ဖိုးအားဖြင့် သိန်းတရာကျော်ခန့်-ဟု နားလည်သူများက ခန့်မှန်းကြပါ သည်။ ဤမျှလောက်ကြီးလေးသော တာဝန်များကို ဘုရားသာသနာတော် ၏ အသရေနှင့် အများအတွက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဆရာတော်

နှင့် ကျေးဇူးရှင် ဒကာ-ဒကာမများအားပေါ်၌ မထောက်မထား ကိုယ်ကျင့် သီလကို မဖြည့်ဘဲနေထိုင်ကြပါက မည်မျှအထိ တာဝန်ကြီးလေးကြောင်း မေ့စကောင်းသောကိစ္စ မဟုတ်ပါ။

ဆရာတော်သည် ဤမျှလောက် ထုထည်ကြီးမားလှသော သံဃာ့အဖွဲ့ အစည်းနှင့် သာသနာ့ အဆောက်အဦများကို ဘဝခရီး လှမ်းယင်းပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အားသွန်ခွန်စိုက် တည်ထောင်ခဲ့ရပုံကို၎င်း၊ ယင်းသို့ တည်ထောင် ဆောင်ရွက်လျက် ဘဝအခက္ခာအကြုံ လောကခမ်အကြောင်း စုံကို တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ ထခုတ်သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကြုံကြုံခံကာ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့ မဆရာက ရောက်အောင် တက်လှမ်းခဲ့ရပုံကို၎င်း၊ နောက်နှောင်းများအတွက် ပညာပေး သင်ခန်းစာအနေဖြင့် မိမိ၏ ဘဝ အခက္ခာတိုင်း၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဝဲကယက်လှိုင်းဒဏ်ကို ရှောင်နိုင်-တိမ်းနိုင်- ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ရည်သန်၍ အမှား-အမှန် နှစ်ဘန်သော အဖြစ်အပျက်ကို မကွယ်မဝှက် ထိန်ချန်ချက်မရှိ ပကတိသဘောအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကိုယ်တော်တိုင်ရေး၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းမှတ်တမ်းကို လေ့လာ ကာ မိမိတို့အတွက်လည်း ရှောင်သင့်သည်ကိုရှောင်၍ ဆောင်သင့်သည်ကို ဆောင်ပြီးလျှင် အမျိုး ဘာသာ သာသနာထွန်းလင်းရေးကို အလေးထား ကာ.....

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့ ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်။
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်”
ဟူသော ဆရာတော်၏ ဓိဋ္ဌာန်ချက်ကို အသက်ပါပါ လှုပ်ရှားမှု အပြည့် အဝဖြင့် တက်တက်ကြွကြွရွတ်ဆိုပြီး “ နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည် ” ဟူသော ဓိဋ္ဌာန်ချက်၏နောက်၌ “ မိုးလဲ ကြိုးစားမည် ” ဟူသော ကြေးခကြာသဖြင့် ကျန်းမာပျော်ရွှင်စွာ သစ္စာ မဏ္ဍိုင်ကို တူပြိုင်ပြိုင် စိုက်ထူနိုင်ကြပါစေသော်။

အရှင် စန္ဒောဘာသ
(ဥးစီးနာယက)
မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်
အမရပူရမြို့
၁၄-၅-၇၉ နေ့စွဲ။

အမရပူရဇီ
မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏

တဘဝသံသရာ ဖြစ်စဉ် အကျဉ်းချုပ်

- ၁။ ဆရာတော်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်းရွာ၊ ဥဒ္ဓါတိ-
ဒေဝီအုန်းလှိုင်တို့မှ၊ ၁၂၆၁-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် (၁၄) ရက်
အင်္ဂါနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။
- ၂။ ၁၂၆၆-ခုနှစ်၌... (ပဌမအကြိမ်) ရှင်သာမဏေပြုသည်။
- ၃။ ၁၂၇၅-ခုနှစ်၌... (ဒုတိယအကြိမ်) ရှင်သာမဏေပြုသည်။
- ၄။ ၁၂၇၉-ခုနှစ်(၁၈ နှစ်အရွယ်)၌ ပဌမကြီးတန်းကို အောင်မြင်သည်။
- ၅။ ၁၂၈၀-ပြည့်နှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ပဌမအကြိမ်၊ ၁၂၈၁-ခုနှစ်
နယုန်လပြည့်နေ့၌ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၂၈၁-ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌
တတိယအကြိမ်၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို ခံယူသည်။
- ၆။ ၁၂၈၇-(၁၉၂၆) ခုနှစ်၌ “ပဌမကျော်” အောင်မြင်တော်မူသည်။
- ၇။ ၁၂၈၉ -ခုနှစ်၌ “ပရိယတ္တိသာသနဟိတဓမ္မစရိယ” ဘွဲ့ ရရှိသည်။
- ၈။ ၁၃၁၂-နှစ်၌ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ (ရွေးဉ်းစွာ)
“အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်ခြင်းကို ခံယူရသည်။
- ၉။ ၁၃၁၅-ခုနှစ်၌ (က) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဩဝါဒါစရိယ သံဃနာယက၊
(ခ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဘာရနိတ္တာရက၊
(ဂ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ပါဠိ ပဋိဝိသောကေ၊
(ဃ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဩသာန သောဓေယျ ပတ္တပါဌက၊
အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံယူရသည်။
- ၁၀။ ၁၃၃၃-ခုနှစ် ပဲခူးမြို့၌ ကျင်းပအပ်သော ဂိုဏ်းလုံးကျွတ် အစည်း
ဝေးကြီးမှ ရွှေကျင်ဂိုဏ်း၏ ဥပဥက္ကဋ္ဌ (ဒုတိယ သာသနာပိုင်) အဖြစ်
တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံယူရသည်။
- ၁၁။ ၁၃၃၉-ခုနှစ် သက်တော် (၇၈)နှစ်အရောက် နတ်တော်လပြည့်ကျော်
(၂)၊ (၂၇-၁၂-၇၇)ရက် အင်္ဂါနေ့ညနေ ၀၄-၃၁ နာရီတွင်
တဘဝအတွက် ငြိမ်းတော်မူသည်။

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏

တဘဝသံသရာ

အခြေခံနိဒါန်း

သော ဇာတော ယေန ဇာတေန၊ ယာတိ ဝံသော သမုန္တတိ။
ပရိဝတ္တိနိ သံသာဓေ၊ မရိတော ကော ဝါ န ဇာယတေ။

ဇာတေန-ရှေးကံအထူး၊ ရှိခဲ့ဘူးသဖြင့်၊ မီးရှူးသန့်စင်၊ ဖွားမြင်၍
လာသော၊ ယေနပုတ္တေန-ကျောက်ကောင်းတလုံး၊ ပမာသုံးသို့၊ တိုင်းလုံး
ထင်ရှား၊ အကြင်သားကြောင့်၊ ဝံသော-ဆွေရင်းမျိုးချာ၊ သူသူငါမျှ၊
မကသယ်ကျိုး၊ တနှယ်လုံးသည်၊ သမုန္တတိ - အောက်တန်းမှဖြင့်၊ အဆင့်
ဆင့်ဖြင့်၊ စွင့်စွင့်တက်လှမ်း၊ အထက်တန်းသို့၊ ယာတိ-ယခုလည်းကောင်း၊
နောင်လည်း ကောင်းလျက်၊ ကောင်းကောင်းပုံသေ၊ ရောက်နိုင်ပေ၏။
သောပုတ္တော-တနှယ်လုံးပင်၊ စုံအလင်ဖြင့်၊ ဂုဏ်အင်ပွားကြောင်း၊ ထိုသား
ကောင်းသည်၊ ဇာတော-အမျိုးသားတို့၊ တိုးပွားဘို့ရာ၊ မွေးဖွားသည်ဟု
ဆိုထိုက်ပါပေ၏။ ပရိဝတ္တိနိသံသာဓေ-တပြောင်းပြန်ပြန်၊ အဖန်ဖန်ဖြင့်၊
မှန်မှန်ပြောင်းလဲ၊ သံသရာထဲ၌၊ မရိတော-တဘဝဇာတ်၊ အဆုံးသတ်၍၊
နေရပ်ရှောင်သွေ့၊ သေလေပြီးသော၊ ကောဝါ-ဘယ်နတ်၊ ဘယ်လူ၊
အဘယ်သူသည်မူလည်း၊ နဇာယတေ-ရုပ်သစ် နာမ်သစ်၊ ခန္ဓာသစ်ဖြင့်၊
အသစ်လဲကာ မဖြစ်ဘဲရှိပါအံ့နည်း။[ဟိဒတာပဒေသ၊ ကထာမုခ(၁၅)။]

× × × × × × ×
သားကောင်းတယောက်၊ ထွန်းပေါ်ပေါက်က၊ သူ့နောက်ဆွယ်ကျိုး၊
တနှယ်လုံးလည်း၊ ကံဘုန်းဆင့်လှောက်၊ အမြင့် ရောက်၏။ သို့လောက်
နောက်ဖွား၊ ကျေးဇူးများမည်၊ ထိုသားကိုသာ၊ ဖွားမြင်လာ ဟု၊
ကောင်းစွာကြိုဆီး၊ မြှောက်ပင့်ချီးလော၊ သေပြီးတဖန်၊ မွေးဖွားရန်
ကား၊ ဤသံသရာ၊ ဓမ္မတာမို့၊ လူ့သာမည၊ မွေးရုံမျှဖြင့်၊ အားရ
ချီးမြင့်၊ မမြှောက်သင့်သည်၊ သူနှင့် ငါနှင့် တူရုံကိုး။

သံသရာ။ ။ “သံ = ဆက်စပ်၍ + သရ = ဖြစ်ခြင်း” ဟူသော ပါဠိစကားကို
“သံသရာ” ဟု ခေါ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာအစဉ် နာမ်ခန္ဓာအစဉ်

တို့၏ အဆက်မပြတ်အောင် ဆက်၍ဆက်၍ ဖြစ်နေသော အစဉ်ကို “သံသရာ” ဟု မှတ်ပါ။ သတ္တဝါတို့၏အတွက် ဘဝများစွာ ထို သံသရာသည် မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ကံတစ်ခုနှင့် ပိုင်းခြား၍ပြောရလျှင် တဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်အပ်သော ရုပ်နာမ်မှစ၍ စုတေသည့် ရုပ်နာမ်တိုင်အောင်ဖြစ်နေသော အစဉ်ကိုလည်း “တဘဝ (သံသရာ)” ဟု ခေါ်နိုင်ပါသည်။

စဉ်းစားခဲ့ခြင်း။ ။ မိမိသည် အလွန် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါဝယ် အဖိုးထံမှ၎င်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာသမားများ၏ အထံမှ၎င်း ရှေးသူတော်ကောင်းသူမြတ်လောင်းတို့၏ နှစ်ခြိုက်အခါတုန်းက အပြစ်တော်စဉ်များကို ကြားရ၏။ ထိုသို့ ကြားရသောအခါ မိမိ၏ ရှေးရှေးဘဝကဖြစ်ခဲ့သော အစဉ်များကို၎င်း၊ အထူးအားဖြင့် လွန်ခဲ့သောဘဝက ဖြစ်စဉ်ကို၎င်း အလွန်သိလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဆန္ဒအလျောက် ရွှေဘာဖြစ်စဉ်ကို တွေး၍တွေး၍ကြည့်၏၊ ဘာမျှ မပေါ်လာပါ။ “နတ်များက အိပ်မက်ပေးတတ်သည်” ဟု ကြားဘူးသောကြောင့် တရံတခါ အိပ်မက်မက်ဘို့ရန် တောင့်တ၍အိပ်၏၊ မက်ကား မမက်ခဲ့ပါ။

ယခုဘဝ။ ။ ဤသို့ တောင့်တပါလျက် ရှေးဘဝက အကြောင်းအရာကိုမျှ မသိရသောအခါ မိမိဉာဏ်ကို မကျေနပ်သလိုဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော် ယခုတဘဝ အကြောင်းအရာကိုကား အတော်များစွာပင် မှတ်မိနေ၏။ ဤသို့ မှတ်မိသမျှကို ပြန်၍စဉ်းစားသောအခါ “တဘဝသံသရာ” သည်ပင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပမာ ဝမ်းသာဝမ်းနဲ ဖြစ်စရာတွေနှင့် အားတက်စရာ သံဝေဂ ရစရာတွေ ရောပြွမ်း၍နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရေး၍ ပြနိုင်သော ယခုတဘဝ အကြောင်းအရာကိုသာ ရေးပြရပါတော့မည်။

ကိုယ်တိုင်ရေးရခြင်း။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်တပါး၏ အကြောင်းအရာကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်တပါးက ရေးသားရာ၌ ထင်ရှားသော အကြောင်းအရာကိုသာ ရေးသားနိုင်ပါ၏။ ထို ထင်ရှားသော အကြောင်းအရာသို့ရောက်ဘို့ရန် နေ့စဉ် ရက်ဆက် ထူထောင်ရသော၊ မထင်ရှားသော ဉာဏ်-ဝီရိယ အကြောင်းအရာကိုကား မရေးသားနိုင်ပါ။ နောင်လာနောက်သားတို့ အတုယူဘွယ် အကြောင်းအရာမှာ ကြီးကျယ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ထိုအဆင့်သို့ ရောက်ဘို့ရန် ကြိုးစားရသော ဉာဏ်-ဝီရိယအလုပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို ဉာဏ်-ဝီရိယ အကြောင်းအရာသည် နောင်လာနောက်သားတို့အတွက် လမ်းညွှန်ဖြစ်နိုင်

ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသေပြီးမှ အမွှန်းတင်၍ အတ္တုပုတ္တိရေးခြင်းကို မလိုလားသည့်အတွက် မိမိ၏ အကောင်း-အဆိုး အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ကိုယ်တိုင် ရေးပြရပါသည်။

အကျဉ်းချုပ် အစီအစဉ်။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်၏ စိတ်နေစိတ်ထား ဖြစ်ရပုံသည် တိုင်းပြည် နိုင်ငံနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏။ မွေးရာ နယ်ပယ်ဒေသနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏။ မွေးရာဌာန ရပ်ရွာနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏။ မိဘမျိုးရိုးနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏။ ဆရာသမားများနှင့်လည်း ဆက်သွယ်၏။ ထိုစိတ်နေစိတ်ထားအတိုင်းပင် ဉာဏ်-ဝီရိယများလည်းဖြစ်ပေါ်ရ၏။ ဉာဏ်ဝီရိယ ကောင်း-မကောင်း လိုက်၍လည်း တိုးတက်မှု ဆုတ်ယုတ်မှုဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ အကြောင်းအရာကိုပြရာ၌ တိုင်းပြည်နိုင်ငံမှစ၍ အခြေခံအဖြစ်ဖြင့် ပြရပါလိမ့်မည်။ [ထိုသို့ပြရာ၌ သာ၍ရှင်းအောင် “ဥးဓမ္မဂုတ္တ” ဟု မှည့်ထားအပ်သော နိမိတ (ဖန်ဆင်းအပ်သော) ရဟန်းတပါးက မေးသည့်ဟန်ဖြင့် ရေးသားပါမည်။ ဓမ္မ-တရားလမ်းမှန်ကို+ဂုတ္တ-စောင့်ရှောက်သောပုဂ္ဂိုလ်။]

ကိုယ်တော်တိုင် ဟောရိုး။ ။ ကိလေသာကုန်ခန်း၍ ဘဝလမ်းအဆုံးသို့ရောက်တော်မူကြသော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော ထေရာထေရီ အလီလီသော ယောကျ်ားမွန် မိန်းမမြတ်တို့သည် မိမိတို့၏အတ္တုပုတ္တိဖြစ်စဉ်ကို နောင်လာနောက်သားတို့ အတုယူရန် ရှောင်ကြဉ်ရန်ကြံ့တိုရန် အပဒါနိပဋိတော်ဝယ် ဟောပေါ် ထုတ်ပြတော်မူကြပေသည်။ ထိုအရှင်မြတ်တို့၏ထုံးကို နှလုံးသွင်းကာ ထို အရှင်မြတ်တို့အား လွန်ရွာရှုကျိုး ဥးနှိမ့်ချိုး၍ ရှိခိုး ကန်တော့ပါသည်။

အချုပ်။ ။ ရှင်တော်ဘုရား၊ ထေရ်အများတို့၊ ရှည်လျားဖြစ်စဉ်၊ မှတ်တမ်းတင်ဘို့ ကြည်ဆင်မိန့်သံ၊ အပဒါနိကို နာခံရထူး၊ စိတ်ဝယ်သုံးလျက်၊ နှလုံးရွှင်ပျံ့ ဥးတင်သ၍၊ တဘဝတိုင်၊ ကိုယ်ဖြစ်စဉ်ကို၊ စာတင်ကျန့်၊ တင်ကာပြပို့မို့၊ နှောင်းထ ရှင် လူ့ လိုရာယူသည့်၊... မတူ ကျိုးကြောင်း ဖုံဖုံတည်း။

	သာသနာ	၂၅၁၃
အရှင် ဇနကာဘိဝံသ	ကောဇာ	၁၃၃၁
	ပြာသိုလ	

တဘဝသံသရာ မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။ လူ့ဘဝ=လူ့ခန္ဓာ	၁
လူ့ဘဝကို ရွေးလိုခြင်း	၁
အပျော်လွန်လို့ နတ်တွေသေ	၂
လူ့ အလှ၌ သံဝေဂ	၃
လူ့ပြည်မှာ ပါရမီဖြည့်စရာများ	၄
ရန်သူမှ ခန္တီပြည့်	၄
နတ်ထက် လူကသာပို	၆
၂။ အမိမြန်မာပြည်	၇
မြန်မာနိုင်ငံက သာပုံ	၇
အဘိဓမ္မာ မြင့်ပုံ	၈
ကိုယ်ကျင့် မမြင့်ပုံ	၉
၃။ ပြည်ရွှေဘို=ပြည်ရွှေဘို	၁၀
အထက်-အောက် ပျော်စရာ တမျိုးစီ	၁၁
ရွှေဘိုသွေး	၁၂
အခြားဘာသာကို အထင်မသေး	၁၃
၄။ ရွှာရွှေရိုင်=ရွှာရွှေရိုင်	၁၃
တရွှာလုံး အဆင့်အတန်းမြင့်ပုံ	၁၄
မောင်နှမဝမ်းကွဲချင်း လက်ထပ်	၁၄
သိပ်ရှံစရာကောင်းတယ်	၁၅
ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ ဩဝါဒ	၁၆
ရွေးလူကြီးများ ယဉ်ကျေးပုံ	၁၆
ရဟန္တာနှင့် သိမ်တော်	၁၇
မောင်ရင်ဖျာန်ရတုရား	၁၇
အမျိုးထုံးစံ	၁၈
အမေ့ဘက် ဆွေမျိုးများ	၁၈
အမေ့ဘက် ဆွေမျိုးများ	၁၉
ဘုရားဝိုင်း ၄ ဝိုင်း	၁၉

ဆွေမျိုးများရဲ့ ကျောင်း-ဘုရားများ	၂၀
လူမိုက်သဲထွက်တဲ့ အမျိုး....	၂၁
စိန်ဗေဒကြီးဆိုင်း ခဲကျ	၂၂
ပညတ်တ္တရွာ	၂၂
အမျိုးတိမ်ကောပုံ	၂၃
ရွာဘွဲ့ ရတု	၂၄
၅။ မွေးဖွားပြီးလစ်=ရွယ်ငါးနှစ်	၂၅
ဘိုးဘွား မိဘ	၂၆
ဇာတာ	၂၇
လက္ခဏာ	၂၇
အဖွားက အရေးပါပုံ	၂၈
ဘိုးနှင့် ဘိုးကြီး	၂၉
ဘိုးကြီးတယောက် တော်ပုံ	၃၀
အက ဝါသနာပါပုံ	၃၁
ဘိုးက စာသင်ပေး	၃၂
ရုပ်ကို ပြုပြင်နည်း	၃၃
ကလေးကို မခစာင့်ရှောက်တတ်	၃၃
ကလေး နို့တိုက်ပုံ	၃၅
ရှေးလူကြီးများ ကံကောင်း	၃၆
ဆုတ်ကပ်ဆိုတာ	၃၇
ရှေးက ဆိုးမလေ့ရှိပုံ	၃၈
ကလေးတဝက စဉ်းစားပုံ	၃၉
ငယ်ငယ်က အယူမှားတမျိုး	၃၉
မိုးပေါ်မှာ လူရှိသလား	၄၂
ကျေးဇူးရှင်များ	၄၂
ရှင်ပြုဆိုတဲ့ အလှူ	၄၃
တမ်းစင်ပေါ်ငိုက်	၄၄
အမျိုးကြီးမှာ ဖြစ်ရကျိုး....	၄၅
၆။ ငါးနှစ်ကျော်ဝယ်=ဆယ်နှစ်ရွယ်	၄၇
ကျောင်းနေချိန်	၄၈

မိဘများ ပစ္စည်းအညံ့ဆုံး	၅၀
အမျိုးထုံးစံ	၅၀
တစ္ဆေကြောက်တတ်တယ်	၅၁
တုစ္ဆေထက် ဆရာကိုပိုကြောက်	၅၁
သတ်ပုံမှန်အောင် မရေးတတ်	၅၃
စာဖတ်ဝါသနာပါ	၅၄
ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၌ ဂဏန်းသင်ခဲ့ပုံ	၅၅
လူစာသင်ကျောင်း ပေါ်လာပုံ	၅၆
အခြေခံစာမေးပွဲလုပ်ဘို့....	၅၉
ဘုန်းကြီးစာသင်ကျောင်းများ ကွယ်ခဲ့ပုံ	၅၉
ကျောင်းရောက်မှအသိတိုးပုံ	၆၀
ဉာဏ်ထက်အောင် အပ်လှပုံ	၆၁
အလောင်းတော်များကိုအားကျ	၆၁
မြန်မာသွေးရှိခဲ့ပုံ	၆၁
ဥပုသ်မချိုးပါ	၆၂
ပိယသိဒ္ဓိ ကောင်းသတဲ့....	၆၂
ဘုရားပွဲမလိုက်ခဲ့	၆၃
ကံကောင်းလို့ မသေ	၆၈
အဆော့ဝါသနာပါတယ်	၆၉
မန္တလေးနေ့ဘို့ ပဌမရောက်	၇၀
ရွာပြန်ခဲ့ရ	၇၀
မီးပြိုမ်းလို့ အပူလောင်....	၇၁
ကစား အမျိုးမျိုး	၇၂
ဖဲရိုက်ဝါသနာ	၇၂
ဆယ်နှစ်လွန်တစ် = ဆယ်ငါးနှစ်	၇၄
အဘယာရာမဆရာတော်နှင့် စချီတွေ့ပုံ	၇၇
သရိုင်းသားရဲ့ ရုပ်သက္ခဏာထဲ	၇၅
သဒ္ဓါတရားမရှိလျှင် အပါယ်ကျတတ်	၇၆
တူဝရီးသုံးယောက်ရဲ့ သာသနာဟာ	၇၇
နောက်တကြိမ် မန္တလေးရောက်	၇၈
ထမင်းစားယင်း ဝမ်းနဲ့....	၈၀

ပဲဖြူလေးရှုံးလို့ အဖေမဲ့	၈၁
ကုလားကြီးမှတ်ဆိတ်မှုနဲ့	၈၂
ဒီဟာ ခူးရင်းသီး	၈၂
စာမေးပွဲကျလို့ငို	၈၄
စာသင်နည်းမှန်ပြီ	၈၅
မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းနဲ့တွေ့	၈၆
ငိုက်တတ်တဲ့ဝါသနာ	၈၆
ရှက်လိုက်တာ....	၈၈
သေသွားပါတော့လို့ တောင့်တ	၈၈
ချစ်လို့ပေးတာမှစား	၈၈
အောက်မကျပါဘူး	၈၉
မန္တလေးအိမ်ဝယ်ဘို့ကြ	၈၉
ဘုန်းကြီးများကို အထင်မသေးအောင်	၉၀
ပွဲဝါသနာပါ	၉၁
အလောင်းအစား ဝါသနာပါ	၉၁
စုံအောင်သင်ပေးကြ	၉၁
မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့တွေ့	၉၂
ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးနဲ့တွေ့	၉၂
ဆရာတော်၏ နေရာဝင်သွားပုံ	၉၃
ငကင်းဆရာတော်ကို ဖူးရပုံ	၉၃
သိမ်ကျောင်းထဲက ဘော့ပွဲ	၉၄
အောက်ပြည်သွားခြင်း	၉၅
အပျော်ဆုံးရွာ	၉၆
အနှင်ခံရ	၁၀၀
မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းက လိုက်ခေါ်	၁၀၁
ဝက်သက်ပေါက်	၁၀၁
ရထားကြီးရဲ့အသံ	၁၀၂
ကျေးဇူးရှင်များကို ကန်တော့ခြင်း....	၁၀၄
မိန်းမတွေနဲ့ ကြင်ပင်တယ်	၁၀၅
န ဆယ့်ငါးလွန်ကြွယ် = သက်နှစ်ဆယ်	၁၀၆
ဘော့လုံးဝါသနာ	၁၀၇

နတ်မြင်းပျံစီးဘို့	၁၀၈
စာကိုချစ်လို့ ရွာကိုပစ်	၁၀၉
ဆရာတော်ပြန်က ပွဲတွေနဲ့	၁၀၉
ခေါင်က မိုဗ်းမလုံ	၁၁၀
ရုက္ခမူချောင် ခေတ္တနေ	၁၁၀
ဇလိပ်မြို့ ရွှေကြာရ	၁၁၁
တာဝန်မကြသလိုသင်....	၁၁၂
ကိုရင်ဘွဲ့ ရှင်ဇနကတဲ့	၁၁၃
ဝတ်ပုံစားပုံပြင်	၁၁၃
ကိုရင်ဖြစ်တဲ့ဝါတွင်း တရားဟော	၁၁၃
ငိုရာကလံ တရားဟော	၁၁၄
ကထိန်ပွဲညဘုရားဟော	၁၁၄
ပစ္စည်း ၄ ပါး ဖိတ်တဲ့စာ	၁၁၅
တောင်သာဂိုဏ်း ဆေးကုနည်းရ	၁၁၆
ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ အမျိုးသမီးများ မအိပ်သင့်	၁၁၇
ပလိပ်မြို့မှ ခွဲကြရပုံ	၁၁၇
မွေကထိကအောက် မကျိုးဘူး	၁၁၈
ဗေဒင်မေးပါတယ်	၁၁၉
အလွန်ချင်းဆုံ ၂ယောက်လုံး ရှက်ပြီး ပြေး	၁၂၀
လူပါ...လူပါဟု အော်လိုက်တာ	၁၂၁
စာမေးပွဲစိတ်	၁၂၁
ကျုပ်ကိုရင်က အကျော်အောင်မှာ....	၁၂၂
ပခုက္ကူဝါဆိုရခြင်း	၁၂၂
ရှက်လွန်းလို့ ပြန်ပြေးခဲ့....	၁၂၅
ငါ့မှာ ဘာတန်ခိုးမှမရှိ	၁၂၇
ဆရာတော်များ ညဉ့်ဘိန်းစည်းဝေး	၁၂၈
တနိုင်ငံလုံး တုပ်ကွေးဖြစ်	၁၂၉
ဇနကနှင့် ကေသရတို့ သေကြပြီလား	၁၂၉
ပဌမကြီးအောင်	၁၃၀
ကိုရင် ရဲရဲသာဆို	၁၃၁
အဖိုးတန်စိန်တလုံး လက်လွှတ်သွား....	၁၃၃

ဆရာတော်ကြီး ၂ ပါး တိုင်ပင်	၃၃၃
ပလိပ်မြို့မှာ ရဟန်းဖြစ်	၃၃၆
အမရပူရမှာ ရဟန်းထပ်....	၃၃၆
မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပြန်တော်မူ	၃၃၇
တောင်တန်းတလျှောက်မှာ အရောင်တွေ	၃၃၇
စာရေးတံဆွမ်းကျမှ ဟင်းကောင်းစားရ	၃၃၈
တတိယအကြိမ် ရဟန်းထပ်	၃၃၉
၉။ နှစ်ဆယ်လွန်ကယ်=သုံးဆယ်ရွယ်	၃၄၀
မင်းလောက်ဆင်းရဲယင် ငါ့မနေဘူး	၃၄၀
ငါ့မထွာက ဘာစူးမှာတုန်း	၃၄၁
တပည့်တော်သဘောနဲ့ နေတာပါ....	၃၄၂
ဟင်-ဇနကပါလားတဲ့	၃၄၃
ပြန်သိမ်းမည့်ဆရာ ရှိသလားတဲ့	၃၄၃
တနေ့ထဲ စာနှစ်ဝါဆိုရ	၃၄၃
စာပိုကြီး လာပြီတဲ့	၃၄၄
နေဆွမ်း ထန်းလျက်နဲ့ ရေနဲ့ ကျိုက်ချ	၃၄၄
ရပြီးစာကို မမေ့အောင်	၃၄၅
အထင်သေးမှာစိုး	၃၄၆
မူလနေရာကို လေးစား	၃၄၇
နဝမကျန်ဖရင့်အချိန်	၃၄၈
မျက်စိဆေးကုပုံ....	၃၄၉
မန္တလေး ၂ ရက် စာလိုက်	၃၅၀
ရဟန်းလောင်းဆုံးမထင်ပေး	၃၅၁
ရွှေကျင်လား ဒွါရလား	၃၅၂
ရွှေကျင်ပေါ်ဗျာတဲ့	၃၅၂
စာချမြောက်ချိန်	၃၅၃
စုံထောက်လာတယ်	၃၅၄
တပည့်ဘာသာ စီစဉ်နိုင်ပြီတဲ့	၃၅၄
မြောင်းမြဆရာတော် အုပ်ချုပ်ပုံ	၃၅၅
ပရက္ကူဆရာတော်များ အုပ်ချုပ်ပုံ	၃၅၅
သူတို့ကြောင့် ကြက်သီးထတယ်	၃၅၆

အဆိပ်ပြင်းသော နဂါးမကလေးများ	၃၅၇
အဆိပ်ဖြေ တေးထပ်	၃၅၈
ဖျော်ရည်ကလေးမျှ မသောက်ရ	၃၅၉
တနိုင်ငံလုံးကို ကြည့်လေ့ရှိ	၃၆၀
မန္တလေးတော့ ဘာရလိမ့်မှလဲတဲ့	၃၆၁
၂ နံပါတ်က အောင်ပါဘယ်	၃၆၁
ဘယ်ဆီမှာ အတည်ဖြစ်ရပါ	၃၆၃
ပရက္ကူမှာ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်	၃၆၅
ဇနက-က နှင်နိုင်တယ်	၃၆၆
မင်းလဲ နက်ဖန်ပြန်လိုက်သွားတော့	၃၆၇
တိုက်ကြီးနဲ့ ခွဲရတော့ ဝမ်းနည်း	၃၆၇
သီလရှင်ကလေး လာပင့်	၃၆၈
ဆန်းအဓိပ္ပာယ် ပြောပေးပါတဲ့	၃၆၉
“ကပ်-စာ-ထိုး” ရှောင်တဲ့	၃၆၉
ဟေမဝတနှင့် သာတာဂိရိချောင်	၃၇၁
အလင်္ကာအဓိပ္ပာယ် ပြောရ	၃၇၁
စာစီစာကုံး ပြပေးပါတဲ့....	၃၇၂
တံခါးပိတ်ပြီး စာပြရ	၃၇၂
ပဌမကျော်	၃၇၅
ပဌမကျော်အောင်ဘို့ ဉာဏ်များကြပုံ	၃၇၆
နတ်မင်းများ ကူညီကြပုံ	၃၇၆
စိန်ကလေးတလုံး ကြည့်စရာရှိလို့	၃၇၉
ရဟန်းအမနဲ့ အဆင်မပြေဘူး	၃၈၀
ဆင်ကသာ သွားတာတဲ့	၃၈၀
စာသိပ်ရတာကိုးတဲ့	၃၈၁
တညတော့ ကင်းကိုက်	၃၈၂
ပန်းရာကျော် ပူဇော်	၃၈၂
အောင်တေးထပ်	၃၈၃
ဘာကျေးဘို့ ထိုသေးတုန်းတဲ့	၃၈၄
အားလုံး ဖြေထားတယ်ကိုး	၃၈၄
သေလျှင်မြေကြီး ရှင်ရွှေထီး	၃၈၅

ဆဲချင်လိုက်တာ	၄၈၆
နိမိတ်ကောက်ချင်တယ်	၄၈၆
မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်ကုန်ပြီတဲ့	၄၈၇
ရင်ထဲက လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်	၄၈၇
စိတ်နာလို့ရေးတဲ့ တေးထပ်	၄၈၈
ပိုးခြင်ထောင်လားလို့	၄၈၉
သာ+ဇုကို နိမိတ်ကောက်ပုံ	၄၉၀
ကိုယ်တိုင် အတ္ထုပ္ပတ္တိရေး	၄၉၂
ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ)အောင်	၄၉၂
အဘယာရာမတိုက် လိုက်ဘို့ဆုံးဖြတ်	၄၉၃
သက္ကတကို ဆိုရပါတယ်	၄၉၄
မေတ္တာဘာဝနာပို့	၄၉၅
ဗုဒ္ဓါနုဿတိ မေတ္တာ	၄၉၆
အောင်ပွဲဝင် ဘိနပ်နှင့် သင်္ကန်း	၄၉၆
ကျွန်းကုန်း သွားရပါတယ်	၄၉၉
ဆရာနှင့်တွေ့ မျက်ရည်ကျ	၄၉၉
သိမ်ထပ်ခွင့် မပြုပါ	၅၀၀
စာသင်တိုက်မှာသာ အလုပ်ရှိ	၅၀၂
ပြန်တန်ဆာဝင်ရ	၅၀၃
ဘယ်နေရာမှ သတ္တိမကြောင်လို့	၅၀၅
ညီရဟန်းခံပစ္စည်းတွေ	၅၀၆
ဤ ၂ မျိုးသာ သာသနာနေထိုင်	၅၀၇
ရှင်ချောင်-သေကြပ်	၅၀၇
ကျွန်းမာရေး မကောင်းသေး	၅၀၈
သိပ် အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်တဲ့	၅၀၈
သပြိုဟ်ဘာသာဋီကာ စပြီးရေး	၅၀၈
သဠေးမိခင်က ကျောင်းဆိုင်ပင့်	၅၁၀
တတက်စားလဲ ကြက်သွန်....	၅၁၁
သာသနာသန့်ရှင်းဘို့ မလွယ်	၅၁၂
၁၀။ သုံးဆယ်လွန်ကယ်=သက်လေးဆယ်	၅၁၃
ရထားတဲ့ပေါ်မှာ စဉ်းစား	၅၁၄

ကုသိုလ်ဆွေမျိုး နေ့စဉ်တိုး	၂၁၅
ကျောင်းသွဲဂါထာ	၂၁၅
အာဟာရ ချို့တဲ့မှု	၂၁၇
နင့်ဟာ ဟုတ်မှာလားတဲ့	၂၁၈
ကျွန်းကုန်းကျေးဇူးတင် ၂ ဂါထာ	၂၁၉
သပြိုဟ်ဘာသာဋီကာရဲ့ အလင်းဆောင်	၂၂၀
ရတနာဂုဏ်ရည်	၂၂၁
စာအုပ်ရှိက်ဘို့ ဘီဒိုရောင်းရ	၂၂၂
ဟန်သာရှိ အဆန်မရှိ	၂၂၃
ငွေဘယ်လောက်ပါတုန်းတဲ့	၂၂၄
ညနေပြီးအောင် စိမ့်ချင်တယ်	၂၂၄
ကြေးရှင်းရပါတယ်	၂၂၅
လောကဓမ္မခံဘို့ လက်နက်	၂၂၆
ညီကို သတိပေးတဲ့တေးထပ်	၂၂၆
စစ်ကိုင်းဘက် ဝါဆို	၂၂၈
ဝါတွင်းမှာ တရားကောင်းလို့တဲ့....	၂၂၈
စာချဘုန်းကြီးများကို စီစဉ်တဲ့အခါ	၂၃၀
ဥျးမေဃိယာဘိဝံသ	၂၃၂
အကြံပေးပါတယ်	၂၃၂
ကံမကောင်းလျှင် ဉာဏ်လဲမကောင်း	၂၃၃
စာမေးပွဲ အရကျက်စရာတွေ	၂၃၄
စာချတပါးရဘို့မလွယ် ကျောင်းသာလွယ်	၂၃၅
စာတော်ပြီး အားနည်းသူကို မထောက်ပံ့တတ်	၂၃၅
ရဟန်းထပ်ရတာက စိတ်ချ	၂၃၆
မတ်ဘတ်စာရေး(ကျွန်းမာရေးကြောင့်)	၂၃၇
ပင့်တိုင်း မလိုက်	၂၃၇
အမြဲမသည် မေးရတဲ့ဒုက္ခကို မသိ	၂၃၈
မတွင်ချင် နေပါစေတဲ့	၂၃၉
အားလုံး ကူးချတာချည်းဘဲ	၂၃၉
ကျမ်းစာကကြီး လူကငယ်တဲ့	၂၄၀
“အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့ ရထိုက်တဲ့	၂၄၀

ငွေကျွဲ အပ်စပ်ပါတယ်...	၂၄၁
အပ်အပ်စပ်စပ် စီမံပါတယ်	၂၄၁
လေဖြစ်သွားပါတယ်	၂၄၃
ဒီကိစ္စလဲ ရေဖြစ်သွားပါတယ်	၂၄၃
နှားထိုးကြီးမြို့ ကျောင်းကိစ္စ	၂၄၄
စောဒကထဲ သွားခွင့်ရလျှင်	၂၄၅
စောဒကအား ပြောပုံ	၂၄၆
ဝိဿာသဂ္ဂါဟ အယူခက်	၂၄၆
လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတယ်	၂၄၇
စောဒကအမုန်းတင် ဩဝါဒ	၂၄၈
စုဒ္ဓိတက မနစ်နာအောင်....	၂၅၁
အဆုံးအဖြတ်....	၂၅၂
ဘုန်းကြီးပြန် ရန်မဖြစ်ဘို့	၂၅၄
ဘုန်းကြီးရဲ့စကားကို နားထောင်ကြပါ	၂၅၅
၁၁။ လေးဆယ်ကျော်ဝယ်=သက်ငါးဆယ်	၂၅၆
ပဌမဝယ်အောက် အကြံတန်း	၂၅၆
စာချတန်းပုစ္ဆာထုတ်	၂၅၇
ဂုဏ်ထူးတန်းပုစ္ဆာထုတ်	၂၅၈
ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ)ပုစ္ဆာထုတ်	၂၅၈
ခက်အောင် ပုစ္ဆာထုတ်လျှင် ဝဋ်ပါနိုင်	၂၅၉
ပုံနှိပ်စက်ရှိမှ ဖြစ်တော့မယ်	၂၅၉
သူတို့ ကြောင့်ကြစိုက်	၂၆၀
ငွေကို မစီမံပါ	၂၆၀
သင်္ကာရှင်းအောင် လင်းစမ်းပါ	၂၆၁
သဿနာစိတ် ကြီးမားကြောင်း	၂၆၂
ဆရာတော်ထံ ပစ်စာရောက်	၂၆၃
ဆရာတော်က အထင်မလွဲပါဘူး	၂၆၃
ဒုတိယဆရာတော်လို့	၂၆၄
စာအုပ်ရိုက်ဘို့ အသင်းဖွဲ့မယ်တဲ့	၂၆၄
စိတ်တိုင်းကျအရပ် ရွှေ့မယ်	၂၆၅
ဂန္ဓာရုံတိုက်တော့ ကြီးပွားတော့မှာတဲ့	၂၆၆

နာမည်ဆိုတာ လူကဖြစ်တာပါ	၂၆၆
ပခုက္ကူဆရာတော် ကြွလာပါတယ်....	၂၆၆
သားကို မကျေနပ်တဲ မျိုးပါတဲ့	၂၆၆
စည်ရှင်ဆရာဆော်ကြွလာ	၂၆၇
သန္ဓရာဘိဝံသဆရာတော်က မေးပါတယ်	၂၆၇
ကြွားတယ်ထင်သလား	၂၆၈
ဂုဏ်နဲ့ မလိုက်ပါဘူးကွာတဲ့	၂၆၉
ကလားတွေနေရာ ပရိတ်ရွတ်ပေး	၂၇၀
မုန့်တွေအဝယ်ခိုင်းပြီးဝေ	၂၇၀
အကောင်းဆုံးဟင်းနဲ့ မုန့်	၂၇၂
၇- ကြိမ် ဗုံးကြဲ	၂၇၂
စစ်အတွင်း အကြံပြုပုံနှင့်ဂါထာ....	၂၇၃
လူထွက်ဖို့ အားလုံးစုံပြီတဲ့	၂၇၄
သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ အသေခံနိုင်	၂၇၄
ဂိုဏ်းသံဃာကို နဲ့အောင်လုပ်နိုင်မှ	၂၇၅
ဒကာကြီးက ဂဏန်းမပါဘူးတဲ့	၂၇၆
သံဝေဂဂါထာပါဠိများ	၂၇၇
ဆရာတော် ၂ပါးနဲ့ ဒကာထိန်ဝင်းလာ	၂၇၉
အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း	၂၈၀
ကွန်မြူနစ်တဲ့	၂၈၀
ဘာသာရေးတရားဟောရ	၂၈၀
အထက်တန်းကျောင်းမှာ တရားဟောခဲ့	၂၈၁
သာသနာတောင်းတုန်းတဲ့	၂၈၂
သင်္ကန်းကြီးနဲ့ (သံ လက်သမား)	၂၈၂
စာရေးတာဝန်ခံများ	၂၈၃
ကျောင်းတိုက် သာယာအောင်ပြု	၂၈၃
စေတီတော်ကို ပြုပြင်	၂၈၄
ဘုရားတိုက်ကို ပြုပြင်	၂၈၄
၂ထပ်ကျောင်းဆောက်....	၂၈၄
ထန်းရွက်ကျောင်းနဲ့ ထန်းရွက်ကုဠီ	၂၈၅
တလအတွက်ကုန်ကျစရိတ်	၂၈၅

အတူစားရတဲ့အကျိုး	၂၈၆
ကိုရင်အသက် လူယူကြ... ..	၂၈၈
နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပြီးမှ စာပို့ချ	၂၈၈
၁၂။ ငါးဆယ်လွန်လျှင် = ခြောက်ဆယ်တွင်း	၂၉၀
သင်္ကန်း-ဘိနပ်ကလေး ရအောင်လို့	၂၉၀
ဆရာတော်ကြီး တောင်မြို့ကြွလာ	၂၉၁
ကျောင်းဟောင်းကလေး ချီးမြှင့်လိုက်	၂၉၂
ဆရာများရဲ့ ကျောင်းဟောင်းပို့ပါ	၂၉၂
တောင်မြို့က တဝက်သာဝင်တဲ့	၂၉၂
ဆရာတော်ဘုရားကြီး အားရတော်မူပုံ	၂၉၃
စာပြန်ပွဲဝင်ခွင့်ကို ပိတ်လိုက်ပြီတဲ့	၂၉၃
ရမည့်လာဘ်ဟာ ဝင်လာလိမ့်မယ်... ..	၂၉၄
တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ပွဲမလုပ်ပါ	၂၉၄
သင်ခဏ်းစာရေးသူ ကော်မတီဖွဲ့	၂၉၅
ဖွင့်ထားတဲ့ရေပိုက် ပိတ်ရ	၂၉၅
ကျေးရွာမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကောင်းလို	၂၉၆
ဉာဏ်ပူဇော်ခ ထောင့်ငါးရာတဲ့	၂၉၆
ငွေကိုပယ်တဲ့ စာကလေး	၂၉၇
ဆဋ္ဌသံဂါယနာဝန်ဆောင်	၂၉၉
အကြံပေးပါတယ် အရေးမယူပါ	၂၉၉
သီးခြား ဝိနိစ္ဆယဌာနရှိဘို့သာ	၃၀၀
ဂိုဏ်းသဘောကျ ဝိနိစ္ဆယစည်းမျဉ်း	၃၀၀
တပည့်တော်ရဲ့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်	၃၀၀
တပည့်တော်တို့ကိုက သင့်သလိုနေခဲ့	၃၀၂
၁၃။ ခြောက်ဆယ်ကျော်ရွယ် = ရနစ်ဆယ်	၃၀၄
ဆေးရုံတက်ပါတဲ့	၃၀၄
ဉာဏ်တော့ ကိုယ်ဆန့်မအိပ်	၃၀၄
ဆေးရုံတက်ရပေမဲ့ မသက်သာ	၃၀၄
ဝတာလား ပူတာလား	၃၀၅
သွေးတိုးရောဂါ (သက်စောင့်ရောဂါ)	၃၀၅
တပည့်ဒေါက်တာ လာ၍တိုင်း	၃၀၅

ဒကာကို ဆရာမြှောက်, ဆရာကို ဒကာမြှောက်	၃၀၆
သဟဿယျ ဟင်းလေးအိုးတဲ့	၃၀၆
ထိုင်ပြီး အိပ်ရပါတယ်	၃၀၇
အာပတ်နဲ့တော့ မသေလို့	၃၀၇
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာ	၃၀၈
စာအုပ်ဖြစ်အောင် ရိုက်ပါတဲ့	၃၀၈
ကန့်ကွက်ကြပါရော	၃၀၈
ပဌမ တပါးရောက်လာ... ..	၃၀၉
နောက် တဖွဲ့ရောက်လာ... ..	၃၀၉
တပည့်တော်၏ လျှောက်ချက်ဟု ပြင်	၃၁၀
ဟံသာဝတီကထပ်ရိုက်	၃၁၀
လေးစားဘို့ မလိုတဲ့	၃၁၂
ဝိနည်းနဲ့ အပ်အောင် စီစဉ်ပုံ	၃၁၄
သာ၍ရှင်းအောင် လျှောက်ပါမယ်... ..	၃၁၄
ဒကာကြီးကျော်	၃၁၄
လူထွက်မိလျှင်	၃၁၆
တာဝန်ယူသူများ ဆက်လဲသတိပေး	၃၁၇
မိန်းမကြီးနဲ့ အီးသံလို	၃၁၇
ဂုဏ်မရှိယင် လာဘ်မရှိယင်	၃၁၇
မှော်ဘီအစည်းအဝေး	၃၁၈
သာသနာသန့်ရှင်းရေး	၃၁၉
စာမေးပွဲအကြံပေးချက်	၃၁၉
စာကပ်ကြတယ်	၃၁၉
သံဃာစုံ - ဗိုလ်စုံမှာ ရေစက်ချရ	၃၂၀
တာပတ်ကွင်း ပြေးနေကျမြင်းလို	၃၂၀
သာဓုမခေါ်နိုင်ယင် အဖို့မရ	၃၂၁
ဂတိ ၅မျိုးတွင် တမျိုးသာ သာဓုခေါ်နိုင်	၃၂၁
မှတ်စရာဆက်	၃၂၁
ဘုရင်ခံရဲ့ ဆုမ်းကပ်ပွဲ	၃၂၂
ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လျှောက်လာသံကြား	၃၂၃
မထေရ်ကြီးတပါးက လုပ်ပြော	၃၂၃

ငှက်ဆိုးထိုးသံလို	၃၂၃
အားလုံး ရှက်ရှက်နဲ့ ထပြန်ခဲ့ရ	၃၂၃
သမတကြီး ဆွမ်းကျွေးပွဲ	၃၂၄
ကန်တရိုက်ဟင်းတွေ	၃၂၄
အငှါးလိုက် ကော်ဇောတွေ	၃၂၄
ကတ္တီပါကွပ် သင်ဖြူးချောချော	၃၂၄
မန်းနေပြည်တော်သားတွေပေါ့	၃၂၅
ဝတ်ကျွတ်နန်းကျေပါ	၃၂၅
မကျေနပ်စရာ မတွေ့ပါ...	၃၂၅
လာမဲ့ဘေး ပြေးတွေ့	၃၂၆
စုံထောက်တွေနဲ့ လမ်းရှင်းထား	၃၂၆
စိတ်ကြီးဝင်တယ် ဆိုရမည်လား	၃၂၇
၁၄။ ခုနစ်ဆယ်ကျော်ဝယ်=ရှစ်ဆယ်နှစ်	၃၃၀
သင်ရိုးကုန်အောင် ရေးသို့မှန်း	၃၃၀
ကျန်းမာရေး အသက်ကိုမူထား	၃၃၀
သေရေးလဲ စဉ်းစားတာပေါ့	၃၃၁
ဗုဒ္ဓါနုထာတိဘာဝနာအကျိုး	၃၃၁
ဘုရားကို ကြည်ညိုတဲ့လူ	၃၃၁
မေတ္တာအစစ်ရဲ့ အကျိုး	၃၃၂
မရဏသတိရဲ့ အကျိုး	၃၃၃
ဝိပဿနာဘာဝနာလဲလုပ်	၃၃၄
ရဟန်းကောင်း၏ လမ်းစဉ်	၃၃၅
စဉ်းအိုးပမာ	၃၃၈
သာဝကများက စဉ်းအိုးအကောင်းနဲ့ တူ	၃၃၈
ဥပါသကာများက စဉ်းအိုးအပဲ	၃၃၈
တိတ္ထိဘုံက စဉ်းအိုးအကွဲ	၃၃၉
သာသနာ့အရေး ဒို့ အရေး	၃၄၀
ပါဠိတော်ကို မူထားချင်သည့်	၃၄၀
လောကဓမ္မခံရလို့ ပါရမီအကဲခပ်လို့ရ	၃၄၂
ကျေးဇူးတုန့်ပြန်ခြင်း	၃၄၂
ရင်းနှီးတဲ့အခါ ခင်ကြပါတယ်	၃၄၃

ပါရမီဖြည့်သလိုပါဘဲ	၃၄၃
တပည့်တော် ရည်ရွယ်ချက်က	၃၄၄
ခွဲရေး တွဲရေးတုန်းက	၃၄၄
ဘိလူးစည်း၊ လူ့စည်း	၃၄၅
ပြုပြင်ရကျိုး အများကြီးရှိနိုင်	၃၄၆
ဓမ္မတိတော် သာယာပုံ	၃၄၇
ဒေါက်တာဂတ်	၃၄၈
ကျောင်းမြေ ပြုပြင်ပုံ	၃၄၈
သံဃာများ ပြုပြင်	၃၄၈
စိန်ပိတာဆရာမကြီး	၃၄၈
အင်္ဂလန် ပရိယတ်ဆာဆရာကြီး	၃၄၉
ငါက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား	၃၄၉
ဆရာကြီးနဲ့ ကောင်းပြောပုံ	၃၅၀
ဘွဲ့ရ အိတ်လီအမျိုးသမီး	၃၅၁
နောက်ဘဝတော့ တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့	၃၅၂
သီဟိုဠ်မဟာမင်းကြီး	၃၅၂
ဆင်းတုကလေးတွေ တယ်များပါလား	၃၅၃
ပါဠိပါရဂူတယောက်	၃၅၃
ဂျပန်အမျိုးသား	၃၅၃
ဂျပန်က ရုပ်ရှင်လာရိုက်	၃၅၄
ဆိုရှယ်လစ်စနစ်အောင်	၃၅၄
ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ မပါ	၃၅၅
ရုပ်ဝတ္ထုတိုးသလောက် စာရိတ္တပျက်	၃၅၅
ကိုယ်ချမ်းသာတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဘူး	၃၅၆
ဘုရားနဲ့တွေ့ သနားစရာ	၃၅၆
ကျောင်းတိုက် သာယာပုံ	၃၅၇
ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်	၃၅၈
ပါရမီနဲ့ မဂ်ဖိုလ်ရည်ရွယ်မှု	၃၅၉
နေလိုသူနဲ့ သိန့်တဲ့ဘယ်စည်းကမ်း	၃၅၉
ငွေအပ်ယင် ကာမဂုဏ်လဲအပ်	၃၆၀
ခန္ဓာနုခန္ဓာကို မပယ်နှုတ်	၃၆၁

သံသယကြောင့် နဂါးဖြစ်	၃၆၁
ငရဲကျပြီးမှ ပြိတ္တာဖြစ်	၃၆၂
အဂတိကလေးကြောင့် အကျိုးရနဲ့	၃၆၂
တောင်ပေါ်တက်၍ တရားကျင့်	၃၆၃
ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးတစ္ဆေ	၃၆၃
တစ္ဆေဖြစ်တောင် သာစေချင်	၃၆၄
စိတ်ကောင်းရှိတိုက် ပဌမ	၃၆၅
ဝိနည်းလေးစားတိုက် ဒုတိယ	၃၆၅
ကျန်းမာတိုက် တတိယ	၃၆၆
သန့်ရှင်းတိုက် စတုတ္ထ	၃၆၆
အဝတ်အစားတတ်တိုက် ပဉ္စမ	၃၆၇
အနေအထိုင်တတ်တိုက် ဆဌမ	၃၆၈
အပြောအဆိုတတ်တိုက် သတ္တမ	၃၆၉
အသွားအလာတတ်တိုက် အဋ္ဌမ	၃၆၉
စည်းကမ်းလိုက်နာတိုက် နဝမ	၃၆၉
စာတတ်တိုက် ဒသမ	၃၇၀
မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် မလုပ်	၃၇၁
နေ့စဉ် ဒါနမှုရှိပါတယ်	၃၇၁
မွေးနေ့အတွက် ကုသိုလ်ဒါန ပြုသင့်သလား	၃၇၁
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျှာတုန်းက	၃၇၂
သာသနာရေးနဲ့ စပ်၍ ရေးအပ်သော စာတမ်းများ	၃၇၂
အသစ်သာသနာပြုရေး	၃၇၂
ဝန်ဆောင်ကျောင်းတိုက် ရှိသင့်ပုံ	၃၇၂
ပရဟိတသံဃာအစည်းအဝေး၌ လျှောက်ထားချက်	၃၇၃
သာသနာတော်အရေး မေးလာသောအရာရှိအား ဖြေကြားချက်	၃၈၀
ပညာရေးမူအတွက် ရည်မှန်းချက်	၃၈၁
၁၅။ အသက်(၇၂)နှစ်အတွင်းဖြစ်စဉ်	၃၈၂
အောက်နတ်များ ၅ ပါးသီလ မလုပ်ပါ	၃၈၆
မွန်မွန်မြတ်မြတ်လူမှ မွန်မြတ်သောပစ္စည်းရ	၃၈၇
ဒါန ၃ မျိုး	၃၈၈

၁၆။ အသက်(၇၃)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်	၃၉၀
သာသနာအတွက် ဆရာတော်များအား တိုင်တန်းချက်(နိဂုံး)	၃၉၄
၁၇။ အသက်(၇၄)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်	၃၉၅
ဘုန်းကြီးသေ တစ္ဆေဖြစ်သတဲ့	၃၉၈
ဘုန်းကြီးဘဝ ပစ္စည်းစုတာ တွက်ချေမကိုက်ပါ	၄၀၀
ဖုရက္ကူဆရာတော်ဘုရား၏ သြဝါဒ	၄၀၅
အဘယာရာမဆရာတော်ဘုရား၏ သြဝါဒ	၄၀၅
တပည့်တော်ကြားဘူးတဲ့ ရှေးစကား	၄၀၇
ဝိသာခါကျောင် အမ ကျောင်းရေစက် ချဲ့ပဲ့မှာ က-သတဲ့	၄၀၈
“ဝိနည်းတည်”ဆိုတာ ဘာလဲ	၄၁၂
သံဃာမှန်သမျှ ဝိနည်းဂရုစိုက်ရမည်	၄၁၄
လှေခွက်ချည်းကျန်ပါစေ အလံမလှဲဘူး	၄၁၆
ဂျပန်သံအမတ်ကြီးလဲ မပြန်ချင်	၄၁၆
ကျောင်းထဲ ဆန္ဒပြကြခြင်း	၄၁၈
ဇာတိ သရိုင်းရွာကြွခြင်း	၄၂၀
သရိုင်းရွာသွား မှတ်တမ်း	၄၂၀
ဆရာတော်ငယ်စဉ်က စာအံ့ခွဲရတဲ့(ခရေပင်)နေရာ	၄၂၈
မိဘများကိုရည်မှန်းပြီး ဒါနပြု အမျှဝေခြင်း	၄၂၉
ဤကျောင်းတိုက်သာသနာဖြင့် ဗုဒ္ဓကို ပူဇော်ပါ၏	၄၃၆
ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ တရားပွဲ	၄၃၉
ရန်ကုန်မအပြန် ပြန်တန်ဆာမြို့ ဝင်ရပုံ	၄၃၉
သံသရာခရီးအတွက် ရထားစီးယင်း စဉ်းစားချက်ပေါ်	၄၄၂
ရန်ကုန်မအပြန် ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးခံ	၄၄၄
၇၄ နှစ်ပြည့်ခါနီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု	၄၄၅
၁၈။ အသက်(၇၅)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်	၄၄၇
သရိုင်းစေတီကြီးပြီးလှလို့ ဝမ်းသာ	၄၄၈
ကျောင်းအမကြီးဒေါ်ကျင်၊ သွီး မရှိတို့နဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကျမ်းစာ	၄၄၈
ရေကြီးတုန်း ဆမ်းဆံအိပ်များ အခိုးခံရ	၄၄၉
ဘုရားကြီးပြီးလို့ ရန်ကုန်က ဘုရားဒကာ-ဘုရားအမများ ဘုရား	၄၅၁
ပူးရန် နောက်လာ	၄၅၁
“မောင်ရင်ချာန်ရ” စေတီတော်ကလေး	၄၅၄

ဟန်လင်း(ဟလင်း)မြို့ဟောင်းက ရေပူတွင်း	၄၅၄
အစိုးရပါလျှင် တဘာသနာလုံးပြင်မယ်	၄၆၁
ရဟန်းတော်မှန်လျှင် တာဝန် ၃ မျိုး တမျိုးမျိုးထမ်းရမယ်	၄၆၂
တရားထိုင်လျှင် သီလ ပဌမဖြည့်	၄၆၄
၁၉။ အသက်(၇၆)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်...	၄၆၈
ရဟန်းတော်များနဲ့ (ဒေါင်း)လေးချိုး	၄၆၉
မြောင်းမြဆရာတော် ပြန်လွန်တော်မူခြင်း	၄၇၀
ရန်ကုန်ကျောက်ကုန်း မဟာဗောဓိကျောင်းအတွက် စာပေးပို့	၄၇၁
ပဲခူး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးကို ဘုကြောင့်လိုက်သလဲ	၄၇၂
ပဲခူး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို "တောဂိုဏ်း" လို့ ခေါ်ပါတယ်	၄၇၃
ရန်ကုန် မဟာဗောဓိကျောင်းနေရေး အစီအစဉ်	၄၇၆
မဟာပဒါနသုတ်လာ ပုဂ္ဂိုလ် ၄ မျိုး	၄၇၇
ပုဂ္ဂိုလ် ၄ မျိုးပြု လက်ံာ	၄၇၈
မွေးနေ့ဆိုတာ သေဘို့ နှစ်လည်အထိမ်းအမှတ်ပါ	၄၈၃
မွေးနေ့နဲ့ စပ်တဲ့ လက်ံာနဲ့ ဂါထာ	၄၈၄
၂၀။ အသက်(၇၇)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်	၄၈၅
အများအတွက် စီမံဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကုသိုလ်များ	၄၉၁
ကျောင်းတာဝန်နဲ့ ဦးပိန်တံတား	၄၉၂
နောက်ထပ်တိုးလားတဲ့ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ပြုပြင်ရေး	၄၉၂
ပဉ္စာလောဟဆင်းတုတော် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခြင်း	၄၉၈
၂၁။ အသက်(၇၈)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်	၅၀၀
ခလုတ်တိုက်ပြီး မောက်လျက်လဲ	၅၀၂
ငါးပါးသီလဆောက်တည်သော အမေရိကန်ဒကာ	၅၀၃
ပြန်တော်မူတယ်ကြားလို့ စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြွလာ	၅၀၅
လှည်းအိပ်မာ ကိုယ်ခန္ဓာ	၅၀၈
တောင်ကိုရီးယား ဆရာတော်ကြီးများ ကြွလာ	၅၀၉
ပြန်ကြည့် နှုတ်မဆက်ချင်ပါ	၅၁၃
ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိ ပြီးဆုံးခြင်း	၅၁၃
ကျန်ရှိနေသေးသော (၁၃)ရက်ကာလ၏ အစ	၅၁၅
မီးကြည့်ရမှာကြောက်လျှင် ဘုကြောင့် ညအချိန်စာရေးသလဲ	၅၁၆

မတ်တတ်ရပ် စာရေးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ	၅၁၆
"ဘာသာဋီကာ" နာမည်ကို ဘယ်သူ စ-သုံးသလဲ	၅၁၈
ဘာသာဋီကာနဲ့ အတိုက်အခံ	၅၁၈
နှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဇွဲ	၅၁၉
ကျမ်းစာရေးပြီးတိုင်းနဲ့ တောင့်တချက်	၅၂၀
ဗူးသီးကြော်နဲ့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး	၅၂၁
နတ်တော်လပြည့်နေ့ ညနေပိုင်းမှာ နံနဲမော	၅၂၂
လပြည့်နေ့ ညပိုင်းမှာ ဖျား	၅၂၃
လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့ ဇရချိုး	၅၂၃
ဖျားပြီး နေမကောင်းတော့ ဆရာဝန်က နားရန်လျှောက်	၅၂၆
ဆရာဝန်လျှောက်သော်လဲ အနားမယူ	၅၂၆
နောက်ဆုံးကျမ်းမို့ ဇွဲမလျှော့	၅၂၆
အကယ်၍ ကျမ်းပြီးဆုံးခဲ့ယင်	၅၂၇
ပုထုဇဉ်တို့၏ ထုံးစံ	၅၂၈
မာလကာသီးနဲ့ အဖျားရောဂါ တဲ့ပါမလား....	၅၂၉
ရှေးနီတိစကားနဲ့ ဖြေရပါတယ်	၅၃၀
လပြည့်ကျော်(၂)ရက် ဩဂါဒနားသော်လဲ စာချမနား....	၅၃၀
မသေသေးယင် နက်ဖန် ဆက်ပို့ချမယ်တဲ့	၅၃၂
စာပို့ချပြီးအပြန် မောသတဲ့	၅၃၃
နေ့ ၂ နာရီလောက် ကျောင်းအမများကို အပြန်ခိုင်း	၅၃၄
၄ နာရီထိုးတော့ ခရိုင်ပေါ်ရွှေ	၅၃၅
ပြန်လွန်တော်မူချိန်	၅၃၆
မပိုကြဘူးလား	၅၃၇
သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးများ၏အမိန့်	၅၃၉
ပရိသတ် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ	၅၄၀
မီးသဂြိုဟ်တဲ့နေရာ ဘာနဲ့ ပင့်ဆောင်သလဲ	၅၄၀
အရိုးကောက်ပဲ့ လုပ်သေးသလား	၅၄၁
နောက်ဆုံး ကန်တော့ခြင်း	၅၄၂

သဗ္ဗညုဘူတဏ်တော်စွမ်း
သုံးပါး

- (က) သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊
လုံးဝစုံလင်၊ အကုန်မြင်၊
သဗ္ဗညုဘူတဏ် အစွမ်းတည်း။
- (ခ) သိသည့်တရား၊ များအပြား၌၊
ဟောထားစွယ်၊ နည်းသွယ်သွယ်ကို၊
ချယ်လွယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊
သဗ္ဗညုဘူတဏ် အစွမ်းတည်း။
- (ဂ) ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊
ဆူခြေစိုက်၊ သူ့အကြိုက်ကို၊
နှိုက်ချွတ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊
သဗ္ဗညုဘူတဏ် အစွမ်းတည်း။

ဉာဏ်တော် စွမ်းပကား၊ ဤ သုံးပါးကြောင့်၊
အများဝေနေ၊ ကျွတ်လွတ်စေအံ့၊
မနေမနား၊ သက်တော်အားဖြင့်၊
ကြီးမားလေဘိ၊ ရှိစွယ်ပြည့်၍၊
ပရိနိဗ္ဗာန်၊ စံသည့်တိုင်အောင်၊ သယ်ယူဆောင်၊
ဘုန်းခေါင် ငါတို့ ဘုရားတည်း။

မဟာဂန္ဓာရုံ
ဆရာတော် နောက်ဆုံးညွှန်ကြားသွားသည့်
သံဝေဂ တရားတော်

- ၁။ ငါတို့နေရာ ဤကမ္ဘာ တဏှာအုပ်စိုးသည်။
- ၂။ တဏှာဝေရာ မနေသာ ဖွေရှာဆက်ရသည်။
- ၃။ ရသည့်ဥစ္စာ ချစ်သူပါ စွန့်ခွါသွားရမည်။
- ၄။ တကယ်အရေး တကယ်ဘေး
ဘယ်သွေး ဘယ်သား မကယ်ပြီ။
- ၅။ ငါနှင့်ရွယ်သူ ငါ့အောက်လူ
ကြီးသူသေကြများလှပြီ။
- ၆။ ခဏမစဲ အိုစမြဲ ကိုယ်လဲသေဘက် နီးခဲ့ပြီ။
- ၇။ ဇရာမီးတောင် ကိုယ်ထည်းလောင်
သေအောင်မြှိုက်တော့သည်။
- ၈။ မသေရခင် သွားလမ်းစဉ် ကြိုတင် ပြင်သင့်ပြီ။
- ၉။ ဒါနသီလာ ဘာဝနာ လမ်းသာ ထွင်လိမ့်မည်။
- ၁၀။ မဂ္ဂင်ယာဉ်ကြီး အမြန်စီး ခရီးထွက်တော့မည်။

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏

ဘ ဘ ဝ သံ သ ရွှေ

၁။ လူ့ဘဝ=လူ့ခန္ဓာ

ဥပမ္မရတ္တ။ ။ဥပဇနကဓရ...တပည့်တော် သိပြီးဖြစ်သော်လဲ အများသိအောင်
မေးပါရစေ၊...ဘဝဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာပါလဲ။

ကပည့်တော်။ ။(၁) ရှေးရှေးဘဝတုန်းက ပြုအပ်ခဲ့သော ကံကြောင့် ဖြစ်ရ
သော ရုပ်, နာမ် (ခန္ဓာ)ကို “ဘဝ”လို့ ခေါ်ပါတယ်။ [ခန္ဓာ = အစု၊ ရုပ်
ခန္ဓာ=ရုပ်အစု၊ နာမ်ခန္ဓာ=စိတ် စေတသိက်ဟူသော နာမ်အစု။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ “ဘဝ”ဆိုတာ အမျိုးအစားအားဖြင့် ဘယ်နှစ်မျိုး ရှိသလဲ။

ကပည့်တော်။ ။(၂) အဲဒီဘဝကို ဂတိနှင့်တွဲပြီး သုံးစွဲလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
ဂတိကို ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ လူ့ နတ်ဗြဟ္မာလို့ ငါးမျိုး ပြတော်မူပါ
တယ်။ [ဂတိ - ကံကြောင့် ရောက်ထိုက်သော ဘဝ၊- နဝက အင်္ဂုတ္တိုရ်၊
ဒုတိယ ပဏ္ဏာသက၊ ဒုတိယဝဂ် (၆) သုတ်။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝတုန်းက စုတေခါနီးမှာ ကိုယ်တော်ရဲ့ကံ ကိုယ်တော်
ကို “လိုရာ ဘဝတခု ရွေးပါ”လို့ (မဆိုနိုင်သော်လဲ) တကယ်လို့ ဆိုခဲ့လျှင်
ဘယ်ဘဝကို ရွေးမှာလဲ။

ကပည့်တော်။ ။ယခု အသိဉာဏ်မျိုးသာ ရှိရင်တော့ “လူ့ဘဝကို ရွေးမှာပေါ့
တုရား”၊ ဒီလို မရွေးတတ်ခဲ့ပေမဲ့ ကံက လူ့ဘဝကို ရွေးပေးလိုက်တဲ့အတွက်
အလွန် ကျေနပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အထက် နတ်ဘဝတွေဆိုတာ အလွန် ချမ်းသာတယ်။ ကာမဂုဏ်
အာရုံတွေ အလွန်ကြီးကျယ်ပါတယ်။ လူ့ရဲ့ အထက်တန်းကာမဂုဏ်တွေနှင့်
နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တာတောင်မှ မြက်ဖျားကနှင်းပေါက်နှင့် သမုဒြာရေလောက်
ကွာခြားနိုင်တယ်။ “အဲဒီနတ်ဘဝကို မသာယာဘူးလား”，နတ်စည်းစိမ်ကို
မခံစားချင်ဘူးလား။

ကပည့်တော်။ ။ ပုထုဇဉ်မို့ “မခံစားချင်ဘူး” လို့တော့ မကြားလိုပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့....

၂

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ဘာ ဒါပေမဲ့”လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ (၁) နတ်ပြည်ဆိုတာ စားဝတ် နေရေးအတွက် ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ခံစားဖွယ်ကောင်းလှ အလွန်ကြီးကျယ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ် ကိစ္စ၌ သတိရမှု အလွန်နည်းတယ်လို့ ဘုရား ဟောတော်မူပါတယ်။ (၂) ထို့ပြင် ရဲရင့်မှုသတ္တိလဲ အလွန် နဲပါးသတဲ့၊ ဒီလူ့ပြည်မှာတော့....ဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့ အခါမှာ အောက်တန်း အထက်တန်း ကုသိုလ်ဖြစ်စရာတွေ အလွန် များပါတယ်။ လူ့ပြည်မှာ ဒါနပြုဘို့ရာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အဆင်သင့် ရှိသော်လဲ နတ်ပြည်မှာ အားလုံး ပြည့်စုံနေတာဖြစ်တော့ ဒါနပြုစရာ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ် မရှိပါဘူး။ (၃) ထို့ပြင်-လူ့ပြည်မှာ ဥပုသ်စောင့်လို့ ဖြစ်သော်လဲ နတ်ပြည်မှာ ဥပုသ်စောင့်ဘို့တောင် မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာပြုလို့လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ နတ်သွီး နတ်သားတွေက အလွန်လှနေတာဖြစ်တော့ သူတို့မှာ အပျော်အပါးတွေကများပြီး ဥပုသ် စောင့်ရင်လဲ ဥပုသ်ကျိုးမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား- ဟုတ်ပြီ၊ ဝိဓူရဇာတ်မှာ နဂါးမင်းလဲ နဂါးပြည်မှာ ဥပုသ် စောင့်လို့ မရ၊ သင်္ကြားမင်းလဲ နတ်ပြည်မှာ ဥပုသ်စောင့်လို့ မရသောကြောင့် လူ့ပြည် ဣန္ဒပတ္တမြို့ဥယျာဉ်မှာလာပြီး ဥပုသ်စောင့်ကြရ သတဲ့- (ဝိဓူရဇာတ် အဋ္ဌကထာ)။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား.... ဥပုသ်စောင့်လို့ ဥပုသ်ကျိုးတာ ဘာဟုတ် သေးတုန်း၊ တချို့ နတ်တွေမှာ နတ်သွီးတွေနဲ့ အပျော်လွန်နေလို့ အစာ စားရမှာတောင် သတိ မရဘူးတဲ့၊ နောက် သတိရလို့ စားမည်ကြံတော့ “အလွန်နုနယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အလွန်ထက်မြက်တဲ့ ဝမ်းမီးက လောင်လို့ တဖြေးဖြေး ညှိုးပြီး သေတာဘဲ”တဲ့။ (သီလက္ခန္ဓ-ဗြဟ္မဇာလသုတ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟင်.... နတ်သွီးတွေရဲ့ အတွေ့ဟာ အစာတောင် မေ့လောက်ပါ လားနော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်....ဘုရားရှင်ရဲ့ ညီတော် နန္ဒမင်းသားဟာ လူ့ပြည် မှာတော့ အလှဆုံးလို့ ဆိုရတဲ့ ဇနပဒကလျာဏီကို စွဲနေလိုက်တာ ရဟန်း ဘဝမှာ မပျော်ဘူးတဲ့၊ နောက်တော့-ဘုရားရှင်က နတ်ဖြစ်ကုန်ခေါ်သွား

ပါတယ်၊ နတ်ပြည်သွားခါနီး လမ်းမှာ လယ်ကွင်းထဲက မီးလောင်သစ်ငုတ် ပေါ်၌ ထိုင်နေတဲ့ မျောက်မကြီးကိုလဲ ပြတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ နတ်ပြည် ရောက်လို့ သင်္ကြားမင်းဆီလာကြတဲ့ နတ်သွီးတွေကိုမြင်တော့ နန္ဒ ရဟန်း ဟာ သိပ်ပြီး မျက်စိကျနေပါသတဲ့၊ ဘုရားရှင်က “ဇနပဒကလျာဏီနဲ့ ဘယ်နှယ် နေသလဲ”လို့ မေးတော်မူတော့ “ဇနပဒကလျာဏီဟာ စောစောက တွေ့ခဲ့တဲ့ မျောက်မကြီးရဲ့ အဆင့်အတန်းလဲ ရောက်သွားပါ တယ်”လို့ လျှောက်ပါသတဲ့.... (ဓမ္မပဒ-နန္ဒထွေရဝတ္ထု)။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါလောက်ဘဲ လူ့သွီးနဲ့ နတ်သွီးတို့ ကွာခြားနိုင်ပါ့မလား ကိုယ်တော်၊ “ဇနပဒကလျာဏီ”ဆိုတာ လူထဲမှာ ဒိပ်တဲဥစ္စာ။

တပည့်တော်။ ။ မကွာခြားဘဲ နေမလားဘုရား၊ လူ့သွီးဆိုတဲ့ လူ့သွီးဟာ ရေမိုဗ်းချိုးပြီး ပြင်နိုင် ဆင်နိုင် ဖိနိုင် လိမ်းနိုင်မှ ကြည့်သာရုံကလေး လှတဲ့ အလှပပါ၊ ခေမာထေရီဝတ္ထုမှာ အောက်ပါအတိုင်း ရှိပါတယ်။

“ဥဋ္ဌရန္တံ-မျက်စိ နား နှာ အင်္ဂါရှိတိုင်း အထက်ပိုင်းဝယ် ရှိသွယ်သွီးပုပ် အန်ထုတ်ချလဲနေထသော၊ ပဉ္စရန္တံ- ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် အသွယ်သွယ် ဟု မဖွယ်မရာ အဖြာဖြာကို မှန်စွာ နေ့ ည ယိုချ၍လဲနေထသော၊ သမု သယံ-သုံးဆယ့် နှစ်ဝ ကောဠာသတ္တိ လုံးဝ ခိုမှီး ဤကိုယ်ကြီးကို၊ ပဿ-စေ့စေ့ငု ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် (အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင်) ကြည့်ရှုစမ်းပါ ဘုရား”။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နတ်သွီးတွေကတော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ နတ်သွီးတွေဆိုတာ လူ့သွီးထက် ကံချင်းလဲ သာတယ်၊ ဥတု ချင်းလဲ ကွာတယ်၊ အာဟာရဆိုတာက နတ်ဩဇာတဲ့၊ ထိုအစာဟာ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး နုနုကလေးမို့ အလွန် လှတယ်လို့ သုခဘောဇနဇာတ်မှာ ဆိုပါ တယ်၊ အဲဒီ နတ်ဩဇာကို စားလိုက်ရရင် အဆာလဲပြေ ရေမှတ်သိပ်လဲပြေရုံ မက အပျင်းတောင် ပြေပါသတဲ့၊ သည်တော့- နတ်သွီးတွေဟာ အလွန် စိတ်ချမ်းမြေ့ကြပါတယ်၊ သို့အတွက် ကံကြောင့်ဖြစ်သောရုပ် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သောရုပ် ဥတုကြောင့်ဖြစ်သောရုပ် အာဟာရ (အစာ) ကြောင့် ဖြစ်သောရုပ်တွေက လူ့သွီးများ၏ ရုပ်ထက် သာချင်တိုင်း သာနေရုံသာ မက အောက်ပိုင်း အပေါက် ၂ ခုနှင့် မျက်စိ နား နှာ အထက်ပိုင်းအင်္ဂါ တို့မှ ထွက်သော အညစ်အကြေးလဲ မရှိပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ နတ်သွီးများက လူ့သွီးတွေထက် သာထိုက်ပေသပေါ့နော်၊ ဒါတောင် ကိုယ်တော်က နတ်ပြည်ထက် လူ့ပြည်ကို လိုချင်တာက ဘာအကျိုးမြင်လို့ တုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ယခု အသိမျိုးနဲ့ ပြောရရင်တော့ နတ်ပြည်မှာ ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့တုန်းက တရားရသူတွေ များသော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစား၍ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုပါရမီဖြစ်သည့်အခါ အလွန် ခဲယဉ်းပါတယ်၊ လူ့ပြည် မှာတော့ ကောင်းမှုပါရမီ ဖြည့်စရာတွေ အလွန် များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်ချင်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကောင်းမှုပါရမီဖြစ်သည့်အခါ ပြောစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါနနဲ့ သီလအကြောင်းကို ပြောခဲ့ပါပြီ၊ နတ်ပြည်မှာ တောထွက်၍ တရားကျင့်ရတဲ့ နေကွမ္မပါရမီ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပညာပါရမီကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သကြားမင်းတို့လို စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းတို့လို နတ်ကြီးများ မှာ အများကောင်းစားအောင် ပြောရဟောရ စဉ်းစားရတဲ့ပညာလောက် တော့ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ လူအများ သက္ကာအများ ကောင်းစားအောင် သင်ကြားပေးရ ပြောဟောပေးရတဲ့ ပညာမျိုးတော့မရှိပါဘူး၊ ပညာပါရမီ တိုးပွားအောင် အားပေးရသော စာသင်တိုက်၊ စာသင်ကျောင်းလဲ မရှိပါဘူး၊ ဘုရားပွင့်မှ ကျင့်ရတဲ့ ဝိပဿနာပညာ ဆိုတာတော့ နတ်ပြည်မှာ သာ၍ပင် ဖြစ်သည့်ခဲယဉ်းပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝီရိယပါရမီကော ဘယ်လိုနေမလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဝီရိယ ပါရမီဆိုတာလဲ နတ်ပြည်မှာဖြစ်သည့် ခဲယဉ်းပါတယ်၊ သကြားမင်း စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့ဟာ အလွန်ဝီရိယ ကောင်းပုံရပါတယ်၊ အများစုအတွက်တော့ စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံပြီးလေတော့ ဝီရိယ အားထုတ်၍ အလုပ်- လုပ်စရာ မရှိကြပါဘူး၊ ထိုသို့ လောကီဝီရိယ မရှိကြသလောက် လောကမူ လွတ်မြောက်သည့် တရားနှင့်ဆိုင်သော ဝီရိယလဲ အလွန်နည်းပါး ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ခန္တီပါရမီကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သည်းခံမှုခန္တီပါရမီဆိုတာ အရာရာမပြည့်မစုံနေရတဲ့ နေရာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူရှိတဲ့နေရာ၌သာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အရာရာ ပြည့်စုံ

နေတဲ့သူ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူမရှိတဲ့သူမှာ သည်းခံစရာ မရှိတော့တဲ့အတွက် ခန္တီပါရမီ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နတ်ပြည်မှာ အရာရာ ပြည့်စုံနေပါတယ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လဲ အများစုမှာ ရှိမယ်ထင်ပါဘူး၊ လူ့ပြည်မှာတော့ အအေးအပူကြောင့် ဒုက္ခတွေ့လို့ စိတ်မဆင်းရဲအောင် သည်းခံရ၊ မှက်ခြင်လေနေတို့ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့လို့ သည်းခံရ၊ အဲဒီလို သည်းခံချင်ပေမဲ့ သည်းခံစရာတွေက တွေ - တွေ နေတတ်တော့ ပါရမီဖြစ်လိုတဲ့ သူတော်ကောင်းမှာ သည်းခံရတာကိုဘဲ ဝမ်းသာစရာတမျိုးဖြစ်၍ ခန္တီပါရမီဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သစ္စာပါရမီကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သစ္စာဆိုတာ မသားရဲ့ ပြောင်းပြန် ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုခေတ် လူများရဲ့ သစ္စာမရှိပုံကိုကြည့်လျှင် “နတ်ပြည်မှာ သစ္စာဖြည့်စရာမလို” ဟု ယူဆနိုင်ပါတယ်၊ ယခုလူတွေ သစ္စာပျက်တာ (မသားပြောတာ) ကို စဉ်းစားပါ၊ ကာမဂုဏ် အာရုံကိစ္စမှာ တယောက်နှင့်တယောက် ညာကြလိမ့်ကြတယ်၊ စီးပွားရေး ရာထူးရေးမှာလဲ လိမ်ကြတယ်၊ နတ်ပြည်မှာ ထိုအရေးတွေကြောင့် လိမ်စရာ ညာစရာမလိုပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သစ္စာမရှိပေမဲ့ သူတော်ကောင်းလုပ်သူကတော့ သစ္စာရှိရှိနှင့် ပြောဆိုပြုလုပ်ရင်း သစ္စာပါရမီ ဖြည့်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဓိဋ္ဌာန်အကြောင်း ပြောပါဦး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကုသိုလ်ဆိုင်ရာ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆောက်တည်ထားမှုကို “အဓိဋ္ဌာန်” ဟု ခေါ်ပါတယ်၊ နတ်ပြည်မှာ ထိုသို့ဆောက်တည်စရာ များများမရှိပါဘူး၊ လူ့ပြည်မှာတော့ သူတော်ကောင်းလူ ပီသလိုလျှင် ဒါနမှန်မှန်ပြုမည်၊ သီလကို မကျိုးမပေါက်အောင်စောင့်ထိန်းမည် အချိန်မှန်မှန်တာဝန်ခံမည်၊ အသိဉာဏ် တိုးပွားအောင် ပညာရှိထံ မေးမြန်းမည်၊ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော သည်းခံမည်၊ ဤသို့စသည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်စရာ ကောင်းမှုကိစ္စတွေ အများအပြား ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မေတ္တာဖြည့်ပုံ ပြောပါဦး။

တပည့်တော်။ ။မေတ္တာပါရမီကတော့ နတ်ပြည်မှာလဲ သကြားမင်း စာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်း စသော နတ်တချို့ မှာ ဖြည့်နိုင်စရာရှိပါတယ်၊ သို့သော် လူ့ပြည်လောက်တော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မေတ္တာဖြန့်သည့် လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ လူ့ပြည်မှာတော့ စိတ်ဖြင့် မေတ္တာပို့ရစဉ် မနောက် မေတ္တာလဲ

ဖြစ်နိုင်၊ နှုတ်ဖြင့် မေတ္တာစကားပြောရတဲ့ ဝစီကံမေတ္တာလဲဖြစ်နိုင်၊ ကိုယ်ဖြင့် အများ ကောင်းစားအောင် လုပ်ရတဲ့ ကာယကံမေတ္တာလဲ ဖြစ်နိုင်လို့ အလွန်ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥပေက္ခာပါရမီဖြည့်နိုင်ပုံ ပြောပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ ပါရမီဆယ်ပါးမှာပါတဲ့ ဥပေက္ခာဆိုတာ သူတပါးကဒုက္ခဖြစ် အောင်လုပ်လဲ စိတ်မဆိုးဘဲ သင့်တော်အောင် ရှုတတ်၊ သူတပါးက သာယာအောင် ယုယုယယပြုလဲ မသာယာဘဲ သင့်တော်အောင် ရှုတတ်တဲ့ စိတ်သဘော ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပေက္ခာမျိုးဆိုတာ နတ်ပြည်မှာ မဆိုတားနဲ့ လူ့ပြည်မှာတောင် အတော်ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းမှာသာ ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ သူတော်ကောင်းလုပ်ပြီး ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားသူတို့အတွက် လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်ဘို့ကောင်းတာ မှန်ပေတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ လူ့ပြည်က နတ်ပြည်ထက် သာတဲ့အချက်တွေများလို့ ဘုရား ရှင်က ဇဗ္ဗုဒ္ဓိပိကျွန်းသည် အခြားကျွန်းထက်လဲသာတယ်၊ နတ်ပြည်ထက်လဲ သာတယ်လို့ ဟောတော်မူတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နတ်ထက်သာတဲ့ အချက်က ပါရမီဖြည့်ဘို့သာတဲ့အပြင် ဘယ်ဟာ ရှိသေးသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ဤ ကျွန်းကလူတွေသည် သူရာ - ရဲစွမ်းသတ္တိ လူလွတ်ရိယ ရှိကြကုန်၏။ သတိမန္တော - ကောင်းသောသတိလည်း ရှိကြကုန်၏။ ဣဓ ဗြဟ္မစရိယဝါသော - ဤ ကျွန်း၌သာ မြတ်သော (သူတော်ကောင်း) အကျင့်တွေကိုကျင့်၍ နေနိုင်၏။ ဤသို့ သာတဲ့အချက် ၃ မျိုးကိုဟောတော် မူပါတယ်။ လက်တွေ့လဲ ဟုတ်ပါတယ်။ (နဝကအင်္ဂုတ္တိုရ် ပဌမံ ၃- သတ္တာဝါသဝဂ်)

နိဂုံး။ ။ ငါတို့နေရာ ဤလူရွာ၏ ခြောက်ဖြာနတ်ပြည် အလီလီထက် ဂုဏ်ရည် ဂုဏ်သွေး သာသည့်ရေးကို မြှော်တွေးစေ ဟု ရေးသားမှုကြောင့် ယခု လူပေါင်း လူ့ပြည်ကောင်း၌ စားကောင်း နေကောင်း စိတ်လဲကောင်းဘို့ အကြောင်းတွေတွေ ကောင်းပါစေသတည်း။ တွေတွေ ငါ့လူ အများ သူလည်း ငါ့တူမိဋ္ဌာန် ရည်စိတ်သန်သည် နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ကောင်းစေ သောဝိ။

၂။ အမိ မြန်မာမြည်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥပေက္ခာကဓရ.....ကိုယ်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လူ့ပြည် လောကကို သဘောကျတာတော့ ကျသင့်ပါပြီ။ လူ့ပြည်လောကမှာ တိုင်းပြည် နိုင်ငံ တွေ အများအပြား ရှိပါတယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည်ကို သဘောအကျဆုံး ပါလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဒါကတော့ အရှင်းသားဘဲ ဘုရား၊ ကုသိုလ်ရရေး ပါရမီ အရေးနှင့် စဉ်းစားလျှင်တော့ အမိမြန်မာနိုင်ငံကို သဘောအကျဆုံး ဖြစ်ရ မှာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အဆုံး အမ တရားတော်များ ပြန့်နှံ့တဲ့ နိုင်ငံတွေ အများသားဘဲ၊ ဘာကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ပို၍ သဘောကျရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သတ္တန် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာဆိုတဲ့ ပိဋက ၃ပုံတွင် သုတ္တန်ကိုတော့ အခြားနိုင်ငံ၌ တော်တော် လိုက်စားကြ၊ တော်တော်လဲ ကျွမ်းကျင်ကြပုံ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာနိုင်ငံက ဆရာတော်များထက် မသာပါဘူး။ အဘိဓမ္မာနှင့် ဝိနည်းအရာ၌ ကျွမ်းကျင်မှုမှာတော့ မြန်မာ ဆရာတော်များကို မမှီပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က အခြားနိုင်ငံတွေကိုရောက်ဘူးလို့ ဒီလို ကောက်ချက် ချနိုင်တာလား။

တပည့်တော်။ ။ မရောက်ဘူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ “ အသွေးမြင်တော့ အသွင်သိ၊ အပွေးမြင်တော့ အပင်သိ ” ဆိုတာလိုပေါ့ ဘုရား။ ဆဋ္ဌသံဂါယနာ ကိစ္စ တုန်းက “ နိုင်ငံခြားမှ ကြွလာကြတဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော်များနှင့် တွေ့ရလို့ စာပေရေးရာ ဝိနည်းသိကွာကို သိနိုင်ခွင့်ရပါတယ်။ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် မရောက်ဘူးပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်တော် မူကြသော အဘယာရာမ ဆရာတော်နှင့် မြောင်းမြ ဆရာတော်တို့က ရောက်ရုံတွင် မက၊ အတော်ကြာကြာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ကြလို့ ထို နိုင်ငံက အကြောင်း တချို့ကို ရောက်ဘူးသလေစက်နီးနီး သိပြီးဖြစ်နေ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာကြောင့် ဒီနိုင်ငံက ဝိနည်းအရာမှာ သေချာကျနာ ကျွမ်းကျင် ကြရသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင် အရဟံ လက်ထက်မှစ၍ ဆရာတော် အဆက်ဆက်တို့ ဝိနည်းကို သင်ကြ ကျင့်ကြံရုံသာမက၊ မင်းအဆက်ဆက်ကလဲ အားပေးခဲ့ ကြလို့ ဒီနိုင်ငံက ဆရာတော်အများပင် ဝိနည်းအရာ၌ ကျွမ်းကျင်တော် မူခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခုအချိန်မှာကော ဝိနည်းအကျင့်က ကောင်းတုန်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ကိုယ်တော်က တချို့ ကိုယ်တော်များရဲ့ အနေကို ကြည့်ပြီး ဝိနည်းအကျင့် ကျဆင်းနေတယ်လို့ ဆိုချင်ပါသလား၊ ထို ကိုယ်တော် မျိုးဟာ ရာခိုင်နှုန်းမများသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...နိုင်ငံခြားလက်အောက်မှာ အတော်ကြာခဲ့တဲ့အပြင် အစိုးရများကလဲ မစောင့်ရှောက်အားပေးလို့ ပါ၊ အစိုးရက စောင့်ရှောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကျင့်ဘက်ကလဲ တက်လာဘို့ အချက်တွေကို စဉ်းစားပြီးသား ရှိပါတယ်၊ မြန်မာလူမျိုး များဟာ လူရော ရှင်ပါ သဒ္ဓါတရား ကောင်းကြပါတယ်၊ ဝိနည်းကျင့်မှု ဆိုတာလဲ သဒ္ဓါတရားနှင့် အများကြီး ဆိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဘိဓမ္မာဘက်မှာတော့ ဘာကြောင့် အဆင့်အတန်း မြင့်ရသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရှေးခေတ်က မြန်မာဆရာတော်ကြီးများဟာ ဘုရားကိုအလွန် ကြည်ညိုကြ၊ ယုံကြည်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော် သောအားဖြင့် အဘိဓမ္မာမှ ခက်ခဲသော တရားတော်များကို ညဉ့်အခါ၌ လေ့လာကြပါတယ်၊ ထိုသို့ ညဝါအဖြစ်ဖြင့် လေ့လာမှုကြောင့် အဘိဓမ္မာ တချို့၌ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးတိုင်အောင် အလွန် ကျွမ်းကျင်တော်မူကြပါ တယ်၊ ယခုခေတ်မှာလဲ ထိုကျွမ်းကျင်မှုဟာ မလျော့သေးပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် အဘိဓမ္မာဘက်၌ အဆင့်အတန်းမြင့်လျက်ပင် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သရုပ်ခွဲ အရကျက် အနေအားဖြင့်တော့ ကိုယ်တော် ယူဆသလို ကျွမ်းကျင်ကြပါလိမ့်မယ်၊ သဘော သဘာဝအရာမှာတော့ ကျွမ်းကျင်ကြ ပါ့မလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်..... စိတ်ရဲ့ သဘော၊ ဗဟုရဲ့ သဘော၊ ရုပ်ရဲ့ သဘော၊ စိတ်အစဉ်(ဝီထိ)ဖြစ်ပုံ သဘော၊ ပဋ္ဌာန်းနည်းအားဖြင့် ကြောင်း ကျိုး ဆက်သွယ်ပုံသဘော၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်အရ ကြောင်းကျိုး ဆက်သွယ်ပုံ စသော သဘောတိုင်အောင် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနိုင်အောင်

ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အရေအတွက်ကတော့ များလှမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့— ထို သရုပ်အသိကို အခြေခံပြီးမှ သဘောအသိကို ကျကျနန သိနိုင်သော ကြောင့် အဘိဓမ္မာတရားတော်ဘက်၌ အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်လို့ဘဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က တရားဘက်၌ အဆင့်အတန်းမြင့်လို့ မြန်မာနိုင်ငံကို သဘောကျတာပေါ့နော်၊ လောကီ အဆင့်အတန်းကိုတော့ ဘယ်လိုမြင် ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်....လောကီဘက် အဆင့်အတန်းကို စဉ်းစားလျှင် တော့ အများကြီး ကြိုးစားရပါဦးမယ်၊ ဒါလဲ လက်အောက်ခံဘဝမှာ အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ရလို့ပါ၊ ကြိုးစားလျှင် အဆင့်အတန်းတက်ဘို့ သဘာဝ အခြေအနေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ တရားဘက် အဆင့် အတန်းမှာတော့ အခြားနိုင်ငံက လိုက်လို့ မမှီနိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ သံသရာအရေး၊ ပါရမီအရေးကိုစဉ်းစားပြီး မြန်မာနိုင်ငံကို သဘောကျ တာပါ၊ တရားဘက်က မြင့်နေတာဖြစ်တော့ ဘယ်သူ မကျင့် — ကျင့် ကိုယ်ကျင့်လျှင် ကိုယ်ရတာဘဲ မဟုတ်လား ဘုရား၊ သည်တော့ ကျင့်လိုတဲ့ သူများအတွက် ကျင့်စဉ်လမ်းမှန်ရှိနေလျှင် အဖိုးတန်သော နိုင်ငံပင်ဖြစ်ပါ တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့....ကိုယ်တော်ကတော့ လောကီဘက်က တိုးတက်နေတဲ့ တခြားနိုင်ငံများသာ မက၊ နတ်ပြည်ထက်တောင် ဤမြန်မာနိုင်ငံကို သဘောကျဦးမှာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဤနိုင်ငံကို သဘောကျတာပေါ့ ဘုရား၊ လောကီဘက်က တိုးတက်နေကြတဲ့ ထိုနိုင်ငံသားအများစုရဲ့ စိတ်တွေဟာ လောဘ ဒေါသ မာန်မာနနှင့် မနာလိုတဲ့ လူသား ကိုယ်လို ကြီးပွားမှာစိုးတဲ့ မစ္စရိယတွေ တိုးပွားနေတာမြင်တော့ လောကီဘက်ကမြင့်ပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်မမြင့်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့ မြန်မာနိုင်ငံက ယခုလူတွေလဲ ဒီလိုဘဲ မဟုတ်လား၊ ဘာထူးသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီနိုင်ငံမှာလဲ ယခုလူတွေကတော့ သိပ်မထူးပါဘူး၊ ဒါလဲ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး သူတို့လုပ်သမျှ အကောင်းထင်ခဲ့တဲ့ စိတ် ကြောင့်ပါ၊ ဆိုပေမဲ့ လူကောင်း သူကောင်း လုပ်ချင်တဲ့ သူများအတွက် ကတော့ ဒီလိုလူတွေကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သာ၍ကောင်းအောင် သတိ

ထားဘို့ရာ တရားကောင်းတွေ ရှိသေးတဲ့အတွက် အကျိုးမယုတ်ပါဘူး၊
တနည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် အဲဒီ လူညံ့တွေကြောင့် ကိုယ့်အတွက် သတိ
ထားနိုင်သူမှာ သာ၍အကျိုးရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်က ဒီမြန်မာနိုင်ငံကို အဟုတ်သဘောကျ
တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အဟုတ်သဘောကျတာပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုရင်.....ကိုယ်တော်နဲ့ တပည့်တော် သံပြိုင်ရွတ်ရအောင်
ကိုယ်တော်..... ညီညီနော်။

တပည့်တော်။ ။တရားနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဂါထာလင်္ကာကို ရွတ်ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့
အသံဆွဲပြီး ဂီတသံပေါက်အောင်တော့ မရွတ်ကောင်းဘူးနော်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥပသံသည့်များကိုတောင် နှစ် ဂီတသံကွာပုဒ်က တားမြစ်ပြီးပါ၊
ကိုင်း.....ကိုင်း.....ရိုးရိုးကလေး ဥဒါန်းကြူးရင်း နီရုံးချုပ်ကြစို့ ကိုယ်တော်။
ညီညီနော်..... ညီညီ ညီညီ။

၁။ အရှင်အရဟံ နော်ရထာမင်းတို့ သန့်ရှင်းခဲ့တဲ့ သာသနာ၊
အရည်းကြီးတွေ မူရင်းပျောက်ဘို့ လူတိုင်းအရောက် နှိမ်ခဲ့တာ၊
ခုလဲ ဒို့မှာ သာသနာရှင်းဘို့ ဒါယကာမင်းတို့ ကူမည်သာ၊
ကူသောအခါ ကောင်းစွာဖြေ၍ ကျောင်းမှာမို့ မို့ ပျော်ကြမှာ။

၂။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့ အသက်ပေး၍ ပြည့်ခဲ့သည်၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘာသာအတွက်တော့ ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

၃။ ပြည်ရွှေဘို - ပြည်ရွှေဘို

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးဇနကရေ ကိုယ်တော်က ဒီမြန်မာနိုင်ငံကို အကောင်းလို့
မြင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အထက်နိုင်ငံနှင့် အောက်နိုင်ငံတော့ ဘယ်မှာ
ပို၍ သဘောကျသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မေးဖွားပြီး အတော်ကြာကြာ နေဘို့အတွက် အထက်နိုင်ငံ
သဘောကျပါတယ်။ လူ့ဘဝနဲ့ တသက်လုံးနေဘို့တော့ အောက်နိုင်ငံကို
သဘောကျပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘုကြောင့်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အထက်နိုင်ငံက များသောအားဖြင့် ဘာသာရေးဘက်မှာ
ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာတော်များရဲ့ အဆုံးအမကို ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်က ဘာသာရေးအသားကျဘို့ လိုပါတယ်၊ အောက်နိုင်ငံ
မှာ ဘာသာရေးဘက်က ဆုံးမမဲ့ဆရာတော်များ ရှိတန်သလောက်ရှိပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အထက်နိုင်ငံလောက်မများတော့ ကံကောင်းသူတို့သာ
တွေ့နိုင်ကြပါတယ်၊ ဥတုရေမြေနှင့် အစာ အာဟာရကျတော့ အောက်
နိုင်ငံက အများအားဖြင့် သာပါတယ်၊ နိုင်ငံရေးဗဟုသုတလဲ အောက်
နိုင်ငံက သာပါတယ်၊ ရန်ကုန်က မြို့တော်ဖြစ်တော့ ခေတ်ပညာလဲ
အောက်နိုင်ငံက အထက်တန်းပညာအတွက် လွယ်ကူပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
လူ့ဘဝနဲ့ စဉ်းစားရင်တော့ အထက်နိုင်ငံပေးပြီး အောက်နိုင်ငံကြီးရတာ
ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရဟန်းဘဝနဲ့တော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်းဘဝဆိုတာ ပစ္စည်း ၄ ပါးမျှတရုံ ကောင်းပါတယ်၊
အောက်နိုင်ငံက ပေါများတော့ ပရိယတ် ပဋိပတ်ဘက်မှာ အတိုးတက်
နဲ့ပါတယ်၊ အထက်နိုင်ငံမှာတော့ (ကျောင်းမှတစ်ပါး) ကျန်ပစ္စည်းက
မပေါများပါဘူး၊ သို့သော် မျှတရုံတော့ နေနိုင်ပါတယ်၊ ပညာရှိ
ဆရာတော်များလဲ အောက်နိုင်ငံစာလျှင် အထက်နိုင်ငံက များပါတယ်၊
ဒါကြောင့် ရဟန်းဘဝနဲ့ နေရလျှင် အထက်နိုင်ငံကိုပင် သဘောကျ
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အထက်နိုင်ငံမှာတော့ ဘယ်နယ်ကို သဘောအကျဆုံးလဲဘုရား။

တပည့်တော်။ ။ဟဲဟဲ..... ဒါကတော့ ရွှေဘိုနယ်ပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ့်ငါးချဉ်တော့ ကိုယ်ချဉ်ရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြောင်းလဲရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့
ကျွန်ဘဝမရောက်ခင် (ရောက်သည့်အဆက်မှာ) ရာဇဝင်အထင်ရှားဆုံး
မင်းဟာ အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင် ဇေယျ မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ရိုးရိုးအသံနဲ့ ပြောပြပါကိယ်တော်၊ ကိယ်တော်က ရွှေဘို အကြောင်းပြောမှ အသံကျယ်လာလိုက်တာ။

တပည့်တော်။ ။ ကျယ်မှာပေါ့ဘုရား ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်ဆိုတာ ထိမ်ချန်လို့ ရကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဦးအောင်ဇေယျ ဘုန်း လက်ရုံးကြီးတာနဲ့ ကိယ်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဦးအောင်ဇေယျရဲ့ ထန်းတုံးတပ်မြို့ တည်တုန်းက ဘယ်နယ်သားတွေ ပါမယ်ထင်တုန်း၊ ရွှေဘိုနယ်သားတွေချည်း မဟုတ်ပေဘူးလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒါတော့ဟုတ်မှာပေါ့ ကိယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ရွှေဘိုနယ်သားမှန်လျှင် ဒီရာဇဝင် မမေ့ကောင်းဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အနို့..... ကျွန်တဝံ့ ရောက်တော့လဲ အဲဒီ ရွှေဘိုမင်းဆက်ဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်...မူလလူကြီးတွေရဲ့ အချိန်ကိုယူပြီး “ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူသလေး ဘာလေးလဲ” နဲ့ ရွှေဘိုသွေး ပျောက်သွားလို့ သူတပါးလက်အောက် ရောက်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ လက်နက်မှမရှိဘဲ ရွှေဘိုသွေးကော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကိယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ရွှေဘိုသွေးပီလျှင် အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပဌမစစ်ကိုဘဲမဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားမှာဘဲ၊ မရှောင်သာလို့ ပဌမစစ်ဖြစ်ရရင်လဲ ရန္တပိုစာချုပ် ချုပ်ပြီး တဲ့ နောက်တော့ ကိယ်တော်.... “ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော် မူလှသော” ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေဖြုတ်ပြီး မင်းရော မိဖုရားတွေရော တနိုင်ငံလုံး အလုပ် လုပ်မှာပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိယ်တော့မှာ ခုအထိ ရွှေဘိုသွေးရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ကျောင်းတိုက်မှာ သစ်ပင်က သစ်ခက်တို့ ဘာတို့ ဖြတ်စရာရှိ၍ ရွှေဘိုနယ်က ကိယ်ရင်ကို ခိုင်းတဲ့အခါ “ငါ...ရွှေဘိုသားလို့ ကြုံးဝါးပြီး တချက်ထဲနဲ့ ပြတ်အောင်ဖြတ်” လို့ ခိုင်းတာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ယခုအထိ ရွှေဘိုသွေး ရှိသေးတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ သာသနာတော်ကို မြှင့်တင်လိုတဲ့စိတ်တွေ ပြင်းပြနေတာလဲ မြန်မာသွေး ဘာသာသွေးနှင့် ရွှေဘိုသွေး မကင်းဘူး ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ သာဓုပါ ကိယ်တော် သာဓုပါ၊ ရွှေဘိုသားလဲပီ၊ မြန်မာတိုင်း ဘွားလဲပီ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာလဲ ပီပါပေတယ်။

ဘုပည့်တော်။ ။ “ဗုဒ္ဓဘာသာပီ” ဆိုပေမဲ့ အခြားဘာသာကို အထင်မသေးပါဘူး ဘုရား၊ အခြားဘာသာများလဲ လောကီကောင်းကျိုးကို ညွှန်ပြကြပါတယ်၊ လူအများစုဟာ ကိုယ်ဆိုင်ရာ ဘာသာနဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဘာသာတိုင်းမှာပင် လူတော် လူကောင်းတွေ ဖြစ်နိုင်ကြပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုင်းကိုင်း... ရွှေဘိုမြို့အကြောင်း ပြောရင်တော့ ရာဇဝင်စာအုပ်ကြည့်တုန်းက မင်းကြီးဗန္ဓုလ ကျဆုံးတဲ့အခါနီး တွေ့တဲ့အခါ ဝမ်းနဲ့လို မှ မဆုံးသေးဘူး စာရွက် လေးငါးရွက်လောက် ကျော်တဲ့အခါမှာ အင်္ဂလိပ်တွေက အဘက်ဘက်၌ အထက်စီးနဲ့ ချုပ်တဲ့ စာချုပ်တွေရတော့ စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိအောင် လှုပ်ရှားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ နိုင်ငံသွေး ဘာသာသွေးတွေ ဆူလာလို့ ရွှေကို မတိုးတော့ဘဲ ရွှေဘိုဗုံကြီးသံနဲ့ နိဂုံးအုပ်ပါစို့ ကိယ်တော်၊ ညီညီနော် .. ညီညီ ညီညီ။

ရန်ကြီးအောင်- ကုန်းဘောင်ခေါ်လို့ ငါးမည်ရ ပြည်ရွှေဘို....ဘေး.... ရန်ကဲပြို၊ မုဆိုးဘို ရန်ပြိုတဲ့ နာသိသံ ဘိုးတော်ဒေသ။

၄။ ရွာရွှေရှင်-ရွာရွှေရှင်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဥးဇနကရေ ...ရွှေဘိုနယ်မှာ တောင်လက် မြောက်လက် ခွဲခြား၍ ရွာအများရှိပါတယ်၊ ကိယ်တော်က ဘယ်နယ် ဘယ်ရွာမှာ ဖြစ်လိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကတော့ ကိုယ်ငါးချဉ့် - ကိုယ်ချဉ့်တယ် ဆိုဆို ရွှေဘိုတောင်လက် သရိုင်းရွာမှာဘဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိယ်တော်ရဲ့ သရိုင်းရွာမှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဒုတိယသာသနာပိုင် ဖြစ်တော်မူသော မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်၊ ထရကာ ဆရာတော်တို့ကို အကြောင်းပြုပြီး သံဃာတော်များဘက်က အသိများပါတယ်၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်မထွက်တော့ နောက်ပိုင်းမှာ လူသိမများပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ ရွာအနေနဲ့တော့ အိမ်ခြေမများလှလို့ မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူများစုအနေနဲ့က မြန်မာမင်း လက်ထက်မှာရော အင်္ဂလိပ် လက်ထက်မှာရော အဆင့်အတန်းမြင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုမြင်ပုံလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရွာဥျား ရွာထိပ်မှာ ရှေးမင်းတို့တည်ထားတဲ့ စေတီတော်များ ရှိပါတယ်။ ထို့နောက် ပစ္စည်းရှိသူတို့ တည်ထားတဲ့ စေတီတော် ဆင်းတု တော်များလဲ အများပင် ရှိပါတယ်။ ထိုစေတီတော်များက ရွာ၏အဆင့် အတန်းကို မှန်းနိုင်လောက်သောအမှတ်အသားများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သည့်ပြင်ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မူလက ရွာ၏ အခြေအနေ ခိုင်မာလေတော့ အနီးအပါး ဖြစ်တဲ့ ခင်မင်ရွာ စမွန်းရွာတို့မှ ပစ္စည်းရှိသူတို့ တော်တော်များများနှင့် သရိုင်းသူ သရိုင်းသားတို့ အကြောင်းပါကြပါတယ်။ နောက် (သူခိုး ဒါးမြ တေးကြောင့်) ပစ္စည်းရှင်အများပင် သရိုင်းရွာသို့ ပေါင်းစုကြပါတယ်။ ထိုသို့ ပေါင်းစုမိလို့ အတော်ကြာတဲ့အခါ သားရေး သွီးရေး ဆက်သွယ်မှု ကြောင့် ထိုလူအများစုဟာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကုန်ကြပါတယ်။ အဲဒီ တမျိုး လုံးက အိမ်ခြေ တရာ့ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော ရွာကို သုံးပုံ ၂ ပုံလောက် ဖုံးနေ တာဖြစ်တော့ တရွာလုံး အဆင့်အတန်းမြင့်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း ဒီလိုတော့ ဖြစ်နိုင်စရာရှိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်တို့ အမျိုးဟာ မောင်နှမချင်း လက်ထပ်ကြတာ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့အမျိုး ဇာတိသွေး အင်မတန် အရေးကြီးပါ တယ်။ သူတို့ရဲ့ စီးပွားတွေကို ဆွေမျိုးထဲက ဆက်၍ ခံစားစေချင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် လက်ထပ်ချိန်ရောက်၍ သားသွီးများအတွက် စဉ်းစားတဲ့အခါ မှာ တဝမ်းကွဲထဲက ပဌမ၊ တဝမ်းကွဲ အရွယ်တူမရှိလျှင် ၂ ဝမ်းကွဲ၊ ၂ ဝမ်း ကွဲ မရှိလျှင် သုံးဝမ်းကွဲထဲက ရွေးကြပါတယ်။ ခုလို ရွေးစရာမရှိလျှင် အခြား တရွာကဖြစ်ဖြစ် ရွေးကြပါတယ်။ အမျိုးညံ့လျှင် ပစ္စည်းရှိသော်လဲ မပေး စားလိုကြဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့အမျိုးက သာကီဝင်မင်းမျိုးကို အားကျ တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ချီးမွမ်းချင်တဲ့သူက ဒီလိုမြင်ပေမဲ့ ရန်ဖြစ်ကြလို့ အမျိုးထံပြီး ဆဲတဲ့အခါ “ ဟဲ့-ခွေးမျိုး...မောင်နှမချင်း အဝှါပြုတဲ့ ခွေးမျိုး ” လို့လဲ အဆဲ ခံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့မိဘများလဲ မောင်နှမချင်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။အမေ့ဘက်က မောင်နှမချင်း စပ်ထားပါတယ်။ ဒါကို အမေက သဘောမကျလို့ အဖေနဲ့ လိုက်ပြေးတာနဲ့ အတော်ကြာကြာ အမေ့ဘိုး ဘွားဘက်က မခေါ်ဘူး၊ နောက်မှ ခေါ်တယ်လို့ ကြားဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့အဖေဘက်က ညွှန်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။မညွှန်ပါဘူး...မောင်နှမချင်း စပ်ထားတာ မဖြစ်ရလို့ပါ။ ဒီလို သွေးမစပ်တဲ့မိဘနှစ်ဖက်ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ အမျိုးဟာ ပိုပြီး ကျယ်ပြန့် သွားတာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမို့ ပျော်စရာကောင်းမှာ ဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။အား...ဒီလိုလဲ အထင်မကြီးလိုက်နဲ့ အား သိပ် ရှိစရာကောင်းတဲ့ အချက်တွေကလဲ ဒီအမျိုးထဲမှာ အများကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာများ မကောင်းဖြစ်စရာရှိလို့လဲ ကိုယ်တော်၊ အားလုံး အမျိုး တွေချည်းဘဲဟာ။

တပည့်တော်။ ။လောဘ ဒေါသ မာန ဣဿာ မစ္ဆရိယ ဆိုတာ (ပုထုဇဉ် မှန်သမျှ) အပြည့်ရှိနေတာဘဲဘုရား၊ ဒီတော့ လောဘဆိုင်ရာ စီးပွားရေးနှင့် စပ်ပြီး မောင်နှမ အရင်းချင်းတောင် (အိမ်ထောင်ကွဲတဲ့အခါ) မေတ္တာ အစေးမကပ်ချင်ကြဘူး၊ လောဘကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဒေါသ မာန တွေ မနာလို ဝန်တိုဆိုတဲ့ ဣဿာ မစ္ဆရိယတွေဟာ အနဲနဲ အများ မကင်း ကြတော့ဘူး၊ ဒီတော့-တပည့်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးတွေလဲ လူထဲကလူစကွဲဘဲ ဖြစ်တော့ လူလိုနေကြတာပေါ့ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က နောက် လူတွေကို ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ “ ဒို့အမျိုးဟာ ကျီးကန်းတွေလိုဘဲ၊ စီးပွား ရေးနှင့် ဆိုင်လာလျှင် ကျီးကန်းတွေ တကောင်နှင့်တကောင် မညှာသလို တယောက်နှင့် တယောက် (အရင်းပေမဲ့) မညှာတတ်ဘူး၊ သူများက တယောက်ယောက်ကို စော်ကားတယ်ဆိုရင် စီးပွားရေးတုန်းက မတဲ့ပေမဲ့ ဝိုင်း အာကြတယ်” လို့ ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးတို့ ထရ်ကာ ဆရာတော်ကြီးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ထွန်းကားတဲ့ အမျိုးဖြစ်တော့ လူ့ ကျင့်ဝတ် စာရိတ္တဘက်ကတော့ ကောင်းမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ထိုဆရာတော်ကြီးများက ရာဇဂုရုတံဆိပ်တော် ရကြလို့ နိုင်ငံမှာ ထင်ရှားတာပါ။ ထိုဆရာတော်ကြီးများရဲ့ အထက်က သရိုင်းဆရာတော်ကြီးလို့ ထင်ရှားတော်မူတဲ့ ရွှေတောင်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီးဆိုတာ ချီပါတယ်။ သရိုင်းရွာတွင် မကပါဘူး။ တနယ်လုံးမှာ ဩဇာ ကောင်းပါတယ်။ သတ္တမများရဲ့ အကျိုးကိုလဲ ဆောင်တော်မူဟန် တူပါတယ်။ ရွာရဲ့ အနောက်အင်းကြီးကို ဘေးမဲ့ထားဘို့ ရှင်ဘုရင်ထံ မေတ္တာရပ်လို့ ဘေးမဲ့ရအားပါတယ်။ ထိုဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကို နာယူရလို့ တပည့်တော်တို့ အမျိုးသမက တရွာလုံး စာရိတ္တ ကောင်းကြပါတယ်။ ရွေး လူကြီးသူမများရဲ့ ထုံးစံမှာ ရဟန်း သံဃာမြင်လျှင် ဥျေးခေါင်းပေါ်မှာ ပခုံးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဝန်ထုပ်ကို ချပြီး ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ဒီအကျင့်ဟာ တပည့်တော်တို့ ငယ်စဉ်တိုင်အောင် ရှိသေးလို့ မန္တလေးမှ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးနှင့် အတူ ပါလာတဲ့ မြို့နယ် အစုံက သံဃာတော် တွေက ချီးမွမ်းတော်မူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သရိုင်း ဆရာတော်ကြီးက ဩဝါဒ ကောင်းတော့ လူကြီးတွေက ဆက်ပြီး လူငယ်တွေပါ ကောင်းကြရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဘာသာရေး၌ ယဉ်ကျေးရုံသာမကပါဘူး မြန်မာမင်းလက်ထက် ကို မှီလိုက်တဲ့ လူကြီးသူမတို့က ရိုးရာအားဖြင့်လဲ ယဉ်ကျေးကြဟန် တူပါတယ်။ တပည့်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက အဘိုးများနှင့် အရွယ်တူ လူကြီးတွေ စကားပြောတာကို ကြားလိုက်ရဘူးပါတယ်။ နံနက်ဆွမ်းခံဝင်ချိန်လောက် မှာ တပည့်တော်တို့အိမ်ကိုလာပြီး ဘိုးအရွယ်တွေ လဘက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြပါတယ်။ အသက်ကြီးတဲ့လူကြီးက ပြောလိုက်ရင် အသက် ငယ်တဲ့လူကြီးက “အမိန့်တော်အထိုင်းပါခင်ဗျား၊ ဦးထိပ်ရွက်ပါခင်ဗျား” လို့ ပြောကြပါတယ်။ (ယခုခေတ် “ဟုတ်ကဲ့” လို့ အပြောမျိုးနှင့် သဘော တူပါတယ်)။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တယ် နားထောင်ကောင်းတဲ့ စကားအသုံးတွေဘဲနော်၊ ဒီ အသုံး အနှုန်းမျိုး ယခု ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဝေးပါရဲ့ ဘုရား...တပည့်တော် မိဘတို့ လက်ထက်ကျတော့ မကြားရတော့ပါဘူး။ မိဘ လက်ထက်မှာ အင်္ဂလိပ် အုပ်စိုးချိန်ဖြစ်လို့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ တစစစ ကွယ်သွားပါတယ်။ ဘိုးများရဲ့ လက်ထက် မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ကလဲ များသောအားဖြင့် အဖြူတွေဖြစ်တော့

လူကြီးတွေကို ကြည့်ရတာ အသွားအလာ အနေအထိုင်မှစ၍ သိပ်ပြီး ကြက်သရေရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီ ယဉ်ကျေးမှုကတော့ အုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရလိုက်ပြီး ပြောင်းလဲရ မှာပေါ့ ကိုယ်တော်၊ ဒါထက် စကားဌာကို ပြန်ဆက်ရဉ်းမယ်၊ ရွှေတောင် ကျောင်းဆရာတော်ကြီးကတော့ ဘယ်လို ဆက်လာသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အဆက်တော့ တပည့်တော် မကြားဘူးပါ။ ဒါပေမဲ့- သရိုင်းရွာက ရွေးသူတော်ကောင်း ဆရာတော်ကြီးတွေ အတော်ကြာကြာ ဆက်ခဲ့ကြဟန်တူပါတယ်။ အရှင်သုမေဓာဆိုတာ “ရဟန္တာ” လို့ ကျော်စော ခဲ့ပါတယ်။ ယခုလဲ စေတီလှဘုရားပိုင်းရဲ့ အရွှေတောင်ဒေါင့်မှာ “ရဟန္တာ သမုတ်သုသိမ်” ဟု အသိအမှတ်ပြု အပ်သုသိမ်တော် ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ သိမ်တော်မှာဘဲ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီး ရဟန်းဖြစ်တယ်လို့ ပြောစမှတ်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ရွာဟာ ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဩဝါဒ ကို အဆက်ဆက် နာယူခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်။ ။ဖြစ်တောက်ပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒီ စေတီလှရဲ့ မဟာရာမ တံတိုင်းအတွင်းမှာဘဲ မောင်ရင်စွန်းရ တည်ထားတဲ့ “လေးကျွန်းမြေ စေတီတော်ကလေး” ဆိုတာ တပည့်တော် ငယ်စဉ်က ဖူးလိုက်ရဘူးပါသေး တယ်။ စေတီတော်က ငယ်ငယ်ဆိုတော့ လူ မလေးစားလို့ ယခုတော့ မရှိ တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နုမြောစရာဘဲ ကိုယ်တော် ရာဇဝင်တန်ဘိုးကိုမသိကြတော့ မစောင့် ရှောက်တတ်ကြပေဘူးပေါ့၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ရွာရဲ့ ဘာသာရေး ယဉ်ကျေးမှုဟာ ကြာလှပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား...အရှင်အရဟံတို့ရဲ့ ရွှေပိုင်းခေတ်အဆက်နဲ့ ပြိုင်ဖြစ်စရာရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီ စေတီတော်ကြီး၊ စေတီတော်ငယ်များကို ယခုတိုင်အောင် ပြုပြင် နေကြတာတော့ ချီ မွမ်းစရာပါဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်-တပည့်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးမှာ ရွေးထုံးစံတခု ရှိပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နှစ်မှာ တတိယလျှင် ကထိန်ခင်းရပါတယ်။

၁၈

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏

သားကလေး ၅ နှစ်သားလောက်ရှိတဲ့ အခါ ရှင်ပြု အလှူပေးရပါတယ်၊ နောက်တကြိမ်ရှင်ပြုဘို့ သားခိုသေးလျှင် ဒုတိယ ရှင်ပြု အလှူပေးရပါတယ်၊ နောက်တော့ တတ်နိုင်လျှင် မိဘ ဘိုးဘွားတို့ရဲ့ ကျောင်း၊ ဘုရားစေတီ၊ တန်ဆောင်းပြာသာဒ်တို့ကို ပြုပြင်ရ မှမ်းမံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပစ္စည်းက မပေါများရင်ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ပစ္စည်းမရှိလို့ မတတ်နိုင်လျှင်တော့ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့ ဘုရား၊ ဒီလိုလူအတွက်တော့ “အမျိုးတိမ်ကောသွားတယ်” လို့ ဆိုရတော့ တာပေါ့၊ အဲဒီလို တတ်နိုင်တဲ့လူကလဲ သဒ္ဓါတရားရှိဥးမှ ပြုပြင်တာပါ။ သဒ္ဓါ မရှိလျှင် မပြုပြင်ကြလို့ တတ်နိုင်တဲ့ ဆွေနှီးမျိုးစပ်က ပြုပြင်လေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်တို့ရွာက စေတီ ဆင်းတုတော်များမှာ ယနေ့အထိ ထုံးသင်္ကန်းဖွေးဖွေးနှင့် တန်ဆောင်းကြီးငယ်များလဲ တင့်တယ် နေတာတဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ မိဘက ဖဘက် ၂ဘက်လုံးမှာ တဘက် တဘက်လျှင် အမိအဘ အစုံပြာလိုက်တော့ ၄ ဘက်ဖြစ်သွားပါတယ်၊ အဲဒီ ၄ ဘက်တွင် အဖေဘက် ဘိုးက စမုန်းညွန့်ဖြစ်တော့ စမုန်းရွာမှာ သူ့ မိဘဘက်က စေတီတော်ကို ထပ်မံ၍ ပြင်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်မှာ ရွာက ထပ်မံ ပြင်မယ်လို့ တပည့်တော်ကို အကြောင်းကြားတော့ တပည့်တော်ဆိုင်ရာ ဝတ္ထုတထောင် ထည့်လိုက် ရပါသေးတယ်၊ အဖေဘက် အဖွားတို့ကတော့ အစိုးရပိုင်းမှာ ပါနေဟန် တူပါတယ်၊ အဖွားရဲ့ မောင်တယောက်က ဆားတောင်အုပ်၊ ညီမ တယောက်က နန်းတော်သူလို့ ကြားဘူးပါတယ်၊ ရှေးမင်းများ တည်ထားခဲ့တဲ့ ရှေးအကျဆုံး “ရွှေမုဋ္ဌောစေတီ” ဆိုတာ အဖွားဘက်က အမွေဆိုင် ဘုရားပါ၊ နောက်ဆုံးမှာ တပည့်တော်ရဲ့ အမတဝမ်းကွဲက ပြင်သွားပါ တယ်၊ အမနောက်တော့ မပြင်ကြလို့ အမေဘက် ဒေါ်လေးတယောက်က ပြင်ပါတယ်၊ မကြာမီက မန္တလေးနေတဲ့ တူတယောက်ကို မင်းတို့ တတ်နိုင် တဲ့အခါ “ရွှေမုဋ္ဌော စေတီတော်” ကို တာဝန်ယူကြလို့ ပြောဆိုက်ပါ သေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ မယ်တော်ဘက်ကတော့ ဘာကောင်းမှုများရှိသလဲ။

+

တပည့်တော်။ ။အမေ၏ အမေ့ဘက်က ယခုတိုင်အောင် တတ်နိုင်တဲ့လူတွေ အများပင် ရှိပါသေးတယ်၊ သို့သော် အရင်းထဲကတော့ အတော်အားရော သွားပါပြီ၊ တဝမ်းကွဲတွေက အားကောင်းပါတယ်၊ ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားဝိုင်း ထဲမှာ အမေ့ဘက် အဖွားကြီးမှစ၍ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ကောင်းမှု တော်တော် များများ ရှိပါတယ်၊ ထို ကောင်းမှုများကို သရိုင်ချောင်က သီလရှင်ဆရာ ဒေါ်လေး ဝက်လက်ရွှေ့ပြောင်းနေတဲ့ ဒေါ်လေးနှင့် မန္တလေးရွှေ့ပြောင်း နေတဲ့ ညီတဝမ်းကွဲတို့က ပြုပြင်ကြပါတယ်၊ အမေ့အဖွားရဲ့ စေတီတော်၊ အမေ့ဥားလေးရဲ့ စေတီတော်စတဲ့ ဆွေမျိုး စေတီ ပြာသာဒ် အားလုံးဘဲ တဝိုင်းလုံး သာယာခနဲပြီလို့ ပြောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ “ရွှေမုဋ္ဌောဘုရားဝိုင်း” ဆိုတဲ့ စကားအရ မေးရအုံးမယ် ကိုယ်တော် တို့ရဲ့ ရွာဥား ရွာထိပ်မှာ ဘုရားဝိုင်းက ဘယ်နှစ်ဝိုင်းရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။စေတီလှဝိုင်း၊ ရွှေမုဋ္ဌောဝိုင်း၊ လေးမျက်နှာဝိုင်း၊ ပွတ်စေတီ ဝိုင်းတို့ တံတိုင်းအသီးသီးခတ်ပြီး ခွဲခြားထားတဲ့ ဘုရားဝိုင်းက ၄ ဝိုင်းရှိပါ တယ်၊ ဘုရားဝိုင်းကြီးတွေရဲ့ အကြားမှာ စရပ်ကြီးတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်ဆွေမျိုး အဆက်ဆက်ရဲ့ စရပ်တွေပါ၊ တရွာလုံး သုံးနေတဲ့ အကြီးဆုံး စရပ်ကို မကြာမီက အမွေဆိုင်ဖြစ်တဲ့ ဝမ်းကွဲအမနှင့် သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ၊ ဥားကောဏ္ဍညဘိဝံသရဲ့ မယ်တော်လဲဖြစ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ တဝမ်းကွဲနှမလဲ ဖြစ်တဲ့သူက ပြင်ထားပါတယ်၊ အဲဒီ စရပ်ဒကာ-ဒကာမ ကြီးရဲ့ ရွှေသာလျောင်းဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီး၏ကိန်းရာ အဋ္ဌတိုက် ကြီးလဲ ပြင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျစွာမင်းကြီး တည်ထားတဲ့ စေတီလှကြီးကိုကော ဘယ်သူ့ အဆက်က အမွေဆိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ စေတီတော်ကြီးကို မိန်းညှင်းမင်းက ထပ်ပြီး ကြီးမား အောင် (နဂိုရံ စေတီတော်ကို ငဲ့၍) ပြုပြင်ပါသတဲ့၊ စေတီတော်ကြီးက ကြီးကျယ်လွန်းတော့ တခါတခါ ပြိုပါတယ်၊ ထိုအခါ စုပေါင်းပြီး ပြုပြင် ပါသတဲ့၊ နောက် ၁၂၆၀ ပြည့်နှစ်ပြီတော့ ခင်မင်ကျောင်းဒကာ ဘိုးစံဝန် နှင့် အဖွားဝိတို့က ပြုပြင်ပါတယ်၊ (အဖွားဝိဆိုတာ ဒေါ်လေးမြရဲ့ အဖေ အမဖြစ်တဲ့ အရိုးအရင်းပါ)၊ နောက်တခါ ပြုပြန်တော့ သိပ်မကြာတဲ့နှစ်က ဘိုးစံဝန်ရဲ့ မြေးတော်တဲ့ ညီအမ ၃ ယောက်က အိမ်ထောင် မပြုတဲ့ ယောဂီများ ဖြစ်လို့ သူတို့ အမွေရတဲ့ စိန် ရွှေ တချို့ကို မဝတ်တော့ဘဲ

ဘုရားကြီးကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ပြုပြင်ကြပါတယ်။ ယခုအချိန်မှာ သူတို့ ဆွေမျိုးများ အမွေဆိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကိုယ်တော်တို့ ဆွေမျိုးက ဘုရားများကို ဂရု စိုက်သလောက် ကျောင်းတွေကိုတော့ ဂရုမစိုက်ကြဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော် ။ ။ ထင်စရာပေဘဲဘုရား...သရိုင်းရွာမှာ ရွေးကကျောင်း၅ ကျောင်း ရှိပါတယ်။ ရွှေတောင်ကျောင်း၊ ပင်းကျောင်း၊ ဗောဓိကျောင်း ဆိုတဲ့ ၃ ကျောင်းဟာ အခိုင်အခန့်ဆုံး ပါဘဲ။ ထိုကျောင်းကြီး ၃ ကျောင်းလဲ မိဘက် ဘဘက်က ကျောင်းများဖြစ်ပါသည်။ ရွှေတောင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျောင်းကို အဖေဘက် ဘိုးကြီး ဘိုးဖေက မူလ တည်ပါသည်။ ဗောဓိ ကျောင်းကြီးကို အမေဘက် အဖွား မယ်အိမ်၊ ထို့နောက် ကြီးတော် ဒေါ်မန်းညွန့် သား မောင်သာဠေး တို့က အမွေဆက်ပြီး ပြင်ပါတယ်။ ပင်းကျောင်းဆိုတာ ဘိုးအရင်းရဲ့ မ-တည် ကျောင်းကြီးပါ။ နောက်တော့ (ယခု ကျောင်းထိုင် ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့) မယ်တော်က တန်ဆောင်းဆက်ပြီး ဦးလတ်ကြီးက ပြာသာဒ်ဆက်ပါတယ်။ အုဋ်တိုက်ကတော့ ဒေါ်လေးမြနှင့် (ယခု ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့) နောင်တော် ကောင်းမှုပါ။ အဲဒီကျောင်းတွေကို မပြုပြင်ကြတာက ကျောင်းမှာ သံဃာက မရှိတော့လို့ပါ။ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး တပါးစီသာ ရှိပါတော့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားတွေ စိုပြေ သလောက် ကျောင်းတွေ ခြောက်ကပ်နေတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကျောင်းတွေစိုလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ဘို့စိတ်ကူးသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော် ။ ။ ဒီကိစ္စကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ခက်တဲ့အလုပ်ပါဘုရား၊ ဘုန်းတော် ကြီးတွေ မကြိုးစားလို့ ကျဆင်းလာတာဖြစ်တော့ ကြိုးစားလျှင် တနှစ် အတွင်းမှာ ပြန်၍ စိုပြေနိုင်ပါတယ်။ နည်းလမ်းကိုတော့ အနာဂတ် သာသနာ၊ ဘာသာသွေး ရုပ်ပုံရှင်ကျင့်ဝတ်၊ စာအုပ်တို့မှာ ရေးခဲ့ပါပြီ။ ယခုလဲ တပည့်တော်နေခဲ့တဲ့ ပင်းကျောင်းမှာ ဒေါ်လေးက လူတူ ဥားပဉ္စင်း ကို တိုက်တိုက်တုန်းတုန်း တောင်းပန်ပြီး ကိုးကွယ်ထားလို့ ကျောင်းလဲ အတော်အတန် သာယာလာပြီလို့ ကြားရပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကလေးက လောကီပညာလဲ ရှစ်တန်းလောက် သင်ဘူးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကလေး တွေလဲ အတော်ရောက်လာပြီလို့ ကြားရပါတယ်။ ရွာကလဲ အတော် ၄ မျှ စိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ မိမျိုး ဘမျိုး ၂ မျိုးလုံးဘဲ ဘုရား ဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ အဆက်ဆက်တွေဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ လူလိမ္မာ လူ့သူတော်ကောင်းချည်း ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော် ။ ။ ဒီလိုလဲ အထင်မကြီးလိုက်ပါနဲ့ ဘုရား၊ လူလိမ္မာ လူ့သတ္တိခဲ အစုံ ထွက်ပါတယ်။ အမေရဲ့ ဘိုး (ဘိုးရာဇာ) မှာ မွေးပေါက်ဖော် ဆယ်ယောက်ရှိပါသည်။ ယောက်ျား ၉ ယောက်၊ မိန်းမ တယောက်သာ ပါပါတယ်။ အဲဒီ ဆယ်ယောက်က ပေါက်ဖွားလိုက်တာ အမျိုး တော်တော် ပြန့်သွားပါတယ်။ ထရံကာ ဆရာတော်ကြီးဟာ ဒီ ဆယ်ယောက်ထဲက နောင်တော်တယောက်ရဲ့ သားပေါ့။ အဲဒီ မောင်နှမဆယ်ယောက်တုန်းက ဆင်းရဲသူ မပါပါဘူး။ သူတို့က ပေါက်ဖွားတော့ ဆင်းရဲသူတွေလဲပါ၊ လူမိုက် သတ္တိခဲတွေလဲ နဲ့နဲပါးပါး ပါလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဘယ်လောက်များ သတ္တိရှိကြတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော် ။ ။ ဒါတော့ တပည့်တော် မသိပါဘူး။ ရွေးက သံချပ်ထိုးတာ တော့... “ဒုတ်တို ၂ ချောင်း၊ ဘေးမှာမြှောင်၊ သေအောင်ရိုက်တဲ့ ရွှေရိုင် သားဘဲ” တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဟုတ်မှာပေါ့နော်...ကိုယ်တော်တို့က အလောင်းမင်းတရားကြီးရဲ့ ရွှေဘိုသွေးရော့ အမျိုးသွေးရောဆိုတော့ သတ္တိရှိစရာပါဘဲ။

တပည့်တော် ။ ။ ဒီ သရိုင်းဆွေမျိုးတွေဟာ မာနလဲ ကြီးကြပါတယ်။ တခါ တုန်းက အမေရဲ့ အမိဘက်က တဝမ်းကွဲ ဦးကြီးဟာ သူ့အလှူ သားရှင်ပြု မှာ စိန်ဗေဒါကြီးရဲ့ ဆိုင်းကို ငှားပြီး ပွဲငြိမ်အောင် စောင့်ရှောက်ဘို့အတွက် သူ့ဩဇာရှိတဲ့ တောင်ဘက်နယ်က သတ္တိထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ကို ခေါ်ထားပါသည်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ သရိုင်းက သတ္တိရှိတဲ့လူတွေည် သူက မ-ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့နော်။

တပည့်တော် ။ ။ မှန်ပါတယ်၊ သရိုင်းက သတ္တိခဲတွေက အမေရဲ့ အဖေဘက်က မောင်နှမဆယ်ယောက်ရဲ့ အဆက်တွေပါ၊ သည်တော့ ဥားကြီးနဲ့ သွေး မစပ်ပါဘူး။ ဒီလို သူက အဝေးနယ်သားကို အားကိုးတယ်ဆိုတော့ သရိုင်း သတ္တိခဲတွေက ယားကျိကျိ ဖြစ်တာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ယားကျိကျိဖြစ်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ညကျတော့ စိတ်ဗေဒါကြီးလဲ ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ဝင်ပြီး ပတ်ပျိုး စပါရော (ဝုံး-ခိုင်း) ခဲကျလို့ စိန်ဗေဒါကြီးလဲ အတော် လွတ်အောင် ထွက်ပြေးရရှာသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ စိန်ဗေဒါကြီးကတော့ ကိုယ်တော်တို့ရွာကို အတော် စိတ်နာမာ သဲနေတာ။

တပည့်တော်။ ။ စိတ်နာ-မနာတော့ မပြောနဲ့ တောဒ နောက်တခါ ဦးကြီးရဲ့ သားက အလှူပေး သားရှင်ပြုပြန်တော့ ရာဇဝင်ကြေး ဆပ်ချင်တဲ့သဘော နဲ့ စိန်ဗေဒါကြီးကို ငှါးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ စိန်ဗေဒါကြီးက လိုက်လာရဲ့လား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ သရိုင်းဆိုရင် ရွှေပေးတောင် မလိုက်ဘူးလို့ ဆဲလံတင်လိုက်ပါ သတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဟား ဟား... ကိုယ်တော်တို့ရွာကတော့ ပြောစရာဘဲ၊ ရွှေတောင် ဆရာတော်ကြီး၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ကြီး၊ ထရံကာ ဆရာကြီး စသော ရဟန်းပညာရှိများနှင့် စေတီတော်ကြီး၊ ဆင်းတုတော် ကြီး၊ ရှေ့တွင်း ရေကန်ကြီးများကို ပြုစုပြင်ဆင်ဖော်ရပြီး နောင်လာ နောက်သားတို့ ထွန်းကားကြ သူတော်ကောင်းကြသလောက် လူမိုက် သတ္တိခံများလဲ ပေါ်ထွက်တဲ့ ရွာကြီးဖြစ်တော့ ရွာရဲ့ မြေခံဟာ အင်မတန် ထူးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ငယ်ငယ်က မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရောက်တော့ တချို့ စာချဘုန်းကြီးများက ဆရာတော်ကြီးဆီ ခေါ်သွားပြီး ဆရာ တော်ရဲ့ ဆွေမျိုး ဉာဏ်ကောင်းကလေးပါလို့ ပြတဲ့အခါ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးက “သရိုင်းရွာဟာ ပုညတိတ္ထ(ကောင်းမှုပြုလုပ်ရာ ရေဆိပ် သဘွယ်) ဖြစ်တယ်၊ ပုညတိတ္ထ၌နေကြသော မိဘတို့သည် ကုသိုလ် ကောင်းမှု အမြဲတိုးပွားနေသောကြောင့် ထိုသူတို့ရဲ့ သားသည် မိသစကား၊ ဆရာစကား၊ နားထောင်သူ သူတော်ကောင်း ပညာရှိဖြစ်တတ်တယ်” လို့ ဟိတောပဒေသဂါထာကို ရွတ်ပြပြီး မိန့်တော်မူဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒါထက်မေးရအံ့မယ်၊ ကိုယ်တော်တို့ရွာရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကိုယ်တော်တို့အမျိုးရဲ့ အခြေအနေဟာ ယခုအခါ ရှေးကလိုဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ အမျိုးရဲ့ စာရိတ္တဟာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်မှာ တပြေးပြေး လျော့လာပါတယ်။ ဘိုးတို့ကို အဖေတွေ မမှီတော့ပါဘူး၊ တပည့်တော် ငယ်စဉ်က တဝမ်းကွဲအထိ တမျိုးလုံးဟာ လူကြီးများရဲ့ စကားကို လိုက်နာကြပါသေးတယ်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမချင်းလဲ အကျိုးကြီး-အမ ကြီးရဲ့ စကားကို အငယ်က နားထောင်ကြပါသေးတယ်။ တပည့်တော် နန်ကြီးလာရင် ညီအရင်းတယောက်နှင့် ညီဝမ်းကွဲတယောက် အတော် ဖောက်လာပါတယ်။ သောက်ပါတယ်၊ စားပါတယ်၊ ဖဲကစားပါတယ်၊ ပစ္စည်း အခြေအနေကလဲ တပည့်တော်ငယ်စဉ်မှာ မုဆိုးကမ္ဘာတော့ ပါတိဝန်းကျင်လယ်တွေက စပါးထွက်ပါတယ်။ ယာတွေကလဲ သူ့အချိန် နှင့်သူ နှမ်းထွက်ပါတယ်။ ထန်းတောများကလဲ ထန်းလျက်ထွက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမျိုးထဲမှာဆင်းရဲတဲ့လူ ရှိကို မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော် တော်တော် ကြီးလာတဲ့အချိန်မှာ မုဆိုးမကောင်းပါဘူး၊ ရေမြောင်းလဲ မရှိတော့ လယ်တွေမလုပ်ရပါဘူး၊ ယာတွေလဲ ကောင်းကောင်းမလုပ်ရ ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အမျိုးထဲမှာ လူထင်းရဲတွေ စ-လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ယခုတော့ကော လိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ကထဲက ပစ္စည်းရှိတဲ့အမျိုးတွေက ဝက်လက်ပြောင်း၊ မန္တလေးပြောင်း၊ ပြောင်းကုန်ကြတော့ အတော် အသင့်ရှိသူနှင့် မရှိသူတွေသာ ရွာမှာကျန်ရစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အမျိုး တွေလဲ စီးပွားပျက်တော့ စာရိတ္တပျက်ကုန်တဲ့အပြင် စိတ်ရောလူပါကွဲကြ ပါတယ်။ ရွာလဲ ရှေးကအဆင့်အတန်းမျိုး မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆရာသမား ဖြစ်တဲ့ သံဃာတော်များလဲ အချိန်အဝါနှင့်တကွ အရေအတွက်ပါ အလွန်ကျဆင်းသွားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဝမ်းမနဲပါနဲ့ ကိုယ်တော်၊ ဆုတ်ကပ်ဆိုတာ ရုပ်အမြင်ကတိုးတက် သလောက် စိတ်အနေကယုတ်ကြမ်းပြီး ဘုရားဘာသာဖြစ်မြဲပါ။ ဒီအထဲမှာ တခါတခါ ကမ္ဘာစစ်နဲ့ တွေ့ပြန်တော့ လူသဘောတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေလို စာရိတ္တပျက်ကြရပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ မုန်ပါတယ်ဘုရား... ဒါပေမဲ့ - ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော် တွေက မတိမ်ကောသေးပါဘူး၊ တရားတော်ကိုမှန်လို့ကြည့်ပြီး မတော်တာ တွေကို ပြင်နိုင်လျှင် ဒီနိုင်ငံအတွက်က လှပသောနိုင်ငံဖြစ်ဖို့ရာ မြော်လင့် ချက် ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရွာနှင့်စပ်ပြီး စာပေသမိုင်းကော မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မကြားဘူးပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်ငယ်စဉ်က ရဘူးတဲ့ ရတုတော့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရတုဆိုတာ ဟုတ်တာထက်ပိုပြီး မြောက်တဲ့ဂုဏ်တွေတော့ ပါမှာဘဲ နော်၊ ကဲကဲ...အဲဒီရတုကိုဘဲ နိဂုံးအနေနဲ့ ရွတ်ပြစမ်းပါ။

- ၁။ ရွှေဘိုလကျာ ဒက္ခိဏာတွင်၊ ကြေငြာသတင်းလှိုင်။
- ၂။ အံ့၍မပြီး ရှုမငြီးသည့်၊ ရပ်ကြီး ရွာရွှေရိုင်ဟု။
- ၃။ ဖက်ပြိုင် ရှင်းသည့်၊ စံကင်းပျော်ဘို့ရာ။
- ၄။ တပဲသာတွင်း ရေချို သွင်းသည့်၊ နတ်မင်း တူးလာတာမို့။
- ၅။ ပဒုမ္မာနှင့် ငါးဖြာကြာဝတ်စီ၊ နတ်ရေကန်ထဲ ငှက်စုံဝဲသည်၊ ခြံမဲ့သ် တလည်လည်နှင့်။
- ၆။ ခြောက်မည် ရောင်စုံ တလူလူ၊ ရွှေစေတီကြီး မိုးတိမ်နိုးသည့်၊ လှည်း အဆူဆူသို့။
- ၇။ ရွှေဂူ.... ဘုရား ထူးခြားဟန် အာကာဘဝဂ်၊ တိမ်တောင်တက်သည်၊ ထွန်းတက်လှလှသို့။
- ၈။ မြ ဖလံတကောင်း ထိပ်မှာတင်၊ ရွှေရိုင်သူများ ဖြူဖြူထွားတို့၊ ဝပ်တွား ပဏာဝင်၍။
- ၉။ လေးအင်မချမ်းသာ.... ဗိုလ်သူရည်မှန်း၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို၊ ကျွတ်တန်း စေတနာနှင့်။
- ၁၀။ မုဋ္ဌောရယ်တဲ့ ရွှေစေတီ၊ ဓာတ်တော်စုံ၊ ရောင်စုံကြ၊ ထွန်းပ ရောင်ခြည်၊ အာကာလမ်းက ပျံသန်းမို့၊ ဥဒ္ဓါတင်ချီ၍ ပဏာမြက်၊ ရပ်ရွှေရိုင်သူ ဆီမီးစုံတလူလူနှင့်၊ ဩကာသံဝစီကြူ၍ ပြည်နိဗ္ဗာ ခေမာကမ်းကိုလ၊ လျင်မကြာ ထွက်ခွါမြန်းရအောင်ကွယ်....နန်းသူ ရင်သွေး။

၅။ မွေးဖွားပြီးလင်-ရှယ်ငါးနှစ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တချို့ မိခင်များ သားကောင်းကလေးက ရမယ်ဆိုလျှင် အိပ်မက် ကောင်း မက်တတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကိုယ်တော်ကို မိခင်ကကိုယ်ဝန်ရှိတုန်း မှာ အိပ်မက်ကောင်းကလေးများ မမက်ဘူးတဲ့လား။

တပည့်မောင်။ ။ဒီကိစ္စဟာ နဲ့နဲ့ အလယ်လယ်နိုင်ဟန်တူပါတယ်။ ဘုရားအလောင်း ဗုဒ္ဓသန္ဓေနေတော့ မယ်တော် မာယာမှာ အိပ်မက်မက်လို့ နောက်လဲ အိပ်မက်ယူကြဟန်တူပါတယ်၊ အိပ်မက်က ပခောနမဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးပြီးတဲ့ အခါ အလုပ်က မခောနပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သူများကို ဝေဘန်မနေပါနဲ့၊ ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော် မယ်တော်မှာ အိပ်မက်ကောင်းမက်-မမက် ပြောစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။လိုရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ လျှောက်ပြီးပြီမဟုတ်ပါလား၊ နောင်လာ နောက်သား အချောင်သမားတွေ အတုယူပြီး လုပ်စာတ် ခင်းကုန်မှာ စိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရိုပါစေတော့ ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ၂ ဖက် ဘိုးဘွားနှင့် မိဘ နာမည်များကိုတော့ နောင်လာနောက်သားတို့ သိချင်မှာပါ။

တပည့်တော်။ ။အမေ့ဘက် ဘိုးဘွားက ဘိုးဆိုးပေ-ဖွားနန်းအိမ်၊ အမေက ဒေါ်အုန်းလှိုင်တဲ့၊ အဖေ့ဘက်က ဘိုးဘွားက ဘိုးခင်မောင်-ဖွားစောမေ၊ အဖေက ဦးဇောတိတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘိုးဘွားများရဲ့ ကိုယ်ရေး အရည်အခြင်းကတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။အဖွား ၂ ယောက်လုံး ထက်မြက်ပါတယ်၊ အသက်တော့ သိပ်မရှည်ကြဘူး၊ ဘိုး ၂ ယောက်က လူအေး လူကောင်းကြီးတွေပါ။ စီးပွားရေးလဲ အေးအေးပါပဲ၊ အထက်လူကြီးများ စုထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကို တော့ မပျက်စီးအောင် ထိန်းနိုင်ကြပါတယ်၊ သိပ်တော့ မတိုးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ ပစ္စည်းအရှာကောင်းတဲ့ လူကြီးတွေက တက် သွားတော့ ဘိုး ၂ ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းဟာ ရွာမှာ ဒုတိယတန်းလောက် ရှိပါ တော့တယ်၊ အဘိုး ၂ ယောက်လုံး အသက်ရှည်ကြပါတယ်၊ အမေ့ဘက် ဘိုးက နံနက်စောစော တုန်းကြီးခေါက်တဲ့အခါ ဘုရားရှိခိုးပါတယ်၊ ဘိုးရဲ့ အသံဟာ အတော် ဝေးဝေးက ကြားရပါတယ်၊ ဥပုသ်စောင့်လဲ မှန်ပါ

တယ်၊ ဆုံးခါနီး ၃ ရက်လောက် နေမကောင်းတော့ “ဘုရားရှိမခိုးနိုင်တာ နာသကွယ်” ဟု ညီးရှာပါသတဲ့၊ အဖေဘက် ဘိုးကတော့ ရိုးရိုးကောင်းတဲ့ လူကောင်းကြီးပါ၊ ၂ ယောက်လုံးဘဲ လူရိုသေခံကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မိဘများရဲ့ စာရိတ္တကတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။ မိဘများက မြန်မာမင်းလက်ထက် ၁၂၄၀-၄၁ ခုဖွားတေ ပါ၊ အင်္ဂလိပ်ရောက်တော့ အသက်က ငယ်ကြပါသေးတယ်၊ အင်္ဂလိပ် လက်ထက်မှာ ကြီးကြရတော့ ချီးမွမ်းလောက်အောင် စာရိတ္တဘက်မှာ မထူးကြပါဘူး၊ အမေက ကျောင်းအမသွီးဖြစ်ပေမဲ့ ရတနာသုံးပါးတက်မှာ သိပ်မလိုက်စားပါဘူး၊ စီးပွားရေးမှာ အရေးကြီးပုံရပါတယ်၊ မောင်နှမ ၅ ယောက်ထဲမှာ အထက်မြက်ဆုံးပါဘဲ၊ အဖေကတော့ ဘိုးဘွားတို့ရဲ့ သွား ၂ ယောက်သားတယောက်တင် အချစ်ဆုံး၊ အငယ်ဆုံး သားတယောက်မို့ အလိုလိုက်ထားဟန်တူပါရဲ့၊ စီးပွားရေးမှာ အခြား ဝမ်းကွဲများလို ပင်ပန်း ခံပြီး ရှာလိုပုံမရပါဘူး၊ မိဘ ၂ ယောက်လုံး အဖေဘက်က ဘိုးဘွားနှင့် တအိမ်တည်း နေကြပါတယ်၊ တပည့်တော်မှာ မောင်နှမ ၄ ယောက် ရှိပါ တယ်၊ နှမ တယောက်ထဲပါ၊ တပည့်တော် အကြီးဆုံးဖြစ်ပါတယ်၊ နာမည် ကတော့ “မောင်ဌေးလွင်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မောင်နှမ ၄ ယောက် နာမည်များကို တယ်လို ခေါ်ကြပါသလဲ၊ အများသိရအောင် ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ (၁) မောင်ဌေးလွင်၊ (၂) မရှုတင်၊ (၃) မောင်ဌေးတင်၊ (၄) မောင်ဘနိုင်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီ ၄ ယောက်ထဲမှာ တပည့်တော် တယောက်သာ ရှိပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ မွေးဖွားတဲ့ ခုနစ် သက်ရာဇ်ကကော။

တပည့်တော်။ ။ တထောင်နှစ်ရာခြောက်ဆယ်တခု၊ တပို့တွဲလကွယ်၊ အင်္ဂါနေ့ မှန်းမတည့်မီ ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုအချိန်မှာ အဖွားစောမေက ဥပုသ်စရပ်မှ ပြန်ရောက်ခါစဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ဖွားမြင်မှုအတွက် ကြောင့်ကြောင့် ကြကြနှင့် ဝမ်းမြောက်လှသောကြောင့် ဥပုသ်စောင့်ရင်း နေစာ လစ်ဟင်း ရှာပါသတဲ့၊ အောက်ပါ ဇာတာခွင်မှာ ဗေဒင်ပညာရှိများ မှန်းဆနိုင်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

ရာသီစက္က			နဝင်းဇာတာ		
လ		၆	လ၂		၁၆
		၁၃၄	၄		၁၆
	၃	၂	၀		၈
		၅၈			၅
					၃

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟောစာတမ်းကော မရှိဘူးလား၊

တပည့်တော်။ ။ ဟောစာတမ်း ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ - သိဘို့မလိုပါဘူး ဘုရား၊ ဗေဒင်ပညာရှိများ သိလိမ့်မည်ပေါ့၊ ဇာတာထက် ရုပ်လက္ခဏာက သာ၍ တိကျမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဘုရားအလောင်းတော်ဖွားမြင်တဲ့အခါ သုဒ္ဓေါဒန မင်းက ပုဏ္ဏားကျော်များကို ဖိတ်ပြီး ရုပ်လက္ခဏာကို စစ်ဆေးစေပါ တယ်၊ ရုပ်လက္ခဏာက သာမန်အားဖြင့် မိဘတို့နှင့် တူတတ်သော်လဲ အမိ ဝမ်း၌ ခန္ဓာကိုယ်ကလေး စတည်ကတည်းက ကမ္မဇရုပ်ကလာပ်ကလေး တွေမှာ ရှေးကံကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့ ရုပ်လက္ခဏာနှင့်အသံကိုကြည့်လျှင် နားလည်သူအတွက် ရှေးကံကို မှန်းဆ၍ သိနိုင်မှာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်.....ကံ၊ ဉာဏ်၊ အသံ၊ ဆံ၊ ဤ ၄ မျိုးဟာ ရှေးကံအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာမို့ ဘယ်သူမှ တပြိုင်လို့ မရနိုင်ဘူးတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ လက်ဖဝါးမှာပါတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ရှေး ကံရဲ့ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်သလို၊ တကိုယ်လုံးလဲ ရှေးကံရဲ့ အမှတ်အသား လက္ခဏာတွေ ပါနေပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ လက္ခဏာကို ကြည့်ဘို့ရန် မန္တလေးက ဆရာစိန်ကို ဒကာထိန်ဝင်းက ပင့်လာပါတယ်၊ ရောက်တော့ ဆရာစိန်က လက်ကိုမကြည့်ဘဲ ဘယ်ဘက် ခြေဖဝါးကို ကြည့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုများ အဟောထုတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သူဟောပေမဲ့ တပည့်တော်က အလုပ်မလုပ်ရင် ဘာမှ မဖြစ် နိုင်ဘူးဆိုတာ တပည့်တော် နားလည်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟော သည့်အတွက် တပည့်တော်မှာ သာသနာရေး၊ နိုင်ငံရေးကို ရှေးရှုကာ ပိုပြီး

အလုပ် + လုပ်ရဲလာပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ဒကာရင်းဖြစ်တဲ့ ဒကာ တင်မောင်နှင့် တပည့်လို့ ရင်းနှီးတဲ့ ဘုန်းကြီးကလေး “ဥးလူနွဲ့က” ဆိုသူတို့ ကလဲ ဗေဒင်ပညာ အရင်း၊ လက္ခဏာပညာ အရင်း၊ အသက်ရှည်ပြီး အလုပ်-လုပ်လျှင် အထမြောက်မည့်အကြောင်းကို အားပေး လျှောက်ထား ကြပါတယ်။ ထို့နောက်လဲ ဆရာတယောက်က တပည့်တော်ကိုလဲ မသိ၊ ရဟန်းလား လူဝတ်ကြောင်လားလဲမသိဘဲ ဗေဒင်ဝါသနာပါတဲ့ဒကာရင်း စာယောက်က သူမတ်ထားတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဇာတာကွက်ကို ရေးပြတဲ့ အခါ “ဒီဇာတာရုဏ်ဟာ အဆက်လဲရှည်မယ်၊ နိုင်ငံကိုလဲကျေးဇူးပြုနိုင်တယ်၊ သူ့ဂုဏ်နဲ့ လိုက်အောင် ခမ်းခမ်းနားနားလဲ မနေဘူး” လို့ ဟောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ဖွားမြင်ပြီးတဲ့နောက် ကလေးဘဝဖြစ်ပုံကလေးများကို ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ဖွားပြီးနောက် လသားအရွယ်လောက်ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်၊ တရပ်လုံးမီးလောင်တော့ အဖွားစောက် ဘာပစ္စည်းမှမယူဘဲ လက်တဖက်က ဆွမ်းတော်အုပ်ပွေ့ လက်တဖက်က တပည့်တော်ပွေ့ပြီး အိမ်ကဆင်းသွားတာစစ်တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် အဖွားက ကိုယ်တော် ကိုယ်တော်အရေးစိုက်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကို အရေးစိုက်တာလဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါထက် “လက်တဖက်က ဆွမ်းတော်အုပ်ပွေ့” ဆိုတာကိုလဲ ကြည်ညိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် အဖွားက သူတော်ကောင်းစိတ် များဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ အဖွားအရွယ်က အဲဒီအချိန်မှာ ငါးဆယ်ကျော်လောက်ဘဲ ရှိပါအုံးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ - ဝါတွင်းကျရင် ဝါကြီးစောင့်လေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ဝါကြီးစောင့်” ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဝါတွင်း ၃ လအတွင်း ဥပုသ်မချဘဲ ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့် ခြင်းကို “ဝါကြီးစောင့်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ ရွာမှာ ဒီ အလေ့အထက အဖွားအရွယ်တွေ စောင့်လေ့ရှိတဲ့ ထုံးစံပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ရွာက ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ အဆုံးအမဩဝါဒ ကို နာကြရတော့ ဒီလိုလဲ သူတော်ကောင်း အဖွားကြီးတွေ ရှိကြ မှာပေါ့နော်။

လက်ဝဲ လက္ခဏာ ပုံတော်

ဆရာတော် ၏ ဒကာတဦးဖြစ်သူ
မန္တလေး-ရှမ်းပွဲ ဦးတင်မောင်-ဒေါ်လှလှ ထံမှ ရရှိသည်။

လက်ညာ လက္ခဏာ ပုံတော်

ဆရာတော် ၏ ဒကာတဦးဖြစ်သူ
မန္တလေး-ရှမ်းပွဲ ဦးတင်မောင်-ဒေါ်လှလှ ထံမှ ရရှိသည်။

တပည့်တော် ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဝါကြီးစောင့် အဖွားတို့တွင် ခေါင်းဆောင်လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ အဖွားဂုဏ်တယောက်တော့ တပည့်တော် မှတ်မိတဲ့ အချိန်ကျမှ ဆုံးပါ တယ်။ ထို အဖွားဂုဏ်ဆုံးခါနီးမှာ “တအိမ်လုံးမိုးတယ်၊ သာယာသော တီးသံတွေကိုလဲ ကြားရတယ်” လို့ ပြောကြားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကိုယ်တော် အဖွားကတော့ တယ်အရွယ်မှာ ဆုံးသတန်း။

တပည့်တော် ။ ။ တပည့်တော် မမှတ်မိခင်က ဆုံးပါတယ်။ တပည့်တော် ကောင်းကောင်း မသွားတတ်ခင် အဖွားက ဥပုသ်စရပ်ကို လက်ဆွဲခေါ် သွားအာ့ တခုတဲ မှတ်မိဖူးတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဘိုးအရွယ်တွေကတော့ ဝါကြီးမစောင့်ကြီးဘူးလား။

တပည့်တော် ။ ။ ဘိုးအရွယ်တွေ ဝါကြီးစောင့်တာတော့ မကြားဘူးပါဘူး။ အမေအုတ်က ဘိုးတော် တလ ရှစ်သိတင်း ဥပုသ်မှန်မှန် စောင့်ပါတယ်။ အဲဒီဘိုးရဲ့ အဖေ (ဘိုးကြီး) ဘိုးရာဇာတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆုံးသည့် တိုင်အောင် အမြဲ ရှစ်ပါးသီလနဲ့ နေသွားပါတယ်။ ဆုံးတော့ အဆုတ်ပွတ် ကျော်ပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဆုံးခါနီးကော ဥပုသ်စောင့်စဉ်နားဘဲလား။

တပည့်တော် ။ ။ စောင့်တုန်းပါတဲ့ ဘိုးကြီးရဲ့ ထုံးစံက နံနက်စောစော စားစရာကလေးစားပြီး နေ့စားဆို ထမင်းချိုငြိမလေးယူကာ သူတည် ထားတဲ့ ကျောင်းတော်မူဘုရား ကျောင်းကို အရင်သွားပါတယ်။ ဘုရား တန်ဆောင်းထဲမှာ တံမြက်လှည်း၊ ဘုရားရံခိုးပြီးမှ အ သွားဆောက်ထား တဲ့ ပိုင်းကျောင်းသွားပြီး နံနံပါးပါး တံမြက်လှည်းပြီးမှ ထမင်းစားပါ တယ်။ တနေလုံး ကျောင်းမှာနေပါတယ်။ သူ့နေ့ဘို့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ အခန်း ကလေးမှာ နေပါတယ်။ သူ့နေ့ကျမှ အိမ်ပြန်အိပ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးနေ့ မှာတော့ အတူနေ ခြွေးတယောက်ကို ပြောပါတယ် “ ဒီနေ့ ဘိုးကြီး နံနံ နေမကောင်းဘူးဟေ့ မင်း အဖွား (သူ့ ချွေးမ) ပြောလိုက် ထမင်းကို အိမ်ပြန်စားမယ်” လို့။

မြေး ။ ။ ဟုတ်ကဲ့။

ဘိုးကြီး ။ ။ ထမင်းချိုငြိမယူဘဲ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားသွားရှိခိုး တံမြက်လှည်း ကျောင်းသွား တံမြက်လှည်း၊ အလုပ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာပါတယ်။ အိမ် ရောက်တော့ “ ဘိုးပြန်လာပြီဟေ့-အဖွားပြောလိုက် ထမင်းခူး” လို့။

မြေး။ ။ဟုတ်ကဲ့- ဟု ဆိုပြီး ဘိုးကြီးကို ထမင်းကျွေးပါတယ်၊ ထမင်းနဲ့နဲ့ဘဲ စားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဇလုံကလေး တလုံးလောက်တော့ ကုန်ပါသေးသတဲ့၊ ထမင်းစားပြီး ဆေးလိပ်တောင်းလို့ သူ့သောက်နေကျ ဆေးလိပ်ကလေးကို မီးညှိပေးပြီးတဲ့အခါ ဆေးလိပ်ကလေး လက်ကြားညှပ်ပြီး အိပ်ယာထမှာ လှနေပါတယ်။

အဖွား။ ။မောင်မင်းရေ.....ဘိုးရဲ့ အဝတ်များ ဖွပ်ရအောင် အဝတ်လဲခဲ့ပါရဟဲ့။ (ထိုမြေးက “မောင်ချစ်မင်း” ပါ)။

မြေး။ ။အဝတ်လဲဘို့ ဘိုးကြီးဆိုလာတော့ ဘိုးကြီးက ခေါ်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့၊ အဖွား လာကြည့်တော့မှ ဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ဘိုးရော၊ ဘိုးကြီးရော ဆုံးသွားကြပုံ တယ်ကောင်းကိုယ်တော် ဘိုးဖြစ်သူကလည်း သုံးရက်သတ့် ဘုရားရှိမခိုးနိုင်ဘဲ ဆုံးရှာတယ်။

တပည့်တော်။ ။အမေရဲ့ အဖွားဘက်က (အဖွားရဲ့ ဘိုး) ဘိုးကြီးတယောက်လဲ သိပ်တော်တာဘဲတဲ့၊ ရွာထဲမှာ စပါးလှောင်ချိန်ရောက်ရင် နဲ့နဲ့ဆင်းရဲတဲ့ အိမ်တွေသွားပြီး “ဝမ်းစာစမ္မား လုံလောက်ကြရဲ့ လား-ဟဲ့” လို့ စပါးပုတ်ကလေးတွေ လိုက်ကြည့်ပါသတဲ့၊ ဝမ်းစာ လုံလောက်ပုံ မရရင် “ဦးကြီးဆိုလာပြီး စပါးယူလှည့်ကြ” ဟု ဖိတ်မန်ပါသတဲ့၊ ထိုခေတ်က တနှစ်လုံး ပေါက်အောင် ဝမ်းစာမလောက်တဲ့အိမ်က နဲ့လေတော့ မလုံလောက်တဲ့ အိမ်တချို့က သွားပြီးယူကြပါသတဲ့၊ ကာလမျက်လို့ ခါးမြဲတွေထတော့ အဲဒီ ဘိုးကြီးက ဘုရားအသွားမပျက်ပါဘူး၊ ဒါးမြဲတွေကသာ ဟေ့- ဘုရားဒကာမြင်ပါမယ်၊ ဟု ပြောပြီး ပုန်းရှောင် သွားပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ငယ်ငယ်တုန်းက ဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ ဒီလို လူကြီး လူကောင်းတွေရဲ့ လမ်းစဉ်ကို တွေ့ရ ကြားရတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ အတွက် သူတော်ကောင်းဘက်မှာ အားတက်စရာကြီး ဖြစ်မှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သိပ်ပြီး အားကျရမှန်း မသိပါဘူး ဘုရား၊ တော်တော်ကြီးလာတော့မှ လူ့ဘက်က ဘိုးတွေ ဘွားတွေကိုလဲ အားကျ၊ သံဃာတော်ဘက်က မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးကိုလဲ အားကျမိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်အတွက်ကတော့ ရွာကလဲ ပဋိရူပဒေသ(သူတော်ကောင်းလုပ်ဘို့ သင့်တော်တဲ့အရပ်) ဖြစ်တဲ့အပြင် ဆွေမျိုးအနီးကလဲ သပျံရိသုပနိဿယ (သူတော်ကောင်းအမှီ) ရတာဖြစ်တော့ “ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ” ဆိုတဲ့ ရှေးကံကိုမှန်းဆဘို့ဟာ အင်မတန် အားရစရာပါဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလောက် ကံကောင်းပေမဲ့ စိတ်မချရသေးပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်ငယ်ငယ် ဘာမျှ မသိတတ်သေးတဲ့ အရွယ်တုန်းက တဝမ်းကွဲအကိုကြီးတယောက်က “တိန်းချိုချို၊ တိန်းချိုချို” လို့ သင်ယင်း (အက) တတ်နေပါသတဲ့၊ စကားပြောတတ်တော့ အဆိုလဲသင်လို့ သီချင်းလဲဆိုတတ်နေပါသတဲ့၊ အဲဒီလို ကလေးက ဆိုတတ်-ကတတ်တော့ အမျှားက မြှောက်ခိုင်း - ခိုင်းကြရော၊ တပည့်တော်ကလဲ အမြှောက်ကြိုက်တော့ “နတ်ရူး ဗုံနဲ့ မြှောက်၊ ခြေထောက်က” ဆိုတာလို ဖြစ်နေလို့ အဆိုရော အကပါ ဝါသနာပါနေပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ဘိုးဘွားများက “ကလေးကို သင်မပေးကြနဲ့” လို့ မတားဘူးတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သင်ပေးတဲ့သူက သူတို့ရဲ့ မြေးအကြီးဖြစ်တော့ ပြုံးပြီး ကြည့်နေကြမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီ အချိန်မှာ အဖွားလဲ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတုန်းက သီချင်းလေးများ ရသေးလား။

တပည့်တော်။ ။၂ ပုဒ်လောက်တော့ ရပါသေးရဲ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြောစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သီချင်းတပုဒ်က မကောင်းပါဘူး၊ တပုဒ်ကတော့ နောက်လူများ မှတ်စရာမို့ ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြောသာပြောပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။“မြစ်ပင်လယ် ရေသမုဒ်၊ ဥပဂုတ် မြတ်ရှင်ပင်၊ မိုခ်းလေ နိုင်စေတတ်တဲ့ ကြေးပြာသဒ်ရှင်၊ မလေးခင်က ရှိရှိခိုး၊ မကြီးခင်က ရှိရှိခိုး၊ အလိုဗျာ ဒီတည၊ ဆိုင်းပါ ရွှေမိုး” တဲ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အလူမှာ မိုခ်းမရွာအောင် ရှင်ဥပဂုတ်ကို တိုင်တယ်တဲ့ သီချင်းဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ နောက် တပုဒ်က...

တပည့်တော်။ ။ “ဘောက် မကြာ ဘာ မကြောက်ပါဘူး၊ နောက်တခါ အန္တရာယ် ပျောက်ရင်တော့ ဖါတခေါက်ကိုတဲ့ သွားအုံးမယ်” တဲ့၊ ရွှေဆက်လို့ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နှစ်ချိုး ကျန်ပါသေးတယ်လေ၊ ဆက်စမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ သာပြီး ရုန်ရင်းပါသေးတယ်၊ မဆက်ပါရစေနဲ့၊ ဓာလေးဘဝ တုန်းက စကား မပိုတုန်းဆိုတာ နားထောင်ကောင်းပေမဲ့၊ ကြီးတော့ နားထောင်လို့ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဇယ်ငယ်တုန်းက ရွှင်ဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ရွှင်ပုံရပါတယ်၊ အဖေက တပည့်တော်ကိုပေးပြီး ဘုရားပွဲတို့ ဘာတို့ လိုက်ရတာ အလွန် ဂုဏ်ယူပါသတဲ့၊ တမျိုးလုံးကလဲ ချစ်ပုံရပါတယ်၊ အဖေရဲ့ အမကြီး အရီးဆို သာတောင်မှ ချစ်ရှာပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကလေးငယ်ငယ်ဟာ မငိုတတ်ဘဲ ရွှင်နေရင် ကောင်းတဲ့ ဆုဂုဏ် ဘဝက လာတယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုကြပါတယ်၊ အငို အားကြီးနေရင် မကောင်းတဲ့ဘဝက လာတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ များသောအားဖြင့်တော့ ဟုတ်စရာရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့- တချို့ ကလေးများတော့ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ငိုရှာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် နဲ့နံပါးပါး သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်တော့ ဆိုသေး- က သေးလား။

တပည့်တော်။ ။ သိတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ မဆိုတော့-မကတော့ပါဘူး၊ ဘိုးက ကကြီး၊ ခကွေး ချပေး၊ ဘုရားရှိခိုး ချပေးလို့ လမ်းတမျိုးပြောင်း သွားပါတယ်၊ “ရွှေယုန်နဲ့ ရွှေကျား၊ ဆက်ကယ်ရိတ် သွား ရောက်” စသော ပုံပြင်ကလေး ဘာကလေးများလဲ နားထောင်ချင်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ဟာ ကံကောင်းချင်တော့ သူတော်ကောင်းစွမ်း ပြောင်းပေးမဲ့ ဘိုးနဲ့ အတူနေရတာဘဲနော်၊ အဲဒီတုန်းက ပြင်မပေးရင် ကိုယ်တော်ဟာ အဆို့ အက၊ ဝါသနာပါနေမှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်နဲ့ စပ်ပြီး နောက်လဲ ဆရာကံကောင်းလို့ လမ်းမှန် ရောက်တာတွေ အများဘဲ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဘာမဆို ရွေးကံမှာ မလွတ်

နိုင်ပါဘူး၊ ဉာဏ် မရှိခင် ငယ်စဉ်အရွယ်မှာ ကံစီမံသမျှ 'ခံကြရပါတယ်၊ တပည့်တော် အတွက်တော့ လူကောင်းများတဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်ရတာကိုက ပဌမ ကံကောင်းခြင်းပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဘိုးက လူကောင်းဖြစ်အောင် လမ်းလွဲပေးတာလဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဒုတိယ ကံကောင်းခြင်းပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုလဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့-ကျန်းမာရေးတော့ ထိုခေတ်က မလိုက်စားတတ်ကြလို့ တပည့်တော်ငယ်ငယ်က တော်တော် ချူချာပါသတဲ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြဟန် မတူပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်တယ် ကိုယ်တော်၊ ရှေးလူတွေသာ ကျန်းမာရေး လိုက်စား တတ်လျှင် ယခုအခါ မြန်မာလူမျိုးတွေ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်စရာ ရှိတယ်၊ ကျန်းမာရေး မလိုက်စားတတ်လို့ ယခုတော့ ချူနာသယ်ကလေး တွေ များနေတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကျန်းမာရေးသာမက၊ အချိုးအစားကျအောင်လဲ မပြုပြင် တတ်ကြပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ ကျမ်းစာထဲမှာတော့ ရုပ်ပြုပြင်တာရော စိတ်ပြုပြင်တာရော အပြည့်အစုံပါတာဘဲ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရုပ်ပြုပြင်ပုံ ဘယ်လိုပါတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ကလေးငယ်ငယ်မှာ ကိုယ်နို့ မကောင်းလျှင် ကောင်းအောင် နို့သာရေ အကျကလေးနဲ့ လိမ်းပေးရ၊ ပုတ်ပေးရသတဲ့၊ အမိဝမ်းထဲ အောင်းနေခဲ့ရတုန်းက ကုပ်ကုပ်ကလေး နေခဲ့ရတာဖြစ်တော့ လက် ခြေ ကိုယ်အင်္ဂါတွေဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်စန့်စန့် မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မိခင်က ခြေဆင်းပြီးတော့ ကလေးကို ပေါင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကလေး ထားပြီး လက်မောင်း လက်ရှုံး ခြေသလုံး ပေါင်တို့ကို ဆန့်စန့်လျှင် ဆန့်ပေးရ၊ ဖိတန်လျှင် ဖိပေးရပါသတဲ့၊ နှာခေါင်းကလေး ပူနေ ပြားနေလျှင် သာသာ ယာယာ ဆွဲဆန့် မြှင့်ပေးရပါတယ်၊ နဖူးမောက်နေလျှင် ဖိပေးရပါတယ်၊ နောက်စေ့ထွက်နေ ကောက်နေလျှင်လဲ ပြုပြင်ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကျမ်းစာက ကလေးနုကို ပြုပြင်ဘို့ သေသေချာချာ ဆိုတယ်နော်၊ ယခု အမေတွေကတော့ ဒီလိုပြင်ပေးတာကို တွေ့ဘူးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ယခုအမေတွေက ပြင်ရမှန်းလဲ မသိကြရှာပါဘူး၊ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ကံချည်းဘဲ အောက်မေ့လိုက်တာပါဘဲ၊ ဘုရားရဲ့ ဉာဏ် ဝီရိယဖြင့် ပြုပြင်မှု ကြိုးစားမှုကို အသားပေးတဲ့ဩဝါဒ ရှိပါလျက် ကံချည်းချဲထား တော့ ဘာသာလဲနာ လူမျိုးလဲ နာတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကံချည်း ပုံချရုံတောင် မကပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဉာဏ်မရှိတဲ့ဒဏ်ကို ကလေး နုနုတွေ ခံကြရရှာပါသေးတယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ် (၁)ကလေးနုအရွယ်မှာ အမေတို့ အထိန်းတိုက် မချီတတ် မပွေ့တတ်နဲ့ တဖက်သတ် ချီပွေ့ထားတော့ နဂိုရံကောင်းတဲ့ ဥျားခေါင်းကလေးတောင် ရှဲ့စောင်းသွားတတ်ပါတယ်။

(၂) ပခုံးပေါ်တင်ပြီးချီလို့ ပခုံးပေါ်မှာ ဖိထိနေတဲ့ ရင်ပတ်ကလေး ပြားချပ် နေတတ်ပါတယ်။

(၃) အမေ (အထိန်း) တို့ရဲ့ လက် ၂ ဖက်နဲ့ ကလေးရဲ့ ဂျိုင်းအောက်က ဘေး ၂ ဖက်ကို ကိုင်ကိုင်ထားတာများလို့ ရင်ပတ်ကလေးတွေဟာ မကားနိုင်ဘဲ သေးသွားတတ်ပါတယ်။ ရင်ကလေးက ပြားပြီး သေးနေ လျှင် အတွင်းမှာရှိတဲ့ နှလုံး အသည်း စသည်တို့လဲ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရင်ထဲမှာ တည်ရသလောက် မကောင်းဘူးပေါ့။

(၄) ပက်လက်ထားပြီး လက် ၂ ဖက်နှင့် ပွေ့တဲ့အခါမှာလဲ လက်တဖက်က တင်ပါးအောက်မှာ ထားပြီး ပွေ့လို့ ကလေးဟာ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး မရှိဘဲ ဖင်ကော့ကလေး ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

(၅) သိပ်ပြီး မရပ်နိုင်ခင် “ရပ်နိုင်ပေ့ ရပ်နိုင်ပေ့” ဟု မြှောက်ပေးပြီး အရပ် သင့် အသွားသင့်တဲ့အတွက် ခြေသလုံးလဲကောက်၊ ပေါင်လဲ ခွင်နေ တတ်ပါတယ်။

(၆) ကလေးရဲ့အရိုးတွေ မမာခင် အမေ(အထိန်း)က ခါးထစ်ခွပြီး ချီလို့လဲ ပေါင်ကလေး ခြေသလုံးကလေး ခွင်တတ်ပါတယ်။ ဒီထဲမှာ ခါးထစ်ခွ စေတဲ့သူက ၀၀ကြီးဆိုလျှင် သာ၍ ဆိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါ့ ကိုယ်တော်...စဉ်းစားမယ်ဆိုလျှင် သိစရာတွေ တယ်များ ပါလား၊ အမေတွေမသိတဲ့ဒဏ်ကို ကလေးတွေ-တယ် ခံရတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား...တေမိဇာတ် အဋ္ဌကထာမှာ (၁) နို့တိုက် မည့် အထိန်းရွေးပုံကို ပြထားပါတယ်။ နို့ တွဲကျတဲ့ မိန်းမရဲ့ နို့ကို စို့ရရင် နို့က ဖိထားလို့ နှာခေါင်း ပိနေ (ပုနေ)တတ်ပါတယ်။

(၂) အရပ်ရှည်တဲ့ မိန်းမရဲ့ နို့ကို စို့ရရင် ရင်ခွင်ထဲနေတဲ့ ကလေးက နို့တံ မှီအောင် ကြိုးစားရလို့ လည်ပင်း ရှည်နေတတ်ပါတယ်။

(၃) ပိန်တဲ့မိန်းမရဲ့ နို့ကို ရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး စို့ရရင် နို့ထိန်းရဲ့ အရိုးတွေ ကြောင့် ပေါင်နာပါသတဲ့၊ ဝလွန်းတဲ့မိန်းမရဲ့ နို့ကို စို့ရလျှင် ခြေခွင်နေ တတ်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကျမ်းစာက တယ်သေချာတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။သေချာတာပေါ့ ဘုရား၊ လူတွေက အသိဉာဏ်ကို တန်ဖိုး မထားတတ်လို့ အသိဉာဏ်ပေးတဲ့ကျမ်းစာ ကိုယ်ကျင့်ကို တန်ဖိုးမထား တတ်လို့ ကိုယ်ကျင့်ပေးတဲ့ ကျမ်းစာကို မကြည့် မရှုကြတာပါ။ ဒီလို ကျမ်းစာရဲ့ အသေးစိတ် ပြုပြင်ဘွယ်တွေကိုသိရင်တော့ ကလေးနုကလေး ကိုခြေမဆန့် လက်မဆန့်သာအောင် ပွေ့ထားခြင်း၊ စောင်ကိုလုပ်ထားတဲ့ စောင်ပုခက်မှာ ထားပြီး ကွေးနေအောင် သိပ်ခြင်းဟာလဲ မဖြောင့်စရာ အကြောင်း ဖြစ်မှာပါဘဲ၊ ကောင်းတာကတော့ မိခင် (အထိန်း) တို့က ကြာကြာကြီး ပွေ့ပိုက်မထားဘဲ လက် ခြေ ဆန့်သာအောင် သစ်သား ပုခက်- ကြိမ်ပုခက် ကျယ်ကျယ်မှာ ထားခြင်း၊ သိပ်ခြင်းဟာ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ အအေးမိလောက်အောင် ပုခက်ကိုလဲ သိပ်လို့ဘို့မသင့်ပါဘူး၊ အပေါ်က အဝတ်ကလေးအုပ်ပြီး သာသာကလေး လှဲသင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ငယ်ငယ်က ပြုပြင်ပေးတတ်ကြမယ်ဆိုရင် မြန်မာလူမျိုးတွေ သိပ် အရပ်ဆိုးသူ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ယခုတော့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်စလက်ခတ် ထားကြလို့ ကလေးအများဟာ မထူး မကျောင်း မျက်စိ မျက်နှာ မလှ၊ ပုံပန်းမကျတဲ့ ရှိရတဲ့အပြင်၊ ဖုံးတူထဲပစ်ထားလို့ နှပ်တွဲလဲ နှင့် သူငယ်နှာရောဂါ စွဲပြီး မဲမဲ ပိန်ပိန်ကလေးတွေ ဖြစ်ကြရတာဟာ လူမျိုးအတွက် နာတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ လူမျိုးတိုင်းမှာ အပြုအပြင်ကောင်းရင် မလှသော်လဲ ပုံပန်းကျကျတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှေးကရာဇာ ယခုရောပါဘဲ၊ မြန်မာလူမျိုး အများစုဟာ အစားအသောက်ကို ဖြစ်သလိုစားသောက်နေကြတာလဲ သနားစရာဖြစ်နေတာဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ရှေးတုန်းက မိမိတို့ကောင်းတော့ မြက်ပေါ်ပါတယ်။ နှားထွေမေးပြီး ကလေးတွေ နှားနို့ တိုက်ပေးရလျှင် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့အိမ်မှာ “ဘော်ဖြူမ”ဆိုတဲ့ နှားမတကောင် ရှိပါတယ်။ သူမေးထားတဲ့အခါတော့ နှားနို့ သောက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - တကောင်ထဲဆိုတော့ အမြဲ မသောက်ရဘူးပေါ့၊ ၃-၄ ကောင်ဆိုလဲ တတ်နိုင်သားနဲ့ မမေးကြဘူး။ နှားမတွေမေးပြီး မြက်ပေါ်နေရာမှာ အဖက်ပေးပြီး မေးထားရင် နှားနို့လဲ မပြတ်အောင် သောက်ရမယ်၊ နှားကလေးတွေလဲ တိုးလာမယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရှေးခေတ်က ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကိုလဲ စနစ်တကျ ကြော်ချက်မစားတတ်ကြဘူး၊ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ ဗူးသီး ဗူးရွက်တို့၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ကန်ဇွန်းရွက်တို့ဆိုတာ တောရွာမှာ စိုက်လို့ရပါတယ်၊ များများစားပေးရင် ကျန်းမာရေး ကောင်းနိုင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ခေတ်အလိုက်ဆိုတော့ နားမလည်ရှင်ကြဘူးပေါ့ဘုရား၊ ရှေးက ကံကောင်းတာတော့ ရှိပါတယ်။ မိဘတွေရဲ့သွေးသားက ယခုအများစုထက် သန့်ရှင်းပါတယ်။ ပီးတော့ စားရတဲ့ဆန်ကလဲ မောင်းထောင်း ဆန်ဆိုတော့ ပွဲနုတွေ အများကြီးကျန်သေးလို့ အားရှိအောင် တတ်နိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးက ဘိုးဘွားတွေ ကျန်းမာရေးလဲ ကောင်းကြ၊ အသက်လဲ ရှည်ကြပါတယ်။ ဘိုးတို့ခေတ်က သရိုင်းသားတွေဟာ အရပ်လဲ မနိမ့်ပါဘူး၊ အသံကြီးတွေကလဲ တချို့များ ဟိန်းနေပါတယ်။ မန္တလေး မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ နောက်လိုက် ကိုယ်တော်များက ပြောကြပါတယ် “သရိုင်းသားကြီးတွေဟာ လူကောင်ကြီးတွေလဲ ကြီးမားတယ်၊ အသံတွေကလဲ ကြီးကျယ်တယ်”လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့ သူတို့က ကျန်းမာရေး နားမလည်ပေမဲ့ကံက ကျန်းမာအောင် စီမံလိုက်သလို ဖြစ်နေတာဘဲ။ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးလဲ ဓါတ်ပုံကြည့်ရတာ ကြီးကြီးမားမားကြီး ပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ရှေးကလူကြီးတွေက ထွေထွေရာရာလဲ စားလေမရှိပါဘူး၊ ပဲလှော်တို့ ထန်းလျက်တို့ ထန်းရည်ချိုတို့ နွေအခါ မန်ကျည်းဖျော်ရည်တို့

စားကြ သောက်ကြတာဘဲ၊ ထမင်းလဲ နေ့လည်စာ စားတတ်ကြပါတယ်၊ ဒီအခါ ပဲလှော်ဆီဆမ်းနဲ့ စားကြ ထန်းလျက်နဲ့လဲ စားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို သရညီစာကို ထွေထွေရာရာ မစားတာကလဲ ကျန်းမာရေးမပါဘဲ၊ ခုတော့ကိုယ်တော် စားလိုက်ကြတဲ့ အစာတွေ အမျိုးမျိုးပါတဲ့၊ ပီးတော့ တွေ့ကရကို မကြာခဏ စားတော့ ဝမ်းမီးကလဲ ချက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားတဲ့မို့တွေထဲမှာလဲ ဆေးအမျိုးမျိုး အနံ့အမျိုးမျိုးပါတဲ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ် - ခုလူတွေက ခေတ်မှီတယ်ဆိုပြီး ကျန်းမာရေးလိုက်စားကြ၊ ကျန်းမာရေးဆေးတွေ စားကြပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အပျော်အပါး လိုက်စားမှုက ဆေးစားတာနဲ့ မကွာမိပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ သွေးသားလဲ တော်တော်များများဘဲ သန့်ရှင်းမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သား သွီးတွေက ကျန်းမာရေး ညံ့ဘိုရန် အဖေ အမေထဲမှာ အခြေခံပါလာစရာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆေးဝါးဘက်က အသိအမြင် တိုးတက်လာတာတော့ အမှန်ပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့- ထိုဆေးဝါးကို လူအများစု သုံးစွဲနိုင်ဖို့က အတော်ကြီးစားရပါလိမ့်ဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဆေးဝါးကောင်းတွေကို သုံးနိုင်တဲ့လူ၊ အစားအသောက်ကို သတိထားပြီး စားတတ်တဲ့လူများအတွက်ကတော့ ယခုခေတ်ဟာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ - အများစုက ဆေးဝါးကောင်းကို မသုံးနိုင်တဲ့အပြင် အများစားနေကျ စက်ကြိတ်ဆန်တွေက အပြုလွန်ပြီး အာဟာရဓာတ်(ပွဲနု)နည်းပါးသောကြောင့် အသွေးအသား အဖြစ်နည်းစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့ “အသီး အရွက်၊ သားငါးတွေမှာ အားရှိနိုင်တဲ့ ဓာတ်တွေပါတယ်”လို့ ဆိုပေမဲ့ အသီးအရွက်ကိုလဲ မချက်တတ်၊ သားငါးကိုလဲ များများမစားနိုင်တဲ့ လူတွေအတွက် ဆေးဝါးကောင်းလဲ မသုံးရ စက်ကြိတ် ဆန်ဖြူတွေကိုသာ စားနေရတယ်ဆိုတော့ ကျန်းမာရေးအတွက် သားငယ် သွီးငယ်တွေ ကြီးထွားလာဖို့အတွက် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တွေ ပါးစပ်နဲ့ မနားမူတ်နေရုံဖြင့် မတိုးတက်နိုင်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ယခုအခါ ဆုတ်ကပ်လို့ မိန့်တော်မူပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဆုတ်တာကိုသာ ရည်ရွယ်ပြီး မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါ

တယ်၊ အသက်ရှည်အတွက်မှာတော့ “ဥတု ရေမြေနှင့် အစာသာ ပစာန ဖြစ်တယ်” လို့ ကျမ်းစာတို့က ဆိုပါတယ်။ (ဥတုဘောဇန ဝသေန ဟိ အာယု ဟာယတိပိ ဝဇ္ဇတိပိ=ဥတုဘောဇနကြောင့် အသက်သည် ဆုတ်လဲ ဆုတ်နိုင်၊ တိုးလဲ တိုးနိုင်၏။ (သုတ်မဟာဝဂ္ဂ၊ မဟာပစာနသုတ္တဋ္ဌကထာ)။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ခေတ်အလိုက် မပြုပြင်တတ်မှုကြောင့် ကိုယ်တော် ငယ်စဉ်က ကျန်းမာရေး မကောင်းတာကတော့ သိရပါပြီ၊ စာရိတ္တတော့ ဘယ်နှယ် တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စကားပြောတတ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘိုးရဲ့ အသင်အပြကိုရခဲ့ တာကြောင့် အကျင့်စာရိတ္တတော့ ကောင်းမည့်ဘက်သို့ ရှေးရှုနေပါ တယ်။ ပီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေက ဆွေမျိုးတွေချည်း ဖြစ်တော့ မတော်တာကို မြင်တွေ့ကြလဲ ဆုံးမလေ့ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သင်ပြပုံကလေးတွေကို မှတ်မိသလောက် ပြောစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ လူကြီးတွေအနားမှာ ဘိနပ်စီး၍ မသွားရပါ။ လူကြီးတွေ ရွှေမှာ မတ်မတ်ရပ်ပြီး မနေရပါ။ လူကြီးများရဲ့ အနီးအပါး သွားစရာ ရှိလျှင် ခပ်ငွေ့ ခပ်ကုန်းကုန်း သွားရပါတယ်။ နောက်ဖေးသွား ရှူးရှူး ပေါက်တို့ကို လူနှင့်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ သွားရပါတယ်။ သောက်ရေအိုးနား တံတွေးမထွေးရ နှပ်မညှစ်ရပါ။ ထမင်းစားတုန်း စကားမပြောရပါ။ ပျတ်ပျတ် မမြည်အောင် စားရပါတယ်။ ထမင်းစားတဲ့အခါ ဟင်းကို များများမစားဘဲ ထမင်းကို များများစားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟင်းစားခဲ့တဲ့ အကျင့်ကတော့ ယခုခေတ်နဲ့ မလျော်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်- တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးတွေနဲ့ အတူ မစားရသေးပါဘူး။ ထိုခေတ်က ဇလုံထဲမှာ ထမင်းရော ဟင်းရော ထည့်ပေးပြီး ထမင်းမကုန်ခင် ဟင်းမကုန်အောင် စားရပါတယ်။ ဟင်း ဆိုတာလဲ အမဲခြောက်ဖုတ်တို့ ငါးတို့ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဟင်းကိုနဲ့စား ရပေမဲ့ ထိုခေတ်က မောင်းထောင်ဆန် ထမင်းထဲမှာ အာဟာရဓာတ်က များလို့ တော်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကစားဖော် အပေါင်းအသင်းတွေက အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်လို ကစားရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ၅ နှစ်သားအတွင်းမှာ ဟိုအိမ် ဒီအိမ် သွားပြီး ကစားလေ့ မရှိပါဘူး။ အိမ်တွေက အသီးအသီး ဝင်းထရံ ကာထားလို့ အိမ်ဝင်းက ကျယ်တော့ တအိမ်နဲ့ တအိမ်လယ်ဘို့လဲ ကလေးအရွယ်မှာ မလွယ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေသွားမှ လိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မောင်နှမချင်း ကစားကြတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်အောက် ဒုတိယက နှမဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော် အောက် ၂ နှစ်လောက်ငယ်တော့ သူလဲ တပည့်တော် ၃-၄ နှစ် ရှိပေမဲ့ မကစားတတ်သေးပါဘူး။ နောက် ညီ ၂ ယောက်လဲ ၅ နှစ်၊ ၉ နှစ် ငယ်ပါ တယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ မကစားကြရပါဘူး။ တပည့်တော်က အကိုကြီး ဖြစ်တော့ သူတို့က တပည့်တော်ကို လေးစားကြရပါတယ်။ တပည့်တော် ကလဲ ဝမ်းကွဲ အကိုကြီး အမကြီးများကို လေးစားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကလေးဘဝဟာ ပျင်းစရာကြီးဘဲ နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ တခါတုန်းက နေ့လည်မှာ တယောက်ထဲပျင်းလို့ စဉ်းစားဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို စဉ်းစားသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ အိမ်ရဲ့ အရွှေဘက်မှာ မန်ကျည်းပင် ရှိပါတယ်။ အရွှေ ပြုတင်းပေါက်က မန်ကျည်းပင်ကို ကြည့်ပြီးတော့ “လူဖြစ်ရတာထက် မန်ကျည်းရွက်တွေဖြစ်ရတာ ကောင်းသေးတယ်၊ သူတို့တော့ ပျင်းကြမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က မန်ကျည်းရွက်တွေကို “သက်ရှိ အကောင်တွေလို” ထင်နေသလား။

တပည့်တော်။ ။ ထင်နေပါတယ်၊ မန်ကျည်းပင်က မိခင်ကြီး၊ မန်ကျည်းရွက် မန်ကျည်းသီးတို့က သားသမီးတွေလို့ ထင်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ဟာ အတွေးလွန်နေတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အတွေးလွန်နေတာပါ။ တပည့်တော်သာ အတွေးလွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိန္ဒိယက ရှေးလူတွေလဲ အတွေးလွန်ကြ

ပါတယ်။ “ဇီဝသညီနောဟိ မနုဿာ ရက္ခသ္မိံ” = လူတွေက စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်၊ မြက်သစ်ပင်တွေဟာလဲ သက်ရှိ အကောင်ကလေးများဖြစ်ကြတယ်လို့ မှတ်ထင်ကြတယ်”တဲ့ မိန့်တော်မူ ပါတယ်။ (ဝိနည်းပါစိတ်၊ ဘူတဂါမသိက္ခာပုဒ်)။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အနိဗ္ဗာန်က ဓမ္မာလူတွေကလဲ “မြက်သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်လို့ ထင်ကြတာတဲ့” ကျွန်ုပ်တို့။

ဘပည့်တော်။ ။ ဒီလို ထင်နေကြလို့ပေါ့ ဘုရား၊ မိုဗ်းတုန်းမှာ ခရီးသွားတဲ့ ရဟန်းများကို “အသက်ရှိတဲ့ မြက်စင်ကလေးတွေကိုနှင်းပြီး ညည်းဆဲကြ တယ်”လို့ လူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြတော့ ဘုရားရှင်ကလဲ “သစ်ပင်ကို မနှင်း မခတ်ကြနှင့်၊ မိုဗ်းတုန်းမှာ အသွားလာမရှိဘဲ ငြိမ်ဆက်စွာ နေကြ” လို့ ပညတ်တော်မူရတာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်”လို့ ယူဆတဲ့အယူဟာ မှန်လို့ ဘုရားရှင်က ပညတ်တော်မူတာလား။

ဘပည့်တော်။ ။ မှန်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘုရား၊ တချို့လူတွေက အပြစ် မြင်နေကြတော့ ဘုရားရှင်က မဆန့်ကျင်အောင် ပညတ်တော်မူတာဖြစ်ပါ တယ်။ မိုဗ်းတုန်းမှာ ခရီးသွားတဲ့ ဘုရားကို ကြီးစားစေလိုသောကြောင့် ပညတ်တော်မူတာလဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မြက်သစ်ပင်တွေ အသက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူမျိုးဟာ တိတ္ထိတို့ အယူ ထဲမှာ ပါသလား။

ဘပည့်တော်။ ။ မက္ခလိဂေါသာလဆရာကြီးက စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ ကြီးပွားနေတဲ့ သစ်ပင်ဟာသမျှ ကောက်ပင် ပဲပင်၊ မြက်ပင်၊ သစ်ပင်အားလုံးကို “ဇီဝ = အသက်ရှိတဲ့ အကောင်တွေ”လို့ ယူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်စော ဟုတ်ရဲ့လား ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ဘုရား၊ အသက် (ဇီဝ)ဆိုတာ ရုပ်တရား နှာဓိတရားထဲမှာပါတဲ့ ဇီဝိတကို ခေါ်တာပါ။ ရုပ်ထဲမှာပါတဲ့ “ဇီဝိတ”ဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ရုပ်ပါ။ ဒါကြောင့် သတ်လို့သေသေ၊ ရောဂါကြောင့် သေသေ၊ ကံအစွမ်းကုန်လို့ သေသေ၊ အသက်တမ်းစေ့လို့ သေသေ၊ သေတာမှန်သမျှ ထိုဇီဝိတရုပ်၊ ဇီဝိတနာမ်တွေ တဘဝအတွက် နောက်ထပ်

မဆက်တော့ဘဲ ချုပ်တာချည်းပါဘဲ။ အဲဒီ ဇီဝိတကိုပင် အာယု=အသက် လို့လဲ ခေါ်ရပါတယ်။ မြက်သစ်ပင်တွေမှာ ထိုဇီဝိတမျိုး မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အော်....ကိုယ်တော်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒိဋ္ဌိကလေးပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက မြက်သစ်ပင်တွေကို အသက် ရှိတယ်လို့ ယူရုံတင်မက၊ အဲဒီ မြက်သစ်ပင်တွေကို နွား၊ ကျွဲ၊ မြင်း စသော အကောင်တွေက စားတော့ ထို သစ်ပင် သစ်ရွက်မှ အသက်တွေဟာ နွား၊ ကျွဲ၊ မြင်းတို့အထဲရောက်ပြီး ထိုမှတဆင့် နွားထီး၊ နွားမ စသည်တို့ ပေါင်း စပ်လို့ နွားဖြစ်၊ ကျွဲဖြစ်၊ မြင်း စသည်ဖြစ်တယ်။ လူတွေက သစ်သီး သစ်ရွက် စားကြရာမှ တဆင့်လူလဲဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ဟာ ကလေးဘဝကတည်းက ဒိဋ္ဌိမှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုယ် ဖြစ်နေတာပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ အယူမှားလျှင် မိစ္ဆာလို့ ဆိုချင်ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံနှင့် ကံ၏ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို မပယ်သမျှတော့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ တပည့်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက အယူမှားတခု ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီအယူကတော့ ငါးနှစ်အရွယ်ကျော်မှ ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို အယူတုန်း ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ တောင်အရပ်က လူကြီးတယောက် မဆိုသေးဘဲ သေဆုံးပါ တယ်။ ထိုအခါ တပည့်တော်က စဉ်းစားပါတယ်။ “ဒီလူကြီးဟာ ခရီး အသွားများတယ်၊ စကား အပြောများတယ်၊ လူတယောက်မှာ တဘဝ အတွက် ခရီးမည်မျှ သွားနိုင်တယ်၊ စကားမည်မျှ ပြောနိုင်တယ်၊ အစား မည်မျှစားနိုင်တယ်” စသည်ဖြင့် သတ်မှတ်ချက်ရှိပြီးဖြစ်တယ်။ ဒီလူကြီးဟာ အဲဒီ သတ်မှတ်ချက်ကုန်လို့ သေဆုံးရတယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအယူလဲ မိစ္ဆာအယူထဲမှာ ပါနေတာပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ပါနေပါတယ်၊ မက္ခလိဆရာကြီးက “သတ္တာတိုင်းမှာ သုခနှင့် ဒုက္ခကို ချင့်တောင်းနှင့်ချင့်ထားသလို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ပြီးဖြစ်တယ်”လို့ ယူပါတယ်။ တပည့်တော်အယူဟာလဲ ထိုအယူနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က တွေးတော စဉ်းစားတဲ့အလေ့ဟာ ကလေးဘဝတုန်းက ပါနေတာဘဲကိုး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ငယ်ငယ်က နဲ့နဲ့မိုးချုပ်မှ အဖေနဲ့ အတူ လှည်းနဲ့ “ဗန်သင်” ဆိုတဲ့ တောက် ပြန်လာတုန်းမှာ မိုးပေါ်ကြည့်ပြီး “မိုးပေါ်က ကြယ်တွေမှာ လူရှိသလား”လို့ မေးဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အဖေက ဘယ်လို ပြန်ပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြန်ပြောတာတော့ မမှတ်မိပါဘူး၊ “လူမရှိဘူး-နတ်ရှိတယ်” လို့ ပြောမယ်ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အတွက်ကတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ဘာသာရေး စာပေ တွေကို တတ်သိရတာ အလွန်ကောင်းတာဘဲ၊ သာသနာပမှာ ကိုယ်တော် စဉ်းစားလေ့ ရှိပုံမျိုးနဲ့ စဉ်းစားရင်တော့ ကိုယ်တော် အတွက် သွက်သွက် လယ်အောင် မှားတော့မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒါကြောင့်မို့ “တပည့်တော် ကံကောင်းတာတွေကို တွေ့ရ ပါလိမ့်ဦးမယ်”လို့ လျှောက်ခဲ့တာဘဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ယခုတွေ့ရတဲ့ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်ကို မတိမ်ကောစေချင်တာပါ။ မတိမ်ကော အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့လဲ တပည့်တော်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆနေ တာပါဘဲ၊ သာသနာကြီးဟာ တပည့်တော်ရဲ့ တသံသရာလုံးအတွက် ကျေးဇူးရှင်ကြီး မဟုတ်ပါလားဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော် အတွက် “ဘုရားကျေးဇူး တော်သည် အဆုံးမရှိ”ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်များ ထင်ရှားတာလဲ တရားတော် များကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တရားတော်များရဲ့ ကျေးဇူး တော်လဲ တပည့်တော်မှာ အနန္တောပါဘဲ၊ ဒီတရားတော်များကို ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးနောက် ရဟန္တာ အဆက်ဆက်၊ ရဟန်းကောင်း အဆက်ဆက်တို့ ဆောင်ရွက် စောင့်ရှောက်တော် မူလာခဲ့လို့ မပျောက် ပျက်တာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သံဃာ့ကျေးဇူးတော်လဲ တပည့်တော် အတွက် အနန္တောပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအကြောင်းကို ဘယ်အရွယ်ကျမှ ကိုယ်တော် ကောင်းကောင်းသိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အတော်အတန်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်ရင် သိပါ တယ်၊ ဆင်းတုတော်များကို ဘုရားအစစ်ရဲ့ ပုံတော်မှန်း အရိုးဓာတ်တော်

များကို စေတီတော်အတွင်းမှာ ထာပနာထားမှန်းကိုတော့ ပိဋကစာပေကို တော်တော်များများ သင်တဲ့အခါကျမှ သိပါတယ်၊ ပိဋကတရားတော်များ နှင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားတော်များသာ တရားအစစ်ဆိုတာရယ် အရိယာ သို့သော်တော်မှ သံဃာအစစ်ဆိုတာရယ်ကိုတော့ ပိဋကစာပေကို ကောင်း ကောင်း လေ့လာပြီးတဲ့ အခါကျမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပါတယ်၊ အဲဒီ အခါကျမှ ဘုရားရှင်ရဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကိုလဲ မှန်းဆနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုဟာ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မလွယ်ပါဘူးဘုရား၊ ကောင်းကောင်းမသိကြလို့ ဘာသာရေး ကိစ္စတွေမှာ အလွဲအချော် လုပ်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကောင်းကောင်း သိကြရင် ဒီအလုပ်တွေဟာ ဘုရားအလိုတော်နှင့် ဆန့်ကျင်မှန်းသိကြမှာပါ၊ ဒီလိုသိရင် အကျိုးမရှိတဲ့ ငွေကုန်မှုတွေ ဘယ်မှာ လုပ်ကြတော့မှာလဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ်တော်တို့အမျိုးဟာ “သားကလေး ၅ နှစ်သား လောက်ရှိရင် ပစ္စည်းတတ်နိုင်တဲ့ မိဘက ရှင်ပြု အလှူပေးကြတယ်”ဆိုတာ ဘယ်မှာ ဘုရားအလိုတော်ဟုတ်တော့မှာလဲ၊ ကိုယ်တော် ကို ဘယ်အရွယ်မှာ ရှင်ပြုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကို ၅ နှစ်ပြည့်ခါနီးမှာ ရှင်ပြုပါတယ်၊ ရှင်ပြုတဲ့ နေ့က ၁၂၆၆ - ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၁၀ ရက်ဆိုတော့ ၅ နှစ်ပြည့်ဘို့ ၁၉ ရက်သာ လိုပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ရှင်ပြုပြီးတော့ သင်္ကန်းဝတ်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။သင်္ကန်းဝတ်ဘို့ နေနေသာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတောင် မနေ ရသေးပါဘူး၊ အမျိုးထုံးစံအတိုင်းမို့ ရှင်ပြုတာပါ၊ နည်းလမ်း မကျတဲ့ အလုပ်တွေပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အလှူလုပ်တဲ့အခါတုန်းက မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အလှူပေးပြီး ရှင်ပြုတဲ့အခါချိန်မှာ အိမ်ဝင်းထဲ မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး အလှူနေ့မတိုင်ခင် လူတွေ ထွက်ဝင် စားသောက်ကြ၊ မုန့်တွေ ကြော်ကြနှင့် အလွန်ပျော်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အလှူနေ့မှာ မောင်ရှင်လောင်းလုပ်ရတာကော မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီနေ့တော့ မောင်ရှင်လောင်းလုပ်ပြီး ပိုးပုဆိုး တောင်ရှည် ဝတ်ရုံ သနပ်ခါးလိမ်းရုံ “ကလေးက ဣန္ဒြေရတယ်ဟေ့” ဟု မြှောက်ကြလို့ ဣန္ဒြေနဲ့ နေရတဲ့အတွက် မပျော်ပါဘူး၊ တပည့်တော်က ဆော့နေချင်တာ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရှင်လောင်းယူတဲ့ (လှည့်တဲ့) အခါကော မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့အရပ်မှာ ပဌမရက်မှာ ဝတ်စားပြီး ဆွေမျိုး လူကြီးများကို ကန်တော့ရပါတယ်။ အဲဒါကို “ရှင်လောင်းလှည့်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒုတိယအလှူရက်မှာ ကျောင်းက ရှင်လောင်းကို ခေါ်ယူ လာတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ “ရှင်လောင်းယူ” လုပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရွာမှာ အဲဒီ ရှင်လောင်းယူတဲ့ အလုပ်က ပဌမရက် အလုပ်ထက် ကြီးကျယ်မှပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကြီးကျယ်ပါတယ်၊ ရှင်လောင်းကြီးရင် မြင်းစီးရပါတယ်၊ ရှင်လောင်းငယ်တော့ ထမ်းစင် စီးရပါတယ်။ ၂ မျိုးလုံးမှာ ရွှေထီးဆောင်း လျက် ချည်းပါ။ တပည့်တော်က ငယ်တော့ ထမ်းစင်စီးရပါတယ်၊ ထမ်းစင် ရွှေကလေးတွေက တံခွန်ကွက်ကိုင်လို့ အလှူ ဒကာလဲ သပိတ်ပရိက္ခရာ လွယ်လို့ မိန်းမ ကြီး ငယ်တွေတချို့က လှူဘွယ်ဝတ္ထုနဲ့ မီးထောင်ပြည့် ပူဇော်သွား ဖယောင်းတိုင်များကို ရွက်လို့ ဆွေမျိုးထဲက ချောတဲ့ အပျို ကလေးများက ကွမ်းတောင်ကိုင်လို့ ထမ်းစင်နောက်က ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားတွေက ရတနာဆီပြီး သျှိုး (ရိုး) ထိုးကြလို့ အဲဒီနောက်မှာ ဒိုးပတ်ဆိုင်က တီးလို့ လိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရွာထုံးစံအတိုင်းဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းပေလိမ့်မယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ရှင်လောင်းယူပုံကို ထွက်ကြည့်တဲ့ လူတွေ အပျော်ဆုံးကတော့ ဒိုးပတ်ဝိုင်း ပါဘဲဘုရား၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းက လမ်း ဆုံတိုင်းမှာ ခပ်ကြာကြာတီးလေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း.... ရှေးထုံးစံဟာ အကျိုးရှိ- မရှိကို မစဉ်းစားရင်တော့ အတော် ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တော်တော့ ရွှေထီးဆောင်းပြီး ထမ်းစင်စီးရတာ မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တော့ ထမ်းစင်စီးတုန်းက ပျော်သွား နေနေ သာသာ ထမ်းစင်ပေါ်မှာအိပ်ပြီး ငိုက်နေလို့ အဖေကလာပြီး သတိပေးရ ပါသေးတယ် “ငိုက် မနေနဲ့ နောက်က ဘယွေးကြူကတာ ကြည့်” တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က တမျိုးဘဲ ဒီလို အခါမျိုးဟာ စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ပျော်သွား အင်မတန်ကောင်းတာ၊ ဒါတော့ ကိုယ်တော်က မပျော်ဘဲကိုး၊ ဒါကြောင့်ကိုယ်တော်က “အနာဂတ်သာသနာရေး” ကျမ်းစာမှာ ရှင်ပြု အလှူပေးကြပုံကို အပြစ်ပြုပြီး ဝေဘန်ထားတာ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလဲ ပါကောင်း ပါပါလိမ့်မယ်၊ ခေတ်အလိုက် သုံးစရာတွေက များလာတော့ ဟိုရှေးခေတ်ကလို တရားတော်နဲ့ မလျော်တဲ့ အပိုကုန် အလှူဒါနကို ပြုမဲ့အစား အကျိုးရှိတဲ့ အလှူဒါနကိုသာ ပြုစေချင်လို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေကုန်သလောက် အကျိုးရှိစေချင်ပါတယ်၊ ခေတ်လူငယ် တို့က ကေနဲ့ စိစစ်တော့မှာကလဲ မြင်ပါတယ်။ ဤ အကြောင်းများကြောင့် တပည့်တော်က တင်ကြံပြီး “အနာဂတ်သာသနာရေး” ကျမ်းစာမှာ ဒါန အားလုံးကို စိစစ်ပြတာပါ။ သည့်ပြင်လဲ ရပ်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီးများကို ရှေးက ဘုန်းတော်ကြီးများလို ရွာဥျး ရွာထိပ်ကနေပြီး ရွာသားကလေး တွေကို ခေတ်အလိုက် ပညာပေးကာ ဆရာသမားကောင်းများပီနဲ့ ထိပ်တန်းမှာ တည်မြဲ တည်စေချင်လို့ပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ဆန္ဒအတိုင်းကော ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းသော ပြုပြင်ရေးဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိသူသာ လိုက်ရိုး ထုံးစံဖြစ်ပါတယ်။ အသိဉာဏ်မရှိသူအတွက်တော့ အကောင်း- မကောင်း မစဉ်းစားတတ်၊ အကျိုးရှိ-မရှိ မသိတတ်တဲ့အတွက် မိရိုးဖလာလိုက်ရမှ ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ အစိုးရ ကိုယ်တိုင်က ဗီကုပ်ပြီး နတ်ပြည်တင်ရမဲ့ ကိစ္စမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း.... အစိုးရဆိုတဲ့သူမှာလဲ တိုင်းသူ ပြည်သား လူအများနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး မှန်တာကို လုပ်ရတဲ့သတ္တိက မလွယ်လှဘူး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ အစိုးရဆိုသူမှာ ပဌမကိစ္စက အများ အမှန်ကို သိသွား ဖြစ်ပါတယ်။ မှားမှန်းသိသောအရာကို ပြုပြင်ဘိုက ဒုတိယကိစ္စပါ။ ဘာသာရေးနဲ့ စပ်လာလျှင် မှားတယ် မှန်တယ်ဆိုတာ လူဝတ်ကြောင် များကို မဆိုထားနဲ့ ပိဋကပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကို ကောက်ချက်ချ၍ မသင်ယူခဲ့လျှင် “ပိဋက ကျွမ်းကျင်ပေ” ဆိုတဲ့ ပညာရှင်သော်မှ သတိမမူ ဂုဏ်မြင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားအရ စဉ်းစားလျှင် ကိုယ်တော်ရဲ့အမျိုးဟာ သရိုက်တရွာလုံးကို လွှမ်းမိုးနေကြောင်းကိုလဲ သိရပြီ။ သရိုက်ရွာရဲ့ ရွာဥျး

ရွာထိပ်က ဘုရားကျောင်းတွေလဲ ယခုအထိ ကိုယ်တော့်ဆွေမျိုးအများစုရဲ့ ကောင်းမှုများ ဖြစ်ကြောင်းကိုလဲ သိရပြီ၊ စိန်ဗေဒါကြီးကိုတောင် အနှောက်အရှက်ပေးတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း သိရပြီ၊ ဒီလို လူဆိုး လူကောင်း သောင်းပြောင်း ပြည့်နေသောအမျိုးမှာ ကိုယ်တော် ဖြစ်ရတဲ့ အတွက် ဘယ်လို အကျိုးရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ပဲ့ကြည့်ရ၊ ဇာတ်ဝတ္ထုများကို ကြားနာရတဲ့အခါ ဇာတ်အဖွဲ့ ကြီးလေ ဇာတ်ဝတ္ထု ကောင်းလေ အသိဉာဏ်တိုးလေ ဖြစ်ရသကဲ့သို့၊ ဆွေမျိုးကြီးထဲမှာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စုံအောင်တွေ့နေရလေတော့ ကလေး တုန်းက အမှတ်တမဲ့ နေခဲ့ပေမဲ့ တော်တော်ကြီး၍ နိုင်ငံအရေး သာသနာ တော် အရေးကို စဉ်းစားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သင်ခန်းစာတွေကိုလဲ ကိုယ်အမျိုးထဲမှာပင် အတွင်းကျကျရရှိနေပါတယ်။ အထက်လူ အောက်လူတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကိုလဲ ကိုယ်တွေ့သိရပါတယ်။ ဒါယကာ ဒါယိကာမများနှင့် ဆက်ဆံနိုင်တဲ့ အရွယ်မှာလဲ ကိုယ့် အမျိုးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူတို့ရဲ့စိတ်ထားကို မှန်းဆနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ တက္ကသိုလ် “အထက်တန်းက ထွက်လာသူဟာ တက္ကသိုလ်ဗဟုသုတ ရခဲ့ သလို့” လူနှင့်ဆိုင်ရာဗဟုသုတကို ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ တမင်လာလဲ မရှာရဘဲနှင့် အမျိုးထဲကပင် အပြည့်အစုံရသောကြောင့် အမျိုးကြီးမှာ ဖြစ်ရတဲ့အတွက် အလွန် ကျေးဇူးများပါတယ် ဘုရား၊ မိမိအမျိုးက အရာရာမှာ လူတန်းစေ့ သူတွေများတော့ ခေတ်အလိုက် အထက်တန်း ရောက်နေကြတဲ့ ဒကာ— ဒကာမများနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာလဲ အမျိုးတွေကိုကြည့်ပြီး ညှာညှာတာတာ ဆက်ဆံတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ရနေလို့ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုင်း၊ ကိုင်း....ကိုယ်တော်ရဲ့ ငါးနှစ်အတွင်းမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း အရာကို ကလေးဘဝ၌ အဆိုအကမူစ၍ ရှင်မပြုဘဲနှင့် ရှင်ပြုလို့ ခေါ်ကြတဲ့ အလှူကိစ္စမှာ အိပ်ငိုက်ချင်တဲ့အထိတော့ သိရပါပြီ၊ ၆-နှစ်မှ အထက် ဖြစ်သမျှအကြောင်း ကောင်း-မကောင်းကို တခန်းဆက်ကြဉ်းစို့။

နိဂုံး။ ။ငါးနှစ်တွင်းဝယ်၊ ဒွိုင်ငယ်ငယ်၌ ကိုယ့်ဝယ်ဖြစ်ပုံ၊ စနစ်စုံအောင် အကုန် ရေးသား၊ မလျှောက်အားလည်း၊ အများအတွက် သိဘွယ်ချက် နှင့် မှတ်ချက်ယူနည်း၊ လျှောက်ထားပြီး၍ တနည်း တွက်စရာ အဆက် လာဘို့ ဤမှာငါးနှစ် နိဂုံးဖြစ်သည် ... ပြည်ချစ်သူတို့ သိဘွယ်ဘို့။

၆။ ငါးနှစ်ကျော်ဝယ်-ဆယ်နှစ်ရွယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဥးဇနကရေ....ကိုယ်တော်ရှင်ပြုပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းနေရလား။

တပည့်တော်။ ။မနေရသေးပါ ဘုရား၊ ဘိုးက အင်မတန်ချစ်တော့ ၅ နှစ် ပြည့်တောင် ကျောင်းမထားသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လူကြီးတွေက အချစ်လွန်တာလဲ ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာရောက် တာတဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ အဖေဘက် အမျိုးကိုက သား သွီးကို အချစ်လွန်ဟန်တူပါတယ်၊ ၃ ဆက်မြောက် ဘိုးကြီးက အသက် ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိတော့ ပြောပါသတဲ့၊ “ငါသေရမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ငါသေတဲ့အခါ ငါသားကလေးက (နှစ်ဆက်မြောက် ဘိုးဖြစ်သူက) ငါ့ အလောင်းကို ကြောင်ကြစိုက်ရမှာ သနားတာဘဲ” လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ငါ့သားကလေးဆိုတဲ့သူက ဘယ်လောက်ကြီးပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ငါ့သားကလေးဆိုတဲ့သူက အဲဒီအချိန်မှာ အသက် ၆၀ လောက် ရှိပါပြီတဲ့၊ “ ဘိုးဗေ ”လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ရွှေတောင်ကျောင်း ကြီးရဲ့ ကျောင်းဒကာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဪ....အသက် ၆၀ လောက်ရှိတာတောင် (သားကလေး)တဲ့ လား၊ ကိုယ်တော် အမျိုးက သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်။

တပည့်တော်။ ။သံယောဇဉ် ကြီးကြပါတယ်၊ အဖေရဲ့ အဖေ ဘိုးခင်မောင် ဆုံးခါနီးမှာ တပည့်တော်ကို အပင်ခိုင်းပါသေး သတဲ့၊ အဖေက ပင်မပေး ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်က ပခုက္ကူမှာ စာသင်နေပါတယ်၊ ဆုံးမှ သံကြီးလာတော့ မဆုံးခင်ကခေါ်လျှင် လာဘို့ပါတဲ့၊ ဆုံးမှ လာလို့ တော့ မထူးပါဘူး၊ ကူညီပြီး ငိုဘို့သာ ရှိပါတော့တယ်၊ “မလာပါရစေနဲ့” လို့ စာပြန်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အင်း... ကိုယ်တော် လက်ထက်ကျတော့ သအာဝကျတဲ့ ပိဋက တော်တွေကို သင်ရလို့ အမှန်ကို လိုက်နိုင်ပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရားရှင်၏ ရွှေနှုတ်တော်ထွက်ဖြစ်တဲ့ ပိဋကတော်ဟာ သဘောတူ ချမ်းသာဘို့ချည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုလူတို့ ဒုက္ခ

ရောက်နေတာဟာ ငွေမကုန်တန်ဘဲ အပိုကုန်တာတွေများပြီး တကယ် သုံးစရာကြုံတဲ့အခါ မသုံးနိုင်ကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မသာ- အသုဘဟာ (ဘုန်းကြီးပြန်ဖြစ်စေကာမူ) ချွဲထွင် ငွေကုန်လေ၊ လူပန်းလေ ဒုက္ခများလေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုင်း၊ ကိုင်း... ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ အမှားဒုက္ခတွေကို ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အံ့ ဒုတ်နဲ့ ဆွသလို ပူ၍ ထမလာပါစေနဲ့တော့၊ ကိုယ်တော် ဘယ်အရွယ်ကျမှ ကျောင်းနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ၆ နှစ် ပြည့်ခါနီးမှာ နေရလို့ သိပ်မကြီးပါဘူး၊ ကျောင်း ထားတဲ့ရက်က တပို့တွဲလပြည့်နေ့ နှမ်းမနံထိုးကြတဲ့အခါ နှမ်းမနံလူရင်း ကျောင်းအပ်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တခြားနေ့ရက်မှာကျောင်းအပ်ရင် ဆွမ်းအုပ်ပါရမှာမို့ ကိုယ်တော့် ဘိုးက ချွေတာတဲ့သဘောနဲ့ ထိုရက်မှာ ကျောင်းအပ်တာထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ မလျှောက်တတ်ပါဘုရား၊ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပါဘဲ၊ တပည့်တော်တို့အမျိုးက အများအားဖြင့် ချွေတာရေး အားကြီးလွန်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် - ဇာတ် အငြိမ့် လူပြန်တွေကတောင် “ဖြစ်လေရာ ဘဝသံသရာမှာ သရိုက်ရွာရဲ့ ဆီပုလင်း မဖြစ်ပါရစေနဲ့” လို့ ဆုတောင်းသတဲ့၊ လူပြန်တယောက်က (ဘာပြုလို့တုန်း) လို့ မေးတော့ “ဆီများများ မကျအောင် ဆီပုလင်းအပေါက်ကို လက်နဲ့ ပိတ်-ပိတ်ပြီး ဟင်းအိုးအထက်မှာ လွဲရမ်းတဲ့အခါ မူးလွန်းလို့” ဟု ပြက်လုံးထုတ်ကြ သတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီပြက်လုံးအတိုင်း မဟုတ်ပါဘုရား၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက ဆီပုလင်းတောင် မသုံးသေးပါဘူး၊ ဆွေမျိုးများရဲ့ အိမ်တိုင်းမှာ အများ အားဖြင့် ပိုလိုရောင်းဘို့ ဆီအိုးကြီး အိမ်မှာ တနှစ်လုံးသုံးဘို့ ဆီအိုးလတ်၊ မီးဖိုထဲမှာသုံးဘို့ ဆီအိုးငယ်ငယ်ကလေး၊ အဲဒီလို ၃ မျိုး ထားကြပါတယ်၊ ဆီအိုးငယ်ငယ်ကလေးမှာ ဆီကုန်ရင် ဆီအိုးလတ်ကဆီကို ယူပါတယ်၊ အဲဒီ အိုးကလေးထဲမှာ ထန်းသီးအငယ်ကလေးကို လုပ်ထားတဲ့ ဆီမှုတ်ပေါက်စ ကလေး ရှိပါတယ်၊ အရွယ်ကတော့ လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ကွင်းထားတဲ့ လက်ကွင်းလောက်သာ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှုတ်ကလေးနဲ့ ယူပြီး ဟင်းအိုး

ထဲမှာ ထည့်တာဖြစ်တော့ ဘယ်အခါမှ ပိုလွန်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ နံနက် အိပ်ရာထမှာ ကလေးတွေကို ဆီဆမ်း ဆားဖြူး ထမင်းကျွေးလျှင် အဲဒီ မှုတ်ကလေးကို ထမင်းထဲ လှည့်ပတ် ဖိစိတ်တာပါဘဲ ဆီကစတော့ တစက် ၂ စက်သာသာလောက်သာ ဆမ်းတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို စည်းကမ်းကြီးကြီးနဲ့ နှမြောလို့လဲ ရှေးလူကြီးတွေက “ငါတို့ အမျိုးမှာ လူမှုမရှိဘူး” လို့ ကြားကြဟန်တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်လောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့အမျိုးရဲ့ တစမ်းကဲ့နှင့် အရင်းထဲမှာ တပည့်တော်ရဲ့ မိဘများဟာ ပစ္စည်းအညံ့ဆုံးလို့ ထင်ပါ တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စပါးထားတဲ့ကျီဟာ တပည့်တော်တို့ကျီက အငယ်ဆုံးပါ၊ စပါးတထောင်လောက်သာ ဝင်ဆံ့နိုင်ပါတယ်၊ ချွဲပေမဲ လှည်း၊ နွား၊ ကျွဲ အစရှိတဲ့အပြင် အဖေစီးဘို့ မြင်းတစ်စီးလဲ ရှိပါသေးတယ်၊ လယ်ယာလုပ်တဲ့အခါ စာရင်းငှါးတယောက် ကြီးကြီးလဲ ထားလေ့ရှိပါ တယ်၊ အဖေက သိပ်ပြီး အပင်ပန်းမခံပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ရှေးခေတ်အမျိုးက နှမြောတာတော့ မှတ်တမ်း တင်လောက်ပါတယ်၊ အဲဒီလို နှမြောလောက်အောင် ပစ္စည်းရှိတာက ဘာ အကြောင်းလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဒီဟာလဲ လုံလောက်တဲ့အကြောင်း ရှိပါတယ်၊ သားနဲ့ သွားတို့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါမှာ ၂ ယောက်လုံး ဆွေမျိုးချည်း ဖြစ်တော့ ယောက်ျားမိဘတစ်အိမ်မှာ လူကြီးတွေနဲ့ အတွဲနေကြပါရတယ်၊ အိမ်ကလဲ နေလောက်အောင် ကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ လူကြီးများက ကျွေးထားပါတယ်၊ တချို့မှာ အဝတ်လဲ ဆင်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက လက်မဲ့လို့ကြတဲ့ ငွေတာ သုံးစရာမလိုပါဘူး၊ စပါး ဝယ်ကြပါတယ်၊ အိမ်အကြီးကျယ်လျှင် ကဆိန်လဲအင်းနိုင်ကြပါတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်စပါး တော်ဆော် များပြီး အိမ်ငယ်တလုံးနဲ့ နေနိုင်သောအခါ အိမ်ခွဲကြပါတယ်၊ အဲဒီလို အိမ်ခွဲတော့လဲ မိဘများရဲ့ စုမ်းထဲမှာ အိမ်ဆောက်ရတာဖြစ်တော့ လူကြီး များရဲ့ အာရုံအထိန်း မကင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လူကြီးများနဲ့ တဝင်းထဲနေရတော့ အဖေ၊ အမေ၊ မကောင်း နဲ့လဲ မပေါင်းဖြစ်ထို အဖေ၊ အမေ မကောင်းကလဲ မလာကြ၊ ဒီတော့ မိသားစုအစား အကစားဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်၊ ဒါကြောင့် ဖခင်သား ခင်မိသားစုတိုက်ကလဲ ထိန်းပြီးသားဖြစ်သွားတော့တော့ရင်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်-အသုံးအစွဲမှာလဲ လူကြီးတွေနဲ့ အတူနေ အတူစား ဖြစ်တုန်းက လက်ထပ်သင်ပြီးဖြစ်လို့ စနစ်ကျနေပါတယ်။ ဒီလိုနေရင်းက တဖြေးဖြေး စပါးများလာတဲ့အချိန်မှာ တဖက်ဖက်က အမွေရပြန်တော့ သာပြီး အားရှိသွားပါတယ်။ တချို့တော့ စပါးသာ ပိုပြီးလှောင်ပါတယ် အိမ်တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဆောက်သေးပါဘူး၊ စပါးကျိနဲ့ တဲ့ပြီ နေကြပါတယ်။ “ဦးသာရ” ဆိုတဲ့ ဦးကြီးအယောက်ဟာ ပဌမဆုံး အမြတ် တော်ခွန် ကောက်တဲ့စနစ် ပေါ်လာတော့ အမြတ်တော်ခွန် ပေးရပါတယ် စပါးကျိနဲ့ တဲ့နေတုန်းဖြစ်တော့ အမြတ်တော်ဝန်ထောက်က ကိစ္စရှိ နှာမည်မမှတ်မိတဲ့အခါ “ဘယ်သူတဲ့ဗျာ၊ အိမ်မရှိတဲ့လူကြီးဟာလေ” ပ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဟုတ်ပါရဲ့.. ကိုယ်တော်တို့အမျိုးက စီးပွားရှာရေးတော့ နာမည် ရတဲ့ အမျိုးပါအဲ။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တော့ တဝမ်းကွဲ အမျိုး တွေရဲ့ စီးပွားဟာ အတော်မြင့်နေပါပြီ။ ဦးလေးတယောက်ဟာ စပ ရောင်းယင်း ငွေစက္ကူတွေသိမ်းယင်းနဲ့ ဝက်လက်မှာ ဗုံးချတော့ ပါသွား ရှာပါတယ်။ ဒီလို အမေ့ဘက်ကအမျိုးတွေ စီးပွားတက်နေချိန်မှာ အမေ ပစ္စည်းအညှိုးဆုံးအချိန် ရောက်နေတော့ အမေဟာ ပိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဘာပြုလို့ ကိုယ်တော် မိဘက စီးပွားညံ့ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဒီကိစ္စကို နောက်မှ ပြောပါရစေဘုရား၊ နဲ့ ကျယ်ဝန်း တယ်၊ တပည့်တော် ကျောင်းနေစအချိန်မှာ အမျိုးထုံးစံအတိုင်း သားရှင် လုပ်နိုင်ကြတာဖြစ်တော့ တပည့်တော်ငယ်စဉ်က မမဲ့ကြသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ကျောင်းနေတာ ရှင်ပြုပြီး နောက်တနှစ် တပို့တွဲလပြု နေဆိုတော့ ၆ နှစ်ပြည့်လပြီနော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ၆ နှစ်ပြည့်ဆိုရင် ၁၄ ရက်သာလိုပါတော့တပ ကျောင်းနေစအခါမှာ ဘိုးက စိတ်မချလို့ နေ့တိုင်းလိုက်ပို့ပါသေးတယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကျောင်းနဲ့ ရွာနဲ့က ဝေးလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်းနဲ့ ရွာနဲ့က မဝေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်၊ အိမ်က ရွာလယ်မှာဆိုတော့ နဲ့ နေဝေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ရွာအလယ်မှာ အိမ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့အိမ်က သိပ် ကြီးကျယ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ အဖေဘက်က ဘိုးရဲ့ မိဘ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်က ရွာထဲမှာ ဂုဏ်တော်တော်ရှိဟန်တူပါတယ်။ ဘိုးရဲ့ အမ နော်လေးကြီးဆိုသူနှင့် အကြောင်းပါတဲ့ ဘိုးအကြီးဟာ တနယ်လုံး ထင်ရှားတဲ့ ပစ္စည်းရှင် ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့အမေရတဲ့ ဘိုးအိမ်က တော့ ၄ ခန်း ၃ ခန်းသာရှိတဲ့ ၂ ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကလေးပါ။ မီးလောင် ပြီးမှ ကဗျာကယာဆောက်ရတဲ့အတွက် ခမ်းခမ်းနားနား မရှိလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့-အိမ်နေရာဝင်းက လမ်း ၃ လမ်းဆုံတဲ့ ရွာအလယ်မှာ တည်နေတာ ဖြစ်တော့ နံနက်ဆုမ်းခံချိန် လူကြီးနဲ့နဲ့ ညဉ့်ဦးအချိန်မှာ လူကြီးတွေ များများစုပြီး လဘက်ရည်သောက်ကြ၊ စကားပြောကြနဲ့ တော်တော် စိုပြေပါတယ်။ ဒီသူကြီးတွေလာပြီး စကားပြောကြလို့လဲ တပည့်တော်မှာ ငယ်ငယ်က လဘက်ရည်တည်ပေးယင်း အကြားအမြင် ဗဟုသုတ အတော် ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ဟာ ကံလဲ ကောင်းတယ်နော်၊ ငယ်ငယ် ကလေးက လူကြီးတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ရတယ်။ ညဉ့်ဦးက စကား ပြောကြတော့လဲ ကိုယ်တော်က မအိပ်ဘဲ နားထောင်နေတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ ဘာဟုတ်မလဲ၊ အိပ်ချင်တဲ့အခါ လူကြီးတွေ စကားပြောတဲ့ ၂ ခန်းပေါက် ခံခွင်ကြီးပေါ် လူကြီးတွေအနား လိုလိုက်တာဘဲ၊ ဘိုးတို့ အဖေတို့က “အိမ်ပေါ်ကို တက်အိပ်ချေ” လို့ ပြောလဲ အိမ်ပေါ်မှာ တစ္ဆေ ကြောက်လို့ မတက်ဝံ့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ငယ်ငယ်က သတ္တိနဲ့သလား။

တပည့်တော်။ ။ လူချင်းတော့ သိပ်ကြောက်တတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ တစ္ဆေ ကိုယ်တော့ အတော်ကြီး ကြောက်တတ်ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့- တစ္ဆေထက် ဆရာကြောက်တာက ပိုဟန်တူပါတယ်။ ၉ နှစ်ထက် မကြီးသေးတဲ့အရွယ် မှာ အိမ်-အိပ်ပါတယ်၊ ကျောင်းက လက်ထောက် ဦးပဉ္စင်းက နက်ဖန် ညောင်ပင်တုံးရွာမှာ ဆွမ်းကြီးခံကိစ္စရှိလို့ လိုက်ရမယ် စောစောလာခဲ့ လို့ မှာပါတယ်။ တပည့်တော် တရေးနီးတော့ ကျောင်းသွားဘို့ ပြင်ပါ တယ်၊ အမေက အစောကြီး ရှိသေးတယ်လို့ ပြောပေမဲ့ ဦးပဉ္စင်းဆိုမှာ

ကြောက်လို့ ကျောင်းသွားပါတယ်။ ကျောင်းနဲ့ ရွာနဲ့ အကြားမှာ ကုက္ကိုပင်ကြီးက တစ္ဆေချောက်တတ်တယ်လို့ ကျောင်းသားကြီးတွေကလဲ ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ္ဆေကြောက်ကြောက်နဲ့ ဆရာကို ပိုကြောက်လို့ တယောက်ထဲ သွားပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ နာရီပြန် ၂ ချက်သာ ထိုးပါသေးတယ်။ ထပ်အိပ်ပြီး ညောင်ပင်တွင်းသွားခါနီးမှ ထ-တဲ့ အခါ မူးနေလို့ မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အကြောက်လွန်ပြီး မူးတာထင်ပါတယ်။
တပည့်တော်။ ။ မသိပါဘူး ဘုရား၊ အအေးမိလို့ မူးတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကိုယ်တော် တစ္ဆေကြောက်တဲ့ အကျင့်က ဘယ်အရွယ်ကျမှ ပျောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် တစ္ဆေကြောက်တတ်တဲ့ အကျင့်က ကျမ်းစာ ဗဟုသုတ ရင့်ကျက်မှု ပျောက်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော် တောင်မြို့ရောက်မှ မြောင်းမြဆရာတော် ကြွလာတဲ့အခါ ဥပဉ္စင်းများကို မေးပါသတဲ့။ “ဥပဉ္စင်းတို့ရဲ့ ဆရာက တယောက်ထဲအိပ်ပုံသလား” လို့ အိပ်ပုံတဲ့အကြောင်း လျှောက်ကြတော့ “အော်...တယ်တော်နေပါလား” လို့ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ အောက်တန်းစာများသင်ရ ပုံကို ပြောစမ်းပါဥပဉ္စင်း။

တပည့်တော်။ ။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဘုရား-သင်ပုန်းကြီး၊ မင်္ဂလသုတ်၊ ဆုမွစာ၊ လက္ခဏာတော်ကြီး ဘုရားရှိခိုး၊ ပရိတ်ကြီးပါဠိ၊ လောကနီတိတို့ကို အစဉ် အတိုင်း တက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီစာတွေကိုသင်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ကျက်ဉာဏ်ထက် မမေ့တဲ့ဉာဏ်က ပိုကောင်းပါတယ်။ သင်ပုန်းကြီး တော်တော်များများကို ဘိုးက ချပေးထားလို့ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ သိပ်ပြီး ကြာကြာ မတက်ရပါဘူး၊ ရပြီးတော့လဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ လောကနီတိတိုင်အောင် တနှစ်ခွဲလောက်သာ ကြာမယ် ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ မြန်တာပေါ့နော်၊ လောကနီတိကုန်တဲ့အခါ စာရေးစာဖတ် သွက်ပလား၊ သတ်ပုံများကော နားလည်ပလား။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီဟာကတော့ ဂွတ်ဘုရား၊ သင်တန်းကိုက စာအရေးအသားကို ဥပဉ္စင်းပေးသင်တာ မဟုတ်တော့ သတ်ပုံ မမှန်သော စာရေးနည်းတောင် မတတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သတ်ပုံ မသင်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ “ငါးမည် ရှေ့ကြာ၊ ခက်ညွန့်ဖြာ၊ စိမ်းပြာကိုလည်း ရစ်ရမည်” စသော သတ်ပုံ သံပေါက်ကို ကျက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံပေါက်ရတာဘဲ ရှိတယ်။ ရေးနည်းပုံစံကို မပြတော့ သတ်ပုံမှန်အောင် မရေးတတ်ပါဘူး။ ကြီးတဲ့အခါ ကျမ်းစာရေးတော့တောင် သတ်စုံစာအုပ်ကို အနားထားရပါတယ်၊ ဒါတောင် မှားမှားနေပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဟုတ်ပါ့ ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေဟာ ရှေးရှေးခေတ်က သတ်ပုံအရာမှာ ခေါင်းဆောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ပညာရှိတွေ ထွက်ခဲ့ပါလျက်ကနဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ သတ်ပုံညွှတ်ရတယ်ဆိုတာ သိမိဝမ်းနည်းစရာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား... သတ်ပုံညွှတ်ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ တချို့ စာတော်တော် - တော်မှ စာပေးစာယူပုံတဲ့အခါ “အကျောင်းစကား မှာကျားလိုက်ပါသည်” ဟု ကျောင်း + ကျား တို့ကို ယပင့်ဖြင့် ရေးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်- ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် လူဝတ်ကြောင်တွေကျတော့ စာရေးပုံဟာ သွက်သွက်လည်အောင် မှားကုန်တော့တာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ မှားတာမှတချို့ အမှားဟာ ရယ်စရာကောင်းအောင်ဖြစ်သွားပါတယ်။ စစ်ကိုင်းချောင် ခေတ္တနေတုန်းဟာ နံနက် ဆွမ်းစားသွားယင်း လမ်းမှာပစ်ထားတဲ့ စာရွက်စုတ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်မိပါတယ်။ အဖေက သွီး သီလရှင်ထံ ပေးတဲ့စာထဲမှာ “ငါသွီး ဖြစ်တာကျောင့် အဖေလီး မာပါ၏” တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဟား ဟား- ဟုတ်ပြီ ကိုယ်တော်၊ ဒါကြောင့် အထက်မြို့မှာ ဘွင်းဘွင်း ပြောလေ့ရှိတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတပါးအထံ သီလရှင်ကလေး တယောက်က လျှောက်သတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်လို လျှောက်သတဲ့တုန်း ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ သိလရင်ဆရာကြီးက သင်္ဂြိုဟ်ပို့ချတော့ “စိတ္တံ- စိတ်လည်းကောင်း၊ စေတသိက်- စေတသိက်လည်းကောင်း” ဆိုတဲ့ နိဿယမှာ “လည်း”ကို မထည့်ဘဲ “စိတ္တံ-စိတ်ကောင်း၊ စေတသိက်- စေတသိက်ကောင်း”လို့ ချပေးပါတယ်၊ မှန်ပါသလားလို့ လျှောက်သတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဘယ်လို အမိန့်ရှိသတဲ့တုန်းဗုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက... ဟာ- နှင်ထိုဆရာ “လည်း” အကြံ မှားနေပြီ၊ နှင်ထိုဆရာကြီး ကြောက်တဲ့ဟာက “လုံးကြီးတင် ဆန်ခတ်ပါ” ဟ၊ ဒီလည်းက စိတ်နဲ့ စေတသိက်တို့ကို စုစည်းတဲ့ သမုစ္စည်းအနက်ဟော “လည်း” ပါလို့ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်တုရား၊ ပါဠိမှာ သတ်ပုံလို ခေါ်နိုင်တဲ့ အက္ခရာ မှားလျှင် အနက်အဓိပ္ပါယ် အယူအဆ မှားနေသလိုတဲ့၊ မြန်မာစာမှာလဲ သတ်ပုံအက္ခရာမှားလျှင် အနက်အဓိပ္ပါယ် အယူအဆ မှားတာပါ။ ဒီတော့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ သတ်ပုံသတ်ညွှန်းနှင့်စာကွ စာရေး အင်္ဂါရတဲ့ ရှေးနည်းကို ပြင်သုံးကြသို့ ကောင်းနေပါပြီ တုရား။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကိုယ်တော် ငယ်ငယ်က စာရေးတဲ့ အလေ့အထနဲ့ပြီး သတ်ပုံ မမှန်တာ ရှိပါစေအုံး၊ စာဖတ်ကတော့ ဘယ်နှယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။စာဖတ်ကတော့ ဝါသနာပါလို့ ဖတ်တတ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာ ဘိုးရဲ့ စာအုပ်တွေရှိပါတယ်။ “ဒါးပိန်ရိမ်းဆရာ ရေးတဲ့စာအုပ်၊ ရှင် ယောဟံ- ဝေဂိလိကျမ်း၊ မြို့ပြင်ကြီး သင်္ဂြိုဟ်အကောက်၊ ဗားကရာသင်္ဂြိုဟ် နိဿယ၊ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ မဟာဝင်ကျမ်းနှင့်- အိန္ဒြေဝင်ပြဇာတ်ကြီး” ဆိုတဲ့ စာအုပ်များ ရှိပါတယ်၊ ရှိသမျှစာအုပ်တွေကို ဖတ်ပါတယ်၊ ပြဇာတ် ထဲမှာ အိန္ဒြေဝင်မင်းသား ပုတ်စပါးမင်းသွီးတို့ အကြောင်းကို တော်တော် ကြေအောင် ဖတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်သမီး မောင်မိုင်း ပြဇာတ်လဲ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်ဟာ စာဖတ်တော့ မညံ့ဘူးပေါ့နော်၊ စာဖတ် မညံ့တော့ ကိုယ်သန်တဲ့ စာဖတ်ကို ကြိုးစားဖတ်မှာပါ။ အဲဒီလို စာဖတ် ရာမှာ ရတဲ့ ဗဟုသုတက ကိုယ်တော် အတွက် ကလေးဘဝမှာ ကြီးပွားသို့ ရာ မျိုးစေ့လို့ ဆိုရမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ အာမဆို ကလေးဘဝမှာ ဝါသနာအလိုက် လုပ်လေ့ ရှိကြပါတယ်၊ အဲဒီ ဝါသနာဟာ ဝါသနာကောင်းဖြစ်လျှင် နောင်ခါကြီးပွားသို့ မျိုးစေ့ဖြစ်တာချည်းပါ။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကိုယ်တော်မှာ စာဝါသနာပါတဲ့ ဘိုးရဲ့ အတူ နေရတာလဲ ကံကောင်းတမျိုးလို့ ဆိုရပေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဘိုးက စာအုပ်စုတာဘဲ ထင်ပါရဲ့၊ စာဖတ်တော့ ဝါသနာ ပါလှတယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့-ရိုးသားခြင်း၊ သတ္တိမန်ခြင်း၊ လူကြီး ပီသခြင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကတော့ လုံလုံလောက်လောက်ရှိဟန်တူ ပါတယ်၊ သို့သော် စောစော ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့ အဖွားစောမေလောက် မတော်ဘူးလို့ ပြောသံကြားဘူးပါတယ်၊ ဝမ်းကွဲ အကိုလတ်တယောက်ကို “ဘိုးနဲ့ အဖွား၊ ဘယ်သူက အရည်အခြင်း သာသလ” လို့ မေးဘူးပါ တယ်၊ “အဖွားက သာတယ်၊ ဒါပေမဲ့-ယခုလူတွေ(ဆွေမျိုးတွေ) ဘိုးကို တယောက်မှ မမှီးဘူး” လို့ အကိုလတ်က ပြောဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဂဏန်းသင်္ချာတော့ သင်ခဲ့ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။“နော ဧက နော၊ နဝ ဒွေ၊ အသံဋ္ဌာ ဒသ” ဆိုတဲ့ လင်္ကာကို ကျက်ပြီး ဂဏန်းတွက်ခဲ့ရပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့-သက္ကတ အသံတွက်ဖြစ်တော့ “ကိုး တလီ ကိုး၊ ကိုး နှစ်လီ တဆယ်ရှစ်” လောက် မလွယ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်အထိ သင်ပေးလေ့ ရှိကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရှေးရှေးကတော့ ရောင်းတဲ့ ဝယ်တဲ့အခါ အသုံးပြုနိုင်လောက် အောင် သစ်တုန်တွက်နည်းပါ သင်ရုံတွင် မက၊ တချို့ ကျောင်းသားကြီး များကို ဗေဒင်တောင် သင်ပေးတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ တပည့်တော် တော့ မသင်ခဲ့ရပါဘူး၊ နံနံပါးပါး ဂဏန်းသင်ပြီးရင် “ဘုန်းကြီးဖြစ် လောက်တဲ့ ကလေးဘဲ” ဟု ယူဆပြီး သဒ္ဓါကို သုတ်စဉ်ကစ၍ သင်ပေးကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရှေးရှေးက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေမှာ “နော ဧက နော” မှ စ၍ ဂဏန်းပါခဲ့လျက် နောက်တော့ ဘာကြောင့် အဆက်ပြတ်သွားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အကြောင်းနဲ့ အကျိုးဆိုတာ အမြဲ ဆက်သွယ်နေပါတယ်၊ ဂဏန်းသင်္ချာကို ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ မသင်တဲ့ အကြောင်းလဲ အဆက်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို ဆက်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ အင်္ဂလိပ်က မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းကို သိမ်းယူပြီးနောက် ကောဇာသကရာဇ် ၁၂၂၅ (တထောင်နှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါး) ခုနှစ် လောက်မှာ “ဆာအာသာဖဟ်ရာ” ဆိုသူ မဟာဝန်ရှင်တော်မင်းကြီးက ...

(၁) ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၏ အဆောက်အဦး အဝန်းအဝိုင်း ကောင်းမွန် ကျယ်ပြန့်ပုံကို၎င်း။

(၂) ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများ၏ သြဇာ ကြီးမားပုံကို၎င်း။

(၃) ဘုန်းတော်ကြီးများ သင်ပြအပ်သော အာဇာနည်တော်၏ လိမ်မာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်မှုအတွက် ကျေးဇူးများပုံကို ၎င်း၊ သိမြင်သောကြောင့် တိုင်းရင်းဘာသာ ပညာသင်ကြားရေး အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကိုသာလျှင် အားကိုးအားထား ပြုထိုက်ကြောင်း။

ထိုကျောင်းများ၌ သင်ကြားမြဲဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာအပြင် လောကီရေးရာအတွက် အသုံးဝင်မည့် သင်ခန်းစာများကိုလည်း သင်ကြား ပြသတော်မူပါရန် ဘုန်းတော်ကြီးများကို တောင်းပန် လျှောက်ထားသင့်ကြောင်း။

ထိုသို့ လျှောက်ထားရာ၌လည်း ဖြစ်မြောက်အောင် (ဉာဏ်ပညာဖြင့် မြော်မြင် နှိုင်းဆ၍) လျှောက်ထားရန်လိုကြောင်း လိုရာ စာအုပ်များ ကိုလည်း ဘုန်းတော်ကြီးများအား ရှာဖွေရန်ဖြစ်ကြောင်း။

မြို့ငယ်များနှင့် ကျေးရွာများတွင် အိမ်-ကျောင်း (ယခုခေတ် လူ စာသင် ကျောင်း) များ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်-ဟု ယူဆကြမည်ကို စိုးရိမ် ရကြောင်း။

သို့အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် အပြိုင်အဆိုင်သော၎င်း၊ ထို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကို ဖြည့်စွက်သည့် အနေအားဖြင့်သော် ၎င်း၊ အိမ်ကျောင်းများ မဖွင့်သင့်ကြောင်း ညွှန်ကြားပါသတဲ့။ (ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပညာသင်ကြားရေး မော်ကွန်းမှ ကောက် နှုတ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တထောင်နှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးခုနှစ်က ဆိုတော့ အထက်နိုင်ငံမှာ မြန်မာရှင်ဘုရင် ရှိသေးတာပေါ့နော်၊ ဒီတော့ အဲဒီစီမံကိန်းဟာ အောက် နိုင်ငံအတွက်ပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ အောက်နိုင်ငံအတွက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ စီမံကိန်း ကြောင့် အောက်နိုင်ငံမှာ ၁၂၂၉ (တထောင်နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ကိုး) ခုနှစ်မှာ အစိုးရ အသိအမှတ်ပြုအပ်သော ဘုန်းတော်ကြီးစာသင်ကျောင်းပေါင်း ၃၁ ကျောင်းရှိ၍၊ တထောင်နှစ်ရာ လေးဆယ့်ရှစ်ခု နှစ်၌ ၃၉၇၅ (သုံးထောင်ကိုးရာ ခုနှစ်ဆယ့်ငါး) ကျောင်းအထိ ရှိခဲ့ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အထက်နိုင်ငံမှာတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။ အထက်နိုင်ငံကို သိမ်းပြီးတဲ့အခါ ထိုအတိုင်းပင် စီစဉ်သော ကြောင့် ကောဇာသကရာဇ် ၁၂၅၈ (တထောင်နှစ်ရာငါးဆယ်ရှစ်) ခု နှစ်မှာ အစိုးရ အသိအမှတ်ပြုအပ်သော ဘုန်းတော်ကြီး စာသင်ကျောင်း ပေါင်း ၂၈၉၈ (နှစ်ထောင်ရှစ်ရာကိုးဆယ်ရှစ်) ကျောင်း ရှိပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုရင် အထက် အောက် ၂ ရပ် ပေါင်းတော့ ၆၈၇၃ (ခြောက်ထောင်ရှစ်ရာခုနှစ်ဆယ်သုံး) ကျောင်း ရှိတာပေါ့နော်၊ ဒီကျောင်း တွေက သတ်ပုံမှန်မှန်နှင့် ဂဏန်းသင်္ချာရော၊ ဘာသာရေး ယဉ်ကျေးမှုရော သင်ပေးတယ်ဆိုတော့ တော်တော် အားရစရာ ရှိပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဒါပေမဲ့-ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ကလေးများ စာသင်ပေးတဲ့ ကျောင်းက နောက်ပိုင်းမှာ တိုးမလာဘူးဘုရား၊ တဖြေးဖြေး ရောသွားပြီး ကောဇာသကရာဇ် ၁၂၇၈ (တထောင်နှစ်ရာခုနှစ်ဆယ်ရှစ်) ခုနှစ်ကျတော့ အထက် အောက် ၂ ရပ်ပေါင်းမှ အစိုးရ အသိအမှတ်ပြုအပ်သောကျောင်း ပေါင်း ၃၀၉၂ (သုံးထောင်ကိုးဆယ်နှစ်) ကျောင်းသာ ရှိပါတော့သတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟာ-တဝက်သာသာကြီးကို ရောသွားတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးစာသင်ကျောင်းများ ရောသွားတော့ လူဆရာသင်ပြတဲ့ စာသင်ကျောင်းတွေ ဟုန်းကန်ထလာတာပါဘဲ၊ ၁၂၇၈ (တထောင်နှစ်ရာခုနှစ်ဆယ်ရှစ်) ခုမှာ လူဆရာတို့၏စာသင်ကျောင်းပေါင်း ၃၆၇၀ (သုံးထောင်ခြောက်ရာခုနှစ်ဆယ်) အထိ ရှိလာပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဆိုတာ ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းအမများရဲ့ သား ကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးရိုးထိုးစံဖြစ်ရက်သားနဲ့ အစိုးရက တမင်လာ

အသိအမှတ်ပြုတဲ့အခါကျမှ ဘာပြုလို့ မသင်ကြဘဲ ကျောင်းအရေအတွက် လျော့သွားရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခေတ်နဲ့ လျော်စွာ တတ်အောင်သင်ပေး ဘို့သာ ဘုန်းတော်ကြီးများရဲ့ မူရင်းတာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုတော့ အစိုးရ အထောက်အပံ့ကိုယူပြီး သင်ကြတာဖြစ်တော့ မူရင်းပျောက်ပြီး ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်တာပါဘဲဘုရား။ အရှင်ဘုရားပြောတဲ့ ပညာသင် ပေးရိုး ထုံးစံဆိုတာ အထောက်အပံ့ မခံဘဲ ဆရာသမားပီပီ လိမ္မာစေလို့ တတ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒကို ပဓာနထားခဲ့တဲ့ သင်ပေးခြင်းမျိုးပါ။ ဒီလို သင်ပေး ခြင်းမျိုးကတော့ အရှင်အရဟံတို့လက်ထက်စပြီး တပည့်တော်တို့လက်ထက် တိုင်အောင်ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မှန်ပေတယ်ကိုယ်တော်....အဲဒီတုန်းက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထွက် တွေဟာ စာရိတ္တလဲ ကောင်းကြတယ်၊ ပညာလဲ တတ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ နေရာတိုင်းမှာ လူရာဝင်ကြတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား....ရှင်ဘုရင်နှင့် မှူးကြီး မတ်ရာ သေနာပတိ များသည်ပင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသားများဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သို့သော် ခေတ်အလိုက် တိုးတက်လာသော ဝိဇ္ဇာဆိုင်ရာ အတတ်ပညာများကိုတော့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများ တတ်ပြီးသားဖြစ်မှ ဆရာဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်တယ် ကိုယ်တော်.... ဆရာဆိုတာ ဆရာဖြစ်နိုင်သော အရည် အချင်းရှိမှု၊ အရည်အချင်းမရှိဘဲ ဆရာလုပ်ယင်တော့ တပည့်တွေအောက်ကျ ကုန်မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ အောက်ကျရုံတွင် မကပါဘူး၊ သူတို့က ဆရာကို အထင်သေး ကြမှာပါ၊ အထင်သေးတော့ ဩဝါဒပေးသမျှကိုလဲ တယ်မှာ လိုက်နာကြ တော့မှာလဲ။ ဒီတော့ ဆရာလုပ်မယ့်ဘုန်းတော်ကြီးများက ကလေးတွေကို ခေတ်အလိုက် သင်ပေးနိုင်မှုကြောင့် အများစုမှာ စာရိတ္တပျက်တဲ့အပြင် ပညာဘက်မှာလဲ တော့ရွာက ကလေးများ အောက်ကျရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ခေတ်က သိပ္ပံဘက်မှာရော ဝိဇ္ဇာဘက်မှာရော တိုးတက်လာတော့ တပည့်တော်တို့ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ကြာလေဝေးလေ နေတော့မှာဘဲ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ မကြိုးစားယင်တော့ ကြာလေ ဝေးလေနေမှာက သေချာပါ တယ်။ ကြိုးစားရင်လဲ ကြာလေ နီးလေ ဖြစ်နိုင်တာလဲ သေချာပါတယ်။ ခေတ်ပညာဆိုတာ သိပ္ပံဘက်က တဆင့်ထက်တဆင့် တိုးတက်တာပါ။ ဝိဇ္ဇာ ဆိုတဲ့ ပညာကတော့ နဲ့နဲ့ပါးပါးသာ ထူးနိုင်မှာပါ။ တပည့်တော်တို့က ကလေးတွေကို သင်ပေးဘို့ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာအခြေခံလောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထို အခြေခံလောက်ဟာ ယခုခေတ် အောက်တန်း၊ အလယ်တန်းလောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုမျှလောက် ပညာကို ကျန်းမာရေးပါရောပြီး စာရိတ္တ ကောင်းအောင် သင်ပေးနိုင်လျှင် ကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးများအတွက် တာဝန်ကြေပါပြီ။ ထို ကျေးရွာကလေးများလဲ အများစုက လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းနှင့် အသက်မွေးရမှာဖြစ်တော့ တဘဝအတွက် သာယာသော လမ်းစခန်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ သွားနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီး လုပ်ရမဲ့ စာသင်သားတွေ အတွက် ပိဋကပညာအပြင်၊ အဲဒီ အခြေခံပညာလဲ လိုမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ လိုတာပေါ့ဘုရား၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်ခင်က ရဟန်းတော် များ၏ စာမေးပွဲပြုပြင်ရေးအတွက် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် လူကြီးများ ကော်မတီဖွဲ့၍ နိုင်ငံလှည့်ပြီး လိုလားအပ်တာတွေကို စုံစမ်းကြပါတယ်။ အဲဒီ ကော်မတီမှာပါတဲ့ အဘယာရာမှ ဆရာတော်ကြီးက ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၌နေကြသော ကျောင်းသား သာမဏေများအတွက် ပဌမငယ် တန်း မဝင်မီ မူလတန်းအနေအားဖြင့် ဂဏန်းသင်္ချာနှင့်တကွ အခြေခံ စာမေးပွဲလုပ်ဘို့ရန် တိုက်တွန်းထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါလောက် ကြိုးကျယ်တဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တိုက်တွန်းတာကို ဘာကြောင့် အဲဒီခေတ် အစိုးရက မလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ ကော်မတီထဲမှာပင် “ဂဏန်းသင်္ချာ မသင်ကောင်းဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ဝိဇ္ဇာဖြစ်တယ်၊ သင်လျှင် အပါယ်သွားမယ်” လို့ ဆိုပြီး ကန့်ကွက် တဲ့ ဆရာတော်များလဲရှိနေတော့ အစိုးရက နေသာတာပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့လက်ထက်မှာကော ဆက်ပြီး ဂဏန်းသင်္ချာ သင်ဘို့ရန် မကြိုးစားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ကြိုးစားပါတယ်၊ ယခုအထိတော့ ထို ကျောင်းသား သာမဏေများအတွက် မူလတန်းစာမေးပွဲ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နေပါအုံး၊ မေးစရာရှိနေပါတယ်။ ဂဏန်းသင်္ချာရော ဘာသာစာရိတ္တ ယဉ်ကျေးမှုရော အပြည့်အစုံသင်ပေးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ အထက်အောက် ၂ ရပ်ပေါင်းမှာ (၆၇၃) ကျောင်းတောင် ရှိခဲ့ပါလျက် ဘာကြောင့် ပျောက်ကွယ်ကုန်ရသလဲ။

တပည့်တော် ။ ။ အကြောင်းကတော့ အမျိုးမျိုးနေမှာပေါ့ဘုရား၊ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများကိုယ်တိုင် မိမိတို့ရဲ့ ဆွမ်းဒကာ-ဒကာမများရဲ့ သားကလေးများကို ပညာတတ်အောင် ယဉ်ကျေးအောင် သဘောထားပြီး မူလတန်းပညာကို အပြည့်အစုံသင်ပေးဘို့ရန် အလယ်တန်းပညာလောက်မှ မတတ်လျှင်တော့ ဘယ် အစိုးရလက်ထက်မှာမှ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေ တိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်က ရွာသူရွာသားကလေးများကို လိမ်မာစေလို့ တတ်စေလို့သောဆန္ဒဖြင့် ဆရာပီပီပိုင်ပိုင် ပေးနိုင်ကြမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်သူမှလဲ ဖိနှိပ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါ။ ဒီကိစ္စနှင့် စပ်ပြီးတော့ နောက်မှတဖန် ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်မှာ ဉာဏ်ကောင်းရက်သားနဲ့ သတ်ပုံတို့ ဂဏန်းသင်္ချာတို့ မနိုင်ဘူးဆိုတော့ များစွာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေဟာ ကံဆိုးသလို ကိုယ်တော့်အတွက်လဲ ကံဆိုးတာပေါ့နော်။

တပည့်တော် ။ ။ တပည့်တော်အတွက်ကတော့ အဲဒီ ၂ ချက်မှာ ကံဆိုးပေမဲ့ အလွန်ကံကောင်းတာတွေရှိပါသေးတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရောက်တော့ အိမ်နဲ့ မတူတဲ့ အကြားအမြင်တွေ ပိုလာပါတယ်။ ဘာသာရေး ဇာတ်နိပါတ်တော်များကို ကြားနေရပါတယ်။ ဘုရားကို ရေလှူ ပန်းလှူ ရပါတယ်။ ဘာသာရေး သင်ခန်းစာတွေကို သင်တဲ့အခါ အကုန်လုံး နားမလည်သော်လည်း နားလည်သမျှကတော့ အလွန်ယဉ်ကျေးမှုပါပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော်မှာ ကံဆိုးတာက တစ်သားလောက်ရှိပေမဲ့ ကံကောင်းတာတွေက တပိဿာမကရှိပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို ကံကောင်းပုံလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော် ။ ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်ပြီး အတော်ကြာတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ အများသိ ဖြစ်လာပါတယ်။ “ဉာဏ်ကောင်းတယ်” ဆိုတော့ “ဘာသာရေး ဗဟုသုတ” အရ ဉာဏ်ထက်ချင်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားကို ရေလှူ ပန်းလှူ ဆွမ်းတော်တင်တဲ့အခါ တိုးတိုးကလေး “ဉာဏ်ထက်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါလို့ဇီ” လို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

အပ်လှလျှင် ဉာဏ်ထက်တယ်လို့ ပြောသံကြားလို့ ဘုရားဆင်းတုတော်မှာ အပ်လိုတောင် လူဘူးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဪ... ကိုယ်တော်က ငယ်ငယ်ကဘဲ ဉာဏ်ကို အသားယူတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ရွှေသွားဖြစ်တဲ့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်တို့ ထရံကာဆရာတော်တို့က ဉာဏ်ထက်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်လဲ ထို ဆရာတော်ကြီးများလို ဉာဏ်ထက်ချင်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဇာတ်နိပါတ်တော်များကိုကြားရတော့ စိတ်ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ငယ်ငယ်ကပင် တေမိ၊ မဟာဇနက၊ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်တို့ကိုဖွဲ့ထားတဲ့ ရတုများကို ရခဲ့ပါတယ်၊ အလှူရှိတဲ့အခါလဲ ဆိုရပါတယ်၊ ဇာတ်တော်အကြောင်းကိုလဲ တော်တော်ကြည့်ကပ်ပါတယ်။ ထို ဇာတ်တော်များကို သိရတော့ ထို သူတော်ကောင်း အလောင်းအလျာတွေကို ကြည်လဲ ကြည်ညို အားလဲကျပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ရွေးသူတော်ကောင်းများကိုတော့ အားကျတယ်၊ ရွှေဘိုသားဆိုတဲ့ အလောင်းမင်းတရားကြီးကိုတော့ အားမကျဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အလောင်းမင်းတရားကြီးကိုတော့ အားမကျပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေဘိုသွေးကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်းကောင်းရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာပြုလို့လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့အိမ်နဲ့လဲနီး ဆွေမျိုးလဲဖြစ်တဲ့ “ဘိုးဖုန်း” ဆိုတဲ့ ဘိုးက မြန်မာမင်းများလက်ထက်ကို ကောင်းကောင်းမိပြီးတော့ ရွှေကျင်တိုက်ကြီးမှာ ဖိုးသူတော်ဘဝနဲ့ နေခဲ့တာဖြစ်လို့ မြန်မာသွေးကောင်းကောင်းရှိပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်တို့ ရောက်လာတဲ့အခါ ရွှေဘိုသားဗိုလ်များက အတော်ကြာအောင် ခံချနေတာကို ဗိုလ်နာမည်နှင့်တကွ ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်မွေးပြီးတဲ့ အချိန်မှာ နိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်သိမ်းပြီးလို့ ၁၄ နှစ်သာ ရှိသေးတာဖြစ်လို့ တပည့်တော် ငါးနှစ်သားလောက် ရောက်သည့်တိုင်အောင် မြန်မာမင်းများအကြောင်း၊ စစ်အကြောင်းကို ဘိုးဖုန်းကဒေါနဲ့ မောနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ပွတ်ကာ သပ်ကာ ပြောနေသံ ကြားရပါတယ်။ အဲဒီအခါက တပည့်တော်ဟာ မြန်မာသွေးရော ရွှေဘိုသွေးပါ ကောင်းကောင်းရနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဇာတ်နိပါတ်တော်တွေသိရလို့ အလောင်းအလျာ တွေကို အားကျတော့ ဘာလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ပိုပြီး လိမ်မာအောင် နေပါတယ်၊ ပိုပြီး ကုသိုလ်ဆိုတာကို ပြုပါတယ်။ တပို့တွဲလကဲ့သို့ ဘာသာရေးနေ့တွေမှာ ကျောင်းသားကြီး တွေ ကိုရင်တွေနဲ့ အတူ သနပ်ခါးထင်းဖြင့် မီးပူဇော်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပူဇော်နိုင်အောင် သူတို့နဲ့ အတူ တောထဲလိုက်ပြီး သနပ်ခါးထင်းခတ်ရာမှာ ကျွဲပြီးထမ်းပါတယ်၊ သင်္ကြန်တွင်းကျတော့လဲ ရေဆိုးသစ်ကလေးနဲ့ ဘုရား ကို ရေသပ္ပယ်ပါတယ်၊ ဥပုသ်လဲ စောင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥပုသ်စောင့်တော့ ထမင်းမဆားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သိပ်ဆာတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဥပုသ်မချိုးပါဘူး။ အရက်တက်တဲ့ အခါစားဘို့ မုန့်ကို အဆင်သင့်ထားပါတယ်။ အရက်တက်ကြေးစည်ကို သီလရှင်ကျောင်းက တီးပါတယ်။ တီး-တီးချင်း စားဘို့ရန် မုန့်ကိုလက်က ကိုင်ထားပြီး ကြေးစည်တီးသံ စောင့်နေပါတယ်။ အဲဒီလို စားပြီးတောင် အားမရှိပါဘူး၊ ကျောင်းမှာအိပ်ပြီး အိမ်ပြန်တဲ့အခါ အိမ်ရောက်အောင် ၂ ခါ ၃ ခါ နားရပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ရက်လဲ ရေသပ္ပယ်ယင်း ဥပုသ်စောင့်ပါတယ်၊ အခြား ဥပုသ်နေ့တော့ ဥပုသ်စောင့်တယ် မထင် ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် သဒ္ဓါကြီးတက်တော့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်းရောက်ပြီး တနှစ်ခွဲလောက်မှာ သဒ္ဓါကြီးတက်ရတာ ဖြစ်တော့ အသက် ရှစ်နှစ်အတွင်းလောက် ရှိဥပုသ်မယ်ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သဒ္ဓါကြီးကို သင်တဲ့အခါ ရှေးရိုးသင်နည်းက သိပ်ခက်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်တော် စိတ်မပျက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ “သဒ္ဓါကြီး တက်ရတယ်” ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကြောင့် စိတ် မပျက်တဲ့ အပြင် ပျော်တောင် ပျော်ပါသေးတယ်။ သဒ္ဓါကုန်လို့ နာမ်တက်၍ ရုပ် တွက်တဲ့အခါ “ဘောတိ ကညေ=အို...သတို့သွီး” ဆိုတဲ့ ရုပ်ကိုတွက်တော့ ဘောတိရုပ်က ခက်လွန်းလို့ ကျောက်သင်ပုန်းထဲမှာရေးပြီး အခေါက် ခေါက်ဆိုရ၊ ရေးရပါတယ်။ ဆရာက “အဲဒီရုပ် တွက်တဲ့အခါ ကျောက် သင်ပုန်းက ကျောက်တံ အမှန်တွေဟာ ပီယသိဒ္ဓိကောင်းတယ် ” ဆိုလို့ အဲဒီ အမှန်တွေကို နဖူးတောင် လိမ်းဘူးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား.. ကိုယ်တော်က စာဝါသနာပါတယ်ဆိုပြီး ပီယသိဒ္ဓိလဲ ပြီးချင်သေးသလား၊ ကလေးအရွယ် ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ။

တပည့်တော်။ ။ ဒီကိစ္စမှာ ကလေး-လူကြီး မထူးပါဘူး၊ ဒီဝါသနာက ပုထုဇဉ် သောတာပန် သကဒါဂါမိတို့ရဲ့ ထုံးစံဖြစ်တယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားလဲ အသိသားနဲ့ အရှင်ဘုရားကော ပီယသိဒ္ဓိ မပြီးချင်ဘူးလား၊ ဆွမ်း ကလေး၊ ကျောင်းကလေး ရအောင်လေ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရိုးရိုးပြောရယင်တော့ ပြီးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့-မလိုက်စား ကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါထက် ကိုယ်တော်ကဉာဏ်ကောင်း အဆို ကောင်းဖြစ်တော့ အဲဒီ သိဒ္ဓိက ပြီးပြီး ဖြစ်နေမှာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဉာဏ်ကောင်းလေတော့ ဆရာက လိမ်မာဘို့ ပို့ချပေးတဲ့ စာများကိုလဲ တပည့်တော်အရင်ရလို့ နံနက်စောစောမှာ တပည့်တော်ကတိုင်ပေးပြီး ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကျောင်းသားတွေက လိုက်ဆို ရပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်က ပညာရေးဘက်၌ တရွာလုံးအပေါ်မှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်လို့ ချစ်ခင်သူလဲ များပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ပွဲလမ်းသဘင် အပျော်မျိုးတော့ ဝါသနာ မပါ ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သိပ် ဝါသနာပါတာပေါ့ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့-စာကို ပွဲထက် ပိုပြီး ဝါသနာပါဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာကြောင့် စာကိုပိုပြီး ဝါသနာပါတယ်လို့ ထင်တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သစ်ဆိပ်ကြီးက ကျွဲကြီးဘုရားပွဲဆိုတာ တရွာလုံးနီးနီး လှည်း တွေနဲ့ သွားကြတယ်၊ ပျော်စရာလဲ ကောင်းပါတယ်၊ တော်သလင်းလ မှာပါ။ ဥ ညလောက်အိပ်ပြီး တနှစ်စာသုံးဘို့ အိမ်သုံးအစားအစာများကို စယ်လေ့ရှိကြပါတယ်။ တပည့်တော်ကိုလိုက်တဲ့ခေါ်တော့ သိပ်လိုက်ချင်တာ ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့-သဒ္ဓါတက်၍ ရုပ်တွက်ခါစမှာ ရုပ်တွေ မေ့မှားစိုးလို့ မလိုက် ပါဘူး၊ ကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးက သိပ်-ကျေနပ်ပုံရပါတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ တရွာလုံး ဆွမ်းလောင်းမည့်သူ မရှိကြတော့ သီလရှင်ကျောင်းက ကောင်းပေဆိုတဲ့ဟင်းများနဲ့ ဆွမ်းလောင်းကြပါတယ်။ တပည့်တော်ကိုလဲ ထမင်းစားဘို့ ဒေါ်လေး-သီလရှင်ဆီမှာ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်လေးကလဲ ကောင်းကောင်းကျွေးပါတယ်၊ ကျောင်းမှာလဲ ကောင်းကောင်းစားရပါ

တယ်၊ အဲဒီနှစ်ကစပြီး နောက်နောင်နှစ်တွေကျတော့လဲ ကူကြီးဘုရားပွဲကို မလိုက်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်မှာ ဘုရားပွဲကြီး မလိုက်တဲ့အတွက် အစားကောင်းစား ရလို့ ကိုယ်တော်က နောက်နောင်နှစ်များလဲ မလိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ အစားကောင်း စားရတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ “ဒါလောက် တရွာလုံးနီးနီး လိုက်ချင်ကြတဲ့ ဘုရားပွဲတောင် မလိုက်တဲ့ကလေး” ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကလေးက တပည့်တော်အတွက် အလွန်မွေးသွားပါတယ်၊ အဲဒီဂုဏ်ကို ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ နောက်နောင်နှစ်တွေမှာ မလိုက်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါထက် ကိုယ်တော်တို့ရွာမှာ သီလရှင်များလဲ ရှိကြသလား။

တပည့်တော်။ ။ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးစသော ဆရာတော်များ အရှိန်ကြောင့် ရဟန်းသံဃာ အများအပြားပေါ်ထွက်ကြသလို၊ အမျိုးသမီး အများလဲ သီလရှင်ဝတ်ကြပါတယ်၊ အများအားဖြင့် တပည့်တော်ရဲ့ အမျိုးတွေသာများပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ထရ်ကာဆရာကြီးကလဲ သီလ ရှင်များကို စာပို့ချပေးပါတယ်၊ ယခုအခါ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ (ကွယ်လွန်ပြီး)သော အေးငြိမ်းချောင်ဆရာကြီး၊ ထင်ရှားရုံနေသေးသော သမိဒ္ဓေါချောင်ဆရာကြီးတို့လဲ သရိုင် သီလရှင်ကျောင်းတိုက်မှာ နေဘူးကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ သီလရှင်တိုက်တာ ယခု ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ယခုတော့ မြေရာသာ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ရဟန်းတော်များ ဘက်မှာ နောက်ထပ်ပေါ်ထွန်းသူ ရှိသေးသော်လဲ သီလရှင်ဘက်မှာတော့ အမျိုးသမီးတွေက စိတ်တောင် မကျွေးကြတော့ဘူး ထင်ပါတယ်၊ စစ်ကိုင်း ဘက်မှာတော့ အသက်ကြီးသော သရိုင်ချောင်ဆရာ-ဒေါ်လေးတယောက် ကျန်ပါသေးရဲ့၊ မင်းကွန်းမှာလဲ ဆရာကလေးတယောက် ကျန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ရွာကထွက်တဲ့ ရှေး ရဟန်းတော်ကြီးများကော အတော်များများ ရှိပါသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ထက်ကြီးတဲ့ ရှေးရဟန်းတော်ကြီးများ တချို့ ကွယ်လွန်၊ အချို့ လူ့ဘောင်ရောက်လို့ အများပင် မရှိကြတော့ပါဘူး၊ စစ်ကိုင်း ရွှေပြည်ချောင်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဥဒ္ဓါတိကနှင့်၊ မစိုးရိမ် ချောင် ဥဒ္ဓါတိကတို့သာ ရှိပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ရွာက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးနှင့် ကြွေစာ ကောင်းတဲ့ ရွှေတောင်ဆရာတော်ကြီးများပေါ်ထွက်ပါလျက် ဘာကြောင့် သာသနာတော်ဘက်က အရှိန်အဝါ လျှောကျသွားရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မြင်တဲ့အတိုင်း လျှောက်ရယင်တော့ ကလေးသူငယ် များကို သူ့ခေတ်နှင့်သူ ခါ လူရာဝင်အောင် ပညာသင်မပေးနိုင်ခြင်းဟာ “သာသနာလျှောကျခြင်း၏ မူရင်း” လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြီးတော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မန္တလေးသို့ စာသင်သွားတဲ့ကိုယ်တော်များက ရပ်ရွာပြန်လာ တဲ့အခါ ရွာသူရွာသား ဆွေမျိုးကြီးများ၏ လေးစားလောက်အောင် ကြည်ညိုဘွယ်ကို မဆောင်နိုင်ခြင်း၊ နောက်နောင်ကလေးများ၏ မိဘ တို့က ဘုန်းကြီးဘဝကို အထင်သေးကာ မိမိတို့ကလေးများကို ဘုန်းကြီး ကျောင်း၌ မထားလိုခြင်းလဲ အကြောင်းရင်းတပါးဘဲလို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေးပြန်တွေက ဘယ်လိုနေလို့ အထင်သေးတာလဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ထိုခေတ်က မန္တလေး စာသင်သွားတဲ့ကိုယ်တော်များလဲ ရှိပါ တယ်၊ စစ်ကိုင်းမှာ စာသင်တဲ့ကိုယ်တော်များလဲ ရှိပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းမှာ ထရ်ကာဆရာကြီးက သီလရှင်များကို စာပို့ချတဲ့အခါမှာ မန္တလေး တချို့၊ စစ်ကိုင်းတချို့၊ စာသင်သွားကြပါတယ်၊ မန္တလေးသွားတဲ့အထဲ မှာ တပည့်တော်ဥဒ္ဓါတိက၊ ဥဒ္ဓါတိက အကြီးအကဲဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီကိုယ်တော်များက ဘာလုပ်ကြတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီကိုယ်တော်များက တရံတခါပြန်လာပါတယ်၊ ပြန်လာပြီး မန္တလေးက လူပြန်တွေ ပြန်လေ့ရှိတဲ့ စကားလုံးများကို သုံးကြပါတယ်၊ တရားဟောရင်းလဲ ပြန်လုံးတွေထည့်ပြီး ဟောကြပါတယ်၊ ကာလသား လူငယ်တွေက သိပ်သဘောကျပါတယ်၊ လူကြီးတွေက နှာခေါင်း ရှုံ့ကြ ပါတယ်၊ တခါတုန်းက သင်္ကြန်တိုင်းမှာ ဥဒ္ဓါတိကကြီး တရားဟောတော့ စည်လိုက်တဲ့ပရိသတ်ဟာ မပြောနဲ့တော့ အဲဒီအခါ တပည့်တော်က ခွေး မဆူအောင် ချောက်ရတဲ့ ချာတူးကလေးသာ ဖြစ်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ မုန်းပြန်ကိုယ်တော်များက ကျောင်းသားကလေးသူငယ် တွေကို ယဉ်ကျေးအောင် ကူညီပြီး စာသင်မပေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့သင်ခဲ့တဲ့ ပညာက သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ်မစ၍ ပိဋကစာပေ ဆိုင်ရာချည်း ဖြစ်တော့ ကလေးတွေနဲ့ ဆိုင်တာကို မသင်တတ်ကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် သူတို့စာသင်ပြီးလို့ ကျောင်းဘုန်းကြီးလုပ်လဲ ရှေးရိုး အတိုင်း သင်ပေးကြတော့မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ရှေးရိုးအတိုင်း ဘာသာရေး သင်ပေးယင်တော့ တော်သေး တာပေါ့၊ သူတို့က အထက်တန်း ပိဋကစာပေတွေသင်တားတော့ ကျေးရွာ ကျောင်းမှာ ကျောင်းဘုန်းကြီး မလုပ်ချင်ကြတော့ဘူးဘုရား၊ အဲဒီတော့ မိမိတို့ရွာမှာ ပြန်ပြီး ကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မရှိ သလောက် နဲ့သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ရွာကျောင်းကော ဘယ်လိုနေသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ရွာကျောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတပါးသာ ရှိပါတော့တယ်၊ အဲဒီ တပါးဆိုတာလဲ မိခင်ဆောက်ထားတဲ့ကျောင်းရှိလို့ ကျောင်းစောင့်တဲ့သဘောနဲ့ သီတင်းသုံးရှာတာပါ၊ ယခု ပြန်တော်မူလို့ တူ-ဥပုဉ္ဇင်းတပါး နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့တော့ အပုံကြီး ကွာခြားပြီး လျော့ကျသွားတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ကျောင်းသားဘဝတုန်းကတော့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကျောင်းသာမက၊ ရွာကျောင်းတိုင်းလိုလိုပင် ကျောင်း သားတွေ ကိုရင်တွေနဲ့ စိုစိုပြေပြေ ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ မန္တလေးတံက်ပြီး စာသင်ကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေလဲ တော်တော် များမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တော်တော်များပါတယ်၊ အဲဒီ စာစာရဟန်းတော်များ ပြန်လာကြတဲ့အခါ အလွန် စည်ကားတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ရွာကလဲ မိုဗ်းလေဝသကောင်းလို့ စပါးဆန်ရေပေါ်တော့ ရွာရောကျောင်းများပါ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီတုန်းကအခြေအနေကို မန္တလေးစာသင်သွားကြတဲ့ ကိုယ်တော် ဥပုဉ္ဇင်းကြီးများ ထိန်းထားနိုင်ကြမယ်ဆိုယင် ကိုယ်တော်တို့ကျောင်းမှာ ယခုလို ကျောင်းသားကင်းမဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခေတ်အလိုက် မူလတန်းပညာနှင့် ဘာသာယဉ်ကျေးမှုကိုသာသင်ပေးနိုင်ကြရင် ရွာမှာလဲ လူကောင်းအများ၊ ကျောင်းမှာလဲ ကျောင်းသားအများနဲ့ စည်ကားမြဲ စည်ကားနေမှာပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ မဖြစ်ခင်က တင်ကြိုပြီး မြင်ဖို့ဆိုတာလဲ တယ်တော့ မလွယ်ပေဘူး ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီကိစ္စလောက်ကတော့ သိပ်ပြီး ခက်စရာမဟုတ်ပါဘုရား၊ စဉ်းကို မစဉ်းစားကြလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ၊ ယခုလဲ မနှောင်းသေးပါဘူး၊ ယနေ့ကြိုးစားယင် နှစ်ဖန် အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ကောင်းနိုင် ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော် သဒ္ဓါကြီးတက်နိုင်တဲ့အခါ ဆရာသမားများက မန္တလေး စာသင်မပို့သေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မပို့သေးပါဘူး၊ ပင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီးက သက်တော် ကြီးလို့ ကျောင်းသားတွေကို လက်ထောက် ဥပုဉ္ဇင်းကြီးနဲ့ လွဲထားပါ တယ်၊ တပည့်တော်လဲ ပဌမက အဲဒီ လက်ထောက် ဥပုဉ္ဇင်းကြီးဆီမှာ တက်ရပါတယ်၊ နောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ပို့ချပေးပါတယ်၊ ဆောင်းအခါ နေပူစာ၌ ဆရာတော်ကြီးအထံမှာ နှပ်တရွပ်ရွပ်နဲ့ သဒ္ဓါ တက်ခဲ့ရပုံ သမာသ်ရုပ်တွက်တဲ့အခါ (လွဲလို့) ထိပ်ခေါက်ခံခဲ့ရပုံကို မှတ်မိ ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော် ဘယ်အရွယ်လောက်မှာ မန္တလေးရောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အလယ်ရောက်ဘူးတာတော့ ၅ နှစ်၊ ၆ နှစ်သားလောက်က ရောက်ဘူးပါတယ်၊ စာသင်တို့တော့ ၉ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်လောက်မှ စရောက် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဘယ်သူက လိုက်ပို့သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဖေက လိုက်ပို့ပါတယ်၊ အဖေ မပို့ခင် တပည့်တော်က မင်းကွန်းဘက်ကို ခဏ ရောက်နေပါတယ်၊ မင်းကွန်းတိုက်စုမှာ (ဆရာ- ဒေါ်ဇာလီလက်ထက်) တဝမ်းကွဲ ဒေါ်လေး ညီမနှစ်ယောက်သီလရှင် ရှိပါ တယ်၊ အဲဒီ သီလရှင်များရဲ့မိခင် (အဖွားလေး) နှင့်အတူ တပည့်တော် ရယ်၊ ညီဝမ်းကွဲ မောင်ချစ်မင်းရယ် လိုက်သွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မင်းကွန်းမှာ ပျင်းစရာမကောင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ (ကြက်များ ခြေကျရာပျော်သလို) ရောက်ရာ ပျော်တာပါဘဲ၊ တပည့်တော် ဉာဏ်ကောင်းမှန်းသိလို့ သီလရှင် ဆရာတွေက အရေးပါကြပါတယ်ဘုရား၊ ကျောင်းမှာ တပည့်တော်ရတဲ့ တရားဂါထာကို တိုးတိုးရွတ်နေတာကို သီလရှင်ကြီးတွေကြားလို့ ထပ် ပြီး အရွတ်ခိုင်းကြပါတယ်၊ ညီအစ်ကို ၂ ဇနက် ခေါင်းလောင်းကြီး သွားလိုက်၊ မြသိန်းတန်ဘုရားပေါ်တက်ပြီး စောင်းတန်းမှာ အပြေးဆင်း လိုက်နဲ့ အလွန် ပျော်ကြပါတယ်၊ တခါတော့ မင်းကွန်းခေါင်းလောင်း လခကြည့်တဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေက တပည့်တော်တို့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်လုပ်လို့ ပြေးလိုက်ရတာ မောလို့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကြောက်လို့လား ကိုယ်တော်၊ “ရွှေဘိုသား” ဆို။

တပည့်တော်။ ။ကြောက်လို့လား၊ ရှက်လို့လားဆိုတာတော့ မသိပါဘူး ဘုရား၊ ပြေးရတာဘဲ မှတ်မိပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ “ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ဂါထာအရွတ်ကောင်း တယ်” ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကြောင့် အရေးပါကြတော့ ပျော်စရာဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အဲဒီဂုဏ်ကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ် က ခပ်ပျော်ပျော် နေတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ မင်းကွန်းမှာတော့ ဒေါ်လေး တို့ကလဲ အလိုလိုက်၊ အခြား သီလရှင်ဆရာတွေကလဲ အရေးပါကြတဲ့ အတွက် အပျော်လွန်ပြီး ကံကောင်းလို့ မသေတာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာပြုလို့လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မြစ်ဆိပ်က တိုက်စုနဲ့ ကပ်နေတာဖြစ်တော့ နေ့တိုင်းမြစ်ဆိပ် ဆင်းပြီး ရေချိုးကြရပါတယ်၊ တနေ့တော့ ကမ်းနားရောက်နေတဲ့ ဖေါင်ရဲ့ သစ်တုံးပေါ် ခုန်ပြီးတက်လိုက်တာ သစ်တုံးက လိမ့်သွားလို့ လူပါနစ်ပါရောလား၊ ရေကလဲ ထောက်လို့ မမှီ တမှီနေရာမှာ နစ်နေတော့ ဒေါ်လေးက လက်ဆွဲယူလိုက်လို့ မသေတာပေါ့ဘုရား၊ ဆယ်မဲ့သူမရှိရင် သို့မဟုတ်- ရေကပို၍နက်လို့ ဖေါင်အောက်ဝင်သွားရင် သေတိုက်ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ရေမကူးတတ်ဘူးလား၊ ကိုယ်တော်တို့ရွာမှာ ဆင်းပြီး ရေချိုးနိုင်တဲ့ ရေကန်ကြီးတွေရှိသားဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။အများ ကလေးတွေကတော့ အဋ္ဌကန်ကြီးထဲမှာ ရေကူး ကြလို့ ရေကူးတတ်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကတော့ ဆံပင် ရေစိုမှာ စိုးလို့ ရေတိမ်မှာသာကူးပြီး ရေချိုးလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရေကူး ကောင်းကောင်း မတတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆံပင်ကို ဒါလောက်ဂရုစိုက်ရသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ဆံပင်က ဂရုစိုက်ရလောက်အောင် ကောင်း ပါတယ်၊ တချို့တော့ ကတုံးရိတ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ရေလဲမကူးတတ်ဘဲနဲ့ ရေချိုးဆိပ်က တုံးပေါ် ခုန်ကူး တာတော့ အဆင်ခြင်နဲ့ရာမကျဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဆင်ခြင်နဲ့တာပေါ့ ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ စာဝါသနာ ပါသလောက် အဆော့လဲ ဝါသနာပါဟန်တူပါတယ်၊ ကျောင်းက ကွပ်ပျစ်ပေါ် ခုန်ခုန်တက်လို့ ထိခိုက်မိတာများပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ခြေသလုံး ရွှေဘက်မှာ ယခုအထိ အမာရွတ်တွေရှိနေပါတယ်၊ ခုန်တက် တော့ တိုက်မိတဲ့ အထိမ်းအမှတ်တွေပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ မဟာရဋ္ဌဂူရု စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ကတောင် တခါက အမိန့်ရှိတော်မူဘူးပါသေးတယ်၊ “တောင်မြို့ဘုန်းကြီး ငယ်ငယ်က သိမ်ကျောင်းလှေကားပေါ် ခုန်ခုန်တက်သွားတာကလေး မြင်နေသေးတယ်” လို့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်မှာပါဘဲ၊ တပည့်တော်ဆော့တာကို တပည့်တော် မမှတ်မိပေမဲ့ အတော်များများက မှတ်မိနေပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ အတူ ပရက္ကူစာသင်သွားတဲ့ ရွှေဘိုဆရာတော်ကလည်း “ဇနက ငယ်ငယ်က မဆော့တယ် ဆော့တယ်မပြောနဲ့တော့၊ သူဆော့တာနဲ့ ကျောင်း ကလေးတောင် ပြိုကျဘူးတယ်” လို့ ရန်ကုန်က ဒကာကြီး ဥူးထွန်းလှိုင်ကို ပြောဘူးပါသတဲ့၊ ဒါလဲတပည့်တော် မမှတ်မိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ဒါလောက်ဆော့လို့ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ စတေးရ လောက်အောင်ဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဒေါ်လေးများ စိတ် မညစ်ကြ ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စိတ်တော့ညစ်ကြဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မတော်တဆ ဖြစ်ယင် သူတို့အပေါ် အပြစ်တင်စရာဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြန်တော့ပို့ချင်ကြဟန်

တူပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဖေက လယ်သမားတိုင်း၊ စပါးကုန်သည် တိုင်းဖြစ်နေလို့၊ စပါးရောင်းချရန် သစ်ဆိပ်ကြီးမှ လှေကြီး ၂ စင်းနှင့် မန္တလေး ဆင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မင်းကွန်းဝင်လာပါတယ်။ မင်းကွန်းဝင်လာပြီး မန္တလေးခေါ်သွားပါတယ်။ မန္တလေးရောက်တော့ တပည့်တော်ကလဲ နေချင်တာနဲ့ ဥပုသ်လေးကြီးဖြစ်တဲ့ ဥပုသ်လေးထဲ ထားခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာဇနက်၊ သို့မဟုတ် ၁၀ နှစ်သားလောက်ရှိပါဦးမယ်။ ဥပုသ်လေးကြီးထဲ သဒ္ဓါကြီး ဥဏာဒိကိုတက်ရတာ မှတ်မိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော့်အဖေက ဆရာဖြစ်တဲ့ သရိုင်းပင်းကျောင်းဆရာတော် ကြီးကို မလျှောက်ခဲ့ဘဲ မန္တလေးထားခဲ့တာကို ဆရာတော်ကြီးက ကျေနပ် ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်လို့ ပေါ့ဘုရား၊ ရွာရောက်မှ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးကို မန္တလေး ထားခဲ့တဲ့အကြောင်းလျှောက်တော့ ဆရာ တော်ကြီးကစိတ်ဆိုးပြီး ရိုသေမှုကျောင်းသားတွေ နှင်ထုတ်ပါရောတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟာ ဒါတော့ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်ကြီးက လွန်ပြီထင်တယ်။ ကိုယ်တော့်အဖေရဲ့အပြစ်ဟာ ကျောင်းသားများပေါ် ကူးစက်တာတော့ မတော်လှဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ဆရာတော်ကြီးက ရွှေကျင်တိုက်မှာနေခဲ့ ပေမဲ့ စိတ်က အလွန်ထက်ပါတယ် ၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာတဲ့အခါ ကျောင်းသားတွေကို မရိုက်ဘဲရန် အလှူခံတော့ လှူခဲ့ရ ပါတယ်။ နောက် ရိုက်ချင်လောက်အောင် အပြစ်တွေတော့ “ငါက ခုတ်သာလှူခဲ့တာ၊ ဒါးမလှူခဲ့ဘူး၊ သတ်ပစ်လို့ သေကုန်ကြမယ်” လို့ အမိန့်ရှိပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီအခါမန္တလေးရောက်ကထဲက မန္တလေးမှာဆက်ပြီး စာသင်ရ သလား။

တပည့်တော်။ ။ မဟုတ်ပါဘုရား၊ နောက်တခေါက် စပါးရောင်းသို့ အဖေလာ တဲ့အခါမှာ တပည့်တော်က ဖျားနေတာလဲ တကြောင်း၊ ရွာကျောင်း ဆရာတော်က မကျေနပ်တာလဲ တကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းကြောင့် ရွာသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရွာရောက်တော့ ဘာစာတွေ တက်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သဒ္ဓါကြီးက ကုန်လုနေတော့ ကုန်အောင်တက်ပြီးမှ သင်္ဂြိုဟ် သင်ရပါတယ်။ ရပြီးတဲ့စာတွေကို ညတိုင်းပြန်တဲ့အခါ မကုန်နိုင်လို့ ဇနာရီ လောက်ထိအောင် စာပြန်ရပါတယ်။ အခြားကျောင်းသားတွေ စာအံ တိုတ်သော်လဲ တပည့်တော် မတိုတ်ရသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တော်က ကျောင်းအိပ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ သဒ္ဓါအတော်ရောက်ကထဲက ကျောင်းမှာအိပ်ရတာများပါ တယ်။ ညကို ရပြီးတဲ့စာတွေကုန်အောင် ပြန်ရပါတယ်။ နံနက်စောစော အိပ်ရာထတော့ ဧကလောက် ဘုရားဝတ်တက်၊ ဥပေါ်ဦးရဲ့ “ယမမင်းထံ အစစ်ခံသံပေါက်” စသည်ကို ကျောင်းသားများအား ချပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဆယ်နှစ်လောက်ရှိယင်ဘဲ လူကြီးကလေးလိုဖြစ်နေ တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က စာတော်တဲ့ကလေးဖြစ်တော့ စိတ်ကလဲ စာကိုအကြောင်းပြုပြီး လူကြီးလိုဖြစ်လာပါတယ်။ အိမ်မှကိစ္စ ကိုလဲ ကြောင့်ကြောင့်ကြာကြာ ရှိလာပါတယ်။ တခါတုန်းက နေ့လည် အချိန်မှာ လူကြီးတွေမရှိဘဲ လဘက်ရည်တယ်သလား၊ ဘာလုပ်သလဲ မမှတ်မိပါဘူး၊ ကိစ္စပြီးတော့ မီးဖိုထဲကမီးကို ငြိမ်းလေ့ရှိတဲ့အတိုင်း မီးကျိုး တွေ အပေါ်က လက်နဲ့ခံပြီးတော့ ရေဖျန်းပါတယ်။ မီးအငြေ့ရိုက်လို့ ညာဘက် လက်ဖမိုးတွေပူတော့ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ခံပြီး ဖျန်းပါတယ်။ မီးတော့ ငြိမ်းပါရဲ့၊ လက်ဖမိုး ၂ ဘက် အပူလောင်နေပါတယ်။ အဲဒီ အခါမျိုးမှာ ငံပြာရည်နဲ့ နယ်ရတယ်ကြားဘူးလို့ ငံပြာရည်နဲ့ နယ် ပါတယ်။ သာပြီး ပူစပ်၍ မခံနိုင်တော့ ရေအင်တုံထဲနစ်လိုက်ရော လက် ဖမိုး ၂ ဘက်လုံး အဖုတွေထလာတော့တာပါ။ အဲဒီကစပြီး အနာ ဖြစ်လို့ အတော်ခံလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကျောင်းအိပ်တဲ့အခါ ကစားရသေးလား၊ ကိုယ်တော်က ကစားဝါသနာပါတယ်ဆို။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်းအိပ်တဲ့အခါ မကစားရတော့ပါဘူး၊ အိမ်အိပ်တဲ့ အခါတုန်းကတော့ စာကလဲနဲ့သေးလို့ စာပြန်ပြီးယင် အိမ်နီးချင်း နှမ

တွေနဲ့ ကစားတဲ့အခါလဲ ကစား၊ လူကြီးများစကားပြောတာနားထောင်
တဲ့အခါလဲ နားထောင်နဲ့၊ တခါတခါလဲ ရွာထဲမှာလမ်းထွက်ပြီး အခြား
ကလေးတွေနဲ့ ကစား၊ အဲဒီလိုနေတာနဲ့ မပျင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ နှမတွေနဲ့ တာလုပ်တမ်း ကစားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ “ဖန်ခန့်၊ ထုပ်ဆီး၊ ညောင်ပင်တစ္ဆေ၊ ကြက်ထုပ်ပစ်” စတဲ့
ကစားတွေပါ။ တခါတလေတော့ ဆွေမျိုးသိပ်မရင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ
နဲ့လဲ နေ့(ကျောင်းအားတဲ့အခါ)ကစားပါတယ်။ သူတို့က တပည့်တော်ကို
ခင်လို့ ဆွေမျိုးရင်းအချို့နဲ့ အတူလိုက်လာပါတယ်။ သူတို့နဲ့ ကစားတဲ့
အခါတော့ သူတို့ကလဲ သိက္ခာရှိလို့၊ တပည့်တော်က သီလပေးတဲ့ကိုယ်
တော်၊ သူတို့က သီလယူတဲ့ ဥပုသ်သည်လုပ်ပြီး သိက္ခာရှိရှိဘဲ ကစားကြ
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ညီတွေ အကိုတွေနဲ့တော့ မကစားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အကိုတွေက တော်တော်ကြီးပါတယ်၊ သူတို့က ကျောင်းမှာ
အိပ်ကြတာများပါတယ်။ ညီလဲ အိမ်နီးချင်းမှာ မရှိပါဘူး၊ ရှိတဲ့ညီကလဲ
အိမ်ချင်းနဲ့နဲဝေးတော့ ကစားဖော် မဖြစ်ကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကျောင်းမှာတော့ လုံးလုံး မကစားရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ နေ့လည် စာအံ့နားချိန်မှာ ကစားရပါတယ်၊ အလှူရှိလို့
အားတဲ့အခါနှင့် ဥပုသ်နေ့မှာလဲ ကျောင်းပြင်ထွက်ပြီး ကစားကြပါတယ်။
ကျည်းသားရိုက်တမ်း၊ ဂုံညင်းထိုးတမ်းနဲ့ ကြီးတဲ့အခါ ဘောလုံးကန်တမ်း၊
ပိုက်ဆံပစ်တမ်း၊ တော်တော်ကြီးတဲ့အခါ လူခပ်ကြီးကြီးတွေနဲ့ သုံးပုံဖဲ
ရိုက်တမ်း၊ စုံလို ပါဘဲ၊ နဘမ်းချ၊ လက်ဝှေ့သတ်ကစားနည်းတော့ ကြမ်း
လွန်းလို့ တပည့်တော်တော့ ဝါသနာမပါလှပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ငယ်ငယ်က သုံးပုံဖဲလဲ ရိုက်တတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ ရိုက်တတ်ရုံ မကဘူး၊ သိပ် ဝါသနာပါတာဘဲ၊ သုံးပုံဖဲက
အတွေးကောင်းဘို့လိုပါတယ်။ အဲဒီလို တွေးရတာက အလွန်သမာဓိရပြီး
အရသာရှိပါတယ်။ အတွေးမှန်လျှင်တော့ သိပ်ပျော်တာဘဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ပိုက်ဆံတမ်းလား။

တပည့်တော်။ ။ ပိုက်ဆံတမ်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွေမျိုးတွေ အစ်ကိုကြီးတွေနဲ့
တခြားက လူကြီးတွေ ထုံးစံတမ်းပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆယ်နှစ်အရွယ်အထိ အကြောင်းအရာတွေကို သိရ
ပါပြီ။ ကိုယ်တော်ကျောင်းနေတဲ့အခါ ဉာဏ်ကောင်းကြောင်း ထင်ရှားပုံ၊
စာဖတ်ဝါသနာပါ၍ စာဖတ်တတ်သော်လဲ ဂဏန်းသင်္ချာနှင့် သတ်ပုံ
နားမလည်ပုံ၊ ညဉ့်စာအံ့တဲ့အခါ တခြားကျောင်းသားတွေ စာအံ့တတ်
သော်လဲ မတတ်ရသေးပုံ၊ နံနက်စောစော ကျောင်းသားများအား
ကိုယ်တော်က သံပေါက်စာများကို တိုင်ပေးရပုံ၊ ဇာတ်တော်တွေ ကြား
ရလို့ အားကျပြီး ကုသိုလ်များများပြုပုံ၊ ဘိုးဖုန်းရဲ့ အရေးတော်ပုံစစ်ကို
ကြားရ၍ ဝံသာနုစိတ်၊ ရွှေဘိုသွေး ထက်သန်ပုံ၊ မင်းကုန်းရောက်ခိုက်
အင်္ဂလိပ်တွေက ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်လုပ်တော့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ပြေးကြပုံ၊
မြစ်ထဲမှာရေနစ်လို့ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ဆယ်မည့်သူ အဒေါ်ရှိပုံ၊
မန္တလေး ခေတ္တနေရပုံ၊ လှေကားကို ခုန်ခုန်တက်လို့ တိုက်မိ၍ ခြေသလုံး
ရိုးမှာ အနာရွတ်တွေ ယခုအထိ ရှိသေးပုံ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ခုန်တက်ပုံကို
မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ မျက်စိတော်ထဲမှာ မြင်နေပုံ၊ ကစား
မျိုးစုံနှင့်တကွ သုံးပုံဖဲဝါသနာပါပုံ၊ မီးထင်းကိစ္စမှာလဲ ကြောင်ကြူရှိပုံ၊
အတော်စုံစုံ သိရပါပြီ။ ဆယ်နှစ်အထက် သိစရာတွေကို သိဘို့ရန် ဆယ်နှစ်
နိဂုံးကို ဤနေရာတွင် ကမ္ဘာ့ဖုံးကြပါစို့။

နိဂုံး။ ။ လူတိုင်းတယောက်၊ ဆိုရလောက်အောင်၊ ထွန်းတောက်မည့်သူ၊ ထို
သည့်လူကား၊ ငယ်မူငယ်သွေး၊ ငယ်ကလေးက၊ ဘိုးဘေးလည်းစောင့်၊
မျိုးလည်း စောင့်၍၊ စောင့်မည့်အရာ၊ တွေ့မြဲသာတည်း။ ဝါသနာခေါ်၊
အထုံသော်ကား၊ မတော်မတဲ့ မရှိခဲ့၍၊ တုံရာ တော်ရာ၊ ဝါသနာကြောင့်၊
ဉာဏ်ပါ ဝီရိ၊ အမြဲရှိသား၊ မိမိဘိုးဘွား၊ ဆရာများက အားထားလေးမှု၊
အရေးယူ၏။ ထိုသူမျိုးသာ၊ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ နောင်ခါဆက်ဆက်၊ ညွှန်အတက်
ဖြင့်၊ ကုန်လျက်ဝေဖြီး၊ သစ်ပင်မျိုးသို့၊ တိုင်းကျိုး ပြည်ရွာ၊ သာသနာနှင့်၊
ဘာသာမျိုးနွယ်၊ ခိုကိုးဘွယ်သည်...ငယ်ငယ် သစ်ပင်သဘောတည်း။

၇။ ဆယ်နှစ်လွန်လစ်-ဆယ့်ငါးနှစ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က မန္တလေးကပြန်ပြီး ရွာမှာနေတဲ့အခါ မန္တလေးနှင့် အဆက်အသွယ် မရှိတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ ရွာနဲ့ မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က အိမ်ဥျး ကြမ်းပြင်လို ဖြစ်နေတော့ မကြာမကြာ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်။ တခါ တုန်းက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး ပင်းကျောင်းမှာ သိမ်သမုတ် ကိစ္စနဲ့ ကြွတော်မူလာပါတယ်။ မွေကထိကများနှင့် စာချဘုန်းကြီးများလဲ ပါလာပါတယ်။ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးအများထဲမှာ အဘယာရာမဆရာတော် ဖြစ်မည့် စာချဘုန်းတော်ကြီးလဲ ပါလာပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ နာမည်နဲ့ သားရေအုပ်ထားတဲ့ သဒ္ဓါသုံးစောင်တို့စာအုပ်ကို လက်ထောက်ဥျးပဉ္စင်း အနားမှာတော့ ဒီကလေးက သဒ္ဓါတက်သလားလို့ မေးပါသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောနေကြတုန်း တပည့် တော်က ကမ်းကပ်ဘို့ ကွမ်းအစ်ယူပြီး ကျောင်းပေါ် တက်သွားတော့ လက်ထောက်ဥျးပဉ္စင်းက “ဌေးလွင်” ဆိုတာ သူ့ဘဲလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့...

စာချဘုန်းကြီး။ ။ စာအုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်အုံးဟေ့-ဒီစာအုပ်က မင်းစာအုပ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

စာချဘုန်းကြီး။ ။ မင်းက သဒ္ဓါတက်တော့ ရုပ်တွက်တတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ နဲ့နဲ့တော့ တွက်တတ်ပါတယ်ဘုရား။

စာချဘုန်းကြီး။ ။ “မျာယံ” ကို တွက်စမ်း။

တပည့်တော်။ ။ တွက်ပြပါသည်။

စာချဘုန်းကြီး။ ။ “ပဋိသန္ဓေ ခုတ်တုယ” ကို တွက်စမ်း။

တပည့်တော်။ ။ တွက်ပြပါသည်။

စာချဘုန်းကြီး။ ။ အနားမှာရှိသော (မန္တလေးက ပါလာသော) များကို မင်းတို့ သူ့လို တွက်တတ်ကြရဲ့လား၊ (ကိုရင်များက ကြသည်)။

စာချဘုန်းကြီး။ ။ မန္တလေး မနေချင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ နေချင်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် စောလောက်တော့ နေဘူးပါတယ်။ ဖျားလို့ အဖေက ပြန်ခေါ်လာတာပါ။

စာချဘုန်းကြီး။ ။ အေး...မန္တလေး လာနေပေါ့။

[အဘယာရာမဆရာတော်သည် ထိုအခါကစ၍ မိမိအပေါ် မှာဂရုစိုက်သော လက္ခဏာ ရှိပါသည်။ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးကလည်း အဘယာရာမ ဆရာတော်ကို အထူး ဂရုစိုက်တော်မူသောကြောင့် ဉာဏ်ကောင်းသော ကလေးလဲဖြစ် ဆရာတော်ကြီး၏ မျိုးရိုးလဲဖြစ်သည့်အတွက် အတုန့်ပြန်တဲ့ လက္ခဏာပင် ဖြစ်ပါသည်။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေးမှာနေကြတဲ့ ကိုယ်တော်တို့ရွာက ကိုယ်တော်တွေကော ဉာဏ်ကောင်းတွေ မရှိကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အများပင် ရှိကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သာသနာတော်မှာ ကြာရှည် မမေ့ လျှော်တဲ့ တချို့က လူ့ဘောင်ပြောင်းလို့ ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် သရိုင်းသားတွေကို မချီးမြှောက်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဝိသုဒ္ဓါရုံ အရှေ့တိုက်မှစ၍ ပြောစမှတ်တရရှိပါသတဲ့။ “သရိုင်းသားတွေဟာ အစကောင်းသော်လဲ အနှောင်းမကောင်းဘူး”လို့ တပည့်တော် ဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်ရောက်လို့ နာမည်ထွက်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီလိုဘဲ ပြောကြပါတယ်။ သရိုင်းမှာနေတုန်းကပင် တပည့်တော်ရဲ့ နာမည်က မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် မှာ ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်နာမည်ကြီးဘို့ဇာတာက သိပ်ကောင်းဟန် တူပါတယ်၊ နာမည်ကြီးလို့လဲ ကိုယ်တော် ကိုလိုလားတဲ့သူတွေက အားရ ကြည်လောက်၊ မလိုလားတဲ့သူတွေက နှိမ်ကြဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တွင် မကပါဘူး၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော် အများကြီးနဲ့ စပ်ပြီး သရိုင်းသား ဉာဏ်ကောင်းတွေဟာ အနှိမ်ခံကြရပါ တယ်။ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ထဲမှာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတရပ်က... “ဟေ့... သရိုင်းသား ဟုတ်-မဟုတ်ကို ရုပ်လက္ခဏာကြည့်ရမယ်၊ သရိုင်းသားမှန်ယင် အသားယင်လဲ မဲရမယ်၊ သွားယင်လဲ ခေါ်ရမယ်၊ နဖူးယင်လဲ မောက်ရမယ်၊ ရှေ့ရောင်ယင်လဲ ကောက်ရမယ်၊ နောက်ရောင်ယင်လဲ ထွက်ရမယ်”တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အား.... ကိုယ်တော်ရွာသားတွေကို တယ်နှိမ်ကြပါလား။

တပည့်တော်။ ။ရွာသားတွေကလဲ နှိမ်ချင်စရာပါဘဲတုရား၊ ပညာတော်ပြီး သဒ္ဓါတရားနဲ့သလား မသိပါဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းများသည် ပင် ရဟန်းဖြစ်ပြီးမှ လူ့ဘောင် ရောက်ကုန်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်, “ဥးလာသန” ဆိုတာ ကိုယ်တော့်ညီ အရင်းဆို။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ထက် ကျက်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ ရုပ်ရော အသံပါ တပည့်တော်ထက် သာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာသမား တွေက အရေးပါတော့ သဒ္ဓါတရားနဲ့သလိုဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဟန်းမဖြစ်ခင် ၁၈နှစ်သားလောက်က “မင်း....လူထွက်ပြီး ဒကာကြီးနဲ့ အတူ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး အလုပ်သင်ယင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” လို့ ပြောမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မထွက်သေးဘဲ ရဟန်းဖြစ်ပြီး “ပဌမကျော် အောင်, သကျသီဟ ၂ကျမ်းလား အောင်ပြီးမှ လူထွက်ပါတယ်”။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့သူမှ သာသနာတော်မှာ နေထိုင်တယ်လို့ ယူဆသလား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်, သဒ္ဓါတရားမရှိယင် ဝိနည်းကိုမလေးစား ပါဘူး၊ လူများရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကိုသုံးစွဲပြီး ဝိနည်းတော်အတိုင်း မနေယင် အပါယ်လေးပါးသွားဘို့ သေချာတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီဝါဒကို ကြားကြားနေလို့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဉာဏ်ကောင်း စာတော်ဆွေမျိုးတွေ လူထွက်သွားကြတာထင်တယ်၊ “ဥးကစွာယန” ဆိုတာလဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ တူတော်တယ်ဆိုမဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်, အစ်ကို တဝမ်းကွဲနှင့် အဒေါ်ကလေး တဝမ်းကွဲရဲ့သားပါ, သူကမှ သာပြီးတော်ပါသေးတယ်, ကိုရင်ဘဝ တုန်းက ပဌမကျော်လဲအောင်, သကျသီဟ ကိုရင်စာပြန်ပဲ့လဲ ထိပ်ဆုံး အထိအောင်, အစိုးရဓမ္မာစရိယ, သကျသီဟ (ပရိယတ္တိ) ဓမ္မာစရိယရော အောင်ပြီးမှ လူထွက်ပြီး (ဘီအေ)တောင် အောင်လိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား.....အဲဒီ ညီနဲ့ တူသာ သဒ္ဓါတရား ကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ်တော်ကိုကူညီပြီး သာသနာကို ရွက်ဆောင်လိုက်ရယ် ကိုယ်တော်တို့

တူဝရီးသုံးယောက်ရဲ့ သာသနာဟာ ဗမာတပြည်လုံးတောင် ဆံ့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။သူတို့တွင်မကသေးဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ နှမတဝမ်းကွဲ သားတွေလဲ ကိုရင်ဘဝက ဓမ္မာစရိယအောင်သူတွေ ၂ ယောက်လား, ၃ ယောက်လား ရှိပါသေးတယ်, သူတို့လဲ လူ့ဘောင်ရောက်ကုန်ပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က သူတို့ကို သေသေချာချာ မသိရအောင် သူတို့က ဘယ်မှာနေကြလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့အဖေအဘက်ကသာရှိရင်းတဲ့ စစ်ကိုင်းတောင် ဆရာတော် ဥးဝိသုဒ္ဓိရဲ့ ဝိဇ္ဇာဒေပုဏ်ချောင်မှာ နေကြလို့ သေသေချာချာမသိတာပါ၊ ဥးဝိသုဒ္ဓိ ဆိုတာလဲ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းမှာ ထင်ရှားတဲ့ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ တပါးဖြစ်ပါတယ်, တပည့်တော်နဲ့လဲ ၂ဝမ်းကွဲ ဥးလေးတော်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့အမျိုးက ဉာဏ်ကောင်းတွေ များသလား။

တပည့်တော်။ ။များတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဘုရား၊ ဒါကြောင့် ရွှေဘိုမြို့ စက်ဝိုင်း ဥးထွန်းဇေက တပည့်တော်ရဲ့ညီ သစ်စက်ဝိုင်းတယောက်ကို ပြောသတဲ့၊ ကိုဘသန်းရေ “ဥးဇနကနောက်တော့ ခင်ဗျားတို့အမျိုးထဲက ထွန်းကား တဲ့သူ မပေါ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်တာ ယခုလဲ တပါးပေါ်လာပြန်ပြီ” လို့ (ဥးကစွာယနကို ညွှန်ပြ၍) ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော့်ညီက ဘယ်လိုပြန်ပြောသတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ အဲဒီညီက ခပ်ကြားကြားဘဲ “ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမှာ ဗိုဏ် ဆယ်လုံးရှိယင် သုံးလုံးကတော့ နိုင်ငံကျော်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်” တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း.....ကြားမယ်ဆိုလဲ ကြားစရာပါဘဲ, ကိုယ်တော်ကတော့ ကိုယ်တော့်ညီများ တူများလို့မဖြစ်ဘဲ တမျိုးတဘာသာ ဖြစ်လာတာက ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။လူတယောက်ရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ဟာ ရှေးရှေးဘဝက ပါလာတဲ့ အထုံဝါသနာနဲ့လဲဆိုင်, မိဘ ဘိုးဘွား ဆရာများနဲ့လဲဆိုင်, ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်းအသင်းနဲ့လဲဆိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ရှေးရှေးဘဝကတွေက

လမ်းတမျိုး စဉ်ပေးလိုက်ဟန်တူပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက သစ်ပင်တွေမှာ အသက်ရှိတယ်လို့ ထင်တာရယ်၊ မိုးပေါ်ကကြယ်တွေမှာ လူရွှေ-မရွှေ သိချင်တာရယ်၊ အဲဒီ အချက်တွေဟာ ရှေးရှေး ဘဝကပါလာတဲ့ ဉာဏ်ဓာတ် နေမှာပါ။ ဒီဘဝရောက်တော့လဲ ဘိုးရဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုဟာ တပည့်တော်မှာ ကောင်းသော အထောက်အကူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့လဲ ဇာတ်နိပါတ်တွေကို ကြားရလို့ အားကျတဲ့စိတ်ဟာ ရှေးဘဝဓာတ်ခံ ကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။ အားကျပြီး ကုသိုလ်ပြုတာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ဆွေမျိုးများက ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာတွေများလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ “မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးစသော သူတော်ကောင်းကြီးများကိုလဲ အားကျတာကဟော့ ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်းအသင်းကြောင့်” ဟု ဆိုရမှာပါ။ အဲဒီ အားလုံးကို ခြုံလိုက်တဲ့အခါ တပည့်တော်ရဲ့ လမ်းစဉ်ဟာ ဖြောင့်မှန်သောကြောင့်တွေ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် မန္တလေးကို ဘယ်အရွယ်လောက်ကျမှ နောက်တခေါက် ရောက်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မန္တလေး နောက်တခေါက် ရောက်တဲ့အချိန်ဟာ သကရာဇ် တထောင်နှစ်ရာ ခုနစ်ဆယ်သုံးခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၃ ရက်လို့ မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်အသက်ဟာ ၁၂ နှစ် ပြည့်လုနေပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေးရောက်တော့ ဘာစာတွေ ကုန်ပြီးပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ်နဲ့ ပုဒ်စစ် တချို့ တဝက် ရနေပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေးရောက်ပုံ ပြောပြပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ ရွှေတောင်ကျောင်းက ဥးပဉ္စင်းတပါး အရပ်ပြန်လာတဲ့အခါ ပင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက အမေခေါ်ပြီး “နင့်သားကို မန္တလေး စာသင်ရအောင်ထဲ လိုက်” ပြောလို့ အဲဒီ ဥးပဉ္စင်းနဲ့ ထဲလိုက်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီတော့ ဥးပဉ္စင်းရဲ့ တပည့် ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ တပည့်အဖြစ်နဲ့ အပ်တဲ့ သဘော ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူး၊ မန္တလေးရောက်ယင် ပင်းကျောင်းက ဆွေမျိုးတော်တဲ့ ဥးပဉ္စင်းများ ထိန်းကြလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ အထဲ ခိုင်းဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါပေမဲ့-လောကသဘောနဲ့ တော့ အဲဒီ ဥးပဉ္စင်းထံ တပည့်အဖြစ် အပ်နှံသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီဥးပဉ္စင်းဆိုတာကလဲ သူ့အဖေနဲ့ တပည့်တော်အဖေက ဆွေမျိုးမတော်ပေမဲ့ အလွန်ရင်းနှီးကြလို့ မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ တပည့်အဖြစ်နဲ့ ထိန်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော် ဘိုးနဲ့ ကိုယ်တော် အဖေက ဘယ်သွားနေကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘိုးက နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ခင်မင်ရွာရောက်နေပါတယ်၊ အဖေက စပါးကုန်သည်ဖြစ်နေပါပြီ။ မန္တလေးကို စပါးရောင်းသွားနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ကို မန္တလေးထဲ တွဲကိစ္စမှာ ဘိုးနဲ့ အဖေ မပါတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ကို မန္တလေးပို့ပုံကတော့ မရေမရာကြီးဘဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ “အစမကောင်းတော့ အနှောင်းမသေချာ” ဆိုတာလို နောက်တော့ မကောင်းကျိုးတွေဖြစ်လာတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေးရောက်တော့ အဘယာရာမဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ စာချဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ တွေ့သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့တော့ ဆရာတော်က သဘောကျတဲ့လက္ခဏာနဲ့ “မင်းရောက်လာပြီလားဟေ့” တဲ့၊ ဒါပေမဲ့-ဆရာတော်နေတဲ့ကျောင်းကြီးနဲ့ တပည့်တော်နေတဲ့ ဆီးပင်ကျောင်းက တခြားစီဖြစ်တော့ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူး၊ ဆရာတော်လဲ မကြာခင်ပင် အိန္ဒိယသို့ သက္ကတအသင်သွားဟန်တူပါတယ်၊ မတွေ့တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဥးပဉ္စင်းဆိုတာ မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဥးပဉ္စင်းကြီးက သကျသီဟစာပြန်ပွဲဝင်တာ ကျလို့ ရှက်ပြီး အောက်ပြည်ခြေဟန်တူပါတယ်။ ပဌမရန်ကုန် နောက်တော့ လပုတ္တဘိမ္ဗူ လေးထပ်ကျောင်းဆရာတော်ထံ ရောက်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေးရောက်တော့ ဖြစ်ပျက်ပုံများကို ပြောပြပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ အဖေနဲ့ တွေ့ပါတယ်၊ အဖေက ထမင်း လခပေးစားဖို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က နေပါစေ၊ ကျောင်းမှာဘဲ စားမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ မုန့်ဘိုးပေးထားပါတယ်၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက ခေါက်ဆွဲတလုံး တပဲ၊ ပေါက်စိတ်လုံး တပြားဆိုတော့ နေ့စဉ် ပိုက်ဆံ ငါးပြားလောက်သုံးနိုင်ဖို့ ညနေစာလုံလောက်ပါတယ်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မြောက်ဘက် ကျောက်လမ်းဘေးမှာရှိပါတယ်၊ တပည့်တော် ကတော့ မကြာမကြာ သွားစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ စားရေးအတွက် မဆင်းရဲဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးဘုရား၊ တခါတလေ ကျောင်းမှာ ညနေစာချက်စားပါတယ်၊ တပည့်တော်က-တထောက်ထဲ ထမင်းချက်ပြီး ငါးဘတ်ငါးပိကို ထမင်းအိုးထဲအိုးပြီး စားပါတယ်၊ တယောက်ထဲလဲဖြစ်၊ ငါးပိအိုး တခွက်ထဲနဲ့ စားရလို့ ဝမ်းနဲ့လိုက်တာဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ခေါက်ဆွဲသွားစားဖို့ ပိုက်ဆံကုန်နေလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က မျိုးရိုး အလိုက် ပိုက်ဆံအသုံးချတာပါတယ်၊ ကုန်သင့်မှ ကုန်စေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်မှာပါဘဲ၊ ကိုယ်တော့်အမျိုးကိုယ်က ချွေတာရေးကြောင့် ပိုက်ဆံပေါနေတဲ့ အမျိုးတွေဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဝန်ခံပါတယ်ဘုရား၊ ချွေတာမှုမရှိဖို့ ဘယ်အိမ်မှ မခံနိုင် ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့တမျိုးလုံးဟာ ပိုက်ဆံအသုံး စည်းကမ်းရှိလွန်းလို့ လူမဲ့ မရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်တာပါ၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့သုံးယင် အားလုံးလူမဲ့မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါပေမဲ့ ချွေတာလွန်းအားကြီးလို့ ငတ်နေတာတော့ မကောင်း ပါဘူး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလောက်လဲ မချွေတာပါဘူး၊ စားသင့်သလောက်တော့ စားကြပါတယ်၊ အဖေကတော့ ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ ချွေတာမှုမရှိတဲ့လူ တယောက်ပါ၊ ကောင်းစောင်းစားပါတယ်၊ ထမင်းစားတဲ့အခါ ထမင်း ပူပူပေါ်မှာ ထောပတ်ဆမ်းပြီးစားလေ့ရှိပါတယ်၊ အဲဒီခေတ်က ထောပတ် ကောင်းကောင်း တပိဿာမှ ၃ ကျပ်လောက်သာ ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်တို့အိမ်မဲ့တာဟာ ကိုယ်တော် အဖေ အသုံးအစွဲ များလို့ ဆိုချင်သလား။

တပည့်တော်။ ။မဲ့ဘို့အကြောင်းကတော့ အသုံးအစွဲချည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ပဌမ ကမ္ဘာစစ် နောက်ပိုင်းမှာ ပဲဖြူကလေး ဈေးကောင်းပါတယ်၊ အဖေက စပါးကုန်သည်သာမက၊ ပဲကုန်သည်လဲ အကြီးအကျယ်လုပ်ပါတယ်၊ စစ်ပြီး ခါနီး ပဲဖြူကလေးဈေးအကျမှာ ကုန်သည်အများပင် အမဲ့သာ အဖတ်တင် ရစ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့် အဖေက လူစုံ လူလယ် လူကြွေးထင်ပါရဲ့။

တပည့်တော်။ ။ဆိုစရာဖြစ်နေတာပါဘဲ၊ ဆွေရင်းမျိုးရင်းထဲမှာ အဖေက အလယ်ဆုံးပါ၊ ဘိုးက အိမ်ထောင်ပြုပြီး ရွှေ့ပြောင်းသွားကထဲက အိမ်မှာ လူစုံ အဝင်အထွက် ရှိလာပါတယ်၊ ရုံးကိစ္စဆိုလျှင် အဖေကို အားကိုးကြပါ တယ်၊ ရပ်ကိစ္စ ရွာကိစ္စမှာလဲ အဖေပါတာ များပါတယ်၊ တပည့်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက လူခွန်မပေးရဘဲ အိမ်ခွန်သာပေးရပါတယ်၊ တပည့်တော် တို့ရွာမှာ ပစ္စည်းရှိသူတွေများလို့ တအိမ်ခြောက်ကျပ်နန်း ထားပါတယ်၊ အဲဒီအခါ မည်သည့်အိမ်က မည်မျှပေးထိုက်တယ်လို့ စီစဉ်ဘိုရန် သမာဓိ လူကြီးသုံးယောက်လောက် ရွေးပါတယ်၊ အဖေနဲ့ အခြား ဆွေမျိုးလူကြီး နှစ်ယောက်လောက်စုပြီး တပည့်တော်တို့အိမ်မှာ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ကြတာ ပါဘဲ၊ အစိုးရဘက်ကလဲ ရွာမှာကိစ္စရှိလျှင် တပည့်တော်တို့အိမ်မှာတည်းပြီး အလုပ် လုပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် အဖေ ကုန်သည်လုပ်လို့ မွဲတယ်ဆိုလျှင် မမွဲခင်က ဆွေမျိုးလူကြီးများက သတိမပေးကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပေးကြပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့အိမ်နဲ့ ကပ်နေတဲ့ နေရှင် ဘကြီးတယောက်က စပါးကုန်သည် လုပ်နေကြတဲ့ အဖေနဲ့ ဘိုးလေးကို ပြောပါသတဲ့၊ “ဟဲ့- နင်တို့နှစ်ယောက် ထူးလွန်း ကဲလွန်းတယ်၊ ဒို့အမျိုး ထဲမှာ ရိုးရာအလုပ်နဲ့ မမဲ့ခဲ့ပါဘူး” လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ဘိုးလေးထက် ကိုယ်တော် ဘကြီးက ကြီးသလား။

တပည့်တော်။ ။အမျိုးတွေကများတော့ ဝါစဉ်အားဖြင့်သာ ဘိုးလေး တော် တာပါ၊ အသက်ချင်းတော့ ဘကြီးက အပိုကြီး ကြီးပါတယ်၊ ဘိုးလေး ဆိုသူက ဘိုးရဲ့အဖေ (ဘိုးကြီး)ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်က မွေးတဲ့ သား

ကလေးဖြစ်ပါတယ်၊ အဖေထက်တော့ အများကြီး ကြီးပါသေးတယ်။ အဲဒီ ဘိုးလေးကလဲ စပါးကုန်သည်လုပ်ပါတယ်၊ ဘိုးလေးရဲ့သား (ဘထွေး)လဲ မန္တလေး ဆီးပင်ကျောင်းမှာ ကိုရင်ဝတ်နဲ့ နေပါသေးတယ်၊ နောက်တော့ လူထွက်ပါတယ်။ သူလဲ စပါးကုန်သည်လုပ်ပြီး နောက်တော့ဆုံးရှုံးပျက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် မန္တလေးရောက်တော့ တော-မကျဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တောက ကလေးများထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဘုရား၊ ကိုယ်မသိတဲ့ နေရာကျတော့ နားမလယ်ဘူးပေါ့၊ ဒီလို နဲ့နဲ့ပါးပါး နားမလယ်မှန်း သိတော့ အယင်ရောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ တောသားဘုန်းကြီးများကလဲ လှောင်ကြ ပြောင်ကြနဲ့ အလယ်လုပ်ကြပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို အလယ်လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်းတိုက်ထဲလာပြီး ကုလားတွေက မုန့်ရောင်းကြပါ တယ်၊ မုတ်ဆိတ်ကြီးနဲ့ ကုလားရောင်းတဲ့ “အာတာပူစီ” ဆိုလား၊ အမျှင် အမျှင်နဲ့ မုန့်ကို ဝယ်စားတော့ ကုလားပြန်သွားတဲ့အခါ “အဲဒီ မုန့်ဟာ သူ့ရဲ့ မုတ်ဆိတ်မေးတွေကို ဖြတ်ပြီးတော့ သကြားနဲ့ နယ်ပြီး ဆေးဆိုး ထားတာတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ယုံရောလား။

တပည့်တော်။ ။ မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွံသွားတာနဲ့ နောက်တော့ ဝယ်မစား တော့ဘူး၊ တခြား ကုလားတယောက်ရောင်းတဲ့ နံပြားနဲ့ ကာဖီကိုသာ သောက်တော့တယ်၊ နံပြားတပိုင်း တပြား၊ ကာဖီတခွက်ငယ်ငယ် တပြား ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီပြင်တော့ မြို့ကအစာတွေ ဘာစားရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တခါတော့ ခူးရင်းသီးကို ကိုယ်တော်ကြီးတွေက ပေးတယ်၊ တပည့်တော်က အနံ့တောင် မခံချင်လို့ ပြန်ပေးတော့ “တောသား၊ ဘာ နားလယ်လို့လဲ၊ ဒီဟာ ခူးရင်းသီး သိပ်ကောင်းတာဘဲ”တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘယ်နယ်ပြန်ပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ပိန္နဲသီးလောက်မကောင်းပါဘူးလို့ ပြန်ပြောတော့ အားလုံးက ရယ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ “ဒါလောက် သူများပြောလို့ ငါလဲ ကြိုက်အောင် လုပ်မယ်”လို့ စိတ်ထဲက ကြံလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တော့ ကြိုက်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တော့ မှီတက်နေတဲ့ ခူးရင်းယိုကို သူများစားတဲ့အခါ စားကြည့်တော့ နဲ့နဲ့စားနိုင်ပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ တစတစ ခူးရင်းသီးအစား သင်လာလိုက်တာ နောက်တော့ ခူးရင်းသီးနဲ့တောင် ထမင်းဝအောင် စားတတ်လာပါတယ်၊ ခုအနေတော့ ပိန္နဲသီးတောင်မစားချင်တော့ပါဘူး၊ ခူးရင်းသီးအရသာက လွမ်းသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် မန္တလေးရောက်စမှာ ဘာများ မှတ်မှတ်သားသား ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် မန္တလေးရောက်တော့ အများက “ဆရာတော် ကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးအဆက်ဖြစ်တဲ့ ဉာဏ်ကောင်းကလေး”ဆိုပြီး အရေးပါကြ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ စာတော်ပုဂ္ဂိုလ်များက စမ်းတဲ့သဘောနဲ့ စာ မေးကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီလို ဖြေနိုင်ရက်သားနဲ့ “မင်းလဲ မင်းဥပုသ်လို့ ဖြစ်အုံးမှာဘဲ”လို့ ဗျာဒိတ်ပေးသွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာ ဆိုလိုတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဥပုသ်လေးကြီးက သကျသီဟ (ပရိယတ္တိ) စာမေးပွဲမှာ ကျပြီး ထွက်ပြေးပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ “ဒီလို စာမေးပွဲကျအုံးမှာဘဲ”လို့ ဆိုလို တယ်လို့ နားလယ်ပါတယ်၊ အခြား စာချဘုန်းကြီးတပါးကတော့ သင်္ဂြိုဟ် ဘက်က မေးပါတယ်၊ ဖြေလဲ ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ “ကျော်သလောက် မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”လို့ ပြောသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် မှာ ငယ်ငယ်ကပင် မလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်လို သာမန်သတ္တဝါအတွက် မဆန်း ပါဘူး၊ ဘုရားရှင်တောင်မှ တိတ္ထိတွေက သိပ်ပြီး မလိုလားကြသေးတာဘဲ မဟုတ်လား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ စာသင်ရပုံကို ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ ပဌမ ရောက်စတော့ သခိုင်ကတက်လာတဲ့စာကိုဘဲ ဆက်ပြီး တက်ရပါတယ်၊ တနှစ်လောက်ကြာတော့ အစိုးရ ပဌမပြန် အငယ်တန်းမှာ ဝင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အောင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စာရတာသာရှိတာဘဲ အဓိပ္ပါယ် ကောင်းကောင်းနားမလယ် ပါဘူး၊ အရွယ်ကလဲ ၁၃နှစ်သားရှိသေးတော့ အများကိုယ်တော်တွေက သူတို့ဖြေပြီးလို့ လာကြည့်ကြတာ ပြည့်နေတာဘဲ၊ ဟိုကပြော- သည်က ပြောနဲ့ ပြောလိုက်ကြတာ ပညာဝန် ဥပစာဆိုတာကလဲ ကလေး တယောက်ထဲပါတာမို့ ဘာလုပ်လုပ်သဘောကျပြီး ကြည့်နေတာဘဲ၊ အားလုံးက အောင်မယ်လို့ပြောကြတော့ တပည့်တော်လဲ အောင်မယ် လို့ဘဲ ထင်ခဲ့တာဘဲ၊ ဂေဇက်ထွက်တော့ မပါလာဘူး၊ အိပ်ရာထဲသွား စောင်ခြုံပြီးလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ၁၃ နှစ်သားဆိုတော့ ငယ်လဲငယ်လွန်းပါသေး တယ်လေ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းလဲမဟုတ်တော့သာပြီး ငယ်သလိုလဲ ဖြစ်နေပါတယ်၊ နောက်တနှစ်ကျတော့ ၁၅ နှစ် မပြည့် သေးယင် စာမေးပွဲမဝင်ရဘူးလို့ ဥပဒေလုပ်လို့ ၁၄ နှစ်သားအရွယ်မှာ စာမေးပွဲမဖြေရပါ၊ အဲဒီနှစ်မှာတော့ စာကိုကောင်းကောင်းနိုင်နေပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုသင်နည်းနဲ့သင်လို့ နိုင်တာလဲ၊ ကျက်တဲ့စာတွေက ကြေလို့လား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး စာသင်နည်းမှန်လာလို့ပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုမှန်လာတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။သဒ္ဒါသင်ယင် ပဌမ(၁)နာမ်ဂိုဏ်း၊ အာချာတ်ဂိုဏ်း၊ ကြေရ ပါတယ်၊ (၂)သုတ်စဉ်၊ သုတ်နက်၊ ကြေရပါတယ်၊ (၃)တသုတ်အတွက် ဆိုင်ရာရုပ်များကိုလဲတွက်တတ်ရပါတယ်၊ ဒါလောက်ဆိုယင် သဒ္ဒါဘက်က အခြေခံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သဒ္ဒါကြီးပါဠိကို မကျက်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကျက်သွ် မလိုပါဘူး၊ စာမေးပွဲအတွက်တော့ ကျက်ကြရ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ကျက်မှုကြောင့် သဒ္ဒါအခြေအနေတော့ သိပ်ပြီး မတိုးလာပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အများကတော့ သဒ္ဒါကြီးကို အရကျက်ကြရတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ရွာဘုန်းက အရကျက်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့- ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရောက်တော့ သူများတွေ ရုပ်တွက်ကြပါတယ်၊ တပည့် တော်က သူတို့လောက် မတွက်တတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာသင်နည်းကို ဘယ်သူကပြောင်းပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ကံကောင်းချင်တော့ နောင်အခါ မြောင်းမြ ဆရာတော်ဖြစ်မဲ့ စာချဘုန်းကြီးက ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် စည်ရှင်ကျောင်းက နေပြီး တပည့်တော်တို့ ဆီးပင်ကျောင်းကို ပြောင်းလာပါတယ်၊ ဆီးပင် ကျောင်းမှာ အတော်အတန် စာဝါသနာပါတဲ့ ဥပပဉ္စင်းများဟာ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးဆီမှာ စာတက်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို ခေါ်လာတဲ့ ဥပပဉ္စင်းလဲ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးဆီမှာ စာတက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆီးပင်ကျောင်းဘုန်းကြီးက စာမချဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဆီးပင်ကျောင်းဘုန်းကြီးလဲ စာချပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နဲ့နဲ့ ပျင်းဟန်တူပါတယ်၊ နောက်တော့ လူထွက်ပါတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်း သဘောကောင်း၊ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယလဲအောင်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးကလဲ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ ပါဘဲ၊ သည့်ပြင်လဲ ဥပနိယမဆိုတဲ့ သကျသီဟဓမ္မာစရိယလဲ ရှိပါသေး တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဆီးပင်ကျောင်းဟာ စာတော်တဲ့စာသင်သားတွေ စာချဘုန်းကြီးတွေနဲ့ အလွန်မြိုင်ပါတယ်၊ စာသင်သားတွေလဲ (၄၀)ခန့် လောက်ရှိပြီး ကျောင်းလဲပြည့်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်နည်းနဲ့ စာသင်ပုံပြောင်းခဲ့သလဲ။

တပည့်တော်။ ။သာမဏေအများ အလယ်တိုက်ကြီးအောက်မှာ ညဉ့်အခါ စာပြန်ကြပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ချင်းရုပ်တွက်ပုံကိုမေးကြ၊ ဖြေကြ ပါတယ်၊ တပည့်တော်က သူတို့လိုမဖြေတတ်ပါဘူး၊ စာအရကတော့ သူတို့ထက်သာပါတယ်၊ စာရပေမဲ့ အသိကနဲတော့ ရှက်ပါတယ်၊ တနေ တော့ နေရာချင်းနီးကပ်နေတဲ့ ဥပဉ္စာဆိုတဲ့ ဥပပဉ္စင်းတပါးအထဲမှာ “တပည့်တော်တော့ ဒီဘဝမှာ ရုပ်ကောင်းကောင်းတွက်တတ်တော့မယ် မထင်ပါဘူး”လို့ ငြီးမိပါတယ်၊ အသံကလဲ ဝမ်းနဲ့သံ ပါဟန်တူပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ စာကျက်တဲ့နည်းနဲ့တော့ ရုပ်တွက်တတ်သွ် မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ဥးဉာဏက ဘယ်လိုပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သနားဟန်တူပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ စာချဘုန်းကြီးကို “ကောင်ကလေးကရုပ်မတူကံတတ်လို့ ငြီးနေရတာ” ဟု လျှောက်ပါသတဲ့။ ဒီတော့ အဲဒီစာချဘုန်းကြီးက ကိုရင်တပါးဆိုနေတဲ့ နာမ်ဂိုဏ်းကို အလိုက်ခိုင်းပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ဝမ်းသာလာတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ရင်နဲ့အတူ တခေါက်ကုန်တော့ တပည့်တော်ချည်း “နောက် တခေါက်ထပ်ပြီး အဆိုခိုင်းပါတယ်၊ အဲဒီနာမ်ဂိုဏ်းကုန်တော့ နာမ်ရုပ်တွေ ကျေလိုက်တာ မပြောနဲ့ တော့၊ “ငါ့မသိတဲ့နာမ်ရုပ်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး” လို့ တောင် ထင်မိပါတယ်။ နာမ်ဂိုဏ်းကိုလဲ ည-ဘုရားဝတ်တက်အပြီးမှာ ရွတ်အလိုက်တာ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးကတောင် “တော်လောက်ပါပြီဟာ” ဟု တားယူရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နာမ်ဂိုဏ်းကုန်တော့ ဘာစာဝါ ပို့ချပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အာချာတ်ဂိုဏ်း ချပေးပါတယ်၊ ဒီနောက်တော့ ရူပသိဒ္ဓိကို အလိုက်ခိုင်းပြီး ဓမ္မပဒတဝါပို့ချပေးပါတယ်။ ရူပသိဒ္ဓိပို့ချတဲ့အခါမှာ စာလိုက် ဥးပဉ္စင်းတွေ တော်တော်များများပါတယ်၊ တပည့်တော်က ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ နောက်ဆုံးကလိုက်ရပါတယ်၊ စာချဘုန်းကြီးက ချပေးသမျှ နိယာမတွေကို တပည့်တော်ရနေပါတယ်။ “စပ်ဆိုင်လာတဲ့ အခါ ရွတ်ကြစမ်း”လို့ စာချဘုန်းကြီးကခိုင်းလျှင် ဥးပဉ္စင်းတွေက သွက်သွက်မရွတ်တတ်ပေမဲ့ တပည့်တော်ကရွတ်တတ်ပါတယ်၊ ဥးပဉ္စင်း တွေက နောက်လွဲပြီး တပည့်တော်ကို ကြည့်ကြပါတယ်၊ “အာကကောင် ကလေးဘဲ” ဆိုတဲ့မျက်နှာနဲ့ တပည့်တော်ကတော့ ကောင်ကလေးပေမဲ့ အဲဒီ ဥးပဉ္စင်းများကို ကိုယ့်ထက်သာတယ်လို့ မယူဆပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဓမ္မပဒလဲ ဒီလိုအများနဲ့ ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဓမ္မပဒတော့ တပည့်တော်တယောက်ထဲပါ၊ နေ့ဆွမ်းစားပြီး နာရီဝက်လောက်ဆိုရပါတယ်။ တခါခါ တပည့်တော်က ထမင်းစားပြီး အိပ်ချင်လို့ ဘုန်းကြီးက ရွှေကချသွားတာကို တပည့်တော်ကငိုက်လျက် ဆိုသွားတာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က အအိပ်အငိုက်ဝါသနာပါသလား။

တပည့်တော်။ ။ဝါသနာလို့ ဆိုရမယ်ထင်ပါတယ်၊ နောက်လဲ အဲဒီလိုအိပ်ငိုက် တဲ့ အကြောင်းများကို လျှောက်ပါဥးမယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရူပသိဒ္ဓိနဲ့ ဓမ္မပဒကို ကုန်အောင်တက်ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိပါဘူး၊ ကုန်တယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးကြရတဲ့အခါမှာ တပည့်တော်ကို ခေါ်လာတဲ့ ဥးပဉ္စင်းရဲ့ ရဟန်းဒကာများရွာကို သွားကြပါတယ်။ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးလဲ ပါပါတယ်။ စဉ့်ကိုင် အနောက်က ဝန်းသိုဆိုတဲ့ရွာပါ။ အဲဒီရွာရဲ့ အနောက်ကျောင်းက ရဟန်း ဒကာကြီး ဥးထယ်၊ ရဟန်းအမကြီး ဒေါ်ထိုက်တို့ ကိုးကွယ်တဲ့ကျောင်းမို့ အဲဒီကျောင်းမှာနေရင်း ရူပသိဒ္ဓိကို ကိုရင်တပါးနဲ့အတူ ဆက်၍တက်ရ ပါတယ်။ ညကျယ်င် တယောက်နဲ့တယောက် ခက်တဲ့ရုပ်တွေကို အပြိုင် မေးကြ-ဖြေကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရူပသိဒ္ဓိကို အတော်နိုင်နိုင်နားနားလည် ပါတယ်၊ ဓမ္မပဒကိုလဲ ကိုယ်တိုင်ဆိုရတာဖြစ်လို့ အတော်ကြေနေပါတယ်။ ဝတ္ထုတွေကိုလဲ အများကြီးသိပြီး အနက်ဉာဏ်လဲ ရင့်သန်နေပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ၁၄ နှစ်ပြည့်ခါနီးလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပလိပ်ပြေးရင်း စာတက်ရတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော် အတွက် စာဝါ မပျက်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီရွာက ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်အတွက်တော့ ရောက်တဲ့နေရာက အရေးပါ ကြလို့ ပျင်းစရာရယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ အဲဒီရွာမှာ ကျောင်းဒကာ ရဟန်း ဒကာကြီးရဲ့ သွီးအကြီးဆုံးက အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပါတယ်၊ မလေးပိုတဲ့၊ တပည့်တော်ကို “ကိုဌေး၊ ကိုဌေး”နဲ့ အရေးစိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကျောင်း ဒကာကြီးများက ကြလက်ကားကုန်သည်ကြီးဖြစ်တော့ မန္တလေးမှာ လက်ကားကြံဆိုင် ထွက်တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ကြံတစည်းတစည်း ပေးလို့ ဈေးချိုကနေ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ထိအောင် ထမ်းလာခဲ့တာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ကျောင်းသားဆိုပေမဲ့ အသက်က ၁၄ နှစ်လောက် ဆိုတော့ အတော်ကြီးနေပြီ၊ မရှက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒါကတော့ အမကြီးလိုနေတဲ့သူက ချစ်လို့ ပေးတာဖြစ်တော့ ထမ်းလာရတာ မရှက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သကျသီဟ (ပရိယတ္တိ)အောင်ပြီး ဖြစ်တဲ့ စာချ-စာသင်များဘို့ လပြည့်နေ့တိုင်း ပြစ်တောင်း၍ လုံးနဲ့ ဆွမ်းဆံ

ယူတို့ရန် သကျသီဟဘုရားထံ သွားရပါတယ်။ အဲဒီက ပြန်လာတဲ့အခါမှာ လမ်းကတိုက်တွေ အိမ်တွေရွှေ့က ဖြတ်လာရပါတယ်။ သူတို့ကလဲ တိုးတိုး တိတ်တိတ်နဲ့ “ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သူတောင်းစား” လို့ ဆိုချင် ဆိုမှ၊ အဲဒီလိုတောင်းပြီး ရှက်တာပေါ့သူရား။ [လူကွယ်ပစ္စည်းများတည့်ပြီး ထမ်းရတဲ့တောင်းကို “ပြစ်တောင်း” ဟု ခေါ်သည်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ရှက်တော့ ဘာလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘဝကိုက ဒီလိုဖန်တီးလာတော့ ဒီလိုဘဲ လုပ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အအေးမိပြီး ဖျားတဲ့အခါကျတော့ သူများလို အဖျားပျောက်တို့ တောင့်တမဲ့အစား “သေသွားပါတော့” လို့ တောင့်တ မိပါတယ်။ ဒီတခါသေယင် ပြုထားတဲ့ ရေလှူ ပန်းလှူ ဥပသ်စောင့်တဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဒီဘဝထက် အဆင့်အတန်းမြင့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နေ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်က ပြစ်တောင်းထမ်းရတာကလေးအတွက် သေချင် လောက်အောင် ရှက်ရသလား၊ သရိုင်းရွာတုန်းက မထမ်းခဲ့ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အမှန်ဘဲ သေချင်လောက်အောင် ရှက်ပါတယ်၊ သရိုင်းရွာ တုန်းကတော့ ကျေးရွာထုံးစံဖြစ်နေလို့ သပိတ်တို့ ပြစ်တောင်းတို့ ထမ်းရ ပေမဲ့ ရှက်စရာလို့ မယူဆခဲ့ပါဘူး။ မန္တလေးရောက်တော့ အဆင့်အတန်းက တမျိုးစီဖြစ်လို့ ရှက်တာပါ။ တပည့်တော် ငယ်ငယ်ကထဲက မူရှိပါတယ်။ အမတွေ-အဒေါ်တွေက မုန့်ပေးတဲ့အခါ တပည့်တော်က မယူပါဘူး။ “ငါက သနားလို့ ပေးတာ” လို့ ပြောပြီးပေးယင်၊ ကျုပ်ကို မသနားနဲ့ “ဒုက္ခိတသံတွာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောပြီး မယူပါဘူး။ “ငါ့မောင်ကိုချစ်လို့ ပေးတာ၊ ငါ့တူကိုချစ်လို့ ပေးတာ” လို့ ပြောမှ ယူပြီးစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော် အဖေက စပါးရောင်းတို့ မကြာမကြာလာတော့ ကိုယ်တော်လဲ မြို့ထဲ မကြာမကြာ သွားမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် အဖေလာတိုင်းတော့ မသွားပါဘူး၊ တခါ တခါတော့ သွားပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က ကမ်းနားမှာရှိတဲ့ ပွဲစားတွေအိမ် မှာလဲ အိပ်ဘူးပါတယ်၊ ဈေးချိုအနောက်က သင်္ကန်းတန်းမှာလဲ အိပ် အနေ များပါတယ်၊ ယခုမာသသင်္ကန်းတိုက်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ဥဒုလ္လသစ် အိမ်မှာ အဖေက တည်းလေ့ရှိပါတယ်။ ထိုအိမ်ရဲ့ နောက်ဘေးဝင်းထဲ

မှာဘဲ(သူတို့ဆွေမျိုးတွေဖြစ်လို့) တည်းပါတယ်။ သရိုင်းက အလှူရှိယင် အဲဒီ ဥဒုလ္လသစ်ဆီမှာ ပရိက္ခရာဝယ်ကြလို့ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်ရဲ့ အသိတွေ မန္တလေးမှာ များနေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မများပါဘူး၊ အဲဒီသင်္ကန်းတန်းက ဆွေမျိုးများလောက်ဘဲ ရှိပါတယ်။ အဖေနဲ့ အတူ ပွဲစားတွေ စက်ပိုင်တွေရဲ့ အိမ်တို့ ထိုက်တို့တော့ ရောက်ဘူးပါတယ်၊ အကျွမ်းမဝင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီလို ဝင်ထွက်သွားလာနေရတာတော့ မရှက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အလှူခံသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဘာရှက်စရာရှိတုန်း၊ တပည့် တော်ရဲ့ ပုံပန်းနှင့် နေထိုင်ပုံအချိုးအစားက အဲဒီ ပွဲစား စက်ပိုင်တွေရဲ့ သား တွေထက် အောက်မကျပါဘူး။ စာပေပညာမှာ တပည့်တော်က သဒ္ဒါပါ သေးတယ်၊ သူတို့ အင်္ဂလိပ်စာပညာသင်ပေမဲ့ အဲဒီအချယ်မှာ သိပ်မတတ်ကြ သေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ တော်သားဘဲ၊ ကိုယ်တော် စိတ်က ဒီနေရာမှာ အောက်ချမထားဘူး။

တပည့်တော်။ ။ ဘာအောက်ချစရာရှိလဲ၊ သူတို့တော့လဲ ဒီလိုစပါးကုန်သည် ဘဝမျိုးက တိုးတက်သွားကြတာ များပါတယ်၊ အဖေက ထွမ့်သွံတော်ကို မန္တလေးထားတာဟာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်။ “ဘုန်းကြီးဖြစ်ယင်လဲ စာတတ်ဘုန်းကြီးဖြစ်ရော၊ ဘုန်းကြီးမဖြစ်ယင်လဲ မန္တလေးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရော” လို့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော် အဖေက မန္တလေးကို သဘောကျသလား။

တပည့်တော်။ ။ သဘောကျတာတော့ မပြောနဲ့ တော့၊ မာသသင်္ကန်းတိုက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်ကိုတောင် ဝယ်ဘို့စိတ်ကူးသေးတယ်၊ ရွာကဆွေမျိုး တွေဖျက်လို့ မဝယ်ဖြစ်တာပါ။ ထိုအချိန်က မြေရောအိမ်ရောမှ နှစ်ထောင် လောက် ပေးရမှာပါ၊ အိမ်က သိပ်မကြီးသော်လဲ နေလောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တော် အဖေ မန္တလေးနေဖြစ်ယင် ကိုယ်တော်လဲ ဘုန်းကြီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးဘဝကို အထင် မသေးပါဘူး။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးဘဝကို ယခုလဲ

အထင်ကြီးနေတာပါ။ ဒါကြောင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော် အားလုံးကို အထင်သေးမခံရအောင် တပည့်တော် စိတ်ကူးနေတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုလုပ်ဘို့ စိတ်ကူးသလဲ၊ ပိုက်ဆံကိုအထင်ကြီးတဲ့ လောကထဲ မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ တောင်းရမ်းစားနေရတဲ့ ဘုန်းကြီးဘဝကို ဘယ်သူက အထင်ကြီးမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားလို အပေါ်ယံတေးတဲ့လူတွေအတွက်တော့ အထင် သေးစရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့(ဘုရားအမိန့်တော်အတိုင်း)ဝိနည်းသီလကိုထိန်းပြီး သမာဓိရရနဲ့ ဝိပဿနာပညာကိုသာ ကြိုးစားနေကြယင် ဘယ်သူကမှ အထင်မသေးပါဘူး။ ယခုတော့ လိုချင်မှုအားကြီးနေလို့ ဝိနည်းတော် အတိုင်းလဲ မနေကြလို့ အထင်သေးခံရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝိနည်းတော်အတိုင်း နေပေမဲ့ ခေတ်လူတွေကတော့ အထင်သေး မှာပါဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ “ခေတ်လူ” ဆိုပေမဲ့ တချို့က ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေးစားတဲ့ လူတွေ အများပင်ပါဝင်ပါတယ်၊ ထိုလူများကတော့ ဝိနည်းတော်အတိုင်း နေကြယင် အထင်မသေးပါဘူး။ လေးစားကြ၊ ရိုသေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကျေးဇူးမှာ ကျောင်းထိုင်နေကြတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးများကို အထင် မသေးအောင် ဘယ်လိုစဉ်းမလဲ။

တပည့်တော်။ ။အလွယ်ကလေးပါဘုရား၊ ဝိနည်းတော်အတိုင်း ဣန္ဒြေရရ နေပြီး ကျေးဇူးက ကလေးများကို ခေတ်အလိုက် ပညာတတ်အောင်၊ စာရိတ္တကောင်းအောင် သင်ပေးနိုင်လျှင်၊ လူကြီးများကို “ဘာသာရေး ယဉ်ကျေးအောင် ဟောပြောနိုင်လျှင် ဘယ်တော့မှ အထင်မသေးပါဘူး။ ထို့ အရည်အချင်း မရှိသင့်တော့ အထင်သေးသူရဲ့အပြစ် မဟုတ်ပေဘူးပေါ့ ဘုရား။ ဒီကိစ္စနှင့်စပ်၍ ရေးစရာတွေကို “အနာဂတ်သာသနာရေး”ကျမ်း မှာ အတော်ကလေး ရေးပြီးပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အဖေက မန္တလေး ခဏခဏရောက်တော့ ကိုယ်တော်လဲ၊ ကိုယ်တော် အဖေဆီသွားတဲ့အခါ ပွဲမကြည့်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အား...အဖေဆီသွားမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းက ပွဲမကြည့်ဘူး ဆိုရင် တားမြစ်ပေမဲ့ ခိုးခိုးကြည့်တဲ့ ကိုရင်တွေနဲ့အတူ ခိုးပြီးကြည့်နိုင်ပါ

တယ်၊ တပည့်တော်က ပွဲဝါသနာ ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အကန့် အဆိုကို နားမလည်ပါဘူး၊ သူတို့ခင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုသာ မှတ်တာပါ။ ခိုးကြည့်တဲ့အခါရော၊ အဖေတို့နဲ့ ကြည့်တဲ့အခါရော၊ ဇာတ်လမ်းမပြီးခင် တပည့်တော်က မပြန်ချင်ဘူး၊ သူတို့ပြန်တော့ ပြန်ရလို့ စိတ်မကြေနပ် ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ပွဲသွား ဝါသနာပါသလား၊ အလောင်းအစားကော ဝါသနာမပါဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အလောင်းအစားလဲ သိပ်ဝါသနာပါတာဘဲ၊ ကျွဲမီးဖို၊ ကျင်ဖဲ ဆိုတဲ့ ဖဲလဲ အပျော်တမ်း ကစားတတ်ပါတယ်၊ ကြွေလဲ ပစ်တတ်ပါတယ်၊ ပွဲသွားတဲ့အခါ ကစားမျိုးစုံလဲ နဲ့ပါးပါးတော့ လောင်းလိုက်သေးတာ ဘဲ၊ လှေပွဲတို့ မြင်းပွဲတို့ တွေတဲ့အခါလဲ လောင်းသေးတာဘဲ၊ ရှုံးတာများ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ကျောင်းသားရှိသေးတယ်၊ ကစားတဲ့အတတ်ကတော့ တော်တော်စုံနေပြီ၊ ဒါတောင် စာတတ်အောင်သင်ပြီး ရဟန်းဖြစ်လာတာ တော့ ချီးမွမ်းစရာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ ကလေးဘဝနဲ့ ကစားမျိုးစုံပေမဲ့ ဆရာသမား များက စာကိုလဲ စုံအောင်သင်ပေးကြတာဘဲ၊ ပါဠိစိကုံးနည်း၊ ဂါထာ စီနည်းကို ၁၃ နှစ်သားကသင်ပေးပြီး မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချ ဘုန်းကြီးက စာအရေးအသား ကောင်းအောင်လို့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ ပျိုကဗျာလင်္ကာ တေးထပ်တို့ကိုလဲ လေ့လာစေပါတယ်။ ၁၄ နှစ်၊ ၁၅ နှစ် သားလောက်မှာ အတော်အတန် တတ်နေပါပြီ။ တပည့်တော် စာတော် တာက တတိုက်လုံးသိနေတာဖြစ်တော့ နောင်ခါ ဂိုဏ်းဇာတိကုဋ္ဌ မဟာ နာယကတပါးဖြစ်မည့် ထိုအချိန်က တိုက်ကြပ်ဆရာတော်ကလဲ အများ ကျောင်းသားတွေကို ပို့ချပေးတဲ့ စာအတွက် ညနေတိုင်း ကျောင်းသား တွေ စာဆိုတို့ လာရောက်သော်လဲ တပည့်တော်ကိုတော့ မလာနဲ့ တော့တဲ့ မည်သည့်စာအုပ်မှာ ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကျက်ခဲ့လို့ ပြောပါတယ်၊ တပည့်တော်က အားလုံးရဲ့ အယင် ရနင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ပညာဘက်မှာတော့ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့အပြင်၊ ကံလဲ ကောင်းတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ပညာဘက်မှာသာ ကံကောင်းတာမဟုတ်သေးပါဘူး၊ စာရိတ္တ
ဘက်မှာလဲ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီး
လူကောင်းဖြစ်တဲ့ ဘိုးရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ကြီးခဲ့ရပါတယ်။ ကျောင်းနေ
တော့လဲ စာကိုအကြောင်းပြုပြီး ဆရာသမားကြီးများက အရေးစိုက်ကြ
လို့ စာရိတ္တကောင်းရပါတယ်။ ဒါ့ထက်ပိုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ဖြစ်တဲ့
စစ်ကိုင်းမဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့ရတာလဲ ကံကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုဆက်သွယ်ပြီး ဖူးတွေ့ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ၁၃ နှစ်သားလောက်မှာ မန္တလေးမှာ ပထဝီဖြစ်
လို့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးနဲ့ တပည့်တော်ဆရာ
အပါအဝင် ဥပုသ်ဦးများ စစ်ကိုင်းချမ်းအေးဆရာတော်ဘုရားကိုမှီခိုပြီး
ဓမ္မာရုံချောင်မှာနေကြပါတယ်။ သက်သတ်လွတ် ဆားဟင်းကိုစားကြရ
ပါတယ်။ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးနဲ့ အခြား ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ဘုရား
များကလဲ ဂရုစိုက်တော်မူကြပါတယ်။ စာကိုတော့ အားလုံးဘဲ တိုးတိုး
ကလေးအံကြရပါတယ်။ နေ့လယ်မှာဆိုယင် သစ်ရွက်ကြွေသံ၊ ငှက်သံမှ
တပါး ဘာသံမှမကြားရပါဘူး။ စစ်ကိုင်းတောင်က ယခုလောက်လဲ
မစည်ကားသေးပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ ကျောင်းသားငယ်ပေမဲ့ အလွန်
ပျော်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်လဲ သက်သတ်လွတ် ဆားဟင်းကိုစားနိုင်သလား။

တပည့်တော်။ ။စားနိုင်ပါတယ်၊ ချမ်းအေးဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပဋိပတ်
အကျင့်ဘက်မှာပါဝင်ပေမဲ့ ပရိယတ်ကိုအလွန်အားပေးတော်မူပါတယ်။
တပည့်တော် စာတော်တာကိုသိတော်မူလို့ အထူးအရေးစိုက်တော်မူပါ
တယ်။ ထမင်းစားပုံစားနည်းကို သင်ပေးပါတယ်။ ပတ္တပိဏ်စားသလို
ဇလုံကြီးထဲမှာ ဟင်းရောဆွမ်းရောထဲပြီး ထမင်းလုတ်ကို (ဝိနည်းတော်
အတိုင်း) ပြင်ပြီးစားရပါတယ်။ ထမင်းလုတ်ပြင်နည်းကို ဒန်ပူစားရင်း
အနားကထိုင်ပြီး ပြတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီအခါတုန်းက မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်မှာ
သီတင်းသုံးတော်မူသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နဲ့နဲ့နာမည်ကြီးလာလို့ လူတွေအလာများတဲ့အခါ ကမ္မဋ္ဌာန်း
အလုပ်ပျက်တဲ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထရုကြီးတွေကိုကာစေပြီး ယခု

မဟာသုခချောင်နေရာမှာ လူတွေမခံဘဲ တရားသက်သက် ကျင့်နေတော်
မူပါတယ်။ ဆွမ်းပို့တဲ့ဗုဒ္ဓါလံတပါးသာ ဝင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီအထဲကို ကိုယ်တော်ရောက်ဘူးသလား။

တပည့်တော်။ ။ တနေ့တော့ ဆွမ်းပို့သွားတဲ့ အတိသုခဘုန်းတော်ကြီးက
တပည့်တော်နဲ့တွေ့လို့ “လာဟေ... လိုက်မလား” လို့ ခေါ်ပါတယ်။
တပည့်တော်က လိုက်သွားပါတယ်။ ချောင်ထဲဝင်ခါနီးတော့ သော့ခတ်
ထားတဲ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းဝင်ရပါတယ်။ အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေ
တာတောင် ခြေသံမကြားစေနဲ့ လို့ သတိပေးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကျောင်းတွင်းရောက်တော့ ဆရာတော်ကိုတွေ့ရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မတွေ့ရပါဘူး၊ မနေ့က ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးဆေးထားတဲ့ ဆွဲ
ချိုင့်ကလေးကို ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့နေရာအနီးမှာတွေ့လို့ အဲဒီ ဆွဲချိုင့်ကို
ယူပြီး ယနေ့ယူလာတဲ့ (အကပ်ခံပြီး) ဆွဲချိုင့်ကို ထားခဲ့ရပါတယ်။ တိတ်
တိတ်ကလေး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပြီး ဝင်းတံခါးပေါက်အပြင် ရောက်တဲ့အခါ
သော့ခတ်မြဲ ခတ်ရပါတယ်။ ပြီးတော့မှ တုံးကလေးကို(၃) ချက်လောက်
ခေါက်ရပါတယ်။ ဆွဲချိုင့်ထားခဲ့ပြီးပါကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လောက်ကြာကြာ လူတွေမခံဘဲ အားထုတ်တော်မူသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သုံးနှစ်လောက်ကြာတယ်လို့ ကြားဘူးတာပါ။ နောက်
တော့ မကျန်းမာလို့ အတင်းပင့်ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီဆရာတော်က
တပည့်တော်ကို ရဟန်းဖြစ်ခါနီးမှာ အထူးဂရုစိုက်တော်မူတဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်
ဆရာဖြစ်လာပါတယ်။ တပည့်တော်မှာ အဲဒီ ဆရာတော်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
တွေ့ရတဲ့အတွက် သာသနာရေးကိစ္စမှာ သဘာဝကျကျ အစစ်အမှန်ကို
လိုက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ အလွန်ကျေးဇူးတော်ကြီးမားလှပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အခြား ဘယ်ဆရာတော်များကို အထူးလေးစားပါသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပရိယတ်ဆရာတော်များကတော့ နောက်လာမည့်ဆရာတော်
အများပါ။ ပဋိပတ်တော်ကတော့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၊ ချမ်းအေး
ဆရာတော် အတိသုခဆရာတော်နှင့် ပရိယတ်စာသင်တိုက်လဲရှိ ပဋိပတ်လဲ
ကျင့် ဝိနည်းသိက္ခာကိုလည်း အထူးလေးစားတော်မူတဲ့ ငကင်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးများဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီငကင်းဆရာတော်ကြီးများဟာ မြောင်းမြ

ဆရာတော်ရဲ့ ဆရာသမားလဲဖြစ်တော်မူကြပါတယ်။ တပည့်တော်ပရက္က၊ စာချဖြစ်ပြီးမှ စစ်ကိုင်းချောင်မှားတွေ့ရပါတယ်။ စကားပြောတဲ့အခါ သိမ်မွေ့တော်မူပုံကို မပြောနဲ့တော့၊ စကားတလုံးတလုံးကို ဝါဂွမ်းနဲ့ ခံယူထားတိုတောင်ကောင်းတော့တာဘဲ။ အဲဒီဆရာတော်များက တပည့်တော်ကိုလဲ ဂရုစိုက်တော်မူကြလို့ တပည့်တော်မှာ ပရိယတ်ဆရာတော်များရဲ့ ကျေးဇူးသာမက၊ ပဋိပတ်ဆရာတော်များရဲ့ ကျေးဇူးတွေကလဲ မကုန်နိုင်အောင် ဆပ်ဘို့ကြေးတင်နေသလိုဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် သာသနာပြုရာမှာ ပဋိပတ်ကိုယ်ကျင့်မပါသော သာသနာကို တပည့်တော် မပြုနိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ကဘုန်းတော်ကြီး အများကလဲ ဂရုစိုက်ကြတယ်ဆို၊ ကိုယ်တော်ကလဲ အဲဒီ ငယ်ငယ်တုန်းက ထူခြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့ နေရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုလဲဘယ်ဟုတ်မလဲ ဝါသနာအိုတာအခက်သားဘဲဘုရား၊ ညနေ ၃ နာရီအချိန်မှာ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးက ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာပို့ချပါတယ်။ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးက စာဆိုပါတယ်၊ စာတော်သော ဘုန်းကြီးဥပဇ္ဈင်အများဘဲ စာလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုရင်တွေနဲ့ တပည့်တော်က သိမ်ကျောင်းတံခါး ပိတ်ပြီး ဘောကန်ကြတာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘုန်းကြီးများက မသိကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တရုတ်မက ၂ ရက်မကဆိုတော့ သိကြမှာပေါ့ဘုရား၊ တခါတော့ တိုက်ကြိတ်ဘုန်းတော်ကြီးလာပြီး ဖမ်းတာပါ။ ကိုရင်အများ ထွက်ပြေးကြပါတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ အဝေးမပြေးနိုင်တာနဲ့ သိမ်ကျောင်းဘေးနားကပ်နေပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးက “ဟဲ့ကောင်လားလား” လို့ ခေါ်တာနဲ့ သွားရပါတယ်၊ ဘောကန်တဲ့ကိုရင်တွေကို အခေါ်ခိုင်းလို့ ခေါ်ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့က လွန်ကိုလွန်ပါတယ်၊ နှင်မထုတ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ နှင်တော့ မထုတ်ပါဘူး၊ ဒဏ်ပေးလို့ အားလုံးဒဏ်ထမ်းရပါတယ်၊ ဒီနောက်တော့ တပည့်တော်တို့ဘော့ပွဲလဲ ပျက်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘော့လုံးက ဘယ်ကရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်ကမှ မရပါဘူး၊ သင်္ကန်းစုတ်တွေကိုလုံးပြီး ဘော့လုံး လုပ်ကြတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ဘော့လုံးက ဝံသာနုဘော့လုံးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ခေတ်က အများအားဖြင့် ဝံသာနုစိတ်ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော့လုံးကိုတော့ ဝံသာနုစိတ်နဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ တာဝန်ယူပြီး မဝယ်ကြလို့ လွယ်တဲ့နည်းနဲ့ သင်္ကန်းစုတ် လုပ်ကြတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော်အသက် ၁၄ နှစ်ပြည့်ပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ ၁၄ နှစ် ပြည့်လုပါပြီ၊ အဲဒီနှစ်မှာ အစိုးရစာမေးပွဲ မဝင်ရလို့ အရပ်ကခေါ်လာတဲ့ဥပဇ္ဈင်နဲ့ အတူ အောက်ပြည်ကိုသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာကိစ္စနဲ့ တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ကိစ္စကတော့ အထူးမရှိပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် ဥပဇ္ဈင်က ရန်ကုန် ဗိုလ်တထောင်တိုက် (သရိုင်းသားဖြစ်တဲ့) ဆရာတော် ဥပဇ္ဈင်ဆီမှာ နေပါတယ်၊ ဥပဇ္ဈင်ကြီးရဲ့ အဖ ဒကာကြီးဆုံးလို့ ဗိုလ်တထောင်ဆရာတော်နဲ့ ဥပဇ္ဈင်ကြီးတို့ ကြွလာကြပြီး ဘိုးလေးရဲ့ အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ကြပါတယ်၊ အဲဒီဆရာတော် ဥပဇ္ဈင်အပြန်မှာ လိုက်သွားကြတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရန်ကုန်တွင်ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ ရန်ကုန်တွင် မကပါဘူး၊ မြောင်းမြနယ် သုနေရွာမှာ ဆရာ ဥပဇ္ဈင်ရဲ့ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမများရှိပါတယ်၊ အဲဒီ မြောင်းမြနယ် ရောက်အောင် သွားကြပါတယ်၊ တပေါင်း-တန်ခူးဆိုတော့ တပည့်တော် အသက်လဲ ၁၅ နှစ်ထဲ ရောက်လာပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဆရာ ဥပဇ္ဈင်က ရဟန်းဒကာ ၂ ဦးလား၊ စဉ့်ကိုင်နယ် ဝန်းသိုရွာမှာလဲ ရဟန်းဒကာ ရဟန်းအမရှိတယ်ဆို။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရဟန်းဒကာ ၂ ဦးရှိပါတယ်၊ မြောင်းမြနယ်လဲ ပြောက်ရွာဆရာတော်ကြီးက သရိုင်းသားဖြစ်လို့ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ရဟန်းဒကာတယောက် ရှိဟန်တူပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်

ဘုန်းကလဲ ပြောက်ရွာဆရာတော်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး သရိုင်းနဲ့ စပ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ မြောင်းမြနယ်မှာ တော်တော်များများ ရှိကြပါတယ်။ နောက်တော့ လူထွက်ကြတာများပါတယ်၊ တပည့်တော်ဆရာဦးပဉ္စင်းလဲ သုဓနမှာ ကျောင်းထိုင်ပြီး နောက်တော့ လူဝတ်လဲတယ်လို့ ကြွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီအခါ ကိုယ်တော် အသက်က ၁၅ နှစ်ထဲ ရောက်နေလို့ ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သိပ်ကြီးပုံတော့ မရသေးပါဘူး၊ တပည့်တော်က မန္တလေးမှာ အနေကြာတော့ မြို့ရည်ဝပြီး မြို့သားလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီ အောက်ပြည်ခရီးမှာ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာဟာ ပျော်စရာကောင်းသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာမှ ပျင်းစရာ မကောင်းပါဘူး၊ နွေအခါ ဆိုတော့ အညာဒေသထက် အားလုံးသာတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ သုဓနမှာ နံနံတော့ ပျင်းစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်အတွက်တော့ ကာလသားတွေနဲ့ ကက်ဆွဲရလို့ ဖဲဗဟုသုတတမျိုး တိုးလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဲ၊ ကိုယ်တော်ကို ကာလသားတွေက အဖက်လုပ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က စာတော်တဲ့ကျောင်းသားဖြစ်လို့ စိတ်က မငယ်ပါဘူး၊ သူတို့ကလဲ အထင်မသေးပါဘူး၊ အရေးစိုက်ကြပါတယ်။ ကျောင်းဒကာကြီးရဲ့ သား မောင်ချစ်-မောင်နှစ်ဆိုတာ အဲဒီရွာတွင် မက၊ အဲဒီနယ်မှာ နာမည်ကြီးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ပြီးတော့ ဘယ်ရွာရောက်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင် ရွာကလေးတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးရွာတွေ လပုတ္တာမြို့ထိအောင် ရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဘယ်ရွာက အပျော်ဆုံးလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အတော်ကြာကြာနေရတဲ့ “တူးမြောင်း” ဆိုတာ အပျော်ဆုံးပါ။ အဲဒီရွာမှာ အဲဒီအချိန်က သရိုင်းသားဘုန်းတော်ကြီးတပါး သီတင်းသုံးပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းပါ။ လူလဲ မထွက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဘာပြုလို့ အဲဒီရွာမှာ ပျော်တာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နေရတာကလဲ ကြာပါတယ်၊ စားရတာလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမကြီးတို့ မိသားစုကလဲ သိပ်ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ တမျိုးလုံးကလဲ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီရွာမှာ သူတို့ကအမျိုးကြီးပြီး ပစ္စည်းအရှိဆုံးဖြစ်ပါတယ်၊ ဥတု ရေ မြေလဲ အညာထက်သာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပျော်တာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ထမင်း ဘယ်မှာစားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နံနက်ပိုင်းတော့ ကျောင်းမှာ စားပါတယ်၊ ညနေပိုင်းတော့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမကြီးတို့အိမ်မှာ စားပါတယ်၊ ကျောင်းစားတဲ့ အခါ ရှေးက မြေဇလီကြီးထဲမှာ ထမင်းထည့်၊ ငါးဟင်းနဲ့ နယ်ပြီး မျှင် ငါးပိရည်နဲ့ထည့် သရက်ကင်းကလေးများကို အတိုလိုပြီး တယောက်လဲ လဘက်ရည်နဲ့ သောက်စားရတာ အလွန်မြန်တာပဲ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ညနေစာတော့ကော။

တပည့်တော်။ ။ ညနေကျတော့ တပည့်တော်ရယ်၊ အဲဒီအိမ်က သားငယ် ကျောင်းသားနှင့် သွီးရယ်၊ ၃ ယောက် အတူစားလေ့ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ ၃ ယောက်ရဲ့ အရွယ်ကလဲ မောင်နှမ ၃ ယောက်လိုဖြစ်တော့ အမကြီးတွေကလဲ သဘောကျ၊ ကျောင်းအမကြီးကလဲ သဘောကျပါတယ်။ ဥပုသ်နေ့ကျတော့ အမကြီးတွေက တပည့်တော်ကို သန်းရှာပေး ခေါင်းဖီးပေးကြပါတယ်၊ အနီးအပါးအိမ်တွေကလဲ သူတို့မောင်ကလေးကို သန်းရှာနေသလားလို့ လာကြည့်ကြပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ကတော့ ကိုယ့်အိမ်လိုပါပဲ၊ အောက်ထပ် အထက်ထပ်သွားနေတာပါပဲ၊ ညနေစာတော့ တပည့်တော်တို့ ၃ ယောက်က နေ့စဉ် လူကြီးများ မစားခင် အယင်စားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ပြောသလိုတော့ ကိုယ်တော် အတွက် ပျော်စရာပေပေါ့နော်၊ ပြန်ခဲ့ရတော့ မလွမ်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ လွမ်းစရာတော့ အလွန် ကောင်းတာပဲဘုရား၊ လွမ်း မလွမ်းတော့ မမှတ်မိပါဘူး၊ မပြန်ခင်တရက် ညနေမှာ ၃ ယောက်အတူ ထမင်းစားကြတော့ မောင်အငယ်က နက်ဖန် ခင်ဗျား ပြန်တော့မှာလားတဲ့၊ ပြန်တော့မှာလို့ ပြောတော့ အမလေးက အဟုတ်လားတဲ့၊ အဟုတ်ပါလို့

ပြောတော့ ဘုရားစူးတဲ့၊ ဒီတော့ နဲ့ရှက်ပြီး အဟုတ်ပါလို့ ထပ်ပြောလိုက်ရပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သူလဲ စိတ်ကောင်းဟန် မတူပါဘူး။ အဲဒီ အမလေးဟာ အဲဒီတရွာလုံးရဲ့ မျက်နှာဖုံးပါ၊ ထိုအချိန်က ပဗ္ဗမ္မာပိတ်ပါးအင်္ကျီကို ဝတ်သူ မများသေးပါဘူး၊ သူတို့အမများလောက်သာ ဝတ်ကြပါသေးတယ်၊ ထိုပဗ္ဗမ္မာပိတ်ပါးဟာ အသားဖြူသူတို့နဲ့ အလွန်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လူချင်း မခွဲချင်ပေမဲ့ ကံကွဲတော့ ကွဲရတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ ဒီအချိန်မှာ ဘာသာရေးတရားတွေ အများကြီး နားလည်နေပါပြီ၊ သူ့ခမျာတော့ တပည့်တော် ပြန်တဲ့အခါ ငိုရှာပါတယ်၊ သူ့အတွက် အိမ်ထောင်ကောင်းစကောင်း မြန်မြန်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ နှစ်မျှကြာမီဘဲ အခြားမြို့က နေရှင်တယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ဆုတောင်း ပြည့်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပြည့်ပုံရပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ နောက်ထပ်အဆက်အသွယ် မရှိပေမဲ့ တပည့်တော် စာမေးပွဲတွေပြီးလို့ စစ်ကိုင်း ဇေတဝန်ချောင်မှာ ခေတ္တနေတုန်း ဒကာမကြီးတယောက်နဲ့ စကားစပ်မိလို့ သူ့ရဲ့နာမည် ပါလာတာနဲ့ ဆက်ပြီးမေးတဲ့အခါ တပည့်တော်နဲ့ ထမင်းအတူစားဘက် ဖြစ်တဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်၊ သူတို့မှာ မော်တော်ပိုင်လဲ ရှိတယ်၊ ကျောင်းဆောက်ပြီးလဲရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သာဓု သာဓု.....ကိုယ်တော် စိတ်က ဘုန်းကြီးလုပ်ဘို့ အမြဲဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ကောင်းတဲ့ဘုရား၊ တတ်တဲ့ပညာ တွေဟာ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘို့ အခြေခံဖြစ်ပါတယ်၊ လူ့ဘဝမှာဆိုရင် ဒါလောက် အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကလဲ ဥပုသ်စောင့် ရေလှူပန်းလှူ လုပ်နေတာဘဲ၊ ဆော့တဲ့ဝါသနာမှတစ်ပါး အားလုံး ဝါသနာတွေဟာ အကောင်းချည်းပါဘဲ။ သမိုင်းရှာနေတုန်းကစပြီး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ နေသည်အထိ ပညာဘက်က တပည့်တော်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြပါဘူး၊ အားလုံးက အသာပေးထားကြပါတယ်၊ တပည့်တော် မမေးခင် မိခင် အိပ်မက်ကလဲ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ အလုပ်လုပ်ဘို့ လမ်းညွှန်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကို ခင်မင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို သူတော်

ကောင်း ဖြစ်ယင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ယင်လဲ အိမ်ထောင်ကောင်းကောင်း ရကြပါစေလို့သာ ဆုတောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီရွာကရွေ့တော့ ဘယ်ရောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လပုတ္တာရောက်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်က လပုတ္တာ လေးထပ်ကျောင်းကြီးမှာ သီတင်းသုံးသော ဆရာတော်ကြီးက မန္တလေးမြို့ အရွှေဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် မိုးကောင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ မိုးကောင်းကျောင်း ကျောင်းဒကာ—ကျောင်းအမကြီးများရဲ့ ရဟန်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လပုတ္တာက တနှစ်တခေါက်ပြန်လာပြီး အနောက် ဝိသုဒ္ဓါရုံမှာ ဆုမ်းကျွေးလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခါ တပည့်တော်နေတဲ့ ဆီးပင်ကျောင်းမှာ တပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို မိုးကောင်းကျောင်းဒကာကြီးတိုက် ခေါ်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ ဆုမ်းအယူလဲ ခိုင်းပါတယ်၊ ဆွဲချိုင့်နဲ့ သွားယူပါတယ်၊ အပြန်တော့ ဓာတ်ရထားစီးပြီး ပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် လပုတ္တာ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးပြီး ဆရာတော်ကြီးကလဲ အလွန် ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ လပုတ္တာ ရောက်တော့လဲ တမျိုးပျော်ပါတယ်။ စားစရာတွေ အလွန်ပေါ့ပါတယ်။ လိပ်သား၊ မျောက်သား၊ မိကျောင်းသားဆိုတာကို အဲဒီကျမှ စားဘူးပါတယ်။ ပြန်ခါနီးရက်က ဥပုသ်နေ့ဖြစ်လို့ ဥပုသ်စောင့်လာကြပါတယ်။ တပည့်တော်က ကျောင်းသားတွေနဲ့ ကစားနေတုန်း ဆရာတော်ကြီးက “ဟိုကလေးကို အထင်မသွေးကြနဲ့၊ အလွန် အဆိပ်ပြင်းတယ်၊ စာသိပ်တော်တာဘဲ”လို့ ပြောပါသတဲ့၊ ဒီတော့ ဥပုသ်သည် တွေ့က ခေါ်ပြီး စာမေးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဖြေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။လူတွေရဲ့ သင်္ဂြိုဟ်အသိလောက်တော့ ဘာဂရုစိုက်လိမ့်မှာတုန်း၊ စာမေးပြီးတော့ “ပြန်ခါနီးဖြစ်နေကွယ်၊ ထမင်းကျွေးစမ်းချင်သေး”လို့ ဒကာတယောက်က ပြောပါတယ်၊ အဲဒီဒကာတွေထဲမှာ “ဒကာတာတီး”ဆိုတဲ့ ဒကာကလေးကတော့ ယခုအထိ ရှိပါသေးတယ်၊ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီ။ လပုတ္တာလေးထပ်ကျောင်း ယခုဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တော်ရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ သီတင်းသုံးဘော် ဖြစ်ပါတယ်။ မြောင်းမြဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီးတစ်ပါးလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် လပုတ္တာနဲ့တော့ ယခုလဲ အဆက်ရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အောက်ကပြန်ရောက်တော့ ဘယ်မှာနေတုန်း

တပည့်တော်။ ။ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာဘဲ နေပါတယ်၊ စာတော့ မြောင်းမြဆရာ
တော်လောင်း စာချဘုန်းကြီးအထံမှာ လိုက်လဲလိုက်၊ ဆိုလဲဆိုပါတယ်၊
ဓမ္မပဒကို ဆက်ပြီးဆိုတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့ကိစ္စကခေါ်လာတဲ့ဆရာနဲ့ တော့ ဘယ်လိုကွဲကြတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဖျားလို့ ရွာကမိဘများလာကြပါတယ်၊ အဲဒီ
ဖျားတဲ့အခါတုန်းကပေါ့၊ တပည့်တော်က ဒီအဖျားနဲ့ သေသွားတာ
ကောင်းတယ်လို့ စဉ်းစားမိတာ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုစဉ်းစားရတာဟာ ဟာပြုလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ပပြည့်နေ့မျိုးမှာ၊ သမ္မာသီဟနဂါးထဲက ပြစ်တောင်းထမ်းပြီး
ပြန်ရတာရှက်တဲ့အကြောင်း လျှောက်ခံအားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့်
နောက်ဘဝမှာ ဒီလိုအောက်ကျတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆပြီး
“သေသွားလျှင်ကျောင်းတယ်”လို့ စဉ်းစားမိတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့ကပေးတဲ့ အဖျားပျောက်တော့ထက် ယေဘိုကို တောင်တ
တောင် စိတ်တမျိုးလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ အဖျားပျောက်တော့ဘာဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဖျားပျောက်ပေးတဲ့ အမေ-အဖေများက နေ့လည်ရထားအမှီ
သွေးချာမို့ ပြန်ခါနီးမှာ သေချင်လာခေါ်လာတဲ့ ဥပုသ်အိပ်နေလို့ ဝပ်
မချဘဲ ပြန်ကြတယ်၊ ကိုယ်တော်ကနီးလာလို့ သူ့ကိုဝပ်မချဘဲ ပြန်ကြတဲ့
မိဘကိုအကြောင်းပြုပြီး “နင်လဲ လိုက်သွား”လို့ နှင်တော့ဟာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့မိဘများကလဲ လွန်တာဘဲ၊ ယားရဲ့ ဆရာကို ဝပ်မချဘဲ
ပြန်သွားတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို အဲဒီဥပုသ်အိပ်နေတဲ့ စာတတ်အောင် သင်မပေး
နိုင်ဘူးဆိုတာ အမေ-အဖေ သိပါသလား၊ မိဘချင်း ချင်းနှီးလို့ သာထားတာ၊
ဆို ဥပုသ်ကို နဂိုရံကပင် သိပ်အေးမပျက်လှပန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါ ကိုယ်တော့ အမေ-အဖေ ယွဲ့ဟာဟာ ဘာပြောပြော သူကစောင်
ရဟာပေးတာ ယူလို့အရေးစိုက်မပေါ့၊ ကိုယ်တော်ကို အဲဒီဥပုသ်အိပ်နေတဲ့
အကြောင်းကိုယ်တော်က ဟာပြန်ပြီးလျှောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှမလျှောက်ဘူး၊ အဖေများဆီ မှီအောင်လိုက်သွားတာဘဲ
ရမ်းစုဘူတာရောက်တော့ အဖေကလဲအကြောင်းသိတဲ့အခါ တပည့်တော်
ကို ရွာရောက်အောင်ခေါ်သွားတာဘဲ၊ ပြန်လဲ လာကောင်းပန်ဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် မိဘများက သာသနာတော်နဲ့ ဘုန်းကြီးများ
သဘောကို နားမလည်တာလား၊ မာနကြီးတာလား။

တပည့်တော်။ ။နှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်ကုန်ပါလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တော့ ကာဖြန်လားလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို စာချနေတဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း
ဘုန်းကြီးက တပည့်တော်ရဲ့ တန်ဖိုးကိုသိလို့ လိုက်ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီတော့
ဒကာကြီးက လွယ်လွယ်ဘဲလဲ လိုက်တာပါလဲ၊ နဂိုရံကလဲ ဒကာကြီးက
မန္တလေးရောက်တိုင်း အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးဆီမှာ အဝင်မျှော်လင့်လား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တော့ ကာဖြန်လားလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှပြဿနာအထူးမဖြစ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်လည်း စာ
တတ်နေတာပါလဲ၊ မူလဆရာလုပ်တဲ့ဥပုသ်အိပ်နေတဲ့ ကာဖြန်လားလဲ၊ သိပ်
မလုပ်ပါဘူး၊ နောက် နေ့အခါမှာ မန္တလေး၌ (အကျင့်-ဆရာကြီးထံပါ
တယ်)ရောက်ဖြစ်လို့ ပြန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ အကာ-အကတ်ခေတ္တ
နေပြီး စပါးအရောင်းအဝယ်လုပ်ပါလား၊ အဲဒီ ဝက်လက်မှာ တပည့်
တော်ကို မောင်နှမ ၇ ယောက်လုံး ဂုဏ်သိက္ခာပါကြပါတယ်၊ ဆရာ
အထူးမခေါ်ပါဘူး၊ ကောထုံးစံအတိုင်း ကာဖြန်လားလဲ၊ ပါးစပ်
တပည့်တော်ရဲ့ ကာကွယ်မှုကိုလုံးဝမရှိဘဲ ပါးစပ်လဲ မက်စီ
ကွယ်မက်ကန်ပြီး အကောက် အကောက်ခံခဲ့ရပါလားလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မကလေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူငယ်အိမ်ပေါ်မှာ ပေါက်တာမဟုတ်လို့ တိမ်နဲ့နံ့ဖြစ်ပြီး
ပျောက်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်စိကားတော့ နှုတ်ကပတ်လို့ ထင်
ကာနဲ့ အိမ်မှာအလွယ်ရှိနေတဲ့ ရွှေကိုင်-ပျက်-အိမ်တော့ တပ်ပါသေးရဲ့
ပါလိမ့်လား၊ မကွဲတော့ အကျိုးမရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အဲဒီအရွယ်မှာ ၁၅နှစ်ထဲရောက်ပြီနော် ဝက်လက်က
ခွံကလေးကိဖြစ်တော့ မပျော်ဘူးလား။

---ညွှတ်တော်။ ။ မပျော်အားပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက အစိုးရစာမေးပွဲဝင်တိုက်ထိုးပြီးဖြစ်လို့ ဝက်သက်ပျောက်ယင်တဲ့ ထိုအချိန်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ မဟာဇနကဇာတ်အဋ္ဌကထာကို ကိုယ့်ဘာသာကြည့်နေပါတယ်။ ဒီလိုကြည့်နေတာကို အမျိုးသမီးကြီးတယောက်က အင်္ဂလိပ်စာကြည့်တယ်ထင်လို့ လားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး “အဖော်ကတော့ ဒီသားကြီးယင်သိပ်မျက်နှာကြီးမှာတဲ့” တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တော် အဖေက စပါးကျွတ်ပေးပြီးဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ အချိန်က ဂက်လက်မှာ စပါးကုန်သည့်ပွဲစားတွေ တော်တော်များများရှိပါတယ်။ အားလုံးက မီးရထားနဲ့ မန္တလေးပို့ကြပါတယ်။ မန္တလေးက ဂက်ပိုင်ပွဲစားတွေက ပေါက်ဈေးအတိုင်းရောင်းပေးပြီး ပွဲခယူပါတယ်။ တခါတခါ ဝက်လက်က ကုန်သည်တွေကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး ရောင်းကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လူကိုယ်တိုင် မလိုက်ဘဲနဲ့ စက်ပိုင်ပွဲစားတွေက ရောင်းပေးတာကို ငါ့အဖေကြသလား။

---ညွှတ်တော်။ ။ အများအားဖြင့် ကျေနပ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခါတုန်းက ပွဲစားတယောက်ဆီက ရှင်းတမ်းနဲ့ စက်ပိုင်တယောက်ဆီက ရှင်းတမ်းကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်တဲ့အခါ ပွဲစားဆီကရောင်းချပြီး ရှင်းတမ်းကြတော့ အရှုံးထွက်နေတာနဲ့ သေသေချာချာစစ်တဲ့အခါမှာ ပွဲစားလိမ်တာသလို တရားစွဲသလို လုပ်ကြပါတယ်။ ပွဲစားကလေးကြောက်ပြီး ဝက်လက်ရောက်လာပါတယ်။ ဝက်လက်က ပွဲစားတွေက သူ့ကို အရေးမစိုက်ကြပါဘူး။ အခြားအိမ်မှာညအိပ်ပြီး ကာညှိကာရဲ့ အဖေလဲမရှိခိုက်မှာ အိမ်ရောက်လာတော့ တပည့်တော်လဲ သနားတာနဲ့ အရေးတယူပြုစုပါတယ်။ နောက်တော့လဲ ကြေအေးလို့ တရားမစွဲဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီအခါတုန်းကပေါ့ဘုရား မီးရထားကြီးက နိုင်ငံတော်ကို လိုက်ရောက်လာလို့ ချီစရာပြောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဖေ့အဖေ နှစ်ယောက်လည်း

တပည့်တော်။ ။ ပေါက်ကုန်က ဂက်လက်ဘာသာဆို မီးရထားကြီးဝင်လာတဲ့အခါ ကျောက်ကျောက်ကျက်ကျက်မြည်တဲ့ မီးရထားအသံကြီးက “ခြောက်ဆယ်ငါးကျပ်၊ ခြောက်ဆယ်ငါးကျပ်”လို့ အော်ပြီး ဝင်လာတာနဲ့ ကြားကြသတဲ့ ဂက်လက်မထွက်ခါနီး “ဂျိုးဂျိုး၊ ဂျိုးဂျိုး”လို့

မြည်တဲ့ အသံကြီးကိုတော့ “ရှုံးရှုံး၊ ရှုံးရှုံး”လို့ နားထဲမှာ ကြားကြရသတဲ့။ အဲဒီအခါတုန်းက စပါးတရာကို ခြောက်ဆယ်ငါးကျပ်ကျော်ကျော် ခုနစ်ဆယ်လောက်ရောင်းရမှ မရှုံးဘဲ အမြတ်ရမှာကိုး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဝက်လက်ကတဆင့် ဘယ်သွားရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ဆရာက (သကျသီဟအောင်မြီးမှ) ရွှေဘိုမြို့ မိတ္ထီလာတိုက်မှာ ပဋ္ဌာန်းဆိုတဲ့ ခေတ္တရောက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေက ရွှေဘိုပို့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မကောင်းပါဘူး၊ အချိန်ကလဲ နွေအခါဖြစ်ပါတယ်။ မိတ္ထီလာတိုက် နေရမည့်ကျောင်းကြီးကလဲ ရှေးအဋ္ဌလှေကားပျက်ကြီးနဲ့ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူးဘုရား၊ ကျောင်းဖြစ်ပေမဲ့ မညီမညွတ်ခင်းထားတဲ့ ဝါးကြမ်းတွေပါ။ အမိုးကလဲ သက်ကယ်မိုးထားပါတယ်။ ထိုကျောင်းကြီးနဲ့ တွဲထားတဲ့ ၂ ခန်းကျောင်းကလေးမှာ နေကြရပါတယ်။ သံဃာလဲ တော်တော်များပါတယ်။ ထိုအချိန်က တိုက်သံဃာ ခုနစ်ဆယ်ကျော်၊ ရစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်မှာ သံဃာအများဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ကြည်ညိုစရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းတွေကတော့ နဲ့လဲနဲ့၊ ကောင်းလဲ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပျင်းတော့ ဘယ်လိုကြံသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ပျင်းပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မကြံပါဘူး။ တပည့်တော်ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်က လူကြီးထားတဲ့နေရာမှာ ပျော်ပျော်-ပျင်းပျင်း နေဘို့တာဝန်ရှိတာဘဲလို့ အမြဲယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်လဲ ပျင်းတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တော့ မပျင်းရုံတင် မကပါဘူး၊ အလွန်ပျော်တဲ့နေရာ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာကြောင့်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ စာတော်တဲ့အတွက် ဆရာတော်ကြီးကလဲ အလွန်စိုက်ပါတယ်။ အတူနေသံဃာများကလဲ အရေးပါကြပါတယ်။ တတိုက်လုံးကတဲ့ ဂရုစိုက်

ကြပါတယ်။ နောင်အခါ ကန့်ဗလ္လမှာ ဆရာယောဒြ်ဖြစ်ပြီး ပြန်တော်မူသွားတဲ့ ပြုံးပညာသီဟ၊ ပြုံးဇဝနတို့နှင့် ယခု မုတ္တမမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ ပြုံးအာစိဏ္ဍတို့ဆိုတာ တပည့်တော်ကို ဟင်းကောင်းကောင်း ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ မုတ္တမဆရာတော်ကို သံဂါယနာတင်မှာ တွေ့စဉ်က ဇနကာလက်ဆံ့ မကျလိုက်ရတဲ့အတွက် ယခုအထိ ဝမ်းနဲ့မိပါတယ်။ ယခုကန်တော့ပါတယ် ဘုရား၊ ယခု ရှိ-မရှိ မသိရသော စာတက်ဘက် ပြုံးမာရိန္ဒ၊ ပြုံးဝိသုဒ္ဓတို့ကိုလဲ ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား၊ ရွှေဘိုဆရာတော်ပြုံးကေသရကတော့ မြောင်းမြဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ တပည့်တော်နဲ့ ပခုက္ကူမှာ စာသင်အတူသွားတဲ့ သီတင်းသုံးတော်အရင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်စား ဆွမ်းခံကြသော ပြုံးဇဝန(ယခု လားရှိုးမြို့မှာ သာသနာပြုနေသော ဆရာတော်)နဲ့ အတူ တပည့်တော်က ဗျပ်ဆိုင်ထမ်းပြီး ဆွမ်းခံလိုက်ရပါတယ်။ ထိုဆရာတော်ကိုလဲ အမှတ်တရကန်တော့ပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရားကိုလဲ လေးကျွန်းသာယာချောင်မှာ ပြန်တော်မူသွားတဲ့ ဆရာတော် ပြုံးဇောတကိုလဲ ကန်တော့ပါတယ်ဘုရား၊ စာချဆရာတော် ပြုံးသုဒ္ဓဿန၊ မုတ္တမပေါက်ပင်ဆရာတော်ကြီး ပြုံးဇရာတို့ကတော့ မြောင်းမြဆရာတော်၏ သီတင်းသုံးတော်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ထိုဆရာတော်ကြီးများကိုလဲ ကန်တော့ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ရွှေဘိုမှာ ပျင်းတုန်းကပျင်းပြီး ပျော်တော့လဲ သိပ်ပျော်တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ မုန်ပါတယ်၊ ဒီပျော်စရာတွေဟာ ဓါတွင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေဘိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘဲ မန္တလေးကို စားမေးပွဲဝင်တို့ လာရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အစိုးရစာမေးပွဲလုပ်ရာဌာနက မန္တလေးနဲ့ ရန်ကုန် ၂ ဌာနသာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေးဇရာကတော့ ဘယ်မှာ တဲသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဖေတဲလေ့ရှိတဲ့ အိမ်တော်ရာသင်္ကန်းတန်းက ပြုံးလူသစ်အိမ်မှာ တဲပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်-မဖြေနိုင်ကို စစ်ဆေးမဲ့လူ မရှိဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ စစ်ဆေးမဲ့သူ မရှိပါဘူး၊ နံနက်စာစားပြီးတော့(ထိုအချိန်က ရှိတဲ့) ဓာတ်ရထားကို ဈေးချိုအလယ်ပေါက်ကစီးပြီး (အဲဒီတုန်းက

စာမေးပွဲလုပ်တဲ့) မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး သွားပါတယ်။ ဆာတဲ့အခါ မုနိတိဝယ်စားပါတယ်၊ အများစားတဲ့ ဆွမ်းကျွေးတော့ သွားမစားပါဘူး၊ စာဖြုတ်ပြီး ပြန်လာပါတယ်။ တဲအိမ်ရောက်တော့ “ဘယ်နယ်လဲဟေ... ကိုဌေး”လို့ မေးတော့ “ဖြေနိုင်ပါတယ်ဗျာ”လို့ ပြောပြီး လွယ်အိတ်ကလေးချ၊ အများအားဖြင့် အဲဒီအိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးက မိန်းမတစ် “ကြင်ပစ်” တဲ့နေရာဝင်ပြီး တပည့်တော်လဲ ကြင်ပစ်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ကြင်ပစ်”ဆိုတာ အဲဒီခေတ်က ဖဲရိုက်ခြင်းတမျိုးတဲ့ ကိုယ်တော်က ဖဲဆိုရင် ဝါသနာပါတာဘဲလား၊ နောက်ရက်အတွက် စာမကြည့်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ခဏလောက်ကြည့်ယင် ကြင်ဖဲရိုက်နည်း နားလယ်တာပေါ့ ဘုရား၊ စာမေးပွဲမဝင်ဘဲ တနှစ်တောင်နားနေရလို့ ပဌမငယ်လောက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အောင်လဲ အောင်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က “ပျော်ပျော်နေယင်း စာမေးပွဲဝင်၊ ဝင်လဲအောင်” ဆိုတော့ ကိုယ်တော် အတွက် စာတွေဟာ ပျော်စရာဖြစ်နေတာပေါ့နော်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော် အသက်ဟာ ၁၆ နှစ်ထဲဝင်လာပြီဖြစ်လို့ တခန်းရပ်ကြပြီးစို့၊ ဆယ်နှစ်မှ ၁၅ နှစ်အတွင်း ကိုယ်တော်က ပျော်ပျော်နေလို့သာ ပျော်စရာဖြစ်နေတာဘဲ၊ ဝမ်းနဲ့စရာ (မူလဆရာရဲ့ အနှင်ခံရသည့်တိုင် အောင်) ရှိသေးတာဘဲ၊ ကိုယ်တော်ကတော့ နှင်တာလဲ မဖြုတ်ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကံက တမျိုးထင်တယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ တိုးတက်ဖို့ ကိစ္စကြုံတိုင်း အနှိမ်ခံရ၊ အဖျက်ခံရ၊ ဆင်းရဲရတာတွေကို နောက်လဲ တွေ့ပါလိမ့်အုံးမယ်၊ ဒီလို လောကဓမ်မျိုးကိုတော့ ရှေးရှေးဘဝတွေက ကျင့်သားရခဲ့သလား မသိပါ၊ အရေးကို မကြီးတော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုင်း ကိုင်း.... နောက်ဆက်စရာတွေအတွက် တခန်းရပ်ကြစို့ရဲ့။

နိဂုံး။ ။ လူ-ဟူ ဆိုလျှင် လူလိုပင်သာ လူတွင်တွေ့ရိုး၊ ကြောင်း အကျိုးနှင့် ကောင်းဆိုးနှစ်တန်၊ လောကဓမ်ကို အမှန်တွေ့မြဲ၊ စိတ်ဝယ်စွဲ၍၊ ဝမ်းနဲ့ ဝမ်းသာ၊ မများပါမှ၊ နောက်လာဆက်ဆက်၊ တိုးကာတက်၏၊ သို့တွက် များပြား၊ အိုလူသားတို့၊ ဘုရားမိန့်ဖော်၊ တရားတော်ကို၊ ချုပ်ပျော် လိုက်စား၊ စိတ်ဝယ်ထားလျက်၊ များလောကဓမ်၊ ကြံ့ကြံ့ခံ၍၊ မှန်မှန် မဖြုတ်၊ စိတ်မတုန်အောင်၊လူ ဘုံသင်တို့ သွားဘွယ်ကို။

ဂ။ ဆယ့်ငါးလွန်ကြွယ်-သက်နှစ်ဆယ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် စာမေးပွဲဖြေပြီးပြန်လာတော့ ဘယ်လမ်းက ပြန်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သင်္ဘောလမ်းက အဖေ့နဲ့အတူ ပြန်လာပါတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ စဉ့်ကူးက ပလိပ်အရာရှိတယောက်က တပည့်တော်ကိုမြင်တော့ အလွန်ခင်ပြီး အရေးပါပါတယ်။ ဟင်္သာကြီးဆိုတဲ့ရွာမှာ ဥးဖံပွင့်ဆိုတဲ့ အဖေမိတ်ဆွေအိမ်မှာ တဲပါတယ်။ နောက်ညနေမှာ ဖဲအကြီးအကျယ် ရိုက်တဲ့ အနီးအပါးရွာသို့ သွားကြပါတယ်။ ဖဲခိုင်းခံတဲ့အိမ်ဟာ အလှူပွဲကလေးလိုက် ဟင်းကောင်းချက်ပြီး ဖဲသမားတွေကို ကျွေးပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ နာမည်ကြီး ဖဲသမားတယောက်က တပည့်တော်ကို ငွေတကျပ်ပေးလို့ ဖဲရိုက်တဲ့နေရာမှာ ဘေးကနေပြီးထိုးလိုက်ပါတယ်၊ ရှုံးပါရော့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က အလောင်းအစား ဝါသနာပါပေမဲ့ အကျိုးမပေးဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ အစစ်အမှန် စဉ်းစားယင်တော့ ဖဲသမားဆိုတာ တလွဲလောက် အကျိုးပေးပေမဲ့ နောက်တော့ အိတ်ထဲက ပါတာပါ။ တပည့်တော် အတွက်တော့ အကျိုးမပေးတာဟာ ကံကောင်းပါတယ်၊ အကျိုးပေးနေယင် ဖဲသမားကြီးဖြစ်မှာ စိုးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီကနေပြီး ဘယ်သွားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မိမိတို့ရွာ (သရိုင်း) သွားပြီး ရက်နဲ့နဲ့ကြာတဲ့အခါ ရွှေဘိုပြန်တာပါ။ ရွှေဘိုပြန်တော့ သားအဖ ၂ ယောက်မြင်းတစီးစီနဲ့ ဝက်လက်သွားပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဖေစီးနေကျ မြင်းတစီးအပြင် တော်တော် ပြေးတဲ့မြင်းကလေးတစီးလဲ ဈေးကောင်းကောင်းရယင်ရောင်းဖို့ထားတာရှိပါတယ်။ အဲဒီမြင်းကလေးကို အဖေကစီး မြင်းကြီးကို တပည့်တော်ကစီးပါတယ်။ ဝက်လက်မရောက်ခင်တော့ မှန်မှန်ပါတဲ့ ဝက်လက်ထဲရောက်တော့ (အဖေက မြင်းကောင်းကြောင်း ပြချင်လို့နဲ့ တပည့်ကို) အပြေးစီးပါရော၊ တပည့်တော်မြင်းကြီးကလဲ အတုလိုက်ပြီးပြေးလို့ မြင်းပေါ်က မကျအောင် အတော်ထိန်းထားရတယ်၊ ကြောက်လိုက်တာလဲ မပြောနဲ့တော့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရွှေဘိုရောက်တော့ ပျော်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဒီတခါတော့ ကျောင်းရှိသံဃာအားလုံးက အရေးပါနေကြပြီဖြစ်လို့ ပျော်ပါတယ်။ ကျောင်းသားချင်းလဲ ဘောလုံးကန်ကြပါတယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့ ကျောင်းသားတချို့ကတော့ “လူညာနဲ့ သာယံ” တို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဘောလုံးဆိုပေမဲ့ မန္တလေးတုန်းကကန်ခဲ့တဲ့ သင်္ကန်းစုတ်တွေ လုံးထားတဲ့ ဝံသာနုဘောလုံးပါတဲ့ စာကိုလဲ နေ့လယ် ဆွမ်းစားကျောင်းတုန်းကြီးဆီမှာ ဇီကာကျော်လိုက်ပြီး သုံးနာရီလောက်ကျတော့ ဆရာဆီမှာ သီလကွန်အဋ္ဌကထာဆိုရပါတယ်၊ ညကျတော့ ယမိုက်ဆိုရပါတယ်၊ နံနက်ပိုင်းမှာ ပဌမတော့ အဋ္ဌသာလီနီ ဆိုရပါသေးတယ်၊ နောက်တော့ စာဝါများလို့ ရပ်ထားရပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ စာဆိုသံကို ဆရာတော်ကြီးက ကြားတော်မူလို့ တပည့်တော်ကို အလွန် အရေးပါပါတယ်။ ညနေ ဘုရားဝတ်မတက်ခင် စားစရာပေးပြီး ပါဠိ စီကုံးခိုင်းလေ့ရှိပါတယ်၊ တခါတရံ ဝါထာစီလဲခိုင်းပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ပြန်သွားတဲ့အခါတောင်မှ တပည့်တော်ရဲ့ ဂုဏ်ကို သံဃာ့အလယ်မှာ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘောလုံးကန်တဲ့ ကစားနည်းတော့ သိပ် ဝါသနာပါဟန် တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဝါသနာပါတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ယခုတောင် နိုင်ငံခြားနဲ့ ကန်တဲ့ ဘောလုံးကန်ကို ဂရုစိုက်ပြီး ဖတ်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ရွှေဘိုမှာ ဝါတွင်း(မိုးမင်း)အခါ အသင်းဖွဲ့ပြီးကန်ရတဲ့ ဘောလုံးလဲရှိပါတယ်။ ထိုအချိန်မှာ ရုံးသင်းဟာ အကောင်းဆုံးပါ။ စာရေးကြီး ထင်ပေါ်တို့၊ ပျာတာ ဖိုးငယ်တို့၊ မြို့အုပ်ကြီးတို့ဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဘောလုံးသမားတွေပါ။ စာရေးကြီး ထင်ပေါ်ဆိုတဲ့လူဟာ လူကတော့ ခပ်သေးသေးတဲ့ ဂိုးအပြင်စည်းကနေပြီး ကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးဟာ ကွင်းအလယ်လောက် ရောက်သွားတာပဲ၊ ပရိသတ်က “ထင်ပေါ်ကွ”လို့ အော်ကြတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အော်တာပဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်မှာ စာဝါတွေ ပြည့်နေတဲ့ကြားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘောလုံးသွားသလဲ၊ ကိုယ်တော် ဆရာက ခွင့်ပြုသလား။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာက ခွင့်ပြုတာပေါ့၊ ဆရာကိုယ်တိုင်လဲ ဝါသနာပါတာပဲ၊ အဲဒီခေတ်က ရဟန်း သာမဏေများ ဘောလုံးပွဲ မလာကြပါဘူး၊ တပည့်တော်ကတော့ ကျောင်းသားဘဝမို့ လွတ်လပ်တာပါ။ ညနေ ၃ နာရီ စာဝါဆိုပြီး ယင်ညအခါဆိုတို ယမိုက်ကို တော်တော်ရတဲ့အခါ ဘောလုံးပွဲအောင်

ခပ်ပြေးပြေး သွားတာပါဘဲ၊ ဘော့ပွဲပြီးယင် ကုလားကြီးဆီက ကုလားပဲ ပြုတ်ဝယ်ပြီး လမ်းမှာစားယင်းခပ်ပြေးပြန်လာပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက် ရောက်တော့ ညဆိုရမဲ့ ယမိုက်ကို ထပ်ပြီးကြည့်ပါတယ်၊ ညမှာဆိုတဲ့အခါ ဆရာက မထောက်ရပါဘူး၊ တပည့်တော်ဘာသာ ဆိုသွားတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် စာသင်ရတာက ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားယင်း၊ ဘော့ပွဲကြည့်ယင်း သင်ရတာမို့ ကိုယ်တော် မှာလဲ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ စာတော်လာတာထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ ထင်စရာပါဘဲဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ စာသင်ရလို့ မပျင်း ခဲ့ပါဘူး၊ ဉာဏ်ကရဲ့ ကျက်ဉာဏ်ကတော့ အကောင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာပြောသမျှကို မှတ်မိတဲ့ဉာဏ်၊ ရပြီးမမေ့တဲ့ဉာဏ်ကတော့ ကောင်းပါ တယ်၊ ကျန်းမာရေး သိပ်မချို့ ယွင်းတာကတော့ ကျောင်းသားဘဝနဲ့ အကြာကြီးနေပြီး ညစာစားပြီး စာသင်ရတာလဲ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်ကို လူထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ကြတဲ့ အတွက် စောစောကိုရင်ဝတ်ဘို့ မစီမံကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရွှေဘိုနေတုန်းမှာ သရိုင်း မပြန်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ရွှေတောင်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး ပြန်လွန်တော်မူတော့ တပေါင်းလ သင်္ဂြိုဟ်မှာမို့ တပည့်တော် ပြန်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ပြန်မှာ လောင်တိုက်တွေ နတ်လမ်းတွေ၊ ရုပ်သေး၊ အငြိမ့် တွေနဲ့ အလွန်စည်ကားလှပါတယ်၊ အလောင်းကို နတ်ရထားနဲ့ လောင်တိုက်ပေါ်တင်တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို နတ်မြင်းပျံစီးဘို့ စီမံကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က နတ်ရထားပေါ်မှာ နတ်သားလုပ်ပြီး နတ်မြင်းပျံ စီးရမယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်က ရုပ်ချောလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ ရုပ်ချောလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့မှာ အနေများလို့ သန့်ရှင်းတဲ့ရုပ်ကြည့်ပြီး ရွေးကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်က ၁၄-နှစ်သားလောက်ကထဲက ရွာရောက်တဲ့အခါ ရှင်ပြုအလှူရှိယင် ညဉ့်အခါ သံဃာစင်ပေါ်တက်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်စကား ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်က ရွာမှာထင်ရှားပြီး လူချစ်များသောကလေး တယောက်မို့ ရွေးကြတာလဲ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက “ခါနွေ

ညာကြွ၊ လေပြေလေ ဆော်သွင်း ဆော်သွင်း” ဆိုတဲ့ သီချင်းတောင် ကျက်ရပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေက သဘောမတူလို့ ထင်ပါရဲ့၊ နတ်ရထား မစီးဖြစ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ တုန်းကြီးပြန်ပွဲမှာ မပျော်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ပျော်တာတော့ မပြောနဲ့တော့ ရွယ်တူတွေက ရှင်လူထွက် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ တပည့်တော်က မြို့သားလိုဖြစ်နေတော့ အားလုံးကအရေးပါ ကြတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ အဲဒီ ရှင်လူထွက် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ ဝိုလိုကို သောက်လေ့မရှိပေမဲ့ ဟန်သောက်တော့ သောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် ရွာမှာ ဆက်မနေချင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာ သင်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပိဋကစာပေတွေက တပည့် တော်ကို ရွာမှာနေခွင့် မပေးသလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ပိဋကစာတွေကို အလွန်လေးစားပါတယ်၊ အဲဒီစာတွေကိုပစ်ပြီး ရွာကို မချစ်နိုင်ပါဘူး၊ ရွာထက် စာကိုချစ်လို့ ဆွေမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ပေါ်ပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ရွာကို ပစ်ခွဲရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မေးပါရစေ၊ ကိုယ်တော်တို့ရွာက ဒုတိယအကြိမ် ရွှေကျင် သာသနာပိုင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ဆွေမျိုး အများနေတဲ့ရွာ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ဘုရားရဟန်းဖြစ်ရာ သိမ်တော် နှင့် စေတီတော်ပေါများတဲ့ရွာ၊ ရွှေတောင်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးကလဲ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကို စောင့်ရှောက်ပြီး အရွှေဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ တိုက်အုပ်ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးလို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီလို ဆရာတော်ကြီးပြန်တော်မူတဲ့ကိစ္စမှာ ဒီလိုရွာက ရုပ်သေး၊ အငြိမ့်တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးပြန်စာပေကို ပြာကျစေတယ်ဆိုတာ အမြီးအမောက် အထက် အောက် ညီပါရဲ့လားကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်လဲ ပျော်ရုံသာပျော်ပြီး ဒီအချက်တွေကို အဲဒီတုန်းက မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အလုပ်လုပ်ကြပုံကတော့ ဘယ်မှာ အမြီးအမောက် ရွှေနောက် ညီတော့မှာလဲ ဘုရား၊ အဲဒီအခါတုန်းက တပည့်တော်လဲ ကျောင်းသား ဘဝမှာ ရှိနေသေးတာမို့ ပျော်ရုံတဲ့ ပျော်တတ်ပါတယ်၊ မစဉ်းစားတတ် သေးပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ ရွာက ရဟန်းသံဃာတော်ထဲမှာရော၊ ရွာသူ ရွာသားထဲမှာရော စဉ်းစားတတ်သူတွေရှိပေမဲ့ အားနဲ့ဟန် တူပါတယ်၊

မန္တလေးကိုစာသင်ကြကြတဲ့ ရဟန်းအများကလဲ “ဘုန်းကြီးပြန် ကြာကြာ မထားရ၊ ပွဲလမ်း မပါရ” ဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းစည်းမျဉ်းဥပဒေကို လေးစားမှုထက် မန္တလေးကအကျင့်ရလာတဲ့ အပျော်အပါးကို ဂရုစိုက်ကြဟန်တူပါတယ်။ အဲဒီရွှေတောင်ဆရာတော်ကြီးပြန်တော်မူချိန်မှာ မန္တလေးမဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးလဲ သက်တော်ထင်ရှား ရှိပါသေးတယ်။ အားလုံး ခြုံပြီး စဉ်းစားရယ် အဲဒီ ဘုန်းကြီးပြန်ဈာပနဟာ ရင်နာစရာကြီး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီလို ဘုန်းကြီးပြန်ကိစ္စ၌ အကြီးအကျယ် ပဲ့သတင် လုပ်မှုရဲ့ အပြစ်တွေကို “အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း” မှာ တပည့်တော် စိစစ်ညွှန်ပြပြီး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း..... “ခေါင်က မိုင်းမလုံ” ဆိုတာလို ဒုတိယရွှေကျင် သာသနာပိုင်ထွက်တဲ့ အရပ်က မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိတုန်းမှာပင် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းမျဉ်းကိုမလိုက်ဘူး ဆိုတော့ ကိုယ်တော့်ရွာရဲ့ နောင်အချိန်တွင် သာသနာရေးမှာ ဘယ်လို နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်။ ဒါထက်— ကိုယ်တော့်ဆရာနဲ့ ကိုယ်တော်တို့ ဘယ်အချိန်မှာ ရွှေဘိုမြို့ မိတ္ထီလာတိုက်မှ ခွဲခွါခဲ့ကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ ဆရာတော်ပြန်က အပြန်မှာ သိပ်မကြာဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ စစ်ကိုင်းရုက္ခမူချောင်မှာ ခေတ္တ ရွှေလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရုက္ခမူချောင်ရောက်တော့ ကိုယ်တော်က ဘာလုပ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နံနက်စောစော အားလုံးယာဂုသောက်ပြီးတဲ့အခါ စစ်ကိုင်း မြို့ထဲသို့ သံဃာများ ဆွမ်းခံကြွကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မန်ကျည်းရွက် ဟင်းစတဲ့ ဟင်းရည်ချက်ရပါတယ်။ ဟင်းရည်ကိုလဲ သက်လွတ်တမျိုး၊ သက်မလွတ် တမျိုး၊ ၂ မျိုး ချက်ရပါတယ်။ ဟင်းရည်ချက်ပြီးတော့ စစ်ကိုင်းကပြန်လာတဲ့ ဆွမ်းဟင်းချပ်ဆိုင်ကို မြို့ပေါက်လောက်ကနေပြီး ကြိုရပါတယ်။ အဲဒီလို ဟင်းချက်တုန်း အကြိုသွားတုန်းမှာလဲ တပည့်တော် ကျက်စရာရှိတဲ့စာကို ကျက်ပါတယ်။ ထိုအချိန်က အတိသုဒ္ဓါရုံချောင် မရှိသေးပါဘူး၊ အတိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးက ရုက္ခမူချောင်မှာ သီတင်း သုံးပါတယ်။ တပည့်တော်က ဆရာတော်ကြီးပို့ချတဲ့ အဋ္ဌသာလိနီနှင့် မူလဋီကာကိုလိုက်ပြီး ဆရာထံမှာ သီလကွန်အဋ္ဌကထာကို ဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ရုက္ခမူချောင်မှာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကဆုန်လလောက်မှာ ပလိပ်ကပင်လို့ မြောင်းမြဆရာတော်ဇောင်းဖြစ်တဲ့ စာချဆရာနဲ့ အတူ ပလိပ်မြို့သို့ လိုက်သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ပလိပ်မှာကော ကိုယ်တော် ပျော်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကို အရေးပါတဲ့နေရာမှာ ပျော်တာချည်းဘဲ ဘုရား၊ ပလိပ်ရောက်တော့ ကျောင်းဒကာ ဥျားခင်ဆိုတာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်း ဒကာ မဟုတ်ပေမဲ့ ရွှေကျင်ဒကာတွေကို ပင့်ပေးပါဆိုလို့ ရွှေကျင်ဒကာ များက ပင့်ရတာဖြစ်တော့ ရွှေကျင်ဒကာ-ဒကာမများကရော၊ ကျောင်း ဒကာရဲ့ ဆွေမျိုးများကရော ပါလာတဲ့ သံဃာအားလုံးကို သိပ်ဂရုစိုက် ကြပါတယ်။ တပည့်တော်ကိုတော့ ပဌမလတ်ဝင်မဲ့ ကျောင်းသားဆိုပြီး အထူး အရေးပါကြပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်ဟာ ပလိပ်မှာမပျော်ဘဲ နေပါ့မလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ပဌမလတ်ဝင်တော့ ပလိပ်ကသွားပြီး ဘယ်မှာတဲသလဲ၊ အောင်ကော အောင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ငယ်ငယ်က နေခဲ့ဘူးတဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ဆီးပင်ကျောင်းမှာ တဲပါတယ်။ တပည့်တော်က ပဌမလတ်ထက်မြင့်တဲ့ စာတွေကိုတောင် တက်နေတာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူနဲ့ အောင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ပလိပ်မြို့ဟာ အဲဒီအချိန်က ငှက်ဖျားရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကိုယ်တော် မဖျားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ငှက်ဖျားမှာ ဗွေဆော်ဘဲ၊ နောက်တော့ အခြားသံဃာများလဲ ဖျားပါတယ်၊ ဝါတုန်းမှာ သံဃာအစိစိလောက် ရှိပါတယ်။ မဖျားတဲ့သူ မရှိသလောက်ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် မပျင်းကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဒကာ-ဒကာမတွေက သိပ်ပြုစုကြလို့ ဘယ်သူမှ မပျင်းကြ ပါဘူး၊ တခါတလေ မြို့ထဲက ဟင်းကောင်းများများ မပါတာကိုသိယင် “ရွှေမိုး” လို့ ခေါ်တဲ့ ဒကာကြီးက ဈေးထဲသွားတာဘဲ၊ ဈေးထဲက နဲ့နဲစိ

စုပြီး ငါးဝယ်လာပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ငါးဟင်းကောင်းကောင်း ပူပူ
နွေးနွေး စားကြရပါတယ်။ မိုခ်းရွာတဲ့အခါတော့ “ဒကာပို့၊ ဒကာ
ဥးလူငယ်၊ ဒကာကိုး”ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးများက ဆွမ်းခံပေးကြပါတယ်။
အားလုံး သံဃာများဟာ စားလိုက်၊ ဖျားလိုက်နဲ့ ပျော်ကြပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မှာ စိတ်တချိုးဖြစ်လာပါတယ်။ သူတို့က ဒါလောက်
ဂရုစိုက်ယင် ငါတို့က “ပေါ့ပေါ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး”လို့ စိတ်ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် စာကောင်းကောင်း မအံ့ရတဲ့ ဥပုသ်နေ့မှာ တာဝန်မကြေ
သလို စိတ်မှာဖြစ်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို စားလိုက်၊ ဖျားလိုက်နဲ့ နေတဲ့အခါ တာဝန်ခံပြီး ပြုစုမဲ့
သူကော ရှိကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တာဝန်ခံပြီး ပြုစုဆွဲရန် ကိုယ်ရင်များနှင့် ဥးပဉ္စင်းငယ်များ
အတွက် ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ-ဒကာမများ ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ-ဒကာမကတော့ ဘယ်သူ
တွေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ တာဝန်ခံပြီး ဖိတ်တဲ့သူ
မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အို....ကိုယ်တော်ကို အရေးအပါကြဆုံးဆို မဟုတ်လား၊ဘာကြောင့်
ပစ္စည်းလေးပါးဖိတ်မဲ့သူ မရှိသလဲ၊ ကိုယ်တော်က ကျောင်းသားဘဝမှာ
ရှိနေလို့လား။

တပည့်တော်။ ။မသိပါဘူး ဘုရား၊ ဘယ်သူကမှ မဖိတ်တာတော့ အမှန်တဲ့
တပည့်တော်ကို ဝါဆိုခါနီးမှာ ဘိုးနဲ့ အမေလာပြီး သင်္ကန်းဝတ်ပေးလို့
ကျောင်းသား မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ်ရင် ဖြစ်နေပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုရင်ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းသားတုန်းကလို ဆော့သေးသလား၊
ပွဲကော ကြည့်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ပလိပ်ရောက်ကထဲက မဆော့တော့ပါဘူး၊ ကိုရင်ဖြစ်သည်က
စ၍ ပွဲလဲ မကြည့်တော့ပါဘူး၊ သိက္ခာကို စွမ်းနိုင်သမျှ ထိန်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။“ရှင်ဇနက”ဆိုတဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူက ပေးတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက“မင်းဘွဲ့ကို မင်းဘာသာ ကြိုက်သလို
ပေးတော့”လို့ ခွင့်ပြုတာနဲ့ ရှေးနာမည်လဲဖြစ်ရမယ်၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်လဲ
ရှိရမယ်ဆိုတဲ့မူနဲ့ ရှာပါတယ်။ ဒီတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက စွဲလာခဲ့တဲ့ ဝိရိယ
အရှင် ဖြစ်တော်မူသော “မဟာဇနက”အလောင်းတော်ကို သတိရလိုက်
ပါတယ်။ အဘိဓာန်မှာ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကြည့်တော့ “တာတော=အဖ၊
ဇနကော = အဖ၊ ပိတာ =အဖ”လို့ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ “ငါလဲ လူ
အများရဲ့ အဖအရာမှာ နေရလောက်အောင် ဉာဏ်ကောင်းပြီး ပညာအရှိ
သားဘဲ၊ အလောင်းတော်ရဲ့ နာမည်လဲဖြစ်တယ်၊ ဘုရားရှင်ကို အလေး
ဂရုပြုရာလဲရောက်အောင်“ရှင်ဇနက”ဆိုတဲ့နာမည်ကို သဘောကျကြောင်း
လျှောက်တော့ ဆရာကလဲ ဆန်းဂိုဏ်းအလိုနှင့်လဲ သင့်တာနဲ့ ဒီဘွဲ့ကိုခွင့်ပြု
လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝတ်ပုံ စားပုံကိုတော့ ဘယ်သူက သင်ပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။စားပုံကိုတော့ စစ်ကိုင်း ချမ်းအေးဆရာတော် (ဒုတိယ မဟာ
ဂန္ဓာရုံဆရာတော်)က ကလေးခန်းကမင်း သင်ပေးထားလို့ တတ်ပြီးဖြစ်
ပါတယ်။ သင်္ကန်းဝတ်တော့ ဆရာက မတို့ မရှည် ညီညီဝတ်ရမယ်လို့ အမိန့်
ပေးထားတဲ့အတွက် ညီ-မညီကို ကိုယ်ကိုယ်လဲကြည့် အချိန်ထဲလဲကြည့်၊
ညီစာပြန်ဆင်း လသာမီးအိမ်အောက်မှာလဲ အရိပ်ကြည့်ပြီး ခဏခဏ
ပြင်ဝတ်၊ ပြင်ရမ်းနဲ့ လေကျင့်ပါတယ်။ သင်္ကန်းရုံလဲ မကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
များကို ပြတိုမြောပြီး သင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ပလိပ်မှာ ကိုရင်ဖြစ်ရတ်သားနဲ့ ရှင်ဒကာလဲ မရှိ၊
ပစ္စည်းလေးပါးဒကာလဲ မရှိ၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့ကို အိမ်ကြည်ညိုသူ
မရှိဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား...တွေးမယ်ဆိုလဲ တွေးစရာပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်
ဖြစ်တဲ့ဝါမှာ ပဌမဆုံး ဥပုသ်နေ့ရောက်တော့ ကျောင်းအမကြီးရဲ့ အဖေက
သူ စရပ်မှာ သီလပေးတဲ့ တပည့်တော်ကိုပင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ
ကိုရင်ကလေးပေမဲ့ ဟောရေး ပြောရေးမှာ မရှက် မကြောက်တတ်တော့
လိုက်သွားတာဘဲ၊ သီလပေးပြီး ပြန်မယ်လို့ ထတော့ ကိုရင် ရေစက်မချ
တော့ဘူးလားလို့ ဒကာကြီးကမေးပါတယ်။ဒီတော့ ချတာပေါ့ဗျာဆိုပြီး
ပြန်ထိုင်ကာ “ဣဒံ မေ ပုညံ အာသဝက္ခယာ ဝဟံ ဟောဏူ”ကို အနက်ပါ
ပေးပြီး ရေစက်ချပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်သီတင်းရောက်တော့ မပင့်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ နောက်သီတင်းလဲ အဲဒီစရပ်က တပည့်တော်ကို ပင့်ပါတယ်။ ရေစက်ချပြီးတဲ့အခါ တရားဟောပါအားဆိုလို့ ဓမ္မပဒေသက ဂါထာတပုဒ် ရှုတ်ပြီး တရားဟောပါတယ်။ အဲဒီအခါကစပြီး တရားဟောကောင်းတယ် လို့ နာမည်ဖြစ်စွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တော့ ကိုယ်တော်က တရားဟောတော့တာလဲလား။

တပည့်တော်။ ။ မဟောလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူးဘုရား။ တပည့်တော်ကို ဥပုသ်နေ့ မှာလဲ ဆရာက ဒီဇနိကယ် မပါဦးတော်နှင့် အငွေ့ကထာစာဝါကို ပို့ချတယ်။ စိတ်မထင်ယင် ငေါက်ရုံမကပါဘူး ဖနောင့်နဲ့လဲ တခါတခါ ပေါက်ပါ တယ်။ တပည့်တော်က ငိုယင်းစာဆိုနေတာဘဲ၊ ဥပုသ်နေ့ကြုံတဲ့အခါ တပည့် တော် စာဆိုတာကို ဥပုသ်သည်တွေက နာနေပါတယ်။ စာဆိုပြီးတော့ ကျောင်းအောက် ဥပုသ်သည်တွေက အပင့်ခိုင်းလို့ တပည့်တော်ကို လာပင့် ပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ တခါတလေ မျက်ရည်ဆုတ်ပြီး လိုက်သွားတာဘဲ၊ ကျောင်းအောက်ရောက်တော့ သီလပေးပြီး တရားတပုဒ်တော့ဟောလိုက် သေးတာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ဟောသမျှ သဘောကျတာချည့်ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ သဘောကျ မကျတော့ မပြောနဲ့တော့၊ သီတင်းကျွတ်လို့ ကထိန်ပွဲမှာ မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိကများနဲ့ အတူ တပည့်တော်ကိုလဲ ညတရားဟောဘို့ရန် တိုက်တွန်းကြတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကလဲ အရှက်မရှိ ဟောတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ တရားဟောတာ ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ တပည့်တော်က ကိုယ် အာသာစိစဉ်ပြီး ဓမ္မကထိကအစစ်လို့ ညတရားအရှည် ဟောတာဘဲ။ အဲဒီ တုန်းက ဟောတဲ့တရားဟာ အရှင်မဟာကဿပနှင့် မယ်ဘဒ္ဒါတို့ ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ပုံဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အများက သဘောကျရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ သဘောကျ မကျကို စဉ်းစားပေတော့၊ တရားဟောပြီး မကြာခင် ဆည်ရွာအလှူက ညတရားဟောဘို့ လာပင့်တာဘဲ၊ မန္တလေး

ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ကလဲ “တရားဟောကောင်းတဲ့ ကိုရင်” လို့ စာချဘုန်းတော် ကြီးများကပါ အသိအမှတ်ပြုသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆည်ရွာလိုက်ပြီး ညတရားဟောသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်၊ ညတရားဟော လို့တော့ မတော်ဘူးလို့ တားမြစ်တာနဲ့ မဟောဖြစ်ပါဘူး။ ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ ဓမ္မကထိက ဥပုသ်တပည့် လိုက်ပြီးဟောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော် ကို သိပ်ကြည်ညိုကြတာဘဲနော်၊ ဒါတောင် ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်မဲ့သူ မရှိဘူး၊ တခြားကိုရင် ဥပုသ်တော့ဟောတာ ဖိတ်တဲ့သူတွေ အရှိသေးနဲ့။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တနေ့တော့ အဲဒီအရပ်သား လူနာမည် “ထွန်းရွှေ” လို့ခေါ်တဲ့ ကိုရင်တပည့်က စာကလေးလာပေးတယ်။ စာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ပစ္စည်းလေးပါးဖိတ်တဲ့ စာဘဲ။ ဖိတ်တဲ့သူရဲ့ နာမည်က ကျောင်းမှာကြည်ညိုတဲ့ အမျိုးသမီးထဲမှာ အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံး ဖြစ်ပြီး တပည့်တော်ထက် နံနဲငယ်တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည် ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်က သိပ်ဝမ်းသာ မသွားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဝမ်းမသာအားပါဘူး၊ တွေးတောစရာတွေ အလွန်များသွား ပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ နောင်တချိန်မှာ ရှုပ်ထွေးစရာရှိတယ်၊ ကျောင်းလဲ နာမည်ပျက်နိုင်တယ်၊ ဒီစာကို ဆရာထံပြမဖြစ်မယ်လို့ စဉ်းစားပြီး စာကို ဆရာထံပြမယ်လို့ အသွား လမ်းမှာရှိတဲ့အခန်းက ဥပုသ်တော့နဲ့ စာပေး တဲ့ကိုရင်တို့ ထွက်လာပြီး တပည့်တော်ကို တားကြပါတယ်။ ကိုယ်တော် စိတ်ကိုစမ်းချင်လို့ ရေးကြတာပါဘဲ၊ ဆရာကိုမလျှောက်ဘို့ရန်တောင်းပန် ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အော်... ဒီလိုကိုး၊ ကိုယ်တော်က ဝမ်းသာပြီး ငြိမ်နေလိုက်မယ် ကိုယ်တော် ကို “အူလယ်လယ်အကောင်ဘဲ” လို့ ထင်ကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့ထင်တာ မထင်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ လမ်းစဉ်အတိုင်း မှန်အောင်သွားဘို့သာ တပည့်တော်ရဲ့ တာဝန်ပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သူတို့က အဲဒီလို စာရေးရအောင် အဲဒီအမျိုးသမီးက ကိုယ်တော် ကို အထူးကြည်ညိုလို့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို သူတို့အားလုံးက ကြည်ညိုတယ်ဆိုတာသိလို့ အဲဒီ အမျိုးသမီးကလဲ ကြည်ညိုမှာဘဲလို့ ယူဆကြဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ အမျိုးသမီးက ကြည်ကော မကြည်ညိုဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နောင်အခါ တပည့်တော်ရဲ့ ရဟန်းအမဖြစ်မဲ့ ဒကာမရဲ့ ဆွေမျိုးဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို သူ့အိမ်ထောင်ကျပြီးလဲ ကြည်ညိုပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ အရေးပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ပလိပ်မှာနေတဲ့အခါ ငှက်ဖျားဖျားတော့ ဘယ်က ဆရာနဲ့ ဆေးကုသလဲ၊ အဲဒီအခါတုန်းက ဆရာဝန်လဲ သိပ်မရှိသေးဘူး။

တပည့်တော်။ ။ဖျားတဲ့အခါ ဗျင်းကလေးရွာက “ဆရာနှစ်” ဆိုတဲ့ ဆေးဆရာကြီးက ကုသပေးပါတယ်၊ သူရဲ့သား ၂ ယောက်က ကိုရင် အဖြစ်နဲ့ ကျောင်းမှာရှိပါတယ်၊ အဲဒီ သားကိုရင်မျှားကိုအကြောင်းပြုပြီး တကျောင်းလုံးကို ဆေးကုသပေးပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာကြီးက တောင်သာ ဂိုဏ်းဆရာကြီးပါ၊ တော်လဲ တော်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းလဲရှိပါအုယ်၊ တပါး မှလဲ မပျက်စီးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က အဲဒီဆေးကုနည်းကို မရလိုက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ အဲဒီ တောင်သာဂိုဏ်းရဲ့ ဆေးကုနည်းကို အတော်များများ ရလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီ လက်တွေ့ကြောင့် ပဲကျား (စွန်တန်ခိုး)မပြတ်ဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်၊သိပ္ပံရသီး ရှောက်သီး တို့ဟာ မာတိစာတောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အုန်းရည်ဟာ ဆောင်းအခါ နီနက်စောစောသောက်ယင် ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်၊ ဟိုခေတ်က “ကိုနိုင်” ဖောင်း မပေါ်သေးတော့ “ကိုနိုင်” အစား ဂန့်ဂလာရွက်ကို သုံးခွက် တခွက်တင်ကျပြီး အဖျားဖြတ်ဆေး လုပ်ရတယ်ဆိုတာတွေကို နားမထည်ခဲ့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်မှာ ပလိပ်နေပြီး ငှက်ဖျား ဖျားရတာ အကျိုးများတာပေါ့နော်၊ ယခု ကိုယ်တော်ကျန်းမာရေးလိုက်စားတာဟာ ပလိပ်ရဲ့ ကျေးဇူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဆိုထိုက်ပါတယ်၊ ပလိပ်မြို့အတွက်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ မွေးရပ်လို့ဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ-ဒကာမ အများစုဟာ ဆွေမျိုးတွေလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီပလိပ်မှာနေတုန်း ကိစ္စအထူးတော့ ဘာမျှားဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ ပလိပ်မှာ ဒုတိယဝါ မဆိုခင် မန္တလေးက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြန်လွန်တော် မူပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ပြန် ဈာပနအခါမှာ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ-ဒကာမများနဲ့ အတူ တပည့်တော်တို့ သွားကြရပါတယ်၊ ဆီးပင်ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ ဒကာမ များတည်းခိုတဲ့ နေရာသို့ ကိုယ်တော်များ လာကြတဲ့အခါမှာ ဟိုက ဒီက လက်အုပ်ချိုကြလို့ ဘယ်ကိုယ်တော်မှ မသွားဝံ့ပါဘူး၊ ဒကာမများက အဲဒီလောက် ယဉ်ကျေးပါတယ်၊ ဒါတောင် “ဥးတိဏ္ဍ” ဆိုတဲ့ သရိုင်းသား ဥးပွင်းက တပည့်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အမျိုးသမီးကို သူလိုချင်တယ် ပြောပေးစမ်းပါလို့ ခိုင်းသေးတယ်၊ အဲဒီလောက်ရိုင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တုန်းကြီးကျောင်းမှာ အမျိုးသမီးခပ်ရွယ်ရွယ်တွေ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မသွား သင့်ပါ၊ တခါတုန်းကလဲ (တပည့်တော်ပစ္စုပ္ပန်ပြန်မှ) သီလရှင် ၂ ယောက် ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ အိပ်ကြပါတယ်၊ ညကျတော့ အော်သံကြားလို့ တပည့်တော်လဲ ကပြာကယာ ထပြေးတော့ သီလရှင်ရဲ့ လက်ကို ဒါနဲ့ တွက်ပြီး ဆင်းပြေးလို့ မမိလိုက်ပါဘူး၊ ဒီအထိ စိုးရိမ်စရာမျှားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလောက် ယဉ်ကျေးပြီး ရင်းနှီးတဲ့ပလိပ်မှာ ဘယ်နှစ်ဝါနေပြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခွဲခါခဲ့ကြတုန်း၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်တော် အသက်က ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီပလိပ်မြို့မှာ ၂ ဝါကြာပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ပဌမကြိမ် ဝင်နိုင်လောက်အောင် စာတွေပြည့်စုံတဲ့အပြင် ဒီဃနိကာယ် ၃ ကျမ်းလုံး ပါဠိတော်ရော အဋ္ဌကထာပါ ကုန်အောင်ဆိုပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ အသက်တော့ ၁၈ နှစ်ပြည့်လှပါပြီ၊ ပဌမလတ်အောင်ပြီးနောက် တနှစ်နားပြီးဖြစ်လို့ ပဌမကြိမ်ဝင်ဘို့ရန် လက်မှတ်ထိုးထားပါတယ်၊ အဲဒီ အခါမှာ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တွေဖျားလွန်းလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်တူ ပါတယ်၊ သံဃာလဲ သိပ်များများတိုးဘို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စဉ်းစားမိ ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ ပလိပ်မြို့က ပြောင်းရွှေ့ဘို့ စဉ်းစားပါ လိမ့်မယ်၊ သို့သော် ဒကာ-ဒကာမတွေက သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ကြတော့ “ရွှေတော့မယ်” ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ပြောရက်ဟန် မတူပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး စစ်ကိုင်းကို ကြွတော့တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒကာများက လိုက်မပင့်ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ချက်ချင်း လိုက်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပင့်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ကျန်ခဲ့တဲ့ တပည့်တွေလဲ အနေခက်ကြပါတယ်၊ အချိန်ကလဲ နွေပေါက်ခါစဖြစ်လို့ ညောင်ရွက်တွေလဲ ကြွေကုန်ပါပြီ၊ ကျီးကမလေးတွေကလဲ ပျင်းကြဟန်တူပါတယ် တအာအာနဲ့၊ ဆရာမရဲ့တော့ တပည့်တွေ ကြာကြာနေလို့ အကျိုးမထူးတာနဲ့ တပည့်တော်တို့အားလုံး စစ်ကိုင်းတချို့ အခြားနီးစပ်ရာတချို့ ရွှေ့ကြ ပြောင်းကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စစ်ကိုင်း ဘယ်ချောင်မှာ တဲကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အရှေ့မှန်ကျောင်းမှာ တဲကြပါတယ်၊ အရှေ့မှန်ကျောင်း ဆရာတော်က နိုင်ငံကျော် ဓမ္မကထိကဆရာတော် ဦးသုန္ဒန ဖြစ်ပါတယ်။ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးနဲ့ ဥက္ကံ ဘုရားကြီးတိုက်မှာ အတူနေခဲ့ကြတယ်လို့ ကြားဘူးပါတယ်၊ ပြောမနာ ဆိုမနာ ရင်းနှီးကြဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ဆရာက ငယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအရည်အချင်းတော့ ဆရာက သာပါတယ်၊ တခါတခါ “ဟေ့...ဖိုး... သ”လို့ ခေါ်သံကြားတော့ တပည့်တော်ကမခံချင်ပါဘူး၊ ငါကြီးတဲ့အခါ “ဓမ္မကထိကတွေရဲ့ အောက်ကျနောက်ကျ မဖြစ်စေရဘူး”လို့တောင် စိတ်ဖြစ်မိပါတယ်၊ ဓမ္မကထိက စာချ ၂ မျိုးတွင် သာသနာ့အလုပ်ကို စာချဘုန်းတော်ကြီးတို့ကသာ များများ လုပ်နိုင်တာဖြစ်တော့ “စာချဘုန်းကြီးကို ဓမ္မကထိကဘုန်းကြီးက လေးစားရမယ်”လို့ ငယ်ငယ်ကတဲက ယူဆခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရင်းနှီးလို့ “ဟေ့...တို့၊ ဖိုး...တို့” ခေါ်တာကို ကိုယ်တော်က နာသလား။

တပည့်တော်။ ။ ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စာချဘုန်းကြီးတပါးကို ဒီလို မခေါ်သင့်ပါဘူး၊ စာချပုဂ္ဂိုလ်တပါးဖြစ်အောင် စာသင်ရတာဟာလဲ ဓမ္မကထိကဖြစ်ဘို့ထက် ခက်တယ်လို့ ယူဆတာကြောင့် မကျေနပ်သလို ဖြစ်မိပါတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သဘောနဲ့တော့ ထို ဆရာတော်ကို တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ ခင်မင်ပါတယ်၊ လေးစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီနှစ်မှာ နေရာအပြောင်းအရွှေ့တွေဖြစ်ပြီး စာမတက်ရတော့ ပဌမကြီး ဝင်ဖြစ်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ပဌမကြီးဝင်ဘို့ စိတ်ပျက်နေပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သမိုင်းပြန်သွားပါတယ်၊ ဝက်လက်ဘူတာရောက်တော့ ဒကာကြီး လာကြိုပါတယ်၊ နေပူတာနဲ့ ရွာထိအောင် မသွားသေးဘဲ အိမ်တအိမ်ရဲ့ အထက်ထပ်မှာ ခဏ တဲခဲ့ပါတယ်၊ ဒကာကြီးက တခြားအိမ် သွားနေတုန်းမှာ အောက်ထပ်၌ မိန်းမတွေစုပြီး ဘုန်းတော်ကြီးတပါးထံ ဗေဒင်မေးသံကို ကြားရပါတယ်၊ ဗေဒင်ဟောပုံကို အိမ်ပေါ် ကနားထောင်ပြီး မေးချင်စိတ်ရှိတာနဲ့ အောက်ဆင်းသွားပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးက တခန်းပေါက် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ နေပါတယ်၊ တပည့်တော်က ခုတင်အောက် အနောက်ဘက်နားထိုင်ပြီး ဝပ်ချပါတယ်၊ ကိုရင်က ဘာကိစ္စရှိတုန်းလို့ မေးတော့ “တပည့်တော် စာမေးပွဲဝင်တဲ့အခါ အောင်-မအောင် သိချင်လို့ပါဘုရား” လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီး။ ။ လျှောက်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် “အောင်ပါ၊ အောင်ပါ” တဲ့၊ လူနဲ့ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်တုန်းကဝင်ယင် “သာတောင် အောင်သေး” လို့ ဟောကိန်းထုတ်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ လူနဲ့ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်ကလဲ ပဌမလတ် အောင်ပါတယ် ဘုရား၊ ယခု ပဌမကြီးဝင်ရမှာပါ။

ဘုန်းတော်ကြီး။ ။ အောင်မှာပါ၊ အောင်မှာပါ၊ ဉာဏ်က တယ်ထက်တယ်၊ မိန်းမဆိုယင် “ဇော်ဂနီ”ဘဲလို့ မိန်းမတွေဘက်လှည့်ပြီး ဟာသတောင် လုပ်လိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီဗေဒင်က ခုနစ်သက်ရာဇ် မမေးဘဲ ရပ်နဲ့ အနေအထိုင်ကို ကြည့်ပြီးဟောတာမို့ အင်္ဂုဇ္ဈာန်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အင်္ဂုဇ္ဈာန်ဆိုတာ မှန်ယင်လဲ သိပ်မှန်တတ်ပါတယ်၊ လွဲယင်လဲ သွက်ချာပါတော့ လယ်ကုန်မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်လဲ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီး ဟောလိုက်မှ ပဌမကြီးဝင်ဘို့ စိတ်အားတက်လာပါတယ်၊ အောင်လဲ အောင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပဌမကြီးဝင်တော့ ဘယ်မှာတဲခဲ့ပြီး ဝင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ စာဖြေရှာနုဖြစ်တဲ့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးရဲ့ အရှေ့မြောက် ဒေါင့်က စရပ်ကြီးမှာ တဲပါတယ်၊ စာတွေကလဲ ကြည့်စရာများတာနဲ့

စာဖြေဌာနနှင့်နီးအောင် ညဉ့်သည့်တော့ တံခိုတဲ့ ၂ ထပ်တိုက်ကြီးမှာ ဆိုင်ရာလူကြီးများထံ ခွင့်တောင်းပြီး တရပါတယ်။ ရွှေဘိုဆရာတော် လောင်းဥဒ္ဓါကောသရ၊ စစ်ကိုင်းမှန်ကျောင်းဆရာတော်လောင်းဥဒ္ဓါသောမ၊ မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်လောင်း ဥဒ္ဓါရာဇိန္ဒတို့နဲ့ အတူတဲပါတယ်။ ၂ ထပ် တိုက်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် တထပ်တိုက်မှာတော့ သီလရှင်များတဲကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဆွမ်းကော ဘယ်ကရသလဲ၊ ကိုယ်တော်တို့က အများသဲလိုက်ပြီ မစားကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်ကမှလဲ ဆွမ်းမရပါဘူး၊ “ဘသိန်း”ဆိုတဲ့ ကျောင်သား တယောက်က မတတ်-တတ်နဲ့ နံနက်ဆွမ်း ချက်ရှာပါတယ်။ ပျော် လိုက်၊ မာလိုက်နဲ့ ဆွမ်းလဲမကောင်း၊ ဟင်းလဲ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ တံခိုတဲ့နေရာချင်း နီးကပ်နေတဲ့ သီလရှင်များက ချစ်မခနဲ့ ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့လဲ ချက်စားကြပါတယ်၊ ထမင်းချက်တဲ့နေရာ စိမ့်ချေ တခုမှာ အတူချက်ကြတာပါဘိ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒါတောင် သူတို့က ကူညီပြီး ချက်မဲပေးကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့မှာလဲ သူတို့စာဝန်နဲ့ မို့ ကူညီအားမယ် မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခပ်ရွယ်ရွယ်ချည်း နီးနီးတခိုရလို့ စိတ်ကလဲ ရှင်းပြီ မဟုတ်ဘူး၊ တခါတော့ စာဖြေပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ တပည့်တော် အောင်ထားရတာ စွန့်ချစ်လွန်းလို့ မီးဖိုချောင်နောက်ပေးတဲ့ အကြားသို့ တပည့်တော်တို့ဘက်က ဥဒ္ဓါပဉ္စင်းက အရှေ့ဘက်က သီလရှင်တယောက်က အနောက်ဘက်က အဝင် သိမ်းပိုင် အလှူ ဆိုနေပါရော၊ အဲဒီအခါ ၂ ယောက်လုံးရှုဖူး ပြန်မြှောက်မိတဲ့ တံခိုတဲ့နေရာရဲ့ တံခါးပေါက်အရောက်မှာ ၂ ယောက်လုံးက အတူ ချောင်းကြည့်တာကို ၂ ယောက်လုံးမြင်ကြလို့ အပဲညွှဲအသိ အသိ ကိုယ်တော်မှာ အပြေးအလွှား တိုက်အပေါ်ထပ် တက်ပြေးလွှဲချ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ လာပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အင်း...တဘက်နဲ့ တဘက် စိတ်မလုံနေကြတဲ့အထဲမှာ ဖန်ဖန်လဲ လာဆုံတတ်သေးတယ်နော်၊ ဩော်...လောက် လောက်

တပည့်တော်။ ။ ဒါတောင် ဘယ်ကမှလဲ (နောက်တရက်ထင်ပါတယ်) နံနက် စောစော အိပ်ရာထပြီး အပြင်ဘက် မျက်နှာသစ်သူကသစ်၊ အိမ်သာတက် သူကတက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုစွန့် ကိုယ်ဖြစ်နေတုန်း၊ သီလရှင်တယောက်ကမျက်နှာ သစ်ပြီး ပြန်ဝင်တဲ့အခါ မဟာမြတ်မုနိဘုရားရဲ့ ဓာတ်မီးရောင်က သူတို့ကို အတွင်း တံခါးပေါက်မှ လင်းနေတာကို သတိမထားဘဲ ကတုံးကြီးနဲ့ လူ တယောက်အရိပ်ကို နံရံမှာမြင်လို့ “လူပါ လူပါ လူပါ”လို့ ကြောက်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာ တဝင်းလုံး ချောက်ချားသွားတာဘဲ၊ တပည့် တော်လဲ အိမ်သာတက်နေရာက မလှုပ်ဝံ့ဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ နောက်တော့ ဘယ်ကလူကို ဖမ်းမိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်ကလူမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အရိပ်သူ လန့်ပြီး အော်တာဖြစ် ကြောင်း နောက်မှ အားလုံးသိကြတယ်၊ ဒီလိုမသိယင် တပည့်တော်တို့အဖွဲ့ စံက တပါးပါးကို စွပ်စွဲမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့မှာ သူတို့ရဲ့ အချက်အပြတ် အကူအညီ မရတဲ့အပြင် ကံကောင်းလို့ ဂတ်(ပလိပ်ဌာနာ) မရောက်ကြရတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ တနေ့တော့ သူတို့ရဲ့ ဆရာလုပ်တဲ့သူက ကိတ်မုန့်ပုပ်ပြခးကလေး တချပ်စာလူလို့ နဲ့နဲပါးပါး အကူအညီရဖို့တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီပြင်ကော ဘယ်က အကူအညီရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဥဒ္ဓါရာဇိန္ဒ (မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်လောင်း)ရဲ့ ရဟန်းအမကြီးက ရေခဲမုန့်လာလူလို့ အားလုံး ဝဝစားကြရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော် တော့ ရင်ဖြေ နေလို့ အဲဒီရေခဲမုန့်တောင် ကောင်းကောင်းမမျှနိုင်ပါဘူး၊ စာမေးပွဲစိတ်ဟာ အလွန် ပြင်းထန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် မိမိဆရာ ဖြစ်တဲ့အခါ စာမေးပွဲကို ဖြေးဖြေးဝင်ကြလို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီမိဂဒါဝုန်ဆရာတော်လောင်းရဲ့ ရဟန်းအမအပြင် ဘယ်သူကမှ ရှိရမစိုက်ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ စားရေးသောက်ရေးအတွက်တော့ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြ ပါဘူး၊ အလယ် အလတ်နေ့တွေကုန်လို့ အကြီးတန်းသံဃာများ ဆွမ်းကျွေး တာခါ တပည့်တော်ကတော့ အများနည်းတူ လိုက်ပြီးစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီအကြီးတန်းဖြေတဲ့သံဃာက ဘယ်လောက်များတုန်း၊ သာမဏေ ဘယ်နှစ်ပါး ပါသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်တုန်းက စာဖြေဌာနက မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန် ၂၄၁န သာ ရှိပါသေးတယ်။ အထက်နိုင်ငံ စာဖြေသံဃာအားလုံးက မန္တလေးမှာ ဖြေကြရပါတယ်။ မန္တလေးမှာ ၄၀၊ လတ်၊ ကြီး အားလုံးမှ ၉ ရာလောက် ရှိပါတယ်။ အကြီးတန်းမှာ ၆၀ ထက် မများပါဘူး။ သာမဏေက တပည့် တော်တပါးသာ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တပါးထဲ သာမဏေပါတယ်ဆိုတော့ ဆွမ်းကျွေးတဲ့အခါ ကိုယ်တော်ကို သီးခြား ခွဲကျွေးရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို သီးခြားခွဲကျွေးတဲ့အပြင် ရှမ်းပွဲ ရပ်က မဟာမြတ်မုနိဘုရားလူကြီးလဲဖြစ်၊ သမာဓိမြို့ဝန်လဲဖြစ်တဲ့ ပွဲစားကြီး “ဥးဘ” ဆိုတဲ့ ဒကာကြီးက တပည့်တော်ကို သိပ်ကြည့်ညှိဟန်တူပါတယ်။ ဆွမ်းကျွေးတဲ့နေရာမှာ တခြား လူကြီးတွေကို “ကျွန်တော် ကိုရင် ကျွန်တော် ကိုရင်” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော် ကိုရင်က “အကျော်အောင် မှာ” လို့ ပြောပါတယ်။ စာမေးပွဲပြီးယင် သူတိုက်ကြပါလို့ ပင့်တာနဲ့ တခေါက် သွားခဲ့တူးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟိုတုန်းက နယုန်လမှာ စာမေးပွဲပြုလုပ်တာဖြစ်လို့ စာမေးပွဲပြီးယင် မကြာခင် ဝါဆိုရတယ်၊ အဲဒီဝါမှာ ဘယ်အရပ်ဆိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ဆရာက ပခုက္ကူ သွားစေ ချင်တယ်လို့ အမိန့်ရှိတာနဲ့ ရွှေဘိုဆရာတော်လောင်း ဦးကေသရန် အတူ ပခုက္ကူမြို့သွားပြီး ပဌမ မဟာဝိသုတာရာမတိုက်ကြီးမှာ ဝါဆိုရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သံဃာဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ငါးရာကျော်လောက်ရှိပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ယခုအချိန်လောက် နေစရာကျောင်းက မများသေးပါဘူး။ ကျောင်းတိုင်းမှာ သံဃာပြည့်နေ လို့ တပည့်တော်တို့မှာ ဆူများ မနေချင်လောက်အောင် ပျက်စီးနေတဲ့ (ဝါးကြမ်းအခင်းတွေ ပျက်နေ၍ ကြမ်းပေါက်ကျွံကျွံမှာစိုးလို့ ဖြေးဖြေး နှင်းသွားရသော၊ မတော်တဆကျကျယင် ခြေတဖက်က ကျောင်းပေါ်မှာ နေရစ်၍၊ ခြေတဖက်က မြေကြီးထောက်မိနေလောက်အောင် နိမ့်သော၊

သံဃာ ၅ ပါး ၆ ပါးထက်လဲ ပို၍မနေလောက်သော) ဝါးကပ်မိုး ထရံကာ နေမြင် လမြင်ကျောင်းမှာ နေခွင့်ရကြပါတယ်။ ကျောင်းနာမည်က “ဓမ္မ ရက္ခိတ” ပါတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ကျောင်းအတွက် ကံမကောင်းဘူးနော်၊ ရွှေဘိုတုန်း ကလဲ ကျောင်းအိုကြီးနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ကျောင်းကလေးမှာ နေခဲ့ရတယ်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းကလေးက နေမြင် လမြင် ခင်မင်စရာမကောင်းရုံတွင် မကဘူး၊ ဘုရားတိုက်ကြီးပတ်လည်ကျောင်းတန်းတွေထဲမှာ အနောက်ဘက် ကလဲ (ယခုလိုလဲ ကုဋိကောင်းကောင်းက မရှိသေးတဲ့အတွက်) ကုဋိကလေး တွေ တော်တော်များများ တန်းပြီးထားရာမှာ တလုံးသောကုဋိကလေးနဲ့ အတော်နီးကပ်နေပါတယ်။ တခါတရံ ဆွမ်းစားယင်းတောင် ဂန္ဓာရုံရနံ့က သင်းပြန့်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟဲဟဲ....ကိုယ်တော်ရဲ့ ဇွဲသတ္တိကို နေရာက စမ်းပြီတင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ဇွဲသတ္တိကိုသာ နေရာကစမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ မလုံမမြဲ ကျောင်းကလေးမှာနေရတာမို့ ညတညမှာ သူခိုးခိုးခံရလို့ ဦးကေသရန် သံသေတ္တာနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ မိုင်းလုံကော်ဇောကြီးနဲ့ ရှိစုမံစုစွည်းတွေ ကုန်ပါရောလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီအခါ ဘယ်သူကများ ထောက်ပံ့ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်သူကမှမထောက်ပံ့ပါဘူး၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းလဲ ဆွမ်းတော်ထားလို့ ဝမ်းတော်မှ မနိုင်တနိုင်ဖြစ်နေတဲ့အခါ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတပည့်တွေဟာ ကံတူအကျိုးပေးထင်တယ်၊ အဲဒီ ဓမ္မရက္ခိတကျောင်းအိုကလေးမှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ဘုန်းကြီး ရှိသေးလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုကျောင်း အုပ်ချုပ်တဲ့ဘုန်းကြီးကို “ပွဲခေါင်း” လို့ ခေါ်ကြ ပါတယ်။ (ဆွမ်းစားတဲ့ပွဲမှာ ခေါင်းဆောင် ဟု ဆိုလိုဟန်တူပါတယ်။ နောက်တော့ ကျောင်းဘုန်းကြီးလို့ ပြင်ခေါ်ပါတယ်။) ကျောင်းဘုန်းကြီး ဆိုတာ ထိုကျောင်းမှာ အယင်ရောက်၍ ဝါအားဖြင့် ကြီးသောပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဦးသောဘိတပုတီး၊ အင်မတန် ရိုးရှားပါတယ်။ တပည့်တော်က စာတော်တို့ကိုရင်ဆိုတာ သိတဲ့အခါကစပြီး ကျောင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အနီးအပါးကျောင်းများက အရေးပါကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆွမ်းကော ဘယ်လိုရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရောက်ခါစသုံးရက်မှာ အာဂန္တုကဆိုပြီး နံနက်ဆော့နေရော၊ ဆရာတော်များက ကျွေးပါတယ်။ အာဂန္တုကများတဲ့ ဝါဆိုခါနီးမှာ ဆွမ်းကျွေးကလေးတမျှ အတော်များများ ကျွေးရပါတယ်။ အဲဒီရက် အတွင်းမှာ မိမိဆွမ်းခံဘုရားကို နီးစပ်ရာ အယင်ရောက်နေသော စာသင် သားများနဲ့ စီစဉ်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို စီစဉ်ပုံလဲ။

တပည့်တော်။ ။သံဃာက မြို့နဲ့ မလိုက်အောင် များနေလို့ ရိုးရိုးရပ်ပြီး ဆွမ်းခံတဲ့ကိုယ်တော်ဟာ ပြည့်စုံအောင် ဆွမ်းရဘို့မလွယ်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် ညနေပိုင်းလောက်မှာ သံဃာအသွားနဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်ကို ဆွမ်းဖိတ်သွားရ ပါတယ်။ [ဆွမ်းဟင်းဖြစ်စေ၊ ဆွမ်းဖြစ်စေ လောင်းဘို့ရန် ပြောခြင်းကို “ဆွမ်းဖိတ်”လို့ ခေါ်ပါတယ်။] အိမ်တအိမ်ကို သံဃာနဲ့တယ်ထင်လျှင် အိမ်ပေါက်က ရပ်ရမိတယ်၊ အိမ်ရှင်က “ဘာအလိုရှိပါတုန်း” လို့ မေးတဲ့အခါ ဆွမ်းဟင်းနဲ့ ဆွမ်း အလိုရှိလို့ ဟု ပြောရပါတယ်။ တာဝန်ခံ ထားတဲ့သံဃာက များနေလို့ မတတ်နိုင်သေးပါဟု လျှောက်ယင် အခြား တအိမ်သို့ သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆွမ်း ဆွမ်းဟင်းဖိတ်တဲ့နည်းကို ဝိနည်းတော်က ခွင့်ပြုရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သင်္ကန်းရုံပြီး ဆွမ်းခံသလိုရပ်တဲ့နည်းကို (ဆွမ်းခံတာလိုဘဲ) ဝိနည်းတော်က ခွင့်ပြုပါတယ်။ သို့သော် “မတတ်နိုင်ပါ” ဟု လျှောက် ထားသောအခါ ဆက်ပြီးလက်မခံချင်-ခံချင်အောင်ပြောတဲ့နည်းကိုတော့ ဝိနည်းတော်က ခွင့်မပြုပါ။ ထိုသို့ ပြောသည့်အတွက် အားနာပါးနာနှင့် လက်ခံပြီးလောင်းတဲ့ဆွမ်း ဆွမ်းဟင်းကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ မအပ်၊ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များမှလည်း မအပ်ပါ။ (သေခံယူမှာလာတဲ့ “သူပေါဒနဝိညတ္တိ” အပြစ်ရှိ၍ စားသူတိုင်း ခုက္ကဋ်အသပတ်သင့်ပါတယ်)။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော့်အတွက်တော့ ဖိတ်ရသေးလား။

တပည့်တော်။ ။မဖိတ်ရတဲ့ကိုယ်တော်ဆိုတာ နံနံပါးပါးသာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ မိမိဆိုင်ရာမိဘ ရဟန်းဒကာ၊ ရဟန်းအမ စသူတို့က ကြောင့်ကြစိုက်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များငှာ မဖိတ်ဘဲ ပြည့်စုံကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။“ကြောင့်ကြစိုက်” ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပခုက္ကူမြို့မှာ မိတ်ဆွေရှိတဲ့သူများက “သူ့ဥပုသ်အတွက် ကြောင့်ကြစိုက်လိုက်ပါ” လို့ မှာကြားလိုက်ယင်၊ ထိုအသံများက ဆွမ်းပြည့်စုံအောင် ဂရုစိုက်တတ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ယင် ဆွမ်းဆိုင်က လခပေးပြီး “ဆွမ်းလောင်းပါ” ဟု ပြောထားယင်လဲ ဆွမ်းဆိုင်က လခ ရနေသမျှ ကြောင့်ကြစိုက်ပါတယ်။ တပည့်တော်မှာတော့ အဲဒီ၂မျိုးလုံး မရှိတာကြောင့် “ဘုန်းကြီးပဏ်” ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးတပါးက ‘ဆွမ်း ဖိတ်ဘို့ ခေါ် သွားလို့လိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆွမ်းဖိတ်သွားတော့ “လောင်းပါမယ်” လို့ တာဝန်ခံတဲ့အိမ်က ဘယ်နှစ်အိမ်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရဘို့ဝေးပါရဲ့၊ တပည့်တော်ကို သံဃာနဲ့မယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ခံတောအရပ်ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ပဌမဆုံး အိမ်ကြီးတအိမ်ကိုဝင်ပြီး ရပ်ပါတယ်။ မိဘများအပြင် အရွယ်တူ အမျိုးသမီးတယောက် ဆန်ဆေး နေဟန်တူပါတယ်။ ဘာအလိုရှိပါတုန်း - ဟု ထုံးစံအတိုင်း မေးတဲ့အခါ “ဟောဒီ ကိုရင်ဟာ စာသင်ချင်လွန်းလို့ မိဝေး ဘဝေး လာရှာတယ်” စသော သနားစကားများကို နီဒါန်းပျိုးနေတုန်း ထိုဘုန်းကြီး နောက်က တပည့်တော်မှာ ရှက်လွန်းလို့ စကားဆုံးအောင် နားမထောင် နိုင်ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်ပြေးခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟာ ဘုန်းကြီးပဏ်မှ အားမနာဘူး၊ ဘုန်းကြီးပဏ်က ပြန်လာတော့ မဆူဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မဆူရှာပါဘူး၊ အလွန် သတော့ကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးပါ၊ ကျောင်းတိုက်မှာ ကိုယ်တော်အများသုံးတဲ့ ကနုတံတွေကို သူနဲ့ အဖော် များက တာဝန်ယူပြီး ဆေးပေးလေ့ရှိပါတယ်။ သူတော်ကောင်းစိတ်လဲ ရှိပါတယ်။ နေမခကောင်းလို့ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုယင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို နှိပ်ပေးပါတယ်။ ပျောက်ပါပြီလို့ မဆိုမချင်း အတင်းနှိပ်တော့တာဘဲ၊ သူ့ လက်သည်းထွက်ရှည်တော့ နာတာနဲ့ “ ပျောက်ပါပြီ” လို့ ဆိုကြ ရပါတယ်။ သူက တိုက်မှာအနကြာတော့ စာလဲ နံနံပါးပါး ပို့ချပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တော့ ကိုယ်တော့်ကို ဆွမ်းဖိတ်ပေးမဲ့သူ ရှိသေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ဘုန်းကြီးပဏ်ကလဲ ဖိတ်ပေးပါသေးတယ်၊ ဥးဝါသဝ ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးတပါးကလဲ ဖိတ်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်ဘော်ကလဲ ထိုက်တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အဲဒီကျောင်းမှာ ကိုရင်တပါး တည်းမို့ တပါးတည်း ဆွမ်းစားရပါတယ်၊ ဟင်းမရယင် အနားက ဥပုသ်ဦးများက ပေးရမှာပေါ့၊ သူတို့မှာလဲ များများမရတော့ အားနာ စရာကြီး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လိုက်သွားတော့ ရရောလား။

တပည့်တော်။ ။ရသင့်သလောက်ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က စကား ရှည်ရှည်မပြောရဘဲ ဆွမ်းဟင်း အလိုရှိကြောင်းပြောရုံနဲ့ “ကြွခဲ့တာပေါ့” လို့ လက်ခံတဲ့အိမ်ကို မှတ်ထားပြီး အဲဒီအိမ်မျိုးကိုသာ သွားပါတယ်။ မလောင်းချင် လောင်းချင်အောင်ပြောမှ လက်ခံတဲ့အိမ်ကိုတော့ မသွား ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က “မရှိ-စိတ်ကြီးဝင်ကြီး” ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ စိတ်ကြီးဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ဝိနည်းတော်ကိုက ထပ်ပြောမှရတဲ့ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းကို ခွင့်မပြုလို့ပါ။ တရားသဖြင့်ရတဲ့ ဆွမ်းတောင်မှ တပည့်တော်က တချို့အိမ်ကို မသွားပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုအိမ်ကို မသွားဘဲနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဖိတ်ပြီး နေ့ဇက်တရက်မှာ တရားသဖြင့်ရတဲ့ အိမ်တအိမ်ကို ဝင်ပါတယ်၊ ဝင်တဲ့အခါ မနေ့ကတွေ့တဲ့ဒကာကို မတွေ့လို့ “ဘယ်သွားလဲ” လို့ မေးတော့ “လှည်းတိုက်သွားပါတယ်လို့” လျှောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်စိတ်ထဲမှာ သနားပြီး အတော် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပါတယ်။ ဒကာမကလဲ ကျန်းမာလှပုံ မရပါဘူး၊ အနီးအပါးမှာ ခွေးအပိန်ကိုလဲ မြင်ရပါတယ်၊ အိမ်အပြင်မှာခင်းထားတဲ့ အသားကြမ်းတွေကလဲ ကျိုးတိုး ကျဲတုန်း အတော်ဟောင်းနေပါပြီ၊ အိမ်ကလဲ အိမ်ငယ်လေးဖြစ်ပါတယ်။ လောင်းတဲ့ဟင်းကတော့ နေ့ညကသီးခြားခွဲထားဟန်တူတဲ့ ငါးမြင်းသား

ဟင်းလို့ ထင်ပါတယ်၊ အသား အခေါက်ကလေးပါပါတယ်၊ ပြန်သာပြီး လမ်းမှာ စဉ်းစားပါတယ်၊ ငါဟာ အရှင် မဟာကဿပလို တန်ခိုးကြီး ယင်တော့ ဒီဥဓမ္မအကျိုးရအောင် သမာပတ်ဝင်စားပြီးမှ နက်ဖန်ဒီအိမ် ကုလေးသို့ ဆွမ်းခံဝင်မှာဘဲ ယခုငါမှာ ဘာတန်ခိုးမှ မရှိ၊ သူတို့မှာလဲ ပစ္စည်းမပေါရှိပါဘူး၊ သဒ္ဓါလဲ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ငါ့မှာ ယခုရှိတဲ့ သီလ သမာဓိလောက်နဲ့ တော့ ဒီအိမ်က ဆွမ်းဟင်းကို မခံထိုက်သေးဘူး၊ အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီး နက်ဖန်တော့ အဲဒီအိမ်ကို မဝင်တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင်တော့ ကိုယ်တော်ဟာ ဆွမ်းဆင်းရဲသို့ သေချာတာ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဆင်းရဲသို့ မပြောနဲ့ တော့ တသက်လုံး အစားအတွက် မဆင်း ရဲခဲ့ပေမဲ့ ပခုက္ကူမှာ တသံသရာလုံးက ဝဋ်ကြွေးတော့ အခွင့်သာဟန်တူပါ တယ်၊ ဆက်ပြီး မနေရဲလောက်အောင် ကြောက်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆွမ်းဆင်းရဲတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ စာသင်ရ၊ စာလိုက်ရတာတော့ ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာလိုက်ရတာကတော့ အားရစရာကြီးပဲဘဲ၊ တပည့်တော်တို့ ရောက်စက အရှေ့တိုက်လဲ မခဲ့သေးတော့ ဆရာတော် ၄ ပါး စည်းစည်း လုံးလုံးနဲ့ အုပ်ချုပ်ပြီး တနေ့ အနဲဆုံး စာသုံးဝါစီ ပို့ချကြပါတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားကြီးတိုက်မှာ တိုက်ခွဲမည့်ဆရာတော် ဥးကေးဏ္ဍညနဲ့ စာချဘုန်းတော်ကြီးများလဲ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ၅ ပါး လောက် အမြဲရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဘက်စုံ စာဝါတွေကို လိုက်လိုရာ လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ တိုက်ထဲမှာ မည်သည့်စာဝါများ ရှိတဲ့အကြောင်းကို မြောင်းမြ ဆရာတော်လောင်း ဖြစ်တဲ့ ဆရာရှိရာသို့ စာဖြင့် လျှောက်ရပါတယ်၊ ဆရာကလဲ မည်သည့် စာဝါကို လိုက်ရမယ်လို့ အမြဲ အမိန့်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော် အတွက် အထက်တန်း ပါဠိတော် အဋ္ဌ ကထာများကိုပေါက်ဘို့ သေချာတာပေါ့နော်၊ ဆရာတော်များနဲ့ စာချ ဆရာတော်များအတွက် ဆွမ်းတော့ ဘယ်လို ဘုဉ်းပေးကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စာချဆရာတော်အားလုံးပင် ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ အတူ ဆွမ်းစားကျောင်း တကျောင်းထဲမှာ ဘုဉ်းပေးကြပါတယ်၊ နံနက် ၇ နာရီ

လောက် ဘုန်းပေးသို့ ကျောင်းကန်ရင်များ ချက်ကြပါတယ်၊ မြို့ထဲကလဲ ပို့ပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်းအတွက် မြို့ထဲလဲခံ၊ ကျောင်းကလဲ ဆွမ်းနဲ့ ဟင်း ချက်ပါတယ်၊ အားလုံး ပြည့်စုံကြပါတယ်၊ ဆွမ်းအတွက်က ပြည့်စုံနေတာ ဖြစ်လို့ ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ စာချဘုန်းကြီးများလဲ စာချသို့ တင်ကြ ပြီးလဲ ကြည့်နိုင်၊ အချိန်တန်ယင် မှန်မှန်လဲ ပို့ချနိုင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ စာပို့ချတော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် အချိန်ထားပြီး ပို့ချကြ သလား။

တပည့်တော်။ ။ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာဝါတိုင်းမှာ အချိန်တူ ပို့ချဖို့ရန် တံး ခေါက်ပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်းမစားမီ ၉ နာရီလောက် တံးခေါက်ပါတယ်၊ နေ့ဆွမ်းစားပြီး ညနေ ၄ နာရီအထိ ၃ ကြိမ် တံးခေါက်ပါတယ်၊ စာဝါ အချိန်ကုန်တဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီးတချို့က တိုက်ကြီးပတ်လည် ကျောင်း တွေကို ကြည့်ရှုယင်း လမ်းလျှောက်ကြပါတယ်၊ နံနံမောင်တဲ့အခါ ဘုရား ဝတ်တက်တံးခေါက်ပြီး ဝတ်တက်ကြပါတယ်၊ ဝတ်တက်ပြီးသောအခါ ဆရာတော်ကြီးများက အလည်ကျောင်းကြီးရဲ့ အောက်ထပ် အရှေ့နားမှာ စုဝေးပြီး တိုက်တာအရေး စာဝါအရေးကို ဆွေးနွေးယင်း ဝတ်ဖြည့် လာတဲ့ ကိုယ်တော်တချို့ရဲ့ ဝတ်ဖြည့်မှု (နင်း၊ နှိပ်၊ ချိုးပေးမှု)ကို ခံကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလို သာသနာတော်ရဲ့ ပရိယတ်လုပ်ငန်းကို ကြိုးပမ်းတော်မူ ကြယင် တယ်မှာ ပရိယတ်သာသနာ ဆုတ်နိုင်စရာရှိတော့မှာလဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရောက်တဲ့အချိန်တုန်းက ဆရာတော် ကြီးများရဲ့ သက်တော်မှာ ၄၀ ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိကြသေးတော့ သဒ္ဓါ အား၊ ဉာဏ်အား၊ ဝီရိယအားတွေ အစွမ်းကုန်တက်တုန်းအချိန် ဖြစ်ပါ တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကြိုးစားတော်မူကြ၊ ကြိုးစားသည့်အတွက် ၃ နှစ်လောက် ကြာယင် ဝါဆိုသံဃာ ခြောက်ရာကျော်လောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် မှတ်မိသလဲဆိုတော့ “ကဆိန်အောင်စာ” ရေးတဲ့အခါမှာ “အောက် အညာမှ ရောက်လာကြတဲ့ ခြောက်ရာမျှ တပည့်များကို ပိပြားအောင် ဆုံးမ၍” ဟု တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် တည့်သွင်းပြီး ရေးခဲ့လို့ပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ခြောက်...ကိုယ်တော် ကို ဆရာတော်ကြီးများက ရောက်ရောက်ချင်း ချီးမြှောက်လို့ ကိုယ်တော်က အရေးပါ အရာရောက်နေပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ ရောက်ခါစတုန်းက ဘယ်ချီးမြှောက်မှာတုန်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို ဆရာတော်များက ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မသိသေးပါ ဘူး၊ သံဃာငါးရာလောက်ထဲမှာ တပည့်တော်ကို အထူးသိသလဲ မလွယ် ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်များနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ဆွမ်းစားကျောင်းမှာနေတဲ့ ဥးဂန္ဓမာကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို နဲ့နဲပါးပါး သိပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ကို အာမခံဖို့ရန် ဥးဂန္ဓမာလာဆိုတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက ဥးဂန္ဓမာထံစာရေးလို့ ဥးဂန္ဓမာက တပည့်တော်တို့အတွက် နေခွင့်ရသို့ အာမခံပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော် အတွက် မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်တန်းကလို ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ ထင်ရှားသို့ အခက်သားပါကလား။

တပည့်တော်။ ။ ထင်ရှားသို့ ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်များ အသိ အမှတ်ပြုသို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတိုက်ဆိုင်လာတာကတော့ တပည့်တော် ရဲ့ ရှေးကလို့ ဆိုရမှာပါဘဲ၊ တပည့်တော်တို့ရောက်တဲ့ဝါမှာ တနိုင်ငံလုံး တုပ်ကွေး အကြီးအကျယ်ဖြစ်မိတယ်၊ တပည့်တော်တို့ တကျောင်းလုံးလဲ တုပ်ကွေးဖြစ်ပါတယ်၊ တတိုက်လုံးလဲ အများအားဖြင့် ဖြစ်ပါတယ်၊ စောစောပိုင်းက ဆရာတော်များကိုယ်တိုင် ကျောင်းတိုင်းလိုက်ပြီး ဆေး တိုက်ကြ၊ အားပေးကြပါတယ်၊ နောက်တော့ ဆရာတော်များလဲ ကွေးကြ ပါတယ်၊ နဲ့နဲပါးပါးလဲ ပျက်စီးပါတယ်၊ ဥးဂန္ဓမာရန်အတွက် တပည့် တော်ဘို့လဲ စစ်ကိုင်း ပြန်ပြေးခဲ့ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုပြန်ပြေးခဲ့တော့ ဆရာတော်များက ကိုယ်တော် ကို ဘယ်နှယ် လုပ်ငြီး သိနိုင်မှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီလိုတနိုင်ငံလုံးတုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး စာချို့လဲသေကြတော့ အဲဒီ ဝါမှာ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း ဆရာက စာပေးတာလဲ စာမပြန်ကြလို့ ပခုက္ကူဆရာတော် ဥးပညာထံ သံကြိုးရိုက် မေးပါတယ်၊ ဇနကနဲ့ ကေသရသို့ သေကြပလား၊ သံကြိုး ပြန်ပါတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ ဆရာကလဲ စိုးရိမ်အားကြီးမှာပေါ့နော်၊ ဒီတော့ ဘယ်လို သံကြိုးပြန်လိုက်သတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ သံကြိုးစာအရ စုံစမ်းတဲ့အခါမှာ ဥးဂန္ဓမာက ပြန်သွားပြီလို့ လျှောက်သဖြင့် ပြန်သွားကြကြောင်း သံကြိုးပြန်လိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီ သံကြိုးစာအရ “ဇနက” ဆိုတဲ့ သွန်သင်ကို ဆရာတော်များ နှုတ်တက်ရသွားတဲ့ အကျိုးဟာ မနဲဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လို အကျိုးဆက်လာသလဲ။

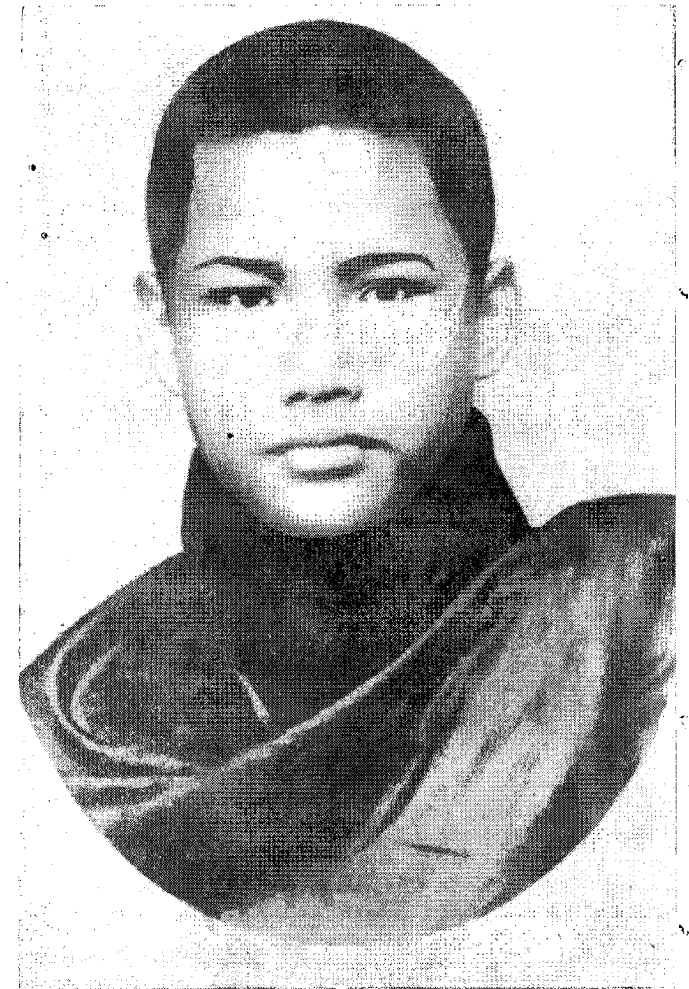
တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်ခါနီးမှာ အစိုးရစာမေးပွဲ ဂေဇိတ် ထွက်လာပါတယ်။ ဆရာတော်များလဲ သတင်းစာကို အဖတ်ခိုင်းပြီး နားထောင်လေ့ရှိပါတယ်။ သတင်းစာထဲမှာ ဂေဇိတ်ပါလို့ ဖတ်တော့ ပဌမကြီးတန်းမှာ “ပလိပ္ပိန္နိ ရွှေကျင်ကျောင်း ရှင်ဇနက” ဆိုတဲ့နာမည်ကိုကြားတော့ တနေ့တုန်းက “ဇနကလား” လို့ မေးကြပါသတဲ့။ ဥးဂန္ဓမာကလဲ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကိုရင်ဟာ စာလဲတော်၊ ရွှေကျင်လဲ ရွှေကျင်ပါလို့ လျှောက်သတဲ့။ အဲဒီခေတ်က ကိုရင်အဖြစ်နဲ့ ပဌမကြီးအောင်တာ မန္တလေးက တပည့်တော်တပါးနဲ့ ရန်ကုန်က ရှင်ဉာဏဝံသ တပါးသာ ပါပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပခုက္ကူတိုက်ကြီးက စာမေးပွဲကို ပဓာနမထားသော်လည်း ကိုရင်အဖြစ်နဲ့ အောင်တာကိုတော့ သတိထားတော်မူကြဟန် တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်ပြီး မကြာခင် ဥးကေသရ မပါဘဲ တပည့်တော်တပါးထဲ ပခုက္ကူပြန်သွားပါတယ်။ ပခုက္ကူရောက်တော့ “ဇနက” ဆိုတာ မင်းလားလို့ အရှေ့တိုက်သစ်တည်မည့် ဆရာတော်က မေးလို့ ဟုတ်ပါကြောင်း လျှောက်တဲ့အခါ၊ စာမေးပွဲ ဝင်သလားလို့ မေးပြန်ပါတယ်။ ဝင်ထားကြောင်းလျှောက်တော့ တနေ့က ဂေဇိတ်ထဲမှာ “မင်းကိုး” လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သူများဆိုတာကို လိုက်ပြီးနားထောင်ရတဲ့ စာလိုက်ပုဂ္ဂိုလ်ထက် ဆရာအထဲမှာ ကိုယ်တိုင်ဆိုရတဲ့ စာဆိုပုဂ္ဂိုလ်က ပို၍ ကျေးဇူးရှိတာဟာ စာသင်သားလောကမှာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုယ်တော်က စာလိုက်လား၊ စာဆိုလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က စောစောပိုင်းမှာ စာလိုက်ထဲကပါဘဲ အတော်ကြာလို့ စာမေးပွဲ အကြီးအောင်ထားတဲ့ကိုရင်မှန်း သိတဲ့အခါ ယခုရှိတဲ့

ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ = ၏
သက်တော် (၁၈) နှစ် သာမဏေဘဝ ပုံတော်

မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်လောင်း စာချဘုန်းတော်ကြီးက သုတ်ပါထေယျ ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာစာဆိုနေကျကိုယ်တော်က အသံဝင်နေလို့ စာချ ဘုန်းကြီးရဲ့ အနီးမှာ စာလိုက်နေတဲ့ တပည့်တော်ကို “ ကိုရင်ဆိုစမ်း ” ဟု ရှုတ်တရက်ခိုင်းပါတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။စာလိုက်က ဘယ်လောက်ရှိတုန်း၊ ကိုယ်တော်က ကျေနပ်အောင် ဆိုနိုင်လဲလား။

တပည့်တော်။ ။စာလိုက်က ၂ ရာနီးနီး ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ တပည့်တော်က စောစောတင်ကြိုပြီး ကြည့်လေ့ရှိတာလဲ တကြောင်း၊ အဲဒီ အဋ္ဌကထာကို ပလိပ်မှာတုန်းက ကိုယ်တိုင် ကုန်အောင်ဆိုပြီးဖြစ်တာလဲတကြောင်း၊ အဲဒီ အကြောင်းကြောင့် ကောင်းကောင်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ နောက်တရက် ကျတော့ အနားက စာလိုက်ဥပဉ္စင်းကြီးက ကျောကို လက်နဲ့ သပ်ပြီး “ ကိုရင်...ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ရဲရဲသာဆို ” လို့ အားပေးပါတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က သံဃာ ၂ ရာနီးနီး ပရိသတ်ကို ကြောက်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘာကြောက်လိမ့်မှလဲ၊ အဲဒီ ၂ ရာနီးနီးဟာ ဥပဉ္စင်းတွေသာ များပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ့်ထက်သာတာ တပါးမရှိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆ ထားပြီးပါ။

မေ့ဂုတ်။ ။ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆိုရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သုံးရက်လောက်ပါ၊ နောက်တော့ နဂိုရ်ဆိုမြဲ ဥပဉ္စင်းက အသံထွက်လာတာနဲ့ သူတို့ ဆက်ဆိုပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီ မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်လောင်းက သမ္မေဟာဓိနောဒနီနဲ့ မူလဋီကာချတဲ့အခါ မူလ ဋီကာ အဆိုခိုင်းလို့ ကိုယ်တိုင်ဆိုရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ တပည့်တော်က ရဟန်းဖြစ်ပါပြီ။

မေ့ဂုတ်။ ။ အဲ...ကိုယ်တော် ရဟန်းဖြစ်ပုံ အစီအစဉ်ကို သိလိုပါတယ်၊ ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ကိစ္စဟာ ဘယ်ဟာမဆို လွယ်လွယ်ကူကူ မဖြစ် တတ်ပါဘူး။ တပည့်တော် ပဌမကြီးအောင်တော့ ဆရာက စစ်ကိုင်းချောင် မှာ သီတင်းသုံးပါတယ်။ စဉ့်အချိန်က ပဌမကြီးအောင်တဲ့ ကိုရင်ဆိုတာ အလွန် အရေးပါခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်ကိုင်းချောင်ကဆွေမျိုးတစုက

သူတို့တမျိုးလုံး စုပေါင်းပြီး ရဟန်းဒကာခံလိုတယ်လို့ ဆရာကိုလျှောက်
တော့ ဆရာလဲ ကျေနပ်ပြီး တပည့်တော်နဲ့ စစ်ကိုင်းမှာတော့ ကပ္ပိယ
ကျောင်းသားစာယောက်နဲ့ ကြွလာပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ပခုက္ကူက
ပြန်လာပါတယ်၊ စစ်ကိုင်းချောင် အရှေ့မှန်ကျောင်းမှာ ဆရာနဲ့ တွေ့တဲ့
အခါ ပခုက္ကူမှာ ဆွမ်းဆင်းရဲလွန်းလို့ နေချင်စိတ် မရှိတဲ့အကြောင်းကို
လျှောက်ပါတယ်၊ အမှန်လဲ မနေချင်ပါဘူး၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်လို
စာကြည့်ပြီး ဘာဝနာနဲ့ နေဘိသော စိတ်ဖြစ်နေပါတယ်၊ အဆက်စာတွေ
ကိုလဲ အတော်ကြည့်တတ်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တောင့်ဆရာက ဘာ အမိန့်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာက ဘာမှ အမိန့်မရှိသေးပါဘူး၊ 'ရဟန်းခံကိစ္စကိုသာ
စဉ်းစားဟန်တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အောက်ပြည် "စစ်ချောင်း" ကို
လိုက်ခဲ့ဖူးအမိန့်ရှိပါတယ်၊ အောက်ပြည်မသွားခင် မိဘများထံ ခွင့်ပန်ဖို့
ကိစ္စလဲရှိပါတယ်၊ မိဘများထံ ခွင့်မပန်ခင် ပလိပ်ကိုလဲ နှုတ်ဆက်ယင်းနဲ့
အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဆရာက ကြွသွားပါတယ်၊ အကျိုး
အကြောင်းကို ပြောပြတဲ့အခါမှာ "မပု" ဆိုတဲ့ ဒကာမက "ကိုရင်ကို
သူတို့က ရဟန်းခံမယ်လို့ ရည်စူးထားပါတယ်၊ အောက်ပြည်ကိုတော့
မပေးနိုင်ပါဘူး" လို့ လျှောက်တော့ ဆရာက စကားပရိယာယ်
မကြွယ်တာလဲ တကြောင်း၊ နဂိုရ်ကရင်းနှီးနေတာလဲ တကြောင်းကြောင့်
ဘာမှ မငြင်းတော့ဘဲ "ဒကာမပုက ရဟန်းအမ လုပ်လိမ့်မယ်" ဆိုတဲ့
သတင်းကိုသာယူပြီး မှန်ကျောင်း ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရှေးတုန်းက ရဟန်းအမလုပ်ဖို့ လျှောက်ဘူးသလား။

တပည့်တော်။ ။ လျှောက်ဘူးတယ်လို့ မမှတ်မိကြပါဘူး၊ လျှောက်ဘူးယင်လဲ
ဆရာက ဘယ်မှာ အောက်ပြည်က ဒကာ-ဒကာမများကို ခွင့်ပြုလိမ့်မှလဲ၊
အမှန်ကတော့ ပလိပ်နေစဉ်က ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်လို့ ဆရာက ဘာမှ
မငြင်းဘဲ ပြန်ခဲ့ဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တောင့်ကို "ပလိပ်က ပစ္စည်းလေးပါးဖိတ်တဲ့သူ မရှိဘူး" လို့
ဆိုခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ရဟန်းအမလုပ်မဲ့သူကလဲ မဖိတ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ပစ္စည်းလေးပါးတော့ မဖိတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လိုတာတော့
လူနေတာပါဘိ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီအခါ ကိုယ်တော်က ရဟန်းခံနိုင်လောက်အောင် အသက်
ပြည့်ပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ မပြည့်သေးပါဘူး၊ "အောက်ပြည်ကို လိုက်ရတော့မယ်"
ဆိုလို့ လိုက်ဘို့ရန် စီစဉ်နေကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကတော့ ဘယ်ကို သဘောကျသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ပစ္စည်းရှိတဲ့အကိစ္စကိုလိုက်ရမှာ ရှက်ပါတယ်၊
ဒါ့ကြောင့် ပစ္စည်းသိပ်မရှိတဲ့ နဂိုရ်က ကြည်ညိုနေတဲ့ ဒကာမပုကိုဘဲ
ကျေနပ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အောက်ပြည်က တပည့်တော်ကို ရဟန်း
ပြုခွင့် မရဘူးဆိုတာ ကြားတော့ ဆရာနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဒကာကလေး
အထံ အမျိုးသမီးတယောက်ဆီက "သူတို့မှာ အဖိုးတန်စိန်တလုံး လက်လှတ်
သွားလို့" ဝမ်းနဲ့တဲ့ အကြောင်းကို စာပြန်လာတဲ့အခါ အတော်ကြီး
သနားသွားပါတယ် ဘုရား၊ နောက်ကိုလဲ လူကြုံတဲ့အခါ အဲဒီ အမျိုးသမီး
အကြောင်းကို မေးလေ့ ရှိပါတယ်၊ ရေစက်ဆိုတာ ဒီလို ကိစ္စမှာလဲ
အရေးကြီးပြန်တာပါဘိ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တောင့် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက အောက်ပြည်
စစ်ချောင်းကို ပြန်ကြွသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ဆရာက သိပ်ရိုးပါတယ်၊ လူဝတ်ကြောင်
များကို လွှဲကာ ပတ်ကာ စကားပြောလေ့ မရှိပါဘူး၊ စစ်ချောင်းက
ဒကာ-ဒကာမများအား တပည့်တော်ကို မရတဲ့အကြောင်း ပြောရမှာလဲ
အားနာဟန်တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တိုင် မပြန်တော့ဘဲ ကပ္ပိယ
လုပ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ ဒကာကလေးကိုသာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် မိဘများကိုတော့ ဘယ်လို အကြောင်းကြားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မိဘများကို တိုက်ရိုက် အကြောင်းကြားဖို့တော့ ဆရာမှာ
ဝန်လေးဟန် တူပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် အကြောင်းမကြားသေးပါဘူး၊
ဒကာမပုက ရဟန်းအမ လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ စစ်ကိုင်း
ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးကြားတဲ့အခါ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ တိုင်ပင်
တော်မူကြတယ်လို့ နောင်ခါသိရပါတယ်၊ "ဒကာမပု" ဆိုတာ ထို
ဆရာတော် ၂ ပါးရဲ့ ငယ်တပည့်ဖြစ်ပါတယ်၊ သဒ္ဓါတရားက ပစ္စည်း
အင်အားထက် ဗိုဗါတယ်၊ ထို အချိန်မှာ အိမ်ထောင် မရှိသေးပါဘူး၊

ဆရာတော်ကြီး ၂ ပါးကလဲ ငယ်ငယ်ကလို့ “မိဖု” လို့ဘဲ ခေါ်ပါတယ်။ ဆရာတော် ၂ ပါး တိုင်ပင်ပုံက ကိုရင်က ကျောင်းတိုက်နဲ့ ဆရာတော် လုပ်နိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းရှိတယ်၊ မိဖုက ကျောင်းတိုက်တည် ပေးဘို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာမလဲဖြစ်၊ ဂန္ဓာရုံ ကျောင်းအမလဲဖြစ်တဲ့ အမရပူရမြို့ တရုတ်တန်းက ဒကာမကြီး ဒေါ်ကြည် နဲ့ ဒကာမ မညွန့်တို့ ညီအမကို ရဟန်းအမလုပ်ခိုင်းဘို့ ဝတ်ကျွေးကြပါ သတဲ့၊ အဲဒီလို စီစဉ်တဲ့အခါ ဒကာမပုကိုလဲ ငဲ့ညှာတော်မူတာကြောင့် “ဒကာမပုက ပဌမ တောင်မြို့ကျောင်းအမများက ဒုတိယ မိဘရင်း ဒကာကြီး-ဒကာမကြီးတို့က တတိယ” လို့ ရဟန်းခံကိစ္စကို စီစဉ်ကြပါ တယ်၊ ပဌမနဲ့ ဒုတိယက ဘာပြဿနာမှမရှိသော်လဲ ဒကာကြီးက (သူ မှာ ပစ္စည်းဆုတ်ယုတ်နေလို့ ဒီလိုစီစဉ်တယ်ထင်ဟန်တူပါရဲ့) မပေးနိုင်ပါဘူး ဆိုပြီး ငြင်းနေလို့ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးက အတော်တရားဟောရပါ သေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော် ဒကာကြီးရဲ့ ပစ္စည်းအခြေအနေဟာ သိသိသာသာကြီး ဆုတ်ယုတ်နေပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ ဆုတ်ယုတ်ပါပြီ၊ ပြန်ပြီးတိုးတက်ဘို့လဲ အလားအလာရှိဟန် မတူပါဘူး၊ အမေကလဲ စိတ်အလွန်ဆင်းရဲနေဟန်တူပါတယ်၊ နဂိုရ်က မာနကြီးခဲ့တာကြောင့် သာပြီး မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေဟန်တူပါ တယ်၊ အဖေနဲ့ အမေလဲ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေကြပါဘူး၊ တခါတော့ “အမေစိတ်ကောင်းအောင် ဘယ်လိုပြင်မလဲ” လို့ အဖေ့ကိုမေးတဲ့အခါ “ဘယ်လိုပြင်လို့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပြီး ပစ္စည်းပေါ်မှရမှာ” လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ပစ္စည်းဆုတ်ယုတ်တဲ့အိမ်ဟာ ဒီလိုဘဲ များပါတယ်၊ ကိုယ်တော် သံသရာတလျှောက်လုံးရဲ့ ရွေးကံကို စဉ်းစားပြီး သဘောကြီးကြီးထား နိုင်တဲ့ မိန်းမများနဲ့ ဖြစ်သလိုနေတတ်တဲ့ သတ္တိရှိသူများသာ ဒီလိုအချိန် မျိုးမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိနိုင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အမေက ကျောင်းအမသွီးဖြစ်ပေမဲ့ တရား သဘောအတိုင်း နေတတ်ဘို့ အပုံကြီးလို့ပါသေးတယ်၊ အဖေကတော့ နေလဲနေတတ်ပါတယ်၊ နဂိုရ်က အရည်အချင်းရှိတာကြောင့် ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းရေးမှာလဲ တန်းမလျှော့ပါဘူး၊ ဆွေမျိုးထဲမှာ အားလုံးက

အရေးပေးလျက်ပါဘဲ၊ အမေကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်လို့ သာပြီးစိတ်ဆင်းရဲ ဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘာမှ အကူအညီ မပေးနိုင်ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်မှာ မိဘ ၂ ပါးလုံး အမွေရနိုင်တာကိုလဲ စဉ်းစား တပည့်တော် ငယ်ငယ်က ငွေတိုးပေးတဲ့ အော်ဒီမင်စာချုပ် များကိုလဲ တွေ့ဘူးလို့ မိဘများ မဆင်းရဲနိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မိဘများအတွက် ခြံကြာင့်ကြမနေခဲ့ရာ ယခုလို ဆုတ်ယုတ်ပုံကို သိမှ ဘာမှ အကူအညီမပေးနိုင်လို့ တပည့်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မိဘများကို ပြုစုရအောင် ၁၀ နှစ်သားလောက်က လူထွက်ဘို့တောင် ကြံမိပါသေးတယ်၊ အဖေရဲ့ ခိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆက်ဆံပြီး ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ရေးလုပ်ရလျှင် တက်လမ်းရှိသေးတယ်လို့ ထင်နေပါတယ်၊ အဖေဟာ သရိုင့်ရွာအရွှေ့ဘက် မြစ်ရိုးတလျှောက်မှာ ဟင်္သာကြီး တိုင်အောင်နဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ဝက်လက်အနောက် ရွှေပန်းကုံး ဘိုင်အောင် မိတ်ဆွေ များပါတယ်၊ အများက ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဝံသာနုခေတ်မှာ ရွှေတို တောင်လက် ဝက်လက် အရွှေ့ဘက်မှာ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပါတယ်၊ ပဌမ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ ပင်းစင်းက ဦးထွန်းဇံကြီး ဆိုသူပါ၊ ဝက်လက်အနောက် ဘက်မှာ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌတယောက်လဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလို ယုံကြည်သူ များတဲ့အတွက် စပါး ပဲ တို့ကို ငွေအကြေ မပေးသေးဘဲ အများကြီး ယူပြီး ရောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်လဲ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဘို့ ကြံစည်မိတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဘာပြုလို့ အကြံအတိုင်း မလုပ်ဖြစ်သလဲ၊ မလုပ်ရဲလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပဌမကြီးတန်းဝင်နိုင်လောက် အောင် စာတွေက ပြည့်စုံပြီးဖြစ်လို့ စာတွေကို နှမြောသည့်အတွက် ကြံတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ဖြစ်တာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ မနုပျံဖြစ်တာလဲ ကံကောင်းပါတယ် ကိုယ်တော် ဒါထက် ရဟန်းခံကိစ္စအတွက် ကိုယ်တော်ကတော့ ဘာမှ ဆရာတော်ကြီးများကို မလျှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဆရာတော်ကြီးများ စီစဉ်တာကို လိုက်ဘို့ဘဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ နောက်တော့ အဲဒီ

အစီစဉ်အတိုင်း ၁၂၀၈ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်မှာ ပုလဲပိမြို့ အေးကျောင်း
မှာ သီတင်းသုံးခိုက်ဖြစ်တော်မူသော မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကိုဥပဇ္ဈာယ်
ပြုပြီး တပည့်တော်ကို ပဌမအကြိမ်ဟောင်းအဖြစ်ရောက်အောင် ချီးမြှောက်
တော်မူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဆိုတာ လူတွေမခံဘဲ သုံးနှစ်ခန့် တပါးထဲ
ဂူအောင်းပြီး သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ဆရာတော်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ အပေါ်ကမျက်ခွံတော်မှာ
မလွယ်သလိုထင်ရအောင် အမြဲစက္ကန့်နေပါတယ်။ အလွန်ငြိမ်သက်တော်
မူပါတယ်။ အဲဒီအေးကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတုန်းမှာပင် တပည့်တော်နဲ့
ဘုန်းတော်ကြီးတပါး အနားမှာရှိဘုန်း စကားပြောယင်း ငယ်စဉ်က
ရောဂါများဘဲအတွက် “ခန္ဓာဝန် လက်စသိမ်းအောင်လို့ ကြိုးစား
တာဘဲ၊ ဒါပဲမို့”လို့ ဆိုပြီး ရွှေမဆက်ပါဘူး။ တပည့်တော်အထင်တော့
“အောက်မဂ် အောက်မိတ်လောက်သာရလို့ အားမရတဲ့သဘော ဖြစ်ဟန်
ထူပါရဲ့”လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒုတိယအကြိမ် ရဟန်းထပ်တော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်အခါမှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ၁၂၀၈ ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ နေရာကတော့
အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောက်တိုက်တွင်းက သိမ်မှာပါ။ အဲဒီ ရဟန်း
အမများက ပစ္စည်းရော သတ္တိရော ပြည့်စုံတဲ့အပြင် မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာ
တော်နဲ့ ချမ်းဆရာတော်ကြီး ၂ ပါးလုံးရဲ့ အရင်းဆုံးများဖြစ်လို့
ဆရာတော်များ စီမံတဲ့အတိုင်း ပိဋကပါဠိတော် အဋ္ဌကထာဋီကာ အစ
ပါပါတယ်။ ပုလဲပိရဟန်းခံတုန်းကလဲ တပည့်တော်လိုသလောက် အဋ္ဌ
ကထာဋီကာစာအုပ်များ ပါပြီးဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် ဆရာတော်များက
တပည့်တော်အတွက်သာမက တပည့်တော်ကိုအာလုံလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်
မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ပါ ပိဋကစာအုပ်တွေ ၂ စုံလောက်ရှိအောင် စီမံတော်မူ
ကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ရဟန်းခံ ၂ ကြိမ်လုံးမှာ ခေတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အသုံး
အဆောင်ရာတော့ မပါပါဘူး။ အဲ...ပတ်တူအိတ်ထဲလုံးတော့ ပါပါရဲ့
တပည့်တော်ကလဲ မတောင့်တပါဘူး။ ဆရာတော်ကြီးများ အလိုအတိုင်း
ဖြစ်စေတာပါပဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒုတိယ ရဟန်းထပ်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ဘယ်မှာစါဆိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ဆရာက “ငါတော့ ပခုက္ကူ
မှာဘဲ ပြန်နေစေချင်သေးတာဘဲ၊ ဆွမ်းက သိပ်ဆင်းရဲသလား” လို့
မိန့်တော်မူတာနဲ့ “နေစေချင်လဲ နေတာပေါ့ဘုရား၊ ဆွမ်းဆင်းရဲတာ
ကတော့ အများထုံးစံပါဘဲ”လို့ လျှောက်ပြီး ပခုက္ကူကြိုက်ပြန်ပြီး ဝါဆို
ရပါတယ်။ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်က တပည့်တော်ပျက်စီးမှာစိုးတော်
မူလို့ တပည့်တော်ကို စောင့်ရှောက်ယင်း မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းကို
ပခုက္ကူကြိုက်တုန်းတုန်း မှန်ကျောင်းက ဥပသောမကြီးရော ဆရာ
ရော ပခုက္ကူလိုက်ပြီး ဝါဆိုကြပါတယ်။ သို့သော် ဆရာက ကျန်းမာရေး
မညီညွတ်လို့ ဝါတွင်းမှာ ပြန်ရပါတယ်။ ဆရာ့ကို လိုက်ဖို့ ယင်း မဟာ
ဂန္ဓာရုံဆရာတော်ထံဝင်တော့ ဆရာတော်လဲ စစ်ကိုင်းမဟာသုခချောင်မှာ
မကျန်းမမာဖြစ်တော်မူနေပါတယ်။ “အဲဒီဆရာပါနဲ့ ဆရာတော်ပြန်တော်
မူတယ်”လို့ ပခုက္ကူမှ ကြားသိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပြန်တော်မူလို့ ဘာများ အထူးအဆန်း
ကြားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်က စစ်ကိုင်းစောင့်ရိုး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ အချုပ်
နာယက ဖြစ်တော်မူပါတယ်။ “ဆရာတော် ပြန်တော်မူတယ်” ကြားလို့
ရက္ခမူချောင် စသော ဂိုဏ်းဆိုင်ရာချောင်များက ဘုန်းတော်ကြီးများ
ပညာရှင်တောင်၏ အနောက်ဘက်က မဟာဂန္ဓာရုံသို့ လာကြတဲ့အခါ
အနောက်ဘက်အနီးအပါးချောင်ကဆရာတော်ကြီးတပါးက “ကိုယ်တော်
တို့ ဘယ်သွားကြမလို့တုန်း”လို့ မေးပါသတဲ့။ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်
ပြန်တော်မူလို့ မဟာသုခချောင် သွားကြမလို့ပါ။ဟု လျှောက်တော့
ဟာ...ဟတ်လား မနည်းက အဲဒီတောင်တန်းတလျှောက်မှာ အရောင်
တွေ ကုန်မြူးလောက်တာ အလွန်ပါဘဲ”ဟု မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်က ဘာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြုတော်မူပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်က ဗုဒ္ဓါနုဿတီ (အရဟံ) ဂုဏ်တော်ကို အခြေ
ခံပြီး အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ဝိပဿနာကို ပြုတော်မူပါတယ်။ ဆရာတော်
ကြီးရဲ့ ထူးခြားသိက္ခာဇောနိဗ္ဗာန်တော်က “ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်” လို့
မိန့်တော်မူတဲ့ဖြစ်ပျက်ဟာ ကြားရသရဲ့ စိတ်ကို အလွန်ဆွဲဆောင်ပါတယ်
ဘုရား။ ဆရာတော်သည် မဟာသုခချောင်ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သော်
လဲ ဆရာတော်က လျှောက်ထားတဲ့စကားကို မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်

ကြီးက လေးစားတော်မူပါတယ်။ တပည့်တော်ကို နောက်ဆုံး ဥပဇ္ဈာယ် ဖေးပြီးတဲ့ဝါမှာ ပြန်တော်မူတာကြောင့် တပည့်တော်ဟာ နောက်ဆုံး တပည့်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပြန်တော်မူတော့ စစ်ကိုင်းဘက်မှာ ချွေကျင် ဂိုဏ်းကို ဘယ်ဆရာတော်က စောင့်ရှောက်ပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးက စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးကို ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်လို့ သိကြပါတယ်။ ပဌမ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ အတူ တောသွက်တော်မူလာတဲ့ ဆရာတော်ကြီး လဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ဓါတုင်းမှာ ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူ ဆရာတော်ကြီးများထံ စာဆိုရပြီလား။

တပည့်တော်။ ။စာမဆိုရသေးပါဘူး၊ အများနည်းတူ လိုက်ရုံဘဲ လိုက်နေရပါ သေးတယ်။ နောက်တဝါတွင်းလောက် မရောက်ခင် စာဆိုရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆွမ်းအတွက်ကတော့ ဆင်းရဲတုန်းဘဲလား၊ ရဟန်းအမများဆီက အထောက်အပံ့ မရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်းအမများက “အလိုရှိတာ တောင်းပါလို့” ဖိတ်ပါ တယ်။ တပည့်တော်က “တောင်းတဲ့” ဝါသနာ မပါပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သတိရတဲ့အခါ ပို့လိုက်တဲ့ခွေကို ကပ္ပိယရှိယင် လက်ခံပါတယ်။ ကပ္ပိယ မရှိယင်တော့ လက်မခံပါဘူး၊ ဒကာမကြီးများက ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော် များရဲ့ ဒကာမဖြစ်လို့ ကပ္ပိယမရှိဘဲ ယူထားယင် အထင်သေးမှာ စိုးရပါ တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆွမ်းဆင်းရဲတာကတော့ ရဟန်းဖြစ်ပေမဲ့ ဆင်းရဲမြဲ ဆင်းရဲတာပါ။ တခါတလေ ဆောင်းအခါမှာ ကျွန်းထဲက စာရေးတံ ဆွမ်းကျွေးတတ်ပါတယ်၊ ထိုအခါ တပည့်တော်တော့ ဘယ်လောက် ဝေးဝေး ဘယ်လောက်ချမ်းချမ်း လိုက်တာဘဲ၊ အဲဒီအခါကျမှ ဟင်း ကောင်းကောင်း စားရတာကိုး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ဟာ ငတ်ကိုယ် ငတ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဆီနိုင်ပါတယ်၊ လုံးဝ မစားရတဲ့အခါတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စားချင်တာ မစားရတဲ့ အခါမျိုးတော့ ငတ်နေတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် မိဘများက တတိယအကြိမ်ရဟန်းခံတော့ ဘယ်အရပ် မှာ ဘယ်အချိန်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။တတိယအကြိမ် ရဟန်းခံတော့ စစ်ကိုင်းစောင့် မှန်ကျောင်း မှာ တံပြီးတော့ ဆေးတိုက်အနီးက မြစ်ထဲ(ရေသိမ်)မှာ တပေါင်းလပြည့် နေ့ ဟောင်းခံပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအခါမှာ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဘယ်ဆရာ တော်က ဥပဇ္ဈာယ်လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ ဒီပဲရင်းဆရာတော်က စစ်ကိုင်းမှာ သီတင်းသုံး ခိုက် ဖြစ်လို့ ဆရာတော်က ဥပဇ္ဈာယ်အဖြစ် ချီးမြှင့်ပါတယ်။ တောင်ဖီလာ ဆရာတော် ဥပဇ္ဈာန်သ၊ ပဌမရုက္ခမူ (အတိသုဒ္ဓါရုံ) ဆရာတော် စသော ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတော်ကြီးများ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပဌမအကြိမ် ရဟန်းပြုခဲ့ရာ ပလိပ်မြို့ အေးကျောင်း ခဏ္ဍာသိမ်၊ ဒုတိယ အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင်း ခဏ္ဍာသိမ်-အရတတိယ အကြိမ်ကျတော့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးအနီး ဧရာဝတီမြစ်တွင်း “ဥဒကုက္ကေပ သိမ်” ဆိုတော့ သိမ်နဲ့ စပ်ပြီး ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင်းရှိ ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ခဲ့တဲ့ သိမ်ကလဲ စစ်ကိုင်း မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် သမုတိခံတဲ့သိမ်၊ တောင်ရိုး အနီး ဧရာဝတီမြစ်တွင်း “ဥဒကုက္ကေပသိမ်” ဆိုတော့ သိမ်နဲ့ စပ်ပြီး စိတ်ရှင်းပါတယ် ဘုရား၊ [ယခုလက်ရှိသိမ် မဟုတ်၊ ဖျက်လိုက်သောသိမ် ဖြစ်သည်။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော် အသက် နှစ်ဆယ်က- ၁၅ ရက်ကျော် လာပြီဖြစ်လို့ ဒီအဆက်ကို ရပ်လိုက်ကြဦးစို့။

နိဂုံး။ ။အသက် နှစ်ဆယ်၊ ခုအရွယ်၌ လူ့ဝယ် ဓမ္မစာ၊ ကြုံတွေ့လာသည့် ချမ်းသာ ဆင်းရဲ၊ အနံ့နံ့ကို ထူးကဲ စိတ်ထား၊ မဖောက်ပြားဘဲ၊ အများ ထုံးစံ၊ ကိုယ်လည်းခံ၍၊ ရရန် ခုလွှာ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇကို၊ အရယူကာ၊ တသက်တာ၏၊ နောက်လာဦးမည့် များပြားဆီသည့်၊ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲစွာလည်း၊ ဆရာမိန့်ချက်၊ ဥပထိပျက်၍၊ ဆက်လက်ကြိုးကုတ်၊ အားကုန်ထုတ်သည်... အဟုတ် ကြိုးစားလိမ့်သတည်း။

၉။ နှစ်ဆယ်လွန်ကယ်-ဆုံးဆယ်ရွယ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူမှာ ဒါလောက် ဆင်းရဲပါလျက်နဲ့ နေတော့တော့ အယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာက နေစေချင်လို့ နေတာပါ။ တပည့်တော်နောက်မှ ရွှေကျင်ကိုယ် (စစ်ကိုင်း မန္တလေး နေဘူးတဲ့) ဥပဇ္ဈာန်များ ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ အများအားဖြင့် သိပ်မကြာဘဲ ပြန်ကြတာပါ။ တချို့တော့ ဒကာ ဒကာမ အဆက်အသွယ်ကောင်းလို့ ဆွမ်းလဲပြည့်စုံကြပါတယ်။ အဲဒီလို ပြည့်စုံတဲ့ မိတ်ဆွေတပါးက တပည့်တော်ကို ပြောတဲ့စကားကလေး မှတ်မိပါသေးတယ်။ “ငါတော့ မင်းလောက်များဆင်းရဲယဉ် မနေဘူး”တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သူက ဒီလိုပြောချအောင်က ကိုယ်တော်ထက် အယ်လောက် ကြီးလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာက ၄ ဝါလောက် ကြီးပါတယ်။ ဆရာတပည့်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောတဲ့နေ့က မိုင်းရွာတဲ့နေ့ပါ။ အားလုံး ဆွမ်းချက်စားဘိရန် ဆရာတော်များက ဆန်နဲ့ဆီကို ဝေငှပါတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ ရဟန်းဖြစ်ပြီးကတည်းက မိုင်းရွာပေးဆွမ်းခံထွက်ပါတယ်။ ဆွမ်းခံယူတဲ့ “ငါသည် ဘယ်အခါကျမှ ၇ ရက်စေ့နေတဲ့ မိုင်းရေထဲ ဆွမ်းခံစားရတဲ့ ရသေ့အလုပ်ကို လုပ်ရပါမည်”လို့ စမ်းစာတဲ့တရားကလေးကိုတွေးပြီး ပြန်လာပါတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်တော်က သူရဲ ဒကာ - ဒကာမအိမ်သွားတဲ့ ထိဆောင်းပြီးတော့ ထွက်အလာ တိုက်အပေါက်မှာ တွေ့ကြပါတယ်။ ဇာတိတော့ “ပြစမ်းပါ” ဆိုပြီး သပိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပါတယ်။ သပိတ်ထဲမှာ စားချင့်စဖွယ် မပါပါဘူး။ ဒါကြောင့် “ငါတော့ မင်းလောက်ဆင်းရဲယဉ် မနေဘူး” လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီစကားကို ကြားရလို့ ကျောင်း ရောက်တဲ့အခါ တေးထပ်ထုတ် စပ်ပါတယ်။ အကုန်တော့ မရတော့ပါဘူး၊ နောက်နားမှာတော့....

“ဓမ္မလမ်းနဲ့ ကြွလမ်း အလာတွင် ပြစမ်းကာ မင်ပတ္တရယ်လို့ ဖွင့်လှစ်ကြ ရှက်သွယ်ကြောင်တောင်၊ ပြက်ရယ်ပြောင်ညောင်၊ သာကီစစ် ဇာတ်လမ်း မပြောင်ဖယ်၊ ပတ်သန်းမှောင် ကိမ်းရိုး ကြောင့်လေး” တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ယခုအခါ မေတ္တာကိုအလုပ်အဖြစ်နဲ့ ဂရုစိုက်သလို ဟိုတုန်းက ပခုက္ကူ ဒကာ- ဒကာမတွေအပေါ် မေတ္တာမပို့ ဘူးထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလောက် ဆွမ်းဆင်းရဲတာ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ မေတ္တာအလုပ်ဟာ ဟိုတုန်းကလဲလုပ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘရယ်၊ ဘိုးများရယ်၊ ဆရာများရယ်၊ သွားလေသူ အဖွားရယ်၊ နောက်ရဟန်းအမများရယ်၊ ဒါလောက်သာ မှန်မှန်မေတ္တာပို့ ပါတယ်။ ပခုက္ကူတော့ ဆွမ်းခံလမ်းက အိမ်များကိုသာ မေတ္တာပို့ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆွမ်းခံအိမ်တွေကို မေတ္တာပို့တော့ မေတ္တာစူးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ စူးပုံ မရပါဘူး၊ ညက်မေတ္တာပို့ထားတဲ့အိမ်ကလဲ နံနက် ဆွမ်းခံသွားတော့ “ကန်တော့ဆွမ်း” လို့ ဆိုချင် ဆိုတာမပါဘဲ။ တမည်တော်ကလဲ “ငါ့မေတ္တာက ဘာစူးလိမ့်မာတုန်း၊ ငါက သူတို့အကျိုးထက် ဆွမ်းနဲ့ ဟင်းရသ့်က လိုရင်းထားပြီးပို့တာကိုး” လို့ စိတ်သဲမှာပြေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပခုက္ကူတိုက်မှာ ကိုယ်တော် ပဌမဇောကစကနေခဲ့တဲ့ ကျောင်းအို ကလေးမှာဘဲ ဆက်နေသလား။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ ကျောင်းကလေးကိုဖျက်လို့ အနီးပြစ်တဲ့ “ခံတော ကျောင်း” မှာ ချွေရပါတယ်။ နောက်တော့ “ဓမ္မမဉ္ဇူ” ဆိုတဲ့ ကျောင်းမှာ ချွေရပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာပြုလို့ ချွေတာလဲ၊ ဒုတိယကျောင်းကို ဖျက်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဒုတိယကျောင်းက မကောင်းသော်လဲ ဖျက်လောက်အောင် မဆိုးသေးပါဘူး၊ ဒုတိယကျောင်းမှာ အတော်ကြာကြာ နေပြီးမှ ထို ကျောင်းလဲ သံဃာမရှိတော့လို့ တပည့်တော်ကိုခေါ်နေတဲ့ မဟာရဋ္ဌဂုရု ဆရာတော်လောင်းက ခိုင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒုတိယကျောင်းမှာ ဘာပြုလို့ သံဃာမရှိတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ရဟန်းတဝါရပြီးလောက်မှာ နဂိုရိုက် အတူ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးလေးပါးတို့ တပါးကတိုက်ခွဲလို့ အဲဒီဆရာ တော်ကြီးဆီ လိုက်သွားကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်က ယခု

မဟာရဋ္ဌဂုဏ္ဍဆရာတော်လောင်းဆီမှာ ဝိဘင်းမူလဋီကာကိုဆိုနေပါတယ်။ တပည့်တော်က တိုက်ခွဲတဲ့ဆီကို မလိုက်ပါဘူး။ တပည့်တော်နဲ့ အတူနေ အားလုံး လိုက်သွားတော့ ဆရာတော်ကခေါ်ပြီး “မင့်မိတ်ဆွေတွေ လိုက်သွားကုန်ပြီ၊ မင်းလဲ ဆိုတဲ့စာဝါကိုမငဲ့နဲ့ လိုက်ချင်ယင်လိုက်သွား နိုင်တယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်က “မိတ်ဆွေတွေ ဖွဲ့နေတာမဟုတ်ပါ၊ တပည့်တော်သဘောနဲ့ တပည့်တော်နေတာပါ” လို့ ရွှေ့ကျောက်ပါတယ်။ “ဒီလိုဆိုယင်လဲ ပြီးတာဘဲ” လို့ အမိန့်ရှိပြီး ကျောင်း ရွှေ့နေသွား အမိန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ဟာ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ စာချဖြစ်သို့ တဆင့်နိုးသွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ စာချဖြစ်သို့ တပည့်တော် မမျှော်လင့် ပါဘူး၊ ပိဋကတွေပေါက်သို့သာ ခြေလှမ်းလင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာပြုလို့ မမြော်လင့်သလဲ၊ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးရဲ့ စာချဆိုတာ တနိုင်ငံလုံးက အသိအမှတ်ပြုတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တနိုင်ငံလုံးက သံဃာအများ ရောက်နေတာဖြစ်တော့ တနိုင်ငံ လုံး အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ အရင်းဆုံးဆိုတာ သိတော်မူကြပြီးဖြစ်လို့ “ဒီမှာ အမြဲ မနေနိုင်ဘူး” ဆိုတာ သိတော်မူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် သာမန်မဟုတ် ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ အရင်း ဆုံးဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိတော်မူကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်တပါး တိုက်ခွဲတယ်ဆိုတာကို (ထိုအချိန်မှာ အိန္ဒိယ သီဟိုဠ်တို့က ပညာဆင်ပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့ အဘယာရာမဆရာတော် လောင်းဖြစ်သော) ဝိသုဒ္ဓါရုံ သုဝဏ္ဏဝတီ ဘုန်းတော်ကြီးက ကြားလို့ ကြွလာပါတယ်။ အဲဒီဆရာတော်ကလဲ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ ရဟန်းကလေး ဘဝကပင် ထိုဆရာတော်များနဲ့ အတူ အုပ်ချုပ်ပြီး စာချခဲ့တဲ့ဆရာတော် တပါး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိယောဇဉ် မကင်းတဲ့အတွက် အကျိုး အကြောင်းသိရအောင် ကြွလာပါတယ်။ ကြွလာတဲ့ညမှာဘဲ စာသင်သား တော်တော်များများလာပြီး ဆရာတော်ကြီးလေးပါးကို ဝတ်ပြည့်ကြပါ

တယ်။ တပည့်တော်လဲ မန္တလေး ဆရာတော်ကို ဝတ်ပြည့်ပါတယ်။ ဝတ် ပြည့်ပြီးလို့ ပြန်ခါနီးတော့ မန္တလေးဆရာတော်က ဝမ်းလျှားမှောက်ရာက လှည့်ပြီး “ဒီအထဲ ဒီအသိများပါသလား” လို့ မေးပါတယ်။ ဆရာတော် တပါးက တပည့်တော်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး “သူ့မသိဘူးလား” လို့ မေးတော့ အဘယာရာမ ဆရာတော်လောင်းက ဟင်... “ဇနကာပါလား” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

တပည့်တော် ပြန်လာတဲ့အခါ တပည့်တော်အကြောင်းကို မဟာ ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးရဲ့ သွေးသားဖြစ်ကြောင်း၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာတော်ကြောင်းနဲ့ တရားဟောလဲ ကောင်းကြောင်း ကိုပါ အပြည့်အစုံ ပြောမိသတည်း။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ကို ရွှေကျင် ဂိုဏ်း ပြန်ရမဲ့ဖြစ်ကြောင်းကို သိကြားပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပြင်လဲ ညောင်ဥျား ဆရာတော်၊ ညောင်တုံးဆရာတော်လို့ တင်တဲ့ ဆရာတော်က “ဝဓာသင် ပြီးယင် ပြန်သိမ်းမဲ့ဆရာရှိသလား” လို့ မေးဘူးပါတယ်။ တပည့်တော်က ရှိပါကြောင်း (မြောင်းမြဆရာတော်ကို ညွှန်ပြပြီး) ထိုဆရာတော်က ပြန်ခေါ် မည့်အကြောင်းကို လျှောက်ပါတယ်။ ဒီလို အကြောင်းအမျိုး မျိုးကြောင့် ပခုက္ကူတိုက်ကြီးမှာ စာချဘုန်းကြီးဖြစ်သို့ မမြော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေအများကတော့ ကိုယ်တော်စာချဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အစော ကြီးက ပြောနေကြပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တပည့် တော်က ရွှေကျင်ဘဲလို့ အမြဲပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်စာဆိုတာကြားရုံနဲ့ “စာချဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ ထင်ကြေး ပေးရလောက်အောင် ကိုယ်တော်က ဘယ်လောက်များများ စာဆိုရ လို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပဌမမဟာရဋ္ဌဂုဏ္ဍလောင်း ဆရာတော်ထံမှာ မူလဋီကာဆိုပြီး နောက် ဒီဆန်ကယ် အဋ္ဌကထာဆိုနေတုန်းမှာ ညောင်တုံးဆရာတော်က သံယုတ်အဋ္ဌကထာ အဆိုခိုင်းလို့ တနေ့ထဲ ၂ ဝါ ဆိုရပါတယ်။ တဝါ တဝါမှာ စာရွက်လို ၂ ရွက်စီ ၄ မျက်နှာရှိပါတယ်။ သံယုတ်ဆိုတုန်းက ပေစာနဲ့ ဆိုရပါတယ်၊ စာအုပ်ရိုက်ပြီး မရှိသေးပါဘူး။ တနေ့လျှင် စာရွက်လို ၄ မျက်နှာကို ၂ ခေါက်ဆိုရတော့ ရှစ်မျက်နှာဖြစ်သွားတာ ပေါ့။ အဲဒီ စာ ၂ ဝါဆိုတဲ့အပြင် ဆရာတော်ကြီးဥျားညာထံမှာလဲ တဝါ လိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ တပည့်တော်က စာလိုက်တဲ့ဟိုက်တွေ

အထင်မသေးအောင် သိပ်ပြီး ကြိုးစားရပါတယ်။ ညနေမှာ ထိုစာ ၂ ဝါ လုံးအတွက် အရှက်အဓာတ်ချည်းကုန်အောင် ပဌမကြည့်ပြီး ဒုတိယကြည့်ကာ အဖွင့်များနှင့် တွဲကြည့်မိတယ်။ နေဝင်ခါနီးတိုင်အောင် ကြည့်ရပါတယ်။ နံနက်လဲ စာမမြင်ခင် ဆွမ်းခံသပိတ်ကံဆေးပြီး စာမြင်သည်နဲ့ တပြိုင်နက် ထိုးဆိုဝါ ၂ ဝါ အကုန်အောင် တကြိမ် ကြည့်ပြန်ပါတယ်။ စာကြည့်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သံဃာအများ ဆွမ်းခံထွက်သွားကြပါပြီ။ တပည့်တော်က နောက်မှ ခပ်မြန်မြန်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရုတ် ဘုံလောင်းစောင့်ပြီး ခရိုင်ပေါ်ထိုင်နေကြတဲ့ ကံမတော်များက “စာဖို့ ကြိုးလာပြီ၊ စာပို့ကြီး လာပြီ” လို့ ပြောကြတယ်ဆိုတာ နောက်မှ ကြားသိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာအဖို့ပါယ်နဲ့ ခြေစုံကြတာအလို့။

တပည့်တော်။ ။ ဟိုခေတ်က စာဖတ်ရထားကြီး စာပို့ သင်္ဘောကြီးဆိုတာ ရပါတယ် အချိန်လွန်တယ်၊ မြန်လဲမြန်တယ်။ ဒါကြောင့် တင်စားပြီး ပြောကြဟန်တုပါ။ အဲဒါတပည့်တော်က မှန်မှန် မြန်မြန်သွားပြီး ပြန်လာ တဲအခါ သူများက မစောင့်စောင့်ဘူး၊ စာဆိုရမှာမို့၊ တပါးတဲ အယင် စားပြီး စာဆိုစာရေးရာ သွားတာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလို တပါးတဲလဲစား ဆွမ်းဟင်းကာလဲ မရဘူးဆိုတော့ နေဆွမ်း အတွက် ဘယ်လိုလုပ်အလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ရတဲ့ဟင်းတော့ နံနက် ၈ နာရီလောက် စားလိုက်တာနဲ့ ကုန်ပါရော။ နေဆွမ်းအတွက် ရှမ်းဆွမ်းအလေး ရှိန်စားပြီး တခါ တခါ ထန်းလျက်ဆွမ်း ရေနဲ့ ကျိုက်ချရအခါ၊ နောက်ပိုင်းတော့ ညှိုးကပ်နွဲ့ ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတပါးက ဆွမ်းခံပြန်တဲ့အခါ ဟင်းတခွက် ၂ ခွက်ပေးလို့ အဲဒီဟင်းကလေးနဲ့လဲ စားရပါတယ်။ ဘယ်ယာကြောင့်ရတဲ့အခါတော့ အနီး မှာနေတဲ့ မခက်၊ မြင်သာရပ်က ကိုင်ကလေးရဲ့ ပဲကူးခြောက်နဲ့ လှဲစား ပါတယ်။ စာဆိုတဲ့အခါ အသံကပ်မှာမို့လို့ ဘယ်ယာကြောင့် မစားခွံပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို အာဟာရဖြစ်စရာအစာ မစားရတဲ့ နေ့စဉ်စာကြိုးစားတော့ ကိုယ်တော်ကြီးမာရေး ဘယ်လိုနေသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကျန်းမာမှုပိုမိုကောင်းတော့တယ်၊ အလွန်အားနည်းပါတယ်၊ ညကျမှပင် စားအစားမရှိတော့နဲ့ စကားတောင် မပြောနိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါလောက် အားနည်းလှလှ မန္တလေး၊ ပုဂံ၊ ယက္ခိယသနဟိတ အသင်းကကျင်းပတဲ့ “သကျသီဟစာမေးပွဲ” လို့ ခေါ်တဲ့ စာမေးပွဲကို ဝင်ဘို့ ရည်ရွယ်ဆွေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ရည်ရွယ်ပါတယ်၊ ရည်ရွယ်လို့မို့ ကိုရင်တန်းကရခဲ့တဲ့ ပဌမကြီး တန်း စာတွေကို မမေ့အောင် ကြိုးစားပါ တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နေ့လယ် တနေလုံးမအား၊ ညလဲ စကားတောင်မှ မပြောနိုင်အောင် အားနဲ့နေတဲ့ အထဲက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရထားတဲ့စာတွေ မမေ့အောင် ကြိုးစားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ကျက်ညက်သိပ်မကောင်းပေမဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့သတိ ကတော့ ကောင်းဟန်တူပါတယ်။ သင်္ကြန်တိုင်း၊ ဝါဆိုဥ၊ ဆီတင်းကျွတ်၊ အဲဒီခေါ်များမှာ တော်တော်ကြာအောင် ဆရာတော်များက စာဝါချတဲ့ ရပ်နားပါတယ်။ ဒီအခါ ရပြီးစာတွေကို တကြိမ်တကြိမ် မမေ့အောင် နေ့ အခါမှာ အံပါတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ မမေ့အောင် ကြိုးစားလာတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါရေခွက် ကြိုးစားနည်း အားရှိတဲ့အားလဲ မစားရတော့ အားနဲ့ပြီး ချော့နှိပ်တယ်ဆိုတာကို မတွေ့မိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တွေးမိရုံ ဘယ်ကမှာလဲ၊ သေဘို့ အတော်နီးနီးပြီလို့ဘဲ တွက်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သေရမှာ မကြောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သေရမှာတော့ အောက်ကျ နောက်ကျ နေရမှာကို ပိုပြီး ကြောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို အောက်ကျမယ်ထင်လို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်ရဲ့ အားကိုးစရာ ဘာမှမမြင်ဘူး ဘုရား၊ မိတ်များလဲ ပိစ္စည်းဆုတ်ယူပြီး ဆရာရင်းဖြစ်တဲ့ မိမိအား မဆရာတော်လောင်းကလဲ ဆွမ်းတော်ထားလို့ ဝမ်းတော်မှ အနိုင်ရဖြစ်နေ တဲ့အချိန်ပါ။ ပလိပ်ရဟန်းအမက ရင်းနှီးပေမဲ့ ပိစ္စည်းက သင်ရဲသာ ရှိပါ တယ်။ အမရပူရ ရဟန်းအမကတော့ ပလိပ်ကလေးရင်းနှီးသူ မစေတလို့ မှန်မှန်ဆဲ ဆက်ဆံရပါတယ်။ ပဌမမဟာဂန္ဓာရုံ ဥပဇ္ဈာန်ဆရာတော်က

ပြန်လွန်တော်မူပါပြီ။ အခြားဆရာတော်များက တွေ့တဲ့အခါ အရေးပါကြသော်လည်း ကွယ်ရာမှာတော့ ဆောက်တည်တဲ့ တာဝန်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်အတွက် အားကိုးစရာ မရှိပါဘူး။ မန္တလေး ပြန်သွားယင် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်တဲ့ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် “သေယင်မြေကြီး ရှင်ယင် ရွှေထီး” ဆိုတဲ့ ပြောရိုးအတိုင်း သေမလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို စာဝါနားတဲ့အခါမျိုးမှာ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတဖြစ်အောင် ပုဂံ-ညောင်ဦးစသော အရပ်များကို သွားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မသွားပါဘူး။ ပုဂံ-ညောင်ဦးဆိုတာ စာချဖြစ်မှ သိမ်သမုတ် ကံစွဲကြောင့် ဆရာတော်များနဲ့ အတူ တခေါက်သာ ရောက်ဘူးပါတယ်။ ယခုအထိလဲ ဒေသန္တရအဖြစ် ဘုရားဖူးအဖြစ် မလယ်ဘူးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာဆိုခါတော့ နှစ်ဝါ အမြဲဆိုနေရသလား။

တပည့်တော်။ ။ပဌမဆရာတော်က စာတဝါ အကုန်မှာ “ဇနက... တော်လောက်ပြီ”လို့ ပြောပြီး စာဆိုရပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဆရာတော်ကရပ်ပြီး မကြာခင် ဆရာတော် ဥပသင်္ဂဓိရာ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာ တစိတ်အုပ်ကို ဆိုရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တနေ့ စာနှစ်ဝါ ဆိုမြဲဆိုနေရပါတယ်။ နောက် မကြာခင် ဝိသနုခေတ်က ကြိုးစိုးလာလို့ ပခုက္ကူတိုက်ကလဲ ဓမ္မကထာက တွေ ထွက်ပါတယ်။ ပခုက္ကူကလဲ အကျော်အမော် ဓမ္မကထာကတွေလာပြီး ဟောကြပါတယ်။ ရွှေပိုင်းကတော့ ဆရာတော်များလဲ ကျေနပ်ရုံရလို့ သွားပြီး နားထောင်ပါတယ်။ နောက်စိုင်းကျတော့ ဆရာတော်များက နေ့ မကျေနပ်ဟန်တူလို့ အများသွားပေမဲ့ တပည့်တော် မသွားပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာတော်တွေမရှိဘဲ သွားတော့တော့ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်များက အကြောင်းရှိလို့ “ဇနက ခေါ်လိုက်စမ်း”လို့ ခိုင်းလျှင် မတွေ့မှန်းလို့ မသွားတာပါ။ တပည့်တော်ကို ဆရာတော်များ အထင်သေးမှာ စိုးပါတယ်။ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းသား ဖြစ်လို့လဲ အထင်သေး ခံချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က တခြားနေပေမဲ့ ဂိုဏ်းကိုတော့ လေးစားသေးတာ တွေလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဝါသူနာက တနေရာရောက်ယင် မူလနေရာကို လေးစားတဲ့ထုံးစံ ရှိပါတယ်။ ပခုက္ကူက မန္တလေးမြို့နဲ့ရောက်တဲ့ အခါလဲ ပခုက္ကူကို အထင်မသေးအောင် အမြဲသတိထားပါတယ်။ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပခုက္ကူနေတုန်းလဲ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းနှင့်ဆရာသမားများကို အထင် မသေးအောင်စောင်စည်းပါတယ်။ တခါက မေ့မဉ္ဇူကျောင်း မပြောင်းခင် ခံတော့ကျောင်းမှာနေခိုက် ကျောင်းရှိကိုယ်တော်များ မိသားစုအေးအေးမှာ စာတက်ရလို့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေကြပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ စာကြည့်ပြီးလို့ အဲဒီဝိုင်းသွားပြီး ထိုင်ပါတယ်။ ဆေးလိပ်ပုဂံပြားက အလယ်ခေါင်မှာပါ။ တပည့်တော်ရောက်ချိန်မှာ သူတို့မှည့် ငါအလှည့် သောက်နေကြပါတယ်။ မိသားစုအေးအေးဆိုတော့ မီးခိုးငွေ့လေးကလူလုနဲ့ သောက်ချင်စရာလဲကောင်းပါတယ်။ တပါးက တပည့်တော်က “မသောက် ချင်ဘူးလား”လို့ မေးပါတယ်။ တပည့်တော်က “သောက်ချင်သားဘဲ”လို့ ပြောတော့ “သောက်ချင် စော့ကုပ်လား” ထို၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က ပြုံးပြီး “ဇာတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်”လို့ မြေခပ်တယ်။ အားလုံးလဲ ပြုံးကြပါတယ်။

တခါတော့လဲ ဒီလို စကားဝိုင်းမှာ သွားပြီးထိုင်မိပါတယ်။ အဲဒီအခါ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်း ဆရာတော်က “မင်းဇနက သာလုပ်နေတာ တုန်း”လို့ ပြောလေ့ရှိတဲ့ကားကို နားထဲမှာ ကြားသလို ဖြစ်လာလို့ ချက်ခြင်း ကိုယ်နေရာပြန်ပြီး စာကြည့်ရပါတယ်။ တခါတော့လဲ ရွှေဂူကြီး ဘုရားပုံမှာ အထူးအဆန်း မီးစုန်းစေ့ထွတ်ပြီး ပူဇော်ပါတယ်။ တိုက်က သံဃာအများ အားကြသော်လဲ တပည့်တော်တော့ ဆရာတော်ကြီးများ ခေါ်ယင် မတွေ့မှန်းလို့ မသွားဘဲနဲ့ ကျောင်းတိုက်ထဲကပင် လမ်း လျှောက်ပြီး အပေါ်တက်လာတဲ့ မီးပန်းတွေကို ကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီ တော့ မေ့မဉ္ဇူကျောင်း မပြောင်းရသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို စောင့်စည်းတာတွေကို ကိုယ်တော် အတွက် ဆရာသမား များရဲ့ ယုံကြည်ခရစ်အကြောင်း အကောင်းတွေဖြစ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်။ ဆရာသမားများက ယုံကြည်စောင့်ကြည့် စာပေ အက်က ချီးမြှောက်ကြလို့လဲ တပည့်တော်များ ဒီအခြေအနေ ရောက်နိုင်တာပါ။ တပည့်တော်အစုစုချည်း မတတ်ပါဘူး။ များစွာသော စာသင် သားတွေမှာ တပည့်တော်ထက် ကျွတ်ညက်ကောင်းသူတွေ ရှိကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာအမားများလဲ ချီးမြှောက်မှုကိုတော့ တပည့်တော်လို ရကြဟန် မကူပါဘူး။

ဓမ္မကုတ်။ ။ ဝိသုဒ္ဓိခေတ်တုန်းက ကိုယ်တော်ကော ဝံသာနုတည်း မဟောဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ရွှေပိုင်းတန်းကတော့ မဟောပါဘူး နောက်ပိုင်းကျတော့ “သီတင်းသုံးတော် ဓမ္မကထိကများက ကူညီပြီးဟောပါဦး” လို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ ဟောပါတယ်။

ဓမ္မကုတ်။ ။ ဗာယံအခါတုန်းကလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒါကတော့ အစကစပြီးပြောမှထင်တယ် တပည့်တော်က ရဟန်း ၃ ခု၊ ဇောကံအရမာ သီတင်းကျွတ်တော့ မျက်စိအားနည်းပါတယ်။ (တပည့်တော်က မသိပေမဲ့ ဆီးအလွန်ဝါပြီး) ဆီးရောဂါဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်။ သေခင်တုန်းဆရာတော်ဆီ စာဆိုနေစာနားမှာပင် စာကြည့်လို့ မမြင်နိုင်အောင် မျက်စိအားနည်းလို့ စာဝါတွေရပ်ပြီး မန္တလေးပြန်ရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ နဝမကုန်ဖရင့်က မန္တလေးမှာ ကျင်းပသီရန် အချိန်နီးကပ်နေတာဖြစ်လို့ စာတော်ပေါ်မှာ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးတွေ (ခေါင်းဆောင်တချို့) ပါလာပါတယ်။ မန္တလေးသို့စာတော်ဆိုင်ကြိုက်စေခေါ်ကြတယ်လို့ကြားရပြီး စစ်ကိုင်းမှ သင်္ဘောခေါ်လာကတည်းက မြင်ကြရလို့ တအိတ်ပြန် ပြောကြပါတယ်။ တပည့်တော်က သာမန်မြင်နိုင်ပါဘူး မန္တလေး ဝေါဟာရဆိုင်ကမ်းနီးနီး မြင်ရပါတယ် ဒါလောက်အထိ မျက်စိကမိုနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိကို ကျကျနနကိုင်ညှိနည်းလမ်း မသိပါဘူး။ နဝမကုန်ဖရင့်မှာ ကြည့်ယိုင်းအချိန်ကုန်နေပါတယ်။

ဓမ္မကုတ်။ ။ ကိုယ်တော်က လူတွေရဲ့ အစည်းအဝေးကို သွားကြည့်သလား။

တပည့်တော်။ ။ သွားကြည့်တာပေါ့ အစည်းအဝေးဆိုပေမယ့် ရွာမန်အစည်းအဝေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံကို လက်လှမ်းမီရောက်ကြီးစားတဲ့ အစည်းအဝေးဆိုတော့ တပည့်တော်ကတော့ ဘယ်ကမလဲ မန္တလေးက ဒီပိတောက်အစည်းအဝေးကြီးတွေ စစ်ကိုင်းဘက်က ဆရာအမားကြီးတွေတောင် (သံသရာတော်မျိုးအတွက် အပ်မြင်မြင်အောင်ကြားတဲ့) ဘဲဗာစင်ပေါ်ကြည့်ပြီး ရှုစားတော့ကြပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်လူကြီးတွေ ညီညွတ်ပုံကလဲ (အစည်းနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်မယားပေမယ့်) ယခု လက်နက်ရှိလျှင်

ယခု ထချချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ညီညွတ်ကြပါတယ်။ ကြည့်ရတာလဲ သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အခါ ကြက်သုရေရှိလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ယောက်ျားတွေက ပိုးပဲဆိုး၊ ယောပုဆိုးတောင်ရည်နဲ့ အမျိုးသွီးတွေကလဲ ပင့်နီအင်္ကျီ ယောယပ်နဲ့။

ဓမ္မကုတ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဝံသာနုစိတ်အားကြီးပြီး မျက်စိကုသိုတောင် သတိမရတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မျက်စိကစာမကြည့်ဘဲနေတော့ နဲ့နဲ့သက်သာလာပါတယ်။ ဆေးရုံကိုပြပါတယ် ဆေးရုံက သူငယ်ဆိုင်ရာကြည့်တဲ့အခါမှာ “ရောဂါမရှိပါဘူး စာမကြည့်ပါနဲ့” လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံက ထွက်လာလို့ ဓာတ်ရထားပေါ်တက်စီးတဲ့အခါ ညီဖြစ်သူကျောရိုးသားလဲ ပါတော့ ဓာတ်ရထားလက်မှတ်ကို သူက ယူပါတယ်။ တပည့်တော်က လက်မှတ်ကြည့်တဲ့အခါ စာလုံးတွေဖတ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ဒီအခါမှာ မျက်စိ ကေကင်းမှပေးတော့တာလို့ တွေးပြီး အတော်စမ်းနဲ့လိုက်ပါတယ်။ နောက်တရက် ဥးစုံကောင်းဆေးတိုက်ကိုပြပါတယ်။ ဥးစုံကောင်းက “သူငယ်အိမ် ကျယ်နေတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ ဆေးရုံရောက်တဲ့အကြောင်းပြောတော့ “သူငယ်အိမ်ကို ခွဲကြည့်ထားလို့ပါ မကြာခင် ပြန်ကောင်းမိလိမ့်မယ်” လို့ ပြောမှ စိတ်အေးသွားပါတယ်။

ဓမ္မကုတ်။ ။ နောက်တော့ ဘယ်လိုကတည်း။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တော့ ပထဝီကရိယာနဲ့အမျိုးမျိုး ယောကျ်ား ဓဝတိဓာနလဲ ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီး မေးကြည့်ပါတယ် ဒကာကြီး ဓာတ်စာပေးတဲ့အတိုင်း စာမကြည့်ဘဲနေပြီး ရွာပြန်သွားပါတယ်။ ရွာရောက်တော့ မိဘများက သင့်မြတ်တဲ့ဆုမီးဟင်းကိုချက်ပေး နှားနီ သောက် ညနေ ထန်းလက်ရေနဲ့ ရှေးကံရေယောကျ်ားနီနီနဲ့ ၂ လလောက်ကြာမှတော့ ဆီးလဲကောင်း မျက်စိလဲကောင်းပြီး အတော်အားရှိလာပါတယ်။

ဓမ္မကုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဟန်းအမှု အင်္ဂါပုဆိပ်က အပျိုကြီး မဟုတ်လား အဲဒီကိုယ်တော်စကားထဲမှာ ရဟန်းအမရ ယောက်ျား လို့ ဆိုတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ် တပည့်တော်ရဟန်းခံတုန်းက အပျိုကြီးပါ နောက်မှဖုတ်လို့ ဆေးကုရာက နံရံရံကလဲ ဆေးမကင်း မျိုးမကင်းဆိုတော့ အကြောင်းမသိဘူးတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မျက်စိရောဂါပျောက်တော့ ဘာတွေလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ မျက်စိရောဂါပျောက်တဲ့အချိန်မှာ မြောင်းမြဆရာတော် လောင်းဆရာလဲ သရိုင်းမှာ ခေတ္တရောက်နေလို့ ဆန်းကျမ်းဦးလာလော့ ပတ္တာရပြန်နည်းကို တပ်ပြီးလေ့လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ပခုက္ကူပြန်ဆိုရန် မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ အနောက်ပြင် စာချအကျော် သဌေးကျောင်း ဆရာတော် ဥဒ္ဓေတနနှင့် ဆရာတော် ဥဒ္ဓေတနရဲ့အထံ တရက် သွားပြီး စာလိုက်ပါတယ်။ နောက်တရက် တောင်ပြင်က ဆရာတော် ဥဒ္ဓေတနနှင့် ဆရာတော် ဥဒ္ဓေတနအထံ စာလိုက်ပါတယ်။ အခြားဆရာ တော်များကတော့ မော်အလိုက် ပိုချတော်မူကြတာပါ။ ဆရာတော် ဥဒ္ဓေတနကတော့ ရှေးမှအတိုင်းနဲ့ တူပါရဲ့၊ ချတဲ့စာဝါကိစ္စသိမိမိဖြစ်ပါ တယ်။ စာချဆိုနေလို့လည်းကောင်း၊ ပေစာတင်ထားတဲ့ ခေါင်းအုံးဘက်သို့ စူးတပ်ပြီး ဥဒ္ဓေတနအထံ အစီအစဉ် စာတတ်တော့ ကျောင်းပေးပြီး ခုတ်ရက်အစဉ်း စာချပါတယ်။ တပည့်တော် သိပ်ကြည်ညိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က မန္တလေးမှာ အိမ် ၂၄၀ ကံတိုက်သွားပြီး စာလိုက်ဘူးသလား။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်မပါဘယ်၊ ဒီ ၂၄၀ ကံတိုက်ပြီးအောင် စာလိုက်ပါ တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာစွဲကာတွေကို အတော်များများ လိုက်ပြီး ဆိုပြီးဖြစ်လို့ အနက်ဉာဏ်က အတော်ကြီးနေပါပြီ။ ပခုက္ကူပြန်ဆို မုန့်မပါဘဲ ပဋ္ဌာန်းအဋ္ဌကထာစွဲကံတိုက် မကုန်သေးလို့ပါ။ ထို အဋ္ဌကထာ စွဲကာကုန်ဖတ် လာမည့်ဝါတွင်းမှာ မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံ ပြန်နေတုန်းပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြန်နေပြန်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မပြန်ပြီပါဘူး။ ကံစွဲဆိုစွဲဆို ကြံစဉ်းလဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ မကြံ ဘဲလဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ လို့ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့အတိုင်းပါ။ ပခုက္ကူ ရောက်တော့ ဆိုမြဲစာဝါများကို ဆက်ပြီးဆိုရာက မူလပတ္တာသကဲ့သို့ အခါ နှောင်းတုန်းဆရာတော်က “ဇနကာ...တော်လောက်ပြီ” လို့ စာဆို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဋ္ဌာန်း အဋ္ဌကထာတော်သစ် ဆိုရပါ တော့တယ်။ “ဘာပြုလို့ စာဆိုဝါတွေ ရပ်လိုက်ကြပါလိမ့်မလဲ” လို့ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိပါတယ်။ တချိန်တော့ ရဟန်းခရီးတို့အခါမှာ တပည့် တော်က သံဃာ့အစွန်ထိုင်နေပါတယ်။ ရဟန်းပရိသတ်က ငါးရာလောက်

ရှိတော့ ထိပ်ဆုံးက သောင်တုံးဆရာတော်က “ဇနကာ... ရဟန်းလောင်း ဆုံးမတတ်ပါလိမ့်မယ်” လို့ ဆိုပြီး “ဇနကာ...ဇနကာ” လို့ ခေါ်နေတာကို ရုတ်တရက် မကြားလို့ အနားက ကိုယ်တော်များက တဆင့်ပြေးကြပါ တယ်။ ဆရာတော်များအနားရောက်တော့ “မုန့်ကျည်းစေ့ ကမ္မဝါစာ” ဆိုတဲ့ မဖတ်တတ်တဲ့ ကမ္မဝါစာကြီးကို လက်ထဲအပ်ပြီး “သုဏာဘုံ မေ... ဇနကော၊ အနုသာသေယျ” လို့ ဥတ်ထားတော့တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်က “မဖတ်တတ်ပါ” လို့ မလျှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ် ချောက်ကံမှာတုန်း၊ မဖတ်တတ်တဲ့ ကမ္မဝါစာကြီး ကိုင်ပြီး ရဟန်းလောင်းရဲ့နေရာ သံဃာ့အပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ရဟန်းလောင်းနားရောက်တော့ “ဘယ်ကစပြီး ဖတ်ရမုန့်မသိ” လို့ တောင်ရှုံ့မြောက်ရှုံ့ ရှာနေတုန်း “ဆိုလေ၊ ဆိုလေ” လို့ သောင်တုံး ဆရာတော်က လှမ်းပြီး အမိန့်ပေးတာနဲ့ “စာတတ်တုန်းက ရထားတဲ့ အတိုင်း ရဟန်းလောင်းကို ညွှန်သင်ရတော့တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြီးတော့ ဆရာတော်များက ဘာပြောအေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဘာပြောရမှာလဲ တင်ကြိုပြီး သတိမေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒီနောက် ထုံးစံအတိုင်း ကမ္မဝါစာဖတ်တော့ ဆရာတော် ၂ ပါးနှင့် အတူဖတ်ရလို့ ချောနေတာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နေ့ခင်းတော့ ကိုယ်တော်က လေ့ကျက်ထားရာလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က “ဒီအလုပ်မှာ ငါ့အလုပ်မတတ်ဘူး၊ စာဆို တို့သာ ငါ့အလုပ်ဖြစ်တယ်” လို့ ယူဆပြီး ဘာမှ မလေ့ကျက်ပါဘူး။ ဒီလို ရဟန်းလောင်း မဆုံးမတတ်တဲ့ငါ့ကို နှောက်တခါ ခိုင်းမှာမဲမဟုတ် ပါဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထင်ကြေးမကိုက်ဘူးဘုရား၊ နောက် တခါ ရဟန်းခံကိစ္စရှိတော့ ခိုင်းပြန်တာဘဲ၊ ဒီတခါတော့ ကမ္မဝါစာကြီးကို လက်နဲ့ ထောက်ပြီး “ဒီကံအစ၊ ဒီမှာအဆုံး” လို့ အစအဆုံးလောက်ကိုသာ ပြပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ အစကိုဆီစာနဲ့ စာတတ်တုန်းက ချဘူးတာ မုန့်ပြီး ဆုံးမလိုက်ပါတယ်။ ပဌမအကြိမ်ထက်တော့ တော်လွန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟန်သေးပါဘူး၊ “နောက်လ ခိုင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ယူဆပြီး ထင်ရဲ့ မလေ့ကျက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မခိုင်းတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ခိုင်းတာပေါ့ ဘုရား၊ ဒီတခါတော့ ကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့ အပြင်ကျောင်းတကျောင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သံဃာကနေတော့ “တပည့်တော်က လူလိုက်၊ ခြောင်တုံးဆရာတော်က လောက်လိုက်” နဲ့ ပြီးသွားပါတယ်။ အဲဒီ ၃ ကြိမ်လဲပြီးရော တပည့်တော်လဲ ပခုက္ကူရဟန်းလောင်း ဆုံးမနည်းအတိုင်းတော့ ကောင်းကောင်း ဆုံးမတတ်တော့တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း... ကိုယ်တော်ကို စာသင်ပေးရုံတောင် မကဘူး၊ ရဟန်းခံရဟန်းလောင်းဆုံးမမှုကိုလဲ မတတ်-တတ်နေသေးလို့ လက်ထုမိဆင်ပေးကြတာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ ရဟန်းခံ-ရဟန်းလောင်းဆုံးမတွင် ဘယ်ကမ္မလဲ၊ အိမ်သမ္မတ်ကိစ္စကိုလဲ တပည့်တော်က လက်ထုမိရုံပဲပါတယ်။ တခါတုန်းက “ကျွန်တို့ ဆရာတော်မှာ ရဟန်းခံ-သိမ်သမ္မတ်ကိစ္စရဲ့ ပဌမဆရာတော် (ဆရာတော် ဥပသညာ) က တပည့်တော်ကို ခေါ်ဆောင်ပါတယ်။ တရားလဲ ဟောရပါတယ်။ သိမ်သမ္မတ်နဲ့ပတ်သက် ကိစ္စတွေရခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီရဲ့မှာ ဘာမျှား တွေးစားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီရဲ့မှာ နေရာတော်ခံစားတဲ့ ဆရာတော်ကြီး တပါးနဲ့ တပည့်တော်တို့ဆရာတော်ခံ လာသက်ရည်တို့ပေးကြပါတယ်။ တပည့်တော်က လာသက်ရည်လဲ ပေးပေးပါတယ်။ မန့်များကို ပုဂံနဲ့ ခွဲယူပြီး လာသက်ရည်လဲ သောက်ပါတယ်။ တပည့်တော်က “ခွဲတုပ်လျက်ပါ။ ဒီတခါ အဲဒီဆရာတော်ကြီးက တပည့်တော်တို့ကြည့်ပြီး “ဥပသညာလေးက ရွှေကျင်လား၊ ဒွါရလား” လို့ မေးပါတယ်။ ပခုက္ကူဆရာတော်က “ရွှေကျင်ပေါ့ဗျာ၊ ရွှေကျင် ရွှေကျင်” လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်နဲ့က ဘယ်လိုနေလို့ မေးတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မရွေးချယ်တတ်ပါဘူး ဘုရား၊ ဆရာကောင်းများနဲ့ ကြီးလာတဲ့ ဘုရားအနေတော့ အဲဒီမျိုးနဲ့ ဘယ် မရပါဘူး။ ဥပသညာကောင်းအောင်လည်း သွေးဆိုးမျိုးကလေး အရာရာမှာ အမြဲပြောဆို ပြောနေအတိုင်း ကျစ်လျစ်သလိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပခုက္ကူမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်နှစ်ခါ ကြုံဖူးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တခါလဲ ကြုံဘူးပါသေးတယ်။ နေရာက “စိမ့်ကန်” ဆိုတဲ့ရွာ သိမ်သမ္မတ်ကိစ္စပါဘဲ၊ ညောင်တုံးဆရာတော်နဲ့ အတူပါ လာသက်ရည်သောက်ကြတုန်း တပည့်တော်က လာသက်ရည်ခွဲပေးယင်း ကိုယ်တိုင်လဲ ခွဲယူပြီး သောက်တုန်းမှာ ဆရာတော်ကြီးတပါးက “ဥပသညာလေးက ရွှေကျင်လား၊ ဒွါရလား” လို့ ဆဲ မေးပြန်ပါတယ်။ ဒီတော့ ညောင်တုံးဆရာတော်က “ရွှေကျင်ပေါ့ဗျာ၊ ရွှေကျင်မှ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး သွေးသားထဲကပါ” လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဝံသာနုတရား ဟောပြောလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကို သီတင်းသုံးတော်များက တိုက်တွန်းလို့ ဝံသာနုတရား ဟောနေတုန်း ပဌာန်းအဋ္ဌကထာလဲ ဆိုနေတုန်းမှာ ဆရာတော်များက စာချမြောက်လိုက်ပါတယ်။ စာချမြောက်တဲ့ရက်က ကဆုန်လဆန်းတရက်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် ၃ ဝါသာရသေးလို့ အဆက် ၂၂ နှစ်နဲ့ ၂ လ ပြည့်ရုံသာရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က မခုက္ကူ စာချမြောက်တဲ့ရက်ကို သေသေချာချာ မှတ်မိတာက ဘာအကြောင်းလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား စဉ်းစားပါလား၊ တပည့်တော် ပခုက္ကူမှာ မသေတမင်း မသေဟင်းနဲ့ နေလာခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ စာချမြောက်တယ်ဆိုတော့ နံနက်ခပ်စောစော ဆွမ်းပူ ဘင်းပူနဲ့ နေဆွမ်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ သံဃာခြောက်ရာကျော်လောက်ရှိတဲ့တိုက်ကြီး၌ ဆရာတော်ကြီးများနှင့်အတူ လက်ထောက် စာချများပါ ၁၈ ပါးလောက်ထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး စာချတန်းကြီးကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်အတွက် တသက်လုံး သာသနာ့ကိစ္စမှာ ခိုင်မြဲသောအခြေခံ ရသွားတယ် မဟုတ်ပါလား။ အဲဒီအချိန်မှာ လက်ထောက် စာချပုဂ္ဂိုလ်များကလဲ ဣဿာ မဖြစ်တဲ့အပြင် အားလုံး ခင်မင်ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပခုက္ကူစာချဖြစ်တာဟာ တပည့်တော်အတွက် မှတ်သားဘူးလားလို့ လာရက်တိုက် သေသေချာချာ မှတ်မိနေတာပါ။ ပဌာန်းအဋ္ဌကထာကုန်ယင် မန္တလေးပြန်တဲ့ ကြည့်ထူးတာလဲ မပြန်နိုင်သေးဘဲ တာဝန်ကြေးအောင် ဆက်ပြီး စာချနေရပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာချဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဝံသာနုတရား ဟောသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ မဟောတော့ပါဘူး၊ မဟောခြင်းရဲ့ အကြောင်းကလဲ တိုက်တာကို စောင့်ရှောက်လို့ ပါဘဲ။ အဲဒီတုန်းက ဝံသာနုတရားဟောလို့ နာမည်ကြီးလာယင် တနည်းနည်းနဲ့ ထောင်ကျမှာဘဲ။ စာချ မဖြစ်သေးလျှင် ထောင်ကျတာ အရေးမကြီးပေမဲ့ စာချဖြစ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ “ပခုက္ကူတိုက်ကြီးက စာချတုန်းကြီး ထောင်ကျသတဲ့” ဆိုတဲ့ နာမည်က တိုက်ကြီးပါ ဘွဲ့နေမှာမို့ ဆရာတော်များ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးတဲ့ အတွက် တရားဟော ရပ်လိုက်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဝံသာနုတရားကို အစိုးရထံအောင် ဟောတတ်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။ အစိုးရထံအောင် မဟုတ်ပေမဲ့ တိုင်းတပါးသားရဲ့ လက်အောက်ခံနေရတာဟာ မကောင်းတဲ့အကြောင်းတော့ ဟောရတာဘဲ။ ဒါလောက် ဟောတာကိုလဲ အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရက မခံနိုင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် စာချ ဖြစ်ပြီးနောက် မကြာခင်ဘဲ အရေးပိုင်ကလွတ်လိုက်လို့ ဆိုပြီး စုံထောက်က လာမှတ်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာချဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာက မသိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ဝမ်းမြောက်သလို ဆရာလဲ ဝမ်းမြောက်တော် မူမယ်ဆိုတာသိလို့ စာချဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆရာက ဘယ်လို အမိန့်ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ပခုက္ကူရောက်သည်ကစ၍ ဆရာက အဝေးမှနေပြီး “မည်သည့် စာဝါကိုဆို မည်သည့်စာဝါကိုလိုက်” စသည်ဖြင့် အမြဲ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ စာချဖြစ်တယ် ကြားတော်မူတဲ့အခါ ဆရာက စိတ်ချပြီးဖြစ်လို့ “ဒီနောက် ကို ဆရာက စီစဉ်ပေးသို့ မလိုတော့ဘူး၊ တပည့်ဘာသာ စီစဉ်နိုင်ပြီ” လို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးတော်မူပါတယ်။ ဆရာနဲ့ အတူနေ တပည့်ကြီးများကိုလဲ ပခုက္ကူသို့ ပို့ ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဆရာက ဆရာ့တာဝန် သိပ်ကြေတာဘဲနော်၊ အုပ်ထိန်းချိန်မှာ အဝေးကနေပြီး အုပ်ထိန်းလို့ စိတ်ချလောက်တဲ့အခါမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလို့။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်ပါတယ်၊ တပည့်တော်သာ မကပါဘူး၊ အခြား တပည့်များကိုလဲ ဒီလိုဘဲ စီစဉ်တော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယခုအချိန်မှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် သီတင်းသုံးသော်လဲ တပည့်ကြီးများက “မြောင်းမြ-လပူတာ” စသော စာသင်တိုက်တွေမှာ အခြေအနေကောင်းအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဆရာက တပည့်များအပေါ် အုပ်ချုပ်ပုံကို ကိုယ်တော် သတိထားမိသမျှ ပြောပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာက တပည့်များကို ဖိနှိပ်၍လဲမထား၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲ မထားဘဲ အလယ်အလတ်နည်းဖြင့် အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ ဒဏ္ဍာ ဒကာမတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောရောနှောနှောနေတဲ့ တပည့်ကို (မိမိစကား နားထောင်ပုံရလျှင်) ထိုသို့ မနေအောင် တားမြစ်ပါတယ်၊ စကားနားထောင်ပုံမရတဲ့တပည့်ကို ငယ်ယင် အပြစ်ပေးပြီး ကြီးယင် လစ်လျူရှုပါတယ်၊ သို့သော် မိမိဆိုင်ရာတိုက်မှတော့ နေခွင့်မပေးပါ။

မြောင်းမြဆရာတော်သာ ဒီလို အုပ်ချုပ်တော်မူတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပခုက္ကူ ဆရာတော်များလဲ ဒီလိုဘဲ အုပ်ချုပ်တော်မူကြပါတယ်။ တပည့်တော်ရှိတုန်းက ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ဥပုသ်စောင့်သော ဒကာဒကာမလဲ မရှိပါဘူး၊ (ဦးဘိုးချမ်း) ဆိုတဲ့ ကျောင်းဒကာကြီး ဘယောက်သာ ဥပုသ်စောင့်တာ မြင်ရပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ဒကာ ဒကာမ အဝင်အထွက်လဲ အလွန် နဲပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ဓမ္မမဇ္ဈိကျောင်းအမနဲ့ တခါမှ တပည့်တော် စကားမပြောခဲ့ဘူးပါဘူး၊ တောင်မြို့ရောက်ပြီး နာမည် တော်တော်ထင်ရှားမှု “ဥဒ္ဓါဇနကာဘိဝံသ ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ကျောင်းမှာ စာချသွားတဲ့ ဘုန်းကြီး” ဟု သိလို့ လိုက်လာဘူးပါတယ်။ ပခုက္ကူ ကျောင်းတိုက်ကြီးက ဒါလောက်ဘဲ ဒကာ ဒကာမနဲ့ ရောနှောမှု ကင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရတာ ကောင်းတာပေါ့နော်၊ စာကိုချဉ်း တပက်သတ် စိတ်ဝင်စားတာဖြစ်တော့ သမာဓိလဲ တိုးမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်ပါ၊ ကောင်းတော့ သိပ်ကောင်းတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ဖြစ်ပုံကလေး ပြောရအုံးမယ်၊ တပည့်တော်မှာ စာသင်သား ဘာတုန်းကလဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆွမ်းခံအိမ် မရှိခဲ့၊ စာချဖြစ်တော့လဲ

စာကိုသာကြိုးစားပြီးချိန်ရလို့ ဘယ်ဒကာမနဲ့မှ အသိအကျွမ်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် သီတင်းကျွတ်တဲ့အခါ စာဝါလ် ခေတ္တနားကြ၊ မီးထွန်းကြလို့ တပည့်တော်နေတဲ့ ဓမ္မမဉ္ဇူကျောင်းမှာလဲ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေ ထွန်းထားပါတယ်၊ တတိုက်လုံးလဲ မီးတွေထိန်းနေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သံဟိုဠ်ရှင်ဘုရားမှာလဲ ဓာတ်မီးပူဇော်ခါစမို့ ကိုယ်တော်အများ သွားပြီး ကြည့်ကြပါတယ်။ တပည့်တော်က ကျောင်းမှာတယောက်ထဲ ကျောင်းရှေ့နားက မြေပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ကျောင်းသက်ကို လှည့်ကြည့်နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတိုက်နဲ့စပ်တဲ့ ကျောင်းဒကာ - ကျောင်းအမတ်ရဲ့ သွေးအများ ကျောင်းတိုက်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုရင်း တမည်တော်အနီးက လမ်းပေါ်မှာ ရောက်လာကြပါတယ်။ တပည့်တော်က သူတို့ကိုလှည့်ပြီး မကြည့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခပ်နီးနီး ရောက်တဲ့အခါ ကြက်သီးတွေ ထလာပါတယ်။ ဒီတော့ ဆက်ပြီးစဉ်းစားပါတယ်။ သူတို့ကို ကြည့်လဲမကြည့်၊ သူတို့နဲ့ စပ်ပြီး ဘာမှလဲ မစဉ်းစားဘဲ၊ အထက်တန်း အမျိုးသွီးတွေမုန်းဆီရုံနဲ့ အနားရောက်လာတဲ့အခါ ငါ့မှာ ကြက်သီးထရတယ်ဆိုတော့ “သူတို့ရဲ့ အဆိပ်ဟာ အလွန် ပြင်းထန်ပါတကား” လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒီနောက် ဘုရားအလောင်းများ ဒီကိစ္စအတွက် အရှက်ရခဲ့ဘူးတာတွေကိုပေါ်တွေးပြီး အတော်ကြာတဲ့အခါမှာ ဂါထာတပုဒ်လဲ ရေးပါတယ်၊ နောက်တကြိမ်မှာ တေးဆပ်တပုဒ်လဲ ရေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဂါထာကို ရသေးသလား၊ ရယင် ရွတ်ပြစမ်းပါ။
 တပည့်တော်။ ။ “ဥးပဏ္ဍိတ”ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေက သူ့ဘွဲ့နာမည် အစပိုဒ်မှာ ပါတဲ့ ဂါထာတပုဒ် ရေးပေးပါလို့ နတ်သားတန်း အဲဒီ ကြက်သီးထခဲ့တာကိုမှန်းပြီး ရေးပေးပါတယ်။

ပဏ္ဍဝန္တာ ပဝေဇန္တိ၊ ဒိက္ခရီနိ သမာဂမေ၊
 တသ္မာ ဟံ မုတ္တကေ ကာလေ၊ စရေယျံ ကာနနေ ဝရေ။
 ဆိုလိုရင်းကတော့ “စာပေပရိယတ်၌ ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ပုထုဇဉ်တို့၏စိတ်ကို အဆိပ်တက်အောင် ပြုစုမိန်းနိုင်သော မိန်းမပျိုတို့နှင့် ကြုံတွေ့တဲ့အခါမှာ စိတ်တုန်လှုပ်ကြရသည်။ ဒါကြောင့် ငါသည် စာပေပြည့်စုံတဲ့အခါဝယ် ထိုမိန်းမပျိုတို့ကို ရွှေခံလျက် တောတောင်အရပ်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်၍ နေပါတော့မည်”။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကယ်ကောင်း ကိုယ်တော်၊ တေးထပ်ကလေးက ဘယ်လိုဆိုတုန်း။
 တပည့်တော်။ ။ တေးထပ်ကလဲ လူထွက်ချင်တဲ့ သူတော်တယောက်ကို အကြောင်းပြုပြီး အဲဒီ ကြက်သီးထမှုပါ သတိရလာသောကြောင့် ရေးပေးတာပါ။ အဲဒီ တေးထပ်မှာ သဠာယဇနသံယုတ်၊ အာသီဝိသဝဂ်၌ ပါတဲ့ မြေ ၄ မျိုးဥပမာကို ဗုဒ္ဓထားပါတယ်၊ မြေဆိုပေမဲ့ ထိုမျှလောက် အဆိပ်ပြင်းတာဟာ နဂါးဘဲ ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။

ဒိဋ္ဌဝိသမြေ။ ။ ထိုမြေနှုန်း၏ စူးစူးစိုက်စိုက် အကြည့်ခံရတဲ့သူမှာ အကြည့်ခံရရုံနှင့် အဆိပ်တက်စေနိုင်ပါတယ်။ ထို့အတူ မိန်းမပျိုရဲ့ အကြည့်ခံရသူမှာလဲ အဆိပ်တက်သလို စိတ်ထဲမှာရော ရင်ထဲမှာရော တမျိုးတဖုံ ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဝိသမြေ။ ။ ထိုမြေနှုန်း၏ အထိခံရသူမှာလဲ တကိုယ်လုံး အဆိပ်တွေ ပျံ့စေနိုင်ပါတယ်။ ထို့အတူ မိန်းမပျိုရဲ့ အထိခံရသူမှာလဲ တကိုယ်လုံး အဆိပ်ပျံ့သလို ရှိန်းဖိန်းသွားနိုင်ပါတယ်။

ဝါတဝိသမြေ။ ။ ထိုမြေနှုန်း၏ နှာခေါင်းလေဖြင့် အမှတ်ခံရချင်ဖွဲ့ပြာကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေနိုင်ပါတယ်။ ထို့အတူ မိန်းမပျိုရဲ့ နှာခေါင်းလေ အမှတ်ခံရသူမှာလဲ တကိုယ်လုံး အဆိပ်တွေပျံ့သလို မခန့်တတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒဋ္ဌဝိသမြေ။ ။ ထိုမြေနှုန်းရဲ့ အကိုက်ခံရသူမှာ ထိုနေရာ၌ပင် လဲ၍သေနိုင်ပါတယ်။ ထို့အတူ မိန်းမပျိုရဲ့ ကာမဂုဏ် မေထုန် အကိုက်ခံရသူမှာလဲ တကိုယ်လုံး အဆိပ်တက်ကာ မေ့မူးသွားစေနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီ မြေနှုန်း ၄ မျိုးကို ဥပမာပြုပြီး မိန်းမပျိုများကို ရေးထားပါတယ်။ တေးထပ်ထဲမှာ ဘုရားအလောင်းကြီးများတောင်မှ ယခုလို အဆိပ်တက်ရတဲ့အကြောင်းကို ပြထားပါတယ်။ ထိုအကြောင်းကတော့ “မုဒ္ဒလက္ခဏာဇာတ်၊ ဟရိတဇာတ်” တို့ကို ရည်ရွယ်တာပါ။ ဟရိတဇာတ်ကို ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ၌ ထည့်ထားပါတယ်။ အဲဒီ အဆိပ်များဟာ အသုဘဘာဝနာပွားထားတဲ့သူတွေကိုတော့ မဓာတ်နိုင်ပါဘူး၊ ထို့ကြောင့် ထိုအဆိပ်ကို ကြောက်လျှင် “အသုဘဘာဝနာဆေးကို ကိုယ်ခံအဖြစ်သုံးစွဲရမယ်” လို့လဲ

ညွှန်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီ မြေအမျိုးကြောင့် ယောကျ်ားဖြစ်စေ၊ မိန်းမ ဖြစ်စေ၊ အမှားမှားပြုမိလျှင် “အမျိုးလုံး တနွယ်လုံး နာမည်ပျက်တတ် ပါတယ်” လို့လဲ သတိပေးထားပါတယ်။ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဘေးထပ် ဖြစ်လို့ ရွတ်ပြပါမယ်။

အဆိပ်ဖြေ ဘေးထပ်

ကြည့်ရုံ မြင်ရုံ အဆိပ်တက်သမို့၊ သိပ်ခက်သဟဲ့ ကြည့်သူ့ကို၊
စိတ်ပျက်သကဲ့၊ ထိဘို့ဆိုလျှင်၊ အမိတို့လို မြေအမျိုး။
နှာခေါင်းလေနှင့် အမှုတ်ခံလျှင်၊ တမဟုတ်အမြန် သေတတ်ပါသတဲ့ဗျိုး။
ကိုက်မျှားကိုက်က ငိုက်ဆိုက်နေပြီ၊ ကတိုက်ကရိုက်သေမည် အမှန်ဆိုး၊
မိုက်မိုက်ပေလီ ဉာဏ်ဆုခိုးဖြင့်၊ ကြံဆိုးကြံနှင့် အသင့်ရှောင်၊
“အသုဘ”ခေါ် ဆေးတော်ကြီး၊ မနွေးဖော်ပြီး သုံးစွဲပါလေမောင်၊
ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော်တောင်ပင်၊ ကြောင်းမလျော်ပေါင် မိဖုရားနှင့်၊
ကြည့်မှားသဖြင့် မသင့်ဉာဏ်တွေခြယ်၊ အကျင့်စွဲချန်တွေကွယ်၊
မြေအမျိုးကြောင့် တန်ခိုးပြယ်လျှင်၊ အမျိုးအနွယ် မှိန်တတ်ပါသတဲ့လေး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကောင်းပါ၊ ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော် မှာတော့ မကြည့်ရ၊ မထိရ၊
ခလမူတ်လဲ မခံရ၊ အကိက်လဲ မခံဘဲ ခပ်နီးနီးမှာ သူတို့ရောက်လာရုံနဲ့
ကြက်သီးထာယ်ဆိုတော့၊ အဲဒီအမျိုးသွီးတွေက ကိုယ်တော် ဘေးထပ်မှာ
ပါတာထက်တောင် ပိုပြီး သတ္တိကြွယ်ပါသေးလား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား ဒါကြောင့် တပည့်တော်လဲ သူတို့ရဲ့ မပြု
မပြင် ပင်ကိုယ်အဆိပ်ကို အံ့သြသွားမိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါလောက် အဆိပ်ပြင်းတကာလ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးက မာတုဂါမ
နဲ့ အနေဝေးလေတော့ ကိုယ်တော်ပိတ်မှာ သာ၍ကင်းရှင်းနေတဲ့အတွက်
ပိုပြီး အဆိပ်ကပြင်းဟန်တူပါတယ်။ ဥပမာ-လက်နှီးလုပ်တဲ့ အဝတ်စုတ်မှာ
အမဲစက် နောက်ထပ်လူးပေမဲ့ ထူးပြီး မညစ်သော်လည်း အဝတ်ဖြူဖြူ
ကလေးမှာတော့ အမဲစက်ကလေးကကွက်ဟာ ထင်းထင်းကြီး ထင်ရှား
သလိုပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်တတ်တာကိုသတိရပြီး တပည့်တော်
အုပ်ချုပ်တဲ့အချိန်ကျတော့ ဖြစ်နိုင်သမျှရှင်းအောင် တိုက်တာမှာသတိပေး
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် စာချဖြစ်တဲ့အခါ စားရေးက မပူရ မပင်ရလို့ စိတ်လဲ
အေးသွားပြီး၊ စာလဲ ပဋ္ဌာန်းအဋ္ဌကထာမှထပါး မဆိုရလို့ ခန္ဓာကိုယ်လဲ
သက်သာပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်မှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ
ဖြစ်နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ စားရေး မပူရ၊ စာများများ မဆိုရပေမဲ့ စာချနဲ့ တူအောင်
ကြိုးစားပြီး (မချခင်) ကြည့်ရှုရတာက စာဆိုတုန်းကထက် မသက်သာပါ
ဘုရား၊ ဒါကြောင့် ပင်ပန်းမြဲ ပင်ပန်းနေပါသေးတယ်။ ဒီပြင်လဲ မန္တလေး
က “သကျသီဟ”ဆိုတဲ့ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲကိုဝင်တို့ တာဝန်ရှိသေးတော့
ထိုစာမေးပွဲနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အောက်ကျမ်းစာတွေ အထက် အဋ္ဌကထာတွေကို
ကြိုးကြိုးစားစား ပို့ချနေတဲ့အတွက် ပိုပြီး ပင်ပန်းသလိုဖြစ်နေပါတယ်။
ညဝါချတဲ့အခါမှာ (ဖျော်ရည်ကလေးမျှ သောက်စရာမရှိတော့) စာချ
ပြီးယင် အများအားဖြင့် မူပြီးအိပ်ရတော့တာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း...ကိုယ်တော်ဟာ ဒီလိုစာချယင်း မသေခဲ့တာတော့ ကံ
ကောင်းတယ် ဆိုရမလား၊ ကံဆိုးတယ် ဆိုရမလားဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ၂ မျိုးလုံး ဆိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ဆင်းရဲဘာကတော့ ကံဆိုးလို့
ပေါ့၊ မသေဘဲ ယနေ့အထိ သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်တာ
ကတော့ ကံမှ အကြီးအကျယ်ကောင်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မန္တလေး ပရိယတ္တိအသင်းစာမေးပွဲတော့ တယ်အရွယ်မှာ ဝင်ဖြစ်
သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ၆ ဝါရမှ ဝင်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအချိန် ပခုက္ကူမှာ စာချရ
တာလဲ ၃ နှစ်လောက်ရှိတော့ စာချရည် အတော်ဝနေပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သူများမှာ စာသင်သားဘဝနဲ့ အဲဒီစာမေးပွဲကို ဝင်ကြတယ်၊
ကိုယ်တော်ကတော့ စာချဘဝနဲ့ ဝင်တာဖြစ်လို့ ကျများကျလိုက်ယင်
နာမည်အတော်ပျက်မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီးများကလဲ မဝင်စေချင်၊ မြောင်းမြဆရာတော်ကလဲ ပင်ပန်းလွန်းလို့ မဝင်စေချင် ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလို ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီးများက မဝင်စေချင်တဲ့ စာပြန် ပဲ့ကို ကိုယ်တော်က ဘာသဘောနဲ့ ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီး ကိုယ်အရည်အချင်း ကိုယ်သိလို့ သာသနာတော်၌ လုပ်စရာတွေရှိယင် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်အောင် အမြဲသတိရှိခဲ့ပါတယ်။ သင်္ချင်ရွာမှာ နေစဉ်ကလဲ စာပေဘက်မှာ တပည့် တော်နဲ့ အပြိုင်မရှိခဲ့ပါဘူး၊ မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရောက်တော့လဲ တပည့်တော်ထက်ကြီးလူတွေကပါ တပည့်တော်ကို ပညာဘက်က အသာ ပေးကြပါတယ်။ အစိုးရပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကျောင်းသားဘဝနဲ့ ၂ဆင့်အောင် ပြီး အကြီးတန်းမှာ တနိုင်ငံလုံးမှ သာမဏေ ၂ ပါးသာ ပါပါတယ်၊ တပါးက နောင်အခါ နေကုန် အောင်မြေတုံစံတိုက်ရဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်ပြီး ပြန်တော်မူလာပါတယ်။ ပခုက္ကူရောက်တော့ သံဃာတွေကများတဲ့အတွက် ပြိုင်တဲ့သူ ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ စာဆိုပုံကို သဘောကျပြီး တပည့်တော်ကိုသာ စာသင်သားရော ဆရာတော်ကြီး များကပါ ကျေနပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အားလုံးကျေနပ်ယင် တော်ရောပေါ့ကိုယ်တော်၊ ဘာပြုလို့ ပရိယတ္တိစာပြန်ပွဲကို ဝင်ချင်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ပခုက္ကူ စာချုပ်ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ “တပည့်တော်အတွက် တသက်လုံး ကျေနပ်စရာကောင်းပြီ”လို့ ဆိုနိုင်သော်လဲ တပည့်တော် အမြဲက တနိုင်ငံလုံးအတွက် ကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ ပခုက္ကူစာချုပ်ဖြစ်သော် လဲ မန္တလေးက သူနည်းနဲ့သူ အထင်ကြီးနေတာဖြစ်လို့ မန္တလေးနည်း မရသေးယင် အထင်သေးချင်ကြပါတယ်။ မန္တလေးနည်းရဲ့ အဓိက သောချက်မှာ အဲဒီ ပရိယတ္တိ(သကျသီဟ)စာမေးပွဲ အောင်-မအောင် အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ အမြင်နဲ့ တပည့်တော် အပေါ်မှာ အရာရာ ကျေနပ်ပြီးဖြစ်သော်လဲ တနိုင်ငံလုံးက အကြောင်းမဲ့ ကျေနပ်ဘို့ လိုပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ပခုက္ကူစာချုပ်ဖြစ်၍ စာရည်ဝနေ သော်လဲ မန္တလေး စာသင်တန်းကို အောက်ကျနေကုန်ခံပြီး ဝင်ခဲ့ရ တာပါ။ အဲဒီလို ဝင်တဲ့အခါ အသက် ၂၇ နှစ်အတွင်း၌သာ ဝင်ခွင့်ရတဲ့

စာမေးပွဲဖြစ်လို့ ခြေချော်လက်ချော် ၂ကြိမ်လောက်ဝင်နိုင်အောင် ၆ ဝါ အရများ လာပြီးဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီစာမေးပွဲ လာဝင်တော့ မန္တလေးက ဘယ်လို ထင်ကြေးပေး ကြသလဲ၊ အလွယ်တကူအောင်မှာတလို့ ထင်ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဒီအချိန်မှာ မန္တလေးမှာ တပည့်တော်နဲ့ အရွယ်တူတဲ့ သကျ သီဟ အောင်ကြ၊ ပဌမကျော်အောင်ကြနဲ့ စာမေးပွဲဘက်မှာ အလွန် ခြေသွက်နေကြပါတယ်။ တပည့်တော်ကိုလဲ အဲဒီ အသိုင်းအဝိုင်း တချို့က “ပခုက္ကူစာချုပ်ပေး မန္တလေးတော့ ဘာရလိမ့်မှာတုန်း”လို့ အထင်သေး ကြပါတယ်၊ တချို့ကတော့လဲ မန္တလေးနေစဉ်က အကြောင်းသိကြလို့ အထင်မသေးကြပါဘူး။ မှန်-မမှန်ကို စာမေးပွဲဖြေတဲ့အခါ အကြီးတန်း ဝင်နေသော ကိုယ်တော်တချို့ကဆိုယင် သူတို့ဖြေပုံကို(အငယ်တန်းဖြေပြီး ထွက်လာသော) တပည့်တော်ကို မေးကြပါတယ်။ အဲဒီလောက်အထိ တပည့်တော်ကို တချို့က လေးစားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အောင်စော့ အောင်ရဲ့လား၊ ဘယ်အဆင့်က အောင်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နံပါတ် (၂)က အောင်ပါတယ်၊ နံပါတ် (၁) ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူ ခေတ္တနေဘူးပြီး တပည့်တော်ဆိုမှာ စာလိုက်ဘူးပါတယ်။ သူက စာမေးပွဲတွေ အတော်များများဝင်ပြီးရုံ မက၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပဌမကျော် အောင်ပြီးပါပြီ၊ တပည့်တော်ထက် နဲ့နဲ့ ဝါငယ်ပါတယ်။ ဖြေပြီးပြန်လာ တဲ့အခါမှာ တပည့်တော်နေထိုင်ကလိုက်ပြီး သူဖြေခဲ့ပုံတွေကို နေ့စဉ် ပြော ပါတယ်။ နောက်ဆုံးနေ့ ပြောပြီးတဲ့အခါမှာ “ဥးပဉ္စင်းတော့ (သူ့ကို) အောင်မှာ သေချာတယ်။ ဒီလို သဒ္ဓါနေ့က မကျယ် အောင်မှာဘဲ”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက မြန်မာ့ပြည်မှာရှိသမျှ အထက်တန်းစာမေးပွဲ တွေ အောင်တဲ့အပြင်၊ ဘီအေတောင် အောင်လိုက်ပါသေးတယ်၊ အတော် ဉာဏ်ခက်ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ “ဥးပညိန္ဒာဘိဝံသ”တဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ စာသင်တန်းအောင်ပြီးနောက် ကိုယ်တော် ဘယ်မှာဝါဆိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီဝါဆိုဘို့ နေရာစဉ်းစားပုံကလေးကို လျှောက်ပါအုံးမယ်။ ပရိယတ္တိစာသင်တန်းဝင်တဲ့အခါ တပည့်တော်က ယခုနေတဲ့ အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက်မှာ ခေတ္တနေပြီး ဝင်ပါတယ်။ ဒီတိုက်က တပည့်တော်ရဲ့ ရဟန်းအမကြီးနဲ့ မောင်နှမများရဲ့ မိဘများ စာညှိခဲ့တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း

ကျောင်းတိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ သံဃာယေများ နေခွင့်မရပါဘူး။ အသက် ကြီးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းတော်ကြီးများသာ နေခွင့်ရပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ အတိသုခ ဆရာတော်ကြီးက မဟာဂန္ဓာရုံ (တပည့်တော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်) ဆရာတော်ဆိုမှာ နေဘူးလို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ကလဲ သဘောကျ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမများကလဲကြည့်ညို့တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကို အမျိုးမျိုးငဲ့ပြီး ငယ်ငယ်ကလဲ ခင်နေတာမို့ ခေတ္တနေခွင့်ပြုပါတယ်။ ရဟန်းအမကြီး ၂ ယောက်တင် အကြီးတယောက်က ကွယ်လွန်ပါပြီ။ ကျန်သော ရဟန်းအမကလဲ တပည့် တော် နေတာကို ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မှာ ထိုတိုက်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သက်သတ်လွတ် စားပြီး သကျသီဟစာများကို လေ့လာရ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်နှစ်လလောက် ကြာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ၃-၄ လလောက် ကြာပါလိမ့်မယ်။ စာကို လေ့လာတယ် ဆိုပေမဲ့ အားလုံး ရပြီးဖြစ်လို့ ညအခါမှာ စာသိပ်မပြန်ပါဘူး။ အိပ်တဲ့ ခရိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး စာပြန်ဖတ် အိပ်ချင်တော့ အိပ်လိုက်တာပါ။ ဇနာရီ တိုင်းအောင် စာပြန်လေ့ မရှိပါဘူး။ နေ့ခင်းတော့ ဟိုစာ ဒီစာတွေကြည့် တာဘဲ၊ စာပြန်ပုံနီးလို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံ ဇီးပင်ကျောင်းမှာ သွားနေတော့ သကျ သီဟ စာပြန်ပွဲဝင်မည့်ကိစ္စတော် ၃ ပါးလောက်ဟာ တပည့်တော် တရား နီးတောင် စာပြန်ကြတုန်း ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စောစောက သက်သတ်လွတ်မစားရအောင် မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက် သွားပြီး ဘာပြုလို့ မနေသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မေးရာပါဘဲဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာရင်းဖြစ်တဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းက ဒီအချိန်မှာ ဝိသုဒ္ဓါရုံရှိမနေဘဲ နိုင်ငံခြား ရောက်နေတယ်လို့ တင်ပါတယ်။ ဆရာရင်းကမရှိတော့ တပည့်တော်ဘို့ဆွမ်း ဘယ်ကရမလဲ၊ ပခုက္ကူမှာ ဆွမ်းမခံရဘဲ စာချလာတဲ့အချိန်ကများတော့ ဆွမ်းခံရမှာလဲ ဝန်လေးသလိုဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သက်သတ်လွတ် စားရ စားရ၊ ဆွမ်းမခံဘဲ စားရတဲ့နေရာမှာ နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆရာကံကောင်းသလောက် အစားအသောက်ကံ တော့ ဆိုးရှာတယ်နော်၊ ပြောပါအုံး... “ စာသင်တန်းစာမေးပွဲအောင် ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်မှာ ဝါဆိုသလဲ” ဆိုတာကို။

တပည့်တော်။ ။နေပါအုံးဘုရား...လျှောက်ပါမယ်၊ ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် ဝါဆိုဘို့နေရာကို မဆုံးဖြတ်နိုင်လို့ အောက်ပါ တေးထပ်ကို ရေးမိပါတယ်။

ဘယ်ဆီမှာ အတည်ဖြစ်ရပါ၊ သည်တနှစ် ဝါမှာ
စိစစ်လို့ အရာရာဝယ်၊ အခါခါ ထောက်တော့။
နေထိုင်မြဲ မြို့ရွှေကူမှာ၊ ဟို့နေသူ များကြောင့်မအေး။
ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြပြန်လျှင်၊ ချမ်းမြရန် ပုံဝေး။
သည့်ဆီမှာ ရံရံရဲ့ အရေးရယ်က၊ သီသီကလေး ခက်တုံ၊
ခွင့်မတော် ကြောင်းမလှမဖြစ်၊ ရှောင်ဘုရား မောင်းချမည့်ပုံ။
အနောက်ဘက် မွှာရုံမှာ၊ ကညာစုံ စာပြဘို့၊
တဝါမျှ ပြောင်းနေရသော်၊ ကောင်းလေစွာကြွေ၊
ဒီအချက် ထုံးမှတ်လျှော်အောင်၊ ဆုံးဖြတ်တော်မူစမ်းကြလေး....။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် တေးထပ်ထဲမှာ တွေးစရာတွေ အများကြီးပါနေတယ်၊ ရှင်းပြအုံးမှတ်၊ “မြို့ရွှေကူမှာ ဟို့နေသူ”ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ “ပခုက္ကူ မှာ ရင်းနှီးတဲ့ဒကာမ မရှိဘူး” ဆို။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက အတွေးလွန်သွားလို့ပါ၊ ကဗျာဆိုတာ ဒီလိုဘဲ ယဉ်အောင် ရေးရပါတယ်။ “ဟို့နေသူ” ဆိုတာ စာသင်သားတွေကို ဆိုလို တာပါ။ နဂိုရ်ကပင် တပည့်တော်ဆီမှာ အလွန် စာတတ်ချင်ကြပါတယ်။ မန္တလေးက စာသင်တန်းအောင်လာတယ်ဆိုတော့ သာပြီး အောက်ခြေ စာတွေကို တက်လိုကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်ကလဲ အားနာပြီး ပို့ချရပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် အေးအေးသက်သာ နေခွင့်မရမှာမြင်လို့ “နေထိုင်မြဲ မြို့ရွှေကူမှာ၊ ဟို့နေသူများကြောင့် မအေး”လို့ စပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် စာက နှလွန်းလို့ အတွေးချော်ရတာဘဲ “ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြပြန်လျှင်၊ ချမ်းမြရန်ပုံဝေး” ဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးဝါဆိုယင် စားရေးကခက်တယ်၊ “ပရိယတ္တိအသင်းက ထောက်ပံ့တယ်” ဆိုပေမဲ့ ဆန်နဲ့ ထင်းသာ ထောက်ပံ့တာမို့ မစားလောက် ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် “ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြပြန်လျှင်၊ ချမ်းမြရန်ပုံဝေး” လို့ စပ်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ သည်ဆိုမှာ ရီရီရဲ့ အရေးရယ်က ” ဆိုတာကတော့ ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ရီရီဆိုတာက ကိုယ်တော်နဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်နေလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကဗျာမို့ စကားအသုံး နုနုထာပါဘုရား၊ ရီရီ ဆိုတာ ရဟန်းအမထိုက်က (ဒေါ်ရီ) လို့ ခေါ်တဲ့ ဒကာမကြီးပါ။ သူ့ကို လူငယ်တွေက “ရီရီ”လို့ ခေါ်ပေမဲ့ အလွန် ကြမ်းပါတယ်။ ရဟန်းအမ တိုက်မှာ အရာရာ စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ ဒကာမကြီးပါ။ အဲဒီ ဒကာမ ကြီးက “တပည့်တော် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဂန္ဓာရုံတိုက်မှာ နေတာကို သဘောမတူပါဘူး၊ ရှေးဆရာတော်ကြီးများက သံဃာငယ်ကို လက်မခံ ရဘူး” ဆိုတဲ့ ဝါဒဟာ သူ့မှာ စွဲနေပါတယ်၊ ရဟန်းအမများရဲ့ ရဟန်း ဖြစ်လို့ ဘာမှလဲ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ဘက်က တချက် လွဲယဉ်တော့ “ဂျောင်း ဘုရား” လို့ မောင်းချမှာ သေချာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော့စာက နုနုလို့ “ရီရီ ဆိုတာ ချောချောနုနုလေး” လို့ ဘင်သွားတယ်၊ “ အနောက်ဘက် ဓမ္မာရုံ ” ဆိုတာကတော့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ဂန္ဓာရုံမှာ စာကျက်နေတုန်း စစ်ကိုင်းဘက်က စာမေးပွဲအတွင်းမှာ စောင့်ရှောက်သူ လာပြီးလျှောက်ပါတယ်၊ တပည့် တော်က “အားတဲအခါတော့ စာမေးပွဲနဲ့ ဆိုင်တဲ့စာများကို စောစောက ဘင်ကြိုပြီးပြောသို့ ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့ ” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် တဝါမျှ သွားနေရယင် ကောင်းမှတ်လို့ ကြံစည်မိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား... အဲဒီ အကြံဟာ ကောင်းတယ် ကိုယ်တော်၊ အဲဒီသော ဝါဆိုပြီး အကြီး၊ အငယ်၊ အရွယ်မျိုးစုံတွေကို စာပြ ခနရယင်တော့ စာမေးပွဲကြောင့် နှမ်းဒေတဲ့ ကိုယ်တော့စိတ်တွေအားလုံး လန်းသွားမှာတဲ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီမှာ ဝါဆိုဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ စိတ်ဆိုတာ ကူးထိုင်းဖြစ်ယင် ခက်ကုန်မှာပေါ့ ဘုရား၊ စာမေးပွဲအောင်လို့ မန္တလေးမှာ အောင်ပွဲလဲ လုပ်ပြီးရော တပည့်တော်လဲ ဝါဆိုဘို့နေရာ မသေချာသေးတဲ့ အချိန်မှာ ညောင်ဦးမှာ တိုက်ခွဲပြီး သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဆရာတော်က မန္တလေး မြတောင်တိုက်မှာ ခေတ္တ ကြွလာလို့ သွားပြီး ငပ်ချပါတယ်၊ ရောက်-ရောက်ချင်း “ဇနက လား” “ပခုက္ကူ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ” လို့ မေးပါရော၊ အဲဒီတော့ ဘာမှ

မစဉ်းစားအားပါဘူး “ နောက် သင်္ဘောတပတ်မှာ ပြန်မှာပါ ” လို့ လျှောက်လိုက်ရတာ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲ...ညောင်ဦးဆရာတော်က “ ဒီအချက် ထုံးမှတ်လျှင်အောင် ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်တာတဲ့နော် ” ကိုယ်တော်က “မပြန်တော့ပါ” လို့ မလျှောက်ရဲဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ် လျှောက်ရဲတော့မှာလဲ၊ ပခုက္ကူဝါဆိုဘို့ စိစဉ်ရတော့ တာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ တဝါဆိုပြီးတော့၊ ပခုက္ကူမှာ နောက်ထပ် ဝါဆိုတော့ ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ တဝါကလဲ မှတ်လောက်သားလောက်ပါဘဲ ဘုရား၊ ဝါကျွတ်လို့ ဆောင်းဝင်လာတဲ့အခါ ပခုက္ကူမြို့မှာ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်ပါ တယ်၊ ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာလဲ ၆၀၀ ကျော် သံဃာတော်တွေ တဖြည်း ဖြည်း ပြန်ကြလို့ ၆၀ တောင် မကျန်တော့ပါဘူး၊ ကျောင်းတွေ အများ ကြီးမှာ ကျောင်းစောင့်လောက်သာ ရှိကြပါတော့တယ်၊ တပည့်တော်လဲ တိုက်သစ်တလုံးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ တယောက်ထဲနေပြီး နံနက်လင်းတဲ့အခါ ကြက်သေချာရပါတယ်၊ ဧွေယင် ဝါးညှပ်ကလေးနဲ့ယူပြီး အဝေးပစ်ရ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က မန္တလေး-စစ်ကိုင်း ပြန်မလာဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ အတူစား အာနုနေဆိုတော့ အရေး ကြီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးများကို ခွဲခွဲပြီး မပြန်ထိုက်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မပြန်ခဲ့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ပခုက္ကူ ဆရာတော်ကြီးများကို ဒါလောက်ဘဲ ငဲ့ရသလား၊ မတော်တဆဖြစ်ယင် သေနိုင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မန္တလေးနေစဉ်က ပလိပ်ရောဂါအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရာရာမှာ တပည့်တော်ကို “ကောင်းတူ” ဖြစ်အောင် ချီးမြှောက်ထားတာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကလဲ “ သေတူ- ရှင်တူ ” လို့ဘဲ သဘောထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လောက်များ ချီးမြှောက်လို့လဲ ကိုယ်တော်၊ ဒါလောက်ငဲ့ရ လောက်အောင်။

တပည့်တော်။ ။တခါတုန်းက ဓမ္မမဇ္ဈကျောင်းမှာနေတဲ့ ဥးပဉ္စင်းတပါး ခွေးကို အလွန်အမင်း ရိုက်နေပါတယ်၊ (ယခုတိုက်အုပ် ဘုန်းဟော်ကြီး ဖြစ်တဲ့) စာချဘုန်းကြီး ဥးဂန္ဓမာသဲ မကျေနပ်တဲ့မျက်နှာနဲ့ လာကြည့် ပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ အမြင်မတော်လို့ “ဟဲ့... ဥးပဉ္စင်း၊ ခွေးကို ဒါလောက် ရိုက်ရသလား” လို့ ပြောပေမဲ့ မရပ်တန့်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ တပည့်တော်လဲ စိတ်ဆိုးတာနဲ့ “ဥးပဉ္စင်း ဒီကျောင်းက ထွက်သွားရ မယ်”လို့ နှင်ပါတယ်၊ သူက “သူ့ကျောင်းလား၊ မသွားဘူး”လို့ တခြားကိုယ်တော်များကို ပြောနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ရှေ့လိုက်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က “အလုပ်တခုကို မလုပ်ဘဲနေတန်ဖန် အစက လုပ်နဲ့၊ လုပ်မိယင် နောက်မဆုတ်ရဘူး” လို့ သဘောထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာချဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဥးကုမာရကို လျှောက်ပါတယ်။ လို့ စာချဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တော်ထက် ၁၀ ဝါလောက်ကြီးမယ် ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ စာချဘုန်းတော်ကြီးက ဘာလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထူးထူးထွေးထွေးတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ဆရာတော်ကြီးများကို သွားလျှောက်ပါတယ်၊ “ဥးပဉ္စင်းတပါးဟာ အပြစ်ရှိလို့ ဥးဇနက နှင်တာ ထွက်မသွားဘူး”လို့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးများက နေ့ဆွမ်း စားပြီးချိန်မှာ အဲဒီ ဥးပဉ္စင်းကို အာမခံထားတဲ့ ကိုယ်တော်ပါ အခေါ်ခိုင်းပြီး ဥးပဉ္စင်းက ဇနက နှင်တာကို “သူ့ကျောင်းလားဆိုပြီး မသွားဘူး” ဆိုတာ ဟုတ် သလား၊ “ကျောင်းတိုက်ကြီးကို ငါတို့ချည်းမနိုင်လို့ စာချဘုန်းကြီး တွေပါခိုင်းပြီး အုပ်ချုပ်နေရတယ်၊ “ဇနက”က မကျေနပ်ယင် သူနေတဲ့ ဓမ္မမဇ္ဈ ကျောင်းကသာ နှင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကျောင်းကမဆို နှင်နိုင်တယ်၊ ညနေ ၄နာရီအတွင်း တိုက်ကထွက်ရမယ်” လို့ အမိန့်ချ တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါနော်၊ ကိုတောင့်ကို ဆရာတော်များက တန်းတူထားပြီး မြှောက်စားကြတာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်က “သေတူ-ရှင်တူ”စိတ် ထားတဲ့ဟာလဲ ထားထိုက်ပါပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းထဲမှာ ဆရာရင်း မရှိယင် ပခုက္ကူက ခွါဆိုမလိုပါဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာ့ တက်လမ်းဟာ ထိပ်တန်းအထိ ပြောင့်တန်းပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့- ဘေးတော်ဘုရားရဲ့ဂိုဏ်းကြီးနဲ့ ဆရာရင်းကိုငဲ့ပြီး အမုန့်ပင် ဝမ်းနဲ့စွာဖြင့် ခွဲခွါခွဲခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ခွဲခွါခွဲရပုံကလေး မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။မှတ်မိပါတယ်ဘုရား၊ ထိုနှစ်မှာဖြစ်တဲ့ ပလိပ်ရောဂါက နဲ့နဲ့ ပိလာတော့ ညောင်ဦးမှာ သံတင်းသုံးတော်မူခိုက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်က ကြွလာပြီး ဖြစ်ပုံတွေကို နှိုးနှောကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တိုက်ကြီး မှာ သံတင်းသုံးတဲ့ ဆရာတော်များလဲ ညောင်ဦးရွှေကြူဘို့ ဆုံးဖြတ်ကြ ဟန်တူပါတယ်။ ဓမ္မမဇ္ဈကျောင်းမှာ တပည့်တော်ရဲ့ဥးလေး နှစ်ဝမ်းကို လောက်တော်တဲ့ “စစ်ကိုင်းရွှေပြည်ချောင်က ဥးဝိလာသ” ဆိုတဲ့ ဥးပဉ္စင်းလဲ ရှိပါသေးတယ်။ ထိုကိုယ်တော်ဟာ နဂိုရံက စာအခြေပါလာ တဲ့အပြင် ဒုတိယစာချဆရာတော်ထံ အတော်ကြာကြာ စာဆိုပြီးဖြစ်လို့ သိပ်မကြာခင် စာချဖြစ်ဘို့ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထိုယှိုလ်လဲ ပလိပ်ကြီးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် နေရာပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နက်ဖန် ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီးများက တပည့်တော်ကိုခေါ်ပြီး “ဇနက...မောင်ဝိလာသ ပြန်လာလို့မှ မင်းပြန်မလာယင် မင်းဆိုင်ရာက စိတ်ကောင်းကြမယ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလဲ နက်ဖန် ပြန်လိုက်သွားတော့၊ ဒီလဲ မကြာခင် ညောင်ဦးကို ရွှေကြမယ်”လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဪ...ဆရာတော်များက တမင်ပြန်လွှတ်မှ ကိုယ်တော်ပြန်ခဲ့ တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်ပါတယ်၊ နက်ဖန် နေ့ဆွမ်းစားပြီးချိန်တော့ ညောင်ဦး ဆရာတော်ကလဲ ညောင်ဦးပြန်ဘို့ တိုက်ကြီးက ထွက်လာပါတယ်၊ တပည့် တော်ဘို့လဲ စစ်ကိုင်းပြန်ဘို့ ထွက်လာပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တိုက်ကြီးနဲ့ ခွဲခွါခွဲရတော့ ဝမ်းနဲ့မူဟာ သိသိသာသာကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

အများအပေါ် ဆရာလုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရတဲ့အတွက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တွေ့ရလို့ တိုက်တာအုပ်ချုပ်ဘို့တော့ အတော်ကြီး စိတ်ပျက်ခဲ့ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တော်တို့တူအရီး စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်တဲ့အခါ စိတ် ချမ်းသာမှုတော့ ရကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ စစ်ကိုင်းရောက်တဲ့အခါ (နောက်မှ ပြောကြပါ တယ်။) တပည့်တော်တို့မျက်နှာဟာ “ဇီးရွက်ကလေးလိုငယ်လို့” တဲ့၊ ပြောလဲ ပြောစရာဘဲ၊ ပခုက္ကူမှာ အသက်လူပြီးနေရသလိုဖြစ်နေတာကိုး၊ တပည့်တော်ရဲ့ကံက တမျိုးဘဲဘုရား၊ တပည့်တော်က ရေဆာခိုငြီး အေးအေးဆေးဆေး မှီခိုပြီးနေရတယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကို ငိုငြိုးပြီး အားကိုးကြတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို အားကိုးကြတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ထိုအချိန်က ချပ်သင်းချောင်မှာ တဝမ်းကွဲဒေါ်လေးညီအမ ၂ ယောက်ရှိပါတယ်၊ (နောက်တော့ “သရိုင့်ချောင်” လို့ ချောင်သစ်တည် ပါတယ်။) အဲဒီမှာ ဆွမ်းစားပါတယ်၊ တံတော့ အထက်ဇေတဝန် (ယခု အလယ်ဇေတဝန်) ချောင်မှာ တဲပါတယ်၊ ၂ ရက်လောက်ကြာတော့ ဒေါ်လေးတို့ဆီမှာ ဆွမ်းစားမယ်လို့ လာတုန်း (ချောင်တချောင်ဆရာက ဆိုပါတော့) ဆွမ်းစားအပင့်ခိုင်းလို့ သီလရှင်ကလေး ၂ ယောက် လာပင့် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဝမ်းသာအားရနဲ့ လိုက်ဆွားရောလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဒေါ်လေးတို့ကို တိုင်ပင်တော့ ဒေါ်လေး တို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ဆရာမို့ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ လိုက်သွားလို့ ရောက်တော့ အဟမ်း...။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြောသာပြောပါ ကိုယ်တော်၊ ရောက်တော့ ဘာများ ထူးဆန်း လို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ လက်ဆေးဘို့ခွက်က အင်မတန်သန့်ရှင်းပြီး ဖလံလက်ဆေး ခွက်ထဲမှာ ဆောင်းအခါနဲ့ လိုက်အောင် ရေနှေးစပ်ထားတယ် ဘုရား၊ ဆွမ်းနဲ့ ဟင်းများကလဲ ပုဂံတွေပါ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဘဲ၊ တပည့်တော်တို့လို

စာသင်သားဘဝက ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ တက်ပြီး စာချဘုန်းကြီးဖြစ်တဲ့သူ တွေကို ဒီလို ဘယ်သူမှ ပြုစုခဲ့သူမရှိပါဘူးဘုရား၊ အမှန်က တပည့်တော်ကို မိဘ ဆွေမျိုးများနဲ့ ရဟန်းအမများက ကြံတဲ့အခါ ဟင်းကောင်း ဆွမ်းကောင်းတွေနဲ့ ကျွေးကြသော်လည်း ဒီလိုတော့ သာယာဘွယ်မဟုတ် ပါဘူး၊ အဲဒီလို နံနက်ဆွမ်းပြီးတော့ နေ့ဆွမ်းလဲ ကြစားဘို့ နေ့ဆွမ်းပြီး တော့ နောက်ရက်လဲ နံနက်ရော နေ့ပါ ဆွမ်းစားဘို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်မှာ ရတနာပုံကိန်း ဆိုက်လာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ နေပါအုံးဘုရား... ကိစ္စဆိုတာ အစ အလယ် အဆုံး ၃ ပါး လုံး ခြုံမိမှ အကျိုး အပြစ် သိနိုင်ပါတယ်၊ ၃ ရက်လောက် ဆွမ်းစားပြီး တော့ သီလရှင် ခပ်ရွယ်ရွယ် ရုပ်ရေ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ဆရာရှေ့မှာ စာအုပ်ကလေးတွေနဲ့ ရောက်လာပြီး ဆရာလုပ်သူက သူတို့ကို ဆန်းကျမ်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ် ပြောပေးဘို့ရန် တောင်းပန်ပါလေရော။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အလဲ့... “ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွန်တာဘဲ” နော်၊ ကိုယ်တော်က အစိုးရမဌမကြီးကို သာမဏေဘဝက အောင်ပြီး သကျသီဟမာသင်တန်းလဲ အောင်၊ ပခုက္ကူစာချဆိုတော့ ကိုယ်တော်ကို အားကိုးရှာတာလဲ အစိုး မဆိုသာပေဘူး။

တပည့်တော်။ ။ မဆိုးပါဘူးဘုရား၊ သူတို့မှာလဲ သူတို့ကဲ့သို့ သူတို့ရုပ်ရည်နဲ့ ဆိုတော့ (ယခုခေတ်လို ဆက်ခံမှု မရဆေးဘဲ) ရဟန်းစောင့်များနဲ့ ဝေးနေ ကြရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်လဲ ဆွမ်းစားလာယင်း အဓိပ္ပါယ် ပြောပေးဘို့တော့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာချပေးဘို့တော့ ဘာပြုလို့ ခွင့်မပြုတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ စစ်ကိုင်း-ရှေ့ကျင်ဂိုဏ်းကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အမှူးရှိတဲ့ နာယက ဆရာတော်များက စစ်ကိုင်းချောင်မှာ “ကပ်- စာ- ထိုး” ဆိုတဲ့ ၃ မျိုးကို မရှောင်နိုင်ယင် ဂိုဏ်းမှ အပလို့ ကြေငြာထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စာချဘို့တော့ ခွင့်မပြု နိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ကပ်-စာ-ထိုး” ဆိုတဲ့ ၃ မျိုးက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ကိုယ်တော်တို့ ဆရာများရဲ့ ဥပဒေက ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ။

တပည့်တော်။ ။ “ကပ်” ဆိုတာက မာတုဂါမ- မယ်သီလကို ဆွမ်းချက်ဘို့ရန် ကျောင်းမှာ ကပ္ပိယ မလုပ်စေရ, “စာ” ဆိုတာက သီလရှင်-မာတုဂါမ များကို စာမချရ, “ထိုး” ဆိုတာက အဂ္ဂိရပ် မထိုးရ, ဒီ ၃ မျိုးကို ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီဥပဒေလဲ ဒေါ်လာဇော အဂ္ဂိရပ်ထိုးနေတဲ့ နိုင်ငံကျော် မေ့ကထိက ဆရာတော်က “ဂဏဝိမုတ်၊ သီးခြားထုတ် လုပ်ရှုပ်ဝင်တော့မည်” လို့ လက်လုပ်ပြီးတော့ (အဂ္ဂိရပ်ကိုမစွန့်ဘဲ ဂိုဏ်းကိုစွန့်တယ်) လို့ ဆိုတော့တာပါ။ တပည့်တော်ကလဲ အဲဒီဥပဒေနဲ့ မငြိအောင် စာမချဘဲ ရှောင်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ကို ပြောပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သီလရှင်က ဘယ်လောက်များတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ရွှေမှာတော့ ၃-၄ ယောက်ပါ၊ အခန်းတိုင်း မထင်မရှားက ဘယ်လောက်မှန်း မသိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သူတို့က ဘာပြုလို့ မထင်မရှား ပုန်းပြီး နားထောင်တာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့က တခြား ချောင်ကပါ၊ ဆရာမသိအောင် တိတ်တိတ်လာပြီး နားထောင်တဲ့သူတွေပါ။ နောက်တော့ သူတို့ချောင်ကလဲ ဒီလိုဘဲ စာနာချင်ပါတယ်လို့ သူတို့ဆရာကို ပူဆာကြတော့ သူတို့ဆရာကလဲ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးပြန်တာ။ တပည့်တော်ကလဲ မည်သည့်ချောင်ကလာပြီး နားထောင်ကြတဲ့အကြောင်း ကြားပြီးပါ။ ဆွမ်းကျွေးပြီးတော့ ဒီလိုဘဲ ဆန်းကျမ်းအဓိပ္ပါယ် ပြောပေးဘို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဤအပြုလို့ တနေရာမှာပေါင်းပြီး စာမနာကြတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အင်း... မိန်းမဓမ္မတာဘဲ ထင်ပါတယ်၊ သူများချောင်သွားပြီး စာနားထောင်ရတယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ ထင်ဖန်တုံပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကလဲ လျှောက်တဲ့အတိုင်း သွားပြီး ပြောတာပါလား၊ ကိုယ်တော် အတွက် ဂုဏ်မငယ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က သီလရှင်အများစုနဲ့ သိပ်မဆက်ဆံဘူးသေးတော့ ကိုယ်ဂုဏ်အတွက် မစဉ်းစားမိပါဘူး ဘုရား၊ သူတို့လျှောက်တဲ့အတိုင်း ၂ နေရာခွဲပြီး စာပြောပေးတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တပည့်တော်တော့ တယ် မကျေနပ်ချင်ဘူး၊ ကိုယ်တော် ကိုယ်က ဖိုးပါချင် ဖြစ်နေဟန်တူတယ်၊ ဘယ်ချောင်တွေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဖိုးပါချင်ဖြစ်နေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ သီလရှင်တွေဆိုတာ ရဟန်းတော်များနဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည် ဆက်ဆံဘို့ မလွယ်တဲ့အကြောင်းကို သိလေတော့ ညှာတာတဲ့သဘောပါ။ တပည့်တော်မှာလဲ ဒေါ်လေးတွေ ဌိတယ်မဟုတ်လား၊ ချောင်နာမည်တော့ မဖော်ပါရစေနဲ့၊ နောက်အကြောင်းတွေအတွက် အခေါ်ရလွယ်အောင် ပဌမချောင်ကို “ဟေမဝတချောင်” ဂုဏ်ယူချောင်ကို “သာတာဂိရိချောင်” လို့ မှတ်လိုက်ပါတော့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘုရားလက်ထက်တော်က “သာတာဂိရိနတ်မင်း” ဟေမဝတနတ်မင်း” ဟို့ နေတဲ့ တောင်များကို အတုယူတာလား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ နံနက်ဆွမ်းကို သာတာဂိရိချောင်မှာ စားပြီး စာအဓိပ္ပါယ်ပြောပါတယ်၊ စာနာသူ ပိုပြီးများပါတယ်၊ အများအားဖြင့် တပည့်တော်ထက် အသက်ကြီးသူတွေကို ရွေးပြီး နာစေဖန်တူပါတယ်။ ဆရာကလဲ အနားက နားထောင်နေပါတယ်၊ အမျိုးသမီးတွေလဲစောင့်ယင်း၊ တပည့်တော်ကိုလဲ စောင့်ယင်းပေါ့၊ နေ့ဆွမ်းကျတော့ ဟေမဝတချောင်မှာ စားပါတယ်၊ ဆွမ်းမစားခင် ဇာအဓိပ္ပါယ် ပြောပါတယ်၊ ဆွမ်းစားပြီးတော့ ကျောင်းပြန်ပါတယ်၊ ဆွမ်းကိုတော့ သာတာဂိရိချောင်မှာ စာလိုက်သူတွေ တလှည့်စီ ဟေမဝတချောင်မှာတော့ စုပေါင်းပြီး တနေရာက ချက်ကြဟန်တူပါတယ်၊ မေးတော့ မကြည့်မိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆန်းအဓိပ္ပါယ်ပြောလို့ ကုန်တဲ့အခါတော့ ရွှေဘာစာဝါမှ မဆက်ရတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့လဲ တပည့်တော်ရဲ့ စာအဓိပ္ပါယ်မျိုး နာဘူးကြဟန်မတူပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆန်းကုန်တဲ့အခါ အလင်္ကာကျမ်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်များကို ပြောပေးပါအုံးလို့ ၂ ချောင်လုံးက လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကလဲ ပြောပေးချင်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကို ဒီလို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ပြောပေးချင်တာ မပေးချင်တာ အသာ ဖယ်ထားလိုက်ပါ၊ စည်းကမ်းနဲ့ လုပ်ပါတယ်၊ အလင်္ကာကျမ်းမှာ ပြောဘို့ကို မဆိုထားနဲ့ ကျားနဲ့ မတူ အတူနားထောင်ဘို့ ခက်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေတောင် ပါနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အလင်္ကာ

အဓိပ္ပါယ်က အပြောခက်တဲ့ အကြောင်းကို ဆရာအား ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန်နာချင်နေကြတော့ ဂန္ဓာရုံချောင် ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ပါအုံး၊ ခွင့်ရမှ ပြောပါရစေလို့ ဆရာတော်ကြီးကို လွှဲလိုက်ပါတယ်။ “စာတော့မချနဲ့ အဓိပ္ပါယ်တော့ ပြောပေးလိုက်ပါ၊ တရားဟောသလိုပေါ့” ဟု ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ ၂၄ နာရီအဓိပ္ပါယ်ပြောရ ပြန်ပါတယ်။

မမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော် အဓိပ္ပါယ်ပြောတာကို သာတာဂီရိချောင်က သူခတ္တ မနာသတူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ ကွယ်ရာကတော့ နာ-မနာ မသိပါဘူး၊ မျက်မြင်မှာတော့ အကြီးတွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရက်ကြာတော့ အငယ်တွေက စာစီစာကုံး သိပေးသလိုလျှောက်ရန် ဆရာကြီးကို ပူဆာဟန်တူပါတယ်။ ဆရာကြီးက တပည့်တော်နဲ့ သူရဲ့ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောကလေးတွေကို ထောပတ်အိုးနဲ့ မီးကျိုးခဲတော့သလိုဖြစ်မှာစိုး၊ လူမြင်မတော်မှာလဲစိုးဟန်တူပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ စာပေဂုဏ်သိက္ခာကိုလဲ မကျစေချင်ပါဘူး။ သူ့အသဲကလေး တွေကိုလဲ မကွဲစေချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားပြီးမှ စာစီ စာကုံးပြပေးသို့ လျှောက်ပါတယ်။

မမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ကကော ရိုးရဲ့သား၊ ဘုရားစူး။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီးကြည့်ပါ။ အသက် တန်း အမျိုးသွီးတွေကို ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံခဲ့တယ်ဆိုတာ တွေ့ပါ လိမ့်မယ်။ တပည့်တော်က မိမိရဲ့ စာပေပညာကို အလွန်လေးစားပါတယ်။

မမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကိုယ်တော် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ သကျသီဟ ပရိယတ္တိစာပြန်ပွဲ အကြီးတန်းကို ဝင်မဲ့နှစ် ဆီတော့ နှစ်သစ်မကူးခင် ၂၆ နှစ်လောက်ဘဲ ရှိပါသေးတယ်။

မမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ကလဲ ထတုန်း ကြာတုန်း၊ ကိုယ်တော်နဲ့ ရွယ်တူ ငယ်သူတွေကလဲ လှတုန်း-ပတုန်း၊ ကိုယ်တော်တို့က ရိုးသားတယ် ဆိုအုံးတော့ မြင်ရတဲ့သူတွေ စိတ်ရှင်းသို့ အခက်သားဘဲနော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့်မို့ ညနေ ၃ နာရီလောက် စာပြတဲ့အခါ အဆောင်တခုလုံး၌ လူမြင်မဲ့ဘက်က တံခါးပေါက်တွေ

အကုန် ပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ လူကြီးလဲ တယောက်မှ မပါပါဘူး။ လူကြီးတွေက ညွှန်သည့်လာယာ အဝေးမှနှုတ်ခံသို့ အပြင်မှာ နေကြဟန် တူပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ အားလုံးဟာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ်တော့ အမျိုးမျိုး နေကြမှာပေါ့။

မမ္မဂုတ်။ ။ ဟဲ ဟဲ... ကိုယ်တော်မှာလဲ ဒီလို စာပြချင်တဲ့စိတ်ဟာ နဂိုရ်က ရှိနေဟန်တူပါတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုစွပ်စွဲနိုင်သလဲ။

မမ္မဂုတ်။ ။ စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သကျသီဟစာမေးပွဲအငယ်အောင်ဘုန်းက “ဘယ်ဆီမှာ အတည်ဖြစ်ရပါ” လို့ နေရာရှာတဲ့ တေးထပ်ထဲမှာ “အနောက်ဘက် မွှာရုံမှာ၊ ကညာစုံ စာပြသို့” လို့ ရေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ယခုတော့ ကိုယ်တော်မြှောက်တဲ့အတိုင်း စုံနေပြီဥစ္စာပဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟာ... ဒါက စာအဖြစ်ရေးတာပါ၊ တကယ်မြှောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

မမ္မဂုတ်။ ။ ကဲလေ ရှိပါစေတော့၊ ဒီလို တံခါးပိတ်အစည်းအဝေးအကြောင်း ကို တဆင့်စကား တဆင့်နားနဲ့ ကြားသူတွေက အမျိုးမျိုး မတေးကြ ပေဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ တွေးရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ စွပ်စွဲတဲ့သူတွေက စွပ်စွဲကြပါတယ် တပည့်တော်ကိုလဲ ပျက်စီးတော့မှာဘဲလို့ ဒေါ်လေးတို့ထံ သွားပြောကြ တာနဲ့ ဒေါ်လေးအငယ်က သိလရှင်တွေကို စာမပြပါနဲ့လို့ တားပါ တယ်။

မမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြောသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က မိမိတို့မှာ ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံကြ ပါလျက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီလိုပြောတော့ တပည့်မကလေးတွေကိုလဲ သနားတယ်၊ နောက်ဆုတ်ယင်လဲ အထင်သေးကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေး... “သာမဏိမြတ်နိုင်ပါဘူး၊ ၂ လလောက်နေယင် မန္တလေး စာပြပွဲအတွက် သွားရမှာပါ။ အဲဒီတော့ အလိုလိုခွဲပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ယခုအချိန်မှာ သူများပြောလို့တော့ စာအပြောရပ်ထားသို့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး” လို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မေးစမ်းပါရစေ၊ ပခုက္ကူမှာနေတုန်းက မီးပူဇော်တာကိုကြည့်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေ လာတဲ့အခါ ကိုယ်တော့်အနီး ရောက်တော့ “သူတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ကြက်သီးထတယ်” လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သီလရှင် ချောချောကလေးတွေကို စာပြနေတဲ့အခါ ကြက်သီးမထဘူးလား၊ မှန်မှန်ပြော။

တပည့်တော်။ ။ကြက်သီးလဲ မထပါဘူး၊ ဘာမှလဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မုန်းတော့ မမုန်းဘူးပေါ့ဘုရား၊ သူတို့က မုန်းစရာမှ မကောင်းတဲ့ဥစ္စာ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုလျှင် နားလည်ပြီကိုယ်တော်၊ ဒီပြဿနာတွေက သာတာ ဂိရိချောင်မှာ ဖြစ်တာတွေနော်၊ ဟေမဝတချောင်မှာကော ဘာမှ မဖြစ် ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဟေမဝတချောင်မှာ ထူးပြီး ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး၊ စတည့် ကတည်းက တပည့်တော်ထက် ငယ်သူတွေပါ။ သူတို့က တပည့်တော်ကို (ပခုက္ကူစာချဘုန်းကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက်) “ဘုန်းကြီးကလေး၊ ဘုန်းကြီး ကလေး” လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အင်မတန်ရင်းနှီးကြပါတယ်။ အောက်သူ ကလေးတွေဖြစ်လို့ ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးတွေပါ။ အစကတည်းက ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံကြတော့ ပြဿနာအသစ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သာတာဂိရိချောင် မှာသာ အကြီးပိုင်းကတမျိုး၊ အငယ်ပိုင်းကတပုံမို့ ပြဿနာစုံဖြစ်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရှင်းသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်လိုမှ မရှင်းရပါဘူး၊ စာဝါတွေကုန်တဲ့အခါ မန္တလေးသို့ စာပြန်ပို့ဝင်တဲ့ ရွှေလိုက်ဘာနဲ့ ပြဿနာအားလုံး အဖြေထွက်ပြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဘေးက ပျက်စီးတော့မှာဘဲလို့ ကမ္ဘာပျက်မလောက် အိပ်မက် မက်နေတဲ့သူများလဲ အိပ်မက်ကောင်းတုန်း နီးလာကြသလို ဖြစ်သွားတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ သူတို့က မလိုက်လာကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သာတာဂိရိချောင်က မလိုက်လာကြပါဘူး၊ သူတို့လဲ ဘယ်မှာ လိုက်ဝံ့မှာလဲ၊ ဆရာကိုလဲကြောက်ရတယ်၊ ဘေးက အချင်းချင်း ကိုလဲ ရှောင်ရတယ်၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာလဲ ကိုယ်မလိုသလိုဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီနည်း အားဖြင့် သူတို့တော့နဲ့ အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီလို

အဆက်ပြတ်တာကိုပင် တချို့ရင်းနှီးသူ သီလရှင်လူကြီးပိုင်းက မခံချင်လို့ “သူတို့တော့ဟာ ဥပုသ်နေ့ကို ကြည့်ညို့တုန်းက တခါးပိတ်ပြီး ကြည့်ညို့ တဲ့သူတွေ၊ ခုမှ စိမ်းကားနေကြတာ” လို့ စောင့် ပြောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ ရင်းနှီးဘူးတဲ့သူတွေကို အဆက်မပြတ်အောင် အသွားအလာ မလုပ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးတွေကို အထင်သေးခံရတာ မကျေနပ်လို့ တပည့်တော်အတွက်တော့ အထင်သေးမခံရအောင် အမြဲ သတိ ထားပါတယ်။ သီလရှင်ကျောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လူ့အိမ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မသွားပါဘူး၊ နောက်ပိုင်းမှာ ရဟန်းအမများဆီလောက်တော့ သွားပါရဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟေမဝတချောင်ကတော့ ဆက်လက်ရင်းနှီးတာစဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဟေမဝတချောင်က အတော်ကြာအောင် ဆက်လက်ရင်းနှီး ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတော်ကြာတဲ့အခါ သူတို့ပင့်တာကို ဆရာသမား များရဲ့ကိစ္စကြောင့် မလိုက်နိုင်တဲ့အတွက် အဆက်ပြတ်သလောက် စိတ်နာ သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။“ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြပြန်လျှင်၊ ချမ်းမြရန် ပုံဝေး” လို့ ရှေးခဲ တယ်၊ ယခုရွှေမန်းရောက်တော့ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပြောပါတယ်၊ ဇီးပင်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူစားရ ပါတယ်။ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ တိုက်အမက နေ့တိုင်း ဆွမ်းတချိုင်ပို့ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပဌမကျော်လဲ အဲဒီနှစ်မှာဘဲ ဝင်တယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ပဌမကျော်၁၀၀၀ အစီအစဉ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ကိုင်းဘက် စာပြောတဲ့အချိန်မှာ ပဌမကျော်အောင်ပွဲက ပြန်လာတဲ့ ဆရာကြီးက ပဌမကျော်ဝင်တဲ့ တိုက်တုန်းတဲ့အပြင် သီတင်း သုံးဘော်များကလဲ ဒီဂုဏ်တရ လိုနေပဲ သေးတယ်၊ ဝင်စမ်းပါအုံးလို့ တိုက်တုန်းကြတာကြောင့် ရွှေဘိုသွားပြီး သူများသေအောင်ဝင်ဘို့ရန် ရွှေဘိုဆရာတော်လို့ နောင်အခါခေါ်ကြတဲ့ ဥပုသ်သရဏ် လက်မှတ် ထိုးတဲ့ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာပြုလို့ သူများမသိစေချင်တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။“ပဌမကျော်”ဆိုတာ လူတွေကသာ အထင်ကြီးနေကြတာ၊ ရဟန်းတော်ချင်းတော့ အထင်မကြီးတဲ့အပြင် အထင်တောင်သေးချင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာကြောင့်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။“ပဌမကျော်”ဆိုတာ ပဌမကြီးထဲမှာ အမှတ်အများဆုံး ရသူကို ရွေးယူတာပါ။ အမှတ်အများဆုံးရတဲ့ကလေး ဉာဏ်အမျိုးမျိုး ထုတ်ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ပဌမကြီးကို ကိုရင်ဘဝတုန်းက အောင်ခဲ့တယ်ဆို၊ ယခု ထပ်စင်တဲ့ အခွင့်ရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဟိုခေတ်က စာချတန်းဆိုတာ မရှိသေးတော့ ပဌမကျော် အတွက် ပဌမကြီးကို ထပ်ပြီးဝင်နိုင်ပါတယ်။ ယခုခေတ်တော့ ထပ်ဝင်ခွင့် ရဟန်မတူပါဘူး၊ စာချတန်းကို တန်းဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဉာဏ်အမျိုးမျိုးထုတ်ပုံကို ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ပဌမနည်းက ပုစ္ဆာထုတ်ရတဲ့ လူကော်မိတီထဲမှာ အရေး အပါဆုံးသူထံ ကပ်ရပါတယ်၊ ထိုသူက ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ နောက်ဆုံးအော့ အမှတ်အများဆုံးရတဲ့သူဟာ “ပဌမကျော်” ဖြစ်လာတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကပ်ရတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါလဲ မသိပါဘူးဘုရား၊ “ငွေပေးတန်ပေး၊ နှမပေးတန် ပေး”ဖြစ်မှာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒုတိယနည်းက ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဒုတိယနည်းကတော့ “နတ်မင်းများကို ကူညီခိုင်းလို့ ခိုင်းမပါ”ဆိုတာမျိုးပါတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ဟာ ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော်၊ နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုဘုရား၊ စာမေးပွဲဖြေတဲ့သူကို အပြင်ဘက်ကနေပြီး ကူညီ တို့ရန် စာချတန်းကြီး အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၂ ပါး ၃ ပါးလောက် ရှိရတယ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က (ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက) ဆိုင်ရာက ပုစ္ဆာဝေပြီးတဲ့အခါ သူ့နည်းနဲ့သူ ပုစ္ဆာစာရွက်ရအောင် လုပ်ရတယ်၊ ရဘို့လဲ ခက်ဟန်မတူ ပါဘူး၊ အဲဒီပုစ္ဆာကြည့်ပြီး အပြင်ဘက်က တနေရာမှာ စာအုပ်နဲ့ တိုက်ပြီး အဖြေရေးတာဘဲ၊ အဲဒီအဖြေကို အတွင်းရောက်အောင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ နည်းနဲ့ ပို့ကြရတယ်၊ အတွင်းလူက ထိုအဖြေကိုကူးချပြီး ထွက်လာတာဘဲ၊ အပြင်နတ်က စွမ်းသလောက် အဖြေပေါ်မှာ အမှတ် ကောင်းကောင်း ရတာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ခိုးရတာဘဲနော်၊ ရဟန်းတော်တွေ ပါရာဇိက ကျ မကုန်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စာမေးပွဲဝင်သူတိုင်း မခိုးကြပါဘူး၊ တချို့တလေ ဝိနည်း မရှိသေတဲ့သူတွေသာ အပြင်နတ်လဲလုပ်ကြ၊ အတွင်းလူလဲလုပ်ကြနဲ့ ရှုပ်ကုန် တာပါ၊ အများစုက ရိုးရိုးသားသား အောင်ကြတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်တော့လောက်ကစပြီး ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာမေးပွဲ ပေါ်ကတည်းကလို့ ဆိုရမှာဘဲထင်တယ်၊ တပည့် တော် ကျောင်းသားတုန်းက စာမေးပွဲမဝင်နိုင်သေးခင် သွားကြည့်တော့ ဒီကိစ္စကိုတွေ့ခဲ့တာဘဲ၊ နတ်မင်းများက သင်ဖြူးတွေဘာတွေခင်းပြီး အကြီး အကျယ် ကူညီနေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကျွတ်ကျွတ်၊ ကျွတ်ကျွတ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုယ်တော်၊... သာသနာပြုစာမေးပွဲကြီးက သာသနာဖျက်သလို ဖြစ်နေပါပြီကော။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ဖြစ်နေတာဘဲဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဒါကြောင့် ပဌမကျော် မဝင်ချင်တာကိုး၊ ရွှေဘိုမှာ ဘေးဇာန်မှတ်ထိုးပြီးဝင်တာက ဘာအဓိပ္ပါယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးမှာ ပဌမကျော်မုန်းနေတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်၊ မိတ်ဆွေတွေ သူတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်မပြိုင်ချင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်မှာ နာမည်ကြီး နေသူဖြစ်လို့ ပဌမကျော်အောင်လာယင် ကော်မီတီတွေကို သူ့ရဟန်း မိမိက ငွေထိုးလို့ အောင်တယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မန္တလေး ဆရာကြီးတွေက နတ်

လုပ်လို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ တနည်းနည်းနဲ့တော့ ထင်ကြမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရွှေဘိုမှာ တပည့်တော်အထက်က နတ်လုပ်နိုင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။ အရကျက်စရာဟူသမျှကို သကျသီဟ အငယ်ဝင်ပြီးနောက် ရနေတဲ့အပြင် အဓိပ္ပါယ်ဘက်က စာချဖြစ်နေတာမို့ ကြောက်စရာမရှိရုံမက၊ ဗန်းနှင့် အလင်္ကာကို ကျေးဇူးရှင်မကလေးတို့အား ပူပူနွေးနွေး ၂ ချိန်တောင် သင်တန်းပေးထားတာဖြစ်လို့ အားလုံး ပြည့်စုံနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ မန္တလေးက ဘိုးတော်နတ်ကြီးတွေကို မကြောက်ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေး ဘိုးတော်ကြီးတွေလဲ တပည့်တော်ထက် ပိုပြီး ဗဟုသုတ မများပါဘူး။ ပြီးတော့ အပြင်က ကူပေးရတဲ့ကိစ္စမှာ စာအုပ်ထဲမှာ တိုက်ရိုက်မပါတဲ့သဘော အမေးတွေကို စိန်ပြေနပြေ စဉ်းစားချိန် မရပါဘူး။ အမြန်ချေးပြီး အတွင်း သွင်းရတာဖြစ်လို့ ထိုသဘော အမေးတွေကို တပည့်တော်က ပိုပြီး အသာယူထားပါတယ်။ ပြီးတော့လဲ ထိုခေတ်က ဆယ်ရက် ဖြေရပါတယ်။ ၉ ရက်လောက် ဖြေပြီးတဲ့အခါ တပည့်တော် အတွက် မြော်လင့်ချက် ရှိ-မရှိ စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။ မြော်လင့်ချက်မရှိယင် နောက်ဆုံးရက် မဖြေဘဲတားမယ်လို့ ကြံပြီးသားပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်ဆုံးရက်ဖြေတော့ကော ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။နောက်ဆုံးရက်ပါဖြေယင် ဂေဇက်ထဲမှာ ခရေပွင့် ပြထားပြီး “ပဌမကြီးထပ်အောင်”လို့ ဖော်ပြပါတယ်။ ထိုသို့ ဖော်ပြယင် ပဌမကျော် ငင်ကြောင်း အများသိသာ စိုးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဂေဇက်ထဲ လုံးလုံး မပါအောင် နောက်ဆုံးရက်ကိုမဖြေဘို့ စိတ်ကူးရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သူများမသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ပြီး ပဌမကျော်အဝင် သွားပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စကို သူများမသိအောင် လုပ်ရတာဖြစ်လို့ အားလုံး ပရိယာယ် ဆင်ရပါတယ်။ ဆီးပင်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးကို သွားခါနီး ဝပ်ချတော့ “ကိုဇနက...ဘယ်သွားမလို့တုန်း၊ စာမေးပွဲက နီးလှပြီ”လို့ ပြောပါတယ်။ [စာမေးပွဲဆိုတာ သကျသီဟ ပရိယတ္တိစာပေးပွဲကို ဆိုလိုတာပါ။ ထိုစာမေးပွဲက အစိုးရ ပဌမပြန်ပြီးယင် ရက်မကြာခင် ဆက်လေ့ရှိပါတယ်။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုလျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။“ကိုစွဲကလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ”လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဘယ်ရယ်လို့ မမေးတဲ့အတွက် မလျှောက်ပါဘူး။ “မကြာစေနဲ့”လို့ အခွင့်ရှိပါဇာယ်။ “အကြောင်းမညီညွတ်ယင် မကြာပါဘူး”လို့ လျှောက်ပါတယ်။ [စာမေးပွဲမဝင်ဖြစ်လျှင် အကြောင်းမညီညွတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အတူဆွမ်းစားတဲ့ ဥဗ္ဗာဓိန္ဒ (မိဂဒါဝုန်ဆရာတော်လောင်း) ကို နှုတ်ဆက်ပါသေးတယ်။ သူက “ကိုယ်လူ ဘယ်သွားမလို့တုန်း”လို့ မေးပါတယ်။ “တောင်မြို့ သွားမယ်လို့”ဟု ဖြေပါတယ်။ “ဘာကိစ္စလဲ”လို့ မေးပါတယ်။ “စိန်ကလေးတလုံး ကြည့်စရာရှိလို့” ဟု ဖြေလိုက်ပါတယ်။ [နဂိုရိုက် စဉ်းစားထားတာ မဟုတ်လို့ နှုတ်ထဲ ပေါ်လာသလို ဖြေလိုက်တာပါ။] “ဘယ်သူ့ဘွဲ့တုန်း”လို့ မေးပြီး “ရဟန်းအမဘွဲ့လား”လို့ သူက ဆက်မေးပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ “ဆိုပါတော့လေ”လို့ ဖြေပါတယ်။ “ကိုယ်လူမှန်နှာဟာ ယနေ့ တယ်ရှင်နေပါလား”လို့ ပြောပါတယ်။ “ရှင်ဆို လာဘ်ရစရာရှိတာကိုး”လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး တောင်မြို့သွားတဲ့ ရထားလက်မှတ် ယူခိုင်းဘို့ ကလေးတယောက်နဲ့ အတူ ရှမ်းစုဘူတာကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာလို့ တောင်မြို့ဝင်တာတုန်း၊ ရွှေဘိုတိုက်ရိုက်သွားပါလား။

တပည့်တော်။ ။ရွှေဘိုသွားဘို့ စရိတ်မရှိပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ ငွေမထားဘာကြာပါပြီ။ ကပ္ပိယရှိမှ ငွေထားပါတယ်။ ထိုအချိန်မှာ ကပ္ပိယလဲ မရှိပါဘူး။ တောင်မြို့သွားဘို့ ရထားစရိတ်တောင် သူများဆီ တောင်းရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တောင်မြို့သွားပြီး ရဟန်းအမဆီ ဝင်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအချိန်မှာ ရဟန်းအမနဲ့ တပည့်တော်နဲ့ သိပ်အဆင်မပြေကြဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်သွားပြီး ကပ္ပိယလုပ်တဲ့ ဒကာဖြူကို နံနက်ကျတော့ ရထားလက်မှတ်ယူပေးဘို့ ပြောရမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာပြုလို့ အဆင်မပြေတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စစ်ကိုင်းချောင်က သီလရှင်များကို စာပြောပေးတဲ့ ကိစ္စပေါ့၊ ဘုရား၊ အဲဒီ ကိစ္စတုန်းက စစ်ကိုင်းချောင်မှာ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်တော့ ရဟန်းအမနဲ့ ဆက်နေတဲ့ သီလရှင်တွေက သွားပြီး ကတုန်းကတိုက် လုပ်ကြလို့ ရဟန်းအမက ဒေါပူနေတယ် ဆိုတာကို ဒကာဖြူက စောစောက ပြောဘူးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်းအမဆီမသွားဘဲ ဒကာဖြူဆီ ခုထားလက်မှတ်အတွက် ဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကပ္ပိယဒကာဖြူက ရဟန်းအမ သဘောမတူတဲ့ လက်မှတ်ယူဖို့ ငွေကို သုံးနိုင်သလား။

တပည့်တော်။ ။ ဒါလောက်တော့ သုံးနိုင်ပါတယ်။ နံနက်ဆွမ်းစားပြီးတော့ “ဒကာဖြူ...ရထားလို့ကံပြီး လက်မှတ်ယူပေးစမ်းပါ” လို့ ခေါ်ခဲ့တာသဲ၊ ဘူတာရောက်တော့ ဒကာဖြူက “ဘယ်ဘူတာယူရမှာလဲ” လို့ မေးတော့ “မြင်းကသာဘူတာကိုယူပါ၊ ဒုတိယတန်းလဲမယူပါနဲ့၊ တတိယတန်းဘဲ ယူပါ” လို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဘာပြုလို့ မြင်းကသာဘူတာကို တတိယတန်းလက်မှတ် အယူခိုင်း ရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ရွှေဘိုသွားတာကို ဆယ်သူမှ မသိစေချင် လို့ပါ။ မြင်းကသာဘူတာ ဆိုတာ ရွှေဘိုလွန်ပြီးမှ ရောက်ရတဲ့ ဘူတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခါတိုင်းတော့ တပည့်တော်အတွက် ဒကာဖြူက ဒုတိယတန်း လက်မှတ်ယူပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ဒီတခါတော့ ရဟန်းအမက မကျေနပ် နေတုန်းဖြစ်လို့ တတိယတန်းလက်မှတ်ကို ယူစေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်ခံတာ ဟာက တကယ့်ထိပ်တန်းစာမေးပွဲသွားဝင်တာတောင် ချို့ချို့တံ့တံ့ကိုနော်၊ ကိုယ်တော်ကံကိုလဲ သနားပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ မသနားနဲ့ အုံးဘုရား၊ ရွှေလျှော်ကံအလားတူတော့ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်အုံးမယ်၊ ဒကာဖြူက ဘူတာကပြန်ပြီး ရဟန်းအမကို ဥပုသ်ခန်း မြင်းကသာသွားတဲ့အကြောင်း ပြောတဲ့အခါ၊ ရှင်ဥပုသ်ခန်းက မြင်းကသာ သွားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နံနက်ဖြန်စာမေးပွဲမှာ မယ်သီလတွေကို နတ်လုပ်ပြီး ကူရအောင် “ဆင်ကသာ သွားတာ” လို့ ငေါ်တော့တော့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလို ပြောရုံတွင်လဲလား။

တပည့်တော်။ ။ ပြောရုံတွင် မကပါဘူး၊ နက်ဖန်ကျတော့ သူ့မိတ်ဆွေ သီလရှင်တွေကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့ စာမေးပွဲကျင်းပတဲ့ ဆင်များရှင် ဘုရား သွားပါသေးသတဲ့၊ တပည့်တော်ကို မတွေ့ပါဘူး၊ ကိုယ်တော်ကြီး တပုဒ်ကို စပါးကျီထဲမှာ တွေ့ပါသတဲ့၊ အဲဒီ ကိုယ်တော်ကြီးက ရိုးလဲရိုး၊ ရဟန်းအမကိုလဲသိလို့ “အဟမ်း...အတည်မပြောင့်လို့၊ ကျီဒေါင့်နေရ သဗျ” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့၊ တပည့်တော်ကိုတော့ သူနဲ့ မတွေ့အောင် ပုန်းနေတယ်လို့ မှတ်ချက်ချသွားပါသတဲ့။ (ဒီဟာတွေကို ဒကာဖြူက ပြန်ပြောလို့ သိရတာပါ။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်မှာ ကိုယ်မလုပ်ရဘဲနဲ့ အလွဲလွဲအမှားမှား အထင်ခံရ တယ်ခန့်။

တပည့်တော်။ ။ စာမေးပွဲနဲ့ စပ်ပြီး ကိုယ်တော်လဲ နတ်မလုပ်ပါဘူး၊ နတ်အကူ အညီလဲ မယူဘူးပါ။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ စာမေးပွဲအလတိုက်အောင်တော့ “ဒီအကောင်ကလေးဟာ ဒါလောက် မတော်နိုင်သေးပါဘူး၊ သူ ဆရာကကူပေးလို့ အောင်တာပဲ” လို့ ဆရာနဲ့ ရွယ်တူ ဥပုသ်ခန်းကြီးတွေက အထင်သေးကြ-ပြောကြပါတယ်။ ဒီကိုယ်တော်ကြီးတွေနဲ့ ပဌမကြီးဝင်တဲ့အခါ အတူတူ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ စာဖြေခံချင်းက နီးကပ်နေလို့ တပည့်တော် သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ဖြေတာကို သူတို့သိရုံမက၊ တပည့်တော်ကို သူတို့က ဆန်းဘာသာ ဖြေတဲ့နေ့မှာ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ လွဲမှေးကြပါသေးတယ်။ တပည့်တော် ကလဲ အစောင့်တွေ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ မိမြောတဲ့ အားလုံးပြီး၍ အဖြေ စာအုပ်ကို အစောင့်များရဲ့ လက်ထဲအပ်ပြီးမှ သူတို့အနားကဖြတ်ပြီး တိုးတိုးပြောခဲ့ပါတယ်။ (ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်ဟာ ကိုရင်ဘဝ ရှိပါ သေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဝိနည်းလို အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဂေဇက်ထွက်လာတဲ့ အခါ သူတို့လဲ မပါပါဘူး၊ ဒီတော့မှ သူတို့က “ဇနက က အောင်မှာ ပေါ့၊ စာသိပ်ရတာကိုး” လို့ ပြောကြပါတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အရဘက်ကတွင်မကဘူး၊ သဘောအယူအဆဘက်ကလဲ သာလို့ အောင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ပဌမကြီးဝင်တဲ့အချိန်မှာ ဓမ္မပဒအဋ္ဌ ကတာနဲ့ ဒီသန့်ကယ်လို့ ခေါ်တဲ့ သုတ် ၃ ကျမ်း ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာကို

ကိယ်တိုင်ဆိုပြီးနေတာကို သူတို့မသိကြပါဘူး။ အဲဒီ ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ ကြီးတော့က သဘောဉာဏ်ကို ထက်သန်စေနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုင်း ကိုင်း...အဲဒီဟာတွေ သားလိုက်ပါဥား၊ ပဌမကျော်ဝင်ပုံ ဆက်ကြဉ်းစို့၊ ရွှေဘိုရောက်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ရွှေဘိုမှာ ဥားကေသရက ကျောင်းပိုင်မရှိပါဘူး။ သူနေတဲ့ ကျောင်းမှာလဲ နံနက်ဆွမ်း မစားရပါဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ကို နံနက်ဆွမ်းစားရအောင် ပုခန်းတိုက် ပို့ထားပါတယ်။ ပုခန်းတိုက်ကလဲ တပည့်တော်ကို စာချပုဂ္ဂိုလ်လဲဖြစ် ပဌမကျော်ဖြေမည့်သူလဲ ဖြစ်တော့ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တကွ တိုက်အုပ် ဘုန်းတော်ကြီးကပါ ဂရုစိုက်ကြ ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကျောင်းရဲ့ အောက်ထပ်ဆင်ဝင်ထဲမှာ တပါး တည်း သီးခြား ထားပါတယ်။ နံနက်ဆွမ်းကို ဆရာတော်ကြီးနဲ့အတူ စားရပါတယ်။ မန္တလေးက အလင်္ကာကောက် စာအုပ်တအုပ်သာ ပါပါတယ်။ ဆိုင်ရာစာအုပ်များကို နေ့စဉ် တမျိုးပြီး တမျိုး ပုခန်းတိုက်က ငှါးပြီး ကြည့်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ညလဲ စာကြည့်တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ ညအခါ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး အတော်ညဉ့်နက်အောင် စာကြည့်ပါတယ်။ တညတော့ စာကြည့်ပြီး မိုသီးကလေးရွာထားတဲ့နေရာ မှာ လမ်းလျှောက်နေဖူး ကင်းကိုက်ပါလေရော၊ ဘာကင်းမှန်းလဲမသိ၊ အားလုံး အိပ်ကြပြီဖြစ်လို့ ခေါ်စရာလဲမရှိ၊ မီးလဲမရှိနဲ့ “ကဲ...ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရောဟ” လို့ တွေးပြီး ကျောင်းထဲ ဝင်အိပ်လိုက်ပါတယ်။ နံနက်ကျတော့ သက်သာသွားလို့ တော်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နံနက်ဆွမ်းစားပြီးတော့ ဘာလုပ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နံနက်ဆွမ်း စားပြီးတဲ့အခါ ခေါင်းရင်းနားမှာရှိတဲ့ ခရေပင်က အပွင့်တွေကို တရာကျော်၊ တရာကျော် နေ့တိုင်းကောက်ပြီး ဘုရားကို ရေနဲ့တကွ ပူဇော်ပါတယ်။ ပန်းကောက်တဲ့အခါ အောင်ဂါထာနဲ့ အောင်တေးထပ်ကိုလဲ တိုးတိုးရွတ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပန်းပွင့်တရာကျော်ပူဇော်တာက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဖြေရတဲ့ ပုစ္ဆာတော့မှာ နေ့တိုင်း အမှတ်တရာ ပေးပါတယ်။ အဲဒီ အမှတ်အားလုံး မဟုတ်ဘဲတင် ၉၀ ကျော်လောက်ရမှ ပဌမကျော်ကို မြှော်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပန်းပွင့်တရာကျော်ကို နေ့စဉ်ပူဇော်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “အောင်ဂါထာ-အောင်တေးထပ်” ဆိုတာက ဘယ်ဟာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အောင်ဂါထာဆိုဒါက ရတနာဂုဏ်ရည်မှာပါတဲ့ “ဥုံ နမော တေ” ဆိုတဲ့ ဂါထာပါ။ အောင်တေးထပ်ကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အောင်မြေပလ္လင် အောင်ပင်လွဉ်၊ အောင်မြင်သပ ရန်သူပုန်၊
အောင်ရှင်ဘုရား အရဟံဂုဏ်ကို မကျန်အကုန် တေဘာနှင့်၊
ဝေဆာမြင့်မြင့် ဆင်းရဲနုလူတယ်၊ သတင်းပြန့်ကြူ ဆင့်ကဲသာလို့တင့်။
မြင့်တဲသာလို့ မြင့်ရေးပေါ် အောင်၊ အရှင်မြေးတော်ကျော်ကျော်သန့်၊
အသင့်တေးမြော် တော်လျော်သင့်ဘို့၊ ကော်ရော်သဖြင့် အရှင်ထံ၊
အောင်ပန်းတွေထွေ ညောင်ရေတကောင်းနှင့်၊ အောင်စေအကြောင်း
ခွင့်တောင်း အောင်ဆုပန်။

အပရာဇိတ ပလ္လင်ပျံ့မှာ၊ အရှင်သဏ္ဌာန် စိတ်အစဉ်ညွတ်လို့၊
ထိပ်ဘင်တမ္မတ် အလွတ်ပြီးကြွယ်စွာ၊ မချွတ်ကိုးကွယ်ကာ၊
အောင်ပန်းဆင့်ဆင့် ခိုင်ပွင့်ညွှာကို အပြိုင်ဝင့်ကာ ချူစမ်းမယ်ဗျလေး။
မရှောင်တမ်းဖြင့် နိုင်သင့်ရာကို အနိုင်ကျင့်ကာ ယူစမ်းမယ်ဗျလေး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပန်းတို့ ရေတို့ ပူဇော်ပြီးတော့ ဖြေရမဲ့စာကို ကြည့်မှာပေါ့နော်၊ စာကြည့်ပြီး နေ့ဆွမ်းတော့ ဘယ်မှာစားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ နေ့ဆွမ်းတော့ ပိဋကတိုက် ဥားကေသရတို့ကျောင်းမှာ စားပါ တယ်၊ ကျောင်းဘုန်းကြီးက ဆွမ်းဟင်းအများကြီး ရပါတယ်။ နေ့တိုင်း ခတက်ချဉ်သုပ်နဲ့ စားရတာ အလွန်မြိန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာမေးပွဲဆိုင်ရာက နေ့ဆွမ်း မကျွေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ကျွေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က အများနဲ့ ရောရော နှောနှော မစားတတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းကစားပြီးမှ သွားတာ ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်လို အကြီးအကျော်ဝင်တာက ဘယ်နှစ်ပါးရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် တပါးထဲပါ၊ ဒါကြောင့် အလတ်ပြီးတဲ့နေ့မှာ ပညာအုပ်က ဆရာမတွေကို “နောက်ရက်တော့ အကျော်ဝင်တဲ့ကိုယ်တော်ကို ဆွမ်းကပ်ကြအုံးမလား” လို့ စာဖြေတဲ့ စာသင်ကျောင်းရဲ့ အောက်ထပ်မှာ မေးသိကြားပါတယ်။ ဆရာမတွေက “နေ့တိုင်းလဲ စားမှမစားဘဲ၊ ဘာကျွေးသလိုသေးတုန်း” လို့ ပြောကြတဲ့အသံကို အပေါ်ကကြားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကံကံက ဆိုးပါတယ် ကိုယ်တော်ကံကံဆိုတော့ အကျော်ဝင်တဲ့ ကိုယ်တော်ကို မှန်မှန်မြတ်မြတ်ကျွေးသလိုကောင်းပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကံကံ စာတတ်သို့သာ ကံပါဟန်တူပါတယ်။ ဒီပြင်တော့ ကောင်းလှတယ် မရှိပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ စာတတ်ပြီး အသနာဝန်ဆောင်နိုင်ဖို့ ပြီးတာပါ။ ဒီပြင်ကံတော့ ကောင်းသို့ရန် မတောင့်တပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပဌမဇာတ်နေ့ ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ဘယ်သွားဖြေရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပညာအုပ်က သူ့ရုံးကိုကြိုပြီး ဖြေပါလျှောက်လို့ သူ့အိမ်က သူ့ရုံး သွားဖြေရပါတယ်၊ ပညာအုပ်က သဒ္ဓါတရားကောင်းဟန်တူပါတယ်။ တပည့်တော်ကို နေ့တိုင်း လဘက်ရည်အချိုးရောမုန့်ပါ ကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကျောင်းဆရာမတွေက “ဆွမ်းမကျွေးနိုင်ဘူး” ဆိုတော့ ပညာအုပ်က ကိုယ်တော်ကို သနားဟန်တူပါရဲ့နော်၊ ကိုယ်တော် ၁၀ ရက် ပြည့်အောင် ခြေတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။၉ ရက်ဖြေပြီးတော့ အမှတ်တွေကို ခန့်မှန်းကြည့်ပါတယ်။ သဒ္ဓါသင်္ဂြိုဟ်နေတဲ့မှာ သဘောမေ့ခွန်းတွေ များများပါပါတယ်။ အဲဒီမေးခွန်းတွေကို မန္တလေး နတ်မင်းကြီးများကလဲ ကပြာကယာဆိုတော့ မှန်အောင်ဖြေပြီး အတွင်းသွင်းသို့ မလွယ်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။ ၁၀ ရက်မြောက် ပုဏ္ဏားအတွက် ဘာသာပြန် ပါဠိစီမေးခွန်းတော့ စင်းလုံးချောမယ်လို့ တွက်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ၁၀ ရက်မြောက် ဖြေတဲ့အခါ “နာရီလေးကနဲ့ပြီးလို့ ပညာအုပ်က “မြန်လှပါလား၊ မပြေဘူးလား” လို့ မေးပါတယ်။ တပည့်တော်က “အဖြေကြည့်ပါလား” လို့ ပြောတာနဲ့ အဖြေကြည့်တော့ အားလုံး ဖြေထားတယ်ကိုး၊ ရဟန်းတော်တွေ “ပါဠိ

မနိုင်ဘူး” လို့ ကြားဘူးကြောင်းပြောတော့ “ဥပဇ္ဈာန်တော့ ဒီနေ့ အဖြေနိုင်ဆုံးဘဲ” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ ဥပဇ္ဈာန်တော့ အတ္တုပ္ပတ္တိ ရေးချင်ရေးတော့၊ ငွေမထိုးဘဲ ရိုးရိုးသားသား အမှတ်များသူကို အအောင်ပေးယင် သေချာပါတယ်လို့ ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က မန္တလေး ဘိုးတော်နတ်ကြီးတွေတောင် အရေးမစိုက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့သေး။

တပည့်တော်။ ။ဟတ်ပါတယ်၊ သဘောအဖြေကျတော့ ဘိုးတော်ကြီးတွေက သိပ်စဉ်းစားချိန် မရပါဘူး၊ အတွင်းမှာ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ် ဖြေသူက စဉ်းစားချိန်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။၁၀ ရက်လုံးလုံး စာဖြေရတော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအရွယ်တိုင်အောင် “ကျန်းမာရေးကို တမင်လိုက်စားယူရတယ်” ဆိုတာ နားမလည်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျန်းမာရေးကတော့ ပစ်စလက်ခတ်ပါတယ်။ “ထုံနီစို” ဆိုတဲ့ ရောဂါက ပခုက္ကူမှာတုန်းကပင် နဲ့နဲ့ရှိနေလို့ အဲဒီအချိန်မှာ ညနေပိုင်းကျယ်သွေးကျပြီး ခြေထောက်ရောင်နေပါတယ်။ စာမေးပွဲဖြေယင်း နောက်ရက်တွေမှာကလေးထိုင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ခြေချဖြေရတော့ သာပြီး ဆိုးပါတယ်။ တပည့်တော်ဘဝမှာ ဆရာရင်းကလဲ ဘုန်းကံဘက်က အားမကိုးရ၊ ဒကာ ဒကာမ အရင်းအချာဆိုတာလဲ ရဟန်းအမများသာ ရှိတယ်။ မိဘများလဲ ပစ္စည်းလျှောနေပြီ၊ ဒီတော့ တပည့်တော်အတွက် ဤလောကမှာ တတ်ထားတဲ့ စာကလေးတောင် အကျိုးရချင်မှ ရတော့မှာမို့ သေလဲ မြေကြီး ရှင်လဲ ရွှေထီး ဆိုတာလို ပါဘဲ၊ သေမှာကို အရေးမစိုက်မိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် စွဲကပ်တဲ့ရောဂါကို မကုအားပါဘူး၊ ကုစရာလဲ ငွေမရှိပါဘူး၊ ပဌမကျော် အဝင်သွားတဲ့ကိစ္စကိုဘဲ ကြည့်ပါ။ ဘယ်သူမှ အရေးတယူ မရှိပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ အရေးစိုက်သူမရှိဘဲ ကိုယ့်အားကိုးကိုးချန်ရတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပဌမကျော်ဖြေတဲ့အခါ ကိုယ်တော်ဖြေပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ဥပဇ္ဈာန်တော့ ကျောင်းမှာ နေ့ဆွမ်း စားပြီးတော့ အချိန်စောသေးတာနဲ့ ကျောင်းကို လှည့်ပတ်ပြီး ခပ်မြန်မြန် လမ်းလျှောက်ပါတယ်။ ဥပုသ်နေ့မှာ ဥပုသ်သည့်တော့လာပေမဲ့ တပည့်တော်က ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်တာဘဲ၊ အချိန်နီးမှ စာဖြေခွာနကို သွားပါတယ်။ လက်ထဲ

မှာ ဆိုင်ရာစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဖေါင်တိန်တလက်သာ ပါပါတယ်။ စာဖြေ
ဌာနရောက်တော့လဲ ပုစ္ဆာမဝေခင် စာကြည့်နေတာပါ။ ပုစ္ဆာ ဝေခါ
နီးတော့ စာအုပ်ကို ဆိုင်ရာအုပ်ပြီး ဖြေဘို့ဝေတဲ့ စာရွက်ပေါ် အထက်ဆုံး
နေရာမှာ ဖေါင်တိန်ထည့်တဲ့ သေတ္တာကလေးနဲ့ မျဉ်းတကြောင်းသာ
ကြောင်းလိုက်ပါတယ်။ အောက်တော့ မျဉ်းမကြောင်းဘဲ ရေးတာပါ။
ပုစ္ဆာအမှတ်စဉ်ကို မကျော်ဘဲ အစဉ်အတိုင်း ဖြေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဖြေပြီးတော့ တခါတည်း ပြန်ခဲ့ရော့လား။

တပည့်တော်။ ။ပရိယတ္တိစာမေးပွဲအတွက် ရက်က နီးနေပြီဖြစ်လို့ နောက်
တရက်မှာ ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ပြန်တဲ့ရက်မှာ နေ့ဆွမ်းစားပြီး ချက်ခြင်း ဘူတာ
သွားတိုတာဝန် ရှိသော်လဲ လိုက်ပို့မဲ့ ဥးကေသရက “ နေပါအုံးကွာ၊
စောပါသေးတယ်” ဆိုလို့ စိတ်တထင်ထင်နဲ့ နေရပါတယ်။ နောက်တော့
“သွားမှဖြစ်မယ်” ဆိုပြီး ထလာရပါတယ်။ တပည့်တော်က ရှေ့က အဝေး
ကြီးရောက်တောင် လိုက်ပို့ကြတဲ့သူတွေက နောက်မှာရှိရစ်ပါတယ်။ ခရီး
တာဝန်လောက်ရောက်တော့ မီးရထားဝင်လာတာကို မြင်ရလို့ တပည့်
တော်တော့ မခပြေးတာတမယ်ပါဘဲ၊ အတင်းသုတ်ရပါတယ်။ ဥးကေသရ
ကိုလဲ ဆဲချင်လိုက်တာ လူကြီးမို့ အသာအောင်နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာပြုလို့ ဒါလောက် အရေးကြီးရတာလဲ၊ သူလဲ
သူ့မြို့က ရထားအကြောင်း သိလို့ စိတ်ချလက်ချ လုပ်နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘူတာမှာ နာရီဝက်လောက် ကြာကြာ
ရပ်တော့ သူက အေးအေးဆေးဆေး လာတာပါ။ တပည့်တော်ကတော့
နိမိတ်ကလေးဘာကလေးလဲ ကောက်ချင်တတ်ပါတယ်။ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲ
ကို ဆက်ပြီး ဖြေရမှာပါ။ တကယ်လို့ ရထားမမှီယင် အခြားနည်းဖြင့်
သွားစရာမရှိပါဘူး။ ဒီက ရထားမမှီခြင်းသည် ပရိယတ္တိအတွက် ဖြေဘို့ရက်
မှီသော်လဲ အောင်ဂေဇာန်မှာ မပြည့်မစုံဖြစ်မှာကို နိမိတ်ကောက်မိလို့
အရေးတကြီး ရထားမှီအောင် ကြိုးစားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ကံဉာဏ် ဝီရိယကြောင့် အကျိုးရပုံကိုပြတဲ့ ဗုဒ္ဓ
ကျမ်းစာတွေကို အများကြီး လေ့လာပြီးဖြစ်ပါလျက် လောကီ အတိတ်
နိမိတ်တွေကို ဂရုစိုက်နေရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။နိမိတ်ကျမ်းဆိုတဲ့ လောကီကျမ်းအကြောင်းကို ပိဋကတော်မှာ
အနည်းငယ် ပြင်ထားပါတယ်။ ထို နိမိတ်ကြောင့် အကျိုးရတာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ကံဉာဏ် ဝီရိယကြောင့် အကျိုးပေးခွင့်ကြုံတဲ့အခါ အကျိုး
ပေးဘို့ရန် အရိပ်နိမိတ်ဆိုတာ ရှိတတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့်
နိမိတ်ကောက်တဲ့အကျင့်က တပည့်တော်မှာ ရှိနေပါတယ်။ သို့သော် မှန်မှန်
ကောက်တတ်သူကတော့ မလွယ်ပါဘူး၊ အများကိုလဲ အမှန် လုပ်ပြီး
ကောက်ချင် ကောက်မိမှာပါ။ ဒါကြောင့် နံနံပါးပါး နိမိတ်ကောက်
တတ်တဲ့ အလေ့ဟာ (တပည့်တော်အတွက်) ကောင်းသော အလေ့အကျင့်
မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရွှေဘိုက မန္တလေးပြန်ရောက်တော့ မန္တလေး သီတင်းသုံးဘော်
မိတ်ဆွေတွေက ဘာမေးကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သူတို့က အမျိုးမျိုး တွေးနေကြပါတယ်။ အကျော်ဝင်တယ်
လို့လဲ တွေးကြရဲ့၊ (ရဟန်းအမတွေးသလို) နတ်မင်းလုပ်နေတယ်လို့လဲ
တွေးကြရဲ့၊ အကျော်ဝင်သလားလို့ မေးတဲ့ကိုယ်တော်တွေကို “ဝင်ယင်
သိမှာပေါ့” လို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးကောင်း-မကောင်း မသိတာသေးပါဘူးဘုရား၊
ရွှေဘိုကရောက်ပြီး နောက်တရက် ညတရားဟောဘို့ စစ်ကိုင်း ဖောမဝတ
ချောင်က လာပင့်လို့ လိုက်ပြီး ညတရားဟောလိုက်ပါသေးတယ်။ (သူတို့စာ
စာမေးပွဲဖြေထားမှန်းမသိတော့ ပင့်မှာဘဲ၊ တပည့်တော်ကလဲ မသိစေချင်
တော့ လိုက်ဟောရတာဘဲ)။ အဲဒီ တရားဟောပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အားလဲ
မရှိဘူးဘုရား၊ ကျောင်းရောက်လို့ နေ့ဆွမ်းစားတော့ ဆီးပင်ကျောင်း
ဘုန်းတော်ကြီးကရော ဥးရာဇိန္ဒကပါ တပည့်တော်ကို “သိပ်အပန်းမခံနဲ့၊
မျက်စိကွင်းတွေချိုင့်ကုန်ပြီ” လို့ ပြောကြတော့ အတော်ဝမ်းနည်းသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာဖြေတော့ ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နက်ဖန်ကျတော့ ပရိယတ္တိ (သကျသီဟ) စာမေးပွဲ အဖြေ
သွားရပါတယ်။ စာမဖြေခင် ဘုရားဝင်ပြုဘို့ ဘုရားပေါ် တက်တဲ့အခါ
ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်တာကို သတိထားလိုက်မိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နှလုံးရောဂါများ ဖြစ်နေပါမယ်၊ ဘယ်ဆရာဝန်မှ မပြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝေးပါဘုရား၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်ကလဲ ရှားပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်မှာ မြန်မာဆေးတောင် မူးလို့ ရှုစရာမရှိပါဘူး၊ နှလုံးရောဂါနဲ့ ခဏလို့ကလဲ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ရေတိမ်နစ်ရမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အား.....ကိုယ်တော် အတွက်က စာဘက်မှာ နာမည်ကြီးသလောက် ပစ္စည်းလာဘ်ဘက်က အကူအညီနဲ့တယ်နော်၊ ဟေမဝတတို့ သာတာဂီရတို့ တပည့်မတွေကကော သတိမရကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ စာတော်တယ် - တရားဟော ကောင်းတယ် ဆိုတဲ့နာမည်က ကျော်နေတာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို အများက အလွန် ဘုန်းကြီးတယ်၊ အလွန် ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်ကြပါတယ်၊ အမှန်အားဖြင့် ပြည့်လုံ ပြည့်စုံလောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်အရွယ် မဟုတ်သေးယင် သူတို့ဆီကို ထွက်လိုက်ဝင်လိုက် ကူညီလိုက်လုပ်မှ ပင့်ကြ-ဖိတ်ကြ၊ လူကြ - ဒါနိုးကြတာပါ၊ ဒီလိုမဟုတ်ယင် လိုတဲ့အခါ တရားဟောပင့်ရုံမှတစ်ပါး ကူညီလေ့ မရှိကြပါဘူး၊ ဒီလိုအကြောင်းတွေကြည့်ပြီး စိတ်နာနာရှိတာနဲ့ ရေးစပ်တဲ့ တေးထပ်ကလေးကို ရှုစမ်းပါဦး။

ပြုပြင်ပုံ နည်းမကျက၊ နှားထီး နှားမ ငါးကျပ်စီ၊
စနည်းအရ မှားအပ်ပြီကို တရားဓာတ်အကြည် ရွှေဉာဏ်နှင့်။
ရှုစားတုံ့က၊ ပြုထားပုံမလှ၊ ခုများကြုံရ ဘုံဘဝအနေငယ်၊
နဲ့စွဲအသေရ ကံနဲ့ သူမို့ထင်။....
မျက်နှာကြီးမှ ဟင်းဖတ်ပါသည်၊ သွင်းအတတ်ဟာ ကြုံဆုံမြင့်၊
မကင်းတတ်စွာ ပုံယူချင်က၊ အကုန်တူသန့်နှင့် သူ့အလို၊
မမြော်မမြင် လျော်စဉ်ခိုက်၊ ဧပီပင်အလိုက် အမြဲရေသာခို။
အများအထင်က တရားရင်ဆိုတယ်၊ ဘပြားပင်လို ဘယ်ဝယ်ယိမ်းလို့၊
သွယ်သွယ်ကိန်းနှင့် မလိမ်းကျကြကဘဲ၊ မိန်းမဓမ္မတာ၊
အရေးကြီးက ဘေးတီးမပါလျှင်၊ အသွေးနီးရာ ချိုတတ်ရှာကြလေး။....

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ်တော့်ကို အများက (အထူးအားဖြင့် သံဃာချင်းက) အလွန် ဘုန်းကြီးတယ်လို့ ထင်ကြတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က အထင်ကြီးခံပြီး ဆင်းရဲတဲ့ ကံကတော့ အလွန်ပါဟန် တူပါတယ်၊ ပခုက္ကူ နေတုန်းကလဲ စာချမဖြစ်ခင် အလွန်

ဆင်းရဲပေမဲ့ အများကတော့ အလွန် ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်ကြပါတယ်၊ တခါတုန်းက ပခုက္ကူမှာ ခြင်္သေ့ကိုလွှန်းလို့ ရဟန်းအများဆီရောက်ခိုက် ခြင်္သေ့ထောင် တောင်းပါတယ်၊ ခြင်္သေ့ထောင် အဝယ်ခိုင်းတဲ့ ဒကာမက ၂၈ယောက်အိပ် ခြင်္သေ့ထောင်ကြီးဝယ်လာလို့ ထပ်ပြီး အဝယ်ခိုင်းတဲ့အခါ တယောက်အိပ် သေးသေးကလေး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကိုယူပြီး ပခုက္ကူရောက်-ရောက်ခြင်း ခြင်္သေ့ထောင် ထောင်ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ စာချဖြစ်နေပါပြီ၊ တပည့်တချို့က လာပြီးဝတ်ဖြေကြတော့ ဥးပဉ္စင်းတပါးက အသာကလေး ခြင်္သေ့ထောင်ကိုင်ကြည့်နေတာကိုမြင်လို့ “မင်းကဘာပြုလို့ ခြင်္သေ့ထောင်ကိုင်ကြည့်ရတာတုန်း”လို့ မေးတဲ့အခါ “ပိုးခြင်ထောင်လားလို့”ဟု လျှောက်ပါတယ်၊ အဲဒီလောက် တပည့်တော်ကို အထင်ကြီးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ အထင်ကြီးခံရဘို့ ပါတဲ့ကံက ကိုယ်တော့်ကို ဒုက္ခပေးနေတာပါဘဲ၊ အဲဒီလို နှလုံးတုန်တုန် ရင်ခုန်ခုန်နဲ့ စာဖြေတော့ အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ပဌမနေ့မှာ ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာကို ဖြေရပါတယ်၊ ပုစ္ဆာက ခက်တော့ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြေနိုင်အောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြေတုန်းမှာ ဖျားနေတယ်ထင်ပါတယ်၊ အဖြေသာရေးနေရတယ်၊ စိတ်ကတယ်မရွံ့ပါဘူး၊ ဖြေပြီးတဲ့အခါမှာလဲ “အောင်မှတ်တော့ ရလောက်ပါရဲ့”ဟု တွေးပြီး ကောင်းကောင်းတောင် ပြန်မစစ်ပါဘူး၊ ကျောင်းပြန်လာခဲ့ပါတယ်၊ (အဋ္ဌကထာသုံးကျမ်းကို တရက်ခြားဖြေရလို့ နောက်တရက်က နားရက်ပါ၊) အဲဒီရက်မှာ ချွေးအောင်းပြီး ရှိတဲ့နို့ဆီနဲ့ မုန့်နဲ့ စားနေလိုက်ပါတယ်၊ အတော် နေကောင်းသွားပါတယ်၊ နောက်တရက်တော့ စိတ်ကြည်ကြည်နဲ့ ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ စတုတ္ထရက်နားပြီး ပဉ္စမရက်လဲ နေကောင်းကောင်းနဲ့ ဖြေနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ဒါကြောင့် ဂေဇက်ထွက်တဲ့အခါ ပဌမတကျမ်း ကျပြီး နောက်၂ကျမ်းအောင်တာ ထင်တယ်၊

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဂေဇက်ထွက်လာတော့ တပည့်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ကိုယ်တော်များက သုံးကျမ်းလုံးမအောင်လို့ အားမရကြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ကတော့ ပဌမကျော် ဝင်တဲ့အပြင် တရားဟော

လိုက်သွားမိလို့ နေမကောင်းဖြစ်ရ၊ နေမကောင်းလို့ ကျရတာဘဲလို့
စိတ်ကို ဖြေနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဋ္ဌကထာ ၂ ကျမ်းအောင်ပြီးတော့ မန္တလေးမှာဘဲ ဝါဆိုရော
လား။

တပည့်တော်။ ။နဂိုရ်ကလဲ အဲဒီဝါမှာ မန္တလေးဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ပြီးဖြစ်ပါတယ်
မန္တလေးဝါဆိုပြီး ရှုပသိဒ္ဓိစာဝါ ပို့ချပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကျောင်း
ထိုက်က လာပြီး စာလိုက်တဲ့သံဃာတွေ တဖြေးဖြေး များလာပါတယ်။
အဲဒီလို စာလိုက်သံဃာတွေ များလာတုန်းမှာ အစိုးရ ပဌမပြန်ဂေဇက်
ထွက်ချိန်ရောက်လာပါတယ်။ ဂေဇက်ထွက်မှနေ့မှာ ကလေး ၂ ယောက်က
တပည့်တော် ခေါင်းရင်းမှာရှိတဲ့ မာလကာပင်ပေါ်တက်ပြီး ဆွတ်စား
နေယင်း တယောက်က “အောင်မြေသာဇံ”လို့ သီချင်းဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတာ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အသံထဲမှာ “သာ+ဇံ”ကို ထောက်ပြီး သောကြာနဲ့
အင်္ဂါတော့ အောင်တော့မှာဘဲ၊ သာက ရွှေ၊ ဇံကနောက် ဆိုတော့
သောကြာက ရဟန်း၊ အင်္ဂါက သီလရှင် ဖြစ်စရာရှိတယ်။ ငါတော့
“အောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”လို့ နိမိတ်ကောက်ပါတယ်။ ညနေ စာပို့
လာတော့ ပိဋကတိုက်၌ သတင်းစာစောင့်နေတဲ့ စာချဘုန်းတော်ကြီး
များက စာပို့မှာပါလာတဲ့ ဂေဇက်ကို အတင်းယူပြီး ဖတ်ကြတဲ့အခါ
တပည့်တော်နာမည်ကို ထိပ်ဆုံးကတွေ့လို့ ပိဋကတိုက် အရှေ့ဘက်မှာ
လမ်းလျှောက်နေတဲ့ တပည့်တော်ကို ဆီးပင်ဘုန်းတော်ကြီးက “ကိုဇနက
ကိုဇနက...အကျော်အောင်တယ်၊ အကျော်အောင်တယ်”လို့ လှမ်းပြော
လိုက်ပါတယ်။ တပည့်တော်က တိုက်ပေါ်တက်သွားတော့ ဂေဇက်ဖတ်
နေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက ထပ်ပြီးဖတ်ပြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သီလရှင်ဘက်ကတော့ ဘယ်သူ အကျော်အောင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။မသုနန္ဒီအောင်ပါတယ်၊ “သာ+ဇံ”က ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွား
ပါတယ်။ အဲဒီလို ပဌမကျော်အောင်တော့မှ ပရိယတ္တိတုန်းက ၂ ကျမ်း
အောင်ရုံနဲ့ မကျေနပ်တဲ့ သီတင်းသုံးဘော်တွေက ကျေနပ်ကြောင်း
ပြောပြီး ဒီလိုဆက်ဖြေရလို့ ပရိယတ္တိပဌမနေ့ ကျရကြောင်းကိုလဲ သိသွား

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏
ပဌမကျော် အောင်မြင်ချိန် သက်တော် (၂၆) နှစ်အရွယ် ပုံတော်။

ကြပါတယ်။ တပည့်တော်ဆီ စာလိုက်နေတဲ့ သံဃာများလဲ ပိုပြီးအားရ ပါးရဖြစ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ တောင်မြို့ရဟန်းအမက အထင်မှားနေတဲ့ ပြဿနာလဲ ရှင်းသွားမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ပဌမကျော် အောင်တယ်ကြားတော့ နတ်လုပ်ပြီး ကူပေးနေ တယ်လို့ ပြောကြဆိုကြတာတွေပါ ရှင်းသွားရုံတင် ကေပါဘူး၊ “ ငါ ဥပုသ်ကတော့ သူလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရှာတာဘဲ ” လို့ ပြောပြီး အဲဒီ နောက်မှာ ဆီးပင်ကျောင်း ထောက်လာပါတယ်။ ရဟန်းအမရောက်လာ ချိန်မှာ စာလိုက်သံဃာအများနဲ့ စာချနေတာကို တွေ့မြင်သွားပါတယ်။ စာချတဲ့ ဆီးပင်ကျောင်းဟောင်းကြီးကလဲ ကြမ်းပေါက်တွေနဲ့ပါ။ တပည့် တော်ဘို့ ကျောင်းဆောက်ချင်ရှာပါတယ်၊ အရောင်းအဝယ်က မကောင်း ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဆုံးတဲ့အချိန်အထိ တလ(၁၀)တန် ကပ္ပိယထံ လာပြီး လွှဲအပ်ပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ အဲဒီဟာနဲ့ နွားနို့နဲ့ ရှာငှာပတ် ရည် မှန်မှန်သောက်နိုင်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ခါတိုင်းတော့ ဒီလို မသောက်နိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တရားလေးဘာလေး ဟောတဲ့နေရာက ခုတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆွမ်းစားမကောင်းတဲ့အခါ မုန့်လေးပဲလေး ကပ္ပိစားရအောင် ဟိုနားဒီနား သွားစရာရှိယင် သွားရအောင်၊ တပည့်ကလေးများ ကူညီ တန် ကူညီရအောင် ထားရသေးတော့ မှန်မှန် မသောက်နိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပလိပ် ရဟန်းအမက မထောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ပလိပ်ရဟန်းအမက တပည့်တော်ကို သိပ်ကြည်ညိုပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောင်မြို့ရဟန်းအမက အမြဲထောက်ပံ့နေတယ်လို့ ယူဆဟန်တူ ပါတယ်၊ တောင်းယင်တော့ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ တောင်းတဲ့ ဝါသနာ မပါပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပဌမကျော်အောင်တော့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ သူရိယမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာက ဓာတ်ပုံနဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်း လို့ ဥပုသ်ကတော့ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးပါတယ်၊ ဥပုသ်မောင်ကြီး “ ပရိမိုက် ဓာတ်ပုံဆရာ ” လို့ ရေးထားတဲ့တိုက်ကိုသွားပြီး သူများမသိအောင် ဓာတ်ပုံ

ရိုက်ပါတယ် “ ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်း ရိုက်ပေးပါ ” လို့ ပြောတော့ “ သူ့နဂိုရိုက်ရုံသလောက်ကောင်းမှာဘဲ ” လို့ ပြောပါတယ်။ သူပြောတာ မခံချင်သော်လည်း “ ဟုတ်သားဘဲ ” လို့ တွေးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေဘို ဥျားကသရဖုံမှ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်းရောက်လာလို့ ဖတ်ကြည့်တော့ သိပ် ချီးမွမ်းစကားတွေ ပါတော့ကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှက်တာနဲ့ အဲဒီ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မပေးဘဲ ကိုယ်ဘာသာ တော်သလိုရေးပြီး ပေးလိုက် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပဲရိယတ္တိ (သကျသီဟ) အကြီးတန်းမှာ တကျမ်းကျန်နေတာကို အထူးကြိုးစားသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ အထူးတော့ မကြိုးစားပါဘူး၊ နဲ့တော့ ဂရုစိုက်ရပါတယ်၊ တကျမ်းထဲဖြေရမှာဖြစ်တော့ (သေနပ်နဲ့ မှတ်တိုင်ကို တချက်သဲမှန်အောင် ပစ်ရတာလို) လွဲမှားစိုးရပါတယ်။ ဒါကြောင့် (ရှေးရှေးစာမေးပွဲတွေတုန်းက အစမ်းမဖြေခဲ့ပေမဲ့) ဒီတကျမ်းအတွက် သုဝဏ္ဏဝတီဆရာတော် (အဘယာရာမဆရာတော်လောင်း) ဆီမှာ ၂ ရက်လောက် အစမ်းဖြေပါ တယ်၊ ဘုရားကြီးတိုက်က ဥျားပိုင်းဆီကိုလဲသွားပြီး ဝါကျအယူအဆကို မေးပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ အဲဒီတကျမ်းဟာ (၁) နံပါတ်နဲ့ အောင်လာ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအချိန်ဟာ စာမေးပွဲဆိုင်ရာတွေ မှန်းတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံပြီနော်၊ ဓေတိယဂီဇာ ဆိုတာကတော့ သကျသီဟပရိယတ္တိအတွင်း ဝင်ပြီးဖြစ်ပါ တယ်၊ ကိုယ်တော်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်မှန်းထားတဲ့ သင်္ဃာသနာပြုရေး အခြေခံလုပ်ငန်းတွေစုံပါပြီ၊ အဲဒီလိုစုံသလောက် ခန္ဓာကိုယ်လဲ ပိုနံ့ခြောက် နေပါပြီ၊ အသက်ကတော့ ရဟန်းဝါ ၅၈ ဝါမို့ ၂၇ နှစ်ပြည့်ရုံသာ ရှိပဲ သေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ၉ ဝါမြောက်မှာ ဘယ်မှာ ဝါဆိုရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘယာရာမ ရွှေဂူတိုက်ကို သုဝဏ္ဏဝတီဆရာ တော်က ပြောင်းရွှေ့ ဝါဆိုရမှာဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို လိုက်နိုင်ယင် ခေါ်သွားလို့ကြောင်း၊ ဆီးပင် ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ကြပါသတဲ့၊ တပည့်တော်က မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဘေးတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်

ကိုလဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆီးပင်ဆရာတော်ပြောသုံးက... “ ကိုဇနကာ လိုက်သွားပါ၊ သုဝဏ္ဏဝတီဆရာတော်က တဝါ နှစ်ဝါလောက် နေပြီး ဝိသုဒ္ဓါရုံ ပြန်နေရမှာပါ၊ ဒီအခါ ကိုဇနကာကို လွဲခဲ့ရမှာဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုဇနကာက မိမိဆရာကို ပင့်တာပေါ့ ” လို့ ပြောပါတယ်။ [ထို အချိန်မှာ ဆရာက သိတိုင်း အိန္ဒိယတို့မှ ပြန်ပြီး မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံ တိုက် ရောက်၍ မကြာသေးပါ၊ သံဃာလဲ များများမရှိသေးပါ၊ သာမန် ကျောင်းတိုက်ကလေးမျှသာဖြစ်ပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆီးပင်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဒီအကြံကို ကြံခြင်းဖြစ်ပါတယ်။]

ဆီးပင်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွင် မြောင်းမြဆရာ တော်ကို မန္တလေးရောက်စေနိုင်တဲ့နည်းဟာ ဒီတနည်းသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါတယ်၊ “ ငါ့ဆရာယာ အစွန်အဖျားမှာ မထင်မငှား မနေထိုက်ဘူး၊ ရွှေကျင်ကိုကားရဲ့ ဗဟိုရုံမှာသာ နေထိုက်တယ် ” လို့ သဘောရပြီး အဘယာ ရာမ ရွှေဂူတိုက်ကြီးကို မမက်သော်လဲ ဆရာရင်းကဲ့သို့က အဘယာရာမ လိုက်ဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ခြောင်းရွှေ့တဲ့ရက်ကို မှတ်မိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ပြောင်းရွှေ့တဲ့ရက်က သကျသီဟစာအောင်ပွဲ ကျင်းပတဲ့ရက် ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က အောင်ပွဲဝင်နေရလို့ နောက်ကျမှ အဘယာ ရာမတိုက်ကို လိုက်ရပါတယ်၊ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သံဃာများရွှေ့မှာ ဒီပဲရင်း သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ ဇနကာ... တော်ပေကွယ်၊ ပခုက္ကူကရောက်ပြီး ဘာမှမကြာသေးဘူး (ပဌမကျော်ရော၊ သကျသီဟ အကြီးတန်းရော) အောင်လိုက်တာ ” လို့ ချီးမွမ်းတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ပြောင်းရွှေ့တဲ့အခါ နေမည့်သံဃာ ဘယ်လောက်ပါဘုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ဆိုင်ရာ ၄-၅ ပါးနဲ့ ပေါင်းမှ အားလုံး သံဃာ ၃၇ ပါးသာ ပါပါတယ်၊ အဘယာရာမဆရာတော်က သမာဓိကြီးတော် မူတော့ သံဃာအများက ကြည်ညိုပေမဲ့ အနီးအပါးမှာတော့ မနေဝံ့ ကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဘယာရာမတိုက် ရောက်တဲ့အခါ ဆရာတော်နဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆွမ်းကိစ္စကတော့ ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရောက်ပြီး နောက်တရက်လောက်မှာ ထင်ပါတယ်၊ တိုက်
ဒကာ- တိုက်အမများက ဆရာတော်အတွက် ၃၀ တန်၊ တပည့်တော်
အတွက် ၁၀ တန် လစဉ်ထောက်ပံ့ဖို့ ရည်ရွယ်ကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။
“ဆရာတော်ရော-တပည့်တော်ရောထောက်ပံ့ဖို့မလိုပါဘူး၊ လိုက်ပါလာတဲ့
သံဃာများချမ်းသာယင် ပြီးတာပဲ” လို့ ပြောတော့၊ သံဃာများအတွက်
နံနက်ဆွမ်းစားဖို့ဖြစ်သွားပါတယ် ဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်-တိုက်အုပ်
ဆရာတော်ကြီးအတွက် မှန်းပြီး ညနေ ဟင်းသွားယူရပါတယ်။ ကပ္ပိယ
ဒကာကြီး ဦးတင်က အဲဒီဟင်းကို နွေးပြီး နံနက်ကပ်လို့ တပည့်တော်တို့
၃ ပါး အတူ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ ဆွမ်းစားကြ၊ သံဃာများအားလုံးလဲ
ဆွမ်းစားကြပါတယ်။

နေ့ဆွမ်းကျတော့ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ခံလာတဲ့ ဆွမ်းဟင်းထဲက နွေး
တန်တာ နွေးပြီး အတူ စားကြပါတယ်။ တိုက်အုပ်ဘုန်းကြီး ဥဒ္ဓါနဇာတ
ဆိုတာက တိုက်ကြီး စတည်ကတည်းက ကြပ်မတ် စောင့်ရှောက်ပြီး နေတာ
ကြောင့် တိုက်ဒကာ- တိုက်အမများနဲ့ ပိုပြီး ရင်းနှီးပါတယ်။ တပည့်
တော်နဲ့ကတော့ အတော်ကြာမှ ရင်းနှီးကြတာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က အဘယာရာမရောက်တော့ စာချရုံဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။စာချရုံတွင်မကပါဘူး၊ စာလဲချရ-ဟောပြောစရာရှိလဲ ဖော
ပြောရပါတယ်။ နောက် အတော်ကြာတဲ့အခါ ဆရာတော်က သက္ကတကို
ပို့ချပေးလို့ မုဒ္ဓဗောဓကျမ်းနဲ့ စာနက္ခန္တီကျမ်းကို ဆိုရပါတယ်။
ဒါကြောင့် အဘယာရာမ လိုက်ရတဲ့အတွက် ထူးခြားသော အကျိုးကို
ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘုန်းကံဘက်မှာ အကျိုးမပေးသော်လဲ ဆရာသမား
ဘက်ကတော့ ထူးထူးခြားခြား အကျိုးပေးတယ်နော်။ ကိုယ်တော်ကို
နိုင်ငံမှာ ဒိပံဆိုတဲ့ ဆရာတော်တွေက စာတက်ဖို့မလျှောက်ရဘဲ ကိုယ်တော်
တိုင် ပို့ချပေးကြတာချည့်ဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်ကစပြီး တပည့်တော်ရဲ့
ဆရာတော်များအားလုံး နိုင်ငံရဲ့ ထိပ်တန်းချည်းပါဘဲ။ အဲဒီ ဆရာတော်
အားလုံးကလဲ တပည့်တော်ကို အလိုလိုခေါ်ပြီး စာချပေးကြတာချည်း
ပါဘဲ။ ဒါတောင် မကသေးဘူး၊ ပရက္ကံမှာ စာချပြီးမှ အဘယာရာမသို့

ရောက်လာတဲ့ ဥဒ္ဓါနဇာတဆိုတဲ့ ဥဒ္ဓါနဇာတတံးကလဲ အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်ပါ
အုံးလို့ တိုက်တုန်းဘာနဲ့ သူ့ဆီမှာ နံနဲပါးပါး ဖတ်လိုက်ရပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။စာမေးပွဲကိစ္စတော့ အားလုံးပြီးသွားပြီနော်၊ ဘာများ ဆက်ပြီး
ကြိုးစားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မေတ္တာဘာဝနာကို နံနဲ ပိုပြီး ကြိုးစားပါတယ်။ သာမဏေ
ဘဝကစပြီး မေတ္တာပို့ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓါနုသထိလဲ နံနက်တိုင်း ညအိပ်ခါနီး
တိုင်း ပွားပါတယ်။ အဲဒီ မေတ္တာကတော့ မိဘ ဘိုးဘွား ဆရာသမားနဲ့
ကိုယ်စောင့်နတ် စသည်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွမ်းခံလမ်းပို့တဲ့ မေတ္တာ
တော့ အယင်တုန်းက ပြောပြီးပါပြီ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘာပြုလို့ မေတ္တာဘာဝနာကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်လာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဟာ ငယ်စဉ်က ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေလေ့ရှိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ပရက္ကံရောက်တော့ ဆွမ်းကိစ္စ အလွန် ဆင်းရဲတာနဲ့ စိတ်ကို
တင်းရဲလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာထားပါ တင်းမာသွားဟန်တူပါတယ်။
စာဘက်ကလဲ အထင်အရှားကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတယ်ဆိုလဲ အထင်
ခံရ၊ မျက်နှာထားကလဲ တင်းမာနေတော့ “သိပ်မာနကြီးတဲ့သူ” လို့
အများစုက မှတ်ယူထားကြပါတယ်။ ဒီတော့ စာမေးပွဲအားလုံး ပြီးတဲ့
အခါ စဉ်းစားပါတယ်။

“ငါဟာ တကိုယ်ကောင်းအတွက်ဆိုယင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရား
လို ပဋိပတ်လမ်းဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ဖို့ဘဲ၊ ယခုတော့ မြောင်းမြ
ဆရာတော် စသော ဆရာတော်များရဲ့ သဘောတော်အရ စာပေပရိယတ်
လမ်းကို လိုက်ရာက ထိပ်တန်းရောက်ခဲ့ပြီ။ အများအကျိုးဆောင်ချင်ယင်
မနာလိုနေသူ တချို့မှတစ်ပါး အများက ချစ်ခင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။
ဒါကြောင့် အများက ချစ်ခင်ကြ-ကြည်ညိုကြအောင် မေတ္တာဘာဝနာကို
တိုးခဲ့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်” အဲဒီလိုတွေးမိလို့ မေတ္တာဘာဝနာကို တိုးခဲ့ပြီး
ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ရည်ရွယ်သလောက် အကျိုးရောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။၃ နှစ်လောက် ကဲ့နေသူတွေက ပြန်ဆွေသော ဥဒ္ဓါနဇာတရဲ့
မျက်နှာဟာ အယင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးလို့ ပြောကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဗီလိဆိုယင် အကျိုးသက်ရောက်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မုန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ တိုက်တာသံသာ များကို ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို အထူးကြိုးစားကြပါ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာကို ကြိုးစားယင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုကြည့်ညှိပြီး သာသနာပြုလိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြလာပါလိမ့်မယ်။ မေတ္တာဘာဝနာကြောင့်လဲ ပစ္စည်း ၄ ပါး ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ လေးစားမှုကိုရရှိ သာသနာပြုရာမှာ အထောက်အပံ့ ဖြစ်တဲ့အပြင်၊ မိမိကို မုန်းနေသူများသော်မှ တဖြေးဖြေး မေတ္တာလယ် လာပါလိမ့်မယ်။ မေတ္တာဆိုတာ ရေလိုပါတဲ့၊ ရေများလာယင် ကုန်းမြင့် ပေါ်ကိုတက်၍ စိုစေနိုင်သကဲ့သို့၊ မေတ္တာဓာတ်တွေ များလာယင်လဲ ရန်ဘက်လုပ်နေသော ကုန်းမြင့်ပေါ်ကိုပင် အစီဓာတ်ပေးကာ မေတ္တာ ပြန်၍ စိုစေနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် “ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာ ဤ ၂ရပ်ကို နေ့စဉ်မပြတ် ကြိုးစားကြပါ” လို့ တိုက်တွန်းလေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာဓူ သာဓူ ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ ဒါထက် ပဌမကျော်အောင်ပွဲ ကျင်းပတာလဲ အဘယျာရာမ ရောက်မှပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအောင်ပွဲကို တပည့်တော်ဘာမှန်းမလယ် ပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပဌမကျော် ဒေါ်သုနန္ဒီနဲ့ စပ်ပြီး စစ်ကိုင်းက သီလရှင် ဆရာများ၏ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် တပည့်တော်အတွက်ပါ အောင်ပွဲသွား တဲ့အခါ ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ စပ်ပြီး မေမြို့က ဒေါ်အဉ္စနာရဲ့ အဘ ပင်ရှင်ယူပြီးတဲ့ သစ်တောဝန်ထောက်ကြီး ဥပသင် ဆိုတဲ့ ဥပါသကကြီးယာ အတော်ကြိုးစားရှာပါတယ်။ ထိုဒကာကြီးက ရတနာသုံးပါးနဲ့ စပ်လာယင် တာဝန်ဆောင်တတ်တဲ့ ဝါသနာရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော့ဆိုင်ရာက ဘာမှမလုပ်တတ်သော်လဲ ရွှေနားဇောင်း ကြောင့် ကိုယ်တော်ပါ ပြောင်လက်သွားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဆိုထိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီ အောင်ပွဲသွားတဲ့အခါ တပည့်တော် စီးတဲ့ဘိနပ်နဲ့ ရုံတဲ့သင်္ကန်းကို မှတ်မိပါသေးတယ်။ ဘိနပ်ကဟောင်းပြီး ရွတ်တူဖြစ်နေပါပြီ။ သင်္ကန်းလဲ ကျောဘက်က ချွေးကွက်အမဲနဲ့ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ အောင်ပွဲထဲဝင်ခါနီး တပည့်တော် ဘိနပ်ချွတ်မယ်လုပ်တော့ ပညာဝန် ဥပဇာတိဖေက မချွတ်ပါနဲ့လို့ လျှောက်လို့ ဘိနပ်စီးပြီးဝင်ရ

ပါတယ်။ အားလုံးလူတွေကလဲ ဘိနပ်နဲ့ကိုး၊ ဒါကြောင့် ဘိနပ်မချွတ် ပါနဲ့လို့ လျှောက်တာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အောင်ပွဲက ကျေနပ်ဘွယ် ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အောင်ပွဲလုပ်တဲ့နေရာက စစ်တပ်အနီးမှာပါ၊ အားလုံးနေတဲ့ မဏ္ဍပ်ထိုးထားပါတယ်။ ပဌမကျော်တံဆိပ်နဲ့ ဆုငွေကပ်မဲ့သူက ပညာရေး ဝန်ကြီးဥပဇာတိဖြစ်ပါတယ်။ “အာဟာကုတ်ဘတ္တလာ” လက်ထက်ဖြစ်လို့ ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် ကပ်ရမည်ဖြစ်သော်လဲ ဘုရင်ခံ၏ကိုယ်စား ပညာရေး ဝန်ကြီးက ကပ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဆက်ကပ်တဲ့နေရာက စင်မြင့်ဖြစ်ပါတယ်။ ပရိသတ်စုံလောက်တဲ့အခါ ပညာရေးဝန်ကြီးက စင်မြင့်ပေါ်တက်လာပါ တယ်။ ရဟန်းတော်များ ဆရာတော်ကြီးများနဲ့ တကွ အားလုံးပရိသတ် တွေက စင်မြင့်အောက်မှာပါ။ အဲဒီဟာကြည့်ရတာ တပည့်တော်မျက်စိနဲ့ အဆင်မပြေပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ယခုအထိမကျေနပ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးတွေ အောက်ကျတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ အဘယျာရာမဆရာတော် မလိုက်ပါဘူး။ မလိုက်တာလဲ ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပခုက္ကူဆရာတော်၊ မြောင်းမြဆရာတော်များကို လှမ်းပင့်သေး သလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် အကျော်အောင်တာက ပခုက္ကူတိုက်ကနာမည် နဲ့ အောင်တာပါ။ (ပခုက္ကူနေယင်း သကျသီဟဝင်တော့ မန္တလေး နာမည်နဲ့ ဝင်ရလို့ မန္တလေးရောက်မှ ပဌမကျော်ဝင်တော့ ပခုက္ကူ တိုက်သား အဖြစ်ဖြင့် ဝင်ပါတယ်။) ဒါကြောင့် ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီး များကို ပင့်လိုက်ပါတယ်။ ယခု မဟာရဋ္ဌဂူရုလောင်း ဆရာတော်နဲ့ ဆရာတော်ကြီး ဥပဇာတိလောကတို့ ကြွတော်မူလာကြပါတယ်။ မြောင်းမြ ဆရာတော်တော့ ခရီးဝေးလွန်းသည့်အတွက် မပင့်ပါဘူး။ (နောက်ပင့် ဘို့ရာ ရန်ကုန်မှာ ကိစ္စရှိပါသေးတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပဌမကျော်ဆုငွေ ဘယ့်လောက်ရတုန်း၊ ပစ္စည်းက ဘာတွေရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အစိုးရသတ်မှတ်ထားတဲ့ ဆုငွေက ၁၅ ဒီ၊ အခြားသူတွေက ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့အထက် အတိုးနဲ့ ပေါင်းပြီး အားလုံးလူတွေ ၆၀ဝိ (ခြောက်ရာ)လောက် ရတယ်လို့ပါတယ်။ ပစ္စည်းကတော့ မှတ်တောက်ဖြင့်

သင်ရိုး ပိဋက ၃ ပုံပါဠိတော်သာဖြစ်ပါတယ်။ အခြားပစ္စည်းများကိုတော့ မမှတ်မိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆုဋ္ဌေကိုလူတော့ ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ အပ်အပ်စပ်စပ်လျှောက်ပြီး ကပ္ပိယထံ လွှဲအပ်လူတာ ဟုတ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်ဟုတ်မှာတုန်း၊ မအပ်မရာတွေချည်းပေါ့၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်သွားဘို့ တရုတ်လောက်အချန်ခိုင်းပြီး၊ အားလုံးကို ဖခင်ဒကာကြီး အား စွန့်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အစိုးရပိုင်းက ဝိနည်းနားမထည်ယင် ငွေကိုလူခွင့်ကြုံတဲ့အခါတိုင်း ဒီလိုချည်းလူနေမှာဘဲ၊ ဒီတော့ သာသနာတော်ကို ပြုတယ်ဆိုပေမဲ့ အစစ် အမှန်ကတော့ ဖျက်ရာဆောက်နေတာဘဲနော်၊ သာသနာတော်၏ အသက် ဟာ ဝိနည်းဘဲမဟုတ်လား၊ ဝိနည်းပျက်ယင် သာသနာတော် အသက်ဟာ မသေသော်လည်း အားနဲ့တာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒီကိစ္စကို လူရာရှင်ပါ အားလုံးပြင် နိုင်အောင် အချိန်စောင့်ရပါလိမ့်မယ်၊ ပြုပြင်နိုင်မဲ့ အချိန်ကိုလဲ တပည့် တော် မြှော်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရန်ကုန်ကိုတော့ ဘာကိစ္စကြောင့် သွားရမှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ရန်ကုန်မှာ “ပုညကုသလအသင်း” ဆိုတာရှိပါတယ်၊ ပဌမကျော်အောင်တပန်းကို ထိုအသင်းက ပိဋကပုံပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ လှူလေ့ရှိပါတယ်၊ ထည့်စရာဘီဇိုလဲ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်ဟော်က ရန်ကုန်မှာသွားရေးလာရေး ကျွမ်းကျင်ရဲ့လား၊ ဘယ်သူ အဖော်ပါသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး၊ ညီညွှန်းပညာပေးပါသေးတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ စစ်ကိုင်းဘက်၌ပလိပ်နဲ့နံပါတ် ၁၆၆ ရန်ကုန်သွားကြတဲ့ တပည့်ဟောင်း သီလရှင်များနဲ့ မမြော်လင့်ဘဲ ဘူတာမှာဆိုကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ရထားကဆင်းတဲ့အခါ သူတို့ကမြင်းရထားနဲ့ အဟင် သွားပြီး၊ ခြေလျင်လာတဲ့ တပည့်တော်တို့ညီနောင်ကို ဗဟန်းမှာရှိသော သီလရှင်များကို အကြိုလွှတ်ပါတယ်၊ ဗဟန်းက ဆရာဒေါ်ဂုဏဝတီ၊ ဒေါ် ဉာဏဝတီတို့က စစ်ကိုင်း စာပြောပေးတဲ့အခါမှာ လူကြီးပိုင်းအနေနဲ့

ပါကြပါတယ်၊ သူတို့ကဘဲ ရန်ကုန်နေခိုက် အစားအသောက်တာဝန် ယူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တဲတော့ ဘယ်မှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တဲတော့ စစ်ကိုင်းဘက်မှာတုန်းက မစိုးရိမ် ရွှေကျင်ငါးတိုက် ကို အုပ်ချုပ်တော်မူတဲ့ မဇ္ဈိမဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းမှာ တဲပါတယ်၊ (မဇ္ဈိမဆရာတော်လဲ တပည့်တော်ရောက်ပြီး မကြာခင် ကျောင်းစောင့် ရှိခိုက် နေရပ်ဖြစ်တဲ့ အောင်လံ(အာလံ)ကို အတော်ကြာကြာ ကြွသွား ပါတယ်၊) ဒါကြောင့် နေရေးလဲပြည့်စုံတယ်၊ အဲဒီ မဇ္ဈိမကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမဖြစ်တဲ့ ပညာဝန် ဦးမောင်မောင်၊ မင်းကတော် ဒေါ်ရှင်တို့ ကလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ ဒုတိယမဟာ ဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ရဲ့ ဒကာ-ဒကာမအရှင်ဖြစ်လို့ တပည့်တော် ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည့်ညှို့ကြပါတယ်၊ အားလုံး အကြောင်းတွေ ညီညွတ်နေတာနဲ့ တပည့်တော်မှာ ယိုအချိန်က ရန်ကုန် နေရတာ အလွန်ချမ်းသာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ဘယ်သွားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မကြာခင် မြောင်းမြဆရာတော်ကို ပိဋက လှူပံ့ပင့်တဲ့ ပဌမ ဝါးခယ်မနယ် ကျွန်းကုန်းသွားပါတယ်၊ ရက်အနည်းငယ် နေပြီးတော့ မြောင်းမြသွားပါတယ်၊ မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံကျောင်းတိုက် ရောက်တဲ့အခါ ယခုအချိန်လို သံဃာများများ မရှိသေးဘဲ ဆရာတော် နေခါစဖြစ်၍ သံဃာ ၄-၅ ပါးသာ တွေ့ရလို့ တပည့်တော်မှာ ဆရာနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း မျက်ရည်ကျပါတယ်၊ စကားမပြောနိုင်ပါဘူး၊ နောက်မှ စိတ်ကိစ္စနဲ့ပြီး ရန်ကုန်ကိစ္စအတွက် အပင့်လာတဲ့အကြောင်းကိုလျှောက်ရ ပါတယ်၊ ဝတ္တရားကြေအောင်ပင့်ရတာပါ၊ ကိစ္စက ဆရာမပါလဲပြီးတာမို့ အရေးကြီးလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကလဲ ဆရာ့ထံ ကန်တော့ ရောက်ဘို့ တာဝန်ရှိလို့ သွားတာပါ၊ ဆရာကလဲ “လိုက်လို့ အကျိုးမထူး ပါဘူး”လို့ မိန့်ပြီး လိုက်တော်မမူပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ယခုတော့ မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံတိုက်က တနယ်လုံးမှာ သံဃာ အများဆုံးနဲ့ အနေအထိုင် စည်းကမ်းအကောင်းဆုံး စာမေးပွဲမှာလဲ အများဆုံးအောင်တဲ့တိုက်ဖြစ်၍ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်နေပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မုန်ပါတယ်၊ ဆရာတော် အရွယ်ကောင်းတုန်းက ကြိုးစားလိုက်လို့ တပည့်ကောင်းတွေ ပေါ်ထွက်ပြီး ထို တပည့်ကြီးတွေ အုပ်ချုပ်နေကြပါတယ်။ ပဓာနလုပ်ပြီး အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆရာတော်ဥပုသ်ဥပုသ်က ဆရာက ပုဂ္ဂိုလ်၊ ညောင်တုံးဆရာတော်ထံမှာ ဝာဆိုခဲ့ပါတယ်။ အိန္ဒိယ ဗာရာဏသီ ဓဏ္ဍိလူမျိုး သက္ကတဂုဏ်ထူးနဲ့ ဘီအေအောင်လာတဲ့ စွယ်စုံဆရာတော် ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မြောင်းမြမသွားခင်း ကျွန်းကုန်းဝင်တာက ဘယ်လို ရင်းနှီးသူများ ရှိလို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်ရဲ့ ညီဖြစ်တဲ့ ကိုရင်လာသနရဲ့ ရဟန်းအမလောင်းများဖြစ်တဲ့ “ဒေါ်လှခင်-ဒေါ်လှမေ” ဆိုတဲ့ ဒကာမကြီးများက အဲဒီ ဝါးခယ်မ ကျွန်းကုန်းကဖြစ်ပါတယ်။ ညီရဟန်းလောင်း ပါတာနဲ့ ကျွန်းကုန်းကို ဝင်ရတာပါ။ အဲဒီ ဒကာမကြီးများ မိသားစုက တပည့်တော်ကိုပါ သူတို့ရဟန်းလိုက် သဘောထားကြပါတယ်။ နောက် ရဟန်းခံတဲ့အချိန်ရောက်တော့ ဗဟန်းဒေါ်ဂုဏဝတီရဲ့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ (အဲဒီ အချိန်မှာ မြေပိုင်သလောက်ပိုင်နေတဲ့) ဒေါ်ဝံသီလဲ ရဟန်းအမအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရန်ကုန်မြို့ရောက်လို့ ပိဋကသုံးပုံလှပဲ့ ပြီးတဲ့အခါ ရန်ကုန်မှာ ဆက်နေသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်မှာ အထက်ကြာအောင် ဆက်နေပါတယ်၊ ၂ လခန့် ကြာမယ်ထင်ပါတယ်။ မစိုးရိမ်ဆရာတော်က ကျောင်းကလေးကိုအပ်ထားခဲ့လို့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းဖြစ်ကလေးထဲမှာ ကျောင်းစောင့်ယင်း နေရတာပါ။ ဘဝါးထဲလဲဖြစ်လို့ နားရန်ကင်းအောင် ညဉ့်အခါ “မဟာသမဃသုတ်” စတဲ့ တရားများကို ရွတ်နေပါတယ်။ အနီးအပါးမှာရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သူတွေကတောင် တပည့်တော်ရွတ်သံကို နားထောင်ဖို့ ကောင်းတဲ့အကြောင်း ကျောင်းအမ ဒေါ်ရှင်လာတဲ့အခါ ပြောကြပဲသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလောက်ကြာကြာနေတဲ့အခါ ဘယ်သူကဆွမ်းတာဝန်ယူသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ စစ်ကိုင်းချောင်းမှာ စာအုပ်တုန်းက လူကြီးပိုင်းမှာပါတဲ့ ဆရာဒေါ်ဂုဏဝတီနဲ့ ဒေါ်ဉာဏဝတီတို့က တာဝန်ယူကြပါတယ်။ သူတို့နဲ့

အတူနေတဲ့ (နာမည်ရင်းတော့ မသိပါ) အဖွားလေးလို ခေါ်တဲ့ ဥပုသ်သည် ဒကာမကြီးက ကုန်ကျစရိတ်ကို တာဝန်ယူဟန် တူပါတယ်။ အဲဒီအဖွားလေးက ထိုခေတ် မြေပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်လို့ ထိုမျှလောက် တာဝန်ကို ယူဆရန် ဝန်ခံလေးပါ။ အတော်ကြာတော့ ထိုအဖွားလေးကပါ ကြည်ညိုလို့ တပည့်တော်ကို သိမ်ထိပ်ပေးချင်တယ်လို့ လျှောက်ကြပါတယ်။ (ထပ်ပြီး ရဟန်းအမလုပ်ချင်တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ သိမ်ထိပ်ခွင့်ပြုလိုက်သလား။

တပည့်တော်။ ။ခွင့်မပြုပါဘူး၊ သူတို့ကို ရေရေလည်လည် ပြောရပါတယ်။ ပြောတဲ့အခါပွယ်ကတော့ “သိမ်ထိပ်” ဆိုတာ ဘာမှတူးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ ဒကာမ ပိုလာခြင်းသာ အကျိုးရှိပါတယ်။ ဥပုသ်က သာသနာတော်ရဲ့ နောင်ရေးကို ဘယ်လိုပြုခွင့်ရှိမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူး။ ပြုပြင်ချင်တာတွေ တော်တော်များများရှိပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဥပုသ်ကလဲ “ဘုန်းကြီးအောင်၊ ဒကာ-ဒကာမ ပေါ်အောင်၊ ပဌမကျော်အောင် ပြီး ကြီးတောင်းကြီးမှ မြေပိုင်ရှင် ရဟန်းအမအသစ်နဲ့ သိမ်ထိပ်ခဲ့တယ်” လို့ အပြောခံရပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် “သိမ်ထိပ်ပါရစေနဲ့” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတုန်းက သိမ်ထိပ်ဖြစ်ယင်တော့ ကိုယ်တော် အတွက် ချမ်းချမ်း သာသနာနိုင်ငံတို့ မြှော်လင့်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။စဉ်းစားနေသလိုပါဘူး၊ ဆရာ ဒေါ်ဂုဏဝတီက “အဖွားလေးမှာ အမေပေးတဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သံယောဇဉ် မရှိပါဘူး၊ ဒီလယ်ကေတွေကို ဥပုသ်ကလေးရဲ့ သာသနာရေးမှာ သုံးသုံးပါ” လို့ အတိအလင်း လျှောက်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ နောင်အခါ သူများက “ဘုန်းကြီးတို့ လမ်းထွင်တယ်” လို့ ယူဆမှာစိုးလို့ သိမ်ထိပ်တို့ ငြင်းရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ရန်ကုန်နေတုန်းမှာ ၂ လလောက်အတွင်း စာပေအလုပ်တော့ ဘာမှ မရှိဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မအားပါဘူး၊ စစ်ကိုင်းမှာ ပလိပ်ဖြစ်လို့ ပြေးလာတဲ့ သူတွေထဲမှာ လူကြီးပိုင်း တပည့်မဟောင်းတွေပါလာတော့ သူတို့က နေ့စဉ်လိုက် စာမေးကြပါတယ်။ သူတို့လူကြီးပိုင်းကတော့ အမလေးတွေ အမကြီးတွေလို ရင်းလဲ ရင်းနှီးကြပါတယ်။ သတ်ပေးစရာရှိမယ်လဲ ဒေါ်ဂုဏဝတီက

စပြီး သတိပေးကြပါတယ်။ စစ်ကိုင်းနေ့စဉ် ငယ်ငယ်တုန်းကစပြီး တပည့်တော်ရဲ့ ပညာရေးရာဇာဏ်ကို သိထားပြီးဖြစ်လို့ တကယ်လဲ ကြည့်ညှိကြပါတယ်။ ယုံလဲ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ တပည့်တော် ဝတ်ရုံလာတဲ့ ၂ ထပ်သင်္ကန်းကြီးက နောက်ကျောဘက်မှာ ချွေးကွက်ပြီး မဲနေလို့ ချက်ချင်းဘဲ အဖွားလေးဘာဝန်ယူပြီး ၂၅ ခုနစ်ရှိသော ပဒုမ္မာသင်္ကန်းကြီးကို ချုပ်ပြီး ညှိပါတယ်။ သင်္ကန်းချုပ်ဘို့ကိစ္စ၌ ဒေါ်သက်စုဆိုတဲ့ ယောက်ျားကြောင့်ကြပိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ဒေါ်သက်စု-ဒေါ်သက်ပုဆိုတဲ့ ယောက်ျားအမက ပုဇွန်တောင်ကပါ။ တပည့်တော်ကိုလဲ ကြည့်ညှိပါတယ်။ ညီကိုလဲ သူ့ဘို့ရဟန်းလို့ဘဲ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ထိုဒကာမကြီးများ ကွယ်လွန်တဲ့နောက် အဆက်အနွယ်ဖြစ်တဲ့ ဆွေမျိုးများကလဲ ကြည့်ညှိကြပါတယ်။ ဒကာစင်ဆိုတဲ့ လူပျိုကြီးက ယခုတိုင်အောင် ကျောင်းတိုက်အတွက် သူတတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က မန္တလေးစာသင်တိုက်ကြီးတွေမှာ စာချနေတဲ့အခါ သာ စားရေးသောက်ရေးကစပြီး ဆင်းရဲတာနော်၊ အပြင်ထွက်လိုက်တော့လဲ ချမ်းသာဘို့အချက်တွေ အရှိသေးပါတဲလား၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲတာတာပါတော့ စာသင်သားအများနဲ့ စာသင်တိုက်ကြီးထဲမှာ အဆင်းရဲ ခံရတာဘဲ ထင်ဘယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုဆိုချင်လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သာသနာ့အလုပ်ကတော့ စာသင်သားအများရှိတဲ့ စာသင်တိုက်မှာသာ (စာသင်တန်းကြီးများအတွက်) ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ဥပမာ-စစ်ဗိုလ်ကောင်းများအတွက် စစ်မြေပြင်မှာသာ အလုပ်ကောင်းရှိသလိုပါ။ ဒါ့ကြောင့် မစီးရိမ် ဆရာတော် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တပည့်တော်လဲ မကြာခင် မန္တလေးသို့ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ချမ်းချမ်းသာသာနေရတဲ့ နေရာက စားရေးသောက်ရေး မချမ်းသာတဲ့နေရာသို့ ပြန်ရမှာ မပျင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မပျင်းဘဲနေမလားဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် အောက်ပါ ငြီးတွားတဲ့ ဂါထာကိုရေးပြီး အမတော်တွေ့ဆုံ ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

အကာမာပိ ဝိနာ ဟောန္တိ၊ အပ္ပိယေဟိ သမစ္ဆရေ၊
ဝိနာရမ္မံ ယုတ္တံ ယန္တိ၊ ဟာယာ လောကဓိ ဓမ္မတာ။

ဆိုလိုရင်းကတော့-“မခွဲချင်ပေမဲ့ (ခွဲမှ အကျိုးရှိမယ်ဆိုယင်) ခွဲ၍နေကြရဘယ်၊ မချစ်သူတွေနဲ့ အတူမနေချင်ပေမဲ့ (အကျိုးရှိမယ်ဆိုယင်) အတူနေကြရတယ်။ ပျော်ရာမနေရ၊ တော်ရာနေရမယ်ဆိုတဲ့ ရှေးထုံးစံကြီးဟာ ဖိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပါတကား” ဟု ဆိုလိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော် အမတွေက မသနားကြ၊ မဘေးကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ နဲ့နဲပါးပါးတော့ တားကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ တာဝန်ကိုလဲ သူတို့ သိပြီးဖြစ်တော့ သိပ်မဘေးနိုင်ကြပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ ပြန်ခဲ့ပါတယ်၊ “ပျော်ရာမနေရ-တော်ရာနေရမယ်” လို့ ဥပဒေက ရှိတာကိုး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ ဘယ်ကိုဝင်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ လမ်းမှာ ပြန်တန်ဆာကို ဝင်ရပါသေးတယ်။ ပြန်တန်ဆာ၌ ယခု ဆရာကြီးဖြစ်နေသော ဒေါ်ဓမ္မစာရီက စစ်ကိုင်းစာပြောတန်းက ပါပါတယ်။ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာတဲ့ “မလှသင်း” ဆိုသူက ပဌမကျော်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကြည့်အခါ ပြန်တန်ဆာဝင်ဘို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ သူကပြောထားလို့ တမျိုးလုံးကလဲ တွေ့ချင်နေကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဗင်ရတာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မလှသင်းရဲ့ အဒေါ်နဲ့ ဦးကြီးဦးစံပျော် - ဒေါ်ကျော့ဆိုတာက မင်းကျောင်းတိုက် ဒကာ ဒကာမများဖြစ်လို့ အဲဒီကျောင်းမှာ တဲရပါတယ်။ တမျိုးလုံး ကြည့်ညှိကြရုံတင်မက၊ နောက် အဆက်အသွယ်များကလဲ ကြည့်ညှိကြပါတယ်။ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ကျော့က တပည့်တော်ကို သားတယောက်လို့လဲ ခင်ပါတယ်။ တိုက်သူကြီးကတော့ “ဒေါ်ဝင်း” ဆိုတာကလဲ ဒီအတိုင်းပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်လဲ ပြန်တန်ဆာသွားသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တကြိမ် ပြန်တန်ဆာသွားပါတယ်။ ရောက်တဲ့အချိန်က ကုလား ဗမာ အဓိကရုဏ်းအချိန်ဖြစ်လို့ လယ်လုပ်တဲ့ကုလားတွေ အတော် ဒုက္ခဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒီအခါ ကျောင်းအမကြီး ဒေါ်ကျော့က သူ့လုပ်သား ကုလားတွေနဲ့ သူပေးထားတဲ့ ကျွဲတွေကို အိမ်အနီးအပါးမှာ ခေါ်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ လူငယ်အားလုံးက သဘောမတူကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအမကြီးကို မပြောဝံ့ကြပါဘူး။ တပည့်တော်

ရောက်သွားတဲ့အခါ ကျောင်းအမကြီးရဲ့ သားမက် ကိုသာထွန်းနဲ့ ချီးမွမ်း
တုမများက ကျောင်းအမကြီးကိုပြောပေးပါအုံးပတ်ဝန်းကျင်က “အိမ်ပါ
အိမ်ပါ မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးနေကြပါတယ်” လို့ ရောက်-ရောက်ချင်း အရေး
ထကြီး တိုင်ကြလို့ တပည့်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ
တပည့်တော်အကြံပေးတဲ့အတိုင်း ကုလားတွေကို ဘေးကင်းရာပို့ပြီး အစာ
ရေစာ ထောက်ပံ့ထားလို့ အားလုံး ပြေလည်သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ပြန်တန်ဆာဆွေမျိုးများလဲ ကျန်းကုန်း ရဟန်းအမများလိုဘဲ
ရင်းနှီးတဲ့ဆွေမျိုးတွေလို ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်သွားတိုင်း
ပြန်တန်ဆာဟာ မဝင်မကောင်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါလောက်ရင်းနှီး
ကြပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာ့အလုပ်က ပခာနဲဖြစ်တော့ “ပျော်ရာ
မခန့်ရ တော်ရာနေရမယ်” ဆိုတဲ့ ဥပဒေအတိုင်း ရွှေမန်းသို့ မြန်းကြွခဲ့ရ
ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တချို့ ကိုယ်တော်များဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဒကာ - ဒကာမ
တွေနဲ့ ဆက်ဆံရင်းနှီးတဲ့အခါ လောကုတ်ပျူငှါ များသလိုဖြစ်နေတတ်
ပါတယ်။ ကိုယ်တော်က အဲဒီလိုမဖြစ်ဘဲရန် သတိထားရဲ့လား။

တပည့်တော် ။ ။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ရဲ့ မျိုးရိုးဇာတိကို ပြန်ပြီး
စဉ်းစားပါ။ တပည့်တော်အမျိုးလဲ အဖေဘက်က ဘုရင့်လက်ထက်မှစ၍
သူကြီးမျိုးဖြစ်တဲ့အပြင် ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာအမျိုးလဲဖြစ်ပါတယ်။
အမွေဘက်ကတော့ ယခုအထိ ပြည့်စုံတဲ့ဘုရားကျောင်းဒကာ ဒကာမများ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အထက်အညာမှာနေနေ အောက်အကြွေသို့ရောက်
ရောက် တွေ့ကြုံရတဲ့နေ့ရှင် ဘုရားဒကာ - ကျောင်းဒကာ၊ ဘုရားအမ -
ကျောင်းအမတွေကို အထင်ကြီးနေတဲ့ မလိုပါဘုရား။ တပည့်တော်က
သူတို့ထက် ပိဋကစာပေပညာတောင် သာနေတာဖြစ်လို့ အမြော်အမြင်
အယူအဆလဲ တပည့်တော်ကပိုပြီး မြင့်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က
တပည့်တော်ကို အထင်မသေးတဲ့အပြင် အားကိုးလောက်သော သွေးသား
တပါးလို့ မြင်နေကြပါတယ်။ လောကုတ်ပျူငှါ လုပ်စရာမလိုပါဘူး။
ဒ်ပေမဲ့ မိမိနေရာ ရောက်လာတဲ့အခါတော့ သူတို့ကို သွေးသားလိုဘဲ
စောင့်ရှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အထက်အညာမှာရော အောက်အကြွေမှာရော နေရှင်ဖြစ်သူတွေ
ကိုယ့်အမျိုးထက် မသာဘူးလို့ ယူဆသလား။

တပည့်တော်။ ။ လိုရင်းဖြစ်တဲ့ ဘုရားဒကာ - ကျောင်းဒကာဖြစ်ခြင်း၊ လူကြီး
လူကောင်း သိက္ခာရှိခြင်းမှာ မသာကြဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ နေပေါမူ
ကတော့ မြို့က အလုပ်အကိုင်ကြီးလို့ ပို၍ပေါမုန်း သိပါတယ်။ ရုပ်ရေ
အဆင်း အဝတ်အစား အနေအထိုင်ချင်းလဲ မြို့ကသာပါတယ်။ မြို့ချင်း
တူပြန်ယင်လဲ အရာရာ အောက်မြို့တွေက သာတာများပါတယ်။ မြန်မာ
နိုင်ငံနဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့ နေရှင်ချင်းနှိုင်းစာယင်လဲ အလုပ်အကိုင်ကြီးတဲ့
နိုင်ငံကြီးတွေကသာပါတယ်။ ဗဟုသုတအရာမှာလဲ နိုင်ငံကြီးတွေကသာပြန်
တာပဲ။ ဒီလို သာတာတွေကို တပည့်တော်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လဲ
အရည်အချင်း သမာဓိသိက္ခာနဲ့ အမြော်အမြင်ပညာတော့ မသာပါဘူး။
သတ္တိဗျတ္တိမှာလဲ မသာနိုင်ပါ။ သက်နက်ချင်း လူဦးရေချင်းသာ မကွာယင်
တပည့်တော်တို့ ဗမာတွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ပါဘူး။ ယခုတော့
အခြေခံကကွာနေလွန်းလို့ လျော့နေရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို ယူဆယင်တော့ ကိုယ်တော့်အထင်ဟာ ဇာနည်မှန်ကျပါတယ်။
တပည့်တော်က ကိုယ်တော်ဟာ အကြောင်းမဲ့အသင်ကြီးပြီး “ကိုယ့်ဒါးချဉ်
ကိုယ်ချဉ်နေတာလား” လို့ ပါ။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ပိဋကတရားတော်ဟာ ဘယ်
လောက်လမ်းမှန်ကျအောင် ညွှန်ပြနိုင်တယ်ဆိုတာရယ်၊ တမလွန်ဘဝတွေ
ကို ပြေး၍ကြည့်သလို သိအောင် ညွှန်ပြနိုင်တယ် ဆိုတာရယ်၊ လောက
ကြီးမှာ ချုပ်နာမ်မှတပါး ဘာမှမရှိဘူးလို့ ကောက်ချက်ချ၍ ပြနိုင်တယ်
ဆိုတာရယ် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်ပြီး (မပြနိုင်ဘူးလို့) ငြင်းရဲ
ယင် ငြင်းစမ်းပါ။ ဒါလောက်အတွင်းကျကျ တရားလက်ကိုင်ရအောင်
လေ့လာပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ယင် ကိုယ်ကိုယ်ကိုလဲ အသင်မကြီး၊ ဘာမှလဲ
အထင်မကြီးပါဘူး။ ဘယ်နေရာမှလဲ သတ္တိမကြောင့်ဘူးဆိုတာ စွဲစွဲမြဲမြဲ
မှတ်လိုက်ပါဘုရား။ ဒီတော့ တပည့်တော်က အမျိုးကို အရမ်းမဲ့အထင်ကြီး
နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကဲကဲ ကျေနပ်ပါတယ်ကိုယ်တော်၊ မန္တလေးရောက်တော့ စာကို
ဆက်ပို့ချရာမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ စာကိုလဲ ဆက်ချရပါတယ်။ အတော်ကလေးကြာတော့
ညီကိုရင် ရဟန်းခံပေးဘို့ရာ ကျွန်းကျွန်းက ဒကာမကြီး ဒေါ်လှခင်နဲ့
“အမလေး” လို့ ခေါ်ကြတဲ့ သွီးအကြီးရယ်၊ “သခင်ဟိန်” လို့ ခေါ်ကြတဲ့

သားတယောက်ရယ် ရောက်လာကြပါတယ်။ ရန်ကုန် ဗဟန်းက ဒေါ်ဝံသီ
တို့လဲ စစ်ကိုင်းဘက် သီလရှင်များ၏ စီစဉ်ချက်အရ အဘူစပ်ပြီး ရဟန်းခံ
ရအောင် ရောက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရဟန်းခံကိစ္စအတွက် ရဟန်းလောင်းဘို့ ပစ္စည်းတွေက ကိုယ်တော်
ရဟန်းခံတုန်းကလို ကျမ်းစာအုပ်တွေ များများဟုတ်ရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘာဟုတ်လိမ့်မှာတုန်း၊ စာအုပ်က ပြည့်စုံပြီးဖြစ်လို့ စာဘီဗီ
သာ စာအုပ်နဲ့နဲ့ ပါပါတယ်။ ကျန်ပစ္စည်းတွေက “ပိုးကော်ဇောက်
တရာတန်၊ သားမွေးစောင်က တရာဟနဲ့ ခြင်ထောင် - ခေါင်းအုံး -
ယူနီဖောင်းသေတ္တာ” စသော ပစ္စည်းတွေဖြစ်ပါတယ်။ ကော်ဇော-စောင်-
သေတ္တာဝယ်တာကို သီလရှင်များ ဝယ်ပြီးမှသိပါတယ်။ ဆွမ်းစားပင်လို့
ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ကကြွလာတဲ့ သံဃာတော်နှစ်ရာလူတို့ မောဂ္ဂဋ္ဌာန်နိဿယ
အတွဲ (၁) ကိုတော့ ဆရာတော်အလိုကျ ဘပည့်တော် စီမံလိုက်ပါတယ်။
(ဆရာတော်က တခါတည်း အုပ်ကြီးမတတ်နိုင်လို့ ပဌမအုပ်အသေးစား
ခွဲပြီးရိုက်ရပါတယ်။ တအုပ်မှ တကျပ် ကျပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကော်ဇောကြီး စောင်ကြီးတွေဟာ ကိုယ်တော့်ဝါဒနဲ့ ကိုက်ညီ
ရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘယ်ကိုက်ညီမှာတုန်း၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ ရဟန်းခံကိစ္စ၌ တရား
ဟောတဲ့အခါ ‘ရဟန်းကလေးဆိုတာ သစ်ပင်နဲ့ တူတယ်။ သစ်ပင်ကလေး
ဟာ ရေမရှိယင်လဲ ခြောက်ပြီးသေတတ်တယ်၊ ရေများယင်လဲ အအေးမိ
ပြီးသေတတ်တယ်။ ရဟန်းဒကာ- ရဟန်းအမဆိုတာ သစ်ပင်စိုက်တဲ့သူနဲ့
တူတယ်။ ကိုယ့်သစ်ပင်ကို သတိထားပြီးစိုက်ရတယ်။ လုံးလုံး အထောက်
အပံ့မရှိခြင်းဟာ ရေမလောင်းဘဲထားတာနဲ့ တူတယ်။ သိပ်ငြီးထောက်ပုံ
လှူဒါန်းတာဟာ ရေအလောင်းများတာနဲ့ တူတယ်’ လို့ ဟောလိုက်
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော့်ညီရဟန်းမှာတော့ အဲဒီလို ပစ္စည်းကောင်းတွေကြောင့်
အအေးမမိဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ အအေးမိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ နောက်တော့ လူထွက်တာ
ပါဘဲ။ တပည့်တော်ညီက နဂိုရ်က အလွန်သွက်ပါတယ်။ လူလဲသွက်တယ်၊
ရှင်လဲသွက်တယ်၊ အသံလဲကောင်းတယ်။ အဲဒီလို သွက်လွန်းလို့ တပည့်

တော် မနှစ်သက်ပါဘူး။ တပည့်တော်က တည်တည်မူသဘောကျတာပါ။
သူ့ရဲ့ ရဟန်းအမသွီးတွေက ပြောကြပါတယ်။ နောင်တော်နဲ့ ညီတော်
ဟာနဲ့နဲ့ဘဲကွာတယ်။ နောင်တော်က ဘာကိစ္စမဆို စားတာသောက်တာ
မှစ၍ အချိန်နာရီဘိက္ခုမရှိကြပါတယ်။ ညီတော်က ဘာကိစ္စမဆို အချိန်
နာရီဘိက္ခုမရှိဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဥပဇ္ဈာန်ကို
အလွန်ကျေနပ်ကြပါတယ်။ ဘပည့်တော်က သူ့စိတ်ဟာ လူ့ဘက်မှာ
တော့ အသုံးကျပါလိမ့်မယ်။ သာသနာတော်နဲ့ တော့ မသင့်လျော်ဘူး
ထင်လို့ ကိုရင်ဘဝ ၁၈ နှစ်သားလောက်က “မင်း လူထွက်ပါလား၊
လူထွက်ပြီး ဒကာကြီးနဲ့ အတူ အလုပ်လုပ်ယင် အောက်မကျပါဘူး” လို့
ပြောခဲ့ဘူး ပါတယ်။ သူက တပည့်တော် ကွယ်ရာမှာ ပြောပါသတဲ့။
“ဒါလောက် လူထွက်စေချင်ယင် ရဟန်းဖြစ်ပြီးမှထွက်မယ်” လို့ ပြောပါ
သတဲ့။ စိတ်သဘောထားချင်းက အဲဒီလောက်မတူတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကိုယ်တော် ညီဟာ ဉာဏ်တော့ အင်မတန်တော်တဲ့သူပါဘဲ၊
ကိုယ်တော် အောက် မလျော့ပါဘူး၊ သာယာတောင် သာမှာပါ။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ်တော်လိုသမာဓိမရှိလို့ ကိုယ်တော် လိုမဖြစ်တာထင်တယ်။ ကိုယ်တော်
ကလဲ သာသနာတော်မှာပျော်အောင် ချော့မှမထားဘဲကိုး။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်ကို အလွန်
လေးစားပါတယ်။ ဒီဘဝမှာ တရားကျင့်ပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ဖြန့်ငြိန်ရလိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တမျိုး၊ ဆုတမျိုးမျိုးမှန်းပြီး တကယ့်စိတ်ထားဖြင့် ပါရမီပြည့်နေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တမျိုး ဤ ၂ မျိုးသာ သာသနာတော်မှာ နေထိုင်တယ်လို့ ယူဆ
ပါတယ်။ ဒီလိုရည်ရွယ်ချက် မရှိတဲ့သူဟာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာတတ်ရုံဖြင့်
သာသနာ့ဘောင်မှာ မနေထိုင်ပါဘူး။ အစားအနေချောင်လို့ ဝင်လာ
တဲ့သူ ဂုဏ်လာဘ်မြှော်၍ ဝင်လာတဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ သာသနာ
တော်နဲ့ လားလားမှမထိုက်ပါ။ ဒီဘဝ ချောင်လေသမျှ နောင်ဘဝမှာ
ကြပ်၍ သေချာပါတယ်။ ဗဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကလဲ “ ရှင်ချောင်
သေကြပ်၊ ရှင်ကြပ် သေချောင် ” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့်
တပည့်တော်ရဲ့ ညီကို သံသရာမှာ အသေမကြပ်စေလိုတဲ့ အတွက်ကြောင့်
၎င်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ အမျိုးထဲက သာသနာမှာ အချောင်ဝင်နေတယ်လို့
ထင်မာစိုးတဲ့အတွက်ကြောင့်၎င်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ ညီအရင်းကို လူထွက်ခိုင်း
ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီဝါမှာ ကိုယ်တော် အတွက် ဆယ်ဝါရတော့မယ်၊ ကိုယ်တော် ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဘာကို အထူးလုပ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ညီရဟန်းခံတုန်းက စုပေါင်းရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကြည့်ယင် တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး မကောင်းသေးကြောင်းကို တွေ့ရပါလိမ့် မယ်၊ ပိန်ရုံတွင်မက အသားအရေတွေ ခြောက်နေပါတယ်၊ အသားအရေ ခြောက်ရုံတွင်မက ထုံတုန်တုန်ရောင်လဲ မပျောက်သေးဘဲ အားနဲ့နေပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် အများက “သိပ်အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ထင်ကြ ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလိုထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မသေခင် ငါရဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်ကလေးများ ကျန်တန်သမျှ ကျန်ရစ်အောင် “သပြီဟ်ဘာသာဋီကာ” ကို စပြီးရေးပါတယ်၊ နေ့စဉ်လိုလို လမ်းလျှောက် နှုတ်လဲ အထူးကြိုးစားပါတယ်၊ တခါတရံ ညနေ ၃ နာရီအချိန်လောက် အဘယာရာမတိုက်ကထွက်ပြီး နန်းမြို့ကျုံး အနောက်မင်္ဂလာတံခါးနား ရောက်အောင်လျှောက်ပြီးမှ မြစ်ဆိပ်ကလွည့်ပြီး ပြန်လာပါတယ်၊ အမှန် ကတော့ အားသိပ်မရှိဘဲနဲ့ ဒါလောက် လမ်းလျှောက်တာ နည်းလမ်း မှန်ဟန်မတူပါဘူး၊ ရောဂါရဲ့ အကြောင်းရင်းက ညောင်းတာကိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အားနဲ့တဲ့ရောဂါပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ကို အမရပူရ ရဟန်းအမကလဲ တလ(၁၀)ထောက်ပံ့ တယ်ဆို၊ အောက်ပြည်က ကြည်ညိုသူတွေလဲ အတော်ရှိနေပြီဖြစ်တော့ အားရှိတဲ့ ဆေးဝါးဓာတ်စာ မစားရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီခေတ်က ယခုလို အားရှိစေနိုင်တဲ့ဆေးလဲ မပေါ်သေးပါ ဘူး၊ စတုမဂ္ဂဆေးဟာ အားရှိစေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပေါ်စရာပစ္စည်း မရှိပါဘူး၊ အလိုက်သိစွာ လှမ်းလှမ်း မရှိပါဘူး၊ ရဟန်းအမက လစာ ထောက်ပံ့တဲ့(၁၀)ကတော့ နွားနို့ သောက်ဘို့-ရှာလပတ်ရည်သောက်ဘို့ လောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ သူတို့ဆီကို ယခုအထိ တောင်းလေ့မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကြည်ညိုတဲ့သူတွေကို တောင်းကောင်းတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ဆွေမျိုးမတော်သူတို့က “ အလိုရှိတာ တောင်းပါ ” လို့ ဖိတ်မန်မှုမရှိလျှင် အဖိုးမဘန်သောရှေ့ကိုမျှ မတောင်းကောင်းဘူးဆိုတာ အရှင်ဘုရားလဲ သိမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို မဖိတ်မန်သူ့ထံ တောင်းလို့ရတော့ ဘာအပြစ်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တောင်းလျှင် အာပတ်သင့်တယ်၊ ရတော့လဲ အာပတ်သင့် တယ်၊ သုံးတိုင်းသုံးတိုင်းလဲ အာပတ်သင့်တာပါပဲ၊ အခြားရဟန်းများက ထိုပစ္စည်းကို သုံးပြန်လျှင်လဲ သုံးစွဲသူတိုင်းမှာ အာပတ်သင့်ပါသတဲ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လူတွေက ဝိနည်းကို နားမလည်တော့လဲ မခက်တန်ဘဲနဲ့ ခက်ကုန် တာပါပဲ၊ တချို့ ကိုယ်တော်များကလဲ ဝိနည်းတော်နဲ့ အပ်သည့်ဖြစ်စေ မအပ်သည့်ဖြစ်စေ တောင်းကြတာဘဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို တောင်းမှု ရမ်းမှု ဥးမလေးတော့ ဒကာ-ဒကာမတွေက တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကြီး တွေကို အထင်သေးကြတာပေါ့၊ တပည့်တော်ကလဲ ဘုန်းကြီးတွေ အထင် သေးခံရတာကို လုံးဝ မလိုလားပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကြောင့် ဝိနည်းလေးစားတဲ့ သံဃာတော်တွေ မှာ သာပြီး အနေအထိုင်ခက်ကုန်တာဘဲမဟုတ်လား၊ တချို့မှာ မတောင်း ကောင်းတဲ့ ဒကာတွေထံ ကျောင်းဆေးခက်ဘို့တောင် တောင်းကြတယ်၊ တချို့ကလဲ ကျောင်းဒကာ မှန်းသလောက်ထက် အပိုစီမံကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းကြီးတွေပါ မအပ်မရာဖြစ်ပြီး ဝိနည်းလေးစားတဲ့ ကိုယ်ခံတာများက အဲဒီကျောင်းကို မထက် မနင်းဘဲ ငြင်းတော်မူကြ၊ ဒီလိုငြင်းလို့ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့ သာသနာ့ဘေးရန်ကြီး မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်လာ တာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို ဝိနည်းတော်အရ မအပ်တဲ့ကျောင်း၊ မသုံးကောင်းတဲ့ ကျောင်းတွေကို အပ်အောင်လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အစိုးရက ကူညီလာတဲ့အခါ အားလုံး အပ်အောင်လုပ်လို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း ရှိပါတယ်၊ ရပ်ရွာလူကြီးများက နားလည်ဘို့လဲလို့ ပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာဆိုင်ရာက ပြန်သိမ်းပြီး အပ်အောင် ပြန်လှူယင် အပ်သောကျောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် မှာ ဒီအချိန်အထိ သီးခြားကျောင်းတော့ မရှိသေး ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။ရှိသော မရှိသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်ကြီးပေါ်က ထုံနာနဲ့ မတဲ့လို့ ကျောင်းဒကာကြီးများ ဥပုသ်စောင့်ဘို့ဆောက်ထားတဲ့ ဝါးကပ်

မိုးထရံကာ အသားစပေကို ဆင်းနေပါတယ်။ မကြာခင်ဘဲ ထန်းလျက် ပွဲစားကြီး ဦးဘနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ပွဲစားကြီး ဦးကံ-ဒေါ်ပွားတို့က ၅ ခန်း ၄ ခန်းလို့ ဆိုရလောက်တဲ့ ၂ ထပ်တိုက်တလုံးကို အဘယာရာမတိုက်ထဲမှာ တည်ပါတယ်။ ထိုအချိန်နဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာဘဲ ချပ်သင်းသဌေး ဦးဘတင်ရဲ့ မိခင် မှုမ့်က ဆောက်ပြီးခါစ ကျောင်းသစ်ကြီး အတွက် တပည့်တော်ကို ပင့်ပေးဖို့ ချပ်သင်းချောင် ဆရာကို တိုက်ဘွန်းပါတယ်။ ချပ်သင်းချောင် ဆရာကလဲ တပည့်တော်ကို အမကြီး တယောက်လိုဘဲ ကြည်ညိုပါတယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေပြီး တသက်လုံး ချမ်းသာမည့် လမ်းကြောင်းတွေကိုလဲ ပြောပြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က လက်မခံဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ကြည်ညိုတဲ့ ဒကာမကြီးကိုပဲပြီး တဝါလောက်တော့ နေနိုင် ပါရဲ့၊ အမြဲတော့ မနေချင်ပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီလိုတော့လဲ ဘယ် ဖြစ်မလဲဥးပွင်းလို့ ပြောပါတယ် ဒါနဲ့ မနေဖြစ်ပါဘူး၊ မနေဖြစ်ပေ မယ်လို့ မရင်းနှီးရုံသာ မရင်းနှီးတာပါ၊ ကြည်ညိုတာတော့ မပျက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘာဖြစ်လို့ မနေချင်တာတုန်း၊ အဲဒီတုန်းက နေလိုက်ယင် အစစအရာရာ ချမ်းသာမယ်ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ချမ်းသာရုံတွင် မကဘူး၊ “သဌေးကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော် ကလေး”လို့ နာမည်လဲ သိပ်ကြီးသွားမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် သိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ဗိုလ်ကောင်းရဲ့ အလုပ်ကောင်းဟာ ဆင်းရဲတဲ့ စစ်မြေပြင် မှာသာ ထင်ရှားနိုင်သလို စာချကောင်းရဲ့ အလုပ်ကောင်းဟာ စာသင် သား အများဆုံးနေရာ မန္တလေးတိုနေရာမျိုးမှာသာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်ရဲ့ မှ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာကိုပင် မြောင်းမြမှ မန္တလေးရောက်အောင် ကြံစည်သေးတယ် မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် တွက်ကိန်းနဲ့တော့ သာသနာ့အလုပ်ကို တကယ် လုပ်ချင်ယင် မန္တလေးမှာပင် နေရမှာပေါ့နော်၊ မန္တလေးက ပွဲစား ဦးကံကြီးတိုက်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော် နေတာသဲလား။

တပည့်တော်။ ။ နဂိုရံကလဲ တပည့်ကော်ကို ရည်စူးတာပါ၊ ဆရာတော်ကလဲ တပည့်တော်ကို ထားလို့ တပည့်များနဲ့ သီးခြားခွဲပြီး နေရပါတယ်။

သီးခြားလဲ ဆရာတပည့် ဆွမ်းစားကြပါတယ်၊ ကျောင်းဒကာ-ကျောင်း အမများဆီ တပည့်တော် နံနက်စာစားဖို့ ညနေကသွားပြီး ဆွမ်းဟင်း ယူထားပါတယ်။ အဲဒီ ဆွမ်းဟင်းကို ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် ငါးပိ-ငံပြာရည် ဆီတို့နဲ့ များအောင်ပွားပြီး ဆရာ တပည့် စားကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ကျောင်းမှာ သံဃာက ဘယ်လောက်ရှိတုန်း၊

တပည့်တော်။ ။ အများဆုံး ၂၁ ပါးသာ ရှိဘူးပါတယ်။ (တတိုက်လုံးမှာလဲ အများဆုံး ၅၁ ပါးသာ ရှိဘူးပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ရှိသမျှတပည့်နဲ့ အတူစားတာဘဲလား၊ ဆန် ဆီဆား စသည် တို့ကို ဘယ်လိုရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဆန်ကတော့ ဟိန်ဒကာ တိုက်အမကြီးများက ကျောင်း ခွဲသော်လဲ ခွဲပြီး ထောက်ပံ့ပါတယ်။ ဆီ စသည်ကတော့ တပည့်တော် သရိုင့်အလှူ စသည်ကလဲ ရတနသမျှ ရပါတယ်။ တပည့်များကလဲ သူတို့ အရပ်က ယူလာကြပါတယ်။ ဆီပိုလျှင် အဲဒီဆီနဲ့ ဆား-ငါးပိ-ငံပြာရည် စသည် ဖြစ်စေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က တပည့်များနဲ့ အတူစားဆိုတော့ ပိုပြီး ရင်းနှီးကြ- သြဝါဒကို နာယူကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ သိပ်တော့လဲ မဟုတ်လှပါဘူး၊ တခြားကျောင်းတွေ စာယင် တော့ တော်တယ်လို့ ဆိုရမှာထင်ပါရဲ့၊ တပည့်တော်ဝါဒက စာသင်သား တွေကို နံနက်ဆွမ်း မကျွေးနိုင်ယင်ဖြစ်စေ၊ နေ့ဆွမ်းအတွက် ကျောင်းက အကူအညီမပေးနိုင်ယင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့ဘာသာ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စားရမှာပေါ့၊ ဒီလို ငယ်စားရကတည်းက သူတို့ကိုယ်တိုင် အာပတ်သင့်မှန်း သိနေတာ ဖြစ်တော့ “တတက်စားလဲ ကြက်သွန်၊ နှစ်တက်စားလဲ ကြက်သွန်” ဆိုတာလို လက်လွန်မှုဖြင့် မဆူးဘူးဆိုပြီး အခြား အာပတ်တွေကိုပင် မစောင့်စည်းဘဲ နေကြတော့မှာပေါ့၊ ဒီလို အာပတ် ဗလပွေနဲ့ ခန့်ယင် ဘယ်မှာ အသေကောင်းတော့မှာလဲ၊ သေပြီး အပါယ် ကျရမယ်ဆိုယင် သာသနာတော် အကျိုးရပုံဟာ အပါယ် ၄ ပါးသာ ဖြစ်စေရာရှိတော့ ဘုရားရှင်၏ ရည်ရွယ်တော်မူချက်နဲ့ အဘယ်မှာ ကိုက်ညီတော့မှာလဲ။

ဒါကြောင့် စားရေးကစပြီး အာပတ် မသင့်အောင် ထိန်းပေးရမယ်လို့ စဉ်းစားပြီး နံနက်ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်း အတူစားလာခဲ့တာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုကျွေးမွေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ လွယ်ကူရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မလွယ်ကူတာမှ အလွန်ကို မလွယ်ကူတာပါဘုရား၊ တခါတော့ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ သာသနာတော်ကိုသန့်ရှင်းစွာဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြုလိုသော်လည်း ယခုလက်ရှိ ၂၀လောက်ကိုပင် အတော်ဝန်လေးနေတာ ဖြစ်တော့ သာသနာတော်တရပ်လုံးမှာ အကပ္ပိယတွေရှိမှဖြစ်မဲ့ ဒီစနစ် အတိုင်းသွားလို့တော့ “သာသနာသန့်ရှင်းအောင်ပြုဖို့ မလွယ်တော့ပါ တကား”လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလို တွေးမိတော့လဲ တပည့်တော်တို့ရဲ့ သာသနာပြုရေးဟာ အင်္ဂုလွယ်ပြီး အရှိက်ခက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့နော်၊ ဝမ်းနဲ့စရာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဝမ်းနဲ့မယ်ဆိုရင်လဲ ဝမ်းနဲ့စရာပါဘဲဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းနဲ့ ကိုင်းပမာ ဆရာ ဒကာ လက်တွဲပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဆောင်ရွက်ကြယင် တော့ ကောင်းသော သာသနာကို မြှော်မှန်းနိုင်ပါသေးတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအချိန်မှာကိုယ်တော်ဟာ (၁၁) ဝါလောက်ရှိနေပြီမို့ အသက် ၃၀ပြည့်နေပြီ၊ တခဏ်းရပ်ကြအုံးစို့နဲ့။

နိဂုံး။ ။ သုံးဆယ်တွင်းတို့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို၊ စုံတန်သမျှ၊ စုံစေ့အောင်၊ ရေးရစုပေါင်း၊ အကြောင်းကြောင်းဝယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းလှလှ၊ အသုံး ချသဖြင့်၊ လုံးဝအကျိုး၊ တဂုဏ်တိုးလည်း၊ ရှိရှိရောက်၊ အားနဲ့စွာဖြင့်၊ ခန္ဓာအတွက်၊ တိုး-မတက်ဘဲ၊ အသက်နေပုံ၊ မသေရုံသည်၊... လူ့ဘုံ ၄၁န ဝေးမည်ထင်။

၁၀။ သုံးဆယ်လွန်ကယ် သက်လေးဆယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော့်ကို အသက်မရှည်ပေဘူးလို့ အများကလဲထင် ကိုယ်တော့် ကိုယ်တိုင်လဲ ထင်နေပါလျက် အသက်ရှည်နေတာကတော့ ဘာကြောင့်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ရွေးကံဆိုတာ အလွန်လဲဆန်း - အလွန်လဲ စွမ်းပါတယ်၊ ကျန်းမာရေး လိုက်စားဘို့ရန် တပည့်တော်မှာ အသိဉာဏ်လဲမရှိသေး ပါဘူး၊ ကျန်းမာရေးကို ပြုပြင်လို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာလဲ နားမလည်သေး ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မှာ ရွေးရွေးက ပါလာတဲ့ ကံကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို လမ်းစပေါ် အောင် စီမံပေးသလိုဖြစ်နေ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဖြစ်ပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ အလံကုန်းမှာ နာမည်ထင်ရှားပြီးဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး ဥးနာယကနဲ့ မြောင်းမြ ဆရာတော်တို့မှာ သက်ရွယ်တော် တူကြပြီး အလွန်လဲ ရင်းနှီးကြပါတယ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံနေစဉ်က မြောင်းမြဆရာတော် လောင်းဆီမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးနာယကက စာတက်ဘူးလို့ အထူး လေးစားပါတယ်၊ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းက ဘုန်းကံနဲ့လို့ ဆင်းရဲ ချိန်မှာ ကူညီထောက်ပံ့ ပါတယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးနာယကက မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံတိုက်သို့ ကြွလာပါတယ်၊ ပဇ္ဇော တာရုံတိုက်မှာလဲ သံဃာ တော်တော်များနေပါပြီ၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးနာယကက ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် နေစဉ်ဘုန်းကပင် ခင်နေ ပါတယ်၊ ပဇ္ဇောတာရုံတိုက်သို့ ကြွရောက်ချိန်မှာ ရဟန်းခံပြီး ဖြစ်တဲ့ တပည့်တော်ညီက ကျွန်းကုန်းနဲ့ မြောင်းမြကို မကြာခဏ သွားပါတယ်၊ ကျွန်းကုန်း ဒကာ-ဒကာမများကလဲ ဘုန်းတော်ကြီး ကောင်းကောင်း တပါး ကိုးကွယ်ချင်ပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးနာယကကလဲ အလံကုန်း မပြန်ချင်တော့ပါဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ တပည့်တော်ညီရဲ့ ဆက်သွယ်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဘုန်းကြီးဥးနာယကကို ကျွန်းကုန်းက ပင့်ကြပါတယ်၊ ပင့်လို့ရတဲ့အခါ ဥယျာဉ်ကြီးတခုကို “ရွှေကျင်ကျောင်းသစ်”လို့ သမုတ် ပြီး ကျောင်းတိုက်တည်လိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ကျန်းမာရေးနဲ့ ဒီကျောင်းသစ်က ဘယ်လိုဆိုင်နေ သလဲ၊ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ ဆိုင်ပါသော်ကောဘုရား၊ ကျန်းမာရေးအခြေခံဟာ အဲဒီ ကျောင်းတိုက်ပေါ့။ အဲဒီကျောင်းတိုက် စတည်မိတဲ့အခါ ဒကာ-ဒကာမ တွေကလဲ တပည့်တော်ကို လာစေခွင့်၊ ဘုန်းတော်ကြီးကလဲ လာစေချင် ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တပည့်တော် သိပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ ဝာချက်စွဲကို အနားယူပြီး စာရေးချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မန္တလေး ကျောင်းတိုက်၌ ကထိန်ပြီးတဲ့အခါ လာခဲ့ပါမယ်လို့ လျှောက်လိုက် ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျောင်းသစ်ဘုန်းတော်ကြီးက သိတဲ့အခါ တပည့်တော်လာယင် အေးအေးနေရအောင် သီးခြားကျောင်းကလေး စီမံနဲ့ပဲပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ တန်ဆောင်မုန်းလ သရိုက်ကထိန်နဲ့ တိုက် ကထိန်ပြီးတော့ မန္တလေးမှ သွားပဲတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တပါးထဲလား၊ အဖေပီ ဘယ်သူပါသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပါးထဲပဲ။ ဒါကြောင့် မန္တလေးဘူတာကြီး၌ လိုက်ဦး သူများ ပြန်သွားတဲ့အခါ ရထားတို့ပေါ်မှာ တယောက်ထဲ စဉ်းစားမိ ပါတယ်။ “သေတယ်” ဆိုတာ ဒီလိုဘယောက်ထဲ သေရတာ။ သေတဲ့ သူဟာ ဘာမှ မပါတော့ဘူး။ တပည့်တော်မှာ ဟိုကျယ်စာရေးဘို့ စာအုပ်သေတ္တာနဲ့ အဝတ်သင်္ကန်း အိပ်စရာ ခြံစရာထည့်တဲ့ ဖိတ်လုံး ပါသေးရဲ့။ စားစရာလဲမပါ။ ဆာတတ်လို့ သောက်စရာတော့ ဓာတ်ဘူး ထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဘိလပ်ရေ ၂ လုံးစာပါရဲ့။ ပိုက်ဆံလဲ လုံးလုံးမပါ။ ဒီတော့ နက်ဖန်နံနက် စားရေးမှစ၍ ကြောင့်ကြသေးသလားလို့ ကိုယ် ကိုယ်ကို မေးပါတယ်။ “မကြောင့်ကြတဲ့အပြင် စိတ်ကြည်၍နေပါတယ်။ နက်ဖန်နံနက် ပြန်တန်ဆာရထားဆိုက်ယင် ပြန်တန်ဆာက လာကြိုလိမ့် မယ်။ ထိုနေရာမှာ ရက်အနည်းငယ်နေပြီး ရန်ကုန်ရောက်တော့လဲ ရန်ကုန် က ဒေါ်သက်စု၊ ဒေါ်ဂုဏ်၊ ဒေါ်ဉာဏတို့က ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်။ ရန်ကုန်မှာ ခေတ္တနားပြီးယင် ကျန်းကန်းသွားမယ်။ သခင်ဟိန်တို့က ဝါးခယ်မကို လာပြီး ကြိုကြိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုတွေပြီး မန္တလေးက အဖေပီတွေမပါဘဲ တယောက်ထဲ စိတ်အေးချမ်းနေပါတယ်။

ထို့နောက် “သေကြတယ်ဆိုတာ ဒီလိုဘဲ”လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒီဘဝက ပစ္စည်းတွေလဲ ဘာမှမယူနိုင်ဘူး၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်သူများလဲ တယောက်မှ မပါနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ကောင်းကောင်းပြုနေတဲ့သူ အတွက်တော့ ထို ကောင်းမှုတွေက ခနာက်ဘဝတွေမှာ ဆွေမျိုးအသစ်

မိတ်ဆွေအသစ်လိုဖြစ်ပြီး စားဝတ်နေရေးမှစ၍ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားသလိုဖြစ်စေတာ။ ဒီတော့ ဒီဘဝက သက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်းတွေ သံယောဇဉ်တွေကို တွယ်တနေဘို့ မလိုပါဘူး။ မိမိမှာ ကုသိုလ်ဆွေမျိုး နေ့စဉ်တိုးဘို့သာ လိုပါတယ်။ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေသူတွေလဲ သူတော် ကောင်းချည်းဖြစ်ယင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံဘို့ လမ်းစဉ်ရှိပါတယ်။ သူ့သုတ်မာ သံယောဇဉ်တွေကိုတော့ ပြန်မတွေ့လေ ကောင်းလေပေါ့။ ဤသို့ရထား ပေါ်မှာ တယောက်ထဲ အတွေးကောင်းနေတုန်းမှာ နောက်ထပ်စီးမဲ့ ခရီးသည်များ ရောက်လာတာနဲ့ အရေးကောင်း ဒိန်း-ဒေါင်းဖျက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျွန်းကျန်းရောက်တော့ ကိုယ်တော် ရဲ့ မြှော်မှန်းချက်ကိုရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ စိတ်ကူးခဲ့တာထက်ပိုပြီး ကျေနပ်ဘယ်တွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးနာယကက တပည့်တော်ကို မန္တလေး ကျောင်းသား ဘဝတန်းကထက ခင်နေတဲ့အပြင် စာမေးပွဲတွေအားလုံး ပြီးစီးနေတာကို သတင်းကြားလို့ အတော် ချမ်းသာအောင် စိစဉ်ထားပါတယ်။ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူ စာချဘုန်းတော်ကြီးကလဲ တပည့်တော်နဲ့ ပလိပ် မှာရော ပခုက္ကူမှာရော အတူနေဖြစ်တဲ့ (သုခုလပုတ္တာဆရာတော်ဖြစ်နေတဲ့) ဘုန်းတော်ကလေး ဥးကုသတဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းသစ်ဆိုင်ရာ ဒကာ- ဒကာမအားလုံးကလဲ အရေးစိုက်ကြလို့ တပည့်တော်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလွန်ချမ်းသာပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဘယ်လောက်အထိ ချမ်းသာအောင်ပြုကြလို့ ကိုယ်တော်က ကြားတဲ့သူတွေ သွားရည်ယိုသောက်အောင် ပြောနေရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ရောက်-ရောက်ချင်း တပည့်တော်နေဘို့ ကျောင်းကလေးကို တွေ့ရတော့ စိတ်ချမ်းသာလွန်းလို့ အောက်ပါ ဥဒါန်းဂါထာကို ရေးမိ ပါတယ်။ ကျောင်းကလေးက ၂ ခန်း ၃ ခန်း၊ စမြင်က အောက်အနိမ့် ၃ ခန်း ၁ ခန်း ငိုပါတယ်၊ ၃ ခန်းပတ်လည်လို့ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီ ကျောင်းကလေးမှာ ဘုန်းတော်ကလေး ဥးကုသလနဲ့ အတူ နေရပါတယ်။ ကျောင်းဘွဲ့ဂါထာကလေး ကြည့်ပါ။

သပ္ပာယော အာလယော မယံ၊ သောကရောဂံ တိကိစ္ဆယံ၊
ဂန္ထကမ္မံ ပဓာနာယ၊ သန္တော သန္တသုမာပိတော။

သန္တော-လေးပင်တိုင်တန်း၊ ဓနိလွမ်းလျက်၊ ဆန်းပြားပလေ၊ လွမ်းအားပြေ
 အောင်၊ ကြမ်းကြားလေ တညှင်းညှင်းနဲ့၊ တသင်းသင်း အေးမြပေထ
 သော၊ သန္တသုမာပိတော-မလာမိပင်၊ ဟိယခင်က၊ ကြိုတင်ကာ သူတော်
 ကောင်းတို့၊ စုပေါင်းသိုက်မြိုက်၊ ထိုက်အလိုက်ဖြင့်၊ ကတိုက်ကရိုက်ဖန်ဆင်း
 အပ်ထသော၊ မယ့် - ငါ၏။ အာလယော - ယခုလိုက်၊ ကုသိုလ်ဖန်သဖြင့်၊
 အရံသင့် အစွမ်းကုန်၊ စခန်းစံ၍၊ မန်းဘုံမေ့မျှ၊ မေ့စရာနှင့်၊ တွေ့ရပေ
 သတင်း၊ ဤ ကျောင်းကလေးသည်၊ သောကရောဂံ - သောကဗျာပါ၊
 အရာရာနဲ့၊ ခါခါပွားတိုး၊ ရောဂါမျိုးကို၊ တိကိစ္စယံ - ကုစား မေးမ၊
 ဘေး မခအောင်၊ အေးမြစေမှု၊ ကင်းအောင်ပြုလျက်၊ ဂန္ဓကမ္မ-သာသနာ
 ဝန်ထမ်း၊ ရဟန်းတို့တာ၊ ကျမ်းစာပြန့်ပွား၊ အမှုကြီးကို၊ ပစာနာယ-
 မကြောက်မရွံ့၊ နောက်မတွန့်ဘဲ၊ သက်စွန့်ကြီးကုတ်၊ အားထုတ်ခြင်းငှါ၊
 သပ္ပာယ်ော(ဝတ)-ဆေးဝါးလည်းစို့၊ ဓာတ်စာစုံသဖြင့်၊ အကုန်ဖြင့်ကြွယ်၊
 ဩော်....အပုံကြီး တင့်တယ်ပါပေစွာ တကား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ဓနိကျောင်းကလေးမှာ နေရတာနဲ့ဘဲ ကိုယ်တော်ကျန်းမာ
 ရေးက ကောင်းလာရောလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီဟာကြောင့်ချည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘုရား၊ ခန္ဓာကိုယ်
 မှာရှိတဲ့ ရုပ်အစဉ်ဟာ ကမ္မဇရုပ်စဉ်-စိတ္တဇရုပ်စဉ်-ဥတုဇရုပ်စဉ်- အာဟာ
 ရဇရုပ်စဉ်အားဖြင့် ၄ ပါးသော ရုပ်အစဉ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတာဖြစ်လို့
 စိတ်-ဥတု-အာဟာရဆိုင်ရာတွေက စုံပြီးကောင်းလို့သာ ကျန်းမာရေး
 ကောင်းတို့ ဖြစ်လာတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုကောင်းပုံလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းစားတဲ့အခါ တပည့်တော်တို့ သီးခြား
 ဓာတ်စာဖြစ်တဲ့ဟင်းတနွက် အပိုပါပါတယ်၊ အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီး အတော်
 ကြာတဲ့အခါ နေ့စဉ်မှန်မှန် အုန်းစိမ်းအရည် သောက်ရပါတယ်၊ (ဆောင်း
 အခါမှာ အုန်းရည်နဲ့ သင့်မြတ်တယ်ဆိုတာကို ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဘူး
 နေပါတယ်၊) နေ့ဆွမ်းလဲ သင့်မြတ်တဲ့ဟင်းကိုရွေးပြီး စားနိုင်ပါတယ်၊
 ဟင်းတွေကများတော့ ရွေးချယ်လို့ရပါတယ်၊ နွားနို့လဲ ကောင်းကောင်း
 စစ်စစ် သောက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို ကောင်းသောအစာတွေကို များများစားတဲ့အခါ အဝာ
 ကြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ကမ္မဇဝမ်းမီးက အလွန်ကောင်းပါတယ်၊
 နေ့ဆွမ်းစား နွားနို့သောက်ပြီးနောက် ရေချိုး၍ နာရီဝက်ခန့် အိပ်လိုက်
 တဲ့အခါမှာ ဝမ်းလျှံ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိသွားပါတယ်၊ ညနေ
 ကျွဲတော့ ဆာလာပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ “ဝင်တို”လို့ ခေါ်တဲ့ ဘိလပ်ရည်
 အကောင်းစားကို သောက်ရပါတယ်၊ အဲဒီဘုန်းက တလုံးမှ ၆ ပြားပေးရ
 ပါတယ်၊ မြို့မှာတော့ တပဲပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ စာသင်သားဘဝမှစ၍ စာချဘုန်းကြီး
 ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အားနဲ့နေတာဟာ အားရှိတဲ့အာမာရကို မစား
 ရလို့ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ စာသင်သားအများနဲ့ စာချဘုန်းကြီးအများမှာ
 ဖြစ်တဲ့ဆရာဂါဟာ အာဟာရချို့တဲ့မှုကစပြီး ဖြစ်ရတာ များပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ အာဟာရဇရုပ် တိုးတက်ဖို့ကတော့
 သေချာနေပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အောက်ပြည်ဥတုဟာ မိုဆ်းများလွန်းတဲ့အချိန်
 မှတပါး ကျန်အချိန်မှာ အညာ အလယ်ပိုင်းဥတုထက် သာပါတယ်၊ တပည့်
 တော်ရောက်တဲ့ ဆောင်းတွင်းမှာ မန္တလေးဥတုလောက် မအေးပါဘူး၊
 ဒါကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဝယ် ဥတုဇရုပ် တိုးတက်ဖို့ရာလဲ
 အခြေခံနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း-စိတ္တဇရုပ် တိုးတက်ဖို့ရန် စိတ်ချမ်းသာမှုကတော့ ကျောင်း
 ကလေးရော - ဓာတ်စာ ဆေးငါးရော - အစာ အာဟာရတွေရော စုံပြီး
 ကောင်းနိုင်တဲ့အပြင်၊ ကြည်ညိုကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ပြုစု ယူမှုကို
 ခံရပြန်တော့ ကိုယ်တော်ကတော့ အပုံကြီးတက်လာပြီလို့ ဆိုရမှာပဲနော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ဥပုသ်နေ့မှာဆိုယင် ဥပုသ်စောင့်ကြ၊ အခြား
 နေ့မှာလဲ ညနေစာထမင်းစားပြီးယင် ဒကာမကြီး စတင်တော်များများ
 ဩဝါဒကား နာယူကြနဲ့၊ သူတို့လဲ ပျော်ကြ- တပည့်တော်လဲ စိတ်
 ချမ်းသာခွင့် ရပါတယ်၊ ဒီတော့ စိတ္တဇရုပ်များလဲ မထင်မရှား တိုးနေပါ
 လိမ့်မယ်ဆိုတာ မှန်းဆ သိနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီမှာနေတာ ဘယ်သောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ငှ လကျော်ကျော် ကြာပါတယ်။ အဲဒီအတွင်းမှာ သရိုက်က ဆွေမျိုးများနှင့်စပ်ပြီး ထူးဆန်းသော မှတ်စရာတခု ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ နေဆွမ်းစားပြီး ရေချိုး၊ ရေချိုးပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ပါတယ်။ စောင်းပြီး အိပ်မယျှော့တယျှော့ အချိန်မှာ သရိုက်မှာ လူစု လူဝေးနဲ့ အသုဘချတဲ့အခါ ငိုတဲ့အသံမျိုးကို ကြားပေါ်တယ်။ နှမ အရင်းလဲ တပည့်တော်မလာခင် မီးဖွား၍ အားနဲ့နေတယ်ဆိုတာလဲ သိခဲ့ ပါတယ်။ ကြားရတဲ့အသံက အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ် ကြားရသလိုလို ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ နှမအဘွက် မိုးရိမ်လိုက်ပါတယ်။ ပြန်သွားဘဲ အခါ “နှမ ဆုံးပြီ” ဆိုတာ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီဖြစ်ပုံက အဆန်းသားဘဲနော်၊ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုထင်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်လိုမှ သေသေချာချာ မထင်တတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာ ကတော့ “မိမိကို စောင့်ရှောက်တဲ့နတ်များက ဆောင်ပြဟန်တူပါရဲ့” လို့ တွေးရုံဘဲ တွေးတတ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကျွန်းကုန်းမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနေတုန်း မြောင်းမြဆရာ့ ဆီတော့ မရောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ကျွန်းကုန်းဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူ ရောက်ပါတယ်။ ဆရာ့ဆီ ရောက်တော့လဲ တပည့်တော်က သဂြိုဟ်ဘာသာဦးကာ ရေးနေတာပါ။ ဆရာက “ဘာရေးတာတုန်း” လို့ မေးပါတယ်။ သဂြိုဟ်အဖွင့် ရေးနေပါ တယ်လို့ လျှောက်တော့ “နင့်ဟာ—ဟုတ်မှာလားဟာ” တဲ့။ ဆရာဆိုတာ တပည့်ကို အထင်ကြီးလေ့ မရှိပါဘူး။ နဂိုရ် ထင်ရှားနေတဲ့ အဖွင့်ကျမ်း များကို ညွှန်ပြပြီး “အဲဒီလောက်ကောင်းအောင် ရေးနိုင်မှာလား” လို့ မေးပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ “အဲဒီလောက်သာ ကောင်းမှာဖြစ်ဖို့ ဘယ်ရေးမှာလဲဘုရား” လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကျွန်းကုန်းမှာ ငှ လကျော်လောက်နေပြီး ပြန်သွားတော့ အခြား မိတ်ဆွေများက ဘယ်လို ပြောကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးမေဃိယ (သကျသီဟ မွေ့စရိယ) က “ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အတော် ကောင်းလာတယ်” လို့ ပြောပါ

တယ်၊ (ထို ဘုန်းတော်ကြီးက အဘယာရာမ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သုဝဏ္ဏဝတီတိုက်ကျောင်းမှာ ဆရာတော်ကထားခဲ့လို့ နေရစ် ခဲ့ရပါတယ်။ တပည့်တော်နဲ့ အလွန် ရင်းနှီးပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်းကုန်းမှာ ငှ လကျော်လောက် စာရေးယင်း အနားယူရတာဟာ ကျေးဇူးရှိတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ကျေးဇူးရှိတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ အဲဒီကပြန်မှ မိမိ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းမှုဟာ ဘာရောဂါမှ မဟုတ်ဘူး၊ အာဟာရချို့တဲ့ လွန်းလို့ ဖြစ်ရတဲ့ရောဂါဆိုတာ နားလည်လာပါတယ်။ ထိုမျှလောက် ခံနိုင် တာလဲ နွားနို့ ကလေး မှန်မှန်သောက်ရသေးလို့ ခံနိုင်တာပါ။ ဒါ့ကြောင့် နွားနို့ မှန်မှန်သောက်နိုင်လောက်အောင် ထောက်ပံ့နေတဲ့ ရဟန်းအမ ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာသနာပြုသို့ အသက်ကို ဒါလောက်ဆက်ပေးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးနာယကကိုဝင်း၊ ကျွန်းကုန်း ဒကာ ဒကာမများကိုဝင်း၊ ကျေးဇူးမတင် ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်နှယ်မေးပါလိမ့်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် မန္တလေးကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါ အောက်ပါ နှစ်ဂါထာကို ကျွန်းကုန်း ဘုန်းတော်ကြီးထံ ရေးလိုက်ပါတယ်။

အဝသိမှ စတုမ္မာသံ၊ ထေရုတ္တယံ သုနိဿိယ၊
သစေ ဒေါသောတ္ထိ အညောညံ၊ တံ ခမဿု အသေသကံ။

ဆိုလိုရင်းက—မထေရ်ဖြစ်ရဲ့ အရိပ်ကို မှီခို၍ ငှ လလောက်နေခဲ့ရပါကယ်ဘုရား၊ အဲဒီ နေတဲ့အတွင်းမှာ အချင်းချင်း အပြစ်ရှိယင် သည်းခံတော်မူပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တဂါထာကတော့ကော။

အဝိယုတ္တေ ဝိယောဂေန၊ သောကသလ္လသမပ္ပိတော၊
သဒါသဗ္ဗံ သရန္တော၊ ပုရိ မန္တလ မာဂတော။

အဝိယုတ္တေ— အမြဲမကွာ၊ မခွဲခွါဘဲ၊ နွဲ့ကာအတူ၊ နေထိုက်တဲ့သူတွေကို၊ ဝိယောဂေန—မလဲသာလဲသာ၊ ခွဲခွါခဲ့ရပါသောကြောင့်၊ သောကသလ္လ သမပ္ပိတော—ရင်တဒိတ်ဒိတ် မရှည်စိတ်ဖြင့် ကြိတ်ကာအနိုင်.... မှိုင်တညီးညီး၊ သောကတည်းဟူသော ပြောငဲ့ကြီးက၊ တဖြောင့်တည်း စူးဝင်အပ်သည်

ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗ-အောက်မေ့ဘွယ်ရာ အဖြာဖြာကို၊ သဒါသန္ဓေ၁၀- မပြတ်
တသ၊ အမှတ်ရလျက်သာလျှင်၊ ပုရိမန္တလံ-ဖုံတောကထူ၊ လေ နေပူကြောင့်၊
အသုရကယ်၊ ဘုံနယ်တမျှ၊ မြန်မာ့ကြဌန်း၊ နေပြည်မန်းသို့၊ အာဂတော-
လဆုတ် ၄ ရက်၊ နေခြည်တက်၌၊ ရွှေစကြာမြန်း.... အလွမ်း၊ မပျောက်
တပျောက်၊ တစခန်းထောက်၍၊ လှမ်းရောက်ခဲ့ရပါတော့သတည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မန္တလေးရောက်တော့ ဘာလုပ်ရတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဘုရား၊ စာလဲချ စာလဲရေးပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို စာချ စာရေးတော့ ကျန်းမာရေးက ဘယ်လိုနေတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးကရလာတဲ့ ကျန်းမာရေးက တိုးထဲမတိုး၊ ဆုတ်လဲ
မဆုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကို တမင်ပြုပြင်ယူယင် ရနိုင်တယ်လို့
နားလည်သတဲ့အခါ ကျန်းမာရေး ရော့မသွားအောင် စွမ်းနိုင်သမျှ
စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာက မပြီးသေးဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။မန္တလေးပြန်ရောက်ပြီး အတော်ကြာတော့ ပြီးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တာကိုယ် သဘောကျရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။စာအုပ်ကသိပ်ကြီးနေတော့ သဘောမကျတဲ့အပြင် စိတ်ပျက်
နေပါတယ်။ အဲဒီအထိုင်းသာ ရိုက်ရမယ်ဆိုယင် ၂ အုပ်ခွဲရပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်လိုစီစဉ်သလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ အဲဒီ အချိန်မှာ သက္ကတဆိုင်ရာလဲ အတော်ဖတ်ပြီးပါပြီ၊
အင်္ဂလိပ်စာလဲ နဲ့ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ပါဠိအဋ္ဌကထာရေးပုံ-ဋီကာများရေးပုံနဲ့
ထိုသက္ကတအင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ ရေးပုံကို စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ ရေးသားပုံချင်း
အတော်တူပါတယ်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်-သက္ကတစာအုပ်များက ပုံနှိပ်ရာ၌
အပြတ်အတောက် အလွန်ကောင်းပါတယ်။ လွယ်တာသန့်သန့် လေးနက်
တာ သန့်သန့် ခွဲခြား စီစဉ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်များ ရေးသားပုံ
ရိုက်နှိပ်ပုံ အားလုံးကံခြုံပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါ တပည့်တော်ရဲ့ ကျမ်းစာ
အတွက် ဉာဏ်အလင်းရောင် ရလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာ
ဋီကာ အကျယ်ကြီးထဲမှ နိဿယနှင့် လွယ်ကူသော အဓိပ္ပါယ်သရုပ်ခွဲတို့ကို
သီးခြားခွဲထုတ်၍ “အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စာအုပ်လုပ်လိုက်

ပါတယ်။ ထို့နောက် ဝီထီနှင့် ၃ ချက်စု အဓိပ္ပါယ်များကိုလဲ ခွဲထုတ်၍
စာတအုပ်လုပ်ပါတယ်။ ထိုသို့ စာအုပ်ခွဲထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ သင်္ဂြိုဟ်
ဘာသာဋီကာအတွက် လေးနက်သော အဓိပ္ပါယ်များချည်း ကျန်သော
ကြောင့် တအုပ်ထည်းဖြင့် ပြီးနိုင်လောက်အောင် အဆင်သင့်ဖြစ်လာပါ
တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့အလုပ်က ကံရော-ဉာဏ်ရော-ဝီရိယရော အတော်စုံလို့
အထမြောက်တာဘဲနော်၊ သက္ကတတို့ အင်္ဂလိပ်တို့ မဖတ်ဘူးယင် ဒီအကြံ
မျိုး ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ကံကောင်းတဲ့အတွက် သက္ကတကိုလေ့လာ
ခွင့် ကြုံရ-အင်္ဂလိပ်ကိုလဲ ဆားမြီးသလို ပြီးခွင့်ကြုံတော့ဘဲ၊ အဲဒီကံကိုက
ကိုယ်တော့အတွက် အဖိုးတန်ပါတယ်။ အဲဒီကံအရင်းခံပြီး ဉာဏ် ဝီရိယ
စိုက်လိုက်တော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကျယ်ဝန်းနေတဲ့
စာအုပ်ကြီးဟာ စိတ်ကျေနပ်စရာ ဖြစ်လာတာဘဲနော်။

ဘပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ နဂိုရ်အတိုင်းသာ အလွယ်ရော-အခက်ပါ
စုပေါင်းပြီး စာအုပ်ရိုက်မယ်ဆိုယင် အခြေမရသေးသူများလဲ အခက်တွေ
အကြားမှာ မိမိတို့နဲ့ ဆိုင်တဲ့ နိဿယအဓိပ္ပါယ်ကို ရွေးချယ်နိုင်ဖို့ မလွယ်
ပါဘူး၊ အခြေရပြီးသူများအတွက်ကို နိဿယနဲ့ သရုပ်အဓိပ္ပါယ်များလဲ
အပိုဘဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်ကြီး ၂ အုပ်စာလောက် များပြား
နေတဲ့အတွက် အလွယ်နဲ့ အခက်ကိုခွဲ၍ အကြံကောင်းရတာကိုက ဆရာ
ကောင်းများအသံမှ နည်းခံခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးကြီးကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို ၃ ကျမ်းခွဲပြီးတဲ့အခါ တခါတည်း ရိုက်နှိပ်ရလား။

ဘပည့်တော်။ ။မရိုက်သေးပါဘူးဘုရား၊ တိုက်အမကြီးနဲ့ ဖခင်ဒကာကြီးက
ရတနာ ၃ ပါးရဲ့ ဂုဏ်တော်ကို ကျကျနန သိချင်ပါတယ်လို့ ဆိုတဲ့အတွက်
ရတနာဂုဏ်ရည်ကို ရေးရပါသေးတယ်။ အဲဒီ ရတနာဂုဏ်ရည်ပြီးတဲ့အခါ
ရေးဦးစွာ ရတနာ ၃ ပါးကို ဥူးထိပ်ထားရာရောက်အောင် ရတနာဂုဏ်
ရည်ကို ရိုက်နှိပ်စေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ရတနာဂုဏ်ရည်ကို ရိုက်နှိပ်တော့ ဝေ ဘယ်ကရသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ “ရတနာဂုဏ်ရည်ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေးရိုက်မယ်” လို့ စပ်မိ
စပ်ရာပြောတော့ ဟိုကဒီက ၅ ကျပ်စီ တဆယ်စီထည့်ကြလို့ ၂၅ ဝိလောက်
ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က အလှူခံတာလား။

ဘပည့်တော်။ ။ အလှူမခံပါဘူး၊ သူတို့ထည့်ထားတဲ့ငွေအလိုက် စာအုပ်ရမယ်လို့ တော့ ပြောပါတယ်။ တအုပ်မှ ၅ မှူး (ပြားငါးဆယ်) လောက်မှန်းပြီး၊ ငါးကျပ်ထည့်ထားတဲ့သူမှာ ၁၀ အုပ် ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာအုပ်က ဘယ်လောက်ရှိကတုန်း၊ အဲဒီ ၂၅ ဝိနဲ့ လောက်ရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘယ်လောက်မှာတုန်း၊ စာအုပ်က တထောင် ရှိကတယ်၊ အားလုံး ၃၅ ဝိကျပါတယ်။ တပည့်တော်မှာ ငွေမရှိပါဘူး၊ နှာအနီ ရှာလပယ် ရည် သောက်တို့ တလတဆယ်တန် အပ်သောပစ္စည်းတော့ ကပ္ပိယဆီမှာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ငွေမရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ညီကလူမထွက်သေးပါဘူး၊ သူ့ရဟန်းခံတုန်းက သူ့ရဟန်းအမများလှူထားတဲ့ စာဘိဒိုကို အလှူပေးမှုအကိုတယောက်အား အယူခိုင်းပြီး သိုဘိဒိုထဲမှ ရတဲ့ငွေပါ ပေါင်း ၃၅ ဝိ ပြည့်ပါတယ်။ စာအုပ် ပြီးတဲ့အခါ စာအုပ် ၅၀၀ ကိုတော့ အလှူရှင်များကိုပေးပြီး၊ ကျန်တဲ့ ငါးရာတော့ ညီကစီမံလို့ ထိုက်တန်သလောက် ငွေဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော့်မှာ ပဌမဆုံးစာအုပ်ကလေးကိုတောင် ရိုက်ဖြစ်အောင် အတော်ကြိုးစားရတယ်နော်၊ ကိုယ်တော့်ရဟန်းအမများ အောက်ပြေက ကြည်ညိုသူတို့က တာဝန်မယူကြဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ အဲဒီ စာအုပ်ကလေးရိုက်ခါနီးမှာ တောင်မြို့ရဟန်းအမ ဆုံးရှုံးပါတယ်၊ ပလိပ်ရဟန်းအမကတော့ သိပ်မပေါ့လှလို့ မပြောပါဘူး၊ ဆုံးသွားတဲ့ ရဟန်းအမမှာ သွီး (မွေးစား) တယောက် ကျန်ရစ်သော်လည်း မကြာခင် အိမ်ထောင်ကျလို့ သူ့ကိုလဲ မပြောမိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဆက်ပြီးတော့ တလတဆယ် ထောက်ပံ့နေပါတယ်၊ သားဦးရတဲ့အခါ အဲဒီသားအတွက် အသုံးစရိတ်ပိုလာလို့ သူ့အထောက်အပံ့ကို တပည့် တော်ကဘဲ ရပ်နားစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မိဘများက ပစ္စည်းရှောနေပေမဲ့ ၂ ဘက်ဆွေမျိုးတွေ ပစ္စည်းပေါ်သေးသားဘဲ၊ သူတို့ဆီ မတောင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က မျက်နှာအငယ်ခံပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး၊ သူတို့ကလဲ တပည့်တော်ကနာမည်ကြီးတော့ “ဘာမှလိုလေသေးမရှိ၊ ပြည့်စုံနေတယ်” လို့ ထင်ရှားကြပါတယ်၊ အောက်ပြေက ကြည်ညိုသူတွေကလဲ ဒီလိုဘဲ ထင်ကြပါတယ်၊ ဘုန်းက နေရာမှာတော့ တပည့်တော်က ဟန်သာရှိပါတယ်၊ အဆန်မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီစာအုပ်လေးရိုက်ပြီးတော့ နောက်စာအုပ် ရိုက်နိုင်သေးရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတော့ တနည်းနည်းနဲ့ ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်ဖို့ကံ ပါဟန်တူပါတယ်၊ ရတနာဂုဏ်ရည်စာအုပ်ကလေး ပြီးတဲ့အခါ အကြောင်းအားလျော်စွာ ညီရဟန်းအမရဲ့သားဖြစ်တဲ့ (သခင်ဟိန်) က ကျောင်းရောက်လာပြီး အတော်ကြာကြာ နေပါတယ်၊ သူက သခင်ဖြစ်တော့ ဘာသာရေးကိစ္စတွေမှာ တပည့်တော်ရဲ့ အယူအဆကို သဘောကျပါတယ်၊ သူ့မှာလဲ ဘာသာရေးကိစ္စမှာ သဘာဝကျကျ အတော်နားလည်ဖို့ ဩဝါဒတွေကိုနာယူရပါတယ်၊ ပြီးတော့ တပည့်တော်မှာ နာမည်ကြီးသော်လည်း စားရေးသောက်ရေးကစပြီး ပေါ့ပေါ့များများ မဟုတ်ကြောင်းကို သိတဲ့အပြင် ငွေမရှိကြောင်းကိုလဲ သိသွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်စာအုပ်များအတွက် သူတို့ထံမှ အကူအညီရအောင် အခွင့်ကောင်း ကြုံလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် ရတနာဂုဏ်ရည် ရိုက်ပြီးတဲ့အခါ အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်ကို ဆက်ပြီး ရိုက်တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ ဆက်ပြီး မရိုက်နိုင်သေးပါဘူးဘုရား၊ ၂ နှစ်လောက်ကြာမှ ရိုက်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်မရိုက်ခင် ဖခင်ဒကာကြီး ဆုံးပါတယ်၊ ပလိပ်ရဟန်းအမလဲ မရှေးမနှောင်းဘဲ ဆုံးပါတယ်၊ သူတို့ ၂ ယောက်လုံး ရောဂါ ဖြစ်ပုံလဲ တူကြပါတယ်၊ အစာစားချင်လျက်သားနဲ့ စားလိုက်ယင် အန်-အန်ထွက်လို့ မစားနိုင်ကြပါဘူး၊ ယခုခေတ်လိုဆိုယင် အစာအိမ်ကောင်းတာဖြစ်ဟန် တူပါတယ်၊ ထိုခေတ်က ဆေးရုံကိုလဲ ယခုလောက်အားမကိုးသေးပါဘူး၊ ဆေးရုံကလဲ ယခုလောက် မစွမ်းသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဖခင်ဒကာကြီးကို ကောင်းကောင်းပြုစုနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ပြုစုဆိုတာ ငွေရှိမှဖြစ်တာပါ၊ ငွေမရှိတော့ တော်ရုံဘဲ ပြုစုနိုင်ပါတယ်၊ ဒကာကြီး အတော်ဖြစ်လို့ လာခေါ်တဲ့အခါ ညီဥပုဇ္ဈင်

ရယ်-သကျသီတဝင်ထားကြတဲ့ တပည့် ၂ ပါးရယ်ခေါ်ပြီး လိုက်သွားကြ ပါတယ်။ ငွေကတော့(ညီဦးပဉ္စင်းက သွားပြောလို့)တောင်မြို့ရဟန်းအမ ဆီကရတဲ့ (၅၀)လောက်နဲ့ အားလုံး(၉၀)လောက်သာ ပါပါတယ်။ တောင်မြို့ ရဟန်းအမက နံနက်ရတားလာပြီး “မနေက ငွေနဲ့နေလို့ ထပ်ယူ ပါအုံး”လို့ လျှောက်ပါသေးတယ်။ “တော်လောက်ပြီ”လို့ ပြောပြီး မယူ ခဲ့ပါဘူး။ ရွာရောက်တော့ ဘိုးလေးတယောက်က “ကိုယ်တော် ဒကာကြီး တော့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငွေတယ်လောက်ပါတုန်း” လို့ မေးပါ တယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ တမျိုးလုံးက တပည့်တော်ကို အလွန်ဘုန်းကြီးပြီး ငွေအလွန်ပေါ်တယ်လို့ ထင်နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ထင်မယ်ဆိုလဲ ထင်စရာပါဘဲ၊ ကိုယ်တော်တို့ရွာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘုန်းကြီးတွေဟာ အောက်ပြည်သွားပြီး ကျောင်းထိုင်ကြ၊ အတော်ကြာ တော့ မိဘများထံပြန်လာပြီး မိဘများပေးလို့ (အချို့မှာ ပေါင်ထားတဲ့ လယ်ယာများကို ရွေးပေးကြလို့) မိဘတွေ ချောင်ချောင်လည်လည် ဖြစ်နေတာကို မြင်ကြရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီဘုန်းကြီး တွေထက် နာမည်ကြီးတဲ့ကိုယ်တော်ကို သာပြီး အထင်ကြီးကြမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အကြောင်းတွေကြောင့် ဆွေမျိုးများသာမက အမေ ကလဲ အထင်ကြီးနေပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့က အပေးအကမ်းနဲ့တယ် ထင်ပြီး မကျေနပ်ကြပါဘူး။ ဖခင်ဒကာကြီးကတော့ ကျောင်းကို မကြာ ခဏရောက်တာဖြစ်လို့ အကြောင်းမှန်ကို သိရှာပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ ညီနောင်ကို ဘာမှ အပူမရှာပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ဒကာကြီးလဲ ဒီရောဂါနဲ့ ဆုံးတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုအချိန်မှာ ကုလို့ မရတဲ့ရောဂါဖြစ်လို့ ဆုံးရှာတာပါဘဲ ဘုရား ဒကာကြီးဆုံးတာက နံနက် ၇ နာရီလောက်မှာပါ။ မဆုံးမီညက တပည့်တော်တို့ ဆရာတပည့် အိမ်မှာ အိပ်ကြပါတယ်။ တပည့်များကို အိမ်ဝင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပရိတ်ရွတ်ကြတဲ့ ပြောပါတယ်၊ ဒကာကြီး ဆုံးပြီးလို့ ထုံးစံအတိုင်း အကိုကြီးများ-ညီများပြင်နေတုန်း တပည့်တော် ကျောင်းပြန်ပြီး ရေချိုးပါတယ်။ မကြာခင် ဆွေမျိုးများထိုက်လာပြီး ဘယ်လိုစီမံမှာတုန်းလို့ မေးကြပါတယ်၊ ဥပဉ္စင်းသဘောကတော့ ညနေ ပြီးအောင် စီမံချင်တာဘဲလို့ ပြောတဲ့အခါ အားလုံးက မကျေနပ်လို့

“ကျေနပ်သလို ထားကြပေါ့”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ၅ ရက် ထားပြီး ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးများလူရန် ကိုတော့ ပင်းကျောင်းဘုန်းကြီးက ထုတ်ပေးလို့ လူရပဲ သေးတယ်။ တပည့် တော်ကတော့ အမေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အားလုံး အလိုလိုက်ရတာပါ။ အလုပ်အပိုချည်းဘဲလို့ နားလည်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီကိစ္စပြီးတော့ ချက်ချင်းဘဲ မန္တလေးပြန်ခဲ့ရောလား။

တပည့်တော်။ ။မပြန်နိုင်သေးပါဘူးဘုရား၊ ဖခင်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးတဲ့ ညမှာ အိမ်သွားပြီး ဆွေမျိုးလူကြီးများကို ပြောရပါတယ်။ “ဥပဉ္စင်း တော့ မန္တလေးပြန်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒကာကြီးရှိစဉ်က ကြွေးတွေတင်နေတယ် ဆိုတာလဲ သိပါတယ်။ အဲဒီကြွေးတွေနဲ့ ဒကာမကြီးကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ် ပါဘူး။ အတူနေသားကလဲ လိမ်မာသူမဟုတ်တော့ ဒကာမကြီးမှာ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ကြွေးတွေကို ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ရှင်းပေးကြပါ”လို့ ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် မှာ ငွေမရှိတူးလို့ဆိုတယ်၊ ဘယ်လိုရှင်းလို့ ဖြစ်မှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကြွေးက လယ်ယာတွေ အပေါင်နဲ့ထားတာဖြစ်လို့ ရှင်းနိုင်တဲ့ နည်း ရှိပါတယ်။ ကြွေးရှင်ဆိုသူတွေလဲ တဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးတွေထံကဖြစ် မှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ရှင်းဘို့ရန်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဖြစ်ကော ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ထိုင်နေတုန်းမှာဘဲ ဦးသာရဆိုတဲ့ ဥပဉ္စင်းနဲ့ ဦးစိတ္တဆိုတဲ့ အကိုကြီးတို့ထွားပြီး မကြာခင် ပြန်လာတာပါ။ ကြွေးရှင် ကလဲ အားလုံး ရှင်းတဲ့အပြင် “အမေနဲ့ အတူနေတဲ့သား ဖြစ်သူက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်စားမယ်ဆိုယင် ကျွဲ နွားတွေကို မသိမ်းဘဲ ထားပါမယ်”လို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ (၁၇) ကေရှိတဲ့ လယ်ကလေးတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကျန်သေးတယ်ထင်ပါတယ်။ ညီသာ လိမ္မာယာ လုပ်ကိုင် စားနိုင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ဟာ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးရဲ့ စာချဘုန်းကြီး၊ မန္တလေး (ပရိယတ္တိသာသနယိတ သကျသီတ) အသင်းကြီးရဲ့ ဓမ္မာစရိယ (စာချ)၊ အစိုးရ ပဌမကျော်၊ မရှောင်သာတဲ့အခါ တရားဟောမွေကထိက၊ ကုမ်းစာ ၂၉

အုပ်များကို စ၍ ရေးနေသော ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီလိုဂုဏ်ထူးတွေ ရှိနေ ပါလျက် ဖခင်ဒကာကြီး အသုဘရပြီးတဲ့ညမှာ ကြွေးစာရင်း ရှင်းရတယ် ဆိုတော့ ကိုယ်တော် အတွက် ဝမ်းနံ့စရာအလွန်ကောင်းတာတဲ့၊ကိုယ်တော် ဝမ်းမနဲဘူးသား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအချိန်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်ကြီးတွေ၊ ဇာတ်တော် တွေကို သိလဲသိ၊ ပို့ချလဲ ပို့ချနေတာဖြစ်တော့ ဒီလောက် လောကဓမ္မကို ခံဘို့အတွက် တပည့်တော်မှာ လုံလောက်သောတရားလက်နက် ရှိနေပါပြီ ဘုရား။ ဒီတရားလက်နက်များဖြင့် ရှေးကလဲ ခံနိုင်၊ ယခုလဲ ခံနိုင်၊ နောင် တွေ့လတုံတွေ့ကိုလဲ ခံနိုင်တာကြောင့် တရားစော်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်အနန္တ ကို တပည့်တော်မှာ ကိုယ်တွေ့ရရှိနေကြောင်း သိသာနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သာဓုပါ ကိုယ်တော်၊ သာဓုပါ သာဓုပါ။ ဒါထက် ကိုယ်တော် ပြန်သွားတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ညီအမိုက်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရစ် ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီဟာကတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေ သာ၍လျော့သွား တာဟာ သူပြုန်းတာလဲ အများကြီးပါပါတယ်။ ကောင်းကောင်း လုပ်စား ယင် အိမ်နဲ့ ယာနဲ့ ကျွဲနွားနဲ့ အပြည့်အစုံမို့ ဒကာကြီးမရှိတောင် သား အမိ ၂ ယောက် လူတန်းစေ့ နေနိုင်ပါသေးတယ်။ အမေကလဲ အမိုက်ဆုံး သားကို အချစ်ဆုံးဖြစ်တော့ တေးက ပြုပြင်ဘို့လဲ အခက်ဆုံး ဖြစ်နေတာ ပါဘဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကိုစဉ်းစားမိလို့ ဘဝသံသရာမှာ သူမိုက်နဲ့ မတွေ့ မကြုံ မဆုံနိုင်အောင် ကြိုးစားမိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သွားခါနီးတော့ ကိုယ်တော် ညီမိုက်ကို ဘာမှ သတိပေးစကား မပြောခဲ့တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကြွေးရှင်းဘို့တာဝန်ကြေတော့ အထိုက်အလိုက် တရားစကား ပြောပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ မပြန်ခင်တော့ ညီမိုက်ကို တေးထပ်တပုဒ်ရေးပေး ခဲ့ပါသေးတယ်။

တမ်းကုန်အောင် မဆိုးရစ်ပါနှင့်၊ အမျိုးစစ် မျိုးမှန်၊
ဆိုးညစ်တော့၊ ဖိုးမာန်သည့်၊ ရိုးမှန်မှန် သဘော၊
အောင့်အည်း၍၊ မြောင့်တည်းစွာငယ်၊ စောင့်စည်းကာ မင်းနေရစ်နော။

စောင့်စည်းမှ အေးသက်သားမည်၊ လေးနက်စွာ စိတ်စော၊
မပြင်လျှင် မှန်စွာမျှောမှာမို့၊ သံသာကြောရေယဉ်၊
ခုအနေ စုတေရလျှင်လ၊ လူ့ပြေမှု ဝေးရမည်ပင်။

မင်းဆိုးသမျှ မွေးမိခင်မှာ၊ တွေးကြည့်ယင် စိတ်မအေးတာမို့၊
တဆိတ်ကလေး ပြင်စမ်းပါကွယ်၊ ပင်ပန်းလှတယ်၊
နောင်ကြီးတော့ အခက်ကြွယ်သည်၊ လက်မလယ် လုပ်ငန်းကြောင့်လေး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် တေးထပ်ကလေးရတော့ ကိုယ်တော် ညီက ပြင်ပြီး နေရစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ခဏလောက်တော့ ပြင်ဟန်တူပါရဲ့၊ ကြာတော့ သူရဲ့ (ဆွဲချဲ့) အပေါ်တွေက တွဲခေါ်တော့ “ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက် စွပ်သလို” ကောက်မြဲ ကောက်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သူက ဘယ်လောက်ဆိုးလို့လဲ၊ သောက်တတ်သလား၊ သူများကို ရိုက်ဝံ့ ခုတ်ဝံ့သလား။

တပည့်တော်။ ။သောက်သလောက်လဲ သောက်ဟန်တူပါရဲ့၊ ရိုက်ဝံ့ ခုတ်ဝံ့ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဆောင်ပုဒ်က....
“ထီးပေါင် ဘိနပ်ပေါင် လသာသာ ဖျာကိုခင်း၊
မိုးအလင်း မိုက်ရအောင်”တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဪ.....သူက ဖဲသမားကိုး။

တပည့်တော်။ ။ဒကာကြီးမရှိတော့ မိခင်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ရှိတဲ့ လှည်း နွားလဲ ပေါင်တာဘဲ၊ ရှိတဲ့လယ်လဲ ပေါင်ပါသေးရဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အပေါင်မခံဝံ့အောင် ဝမ်းကို ညီတယောက်က သူ့လယ်လို့ ပြောထားလို့ အပေါင်မခံကြပါဘူး၊ ညီဝမ်းကွဲက ဆန်စက်ပိုင်ဖြစ်တော့ သူ့ကိုလေးစား ကြရပါတယ်၊ တချို့ကိုလဲ အမေသဘောကျအောင်ပြောပြီး ရောင်းတာ ဘဲ၊ ထန်းတောလဲပါပြီး လယ်ယာလုပ်ရတဲ့တောဟာ အလွန်ကောင်းပါ သတဲ့၊ ဒါလဲ ရောင်းတာဘဲ၊ အိမ်ကိုတောင် သူများ မပေါင်ရအောင် ဥြီးကြီးတယောက်က အပေါင်ခံထားရပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပေါင်စရာမရှိတော့ ဘာလုပ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။မိခင်က သူ့သားဟာ နောင်တရပါပြီတဲ့။ “ဒီတခါ လှည်းနှား ထောင်မိယင် ကောင်းကောင်းလုပ်ကိုင်စားမှာပါ” လို့ လာပြောပါတယ်။ ဒီတော့ မနေသာတာနဲ့ နောက်ထပ် စာအုပ်ရိုက်ဘို့ထဲက ပေးလိုက်လို့ လှည်းနှားသံဖြစ်ရော (ဆွဲချ) အဖေက တွေ့က ဆွဲချလို့ သိပ်ကြာကြာ မခံ ပါဘူး၊ ကုန်တာပါဘဲ။ မိခင်ကြီး လာပြန်ပါတယ်။ ဒီတခါတော့ ပေးရော မရှိပါဘူး၊ ကြည့်နေ သုံးနေတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေဘဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို ကိုယ့်ဘာသာ ရောင်းပါတော့လို့ ပြောရပါတယ်။ မိခင်ကြီးကလဲ ယုံတန် မတူပါဘူး။ ညီတယောက် မိုက်လိုက်တာ တအိမ်လုံး ဒုက္ခရောက်ရုံမက၊ အိမ်က ထွက်ခွာလာတဲ့ တပည့်တော်ပါ ဒုက္ခရောက်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ ညီဥပဉ္စင်းကတော့ လူမထွက်သေးဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။သူက လူမထွက်သေးပါဘူး၊ သူကတော့ သူ့အကိုလူမိုက်ရဲ့ သဘောကိုသိလို့ ဘာမှဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေဟာ ဒကာကြီး ဆုံးပြီး အတော်ကြာမှ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေပါ။ ဒကာကြီးဆုံးပြီးလို့ ပြန်လာ တဲ့အခါ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်တွေလဲ မတည့်ငြိမ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဘယာရာမ ဆရာတော်ထံခွင့်ပန်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက် ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေး ဆရာတော်ကြီးထံ သွားနေပါတယ်။ စင်္ကြံ ကျောင်းမှာ ဝါဆိုပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ မန္တလေးကျောင်းကိုတော့ ညီဥပဉ္စင်း စောင့်ရှောက်ရစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီမှာ ဝါဆိုတော့ စိတ်တည့်ငြိမ်မှုရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စာမချဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေရတော့ စိတ်အေးချမ်းမှုရပါတယ်။ အဲဒီ ဝါကျွတ်လို့ တန်ဆောင်မုန်းလ ဂန္ဓာရုံ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲမှာ ဝိပဿနာကို မူတည်ပြီး ဗောဇ္ဈင်တရား ဟောပါတယ်။ နာရတဲ့ သီလရှင်တချို့က ဝါတွင်းမှာ တရားတော်တော်ကောင်းလို့ ဒါလောက်ကောင်းအောင် ဟောနိုင်တာဘဲလို့ ပြောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် စစ်ကိုင်းဘက်နေရတာ ပျော်မှာပေါ့နော်၊ ဆက်ပြီး တခါထဲနေလိုက်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။ပျော်တော့ ပျော်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အလုပ်က သာသနာပြုဘို့အလုပ်ဖြစ်တော့ “ပျော်ရာကိုမနေရ-တော်ရာမှာ နေရမယ်” ဆိုတဲ့အတိုင်း မန္တလေးသို့ ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မန္တလေးပြန်ပြီး ဘာကို လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ် ပဌမအုပ်ရိုက်ဘို့ စီစဉ်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စီစဉ်ဆိုတာ ရိုက်ဘို့ငွေပြည့်စုံလို့ စီစဉ်ရတာလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်စာအုပ်ရိုက်နိုင်တဲ့စက်က “လှခင်အင်ဆန်း” စက်ပါ၊ သူတို့က ငွေကိုအရေးမကြီးပါဘူး။ စာအုပ်ပြီးတောင် မရှိသေး ယင် မပေးဘဲ နေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်က ရသမျှငွေ နဲ့ပီးပီးအပြင် ညီရဲ့ ရဟန်းအမ သား- သို့မဟုတ် အကူအညီနဲ့ ပြည့်စုံ သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာကို ဘယ်သူ ပြင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။စာကို တပည့်တော်ဘာသာ သွားပြီး ပြင်ပါတယ်။ စာအုပ် ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ မန္တလေး၌ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်နေလို့ စာပြင်သွားရတဲ့ ဒုက္ခက အသက်ဘေးနဲ့ နီးကပ်လှပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ဘာကြောင့် ကိုယ်တိုင်သွားပြီးပြင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး အမှားအမှန် အထားအသိုအားလုံး သဘောကျပြင်ရမှ ကျေနပ်လို့ပါ။ တပည့်တော်မှာ အဘယာရာမ ဆရာတော်ရဲ့ မောဂ္ဂလ္လာန်နိဿယပြင်ပုံကို နည်းရနေပါတယ်။ ဆရာတော် စာအုပ်တုန်းက ဆရာတော်က ကျောင်းမှာပြင်၊ ဝါချဘုန်းကြီးဖြစ်တဲ့ ဥပဉ္စိယဘိဝံသက ပုံနှိပ်စက်ကြပြီး ပြင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တနေ့ ဘယ်နှစ်ခေါက် သွားရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီးနောက် တခေါက်သွားပါတယ်။ အဲဒီတခေါက်က အတော်ကြာကြာပြင်ပြီး အချောရိုက်မှုပြန်လာပါတယ်။ တခါတလေတော့ နေ့တနာချီလောက် သွားရပါသေးတယ်။ စာစီပြီး သမျှကို အကြမ်း ပြင်ချင်လို့ပါ။ အဲဒီလို သွားရတော့ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်ချိန်မှာ တာဝန်အတော်ကြီးပါတယ်။ ရောဂါက အရပ်တိုင်း အတော် ပြန်လာတဲ့အခါ တိုက်ရှင်များလဲ ရွှေ့ပြောင်းနေကြပါပြီ။ အလုပ်သမား တွေကတော့ စားရေးသောက်ရေး ကြပ်မှာစိုးလို့ အလုပ်မနားကြပါဘူး။ သူတို့က အလုပ်မနားတော့ တပည့်တော်လဲ မုန့်မုန့်သွားပြင်နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ကြောက်ရွံ့လား။

တပည့်တော်။ ။ တခါတလေ ပတ်ဝန်းကျင်က ငိုသံကြားတဲ့အခါ အလုပ်သမားတွေက “မနေ့က အတော်ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ယနေ့သွားပြီ” လို့ ပြောကြပါတယ်။ နေ့လည်သွားတဲ့အခါ အသုဘချလွှာတာနဲ့ မတော့အောင်ရှောင်သွားတာတောင် သုံးလောင်းလောက်တော့ တွေ့ရပါသေးတယ်။ တပည့်တော်လဲ အလုပ်သမားတွေက မနားလိုတဲ့အပြင် စာအုပ်ကလေး ပြီးစေချင်တာကြောင့် “ကြောက်တယ်-မကြောက်တယ်” ဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ နေ့စဉ် သွားနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဉာဏ်ဝီရိယအကျိုး သိရက်သားနဲ့ ကံကိုချဉ်ယုံနေသလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်က “ငါဟာ သာသနာ့ဝန်ကို ဆောင်ထိုက်သူဖြစ်လျှင် နေမဆောင်ရဘဲ မသေနိုင်ဘူး” လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သာသနာ့ဝန်ကို မဆောင်ထိုက်လျှင်တော့ သေတာလဲ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ် ငဠုမအုပ်ရိုက်ပြီးတော့ ဒုတိယအုပ်လဲ ဆက်ရိုက်ဘို့ ကြိုးစားနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်များ ရိုက်နှိမ်ပြီးတဲ့အခါ တပည့်တော်လဲ ကျန်းမာရေးအကြောင်းကို အတော်နားလည် လာပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ (စာချစာသင် ပုဂ္ဂိုလ်အများရဲ့) ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းမှုဟာ “ အစာအာဟာရ ချို့တဲ့မှုက စ၍ဖြစ်တယ် ” ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လာပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် နောက်တနှစ် နွေအခါမှာ ကျန်းမာရေးသွားပြီး အနားယူယင်း အခြေပြုသဒ္ဓါကို ရေးပါတယ်။ ဒီတခေါက်တော့ နွားနို့သောက်တဲ့အခါ “ ကက်ပလာ ” ခေါ်တဲ့ မုယောစပါးနဲ့ ရောထားတဲ့ ငါးကြီးဆီတဇွန်းကို နွားနို့ပူပူ ၃၀ သား လောက်ထဲထည့်ပြီး သောက်ဘို့ရနဲ့ သခင်ဟန်တို့ မောင်နှမက စိမ့်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နေ့ဆန်းလဲ အဝစားသေး၊ ငါးကြီးဆီတဇွန်းနဲ့ နွားနို့ ၃၀ သား လောက်လဲ သောက်သေးတယ်ဆိုတော့ အစာကြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ဝမ်းမီးရဲ့ သတ္တိကို အဲဒီအခါကျမှ အကဲခပ်မိပါတယ်။ နေ့ဆန်းစားပြီးနောက် နွားနို့ ၃၀ သားလောက် ပူပူထဲမှာ ငါးကြီးဆီတဇွန်းထည့်ပြီး မွေလိုက်ပါတယ်။ အဆီတွေ ဝေနေပါတယ်၊ အဲဒီနွားနို့သောက်ပြီး ရေချိုး၊ ရေချိုးပြီးအိပ်ပါတယ်။ အိပ်ရာကထတော့ နေလို့ကောင်းရုံပါဘဲ၊ ညနေကျတော့ ဆွမ်းဆာလာပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငင်တိုဘိလပ်ရည် သောက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဝမ်းမီးက သိပ်ကောင်းတာဘဲနော်၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေဘော့ ဒီလိုဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တော့ အဲဒီငါးကြီးဆီနဲ့ နွားနို့ကြောင့် အားနဲ့ တဲ့ရောဂါ သက်သာလို့ ယခု တပည့်တော်ရဲ့ တိုက်မှာ စာချဘုန်းကြီးများကို အဲဒီလိုစားသောက်ကြတဲ့ စီစဉ်တဲ့အခါ ညနေကျတော့ လေချဉ်တက်ပြီး အန်ချင်သလိုဖြစ်ကြတဲ့အတွက် နွားနို့ရိုးရိုးကိုသာ သောက်စေရပါတယ်၊ တချို့တော့ နွားနို့တောင် အစာမကြေချင်ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။ ဝမ်းမီးချင်း မတူကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် မှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်တော်က ဆရာလုပ်ပြီး တိုက်တာအုပ်ချုပ်တဲ့အခါမှာ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ စာသင်သားများအား ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းခြင်း၏ အကြောင်းကိုလဲ ပြောပြနိုင်၊ ကျန်းမာဘို့ လမ်းစဉ်ကိုလဲ ပြောပြနိုင်တာဘဲနော်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ မကျန်းမာမှုဟာ တပည့်အများနဲ့ သာသနာပြုတဲ့ အခါကျတော့ များစွာ အထောက်အကူရပါပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ များစွာသော စာချပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ စာသင်သားတွေရဲ့ မကျန်းမာမှုမှာ အစာအာဟာရ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရခြင်းကို အကြောင်းခံ၍ဖြစ်ရတာများပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဝမ်းနည်းတယ်ကောင်းသော သီတင်းသုံးဘော် စာချပုဂ္ဂိုလ်တပါးရဲ့ အကြောင်းကို (နောင်လာ နောက်သားတို့ သတိထားဘို့အတွက်) ပြောပြချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြောပါ၊ ပြောပါ။

တပည့်တော်။ ။ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် သုဝဏ္ဏဝတီအိမ်ကျောင်းမှာ အဘယာရာမဆရာတော်ရဲ့ ကိုယ်စား နေရစ်ခဲ့တဲ့ စာချဘုန်းကြီးတပါး ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးပါတယ်၊ တပည့်တော်ထက် နှစ်ဝါလောက်

ကြီးပါတယ်။ “ဘုန်းကြီး ဥးမေဃိယ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး သတ္တိရှိတဲ့နေရာမှာ သိတင်းသုံးဘော်အများရဲ့ လေးစားခြင်းကို ခံရပါတယ်။ ပရိယတ္တိသာသနာ့ဟိတ (သကျသီဟ) စာချတန်းကိုလဲ အောင်ပါတယ်။ အဲဒီ စာပြန်ပွဲအတွက် ကြိုးစားမှုကြောင့် အားနဲ့တဲ့ အပေါ်မှာ (စာအောင်ပြီးနောက် အနားမယူဘဲ) ဆက်၍ စာချရတော့ ပို၍ အားနဲ့နေပါတယ်။ စားရတဲ့ဆွမ်း- ဆွမ်းဟင်းကတော့ ကျောင်းရှိ စာသင်သားများ ဆွမ်းခံ၍ရသောဆွမ်းသာ ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ ဘုန်းလဲ မကြီးရှာပါဘူး၊ အားအတော်နဲ့တဲ့အခါ အနားယူယင်း သိဟိန္ဒိကြပြီး သိဟိန္ဒိဘာသာနဲ့ သက္ကာကို လေ့လာဘို့စဉ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အားနဲ့နေတာတောင် ဗဟုသုတရှာဘို့ဘက်က မလျော့သေးဘူး ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ စာချပုဂ္ဂိုလ်အများစုဟာ ကျန်းမာရေး သဘောကို ဂရုမစိုက်မိကြပါဘူး၊ ဖြစ်တော့မှ ဖြစ်သလို ခံကြရပါတယ်။ ထိုအရှင် သိဟိန္ဒိကြဘို့ စီစဉ်တဲ့အခါမှာ တပည့်တော်က မကျန်းမာတဲ့ ဘက်က ကူးတက်ပြီး ကျန်းမာတဲ့ဘက်သို့ ရောက်လာပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က ထိုအရှင်ကို အကြံပေးပါတယ်။

(၁) သိဟိန္ဒိ မကြွပါနဲ့၊ သိဟိန္ဒိမှာ ဥတုကောင်းသော်လဲ စားရေးသောက် ရေးအတွက် ဂရုစိုက်မဲ့သူ မရှိပါဘူး။

(၂) မော်လမြိုင်မှာ ဘုန်းလဲကြီးတဲ့ ဓမ္မကထိက (နောက်၌ သတိပဋ္ဌာန် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်) ဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး ဥးပဏ္ဍဝရိတယ် မဟုတ်မိလား၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်တဲ့ အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးထံကြွလျှင် ထိုဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဒကာ - ဒကာမများက သကျသီဟဓမ္မာစရိယ ဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ အရှင်ဘုရားကို စားရေးသောက်တာပြည့်စုံအောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဒ္ဓါတရားအပြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်ကြပါလိမ့်မယ်။

(၃) မော်လမြိုင် ဥတုလဲ မိုးစီးတင်း မဟုတ်လျှင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဥတုဇရုပ်လဲ တိုးတက်စည်ကား လာနိုင်ပါတယ်။

(၄) ဒကာ-ဒကာမများ၏ ပြုစုမှုကြောင့် အစာအာဟာရ သပ္ပာယ်ဖြစ်၍ အာဟာရဇရုပ်များလဲ အမှန်ပင်ကောင်းမွန်တိုးတက်လာနိုင်ပါတယ်။

(၅) အားလုံးက ဝိုင်းအုံပြီး အရေးပါကြတော့ စိတ်ချမ်းသာမှု အထူးရပြီး စိတ္တဇရုပ်တွေလဲ ကောင်းမွန်တဲ့ဘက်သို့ ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာပါ လိမ့်မယ်။

(၆) ဤရုပ်သုံးမျိုး တိုးတက်လာသည်နဲ့ အမျှ ရှေးကုသိုလ်ကံ အခွင့်ရသဖြင့် ကမ္မဇရုပ်များလဲ အတူဘာကွ ကောင်းမွန်တဲ့ဘက်သို့ တိုးတက်ကြရပါ လိမ့်မယ်။

(၇) ဤ အဓိပ္ပါယ်ပါသော စကားတို့ကို ပြောကာ မော်လမြိုင်ကြဘို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ကျန်းမာရေးမှာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးတိုးတက်ပုံကို အတုယူပြီး ဥးမေဃိယဘိဝံသကို မော်လမြိုင် ကြဘို့ တိုက်တွန်းတာ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိုအရှင်ရဲ့ ကံ မကောင်းချင်တော့ တပည့်တော်ပေးတဲ့အကြံထဲမှာ ဗဟုသုတတိုးတက်ဘို့ နည်းလမ်း မပါတဲ့ အတွက် သိဟိန္ဒိသို့သာ ကြွသွားပါတယ်။ “ကံမကောင်းလျှင် အမြော်အမြင် ဉာဏ်လဲ မကောင်းနိုင်ဘူး” လို့ ကျမ်းစာများ၌ မိန့်ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုဆိုထားသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ “ရှေးကံရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရတဲ့သတ္တမမှာ ပျက်စီးဘို့ ရှေးရှုလာယင် နည်းမှန်လမ်းမှန်မဟုတ်သော အလုပ်က နည်းမှန်လမ်းမှန် ယောင်ယောင် ပုံဟန်ဆောင်၍ အသိဉာဏ်ကိုလွှမ်းမိုးကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသလို ပေါ်ထင်လာတတ်၏” လို့ ဆိုပါတယ်။ (ဝဇီရဗုဒ္ဓိ၊ နှု-၆၉။)

ကမ္မာပရာဓ သတ္တာနံ၊ ဝိနာသေ ပစ္စုပ္ပန်တေ၊
အနုယော နယဂ္ဂပေန၊ ဗုဒ္ဓိမက္ကမ္မ တိဋ္ဌတိ။

သိဟိန္ဒိမှာ တော်တော်ကြာအောင် နေနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မနေနိုင်ပါဘူး၊ ဥတုကောင်းသော်လဲ အစာက ရှေ့သီး၊ မဆလာ၊ အပူစာတွေပါတာချည်းဖြစ်တော့ မူလ မကျန်းမာမှုထက် ပိုပြီး မကျန်းမာဘဲ တဝါမျှနေပြီး ပြန်လာပါတယ်။ ရောက်တဲ့အခါ သိတင်း သုံးဘော်များက စွမ်းနိုင်သမျှတော့ ကူညီကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီး မထူး

ခြားလို့ ဆေးရုံကြွပြီးနေရပါတယ်။ ဆေးရုံကလဲ ယခုခေတ်လောက် မပြည့်စုံပါဘူး။ အားဆေးလဲ များများမကျွေးနိုင်၊ ဓာတ်မှန်လဲ ရိုက်မကြည့်နိုင်တော့ အတွင်းမှာ ဘယ်နေရာက ချို့ယွင်းတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အတော်ကြာတဲ့အခါ အားကသာ ပိုနဲ့ပြီး ရောဂါ အခြေအနေ မသိရတာနဲ့ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရကျောင်းတိုက်မှာ နေပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရဆရာတော် ဥဉ္စရသိတကလဲ အထူး ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောဂါက မသက်သာပါဘူး။ မီးရထားဆရာဝန်ကြီးကို ခေါ်ပြတော့ အစာအာဟာရ ရောဂါဖြစ်နေတယ်၊ လွန်လဲနေပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ပြောတဲ့အတိုင်းဘဲ မကြာခင် ပြန်လွန်တော်မူရှာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း... ဒီလိုဆိုတော့ (သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ) ဖြစ်ပြီး တကယ်အားထုတ်တဲ့ စာချပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဝမ်းနဲ့စရာကောင်းတဲ့ပြင် စဉ်းစားစရာလဲ အများကြီး ရှိနေတယ်နော်၊ ကိုယ်တော်တောင် ကံကောင်းလို့ မသေတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ပရိယတ္တိသာသနဟိတ သကျသီဟသာ မက၊ အရကျက်ဘို့များတဲ့ စာပြန်ပွဲဟူသမျှနဲ့ မန္တလေး စာပြောနည်းတွေကိုပါ ပြုပြင်ဘို့ အချိန်ရောက်နေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ ယခုခေတ်မှာ စာသင်စာချ အများစု၌ အားနဲ့တဲ့ရောဂါလဲ မကင်းကြပါ။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဟာ အခွင့်ရတိုင်း အရကျက်ဘို့များတဲ့ စာမေးပွဲတွေကို ပြုပြင်ဘို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် ပေါ်လာတဲ့ အရကျက် စာပြန်ပွဲတွေကို တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်က ဝင်ကိယ်မဝင်ရပါဘူး၊ ဝင်ချင်ယင် တခြားကျောင်းတိုက် သွားနေကြရပါတယ်။ မန္တလေး ပရိယတ္တိနဲ့ ရန်ကုန်စေတီယင်္ဂကတော့ ရွေးဟောင်း စာပြန်ပွဲမို့ ဝင်ခွင့်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဝင်ချင်ယင် တခြားတိုက် သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် နည်းဟာ ကိုယ်တော်လက်တွေ့မို့ မှန်တော့ မှန်ဟန်တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ ဉာဏ်ကောင်း ကိုယ်တော်များက လက်ခံလို့ ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ လက်မခံလို့ကြပါဘူး၊ လက်မခံလို့ဘဲ ဂုဏ်ကို မြန်မြန်လိုချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ တခြားတိုက် သွားဝင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော် ဆီမှာ ဉာဏ်အထူးကောင်းတဲ့ ကိုယ်တော်ကလေးတွေ မရှိဘဲနေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ မူက စာတတ်ခြင်းကို နံပါတ် (၁) လို့ မထားပါဘူး၊ စိတ်ကောင်းရှိခြင်းနဲ့ ဝိနည်း လေးစားခြင်းကို နံပါတ် (၂) လို့ သဘောထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဂုဏ်ကို စောစောလိုချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တပည့်တော်ဆီ မနေတာကိုဘဲ သဘောကျပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ ကိုရင်တုန်းက အကြီးအောင်ထားသူဖြစ်တော့ ရဟန်းဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း မန္တလေး ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ သကျသီဟကို ဝင်နိုင်လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်က ဝင်ဘို့ မတိုက်တွန်းတဲ့အပြင် ပခုက္ကူသွားဘို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။ အဲဒီ အမိန့်တော်ကို ဥဉ္စရသိတကလဲ ပန်ဆင်ပြီး ပခုက္ကူ မဟာဝိသုတာရာမတိုက်ကြီးမှာ အထက် ပိဋကတော်ကြီးတွေကို သုံးနှစ်လောက် ကိုယ်တိုင်ဆိုပြီး သုံးနှစ်လောက် စာချပြီးမှ သကျသီဟစာမေးပွဲကို ဝင်ခဲ့လို့ အထက်-အောက် ကျမ်းစာတွေမှာ ယခုလို အခြေချပြီး သာသနာ့ဝန်ကို ယခုလို ဆောင်နိုင်တယ် မဟုတ်ပါလားဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်လို ဆရာကောင်းနဲ့ တွေ့ပြီး ကိုယ်တော်လို ဆရာစကားကို ထိုက်နာနိုင်ယင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ တချို့မှာ အဲဒီလိုလဲ ဆရာကောင်းနဲ့ မတွေ့ကြရပါဘူး၊ တွေ့ပြန်တော့လဲ ကိုယ်တော်လိုပြီး ဆရာကို မယူနိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ လူငယ်ဘဝ၌ မိမိတို့ဉာဏ်မြင်သလို လမ်းသွားကြရတော့ အမှားလဲတွေ၊ အမှန်လဲ တွေ့ကြတာပါ။ ကိုယ်တော်မှာတော့ ကံကိုယ်က ကောင်းလာတာဖြစ်လို့ လမ်းမှန်ကို လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ ကိုယ်တော်မှာ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဝါသနာလဲ ပါနေတော့ ကိုယ်တော် ဖြစ်ပုံနဲ့ ဆရာတော် ဥဉ္စရသိတကလဲ ဖြစ်ပုံကို စဉ်းစားလိုက်ယင် (နောက်သားတို့အတွက်) မှတ်စရာအချက်တွေ အတော်များများ ရနေတာပဲ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ဥဉ္စရသိတကလဲ စိတ်သဘောပြောင့်မတ်ပြီး သတ္တိရှိမိနဲ့ သာသနာ့ဝန် ဆောင်နိုင်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တပါးရဘိဟာ စာချဆရာတော်တိုင်းမှာ မလွယ်ပါဘူး၊ ကျောင်းကြီး-တိုက်ကြီးရဘိဟာ လွယ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းကြီး-တိုက်ကြီးဟာလဲ စာချပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းကောင်း မရှိယင် ကျေးဇူး မများပါဘူး။ စာချနိုင်ပြီး သာသနာ့ဝန် ဆောင်လို့မရပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းကတော့ ဝါးကပ်ကျောင်းနဲ့ နေရပေမဲ့ စာချပြီး သာသနာ့ဝန်ကို ဆောင်ရှာတာပါ။ လူတွေကတော့ သောင်းကုန် သိန်းကုန် ကျောင်းကြီးကိုသာ ဆောက်လို့ကြပါတယ်။ စာတော်ပြီး အားနဲ့သူကို မထောက်ပံ့တတ်၊ ဒီလိုစာတော်ပြီး အားနဲ့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တပါးကို ရာကုန် ထောင်ကုန် အကုန်

အကျခံပြီး ဓာတ်စာကလေးနဲ့ အားရှိတဲ့အစာနဲ့ ပြုစုပေးဘို့တော့ နဲ့နဲ ကလေးမှ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး။

ဒါကြောင့် ယခုအချိန်မှာ ရဟန်းလောင်းကောင်းကောင်း ရှာကြည့် တပည့်တော်ဆိုင်ရာ ဒကာ-ဒကာမတချို့ကို ပြောပါတယ်၊ စာတော်ပြီး ဝိနည်းသိက္ခာကိုရှိသေတဲ့ ရဟန်းလောင်းရဘို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ငယ်တုန်းက ဆရာကြွေဝါဒအတိုင်း ကောင်းကောင်းနေသော်လည်း တော်တော်ကြီးယင် ပျက်ချင်လဲ ပျက်တယ်၊ လူသော်လဲ ထွက်တတ်ပါတယ်၊ မိမိဘို့စိတ်ရင်းက သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ချင်ယင် အထောက်အပံ့အားနဲ့ပြီး ဝိနည်း သိက္ခာ လေးစားတဲ့အပြင်၊ စာဘက်က မညံ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရဟန်းတပါး ရတာက သာ၍ သာသနာပြုကိစ္စ၌ စိတ်ချရပါတယ်လို့ ပြောလေ့ရှိပါ တယ်၊ ထိုစကားကို သဘောကျ၍ သိမ်ထုပ်ပေးတဲ့ ရဟန်းအမများလဲ ရှိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တောင့်တုန်းကတော့ ရန်ကုန် အဖွားလေးဆိုတဲ့ မြေပိုင်ရှင် ဒကာကြီးက သိမ်ထုပ်ချင်တာကို အခွင့်မပေးခဲ့ဘဲ သူများအတွက်ကျမှ သိမ်ထုပ်တုနည်းကို အားပေးပြန်ပြီလား။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်အတွက်ကတော့ နောင်ခါ သာသနာပြုရေးကို မြှော်တော့လို့ ခွင့်မပေးခဲ့တာပါ။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်လဲ ဘုန်းကံ ကြီးဘို့ အားပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထောက်အပံ့မရလျှင် ဥပုသ်မသီယ လေးတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ အကူအညီကလေးမျှရဘို့ရာ သိမ်ထုပ်တုနည်းလမ်း ကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဆရာတော် ဥပုသ်မသီယမှာ သကျသီဟစာပြန်ပို့ အားထုတ်တုန်းက အားမနည်း အောင် နွားနို့ကလေးကို မှန်မှန်သေခက်ရယင်၊ သကျသီဟအောင်မဲ့ ပြီးတဲ့အခါ မျှတသော ဆွမ်းဟင်းကလေးများနဲ့ နွားနို့ကလေးကိုရယင် ဒီလို ဖြစ်နိုင်တာ အမှန်မပါဘဲဘုရား။

ထိုမျှလောက် အထောက်အပံ့ကလေးကိုမျှ မရလို့ အားနဲ့ရာက ရောဂါ ဖြစ်ရတာပဲ၊ တပည့်တော်မှာတော့ ကိုယ်က နားမလည်သေးမှ ရှေးကံက စီမံလိုက်တော့ အားနဲ့တုန်းကလဲ နွားနို့ လောက်တော့ သောက်ရပါသေး တယ်၊ နောက်လဲ အနားယူယင်း စာရေးယင်းနဲ့ ကျန်းမာခြင်းဆိုင်ရာ ဓာတ်စာ ဆေးဝါးများကိုလဲ ရရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ထိုမျှလောက် အထောက်အပံ့ကလေးသည်ပင် သာသနာ့ဝန် ဆောင်နိုင်ဘို့အကြောင်း

အလွန် ကောင်းနေပြီဖြစ်၍ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက် သိမ်ထုပ်ဘို့ လမ်းစဉ်ကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာဓုပါ ကိုယ်တော်....သာဓုပါ သာဓုပါ၊ ကိုယ်တော်ကတော့ ကံကောင်းလို့ မသေတဲ့အပြင်၊ စာလဲချ-စာလဲရေး-ဘိုက်တာလဲအုပ်ချုပ်၊ အဘော်ကို အလုပ်- လုပ်နိုင်တာကတော့ ကျန်းမာရေးကို အတော်ဂရု စိုက်လို့ ပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ကျန်းမာရေးအပေါ် မှာ တည်ပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် နေ့စဉ်အစားအသောက်ကို မိမိတတ်နိုင်သမျှ ကျန်းမာ ရေးနဲ့ ညီအောင် စားပါတယ်၊ ကျမ်းစာရေးတာတောင် ကျန်းမာရေး ကြောင့် မတ်မတ်ရေးတာက များပါတယ်၊ အထိုင်များယင် ခါးပူလာ လို့ အထိုင်နဲ့အောင် မတ်မတ်ရပ်ပြီး စာပဲ့အမြင့်နဲ့ စာရေးတဲ့အကျင့်ကို လုပ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဟိုက-ဒီက ပင့်ဖိတ်တာကိုလဲ မလွဲမရှောင်သာမှ လိုက်ပါ တယ်၊ တရားဟောမှုကို အသက် (၆၀) ကျော်လောက်ကစပြီး တဖြည်း ဖြည်း ရလျှော့လိုက်ပါတယ်၊ ယခုတော့ အပြင်မှာဟောတဲ့ကိစ္စက အလွန် နဲ့သွားပါပြီ၊ တချို့ ဒကာ - ဒကာမတွေက တရားဟောဘို့ ပင့်မရလို့ အကြည်ညိုပျက်ကြဟန်တူပါတယ်၊ ပျက်တဲ့သူတွေပျက်ပေမဲ့ မပျက်တဲ့သူ တွေလဲ ရှိသေးလို့ ကျောင်းတိုက်မှာ အထိုက်အလိုက် သံဃာအများ နေနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရေးပြီးလို့ အတော်ကြာနေတဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဓမ္မိကတော့ ဘယ်အသက်အရွယ်ရောက်မှ ရိုက်နှိပ်ဖြစ်သလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ဒီဘာသာဓမ္မိကကျမ်းက ကြီးတာလဲတကြောင်း၊ တပည့် တော်ရဲ့ အသက်က ငယ်သေးတာလဲတကြောင်း၊ ငွေကုန်များစရာရှိ၍ မတင်နိုင်တာလဲတကြောင်း၊ ဤအကြောင်းဆုံးမျိုးကြောင့် ရိုက်နှိပ်ရန် အထောက်အပံ့ ချင့်ချိန်နေရပါတယ်၊ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဓမ္မိက မရိုက်ခင် ရတနာ ဂုဏ်ရည် ၂ ကြိမ်၊ အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ် ၂ ကြိမ်၊ အခြေပြုသဒ္ဒါ တကြိမ်၊ ရိုက်နှိပ် ပြီးပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကျမ်းကြီးတာနဲ့ အသက်ငယ်တာ ဘာဆိုင်သလဲကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ဆိုင်ပါသော်ကောဘုရား၊ ဒီလို ကျမ်းဂန်ထဲတွင် စာရင်းဝင် နိုင်တဲ့ စာအုပ်ကြီးမျိုးကို သက်တော်ကြီး - နာမည်ကြီးဆရာတော်ဖြစ်မှ

ရေးထုတ်လေ့ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်က စာချဘုန်းကြီးကလေးအဖြစ်သာ နာမည်ရှိသေးတာဖြစ်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ စာအုပ်ကြီးကို လူမလေး ချွေးမခဲဆိုတာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးရပါတယ်။ ဒီလိုသာ မလေးမခဲဖြစ်သွားယင် တပည့်တော်လဲ ကိုယ်ပမာဏကို မနှိုင်းချိန်တတ်တဲ့ အူကြောင်ကြောင် သတ္တာတယောက် ဖြစ်သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီစာအုပ်ကြီးကို မရိုက်နှိပ်ပဲပါဘူး။ အဲဒီလို မရိုက်နှိပ်သေးဘဲ စာချဘုန်းကြီးတချို့ကို ပြင်ရင်းဆင်ရင်း ကြည့်ရှုစေပါတယ်။ သူတို့က အတော်သဘောကျလို့ ရိုက်နှိပ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြတော့လဲ ငွေရေးက မလွယ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် မလွယ်ရသလဲ၊ ရတနာဂုဏ်ရည်- အခြေပြု သင်္ဂြိုဟ်-အခြေပြုသဒ္ဒါတို့က ငွေထွက် မလာဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ စာအုပ်ရေးရ၊ ရိုက်ရတဲ့ဒုက္ခကို မရေးဘူး-မရိုက်ဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မသိနိုင်ပါဘူး။ “ဟိတောပဒေသ” မှာ ပါတဲ့ “အမြဲမိန်းမသည် ကလေး ခမ္မရတဲ့ဒုက္ခကို မသိနိုင်ဘူး” ဆိုတဲ့ အတိုင်းပါ။ ဘေးအမြင်ကတော့ သိပ်လွယ် - သိပ်ကောင်းလို့ ထင်စရာပေါ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို “အမြဲ လုပ်မနေဘဲ ကိုယ်တိုင်မွေးကြည့်ပါ” လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ တပည့်တော် မှာတော့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက မဟာဝိသုဒ္ဓါ ရှိဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့ ကျမ်းစာများအကြောင်း တော်တော်ကြိုးတော့ စစ်ကိုင်းမဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ရဲ့ “နိဗ္ဗာန်မဂ္ဂဒီပနီကျမ်းစာ” အကြောင်း လက်တွေ့အားဖြင့် အဘယာရာမဆရာတော်ရဲ့ ကျမ်းစာများအကြောင်းကို သိနေတဲ့အပြင်၊ ရတနာဂုဏ်ရည်ကစပြီး စာအုပ်ကလေးတွေထောင် တော်တော်ကြိုးစား ခုတ်အတွက် ထိုစာအုပ်ကလေးများထဲကိုပိုပြီး ကုန်ကျဆွဲယှက်ကောင်းသော သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာအတွက် ရိုက်နှိပ်ဖို့ မရဲဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ ရိုက်နိုင်လာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ ကံက ဖွင့်ဖွင့်ဖြိုးဖြိုးသာ အကျိုးမပေးတာ၊ အလစ်ဖြစ်အောင်တော့ အကျိုးပေးတယ် ထင်ပါရဲ့။ ညီရဲ့ ရဟန်းအမ သားသမီးများက အခြေပြုသင်္ဂြိုဟ်-အခြေပြုသဒ္ဒါရိုက်တုန်းကလဲ နဲ့နဲ့ပါးပါး လိုသလောက် အကူအညီကို ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တာဝန်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာရိုက်တော့ နဲ့နဲ့ပါးပါး ကူညီရုံနဲ့ မရ သောကြောင့် တာဝန်ခံအဖြစ်ဖြင့်ရိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုရိုက်တဲ့ရန် အကြောင်း ကိုက်ဆိုင်ပုံကတော့....

ရဟန်းအမကြီးရဲ့ သွီးအကြီး “အမလေး” ဆိုသူက စစ်ကိုင်းသို့ ဝါတွင်း ဥပသစောင့်ရန် ရောက်လာပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ ရိုက်တဲ့အတွက် ငွေအခက်အခဲ ဖြစ်နေတာကိုသိလို့ သူကတာဝန်ယူပြီး ရိုက်ပါ့မယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်က ကြီးလဲကြီးတော့ ငွေအရင်းစိုက်ရတာ များလိမ့်မယ်၊ ရိုက်ပြီးတဲ့အခါလဲ အရင်းပြန်ရအောင် တွင်ချင်မှတွင်မယ်လို့ ပြောပါ တယ်။ မတွင်ချင်လဲ နေပါစေ “သူ့မှာ ပညာပါရမီနဲ့လို့ ပညာပါရမီ ဖြစ်အောင် ရိုက်ပါမယ်” လို့ လျှောက်တဲ့အတွက် ငွေအခက်အခဲ မရှိ တော့ဘဲ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာကို ၃၀ နှစ်အရွယ်ရောက်မှ ရိုက်ဖြစ်ပါ တယ်။ လှခင်အင်ဆန်းပုံနှိပ်တိုက်ကလဲ ငွေ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က ရိုက်ပြီး-ချုပ်ပြီးတဲ့အခါ အားလုံးရှုံးပြီးဖြစ်မှ စိတ်အေး တာမို့ အားလုံးပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်ဘော်ရဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေ ထွက်လာတိုင်း ကိုယ်တော် ပတ်ဝန်းကျင် မိတ်ဆွေတချို့က “ပရမတ္ထသရုပ်ပထက ကူးချတာပါကွာ၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံသုတ်နက်ထဲက ကူးချတာပါကွာ” လို့ သေးသိမ်အောင်ပြောကြ တယ်။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာစာအုပ်ကြီး ထွက်လာတော့ ဘယ်လိုပြောကြ သေးသတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်သားဘဲဘုရား၊ သူတို့က ကျမ်းစာ ရေးတဲ့သဘောကို နားမလည်ကြလို့ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေကြ တာပါ။ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဆောသတောင် သီဟိုဠ်အာသာနဲ့ ရှိနေတဲ့ ရှေး အဋ္ဌကထာဟောင်းကို ချိုးပြီး ပါဠိဘာသာနဲ့ ကူးတာပါလို့ ဝန်ခံထား သားဘဲ၊ သီဟိုဠ်အဋ္ဌကထာဆိုတာလဲ အရှင်မဟာကဿပတို့ ဟုမသံဂါ ယနာတင်စဉ်ကတည်း မာဂဘောသာ အဋ္ဌကထာကို ကူးရတာပဲ။ အရှင် မဟာကဿပတို့ရဲ့ အဋ္ဌကထာဆိုတာလဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဟိုနား-ဒီနားမှာ ဟောတော်မူတဲ့ ပဏိစ္ဆာကဒေသနာတော်ကို ယူထားအပ်တဲ့ အဋ္ဌကထာ ဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံး အဆင့်ဆင့် ကူးချတာချည်းပါ။ ဒီတော့ တပည့် တော်က ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျမ်းစာမှကူးပြီး စာသင်ငယ်တို့နဲ့ လျော် အောင် စီစဉ်တာဟာ ဘာများထူးဆန်းလို့တုန်း။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာ ထွက်လာတဲ့အခါတော့ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာဋီကာကြီးတွေမှ ထုတ်နှုတ် ချက်တွေကများတော့ ဘာမှ မပြောကြတော့ပါဘူး၊ ဒါလဲ ကူးချတာဘဲ

မဟုတ်လား၊ ညောင်တုံးမြို့ ရွှေဟင်္သာတောရတိုက် (ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယက သာသနာပိုင်တပါး အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့) စံကျောင်းဆရာ တော်ကြီးကတော့ ကျမ်းစာကကြီးပြီး ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်က ငယ်နေတယ်လို့ မိန့်တော်မူပါသတဲ့။

ဒီအကြောင်းကို မြောင်းမြဆရာတော်ကြားလို့ ဆရာတော်လဲ သင်္ဂြိုဟ် ဘာသာဋီကာစာအုပ်ကြီးကို အားရတော်မူပါတယ်၊ ပခုက္ကူဆရာတော် ကြီးများလဲ အားရတော်မူကြပါတယ်။ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့ ရထိုက်တဲ့ ဘာသာဋီကာစာအုပ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်စာရုံးကို ပို့လိုက်တော့ ကျောက်စာရုံးက သူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဆရာတော်တပါးကို ပြောပါသတဲ့။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာစာအုပ်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ “အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့ ရထိုက်လောက်အောင် မြင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “ပုဂ္ဂိုလ်က ငယ်လွန်းလို့ နံနံစောင့်ရပါလိမ့်မယ်”လို့ ဒီလိုစောင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာဘဲ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဪ...ဒါကြောင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့အခါ သွတ်ဆိပ်မပေးဘဲ အကြာကြီးနေပြီးနောက်၊ သွတ်ဆိပ်စ၍ ပေးဆွဲနှစ်မှာ ကိုယ်တော် ဘွဲ့ ပါလာတာကိုး။

ဘပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ အများကတော့ အကြောင်းမသိလို့ ထူးဆန်း ဘယ် ထင်ကြပါတယ်။ ဘပည့်တော်ကတော့ အကြောင်းသိပြီးမှ မဆန်း ဘဲဘူး ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ဟာ ကပ္ပိယမရှိယင် ငွေကိုမထားဘူးလို့ ဆိုပြီး ပခုက္ကူ နေတုန်းကတဲ ငွေနဲ့ စင်၍ ဝိနည်းတော်နဲ့ ညီအောင် စောင့်စည်းခဲ့တယ်၊ ဒီလို ငွေအများကြီးနဲ့ စာအုပ်ရိုက်တဲ့အခါ ဝိနည်းတော်နဲ့ ညီအောင် စီစဉ်နိုင်သေးရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘပည့်တော်ကိုယ်တိုင်တော့ ငွေကို မစိမိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးတော့ အုပ်ချုပ်မှ အပ်ပါးမယ်။ ဒါကြောင့် အမလေးက တာဝန် ခံပြီး ရိုက်တဲ့အခါကစပြီး ရွှေပိုင်းငွေတွေကို မယ်တော်ကြီး ထောက်ပံ့ ဘိုနဲ့ နောက်ကလေးဘချို့ ပညာသင်ပေးဘို့လို့ ခွဲခြားလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီငွေတွေဟာ အတော်ကြာတော့ ကုန်သွားတာပါ။ နောက်ထပ်ငွေနဲ့ စပ်လို့ အမလေးရဲ့ တာဝန်ဖြစ်သွားလို့ အပ်စပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ဉာတိလဲ မတော်၊ အလိုရှိရာ အပ်သောပစ္စည်းကိုတောင်းပါ”လို့ ဖိတ်မန်ထားသူလဲ မဟုတ်လျှင်၊ ရင်းနှီးသော်လဲ ရေတခွက်ကိုမျှ မတောင်း ကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အမလေးဆိုသူက ဖိတ်မန်ထားသူ ဟုတ်ရဲ့ လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်ကြပေမဲ့ တောင်းမယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိတော့ ဖိတ်ထားသူများကို သတိမထားမိပါဘူး။ အလွန် ရင်းနှီးလာတဲ့ အခါမှ ဖိတ်ဘူး-မဖိတ်ဘူးကို စဉ်းစားရ မေးရပါတယ်။ အဲဒီ အမလေးက ဖိတ်-မဖိတ်ကို သတိမရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မိခင်ဖြစ်တဲ့ ညီရဲ့ ရဟန်း အမကြီးက “တပည့်တော်တို့ တအိမ်သားလုံး ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်ပါ တယ်”လို့ လျှောက်ဘူးလို့ သူတို့အားလုံး ဖိတ်မန်သူထဲမှာ ပါနေပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ဘောင်မြွှာက (အမေ့ခံ) ရဟန်းအမကလေးလဲ မဖိတ်ဘူး ပါဘူး။ ရဟန်းအမကြီး ရှိစဉ်က “တတိုက်လုံးအတွက် ပစ္စည်းလေးပါး ဖိတ်ဘူး”လို့ ယခုရှိသော ဟောင်းအမလေးအထိ တောင်းကောင်းနေပါ တယ်။ သူတို့ သားသမီးများကျတော့ မတောင်းကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် စာအုပ်နဲ့ စပ်တဲ့ ယခုအထိ ငွေများဟာ သာသနာရေး အတွက် အပ်အပ်စပ်စပ် (ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ) စီမံတာပေါ့နော်၊ စာအုပ် တွေ အများကြီး ရိုက်နိုင်နေတာဖြစ်လို့ ကိုယ်တော် ကို ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ အပ်အောင် စီမံလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ တွေးနိုင်ကြမယ် မဟုတ် ပါဘူး။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘပည့်တော်လဲ သူများအထင်ကို သိပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ သူများကြည်ညိုဘက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ကြည်ညိုဘက် အရေးကြီးပါ တယ်၊ ဘပည့်တော်ဟာ စာအုပ်ရေးပြီး ရိုက်နိုင်တဲ့အခါ ကောင်းကောင်း ပြင်ပေးဘို့သာ တာဝန်ယူပါတယ်။ စက္ကူဝယ်ဘို့ စာအုပ်ရောင်းဘို့တာဝန် မယူပါဘူး၊ စာအုပ်ဘယ်လောက် ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲလို့လဲ မေးလေ့ မရှိပါဘူး။ ကျောင်းတိုက်မှာ လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် ရှိတဲ့အခါ “ဘာလုပ်ချင် တယ်၊ တတ်နိုင်ရဲ့လား”လို့ မေးပြီး တတ်နိုင်ပါတယ်ဆိုမှ လုပ်စရာရှိ တာကို လုပ်စေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော် အလုပ်မှာ ကိုယ်တိုင်တော့ စိတ်ကျေနပ် စရာပါဘဲ၊ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာပြီးတော့ ဘာကိုဆက်ပြီး ရိုက်သလဲ။

အပည့်တော်။ ။ ရေးပြီးဖြစ်တဲ့ ဝိထိ (၃) ချက်စုသာသနီကာကို ခိုက်ပါတယ်။ ထိုစာအုပ်ရိုက်တုန်းမှာ “ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ” ကို ရေးပါတယ်။ လူတတ်ကြောင်များက သင်္ဂြိုဟ်သာသနီကာကို ကြည့်ကြပါတယ်။ သူတို့အတွက် ရေးအပ်သောကျမ်း မဟုတ်သဖြင့် ကောင်းကောင်း နားမလည်ကြပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် လူတတ်ကြောင်များ နားလည်လောက်အောင် ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာကို ရေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကိုယ်ကျင့် အဘိဓမ္မာ ပြီးလို့ ရိုက်နှိပ်ချိန်မှာ အပည့်တော် အသက်လဲ ၄၀ ကျော်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ထို့နောက်လဲ ပါတိမောက်သာသနီကာကို ခိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ အသက် ၄၀ အတွင်းမှာ စာချ - စာရေးတာမှ တပါး၊ သာသနာရေးကိစ္စများကို ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

အပည့်တော်။ ။ အပည့်တော် တာဝန်တွေဟာ အလွန်များပါတယ် ဘုရား၊ စာချ-စာရေးအပြင် ကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာ တောစရာရှိယင် အပည့်တော်ဘဲ တာဝန်ယူရပါတယ်၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ အစည်းအဝေးရှိယင်လဲ ဆရာတော်ရှိတဲ့အခါ ဆရာတော်နဲ့ အတူသွားရပါတယ်၊ ဆရာတော်က သီဟိုဠ်ကြနေတဲ့အခါ အပည့်တော်ချည်းလဲ သွားရပါတယ်။ တခါတခါ စစ်ကိုင်းဘက်က ကိစ္စများကိုလဲ သွားပြီး ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တဂိုဏ်းလုံးရဲ့ အကျိုးရှိမှုအလုပ်ကိုတော့ ဘာများလုပ်သေးတုန်း။

အပည့်တော်။ ။ ပခုက္ကူက ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာ နေစဉ်၊ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရုံ (ဆရာတော်ကြီးမှတစ်ပါး) စာချအားလုံး စုပေါင်းပြီး ဆွမ်းစားကျောင်းတကျောင်းမှာ စားတဲ့ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ကြီးထံ လျှောက်ဘူးပါသေးတယ်။ ဆွမ်း အဘူစားရာကစ၍ အချင်းချင်း သွေးစည်းဘို့၊ တိုင်တိုင်ပင်ပင် စာချကြဘို့၊ သူ့အပည့် ကိုယ်တပည့် မခွဲခြားဘို့ ရည်ရွယ်တာပါ။ ပခုက္ကူမှာ ဒီလို အတူစားကြလို့ စာချတုန်းကြီးချင်း အလွန် ရင်းနှီး ခင်မင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် အကြံ အထမြောက်ရဲ့ လား။

အပည့်တော်။ ။ စိတ်ကူးကို (နောင်အခါ တတိုက်လုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယက ဖြစ်တဲ့) တိုက်အုပ်ဆရာတော်က အလွန် သဘောကျပါတယ်။ “ဥးဇနက... ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းဖိတ်တန် ဖိတ်ပေးပါမယ်” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုပေါင်းစားဘို့ရာ တာဝန်ခံကျောင်းလဲ မရှိ၊

ဆွမ်းလဲမရှိပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီစိတ်ကူးဟာ ကောင်းကင်မှာ တိုက်ကြီး တည်သလို လေဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်ကော တဂိုဏ်းလုံးကောင်းဘို့ ဘာစိတ်ကူးသေးသလဲ၊ ကိုယ်ဘော်က စိတ်ကူးသမားနဲ့ မေးရတာပါ။

အပည့်တော်။ ။ နောက်လဲ သာသနာ့ဝန်ဆောင်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့တဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး တဂိုဏ်းလုံးရဲ့ စာသင်နည်းဟာ စည်းမျဉ်းတခုထဲဖြစ်သို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်၌ ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးကြီးမှာ လျှောက်ထားတော့ ဝည်းမျဉ်းရေးပါဆိုလို့ ဝန်ဆောင်သံဃာချင်း တိုင်ပင်ပြီး ရေးပါတယ်။ ရေးပြီး၍ စာအုပ်ကလေးရှိက်ပြီးလို့ သုံးနှစ်တကြိမ် စည်းဝေးတဲ့ ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးကြီးကို ရန်ကုန်-မြို့မကျောင်းကြီး၌ ပြုလုပ်တဲ့အခါ တင်ပြပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်က ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ ကိုယ်တော်တို့ ဝန်ဆောင်အဖွဲ့ စာချပုဂ္ဂိုလ်များက နမူနာပြတဲ့အနေနဲ့ စပြီး ပို့ချကြပါတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် အထမြောက်တာပေါ့နော်။

အပည့်တော်။ ။ ဘာ အထမြောက်မှာလဲဘုရား၊ တဂိုဏ်းလုံးက ဆရာတော်ကြီးများ အားပေးမှု ထိုစည်းမျဉ်းအတိုင်း စာမေးပွဲကင်းပပြီး ကြိုးစားရမှာပါ။ စာမေးပွဲမပါယင် ဘယ်စာသင်သားက ဂရုတစိုက် သင်မှာတဲ့လဲ။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီကိစ္စလဲ ရေဖြစ်သွားတာပါတဲ့၊ အပည့်တော်တော့ ကြိုးစားလိုက်ရတာ မောလို့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီပြင်ကော ဘာများ မောရသေးတုန်း။

အပည့်တော်။ ။ သုံးနှစ်တကြိမ် စည်းဝေးတဲ့ ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးတွေမှာ မော်လမြိုင်-မန္တလေး-ရန်ကုန် သုံးဌာနလုံး၌ အပည့်တော်ကိုချည်း အကျိုးဆောင် လုပ်စေကြပါတယ်။ အတော်လဲ ပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားပါတယ်။ အစည်းအဝေးမှာ ဟောလိုက်ကြ၊ ပြောလိုက်ကြတာ အလွန်ပါဘဲ။ စာသင်တိုက်မရှိ၊ စာချ မဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဂိုဏ်းကြီးပွားရေးကို သာပြီး ပြောကြပါသေးတယ်၊ သင်္ကြန်အမြောက် ပစ်ဖောက်သလိုပါဘဲ။ အစည်းအဝေးလဲပြီးရော အမြောက်ကြီးတွေ အိပ်ယာပေါ်လဲနေတော့ ဘာပါဘဲ။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ သုံးကြိမ်က နောက်ကို ဂိုဏ်းအစည်းအဝေး

တိုင်းမှာ ဝတ်ကြေ တန်းကြေသာ လိုက်ပါတော့တယ်။ ခရီးဝေးတဲ့ အစည်းအဝေး (တောင်ကြီးတို့-ပဲခူးတို့) မှာ လိုက်တောင် မလိုက်တော့ ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် ၄၀ အတွင်း အများနဲ့ လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဘာမှကျေနပ်စရာ မတွေ့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော် ။ ။ အဘယာရာမဆရာတော်နဲ့ အတူလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်နဲ့ သရိုင်းရွာ ပင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်တော့ မှတ်မှတ်ရရ အထမြောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လို လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ နှားထိုးကြီးမြို့မှာ သံဃာချင်းကဲ့နေလို့ မြို့သူကြီးနဲ့ တကွ လူကြီးများလာပြီး အဘယာရာမဆရာတော်ကို စေ့စပ်ပေးဘို့ ပင့်ကြပါ တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကော်ချိန်းပေးပြီး ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရတိုက်က ဥးဝိသုဒ္ဓါ ဘိဝံသနဲ့ အဘယာရာမတိုက်က စာချဘုန်းကြီးများကိုခေါ်ပြီး ဆရာ တော်ကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို ပဌမတန်းမှာ ရထားအတူစီးဘို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်က အခြားစာချဘုန်းကြီး များကိုငဲ့ပြီး ဒုတိယတန်းမှာ အခြားဘုန်းကြီးများနဲ့ အတူစီးပါမယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ရောက်တဲ့အချိန်က ညဖြစ်လို့ တမြို့လုံးလောက် မီးထွန်း ပြီး ကြိုကြပါတယ်။ မြို့ထဲမှာ လူတွေကိုဖယ်ထားတဲ့ ၂ ထပ်တိုက်တလုံး၌ တကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရောက်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ကြရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တရက် နံနက်ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ လူကြီးများနဲ့ အတူ လုပ်ငန်းစဉ်ကို တိုင်ပင်ကြပါတယ်။ ဆရာတော်နဲ့ လူကြီးများက တနေရာ၊ တပည့်တော်တို့က ခပ်နီးနီး ဧေါင့်တနေရာမှာ ထိုင်ကြပါတယ်။ အမှုသွားမှာ တရားလို၊ (စောဒက) ပုဂ္ဂိုလ်က ဘုန်းကြီးတပါး ပြန်လွန် တော်မူခါနီး၌ ဝိဿာသင်္ဂါဟဖြင့် ယူထားတဲ့ကျောင်းကို ပြန်လွန်တော် မူတဲ့ဘုန်းကြီးရဲ့ တပည့် ဥးပဉ္စင်းကလေးက ဝင်ရောက်နေထိုင်တဲ့အမှုပါ။ ၂ ဖက် ကာယကံရှင်များရဲ့ တင်ပြထားတဲ့စာကိုလဲ ကြည့်ကြရပါတယ်။ စောဒက (ဘုရားလို) နဲ့ စုဒ္ဓိတက (တရားခံ) တို့ရဲ့ စာရေးပုံကြည့်၍ ၎င်း၊ လူကြီးများကိုမေး၍ ၎င်း၊ ၂ ဖက်ကွာခြားမှုကို ရှင်းရှင်းကြီးသိရပါတယ်။

(စောဒက) က အသက်သိက္ခာလဲကြီး၊ ပညာအဆင့်အချင်းလဲ ကြီးပါ တယ်။ (စုဒ္ဓိတက) က ငါးဝါမျှ မရသေးသော ဥးပဉ္စင်းကလေးဖြစ်တဲ့ အပြင် စာလဲ ကောင်းကောင်းမသင်ဘူးရှာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တိုင်ပင်ကြတော့ ဘယ်လိုသဘောတူကြတုန်း။

တပည့်တော် ။ ။ ဆရာတော်နဲ့ လူကြီးများရဲ့ စကားကို တပည့်တော်တို့ နားထောင်နေကြပါတယ်။ အတော်ကြာတော့ ဆရာတော်က လှမ်းပြီး “ဥးဒနက... ဘယ်လိုသဘောရတုန်း” လို့ မေးပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့် တော်က (စောဒက) ဘုန်းကြီးဆီကို တပည့်တော်သွားခွင့်ရလျှင် ကောင်း လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော်က ဘာမှ အမိန့်မရှိပါဘူး။ လူကြီးများက မသွားသင့်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုး ပြောကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်သားဘဲ၊ တရားဆုံးဖြတ်ရမဲ့ အဖွဲ့ထဲက စောဒက (တရားလို) ဘက်ကို သွားတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလိုသွားယင် စုဒ္ဓိတက (တရားခံ) က ဘယ်မှာဆုံးဖြတ်တာကို နာခံတော့မှာလဲ။ ကိုယ်တော်က ဒါလောက်မှ မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော် ။ ။ တပည့်တော်က ထုံးစံဟာ ထုံးစံဘဲ၊ အလုပ်ပြီးစီးတာသာ ပခာနဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တော့ ဘယ်လိုစီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော် ။ ။ အပြန်အလှန် စကားပြောကြပြီးနောက် ဆရာတော်က လှမ်းပြီး ဘယ်လိုသဘောကျတုန်းလို့ မေးပြန်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ တပည့်တော် သွားခွင့်ရယင် ကောင်းမှာဘဲလို့ နဂိုရ်က စကားအတိုင်း လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ မြို့သူကြီးက “ဒါလောက်သွားလိုယင် သွား ကြည့်သေးတာပေါ့ဘုရား” လို့ လျှောက်ပြီး ကားပြင်ပါတယ်။ တပည့် တော်လဲ “ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရဆရာတော် ဥးဝိသုဒ္ဓါဘိဝံသ” ကိုပါ ခေါ်ပြီး မြို့သူကြီးပါ (စောဒက) ပုဂ္ဂိုလ်ကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟိုရောက်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မြို့သူကြီးက တပည့်တော်တို့ လာတဲ့အကြောင်းကို စောဒက (တရားလို) ဘုန်းကြီးအား ပြောပြပါတယ်။ တပည့်တော်က “တပည့်

တော်ဟာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ အတူပါသောတပါးက ပဌမကျော် သကျသီဟဓမ္မာစရိယ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဦးဝိသုဒ္ဓါ ဘိဝံသ” ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဂုဏ်တွေဖော်ပြီး ခိတ်ဆက်တာပေါ့လေ။

တပည့်တော်။ ။ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဂုဏ်ဝဇ္ဇန္တ ပဿန္တိဇနာ - လောကတရလုံး ကိုယ်က ဂုဏ်ရှိသူကိုမှ လူသင်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖော်ခေါ်တုန်း ကိုယ်က ဒီအချက်တွေ ငြင်းစားပြီး ဂုဏ်ထူးရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မိတ်ဆက်ပြီး ဘယ်လိုများ ကိုယ်တော်က ပြောရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်ကြီးအထံပြည့် တဆင့်ပို့ထားတဲ့ အရှင်ဘုရား တို့ရဲ့ စာကို မြို့သူကြီးမှတဆင့် ဆရာတော်ရော တပည့်တော်တို့ဆရာ ကြည့်ရ ပါတယ်၊ စာအသွားအလာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အရှင်ဘုရားရဲ့ အရည် အခြင်းနဲ့ စိတ်သဘောထားကိုလဲ တပည့်တော်တို့ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ စိတ်သဘောထား ကြီးမားပုံကိုသိရလို့ အရှင်ဘုရားနဲ့ တင်ကြိုပြီး ဆွေးနွေးရအောင် တပည့်တော်တို့လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားက လွတ်လို့ လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ၊ တရားဆုံးဖြတ်မဲ့ဘက်က ဒီလို မလာထိုက် ဘူးဆိုတာလဲ တပည့်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုတဲ့ သဒ္ဓါဓာတ်ခံနိုင်သူတို့ရဲ့ မေတ္တာဟာ လောကထုံးစံထက် အဖိုး တန်ပြီး ကိစ္စလုပ်ငန်းကို မြန်မြန် ပြီးလွယ်စေနိုင်တယ် ယူဆလို့ ထုံးစံကို ကျော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း... ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားပလ္လင်က တဖက်သား နားဝင်စရာ ပေတဲ့ စကားပလ္လင်ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်လိုဆက်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားလဲ ကျမ်းစာများကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ စာထဲမှာ ဒီကျောင်းကို လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိဘူး၊ နေတဲ့ဦးပဉ္စင်းက မလေးစားဘူးထင်လို့ မခံချင်တာဘဲ ဆိုတာကိုလဲ သိရပါတယ်။ (ဝိဿာသဂ္ဂါဟ) ယူရာ၌ ပစ္စည်းရှင်ပုဂ္ဂိုလ်က ခမ်းမြောက် သဘောတူမှ အထမြောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပါနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပြန်တော်မူမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဝိဿာသဂ္ဂါဟ ယူခြင်းကို သဘောတူ-မတူသိဘဲ မခဲယဉ်းဘူးလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား... ကိုယ်တော်က အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ် လောက်အောင် နှောက်လိုက်တာပေါ့လေ။

တပည့်တော်။ ။ နှောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့် ကျမ်းဂန်သဘောကို ဖော်ပြနေတာပါ။ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ အဘယာ ရာမ ဆရာတော်ရဲ့ ဆန္ဒကို တပည့်တော် မသိရပေမဲ့ အရှင်ဘုရားရော- တပည့်တော်ရော ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ ငါးဝါ မပြည့်သေးတဲ့ ဟိုဦးပဉ္စင်း ကလေးအတွက်ကတော့ ဝိနည်းတော်အသွားနဲ့ အထူးစဉ်းစားဘွယ် မလို တော့ပါဘူး၊ ဒီတော့ အရှင်ဘုရားဘက်က နစ်နာစရာမရှိသော်လည်း(မသေ ချာတဲ့ အချက်ကလေးက ရှိနေတာဖြစ်တော့) ဒီကျောင်းကိစ္စ၌ အရှင် ဘုရားမှာ သာ၍ ဂုဏ်တက်အောင် အကြံပေးချင်တာကတော့...

“ဤကျောင်းကိစ္စကို ဆရာတော်အလိုရှိသလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ရန် အပ်နှံ ပါတယ်” လို့ စာရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်ယင် အရှင်ဘုရားမှာလဲ ဂုဏ် တက်မယ်၊ ဆရာတော်လဲ ဆုံးဖြတ်ဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသွားမယ်၊ ဒါကြောင့် အထက်ပါအတိုင်း စာရေးဖို့ အကြံပေးချင်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို အကြံပေးတော့ လိုက်နာရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ သူ့မှာ တိုင်ပင်စရာတပါးရှိပါသေးတယ်၊ တိုင်ပင်ပါရစေလို့ ပြောပြီး တနေရာ ထသွားပါတယ်၊ သွားပြီး မကြာခင် အဖော် တပါးနဲ့ အတူ ပြန်လာတဲ့အခါ တပည့်တော်က အကျိုးအကြောင်းကို ထပ်ပြော ပါတယ်။ ဒီအခါ ၂ ပါးလုံးဘဲ သဘောကျပြီး အထက်ပါ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပါတဲ့စာကိုရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ ဆွေးနွေး ချိန်မှာ မြို့သူကြီးက အဝေးနေပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့လဲ ထိုဘုန်းတော် ကြီးရဲ့ စာကိုယူပြီး မြို့သူကြီးကိုခေါ်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီစာကို ဆရာတော်ထံ ဆက်ကပ်တော့ ဘာအဓိန့်ရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် အားလုံးကောင်းသွားတာဘဲလို့ ဝမ်းမြောက် တော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နှောက်တော့ ဘာကို ဆက်ပြီးလုပ်ကြရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နေ့ ၁ နာရီလောက်မှာ အားလုံးသံဃာများရော-လူများ ရော၊ ဘုရားတန်ဆောင်းကြီးထဲမှာစုကြည့် လူကြီးများကစီမံကြပါတယ်။

သံဃာပရိသတ်ရော-လူပရိသတ်ရော အလွန် များပါတယ်။ စည်းဝေးတဲ့ အခါမှာ ဆရာတော်က တရားလို (စောဒက) ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စာကို ပြောပြပြီး “အလွန် သူတော်ကောင်းစိတ် ရှိပါပေတယ်၊ အားလုံး သာဓုခေါ်ကြပါ” လို့ မိန့်တော်မူတဲ့အခါ အားလုံး သာဓုခေါ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ထို့နောက် ဆရာတော်က ဘာအမိန့်ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ပရိသတ်အလယ်မှာ ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီနယ်က သံဃာတော်များ ညနေ ၅ နာရီလောက် တဲခိုရာတိုက်သို့ ကြွခဲ့ကြပါ၊ အဲဒီကျမှ အဆုံးအဖြတ် ပေးပါမယ်။ ဒို့က ပရိသတ်မှာ ကျက်စားလေ့ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ပရိသတ်မှာ ကျက်စားလေ့ရှိတဲ့ စာချဘုန်းကြီးဥျးဇနက က ဩဝါဒတရားစကား ပြောပါလိမ့်မယ်။ ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီး တပည့် တော်ကို အလှည့်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က သံဃာပရိသတ်- လူပရိသတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့မနေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဒီပရိသတ်ကြီးမျိုးကို ပခုက္ကူနေစဉ် ဥျးပဉ္စင်း ကလေးဘဝတုန်းက ကျက်စားခဲ့တာပါ၊ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ မြို့ကြီး သုံးဌာန အစည်းအဝေးတို့မှာလဲ တာဝန်ဆောင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ကယုံကြည်ပြီး ကိုယ်စားပြုတော်မူတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုဩဝါဒများကို ဟောပြောခဲ့သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကလဲ တပည့်တော် ညွှန်ပြတဲ့လမ်းကို ရှောရှော ရှူရှူ လိုက်လာတဲ့ (စောဒက) ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် အမွန်းတင်တဲ့ ဩဝါဒကို ပေးပါတယ်။ (စူဠဝဂ္ဂ-ပဉ္စသတိက သင်္ဂီတိက္ခန္ဓက) မှာပါတဲ့ တရားတော်ရဲ့ အချုပ်ကတော့....

- (၁) ခုန်ကို မနင်း၊ နှပ်ကိုနင်း၊ ရှိခြင်း ရိပ်မမြင်။
- (၂) မာ-ရဟန်းပြု၊ တောင်းပန်မှု၊ ထေရ်စု ပြစ်တော်တင်။
- (၃) ရိုသေသောအား၊ ဒုက္ခကြား၊ ငါးပါး အာနန္ဒရှင်....လို့ ပခုက္ကူ စာသင်သားဘဝက စာတက်ရင်း ရခဲ့တဲ့ လင်္ကာသံပေါက် ကလေးကို မူတည်ပြီး အကျယ်ဟောပြောတဲ့ ဩဝါဒဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဓိပ္ပါယ်အကျယ်က ဘယ်လိုလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မြတ်စွာဘုရားက “ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတော့မည်” လို့ မိန့်တော် မူပြီးမှ အရှင်အာနန္ဒာကို ငါဘုရား ကွယ်လွန်တော်မူသောအခါ သံဃာ များက “ပယ်နှုတ်လိုလျှင် ခုခွါနုခုဒ္ဓကသိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နိုင်တယ်” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာမှာလဲ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူမည့် အရေးကို တွေးပြီး စိတ်သောကများနေလို့ “ခုခွါနုခုဒ္ဓကသိက္ခာပုဒ်များ ဆိုတာ အဘယ်သိက္ခာပုဒ်များဖြစ်ပါသလဲ” လို့ မလျှောက်လိုက်မိပါဘူး။ ဒီကိစ္စအတွက် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးတဲ့အခါ အရှင်အာနန္ဒာကို မထေရ်ကြီး များက အပြစ်တင်ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် “ခုန်ကိုမနင်း” လို့ လင်္ကာ၌ စပ်ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တမျိုးက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ အခါတပါး၌ ဘုရားရှင်၏ ရေသနပ်တော် စုတ်နေလို့ အရှင် အာနန္ဒာက ချုပ်ပေးရပါတယ်။ ချုပ်တဲ့အခါ ကိုင်ပေးမဲ့ ရဟန်းတပါးမှ မရှိလို့ သင်္ကန်းရဲ့ တဖက်အစကို ခြေဖြင့်နင်း၍ ချုပ်မိပါတယ်။ ဒါကိုလဲ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးမှ အပြစ်တင်ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် “နှပ်ကိုနင်း” လို့ လင်္ကာ၌ စပ်ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တမျိုးကကော ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးတဲ့အခါ၌ မာတုဂါမများကို အယင် (ရှေးဥျး) အလောင်းတော်ကို ရှိခိုးစေပါတယ်။ မာတုဂါမတွေ ကလဲ အလောင်းတော်ကို ရှိခိုးကြယင်း ငိုကြလို့ မျက်ရည်တွေ ရှူစိုနေပါ တယ်။ ဒါကိုလဲ အပြစ်တင်ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် “ရှိခြင်း” လို့ လင်္ကာ စပ်ဆိုထားပါတယ်။ (အရှင်အာနန္ဒာကလဲ နောက်မှ ရှိခိုးစေလျှင် မောင် နေမှာစိုးလို့ မာတုဂါမတွေကို အချိန်ရှိတုန်း ပြန်နိုင်အောင် အယင် ရှိခိုး စေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တမျိုးက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘုရားရှင်သည် သုံးလလောက်လွန်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူ မည်လို့ မိန့်တော်မူမူခင်ကလေးမှာပင် အရှင်အာနန္ဒာကို အမိန့်ရှိဘူးပါ တယ်။ “အာနန္ဒာ.... ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားများထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည်

အာယုကပ်ကုန်အောင် တည်နေနိုင်တယ်၊ ငါဘုရားလဲ ထွေပေါ်လေးပါးကို ကောင်းကောင်း ပိုင်နိုင်အောင် ပွားများပြီးဖြစ်သောကြောင့် အာယုကပ် ဆုံးအောင် ပရိနိဗ္ဗာန်မစံဘဲ နေတော်မူနိုင်သည်” လို့ (“အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ” လို့ လျှောက်နိုင်အောင် အရိပ်နိမိတ်ကို) အမိန့်တော် ရှိသော်လဲ ဘုရားရှင်၏ အရိပ်နိမိတ်စကားကို နားမလည်အောင် မာရ်နတ် က ထိုအချိန်မှာ နောက်ရှက်ထားလို့ “အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော် မူပါ” လို့ မလျှောက်မိပါ။ ထိုအချက်ကိုလဲ မထေရ်များက အပြစ်တင် တော်မူကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် “ရိပ်မမြင်” လို့ လင်္ကာ၌ ဆိုထားပါတယ်။ (မာရ်နတ်ရဲ့ လှည့်ပတ်မှုကို ခံရသောကြောင့် မလျှောက်မိခြင်းဖြစ်ရကား အရှင်အာနန္ဒာမှာ အပြစ်မရှိပါ)။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ နောက်တမျိုးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ မာတုဂါမများအား ရဟန်းပြုခွင့်ပေးဘို့ရန် အရှင်အာနန္ဒာ သည် တောင်းပန်၏။ ထိုတောင်းပန်မှုကိုလဲ အပြစ်တင်တော်မူကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် “မာ- ရဟန်းပြု၊ တောင်းပန်မှု” လို့ လင်္ကာ၌ ဆိုတာပါ။ (အရှင်အာနန္ဒာကား မိတ္ထေတော် ဂေါတမီ၏ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာလာ၍ ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းသောအခါ ခွင့်မပေးသောကြောင့် မိတ္ထေတော် ဂေါတမီကို သနားလှသဖြင့် ကူညီ၍ ခွင့်တောင်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ အပြစ် မရှိပါ)။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီလို အပြစ်တင်ကြတော့ အရှင်အာနန္ဒာက အပြစ်မရှိကြောင်းကို ငြင်းသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်က အင်မတန် နူးညံ့ပါတယ်။ မထေရ်များက အဲဒီ အပြစ်ငါးပါးကိုပြု၍ “ဒုက္ကဋ္ဌ ဒေသေယံ = မကောင်း သဖြင့် ပြုအပ်မိပါသည်လို့ လျှောက်ကြား ဝန်ခံပါ” လို့ မိန့်သောအခါ၊ အရှင်အာနန္ဒာက တပည့်တော်မှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြုရခြင်း ဖြစ်လို့ “မကောင်းပြုအပ်တယ်” လို့ မယူဆသော်လဲ ထေရ်များကိုကြည့်ညို သောအားဖြင့် “ဒုက္ကဋ္ဌ ဒေသေမိ = မကောင်းပြုအပ်မိပါသည်လို့ လျှောက် ထား ဝန်ခံပါ၏” လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် “ရိုသေသောအား၊ ဒုက္ကဋ္ဌကြား၊ ငါးပါးအာနန္ဒရှင်” လို့ လင်္ကာ၌ ဆိုတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အရှင်အာနန္ဒာ၏ဝန်ခံမှုနဲ့ ယခုကိစ္စမှာ ဘယ်လိုဆိုင်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဆိုင်တာပေါ့ဘုရား၊ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ အလုပ်ဟာ မကောင်း သောအလုပ် မဟုတ်သော်လဲ မထေရ်များကို ကြည့်ညိုသော အားဖြင့် “ဒုက္ကဋ္ဌ = မကောင်းအလုပ်” လို့ ဝန်ခံသလို ဒီကိစ္စမှာလဲ စောဒကပုဂ္ဂိုလ် ရဲ့ အလုပ်ဟာ “မကောင်း” လို့ မဆိုနိုင်သော်လဲ ဆရာတော်ကို ကြည့်ညို သောအားဖြင့် ဆရာတော်သဘောရှိသလို ဆုံးဖြတ်ဘို့ရန် ပုံ၍ အပြစ်ငါးဟာ အရှင်အာနန္ဒာလို စိတ်ထားနည်းခြင်းရဲ့ လက္ခဏာဘဲ မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဩ... ဒီလိုတော့ သဘောလက္ခဏာချင်း တူသားပါတဲ့၊ ဒီဩဝါဒ ဘဲလား၊ နောက်ဆက်ပြီး ဘာဩဝါဒများကို ဟောသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တော့ ရဟန်းသံဃာများ တဖက်နဲ့ တဖက် မတဲ့ကြွယ်င် ရဟန်းတော်ချင်းသာမက ကိုးကွယ်သော ဒကာ-ဒကာမချင်းလဲ မတဲ့ကြွ ကိုယ်စောင့်နတ်ချင်းလဲ မတဲ့ကြွ ကိုယ်စောင့်နတ်များရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထက်နတ်ချင်းလဲ မတဲ့ကြွ၍ အကုသိုလ်တိုးပွားသဖြင့် သတ္တဝါအများပင် အပါယ်လေးပါး လားရမ့်အကြောင်း ပြောပြ၍ ညီညီညွတ်ညွတ်နေရခြင်း ၏ ကောင်းကျိုးများကိုပါ ဩဝါဒပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီ အစည်းအဝေးပြီးတဲ့အခါ ညနေရောက်တော့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ အစည်းအဝေးပြီး၍ တဲခိုရာတိုက်သို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ တပည့်တော်နဲ့ နောက်ပါဘုန်းကြီးများက တိုက်အောက်ထပ်မှာနေတုန်း မြို့သူကြီးကလာပြီး “ဒီအတိုင်းဆိုယင်တော့ ငါးဝါ မပြည့်သေးတဲ့ဥးပဉ္စင်း ကလေး ကျောင်းမှ ထွက်သွားရလို့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာဘဲ၊ အရှင်ဘုရား ကြံနိုင်လျှင်ကြံပါအုံး” လို့ လျှောက်ပါတယ်။ မြို့သူကြီးလဲ ပြောကြဆိုကြတဲ့ အသံကိုကြားလို့ ဆုံးဖြတ်မဲ့အစီအစဉ်ကို ရိပ်မိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုကြံလိုက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဇ္ဈလောကစဉ်းစားပြီး ရတဲ့အကြံကိုပြောတော့ မြို့သူကြီးက သဘောကျပါတယ်။ ဒါနဲ့ အပေါ်ထပ် တက်သွားပြီး တပည့်တော်ရဲ့ အကြံကို လျှောက်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကလဲ ဆုံးဖြတ်ဘို့စာ အဆင်သင့် ရေးဘို့ အမိန့်ရှိလို့ ဆရာတော် ရှေ့မှာပင် တိုင်ပင်ပြီး ရေးကြပါတယ်။

အဆုံးအဖြတ်

- (၁) ပြန်လွန်တော်မူခါနီးမှ ဝိဿာသဂ္ဂါဟယူကြရာ၌ ပြန်လွန်တော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝမ်းမြောက်မှု ဖြစ်-မဖြစ် သိဘို့မဖြစ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ဝိဿာသဂ္ဂါဟယူခြင်း၏ အထမြောက်-မမြောက်ကို ဆုံးဖြတ်ဘို့ မလွယ်ကူ၊ ဝိဿာသဂ္ဂါဟယူမှု အထမြောက်စေကာမူ ယခု စောဒကပုဂ္ဂိုလ်(....) သည် မူလကပင် ပြန်လွန်တော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကျောင်းနီးချင်း အကျွမ်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ ထိုကျောင်းကို စောင့်ရှောက်ဘို့ရန် ဝတ္တရား ရှိပေသည်။
- (၂) ပြန်လွန်တော်မူသော ဘုန်းတော်ကြီး၏ တပည့်ဥပုဇ္ဈာန်ကလေးသည် မရှိသေး၊ ပြန်လွန်တော်မူပြီးနောက်မှ ရောက်လာသည့်ပြင် ငါးဝါမျှ မရသေးသည့်အတွက် မိမိကိုယ်တိုင် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် လုပ်နေဘို့ မဆိုထားဘဲ မှီခိုဘို့ရန် နိဿယည်းဆရာ မရှိဘဲနေခွင့်သော်မှ မရချေ။
- (၃) ထို့ကြောင့် ထိုကျောင်းဆိုင်ရာ ဒါယကာ - ဒါယိကာမများသည် စာပေဗဟုသုတရှိ၍ ဆယ်ဝါရပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်တပါးကို ကျောင်းထိုင် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ပင့်ဘို့ရန်ကြိုးစားကြရမည်၊ ထိုသို့ကြိုးစားရာ၌ အနီး ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဝိဿာသဂ္ဂါဟယူထားသော ဆရာတော် ၂ပါးကို တိုင်ပင်၍ ထိုဆရာတော်များ သဘောကျဖြစ်စေရမည်။
- (၄) ၂ဘက်လုံးက လေးစားလောက်သော သက်တော်ကြီး ဆရာတော် ကြီးသည် ထိုအနီးကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိရကား ကျောင်းထိုင်မည့်ဘုန်းကြီး မရောက်သေးမီ ဥပုဇ္ဈာန်ကလေးသည် ထို ဆရာတော်ကြီးအထံ၌ နိဿယည်းယူ၍နေရမည်။
- (၅) ဤကျောင်း၌ရှိသော ဂရုဘဏ်-လဟုဘဏ်ပစ္စည်းများကို နေ့စဉ်သုံးစွဲ နေကျပစ္စည်းမှတစ်ပါး အထူးသုံးစွဲခွင့်ကြံတိုင်း ဝိဿာသဂ္ဂါဟယူထား သော ဆရာတော်နဲ့ နိဿယည်းဆရာတော်ကြီး ၂ပါးထံ ခွင့်ပန်၍ ထို ဆရာတော်များအလိုအတိုင်းသာ သုံးစွဲရမည်၊ ဝိဿာသဂ္ဂါဟယူထား သော ဆရာတော်ကို မိမိ၏ဆရာရင်းလို သဘောထားပြီး လေးစား ရှိသေရမည်။ [ဤအတိုင်း မဟုတ်သော်လဲ ဤအဓိပ္ပာယ် ပါသော ဝိနိစ္ဆယစာတန်းကို စီစဉ်ကြပါတယ်။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ညနေ သံဃာများရောက်လာကြတော့ ဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့ နော်၊ ကိုယ်တော်တို့ အဆုံးအဖြတ်ထဲမှာ (၃) နံပါတ်အရ ကျောင်းထိုင် ပုဂ္ဂိုလ် ပင့်လို့ ရလိမ့်မယ်ထင်သလား။

တပည့်တော်။ ။ ပင်လို့ ရ-မရက တပည့်တော်တို့ဆရာတော်ရဲ့ တာဝန် မဟုတ် ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း လမ်းစဉ်ကျလို့ ထည့်ရတာပါ၊ ဒီလိုထည့်လိုက်တော့ ကိုယ်တော်ကလေးဟာ အသိအမှတ်ပြုလောက်သော ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်သေးကြောင်းလဲ ထင်ရှားသွားပါတယ်၊ ဝိဿာသဂ္ဂါဟယူထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ဩဇာမပျက်ပါ၊ ဒီတော့ (စောဒက) ပုဂ္ဂိုလ်များဘက်က ကျေနပ်မယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုယ်တော်ကလေးဟာ သူ့ဆရာရဲ့ ကျောင်းက ထွက်မသွားရဘဲ နေမြဲနေခွင့်ရတော့ (စုဒ္ဓိတက) ဘက်ကရော မကျေနပ်ပေဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ဒီအဆုံးအဖြတ်ကိုပေးပြီး နက်ဖန် နံနက်မှာ ဆရာတော်ပြန်ကြွခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ကြံတိုင်းမေးကြည့်တော့လဲ သံဃာအားလုံး ညီညွတ်ကြပါတယ်လို့ ဘဲ ကြားသိရလို့ တပည့်တော်မှာ ကြိုးစားရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သံဃာသာမဂ္ဂိ (သံဃာညီညွတ်အောင်) ပြုရတဲ့ကုသိုလ်က အလွန် ကြီးမြတ်တာဖြစ်တော့ ဝမ်းမြောက်စရာပါဘဲ၊ သရိုက်ကဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ အတူ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိစ္စကတော့ ဘာကိစ္စတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ဒီကိစ္စက သိပ်ပြီး မကြီးကျယ်သော်လဲ မဆောင်ရွက်ယင် အချင်းချင်း သတ်မှတ် - ဖြတ်မှု ဖြစ်နိုင်လို့ ဆောင်ရွက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ သရိုက်ရွာနဲ့ တတိုင်ကွာလောက်ဝေးတဲ့ ဆင်နင်းရွာမှာ တောင်ကျောင်း - မြောက်ကျောင်း ၂ ကျောင်းတွင် မြောက်ကျောင်း ဘုန်းကြီး ပြန်တော်မူပါတယ်၊ အလောင်းကို တပည့်ဖြစ်တဲ့ တောင် ကျောင်းဒကာများကလဲ (ခေတ္တ) ပူဇော်ချင်ကြပါတယ်၊ လူချင်းက မတဲ့ ကြတော့ မြောက်ကျောင်းဒကာများက “မယူရဘူး၊ ယူယင် သိစေမယ်” လို့ ကြုံးဝါးပါသတဲ့၊ တောင်ကျောင်း ဒကာများကလဲ အတင်းယူမယ် လို့ စကားသံပေးနေကြပါတဲ့၊ လူတွေကတော့ ၂ ဘက်လုံးဘဲ သတ္တိမနဲ ကြပါတည်း၊ ကုန်းဘောင်ရာဇဝင်မှာပါတဲ့ ဆင်နင်းဗိုလ်ရဲ့ သွေးအဆက်တွေ ဖြစ်တော့ ဗိုလ်သွေးပါကြဟန်တူပါတယ်၊ ထန်းတောလဲ မဝေးလှပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီကိစ္စက ကိုယ်တော်နဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆင်နင်းတောင်ကျောင်းက သရိုင်းရွာ ပင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးကို အပ်ထားတဲ့ကျောင်း၊ တောင်ကျောင်း ဒကာတွေကလဲ ပင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဒကာတွေဖြစ်တယ်။ ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက မြောက်ကျောင်း ဒကာများအပေါ်မှာ သြဇာမရှိဘူး။ ဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ အလှူကိစ္စအတွက် တပည့်တော်က သရိုင်းသို့သွားရပါတယ်။ ညနေ - နေဝင်ခါနီးမှ ရွာသို့ရောက်ပါတယ်။ ရောက် - ရောက်ချင်းဘဲ ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဆင်နင်းရွာမှာ ဖြစ်ပုံကို ပြောပြပြီး “ကိုယ်တော်ကယ်နိုင်ယင် ကယ်ပါ။ လူတွေက သတ္တိခံတွေမို့ သေကုန်ကြ၊ ငွေကုန်ကြတော့မှဘဲ” လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဒီအရေးမှာ အတော်စိုးရိမ်နေဟန်တူတယ်နော်၊ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုပြန်လျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ရွာမှာကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူး။ မနက်ဖန် အလှူပြီးယင် သဘက်ခါ ပြန်ရမှာပါ။ ဒီတော့ ခဏလောက်တေးပြီး “ယနေညဘဲသွားကြစို့” လို့ တိုင်ပင်ကာ နွားကောင်းကောင်းနဲ့ လှည်းကို ခေါ်ပြီး ခရီးဆက်ရပါတယ်။ (လှည်းမစီးလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ လူကလဲပင်ပန်းနေပါပြီ။ တောရွာရဲ့ လမ်းတွေကလဲ မြေကြောက်ရပါတယ်)။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆင်နင်းရောက်တော့ ဘာများပြောဆိုကြရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက တောင်ကျောင်းကြီးပြီး တောင်ကျောင်းဒကာများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပါတယ်။ တပည့်တော်က မြောက်ကျောင်းသို့ တိုက်ရိုက်သွားပါတယ်။ မြောက်ကျောင်း ဘုန်းကြီးကလေးက မန္တလေး တပည့်တော်ကျောင်းမှာ နေသွားဘူးပါတယ်။ ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအမများကလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ၂၀ မီးကဲ့ လောက်တော်စပ်တဲ့ ဆွေမျိုးများ ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်လာတယ် ကြားလို့ ကျောင်းဆိုင်ရာ ဒကာ-ဒကာမတွေ ချက်ချင်း ရောက်လာကြပါတယ်။ မောင်နေလို့ လူတွေကို သဲသဲကွဲကွဲ မသိရပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာများ စကားစလိုက်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ “ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးတွေလဲ ပါမှာဘဲနော်” လို့ စကားစလိုက်ယင်ဘဲ “ပါပါတယ်၊ ပါပါတယ်” ဆိုတဲ့ အသံတွေ ထွက်

လာပါတယ်။ မိမိလာခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပြီးတော့ တရပ်ထဲ စာရွာထဲမှာ လုံးလုံး သွေးကွဲတဲ့သူရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ တနည်းမစပ် တနည်းစပ်နဲ့ သွေးသားစပ်နေတာချည်းပါဘဲ။ အမျိုးရဲ့ ထက်မြက်တဲ့သတ္တိကို နေရာတိုင်းမှာ အသုံးမချရဘူး။ ရှေးလူကြီးများရဲ့ သတ္တိခံတွေဟာ သူတော်ကောင်းလုပ်စရာရှိတော့လဲ သူတော်ကောင်းသတ္တိကို အသုံးပြုကြတာဘဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာသမားပြန်တော်မူတဲ့ကိစ္စမှာ သူတော်ကောင်းသတ္တိရှိတော့ အသုံးမပြုကြဘဲ၊ လူမိုက်သတ္တိပြုကြမယ်ဆိုယင် ဘယ်မှာ အမျိုးကောင်း ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအမလို့ ခေါ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ဒါ့ကြောင့် ပြန်တော်မူတဲ့ ဆရာသမားရဲ့ အလောင်းကို ၂ ဖက်လုံး တပည့်တွေ ပူဇော်ကြတယ်ဆိုတာ အလွန်ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းလက္ခဏာဘဲ။ “ဘုန်းကြီးရဲ့ စကားကိုနားထောင်ကြ၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ စကားကို ဆွေမျိုးတွေ နားထောင်ကြပါ” လို့ ပြောတဲ့အခါ “နားထောင်ပါမယ်” လို့ ဝန်ခံကြပါတယ်။ ဒီတော့မှ တောင်ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ပင်းကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးကို ဒကာ-ဒကာမများနဲ့ အတူ ကြွလာဘို့ရန် အပင့်လွှတ်ရပါတယ်။ ရောက်လာတဲ့အခါ မျက်နှာစုံညီ ထပ်ပြီး တရားစကားပြော၍ ၂ ဖက်လုံး ကျေးကျွန်ုပ်နပ် ဝန်ခံကြမှ တပည့်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီးပြန် မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့အခါလဲ ဝန်ခံတဲ့အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြီးမြောက်သွားတယ်လို့ ကြားရတဲ့အတွက် တပည့်တော်မှာ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ၃၀ ကျော်၊ ၄၀ အတွင်းမှာ အလုပ်အတော်များများ ပြီးစီးသားဘဲ၊ ကိုယ်တိုင်က စိတ်မကျေနပ်သော်လဲ ကျေနပ်စရာ တော်တော်များများ ပြနိုင်ပါတယ်။ နောက်၌ အများသိစရာတွေ အတော်များအံ့မှာမို့ ၄၀ အတွင်း အလုပ်များကို နိဂုံးချုပ်ကြပါစို့။

နိဂုံး။ ။အနှစ်လေးဆယ်၊ သက်အရွယ်ကား၊ လူ့ဝယ်ထက်အောက်၊ တဝက်ရောက်ပေါ့။ ခုလောက်မှာပင် အလုပ်ခွင်၌၊ စိတ်လျှင် မပြတ်၊ ကိုယ်ပါ ကပ်၍၊ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ လုပ်ပါငြားလည်း၊ အများနဲ့ သော်၊ ကျိုးမပေါ်ခဲ့။ အဖေမီး၊ တကိုယ်တည်းကား၊ ပြီးစီးသည်သာ၊ များသည်တာကြောင့်၊ နေရာတိုင်းမှာ၊ ဖော်မရှာဘဲ၊ ဘာသာကိုယ်ဉာဏ်၊ ကိုယ်တည်းကြံလျှင်၊ ခံနိုင်ရိုးလား.....အကျိုးများ။

၁၁။ လေးဆယ်ကျော်ဝယ်=ငါးဆယ်ရှယ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ၄၀ ကျော်လာတဲ့အခါလဲ အရွယ်ကကောင်းလာလို့ အလုပ်များ မှာဘဲနော်၊ ကျန်းမာရေးကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အလုပ်များပါတယ် ဘုရား၊ လုပ်နေကျ အလုပ်များအပြင် အပိုအလုပ်များလဲ ရှိလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနေတတ် အစားတတ် ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးကို အတော်အတန် နားလည်လာပါတယ်။ စားရေး သောက်ရေးလဲ ငါးကြီးဆီ-နွားနို့ စသည်တို့က ရနိုင်လာတော့ အလုပ် များသော်လဲ ကျန်းမာရေးဘက်က မလျော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အပိုအလုပ်ဆိုတာ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်လိုအလုပ်လို့ မယ်မယ်ရရတော့ ပြုစုရာမရှိပါဘူး၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ တနှစ်လောက်က ယခုအခါ အစိုးရစာချုပ်တန်း ဆိုတဲ့ စာမေးပွဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစာမေးပွဲဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အစက အဘယာ ရာမဆရာတော်၊ ပခုက္ကူဆရာတော်တို့ပါဝင်တဲ့ ကော်မတီရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပါ။ အဲဒီ ကော်မတီမှာ အဘယာရာမဆရာတော်က “ရဟန်းတော်များ ကျောင်းမှာ မြန်မာစာနဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာသင်ဖြစ်အောင် ပဌမငယ်အောက် အကြိုတန်းတန်း ထားပါ၊ ထို အကြိုမူလတန်း၌ ပါဠိဆိုင်ရာစာပေနဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာမြန်မာစာတို့ကို ပြဋ္ဌာန်းပါ” လို့ အကြံပေးပါတယ်။ တပည့် တော်က ဂဏန်းသင်္ချာ သင်ထိုက်ကြောင်းကို အပြင်က အစစ်ခံပါတယ်။ တော်တော်များများ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကန့်ကွက်ကြပါတယ်၊ မသင်ကောင်း ဘူးလို့ ယူဆတဲ့ ဆရာတော်များရဲ့ သင်ပေးချက်အရ လူဝတ်ကြောင် ဥပါသကာကြီးများကပါ ကန့်ကွက်ကြပါတယ်။ မင်းဆွေမင်းမျိုး ဥပါ သကာကြီးကလဲ ကန့်ကွက်လို့ ဆရာတော်က “ ဒကာတော် ဝိနည်းလဲ နားမလည်ဘဲ ပြောမနေပါနဲ့ ” လို့ တားမြစ်ရပါတယ်။ အဲဒီလို ကိစ္စ မျိုးမှာ တပည့်တော် ပါဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ကြိုးစားချက်အရ အကြိုတန်းစာမေးပွဲ ဖြစ်မြောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မဖြစ်မြောက်ပါဘူး ဘုရား၊ စာချုပ်တန်း ဖြစ်မြောက်တဲ့အခါ တော့ မန္တလေး၌ စပြီး ကျင်းပပါတယ်။ အဲဒီ ပဌမပြန်ကော်မတီထဲမှာ စာတော်တဲ့ လူပြန်တော်တွေ အတော်များများပါတော့ သူတို့ကဘဲ

ခေါင်းဆောင်ကြပါတယ်။ စာမေးပွဲကျင်းပတဲ့ မန္တလေး ရောက်တဲ့အခါ သူတို့က မန္တလေး ပုဏ္ဏားထုတ်နေကျ ဆရာတော်များရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိလို့ ပရိယတ္တိနဲ့ ဆိုင်ရာဆရာတော်များကို ဥူးစားပေးပြီး မဆည်းကပ်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် ထိုဆရာတော်များအထဲမှ (ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ) ပုဏ္ဏားထုတ်မပေးဘူးဆိုတဲ့ အသံကို သူတို့ ကြားကြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကော်မတီလူကြီးများက တပည့်တော် ကို ပြောပြပြီး ပဌမနေ ပုဏ္ဏားထုတ်ပေးတဲ့ လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကကော ငြင်းနေသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က မငြင်းပါဘူး၊ သူတို့ အားနဲ့နေတဲ့အခါ ကူညီ ရတာ အလွန် အရသာရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်သူနဲ့ အတူ ဘယ်နေရာမှာနေပြီး ထုတ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရ အရှင်သူနုရာဘိဝံသဆရာတော် အမှူးထားပြီး ပုဏ္ဏားထုတ်တဲ့ လိုက်သွားပါတယ်။ (နံနက်မေးခွန်းအတွက် ယနေ့လိုက လုံခြုံတဲ့ဌာနသွားပြီး ပုဏ္ဏားထုတ်ရပါတယ်၊ မေးခွန်း မပေးမချင်း ဘယ်သူ နဲ့မှ မတွေ့ရပါဘူး။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ပုဏ္ဏားက ယခု ပုဏ္ဏားမျိုးဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ အများထုတ်နေတဲ့ ပရိယတ္တိပုဏ္ဏားထုတ်ပုံကို တပည့်တော် မနှစ်သက်ပါဘူး။ ထိုထုတ်နည်းက မန္တလေး စာပြောနည်းကို မူထားပြီး ဝါကျ တမျိုး နှစ်မျိုးလောက်နဲ့ ပုဏ္ဏားဆယ်မျိုးဖြစ်အောင် ထုတ်တဲ့ နည်းပါ။ တပည့်တော်ကတော့ တကျမ်းလုံးတက်ပြီး- လေ့လာပြီး-ဟုတ်- မဟုတ် သိရအောင် ကျမ်းစာတကျမ်းလုံးရဲ့ ဆယ်နေရာလောက်မှ ထုတ် ယူပြီး ပုဏ္ဏားဆယ်မျိုးဖြစ်အောင် ထုတ်တဲ့နည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း အဓိပ္ပါယ်နေမှာ ပုဏ္ဏားထုတ်ပေးပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ နည်းဟာ ပုဏ္ဏား ထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က မလွယ်ပါဘူး။ ဖြေတဲ့ဘက်ကတော့ တကျမ်းလုံး တက်ပြီး ယင် လွယ်ပါတယ်။ မတက်ရသေးဘဲ ခုန်ကျော်ပြီး လေ့လာထားသူ အတွက်တော့ ခက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပဌမဆုံးကျင်းပတဲ့ စာချုပ်တန်း စာမေးပွဲတန်းက တပည့်တော်ရဲ့ ရွေးသွားပြုထားတဲ့ ပုဏ္ဏားကို နည်းမီပြီး ဒီအတိုင်း ထုတ်ကြပါတယ်။ သို့သော် ထိုနည်းကို ယခုအခါ အသုံးမပြုကြ ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်နေ့များအတွက်တော့ မန္တလေး စာချပုဂ္ဂိုလ်များက ပုစ္ဆာ ထုတ်ပေးကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ပရိယတ္တိ (သကျသီဟ) အသင်းမှာ ထုတ်နေကျ မဟုတ်တဲ့ ဆရာတော်များနဲ့ (ထုတ်နေကျ ဖြစ်သော်လည်း) အချို့ ဆရာတော်ကြီး များရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် အားလုံး အသံမြောက်ပါတယ်။ တပည့်တော် ကိုတော့ ကော်မတီများက ရင်းနှီးစွာ သဘောထားကြလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဂုဏ်ထူးတန်းအစ (မဇ္ဈိမနိကာယ) ပဏ္ဏာသနေ့မှာလဲ တပည့်တော်ကို တိုက်တွန်းလို့ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကို ရွှေဆောင်ပြုပြီး ပုစ္ဆာထုတ်ရ ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပရိယတ္တိသာသနဟိတ အသင်းမှာတော့ ပုစ္ဆာမထုတ်ဖူးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ခပ်ရွယ်ရွယ်တုန်းက အဘယာရာမဆရာတော်နဲ့ အတူ တခါ ထုတ်ဘူးပါတယ်။ နေ့က သင်္ဂြိုဟ်နေပေါ့၊ ပင့်တဲ့နေရာရောက်တော့ ဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေကို ယူပေးပါတယ်။ ဆရာတော်က အခြားစာကို ကြည့်နေပါ တယ်။ ပုစ္ဆာထုတ်ခိုတော့ တပည့်တော်တာဝန်လို့ သဘောထားဟန် တူပါတယ်။ ဆရာတော်က ဘာမှ အမိန့်မရှိသော်လည်း တပည့်တော်ဘာသာ ပုစ္ဆာရေးနေပါတယ်။ ဘာစာအုပ်မှ မကြည့်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆရာတော်ကို ဘာမှ မတိုင်ပင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မတိုင်ပင်ပါဘူး၊ ပုစ္ဆာရေးပြီးမှ ဆရာတော်ကို (ပြင်လိုတာ ပြင်ရအောင်) ပြပါတယ်။ ဆရာတော်က ကြည့်ပြီး “တော်ရောပေါ့” လို့ မိန့်ပါတယ်။ အကျိုးဆောင်ဒဏာကြီးက ကြည့်ပြီး “ပုစ္ဆာက လွယ်လွန်းမနေ ဘူးလား” လို့ ပြောတော့ ဆရာတော်က “မလွယ်ပါဘူးလေ၊ ဒါလောက် ကို ဖြေပါစေဉ်းတော့” လို့ မိန့်တော်မူတာနဲ့ အကျိုးဆောင်ဒဏာကြီးလဲ ထပ်ပြီး မလျှောက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီဒဏာကြီးက ဘုန်းကြီးလူထွက်မို့ ပုစ္ဆာရဲ့ အလွယ် အခက်ကို ဝေဘန်နိုင်တာလား။

တပည့်တော်။ ။ဘုန်းကြီးလူထွက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလွယ် အခက်လဲ သိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော်က ဘာစာအုပ်မှ မကြည့်ဘဲ ရေးလိုက်လို့ လွယ်တယ်ထင်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ ပုစ္ဆာကကော မလွယ်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ သဘောက “ပုစ္ဆာကို ခက်လဲ မခက်စေရ၊ လွယ်လဲ မလွယ်စေရ၊ စာကို ကောင်းကောင်းကြိုးစားထားတဲ့စာသင်သား မှန်ယင် ဖြေနိုင်စေရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျမ်းဂန် တိုက်ရိုက်ရှိတာကိုသာမေး ရမယ်။ အာစရိယဝါဒကိုလဲ မမေးထိုက်၊ မိမိအထူးကြံထားတဲ့ အတ္တနော မတိကိုလဲ မမေးထိုက်” လို့ ယူဆပါတယ်။ အများအသုံးပြုနေတဲ့ကျမ်းစာ၌ တိုက်ရိုက်မပါဘဲ အပို အာစရိယဝါဒ-အတ္တနောမတိတို့ကိုမေးယင် စာသင် သားတွေကို တမင်လာညှဉ်းဆရာရောက်ပြီး မိမိအစွမ်းပြရာလဲရောက်သော ကြောင့် ရိုးသားသော သူတော်ကောင်းစိတ်လို့ မဆိုနိုင်၊ နောက်နောက် ဘဝမှာ ဝဋ်ပါနိုင်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျမ်းဂန်မှာ တိုက်ရိုက်မပါသောပုစ္ဆာကို တပည့်တော် မထုတ်ရဲပါဘူး။ ဝဋ်လိုက်မှာ မကြောက်လို့ တပည့်တော် ထုတ်မိယင်လဲ တအံ့နှေးနှေးနဲ့ ပူဆွေးမှု ဝိပဋိသာရဖြစ်မှာ အမှန်ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတပည့်ကို နောက်နှစ်မှာ ပင့်သေး သလား။

တပည့်တော်။ ။မပင့်တော့ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ကလဲ မပင့်လေ ဝမ်းမြောက် လေပါတဲဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က အသက် ၄၀ ကျော်လာပြီ၊ ဂိုဏ်းအလုပ် တိုက်တာ အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာရေး-စာချ-တရားဟော အလုပ်များ အပြင် အပိုအလုပ်များကိုလဲ တရံတခါ လုပ်ရသောကြောင့် အသက်ကြီး သလောက် အလုပ်လဲ ကြီးလာပြီ။ ဒါကြောင့် ကျမ်းစာအုပ်ရိုက်တဲ့အခါ ရှေးတုန်းကလို ပုံနှိပ်တိုက် နေ့စဉ်သွားပြီး ပြင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်၊ နောက်နောက်စာအုပ်တွေအတွက် ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်။ ပုံနှိပ်တိုက်သို့ နေ့စဉ်သွားလို့တော့ မသင့်တော့ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် မကြည့်မရှုယင် မူဟောင်းကိပ်စက် စိတ်မချပါဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်နေတဲ့ အနီးအပါးမှာ ပုံနှိပ်စက် ရှိမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ တာဝန်ယူပြီး ရိုက်နှိပ်နေတဲ့ အမလေးကို ပြောပါ တယ်။ ဒီအခါ သူ့နာမည်နဲ့ ပုံနှိပ်စက်တလုံးနဲ့ ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သုံးလို့ဖြစ်လောက်ရုံ စက်အဟောင်းကို ဝယ်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝယ်တဲ့အခါ ကိုယ်တော်က ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံးကိစ္စမှာ တပည့်တော်ကကြားအနေနဲ့ ပါရပါတယ်။ ပုံနှိပ်စက်ရှာမှု ဝယ်မှုနဲ့ စက်မှာအသုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းဝယ်မှုစတဲ့အလုပ်ကို တော့ ထိုအချိန်မှာ အလုပ် - လုပ်ကြမည့် ဒါယကာ ဥပမာဏကြီး ဒါယကာ မောင်ထွန်း၊ ဒါယကာ မောင်မြေတို့က ကြောင့်ကြစိုက်ကြပါတယ်။ ဥပမာဏကြီးဆိုသူက အလွန်နားလည်တဲ့ စက်ဆရာကြီးပါ။ သူ့ဘဲ စက်အဟောင်းကိုရှာပြီး သူ့ဘဲပြင်ပါတယ်။ ရိုက်နှိပ်တော့လဲ သူ့ဘဲရိုက်နှိပ်ပါတယ်။ မောင်ထွန်း၊ မောင်မြေတို့က ပဌမတန်းစာလုံးရအောင် ရန်ကုန် သွားပြီး စာလုံးအသစ် မှာကြပါတယ်။ အလုပ်-လုပ်တဲ့အခါ လခလဲ သူတို့သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီးယူကြပါတယ်။ မောင်မြေက သူ့အတွက် ၅ ကျပ် လျော့ယူတော့ တပည့်တော်က “ဘာပြုလို့ လျော့ယူရသလဲ၊ မောင်ထွန်းလို့ ယူနိုင်သားဘဲ” ဟု ပြောလို့ အားလုံး ကျေနပ်တဲ့အပြင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အလုပ်ဆိုင်ရာတွေကို ကိုယ်တော် စီမံသလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိတာမှမစီမံပါဘူး။ အမလေး ကိုယ်တိုင် စီမံတာပါ။ နောက်တော့ နေရာတိုင်းမှာ အမလေးမပါနိုင်လို့ သူရဲမောင်တဝမ်းကွဲတော်တဲ့ အိမ်ထောင်လဲမရှိသေးတဲ့ မောင်ကျော်ကို ခေါ်ယူထားပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ တူဖြစ်တဲ့ မောင်အောင်ခန့်လဲ ကျောင်းနေယင်း မောင်ကျော်နဲ့အတူ စက်ထားတဲ့အိမ်မှာ နေကြပါတယ်။ အမလေးကတော့ စစ်ကိုင်းချောင်မှာနေပြီး တခါတခါမှ စက်ကို လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စက်ကို ဘယ်နေရာထားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဘယာရာမတိုက်နဲ့ နီးတဲ့အရပ်ထဲမှာ ထားပါတယ်။ အဲဒီ နေရာကတော့ အခြားလူမရှိတဲ့အိမ်မို့ တပည့်တော်နဲ့လဲနီးတာနဲ့ နေ့စဉ် သွားပြီးပြင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ အဘယာရာမဆရာတော်ကောရှိရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီနှစ်ဝါမှာ မော်လမြိုင် သစ်တောပိုင်သဌေး ဥပဇ္ဈိတတန်က တိုက်သစ်တည်ပြီး ဆရာတော်ကိုပင့်လို့ ဆရာတော်က မော်လမြိုင်မှာ ဝါဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာတော်ရှိယင် အဲဒီစက်ကို သဘောတူပါ့မလား။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီအချိန်မှာ ကျမ်းစာရိုက်မှုနဲ့ စပ်ပြီး အခက်အခဲတွေနေတုန်းဖြစ်လို့ ဆရာတော်ရှိယင် သဘောတူမယ်လို့ ထင် ပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ စာအုပ်များလဲ အခါအားလျော်စွာ ရိုက်ရမှာပါ ဘဲ။ တပည့်တော်တို့ ကျမ်းရေးပုဂ္ဂိုလ်များဟာ မိမိရေးပြီးတဲ့ ကျမ်းစာ ကလေးကို ရိုက်နှိပ်ပြီး စာအုပ်ဖြစ်ချင်တဲ့စေတနာ တခုပါဘဲ။ ငွေရဘို့တွေ ဘာတွေ လုံးလုံးမစဉ်းစားပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ပုံနှိပ်တိုက်ကို စာမူအပိုင် ပေးလိုက်ကြပါလား။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက စိတ်ကူးနဲ့ပြောတော့ အလွယ်ကလေးရယ် များသောအားဖြင့် စာအုပ်ဆိုတာ ရိုက်ပြီး-ပြီးချင်း တွင်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကောင်းတာတောင် အတော်ကြာမှ တွင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပုံနှိပ် တိုက်ရှင်ကြီးတွေက မရိုက်လိုကြပါဘူး။ အဘယာရာမ ဆရာတော်ရဲ့ ပဉ္စိကနိဿယကို ပုံနှိပ်စက်တခုက ရိုက်ပေးဘို့အတွက် တွင်ကျယ်နေတဲ့ အဘိဓာန်နိဿယကို ရိုက်ခွင့်ပေးရပါသေးတယ်။ အချုပ်မှာတော့ တွင်ပုံ မရတဲ့စာအုပ်သစ်ကို ပုံနှိပ်စက်တိုင်းကဘဲ တာဝန်ခံပြီးရိုက်နှိပ်ဘို့ ဝန်လေး ကြပါတယ်။ တွင်ကျယ်နေတဲ့စာအုပ်ကိုတော့ ဘယ်တိုက်ကမဆို ရိုက်လို ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် “စာရေးပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ နောက်ထောက်ကျောခံ ဒကာ - ဒကာမပေါ်တဲ့ ဓမ္မကထိကဖြစ်မှသာ လွယ်ကူစရာရှိတယ်” လို့ မှတ်ချက်ချထိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော့မှာ ကျမ်းစာအုပ်ကလဲ အတော်များနေပြီ။ တာဝန်ခံပြီး ရိုက်နှိပ်တဲ့သူကလဲ ညီရဲ့ ရဟန်းအမသွီးဖြစ်တယ်။ သူ့မှာလဲ ကိုယ်တော့ စာအုပ်များကိုရိုက်ဘို့ ပုံနှိပ်စက်ရှိပြီ။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော့ကို အများက “လူထွက်တော့မှာဘဲ” လို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ မတွေ့မိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တွေ့နေဘို့ မလိုပါဘူး၊ အများက ဒီအတိုင်း ထင်ကြပေး နေကြတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သိရက်သအနဲ့ ဘာပြုလို့ ဒီလမ်းစဉ်အတိုင်းလုပ်ရတုန်း ရှေးတုန်း က ရုပ်သေးမင်းသား ဥပဘကျော့ သီဆိုတဲ့ “အပြစ်တင်မစောနဲ့ ပြောပြ မယ်နော်၊ သင်္ကာရှင်းအောင် လင်းခဲမယ်နော်” သီချင်းလို သူတပါးတို့ရဲ့ မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာတွေ ရှင်းအောင် လင်းစမ်းပါအုံး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလမ်းစဉ်အတိုင်းမလုပ်ယင် ရှိသမျှ ဒကာ-ဒကာမတွေအသံ ရသမျှငွေအလှူခံပြီး စာအုပ်ရိုက်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုယင်ကုသိုလ်ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကျမ်းစာရေးရာက ဝိနည်းတော်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက် ပြီး အကုသိုလ်တွေတိုးပွားမှာပေါ့ဘုရား၊ ဒီလိုမဖြစ်အောင်လို့ ဒီလမ်းကို လိုက်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တော်တော်တွင်နေတဲ့ စာအုပ်တွေကို ပုံနှိပ်စက်ရှင်များအား ရိုက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။ မတွင်တဲ့ စာအုပ်ကျတော့ ကိုယ်တောင့်အဖေတွေက ရိုက်ပေး မှာတဲ့လား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မသိပါဘူး ကိုယ်တော်၊ သူများ မပြောနိုင်အောင် စဉ်းစားရ တာပါ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် အယူအဆက တမျိုးဘဲ၊ သူများပြောတာဟာ သူများပြောတာဘဲဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုပ်တာက ဟုတ်မှန်ဘို့ အရေးကြီးပါ တယ်။ ကိုယ်လုပ်တာကမှန်နေယင် အတော်ကြာတဲ့အခါ ပြောတဲ့သူတွေ ပါးစပ်ပိတ်ရမှာဘဲလို့ ယူဆထားပါတယ်။ ဒီပြင်လဲ တပည့်တော်ကို “လူထွက်တော့မှာဘဲ”လို့ ထင်ကြေးပေးနေတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းပြီး ပြောကြတာဖြစ်တယ်။ သူတို့သာ ဒီလိုစုံနေယင် လူထွက်မှာ ဧကန်မို့ တပည့်တော်ကိုလဲ သူတို့လိုထင်ပြီး ပြောကြတာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ တပည့် တော်က သူတို့ထင်သလိုမဟုတ်တဲ့အခါ သာသနာစိတ် ကြီးမားကြောင်း ကို သူတို့နားလည်သွားကြမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကတော့ လောကဘက်မှာ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံပြည့်စုံ လူမထွက်မှာတော့ သေချာရဲ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဒီအတွက် အဖြေပေးပြီးဖြစ်အောင်လို့ တပည့်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရင်းနှီးခင်မင်နေတဲ့ အထက်တန်း အမျိုးသမီးတွေကို ဖော်ပြောခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က လောကီအာရုံကို ဒါလောက် ရှောင်နိုင်အောင် အာသဝေါကုန်ခန်းပြီးမို့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တပည့်တော်ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက အမေမက်တဲ့ အိပ်မက်ကိုယ်က တပည့်တော်ကို သာသနာ့ဝန်ဆောင်ဘို့ နိမိတ်ပါနေ တာရယ်၊ ပညာသင်တဲ့အခါ အထက်တန်းဆရာများက အရေးတယူ ညှပ်ပေးကြတာရယ်၊ သင်ပေးတဲ့အတိုင်းလဲ အထမြောက်တာရယ်၊ အဲဒီ အချက်တွေ ကောက်ချက်ချပြီး ငါဟာ သာသနာ့တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားပြီး လောကီအာရုံတွေကို ရှောင်ရတာ ပါ။ စိတ်ရင်းကတော့ ဘယ်ရှောင်ချင်မှာလဲ၊ အရှင်ဘုရားလို ခံစားချင် တာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလို အများကကဲ့ရဲ့ကြတော့ မော်လမြိုင်မှာ သီတင်းသုံးတော် မူနေသော အဘယာရာမဆရာတော်က မကြားပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ကြားမှာပေါ့ဘုရား၊ တချို့က ခရီးကြွသလိုလိုနဲ့ တမင် ကလာသွားပြီး လျှောက်ကြဟန်တူပါတယ်။ စာအုပ်ရိုက်နိုင်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို တပည့်တော်သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ရှိလဲ ပုံနှိပ်စက်ဝယ်တဲ့ကိစ္စကို ဆရာတော်အား သိအောင် လျှောက်မှာပါတဲ့ ပုံနှိပ်စက်မဝယ်မီ မော်လမြိုင် မကြွခင်ကဘဲ အဘယာရာမဆရာတော်အထံမှာ ပစ်စာတွေရောက်လို့ ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို ပြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆရာတော်က ပစ်စာကိုပြပြီး ဘာအမိန့်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့စာထဲမှာ တပည့်တော်ဟာ စစ်ကိုင်းဘက်သွားတဲ့အခါ အမလေးရှိတဲ့စရပ်မှာ ညဉ့်အိပ်တယ်လို့ ရေးပါတယ်၊ ပခုက္ကူက ဖျားပြီး ပြန်လာတုန်းမှာ ဒေါ်လေးတို့စရပ်တွင် တညဉ့်မှ အိပ်ဘူးပါတယ်။ အဲဒီကလဲ့ယင် သီလရှင်စရပ်မှာ တညဉ့်မှ မအိပ်ဘူးပါ၊ ဒီအကြောင်းကို လျှောက်တဲ့အပြင် တပည့်တော်ကို ကျမ်းစာအုပ်တွေရိုက်ဖြစ်အောင် ကူညီ စဲ့သူကို တပည့်တော်ကလဲ အရေးတယူခင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မှာ လူထွက်ဘို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတဲ့အကြောင်းကို လျှောက်တော့ “သူများ အထင်မလွဲအောင်နေဘို့” သတိပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်က တပည့်တော်အပေါ်မှာ အထင်မသွေး၊ အထင်မလွဲပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီတုန်းက သတင်းဖြစ်နေတာကတော့ ဆရာတော်က ကိုယ်တော့် ကို “မော်လမြိုင်ကနေပြီး နှင်တယ်”လို့ ဖြစ်နေတာဘဲ၊ ဟုတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို အဘယာရာမတိုက်ခေါ်လာတာက တပည့် အဖြစ်နဲ့ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတော်က တဂိုဏ်းလုံးရဲ့ နာယကမို့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သို့ ပြန်တဲ့အခါ အဘယာရာမတိုက် အုပ်ချုပ် ရစ်ဘို့ ခေါ်လာတာပါ။ သိတိုက်က ဆရာတော်များကြွလာတဲ့အခါတပည့် တော်ကို “ဥပါစရိယ=ဒုတိယဆရာတော်” လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ တပည့် တော်ကို မနှင်ပါဘူး၊ ဆရာတော် ဘိုက်မှာ နေရစ်တဲ့ ဥပုဉ္ဇနတချို့ ကိုတော့ နှင်ဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြီးတော့ ပုံနှိပ်စက်ဝယ်ပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းတိုက်အမကြီးကလဲ ကိုယ်တော်ရဲ့လုပ်ပုံကို မကျေနပ်ဘူးဆို။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စကို စောစောကတဲ တပည့်တော်ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်ခိုက်သူရှိယင်တော့ နဲ့နဲပါးပါး လှုပ်ချင်လှုပ်မှာပေါ့၊ တိုက်အမကြီးက တပည့်တော်နဲ့ သူ့ရဲ့ဆုံးသွားတဲ့ သားအကြီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူမို့ တပည့် တော်ကို သားတယောက်လို သဘောထားကြောင်းကို ပြောင်းရွှေ့ခါ နီးမှာ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကို ဘယ်သူကမှ တိုက်ခိုက်တော့ မပြောကြ၊ မလျှောက် ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ပြောသံဆိုသံတွေ လျှံလာတဲ့အခါ ကျောင်းအမကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးတော်စပ်တဲ့ ပဲ့စားကြီး ဦးမြမောင်နဲ့ သားမက်ဖြစ်တဲ့ ဝတ်လုံ ဦးဘကြည်တို့ ရောက်လာကြပါတယ်၊ သူတို့က “ဝယ်ပြီးတဲ့ ပုံနှိပ်စက်ကို ကုန်ကျသမျှပေးပြီး ယူပါမယ်၊ တပည့်တော်ရိုက်ချင်တဲ့စာအုပ်ကို ရိုက်ဘို့ ရန်အတွက် သူတို့ အသင်းဖွဲ့ထားပါမယ်”တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ခွင့်မပြုလိုက်ဘူးလား၊ ကောင်းတော့လဲ ကောင်းသားဘဲ။

တပည့်တော်။ ။“စောစောကသာ ဒီလို အသင်းဖွဲ့ထားယင် အလွန်ကောင်း မှာဘဲ၊ ယခုတော့ သူတပါးဝယ်ပြီးမှ ပြန်ယူပြီး တမျိုးစီစဉ်တယ်ဆိုတော့ မူလဥစ္စာရှင်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင်စရာမရှိတော့ဘူး”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ (စက်ဝယ်တုန်းကလဲ အဲဒီ ဦးမြမောင်က အသိသက်သေလုပ်ပြီး သူဘဲ စကားပြောပါတယ်၊ မဟာဂန္ဓာရုံချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဒကာရင်း ဖြစ်လို့ တပည့်တော်နဲ့လဲ ရင်းနှီးပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော် အလုပ်ကို တချို့က မကျေနပ်ဘူးပေါ့၊ မကျေနပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်တော်က မသိဟန်ဆောင်ပြီး နေမြဲ နေရောလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ အလုပ်ကို စောစောကတော့ ဘယ်သူမှ ကူညီ ဖော် မရခဲ့ကြဘဲ အခြားနည်းလမ်းမရှိလို့ ဝိနည်းတော်နဲ့လဲ မဆန့်ကျင် ရအောင် ဖြစ်သလိုလုပ်ခါမှ သူများက မကျေနပ်ယင် “ငါ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ရမဲ့အရပ်ကိုရှေ့မယ်”လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျောင်းမှာရှိတဲ့ တပည့်တွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောကာ “အလိုရှိရာ သွားကြည့်၊ မိမိသွားတဲ့နေရာ လိုက်လာလို့ ရှိယင် ယခုထက် ပိုပြီး စည်းကမ်းကြီးလိမ့်မယ်”လို့ ပြောလိုက် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအကြောင်းကို အခြားဆရာတော်များလဲ မကြားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဒီအကြောင်းကို တပည့်များမတဆင့် ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်က သံတော်ဆင့် ဆရာတော်ကြီးကြားလို့ ခေါ်ပြောပါတယ်၊ “ဥပုဉ္ဇနက... တခြားမသွားပါနဲ့၊ နာမည်ပျက်ကုန်ပါလိမ့်မယ်”တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုပြန်ပြီး လျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ဘုရားက အကျိုးလိုလားတော်မူလို့ ခေါ်ပြီး အမိန့်ရှိတော်မူတာကို ဝမ်းမြောက်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော် မှာ နာမည်ကြီးပြီး အလုပ်က များလွန်းပါတယ်၊ “တပည့်တော်ရဲ့ နာမည် ဟာ အထိုက်အလိုက် လျော့သွားမှ တပည့်တော် သက်သာမည်ထင်ပါ တယ်”လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ အမှန်လဲ တပည့်တော်မှာ အလုပ်များလွန်း နေပါတယ်၊ ယခုလို မဟုတ်တာတွေ ပြောကြတော့လဲ ဖေးဖေးမမ ကူမဲ့သူ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် “သာသနာတော်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဆောင် ရချင် ရှိပါစေတော့ စာရေး-စာချပြီး အေးအေးဘဲ နေတော့မယ်”လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်ရွှေ့ဘို့ ဆုံးဖြတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက်ရွှေ့ဘို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်၊ ထို တိုက်က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတိုက်ဖြစ်၍ သံဃာ ၄ ပါးလောက်သာ မြို့ပါ တယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ရဟန်းအမကြီးများမိတတ်တဲ့ စတုတ္ထကျောင်းတိုက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ် တပည့်တော် ရဟန်းထပ်တဲ့နေရာလဲ ဖြစ်ပါ

တယ်၊ အမွေခံ ရဟန်းအမလေးလဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဟန်း အမလေးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့ “ဥပဉ္စင်းပြောင်းလာယင် ဝမ်းသာတာဘဲ၊ ဥပဉ္စင်းဟာ လူထွက်လာတောင် အကျိုးကြီးဘဲ” လို့ ရင်းနှီးစွာ ပြောပါတယ်၊ ဒီနောက် အတိသုခဆရာတော်ကြီးကို လျှောက် တော့လဲ ငယ်ဆရာလိုဖြစ်နေလို့ ဝမ်းမြောက်တဲ့အကြောင်းကို အမိန့်ရှိပါ တယ်၊ ပြောင်းခါနီး နောက်တကြိမ် လာတဲ့အခါ “ဂန္ဓာရုံတိုက်တော့ ကြီးပွားတော့မှဘဲ၊ နိမိတ်တွေ သိပ်ကောင်းတာဘဲ” လို့ အလွန် ဝမ်းမြောက်တဲ့လက္ခဏာဖြင့် အမိန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် ပြောင်းရွှေ့သို့ သေချာသွားတာပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ဟာ အလုပ်တခုကို နောက်ဆုတ်လေ့မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရွှေတိုးလေ့ ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော် အဘယာရာမတိုက်မှ ထွက်ခဲ့တဲ့အခါ “နာမည်ပျက်လိမ့်မယ်” ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဗမာပြည် ကလေးလောက် မွေးတဲ့နာမည်ကို “ရောမ နာမည်ကြီး” လို့ မယူဆပါ ဘူး၊ နာမည်ဆိုတာ လူက ဖြစ်တာပါ၊ လူကဟုတ်ယင် နာမည်ဆိုတာ ဖြစ်လာမှာပါဘဲ၊ နာမည်ပျက်ချင်ပျက်ပါစေ၊ “ကုသိုလ်ရအောင်နေမယ်၊ စိတ်အေးအေး နေမယ်” လို့ နာမည်ကို အနာခံပြီး စိတ်ချမ်းသာမည့် လမ်းကို လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြောင်းမယ်ဆိုတာ သေချာတော့ ဘယ်သူများ လာသေးတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ မပြောင်းမီ ရက်တော်တော်ဝေးတုန်းက မန္တလေးမှာ ကိစ္စ ရှိလို့ ကြွလာတဲ့ ပခုက္ကူမှ ယခု မဟာရဋ္ဌဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး တပည့် တော်ကျောင်း ကြွပြီး ညအိပ်တော်မူပါတယ်၊ ဒီအခါ တပည့်တော်က တောင်မြို့ရွှေမဲ့အကြောင်းကို အတော်စုံစုံ လျှောက်လိုက်ပါတယ်၊ ဆရာ တော်က ဘာမျှ အထူး မိန့်တော်မမူပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တရက် ရွှေမယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူများ လာကြတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ နောက်တရက် ရွှေမယ်ဆိုတော့ တိုက်အမကြီးနဲ့ သွီး ရောက်လာပါတယ်၊ ဒီအခါ မရွှေ့သို့ လျှောက်ပါတယ်၊ “ဒကာမကြီးက ဥပဉ္စင်း လုပ်ပုံတွေကို မကျေနပ်ဘူးဆို ” “မကျေနပ်ဆိုတာ သားကို မကျေနပ်တဲ့ မကျေနပ်မျိုးပါ၊ စိမ်းကားတဲ့ မကျေနပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ပြောပါတယ်၊ “ခုတော့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီ” လို့ ပြောတော့

“ သီတင်းကျွတ်ယင် ပြန်ကြွခဲ့ပါ ” လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ကျောင်းအမ ကြီးက အမှန်လဲ စိတ်ထဲမှာရင်းနှီးဟန်တူပါတယ်၊ နောက်လဲ တပည့်တော် က အမရပူရမှာ နေသော်လဲ သူ့မြေးတွေ ရှင်ပြုအလှူလုပ်တဲ့အခါ တပည့် တော်ကို ရေစက်ချပေးသို့လျှောက်ပါတယ်၊ သွီးနဲ့ သမက်ကလဲ ယခုအထိ တပည့်တော်ကို ဆွေမျိုးလို့ ယူဆနေတာကို သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးထဲကတော့ ဘယ်ဆရာတော်များ ကြွလာပြီး ဘာများ အမိန့်ရှိကြသေးသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ မပြောင်းမီ ညနေမှာ စည်ရှင်ဆရာတော် ကြွလာပါသေး တယ်၊ ဝမ်းနဲ့စကားကို အမိန့်ရှိပါတယ်၊ ညအခါ တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဆို သွားပါတယ်၊ ဆရာတော်က ဝမ်းနဲ့စကား ပြောပြီးတော့ “ဥပဇနကလို စွယ်စုံပုဂ္ဂိုလ် ရွားပါတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြောင်းမည့်နံနက် ဘယ်သူတွေ လာကြသေးလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ပြောင်းရွှေ့မဲ့နံနက် ပြောင်းခါနီးမှာ ဝိဇ္ဇာလင်္ကာရ အရှင် သန္တရာဘိဝံသဆရာတော်ကြွလာပါတယ်၊ အဲဒီဆရာတော်နဲ့တော့ ရင်းရင်း နှီးနှီး စကားပြောနေကျ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆရာတော်က “နောက် အဘယာ ရာမပြန်လာသို့ ရည်ရွယ်သေးသလား” လို့ မေးပါတယ်၊ “မရည်ရွယ်ပါ ဘူး၊ ပြန်နေယင် ဝိသုဒ္ဓါရုံနေမှာပါ” လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ “မော်လမြိုင်က အဘယာရာမဆရာတော် သိပြီးပြီလား ” လို့ မေးတော့ ယနေ့ နံနက်ဘဲ တရားဝင်ဖြစ်အောင် ရေစစ်ကြိုလုပ်ပြီး စာ ဆက်ကပ်လိုက်ပါတယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ထွက်တော်မူ နန်းကခွါပုံကလေး ပြောစမ်းပါအုံး၊ နောက်လိုက် တပည့်သံဃာက ဘယ်နှစ်ပါးပါတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်ကိုရင် ၂ ပါး၊ ဥပဉ္စင်း ၁ ပါး ပါပါတယ်၊ သူတို့က အယင် ရွှေ့နှင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကို ဘယ်သူတွေက လိုက်ပို့ပြီး ဘယ်သူတွေက လာကြို ကြတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ အဟမ်း....အဟမ်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြောသာပြောပါကိုင်တော်၊ ကိုင်တော်က သဌေး ဒကာ ဒကာမ တွေနှင့် သိန်းတန် သောင်းတန် တိုက်ကြီးတွေကို ခွဲရမှာမို့ ရင်ထဲ ဆို့ နေ သလား။

တပည့်တော်။ ။ရင်ထဲ မဆို့ပါဘူး၊ အရှင်ဘုရားက “ဘယ်သူ့တွေက ပို့ လို့ ဘယ်သူ့တွေက ကြိုကြသလဲ” မေးတော့ အဖြေခက်လွန်းလို့ပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မှန်တာပြော သစ္စာတဲ့၊ မှန်တဲ့အတိုင်းသာ ပြောပေါ့။

တပည့်တော်။ ။“အင်း...တယောက်မှလဲ လာမကြို၊ တယောက်မှလဲ လိုက် မပို့ပါဘူး” ကြွားတယ်လို့ များ ထင်သလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။“ကောင်းတယ်ကိုင်တော်၊ စူဆိုတာ ဒီလို မှတ်တမ်းတင်စရာရှိမှ လုံ့လစီရိယ တိုးတက်တယ် ” ကိုင်တော်တပါးထဲ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လို သယ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းမှာရှိသေးတဲ့ ဥးပဉ္စင်းက လှည်းငါးစီး ငှားထား ပါတယ်၊ အဲဒီ လှည်းတွေပေါ်မှာ အမြဲ အသုံးပြုနေတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ ဘီရိုတွေ၊ စာချတဲ့အခါမှာ စာသင်သားများထိုင်တဲ့ ခုံတန်းလျားများကိုတင်ပြီး အယင်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ နောက်မှ တပည့် တော်က လမ်းပြေးကားနဲ့ လိုက်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအခါ ကိုင်တော်ရဲ့ စိတ်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဝမ်းမနဲဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် စိတ်ဟာ သူများဆင်းရဲတာကို(အထူးအားဖြင့် ကိုယ်နှင့်စပ်ရာ ဆင်းရဲတာကို) မြင်တဲ့အခါ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တတ်ပါ တယ်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတဲ့ အခါတော့ ဘာမှ ထင်ထင်ရှားရှား မဖြစ်တတ် ပါဘူး၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ အကျိုးရတဲ့အခါလဲ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဝမ်းလဲ မသာလှပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့နော်၊ အမရပူရ ရောက်တော့ နေရ စားရပုံ ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဥးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်များက သူတို့ဘာသာစားပြီး၊ တပည့်တော် တော့ အတိသုခဆရာတော်ကြီးနဲ့ ရက်တော်တော်ကြာ အတူစားပါ တယ်၊ ဝါဆိုခါနီးလောက်ကျတော့ အမလေး (စာအုပ်တာဝန်ခံ) နဲ့ အပေါ်တယောက် ရောက်လာလို့ တပည့်တော်လဲ နံနက်ဆွမ်းစား၊

နောက်အတော်ကြာတော့ သံဃာများလဲ နံနက်ဆွမ်းစားပြီး နေ့အတွက် ဆွမ်းခံကြပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ တိုက်ဒကာကြီး ရှိသေးလို့ တိုက်ဒကာ ကြီး- တိုက်အမကြီးများက ဆွမ်းဟင်း တော်တော်များများ ပို့ပါတယ်၊ ဟိုတွင်းမှာ တပည့်သံဃာ ၇ ပါးလောက် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အနေတော့ ဘယ်လိုနေရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရှိတဲ့တိုက် ၂ လုံးမှာ သက်တော်ကြီး ဆရာတော် ၂ ပါးက နေလို့ တပည့်တော်တော့ ကျောင်းအိုတဆောင်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးကောဏ္ဍညနှင့် အတူနေရပါတယ်၊ နေ့နေ့တော့ စာရေး စာချဆိုရာ အဲဒီ ကျောင်းရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ဝါးထရံကာထားရပါတယ်၊ တပည့် များတော့ စေတီရဲ့ တောင်ဘက်မှာ တောထွက် ကိုင်တော်ကြီးနဲ့ အတူ တထပ်တိုက်ပြားကလေးမှာ နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုင်တော်တို့ ဆရာတပည့် အားလုံးဘဲ အနေရော - အစားပါ အရာရာ မပြည့်စုံလှဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မပြည့်စုံသော်လဲ နေသာ စားသာ ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ပလိပ်ရဟန်းအမ ဒကာမပုရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ တပည့်တော်ကို ဆွေမျိုးလို ကြည့်ညိုနေတဲ့ ဆည်ရွာကသူကြီး “ဥးဆွဲ” လာတော့ အရာရာ ကြည့်ပြီး ဝမ်းနဲဟန်တူပါရဲ့၊ ပြန်သွားတဲ့အခါ လမ်းရောက်တော့ သူ့ သွီး နဲ့ နှမများကို “ဂုဏ်နဲ့ မလိုက်ပါဘူးကွာ” လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်သားဘဲကိုင်တော်၊ ကိုင်တော်ရဲ့ ဂုဏ်နဲ့ လိုက်မှမလိုက်ဘဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ “ဂုဏ်နဲ့ ခြင် ဟပ်တယ် မဟပ်ဘူး” ဆိုတာကို မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ ဖြစ်သလို လမ်းသွားနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လဲ အရာရာအောက်ကျခံပြီး ကုသိုလ်ရရနေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ဒီလောကကြီးကိုရော၊ လောကထဲက ရဟန်းတချို့ - လူဘချို့ ကိုရော အထင်မကြီးပါဘူး၊ ဂုဏ်ပကာသနသမားတွေကို အထင်တောင်သေးမပါ သေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပုံနှိပ်စက်ကတော့ ဘယ်နေရစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပဌမက အဘယာရာမတိုက်အနီးမှာပါ၊ နောက် တပည့်တော် မရွှေခင် မြို့လယ် လက်ဆည်ကန်ရပ်ရွာ ထားပါတယ်၊ အမရပူရသို့ပြောင်း

လာတဲ့ အခါမှာ အတော်ကြာအောင် ထိုနေရာမှာ ထားပါသေးတယ်။
နောက်တော့ စစ်ဖြစ်လို့ အားလုံးဖြုတ်ပြီး အမရပူရ ယူထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော် ပြောင်းတဲ့နှစ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်က ၁၃၀၃ - ခုနှစ်မှာ မြန်မာပြည်အတွက်
စစ်ကြေငြာပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ အဲဒီနှစ် ဝါဆိုဦးမှာ ရွှေ့ပြီးဖြစ်
နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ စစ်ဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်မှာရွှေ့နေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တော့ ဘယ်မှ မရွှေ့သေးပါဘူး၊ အမလေးတို့
မောင်နှမက ဆည်ရွာ ရွှေ့နေကြပါတယ်၊ မောင်ဖြစ်တဲ့ မောင်ကျော်က
တခါတခါ ပြန်လာပါတယ်၊ မောင်ကျော်ရဲ့ညီက ကိုရင်ဝတ်နေလို့
တပည့်တော်နဲ့အတူ နေရစ်ပါတယ်၊ နောက်တော့ သူလဲလူဝတ်လဲသွား
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ တပည့်သံဃာများနော ကိုယ့်အရပ် မပြန်ကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ စောစောပိုင်းက မပြန်ကြသေးပါဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ စစ်ဘေး
ကြောင့် ပြေးလာကြတဲ့ ကုလားလူမျိုးတွေဟာ ကျောင်းတိုက် ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ သနားစရာ ဖြစ်နေပါတယ်၊ တချို့လဲ သေကြပါတယ်၊ တပည့်
တော်တို့ ဆရာတပည့်က ထိုကုလားတွေနေရာ သွားပြီး ပရိတ်ရွတ်ပေး
ကြလို့ သူတို့တစု အတော်စိတ်သက်သာရာ ရကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုယ်တော်၊ စစ်ရေးကြောင့် အောက်ပြည်က ပြေးလာပြီး
လမ်းမှာ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲကြောင့် သေရသူတွေ အများကြီး
ရှိမှာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ အလွန် သနားစရာလဲ ကောင်းပါတယ်၊
အဲဒီအချိန်မှာဘဲ ဝက်လက်အနောက် ရွှေပန်းကုံးမှာ အိမ်ထောင်ကျ
နေတဲ့ အကိုကြီးဝမ်းကွဲက သားရှင်ပြု အလှူပင့်လို့ တပည့်တော်နဲ့
မောင်ကျော်တို့ သွားကြပါတယ်၊ ဘူတာရောက်တော့ မုံရွာလိုက်ဘို့ စစ်
ပြေးဒုက္ခသည် ကုလားတွေကို တွေ့ရပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ သနားလွန်း
လို့ ဈေးရောင်းလာတဲ့ ဈေးသည်အားလုံးဆီက မုန့်တွေကိုအကုန်အဝယ်
ခိုင်းပြီး အဲဒီ ဒုက္ခသည်များကို ဝေရပါတယ်၊ တချို့ ဈေးသည်များက

ရထားမလာသေးခင် အိမ်ပြန်ပြီး ယူကြလို့ ထပ်ပြီး ဝယ်ရ-ဝေရပါသေး
တယ်၊ အဲဒီအခါ အလွန် ကြွယ်ဝသော အလောင်းတော်တွေရဲ့ အားရ
ပါးရ ဒါနပြုကြပုံကိုလဲ သွား၍သတိရမိပါတယ်၊ အဲဒီအလှူက ပြန်လာတဲ့
အခါလဲ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ တပည့်တို့အား ဝမ်းဘဲသားဆန်ပြုတ်ကပ်ဘို့ရန်
မောင်ကျော်ကို ဝက်လက်မှာတွေ့တဲ့ ဝမ်းဘဲကင်တွေ ကပ္ပိ (ဝယ်) ခဲ့ဘို့
တိုက်တွန်းရပါသေးတယ်၊ ဒါနဟာ ပြုမိတော့ အလွန် ထက်သန်ပါတယ်
ဘုရား၊ နောက်မှဆုတ်ချင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ သာဓုပါ ကိုယ်တော်.... သာဓုပါ၊ သာဓုပါ၊ ဒီနောက် ကိုယ်တော်
တို့ ဆရာတပည့် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အတူနေကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ သိပ်မကြာလှပါဘူး၊ ဆိုင်ရာ မိဘဆရာတို့က ပြန်ခေါ်တာနဲ့
ဥးပဉ္စင်း ၂ ပါးနဲ့ တပည့်တော်သာ ကျန်ပါတော့တယ်၊ နောက်တော့
အဲဒီဥးပဉ္စင်းများလဲ ပြန်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို ဆည်ရွာသူကြီးက
ကားကလေးနဲ့ အပင်လွှတ်လို့ ကျောင်းတိုက်မှာရှိနေတဲ့ မူလဆရာတော်
ကြီးများနဲ့ ခွဲပြီး ဆည်ရွာ လိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ထိုဆရာတော်ကြီးများတော့ စစ်ပြီးအထိ နေကြတာဘဲလား။

အပည့်တော်။ ။ အတိသုဆရာတော်ကြီးက ဘယ်မှမရွှေ့ပါဘူး၊ တိုက်ကျောင်း
ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ဥးကောဏ္ဍညတို့တော့ စစ်အတွင်းမှာ
မရှေးမနှောင်း ပြန်တော်မူကြပါတယ်၊ တောထွက်ဥးပဉ္စင်းကြီးတပါးက
သူ့ရွာ ပြန်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဆည်ရွာမှာ ကိုယ်တော် ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

အပည့်တော်။ ။ ဂျပန်အုပ်ချုပ်ရေး မစခင်အထိလောက်တိုင်အောင် နေပါ
တယ်၊ ဂျပန်အုပ်ချုပ်ရေးစတော့ အမရပူရ ပြန်နေပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ
ကျောင်းတိုက်အတွင်း စစ်ပြေးသူတွေ တော်တော်များများရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဂျပန်အုပ်ချုပ်တုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်က ပြန်ပြီးဗုံးချတယ်မဟုတ်လား၊
အဲဒီအခါ ကိုယ်တော် မရွှေ့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ စစ်အတွင်းဆိုတာ ဘယ်နေရာမှ အေးချမ်းလှတယ်လို့ မစဉ်း
နိုင်ပါဘူးဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်လဲ ထပ်ပြီး မရွှေ့တော့ပါဘူး၊
စစ်ပြေးသူတွေထဲက ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာလှူမောင်ကပ်တဲ့ ဆွမ်းကို စားပြီး

ရေးလက်စစာကို ဆက်ရေးနေပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်က မုရင်းစပါးလုပ်တဲ့ ဒကာကြီးတို့ လယ်လုပ်ကံက ဝမ်းဘဲအုန်း ဆွမ်းကပ်လို့ ဝမ်းဘဲအုန်းဟာ “အလွန်စားလို့ ကောင်းပါလား” လို့ သတိပြုမိပါတယ်။ တခါဟာလဲ ဗမာမုန့်ဆီကြော်စားရလို့ မုန့်ဆီကြော်ရဲ့ အရသာကို အဲဒီအခါကျမှ ကောင်းကောင်းသိလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် အဲဒီစစ်အတွင်းက ဘဲအုတ်လောက်ကောင်းတဲ့ဟင်း နဲ့ မုန့်ဆီကြော်လို့မုန့်ကိုပင် အလွန်ခဲယဉ်းနေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ အလွန် ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ဆီ-ငံပြာရည်-ငါးပိ စသည်တို့က လွယ်လွယ်ကူကူမရတော့ ဖြစ်သလို စားနေကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အမရပူရကို ဂျပန်စစ်သား အများကြီးရှိလို့ အင်္ဂလိပ်က ဗုံးအတော်ချလိုက်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ တနေ့ထဲဆက်ပြီး ခုနစ်ကြိမ်လောက် ချပါတယ်၊ အဲဒီအခါတော့ ဂျပန်တွေက ဆုတ်လာလို့ အမရပူရမှာ အတော်များနေပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ စစ်ပြေးရော စစ်သားတွေရော ပြည့်နေပါတယ်။ တပည့်တော်က အဲဒီဗုံးချတဲ့အချိန်မှာ ရေချိုးပြီးခါစဖြစ်လို့ အဝေးမပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ဘုရားအုတ်တိုက်နားမှာ ကပ်နေပါတယ်၊ ပဌမအကြိမ်ဗုံးကျလို့ စင်လာတဲ့သံတွေက တပည့်တော်အနားအထိ ရောက်လာပါတယ်၊ နောက်နောက် အကြိမ်များလဲ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ တပည့်တော်က ဗုံးထဲပါတော့မှာလဲ ထင်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က သိပ် မကြောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ စစ်ပြေးလူစုကိုသာ “ဗုံးကျင်းထဲဝင်ကြ ဝင်ကြ” လို့ ပြောပြီး သူတို့ကိုသာ စိုးရိမ်နေပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်ကတော့ မကြောက်အားပါဘူး၊ တခါတခါ တပည့်တော်က စာရေးနေတုန်း စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်ဗုံးလဲ ချချင်တဲ့နေရာချတဲ့ လေယာဉ်ပျံလာယင် အားလုံးဝင်ပြီးမှ တပည့်တော်ဝင်ပါတယ်၊ တခါတခါလဲ ကျောင်းကလေးပေါ်က မဆင်းတော့ဘဲ စာရေးမြဲ ရေးနေလိုက်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ကမ္မဿကာ” ထားလိုက်တော့တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ “ငါဟာ သာသနာတော်ကို အရာထင်အောင် ပြုချိန် ကံပါသေးယင် ဤ လက်နက်ဘေးမှ လွတ်ပါစေ၊ သာသနာပြုချိန် ကံမပါယင်တော့ လွတ်ချိန်မမြေ့တော့ပါဘူး” လို့ တွေးပါတယ်၊ နောက်တော့ အောက်ပါဂါထာကို ကိုယ့်အတွက်ရော- ညောင်ရွှေစော်ဘွားကြီးအတွက်ရော ရေးပါတယ်၊ [စော်ဘွားကြီးက တောင်ကြီးမှာ ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးလုပ်တော့ ကေ့ကရိတ် ဆရာတော်ကြီးကို သူကြံတဲ့အတိုင်း ဂါထာတပုဒ်တောင်းပါသတဲ့၊ ထိုဆရာတော်က တပည့်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဂါထာရေးပေးဖို့ တိုက်တွန်းလို့ ရေးရတာပါ၊ တပည့်တော်အကြံနဲ့လဲ တူနေပါတယ်။]

သဇေ အာဒိစ္စဗန္ဓုဿ၊ ဟေဿံ သာသနကာရကော၊
ယုဒ္ဓေ ဘယာ ပမုတ္တော-မိ၊ နောစ နာမိ အမုတ္တကော။

အာဒိစ္စ ဗန္ဓုဿ-နေနတ်နယ်ဘွား၊ ဘေးတော်ဘုရား၏၊ သာသနကာရကော- ဂုရုသာသနာ၊ စည်ပင်သာအောင်၊ ကောင်းစွာပင့်ကူ မြှင့်နိုင်သူသည်၊ သဇေ ဟေဿံ-ရေးပါရမီ၊ ပါခဲ့ပြီမို့၊ စုံညီမြတ်လေး၊ အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်သေးအံ့၊ ယုဒ္ဓေ-ဥရောပနဲ့၊ အာရမ္မကျန်၊ ပြည်မြန်ကိုချိုး၊ မီးဟုန်းဟုန်းစွဲ၊ ဤစစ်ပွဲ၌၊ ဘယာ-အမြောက်ဗုံးဆန်၊ လက်နက်ဒဏ်မှ ရန်မာရ်မကောင်း၊ ဘေးအပေါင်းမှ၊ ပမုတ္တောအမိ- ကံ ဉာဏ် လုလ္လ၊ အသုံးချသဖြင့်၊ လုံးဝသန့်ရှင်း၊ လွတ်ကင်းပါစေသတည်း၊ နောစ ဟေဿံ- ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ ပြုလောက်ရာသည့်၊ ဇာတာတော်တွင်၊ ကံ မမြင်ပါမူကား၊ နာမိ အမုတ္တကော - အမြောက်ဗုံးဆန်၊ လက်နက်ဒဏ်မှ၊ လွတ်ရန်မမြေ့၊ ဘဝ ခန္ဓာတော် ရုပ်သိမ်း၍၊ အေးငြိမ်းစွာ စံရပါစေသော်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဂါထာက စော်ဘွားကြီးအတွက်ရော- ကိုယ်တော် အတွက်ရော ဖြစ်လို့ သိပ်ကောင်းတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ စော်ဘွားကြီးက အဲဒီဂါထာဟာ တပည့်တော်ရေးမှန်းကို နောင်အခါ သိလို့ သူ သမတဖြစ်ချိန်မှာ တပည့်တော်ကလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခဏ်းစာ ရေးချိန်နဲ့ ကြုံနေလို့ သူ့အိမ်တော်ကို ပင့်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ကိုယ့်အသက်ကို သာသနာပြုဖို့အတွက်သာ ရှည်စေချင်တယ်၊ အခြားအတွက်တော့ ရှည်ဖို့မလိုဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အမှန်ပါဘဲဘုရား၊ သာသနာ မပြုရယင်တော့ အသက်ရှည်ဘို့ မလိုလားပါဘူး၊ တပည့်တော် နေရတာဟာ ချမ်းသာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စာချ-စာရေး တပည့်တွေကို တတ်အောင်သင်ပေး၊ အမြဲသြဝါဒပေးနဲ့ နေ့တိုင်း ပင်ပန်းနေတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် စိတ်က ဒီလိုထားပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ကိုယ်တော်ကို လူထွက်လိမ့်မယ်ချည်း ထင်နေကြတာပါလား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ သူတို့စိတ်နဲ့ နှိုင်းကြည့်ကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ စစ်အတွင်းတုန်းကပေါ့ မိုးညှင်း (သမ္မုဒ္ဓေ) ရှိပိုင်ကတော်ကြီး ရောက်လာ ပါတယ်၊ သူ့သွီးများက သီလရှင်ဖြစ်တော့ သွီးများကြည့်တဲ့ တပည့်တော် ရဲ့ ကျမ်းစာတွေကိုကြည့်ပြီး ကြည်ညိုနေတဲ့ ဒကာမကြီးပါ။ စစ်အတွင်းက သွီးများနဲ့အတူ စစ်ကိုင်းချောင်လာယင်း “တပည့်တော်ကို ဖူးချင်တယ်” လို့ တဲတဲချောင်က သီလရှင်များကို ပြောတော့ “ရှင်ကသာ ဖူးချင်နေ တာ၊ ရှင်ဘုန်းကြီးကတော့ လူထွက်ဘို့ အားလုံးစုံနေပြီ” လို့ ပြောပါ သတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ အဲဒီ ဒကာမကြီးက မလာတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ “အို.... လူထွက်လဲ လူဝတ်နဲ့ ကိုပင် ဖူးချင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး အမရပူရဘက်ကို သွီးများနဲ့ အတူ လိမ်မော်သီးတွေယူပြီး ကူးလာ ပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဒီအချိန်မှာ တပါးထဲပါ၊ စစ်သားတွေတော့ ပြည့်လို့ပေါ့၊ တပည့်တော်နဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ စစ်ကိုင်း ဘက်က သီလရှင်များပြောတဲ့စကားရော သူပြောခဲ့တဲ့စကားရော အားလုံး လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြောလိုက်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ သူ့ယုံကြည်ချက် သဒ္ဓါတရားကို အားရလွန်းလို့ တပည့်တော် ရဲ့ စိတ်ရင်းကို ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒကာမကြီးက ဒါလောက်ကြည်ညိုယင် ဘုန်းကြီးရဲ့ စိတ်ရင်းကို ပြောရအုံးမယ်၊ “ဘုန်းကြီးက နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံမဲ့ ဘဝမှတောင့် ဒီသင်္ကန်းအဝတ်နဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလိုပါတယ်၊ ဒါလောက် မြှော်မှန်းထားတဲ့အတွက် ယခုဘဝ ဝတ်ရတဲ့သင်္ကန်းကို ဘယ် တော့မှ ချွတ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါ၊ တသာသနာလုံး သင်္ကန်းဝတ် ဟူသမျှ လူထွက်ရမယ်၊ လူမထွက်ယင် သတ်ပစ်မယ်ဆိုတောင် သင်္ကန်းဝတ်နဲ့

အသေခံနိုင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြပါတယ်၊ ဒကာမကြီးလဲ အင်မတန် ကျေနပ်စွာနဲ့ ပြန်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဒီသင်္ကန်းကို အင်မတန် တန်ဖိုးထားတယ်ကိုး။

တပည့်တော်။ ။ တန်ဖိုးထားပါသော်ကော ဘုရား၊ သင်္ကန်းကို တန်ဖိုးထား သလောက် သင်္ကန်းဝတ်သူတိုင်းလဲ ကြက်သရေရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ တန်ဖိုး ရှိအောင် နေစေချင်တာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့် သာသနာပြုပြင်ရေးကို မကြာ ခဏ စပ်မိတိုင်း ပြောနေတာပါ၊ တပည့်တော်ကျောင်းမှာလဲ ကံရင်ကလေး မှစ၍ သင်္ကန်းကို အသွေးအရောင် ရင့်ရင့်နဲ့ ညီညီဝတ်ကြဘို့ မြို့ထဲ ရွာထဲ မှာလဲ သင်္ကန်းကို ကျကျနနရံပြီးမှ ဣန္ဒြေရသွားကြဘို့ အမြဲ သတိပေးနေ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ဆန္ဒအတိုင်းသာဖြစ်ယင်တော့ သာသနာနဲ့ ဒါယကာ မှာ အပြန်အလှန် အင်မတန် အကျိုးရှိမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ အကျိုးရှိမှာပေါ့ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် “တနေ့နေ့မှာ သာသနာ ပြုရအုံးမည်လား” လို့ ယခုတိုင် မြှော်နေပါတယ်၊ အဲဒီလို သာသနာပြုချင် တဲ့ ကိစ္စဟာလဲ ကြီးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘယာရာမတိုက် နေကတည်းက ဆရာတော်နဲ့ မကြာမကြာ စကားစပ်မိတဲ့ကိစ္စပါ၊ တနေ့တော့ သာသနာ မသန့်ရှင်းတာကို စပ်မိလို့ “ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီးကို ရွေးဆရာတော်ကြီးများ လက်ထက်ကလို သန့်ရှင်းအောင်လုပ်နိုင်ယင်ကောင်းမှာဘဲ” လို့ လျှောက် ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ ဆရာတော်က “ဂိုဏ်းသံဃာကို နဲ့အောင်လုပ်နိုင်မှ သန့်ရှင်းမှာဘဲ” လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်သားဘဲ ကိုယ်တော်၊ များတာကြိုက်ယင် သန့်ရှင်းဘို့ အခဲယဉ်း သားဘဲ၊ ဒါ့ထက် အဘယာရာမဆရာတော်တော့ အရည်အချင်းပြည့်တော် မူသလောက် သာသနာကို အားရအောင် ပြုတော်မူမသွားရရှာဘူးနော်၊ ဘယ်အရွယ်မှာ ပြန်တော်မူတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ပြီးသမျှ ကျမ်းစာအုပ်တွေကတော့ အများအကျိုးရှိလို့ ပြုပြီး ခွဲသမျှ ကျွေးဇူးများပါတယ်ဘုရား၊ စစ်အတွင်း နောက်ပိုင်းမှာ စစ်ကိုင်း ဝိပဿနာဂန္ဓာရုံ၌ ခိုလှုံတော်မူစဉ် သက်တော် ၆၅ နှစ်မှာ အနာကလေး ပေါက်၍ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး ပြန်တော်မူပါတယ်၊ စစ်အတွင်းပေမဲ့ တပည့် တပန်း - ရဟန်းတော်များနဲ့ သီလရှင်များ၏ ကြောင့်ကြစိုက်မှုကြောင့်

ဆင်းဆင်းရဲရဲတော့ မဟုတ်ပါ။ ရက်အနည်းငယ်ထားတဲ့ ဈာပန ဖြစ်ပေမဲ့ အလွန် စည်ကားပါတယ်။ ပြန်တော်မူချိန်မှာ တပည့်တော်က အမရပူဇော်မှာမို့ မသိပါဘူး။ လာပြီး အကြောင်းကြားမှ လိုက်သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘာများ အကူအညီလုပ်နိုင်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးပြန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာတော်ပြန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေမကုန်တာဘဲ သဘောကျလို့ ငွေကုန်ဘို့တော့ ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး။ ဒီလိုကုန်စရာလဲ အမှန်အားဖြင့် ငွေမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် တချို့က သံဝေဂဂါထာရေးဆို တိုက်တွန်းတာနဲ့ သံဝေဂဂါထာကိုသာ ရေးလိုက်တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် ဘာမှ ဝတ္တရားကြေအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ချပ်သင်းသဌေးဒကာကြီးက စစ်ပြေးယင်း ချပ်သင်းချောင်မှာ ရောက်နေလို့ ချပ်သင်းဆရာကြီးကို ပြောပါသတဲ့။ “တောင်မြို့ဦးပုဉ်းက ဆရာတော်ပြန်မှာ ဘာမှ လုပ်မယ်မထင်ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေလို့ မတော်ဘူး၊ သူက တာဝန်ယူပါမယ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ပါစေ”တဲ့။ ဒီစကားကို ချပ်သင်းချောင်ဆရာကြီး လာပြီးလျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် အများထုံးစံအတိုင်း “ဝတ္ထု(ငွေ)ကို ထည့်လိုက်ရုံပေါ့”လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ချပ်သင်းချောင်ဆရာကြီးက ဘာပြန်လျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ “ထည့်စေလိုသလောက် ထည့်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒကာကြီးက ဂဏန်းမပါပါဘူး၊ ဘယ်လောက်ထည့်စေချင်ပါသလဲ၊ ဒကာကြီးအပေါ်မှာ အားမနာနဲ့”တဲ့။ ဒီစကားကြားရတော့ တပည့်တော်လဲ အတော် ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ “အများ တပည့်ကြီးတွေက ယခု အချိန်တော့ (၃၀၀)အများဆုံးပါဘဲ၊ (၅၀၀)လောက်ထည့်လိုက်ယင် တော်လောက် ပြီထင်ပါတယ်”လို့ ပြောပါတယ်။ နောက်တရက် လာပို့တာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရေးတဲ့ သံဝေဂဂါထာကို ယခု ရသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ပါဠိတော့ ရပါသေးရဲ့၊ အနက်တော့ အကုန် မရတော့ပါဘူး။

၁။ ဒေဝါ သင်္ဂမ္မ မန္တေန္တိ၊ သုဓမ္မာယံ၊ ယသသိနော၊
သကလော သဘယော အာသိ၊ အဘယော ဒါနိ မဟလ္လကော၊
နေသာမ အဘယံ ဌာနံ၊ အဘယံ သံဃနာယကံ။

၂။ ကာမံ သာသနကိစ္စာနိ၊ သန္တိ ထေရဿ ကာတဝေ၊
ကာရာပေတေ သကေ သိဿေ၊ ပါကဋေ အနုနာယကေ၊
ဝေ မန္တိယ မာနေန္တိ၊ ဣတိ မညာမသေ မယံ။

၃။ တဿ နော ထေရော ဟာယ၊ ဒေဝေါကာသ ဂတော တုရ၊
တုသိ သောကပရေတာနံ၊ အယံ စရိမမာနနာ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အနက်ပါရယင် ကောင်းမှာဘဲနော်၊ အဲဒီတုန်းက ရွတ်ဖတ်ကြတဲ့ ဆရာကလေးများထံ ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ကိုယ်တော်ကထပ်ပြီး ရေးမပေးနိုင်လဲ စုံစမ်းရဦးမှာဘဲ။

[အမှာ။ ။ အောက်ပါ အနက်များကို ရှာဖွေ၍ ထည့်သွင်းပါသည်း။
ဂါထာအနက်များ။

၁။ သုဓမ္မာယံ-နတ်ပြည်ငါးဆင့်၊ ဘုံတိုင်းတင့်သည့်၊ နန်းမြင့်သာစုံ၊ ဓမ္မာရုံ၌၊ ယသသိနော-မြေရံသင်းပင်း၊ ဂုဏ်သတင်းဖြင့်၊ ညှင်းတလူလူ၊ သင်းကြူကြပေကုန်သော၊ ဒေဝါ-နတ်သင်္ကြာနင်း၊ စပ်နားနေရာ၊ အသရေဖြာသည့်၊ ဒေဝါမင်းပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ သင်္ဂမ္မ-ညီညာပေါင်းဆုံ၊ စည်းဝေးကုန်၍၊ မန္တေန္တိ-သာသနာအရေး၊ ကမ္ဘာရေးကို၊ ဆွေးနွေးစဉ်ပြင်၊ တိုင်ပင်ကြလေကုန်၏၊ သကလော-ဥရောပနှင့်၊ အာရှမကျွန်း၊ ပြည်မြန်ကိုမြို့၊ တကမ္ဘာလုံးသည်၊ သဘယော အာသိ-ရေပြင် မြေပြင်၊ ဝေဟင်တလျှောက်၊ ဘေးကြီးရောက်လျက်၊ လွတ်မြောက်မရ၊ ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ၊ အဘယော-ရွှေကျင်နိကာယ၊ သံဃာဦးစီး၊ (အဘယာရာမ) ဆရာတော်ကြီးသည်၊ ဒါနိမဟလ္လကော-သန္ဓေရက်နှစ်၊ သက္ကရာဇ်ကို တွက်စစ်ညွှန်းမြောက်၊ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်သို့၊ ရောက်တော်မူသဖြင့်၊ ရင့်တော်မူလေပြီ၊ ဒါနိမဟလ္လကော-ဝါလေးဆင့်ငါး၊ ရေတွက်ငြားက၊ ဘုရားတမူ၊ တူတော်မူခဲ့လေပြီ၊ သံဃနာယကံ-သံဃာပွဲချင်၊ ပွဲတိုင်းတင့်သည့်၊ ဂုဏ်မြင့်

အကျော်၊ သံဃာနာယက ဖြစ်တော်မူသော၊ အဘယံ-ရတနာပုံ၊ အဘယာ ရှိ၍၊ ယာပိုက်မေ့လျော်၊ ဆရာတော်ကို၊ အဘယံ ဌာနံ-ဘေးရန်ကင်းမြို့၊ နတ်တို့ဘုံသို့၊ နေဿာမ-ခါမလင့်ကြောင်း၊ အခွင့်တောင်း၍၊ သင့်ကြောင်း သင့်ရာ၊ ပင့်ချေကြပါစို့ တကား။

၂။ ထေရဿ-အဘယာရုံ၊ ရွှေဘုံတိုက်ပျော်၊ ဆရာတော်၏၊ ကာတဝေ- ကိုယ်တော်တိုင်ကြပ်၊ မပြတ်အောင်လျှင်း၊ ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ၊ သာသန ကိစ္စာနိ-သာသနာ့ဝန်၊ ဂိုဏ်းတာဝန်၌၊ အားသွန်စဘွယ်၊ အသွယ်သွယ် သော ကိစ္စဘို့သည်၊ ကာမသန္တိ-အကယ်၍ကား၊ မပြုအားသဖြင့်၊ ထံပါး မသွေ့ ချန်ထားရပေကုန်၏၊ တာနိ-ထိုကျန်သမျှ၊ ကိစ္စအားလုံး၊ ကုန် မဆုံးတို့ကို၊ ပါကဋ္ဌေ-ပွဲတိုင်းယှဉ်သော်၊ သဘင်ကျော်၍၊ ထင်ပေါ် သလောက်၊ စင်တော်ကောက် ဖြစ်ကုန်သော၊ အနုနာယက-ဆရာတော် မျက်မှောက်၊ ကိုးစားလောက်သည့်၊ လက်ထောက်စာချ၊ နာယကလည်း ဖြစ်ကုန်သော၊ သကေသိဿေ - ပါဠိသက္ကတ၊ ဘက်ဘက်မှလျှင်၊ လက်ရ ယူပြီး၊ တပည့်ကြီးတို့ကို၊ ကာရာပေတု-ဆရာတော်လက်စ၊ မပျက်ရ အောင်၊ တက်ကြွ အနေ၊ ပြုရစ်ပါစေတော့၊ ဝေမန္တိယ-ဤသို့ပြည့်စုံ၊ တိုင်ပင်ကြကုန်၍၊ အာနေန္တိ-ထောင့်သုံးရာပို့၊ ငါးပြာသိုဝယ်၊ ချွဲညှိပန်း ဆက်၊ ဆန်းသုံးရက်ဆီ၊ သုံးနာရီက၊ ဌာနိရွှေပြောင်း၊ သင့်ပါကြောင်း ဖြင့်၊ ခွင့်တောင်းလေးမှု၊ ပင့်ယူကြလေကုန်၏၊ မယံ-ဆရာတော်စိတ်ဓာတ်၊ မြင့်မြတ်လှပုံ၊ အလုံးစုံကို၊ အကုန်သိတောင်း၊ တပည့်အပေါင်းတို့သည်၊ ဣတိမညာမသေ-မြေကြီးလက်ခတ်၊ မလွဲတတ်သို့၊ တတ်အပ်ဆစ်ခြင်၊ ထင်မြင်ကုန်ပါတော့သည်ဘုရား။

၃။ တသ္မာ - ထိုသို့ နတ်ပေါင်း၊ ဥျးညွတ်ပြောင်း၍၊ ခွင့်တောင်းသဖြင့်၊ ပင့်တော်မူကြလေသောကြောင့်၊ ထေရော-အဘယာရုံ၊ ရွှေဘုံတိုက်ပျော်၊ ဆရာတော်သည်၊ နော (သိဿေ) - ဂိုဏ်းနှင့်တကွ၊ အားထားကြသည့်၊ များလှဘိတောင်း၊ တပည့် အပေါင်းတို့ကို၊ ဩဟာယ - ကံဖြစ်သမျှ၊ ကျန်ရစ်ကြဟု၊ လှစ်ဟညွန်းမြက်၊ ခုန်းဆက်တော်မမူဘဲ၊ ဒေဝေါကာသံ- အဘယာပီပီ၊ ဘေးမသိသည့်၊ ရွှေပြည်ကြွင်း၊ နတ်တို့နန်းသို့၊ တရံ ဂတော- မြန်လွန်းလှစွာ၊ ခဏခါဖြင့်၊ လတာမရည်၊ ဩော် ကြွရလေပြီ တကား၊ ဘုသံ - မချုပ်တီးနိုင်၊ အပြီးတိုင်အောင်၊ ညီးမှိုင်ဟင်းချ၊ ပြင်းပြင်းပြပြသာလျှင်၊ သောကပရေတာနံ - သောကမင်းမိ၊ လုံးလုံးထိ၍၊

မချီရှာတောင်း၊ သံဃာပေါင်းနှင့်၊ တိုက်ကျောင်းအမကြီး၊ သားသွီး အစ၊ များလှလှတူ၍၊ သီလရှင်အပေါင်း၊ တပည့်ကောင်းတို့၏၊ အယံ မာနနာ - အရှင်ရုပ်ကလာပ်၊ ကိန်းဝပ်စဉ်ဝယ်၊ ခုနယ် ကော်ရော်၊ ပူဇော် ချခြင်းသည်၊ စရိမ မာနနာ-ကြွရော့ဘုရား၊ ကန်တော့ကြည့်၊ တသချိုးမှိုင်၊ မမုန်းနိုင်သော်လည်း၊ အဆုံးတိုင် ပူဇော်ခြင်းပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စစ်အတွင်း နေထိုင်ရပုံတော့ သိရပါပြီ၊ စစ်ပြီးတော့ ဘာများ ဆက်ပြီး လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီးတယ်ဆိုယင်ဘဲ တပည့်တော်အတွက်က လက်ရှိဖြစ်တဲ့ ကျမ်းစာရေးသားခြင်း အလုပ်အပြင်၊ မြောင်းမြဆရာတော်-ကျွန်းကုန်း ဆရာတော် ၂ပါးနဲ့ အတူ(သခင်ထိန်ဝင်း)ဆိုတဲ့ ဒကာကလေးရောက်လာ လို့ စာရေးစရာ ပိုလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာကြောင့် ပိုလာရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထိုဆရာတော် ၂ ပါးရဲ့ ဒကာရင်းလဲဖြစ် နိုင်ငံရေး အတွေ့ အကြုံလဲများလားတဲ့ သခင်ထိန်ဝင်းက “သာသနာတော်ကို လက်ရှိ အခြေ အနေထက်တိုးပြီး နိုင်ငံမှာ အကျိုးရှိအောင် မပြုပြင်နိုင်ယင် နိုင်ငံခြား ဝါဒတွေ ဝင်လာတော့မှဘဲ၊ ဒီလို ဝင်လာယင် သာသနာတော်ဟာ အထင်သေးခံရတော့မှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာတော်များက သာသနာတိုးတက်လမ်းကို ကြံကြပါဦး”လို့ ထိုဆရာတော် ၂ ပါးကို လျှောက်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုလျှောက်တော့ ဆရာတော် ၂ပါးက ဘယ်လိုအမိန့်ရှိပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။“ဒကာထိန်ဝင်းက သာသနာရေးကိစ္စကို ဒါလောက်စိတ်ဝင် စားယင် တောင်မြို့တုန်းကြီးနဲ့ တွေ့ပေးမှဘဲ”လို့ အမိန့်ရှိပါတဲ့၊ အဲဒီ အခါကျမှ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကိုသိရလို့ တပည့်တော်နဲ့ တွေ့ဘို့ရန် ဆရာတော် ၂ ပါးကိုပင့်ပြီး သွားဖြစ်ရဲ့ ကားစုတ်ကလေးနဲ့ တပည့်တော် အထံ လမ်းမှာဆင်းဆင်းရဲရဲ လာကြရလို့ ညမှ ရောက်လာကြပါတယ်၊ ရောက်တဲ့နေ့ရက်ကို တပည့်တော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ နောက်မှ ဒကာ ထိန်ဝင်းက သူရဲ့ ဗိုလ်ယာရီမှတ်တမ်းကြည့်ပြီး “၁၃၀၇ ခု၊ နတ်တော် လပြည့်ကျော် ၈ ရက် ည ၁၂ နာရီအချိန် တပည့်တော်ဆီ ရောက်တယ်” ဆိုတာ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီကိစ္စနဲ့စပ်ပြီး ဘယ်လို အလုပ်ပိုလာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ရေးလက်စကျမ်းစာ ပြီးတဲ့အခါ အနာဂတ် သာသနာအတွက် “အနာဂတ်သာသနာရေး” ကျမ်းစာ ရေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘာသာရေးမှာ အသားကျအောင်ရေးလိုက်တော့ အများစုက ကျေနပ်ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျေနပ်-မကျေနပ်တော့ အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားပေတော့၊ တပည့်တော်ရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာသာရေး ပြုပြင်ချက်တွေကို ကြည့်ပြီး တပည့်တော်ကို “ကွန်မြူနစ်” လို့ ကင်ပွန်းတပ်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော် ဟာ အကျိုးမရဘဲ အပြစ်သေဖြစ်တော့ တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိပြီး အမျိုး ဘာသာ သာသနာကို မြှင့်တင်လိုသော နိုင်ငံရေးလူကြီးလူကောင်းများက အလွန် ကျေနပ်ကြပါတယ်။ တချို့သံသတော်များကလဲ အများနဲ့ မဆန့်ကျင် ဝံ့လို့ သာပါ၊ စိတ်ထဲမှာတော့ သဘောကျကြပါတယ်။ ဘာဘဲပြောပြော ဘာသာရေးလိုက်စားတဲ့ နောက်လူငယ်များ အတွက်တော့ များစွာ အထောက်အကူဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော် မှာ ကိစ္စအပိုတွေ များလာတယ်လို့ ဆိုလို သလား။

တပည့်တော်။ ။ဒါတောင် ဘယ်ကမှာလဲဘုရား၊ စစ်ပြီးချိန်မှာ သာသနာရေး ဘာသာရေးက အလွန်အားနဲ့နေလို့ တရားပွဲတွေ မန္တလေးမှာ မှန်မှန် ကျင်းပပြီး သာသနာရေး-ဘာသာရေးတရားတွေကို ဟောကြရပါတယ်။ နန္ဒဝန် ဦးဘတင်- ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘသိုက်- ပိုး ဦးဘသိန်း- ရွှေနေ ဦးဘသိန်း တို့နဲ့ အတူပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဒီလို တရားပွဲမျိုးကျတော့ ဟောလေ့ရှိသလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အမျိုး-ဘာသာ- သာသနာ ဒီ ၃ ဌာန အတွက် ခပ်ရွယ်ရွယ်ကပင် ဟောလေ့ရှိပါတယ်။ အမရပူရ မပြောင်းခင်က မန္တလေးမြို့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ၂ ဘာသာသင် ဗုဒ္ဓဘာသာ အထက်တန်း

ကျောင်းကြီးမှာ ဆုံးမဩဝါဒပေးမဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ၂ ပါးလောက် လိုနေပါတယ်။ တပါးက ယောကျ်ားကလေးကျောင်းအတွက် တပါးက မိန်းကလေးကျောင်းအတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဣန္ဒြေရရနဲ့ ကလေး များ နားလည်အောင် ဟောမိပုဂ္ဂိုလ်ကို ကော်မီတီလူကြီးများ စဉ်းစားပြီး တပည့်တော်ကို လျှောက်ပါတယ်။ တပည့်တော်က ခွင့်ပြုတဲ့အခါ တနင်္ဂနွေ နေ့တိုင်း ကားဖြင့် လာပင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က မိန်းကလေးကျောင်းလား၊ ယောကျ်ားကလေး ကျောင်းလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို မိန်းကလေးကျောင်းဟောသည့် သဘောတူကြ ပါတယ်။ ဟောတဲ့အခါတိုင်း မူလတန်း ငယ်ရွယ်သူတွေအတွက် ၁၅ မိနစ် လောက် ပဌမ ဟောပါတယ်။ ပြီးမှ ကျောင်းသူ အကြီးများနဲ့ ဆရာမများ အတွက် ဟောပါတယ်။ အလွန်ဆုံးမှ တနာရီလောက်ကြာမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယောကျ်ားကလေးများတော့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဟောသတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကော်မီတီလူကြီးများ ကျေနပ်လောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာလို့ မရသေးဘူးလို့ ကြားတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ဟောတာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အတော်ကြာပါတယ်၊ မမှတ်မိပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံခြား တို့ဦး စစ်ဘေးသံတွေကြားနေရလို့ မြန်မာနိုင်ငံအတွက်လဲ စိတ်ချဟန် မတူ ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အမရပူရ မပြောင်းခင်ကပင် ရပ်ဆိုင်းထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ဟာ တတိုင်းပြည်လုံး ညီညီညွတ်ညွတ် နဝမက္ခန္ဓဖရင့် အချိန်လောက်ကစပြီး အမျိုး-ဘာသာ-သာသနာရေးတရားတွေကို ဟော လာခဲ့တာ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်ဟာ ကိရင်ဖြစ်ပြီး တရားဟော သည်ကစ၍ ဒါနအကျိုးကို သိပ်မဟောဘဲ၊ ပြုပြင်ရေးဒါနနဲ့ ကိုယ်ကျင့် စာရိတ္တတရားကိုသာ အများအားဖြင့် ဟောခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ တရားဟောပုံက အများနဲ့ မတူဘဲ တမျိုးဖြစ်နေလို့ ဘကြီးတော်တဲ့ ဥပါ သကာ တယောက်က ဆွေမျိုး လူကြီးများရွှေမှာ “ဥးပဉ္စင်း ဘာဆု တောင်းတုန်း”လို့ ရဟန်း ၅ ဝါလောက်တုန်းက မေးဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုပြောလိုက်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဘကြီးရာ... “ဆုဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း အလုပ်လုပ်နိုင်မှ အထမြောက်တာပါ။ အလုပ်တော့ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဆုတောင်းလို့လဲ မရနိုင်ပါဘူး။ ဆုကို ဒီဘဝမှစပြီး တောင်း ဘို့လဲ လိုမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးရှေးက အထုံရပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အလုပ်နှင့် အလုပ်ရဲ့ အထမြောက်ပုံကိုကြည့်ပြီး မိမိဆုကို မှန်းနိုင်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စစ်ပြီးတဲ့အခါမှစ၍ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်ကို အသစ် ပြန်တည်သလို စရမှာဘဲနော်၊ စစ်မဖြစ်ခင်က သံဃာများများမှ မရှိခဲ့ဘဲ၊ ရှိသမျှလဲ စစ်အတွင်းမှာ ကုန်တာဘဲမဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ စစ်ပြီးမှ သံဃာများ တစတစ ရောက်လာကြ ပါတယ်။ သံဃာများလာတော့လဲ နေရေးပြဿနာက ကြီးလာပါတယ်။ နေစရာကလဲ မပြည့်စုံ၊ ကျောင်းဆောက်စရာလဲ ငွေမရှိ၊ ကျောင်းငယ် ကလေးကို ဆွမ်းလဲစားရ၊ သံဃာလဲနေရအောင် ချဲ့ထွင်ပြင်ဘို့ရန် စစ် အတွင်းမှာ မဝတ်ရက်စဲ သိမ်းထားတဲ့ ၁၅ ခုစီးသင်္ကန်းကြီးကို ဒကာ ကြွယ်ထံ အပ်ပြီး “ဒီသင်္ကန်းကြီးနဲ့ သံလဲ အလိုရှိတယ်၊ လက်သမားလဲ အလိုရှိတယ်” လို့ ပြောရပါတယ်။ သူက လက်သမားလဲဟုတ်၊ ဘုန်းကြီး လူထွက်လဲဟုတ်ပြီး တပည့်တော်ကို ကြည့်ညှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီသင်္ကန်းကြီးကို သူက ဘယ်လိုလုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သူက ပစ္စည်းရှိတဲ့ဒကာတယောက်ထံ သွားပြီး ကထိန်ခင်းတဲ့ အခါ အသုံးကျပါတယ်၊ ယူထားပါလို့ သွားပြောတော့ အဲဒီဒကာက ငွေလိုမှန်း သိဟန်တူပါတယ်။ တန်ဖိုးပြည့်အောင် မပေးလိုပါဘူး။ ရသမျှ နဲ့ ရောင်းလာခဲ့ပြီး သံဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ လက်သမားအလုပ်တော့ သူနဲ့ ကျောင်းက ဥပမာအားဖြင့် ကိုရင်များ စုပေါင်းလုပ်ကြပါတယ်။ နောက်တော့ သံဃာများလာလေ ကျောင်းမြဿနာ ကျယ်ဝန်းလာလေပါတယ်။ ကျောင်း အမကြီးက အုဋ်နံ့ကပ် ၂ ထပ်ကျောင်းကြီး ဆောက်တော့မှ အတော် နေသာပါတယ်။ (ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းဒကာကြီးမရှိတော့ပါဘူး၊ စစ်ဥပ မြောက်ကပင် ဆုံးပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စားရေးတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စားရေးကတော့ ဟိုက ဒီကရတာနဲ့ ပေါင်းပြီး ကျွမ်းစာအုပ် တွေကို တာဝန်ခံရိုက်တဲ့ အမလေးက နံနက်ဆွမ်း တာဝန်ယူပါတယ်။ နေ့ ဆွမ်းအတွက် ဟင်း ၂ ခွက်လောက်လဲ ချက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စက္ကူ ဈေး-အလုပ်သမားဈေးမှစ၍ အစစအရာရာ ဈေးကြီးနေလို့ စာအုပ်မရှိက နိုင်သေးပါဘူး။ ဈေးကျဥပမာအားဖြင့် စောင့်နေပါတယ်။ နောက်မှ ဈေး မကျလို့ ဖြစ်သလို ရိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သံဃာက ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ စစ်ပြီး ပဌမဝါဆိုမှာ မများလှသေးသော်လည်း ဒုတိယဝါဆို လောက်ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း များလာပါတယ်။ ဆန်နဲ့ ပဲအတွက် ယခု စာချဘုန်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဥပမာအားဖြင့် သရက်ချို ကျောက်ကုန်း စသော ရွာများကို အတော် အားကိုးရပါတယ်။ ဆီအတွက်ကတော့ ယခု ကျောင်းတိုက်ခွဲပြီး ရွှေလေယာဇာနည်တဲ့ ဥပမာအားဖြင့် ယခုစာချဘုန်းကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ဥပမာအားဖြင့် ဥပမာအားဖြင့် သရက်ချို ကျောက်ကုန်း ဆီအတွက် အတော် အားကိုးရပါတယ်။ အခြား ကိုရင် ဥပမာအားဖြင့် များကလဲ ဆန် ဆီ စသောပစ္စည်းများ ပါလာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဆန် ပဲ ဆီတို့နဲ့ အရင်းခံပြီး ဆွမ်းကိစ္စကို ပြီးပြေစေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က စာသင်သားတွေကို ကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံကိုင်တာ ဝယ် စားတာကို မကျေနပ်တော့ ဒီလိုဘဲ တာဝန်ယူရမှာပေါ့နော်၊ ဒါလဲ ယူနိုင် လို့ ယူတာပါ၊ မယူနိုင်ဘဲ ဖြစ်သလို ထားရမှာဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ဝါဒနဲ့ တော့ ဆရာက တာဝန်မယူလို့ ဖြစ်ကိုယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တာဝန်မယူနိုင်ဘဲ စာသင်သားကိုလက်မခံဘဲ နေရုံပါဘဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ စစ်ပြီးတော့ “အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်းစာနဲ့ ဘာသာသွေး ကျမ်းစာ” တို့မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဝိနည်းတော်နဲ့ စစ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အုံ ခုတ်နဲ့ ဆွသလို ကြုံမလာပါစေနဲ့တော့၊ ကျောင်းတိုက်ကို ယခုလို သာယာလာအောင် ဘယ်လောက် အပင်ပန်းခံပြီး ဆရာ တပည့် ပြုခဲ့ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတပည့်တစုက ယနေ့အထိ ကျောင်းတိုက်သာယာအောင် ပြုနေရတာပါဘဲဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေပိုင်းကလောက် ကိုယ်ပန်း စိတ်ပန်း တော့ မပန်းရပေဘူးပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြုရိုးပြုစဉ်ကတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်က သေနာသနဝတ်လို့ ပညတ်တော်ပြုခဲ့လို့ ပြုကြရမှာပေါ့၊ လူပန်း စိတ်ပန်း ငွေပန်းဆိုသလို အရာရာပန်းအောင် ပြုခဲ့ရတာကို မေးတာပါ။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီးလို့ တဖြည်းဖြည်း သံဃာများလာယင် ကျောင်းအတွက် တာဝန်ကြီးပုံကို ပြောခဲ့ပြီနော်၊ အတော်အတန်နေသာတဲ့အခါ တိုက်တည်စလောက်က ကျောင်းဒကာကြီးများ တည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီတော်ကို ပရဝိုင်းတံတိုင်းပါ အားလုံး ပဌမပြင်တာဘဲဘုရား၊ နောက်၂နှစ်လောက်ကြာတော့ တဝက်လောက်အထိ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ပါတယ်၊ နောက်နောက်လဲ ဆက်ကာဆက်ကာ တတ်နိုင်သလောက် ပြုပြင်လို့ ယခုဖူးမြင်ရတဲ့ အခြေအနေတိုင်အောင် စေတီတော်ပတ်ဝန်းကျင် သာယာလာပါတယ်။ ထို့နောက် စေတီတော်နှင့် နီးနေသော ဆင်းတုတော်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဘုရားတိုက်ကို ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က အမိုးလှည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အတွင်းအပြင် ပြုပြင်ရပါတယ်။ စေတီတော်ဝင်းအတွင်းက တန်ဆောင်း ၂ဆောင်သာ မန္တလေးမြို့ ဒါယကာ ဥပုသ်ကနဲ့ သားသွီးများရဲ့ ကောင်းမှုဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်ပြုပြင်မှုတွေကတော့ တပည့်တော် ပုဂ္ဂလိကရတာနဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တာဝန်ခံအမလေးရဲ့ ကောင်းမှုများချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းထဲမှာလဲ ကျမ်းစာအုပ်တာဝန်ခံ အမလေးက ၂ထပ် အသားကျောင်းဆောက်ပါတယ်။ သူ့ဆုံးညည့်တိုင်အောင် သံဃာများ အတွက် နံနက်ဆွမ်း (ချဉ်ပေါင်ဟင်း-ပဲပြုတ်နဲ့) နေ့ဆွမ်းအတွက် ဟင်း ၂ ခွက်ကို နေ့စဉ်တာဝန်ယူပါတယ်။ အဲဒီ ဆွမ်း-ဆွမ်းဟင်းများကတော့ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ သံဃာများရဲ့ ရပ်ရွာက ဆွေမျိုးဒကာ - ဒကာမများနှင့် ကျောင်းဆိုင်ရာ ဒကာ-ဒကာမများပါ အားလုံးစုပေါင်းပြီး စိတ်တူကိုယ်မျှ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်မှု အကူအညီများစွာရလို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျမ်းစာအုပ်ချည်းတော့ ဒါလောက် စွမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တာဝန်ခံ အမလေးရှိတုန်းက ဆည်ရွာမှာ ကြိုတင်ပြီး လိုလို မယ်မယ် စပါးဝယ်ထားရပါတယ်၊ ဆန်လိုတဲ့အခါ အသုံးပြုဘို့နဲ့ ဆီလိုတဲ့အခါလဲ ထိုစပါးကိုရောင်းပြီး ဆီဝယ်ဘို့ဖြစ်ပါတယ်။ စားရေးအတွက် ထိုမျှလောက် တာဝန်ယူထားလို့ စာသင်သားအားလုံး စားရေးအတွက် နှင့် နေရာအတွက်က အထိုက်အလိုက် ပြည့်စုံခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တတိုက်လုံးသံဃာများကို တနေရာထဲမှာ စုပေါင်းစားရတော့ သံဃာများက များလာတဲ့အခါ ဆွမ်းစားကျောင်းက တဖြည်းဖြည်း ငယ်ငယ်မနေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သံဃာတရာကျော်လာတဲ့အခါ ဆွမ်းစားကျောင်းသာမက ပါဘူး၊ ကုဋီ(ကျင်ကြီးအိမ်)လဲ လိုလာပါတယ်။ သံဃာ ၂ရာနီးနီး ရှိလာတဲ့အခါမှာ ဆွမ်းစားကျောင်းနဲ့ ကုဋီမလောက်လို့ ထန်းရွက်တဲ ဆွမ်းစားကျောင်းနဲ့ ထန်းရွက်တဲ ကုဋီကြီး ဆောက်ရပါတယ်။ နောက်ထပ် တိုးခဲ့တားတဲ့ ဥယျာဉ်ကျောင်းထဲမှာရှိတဲ့ ထန်းပင်တွေကအရွက်ကို အသုံးပြုဘို့ရာ ထန်းတက်နိုင်သော ဒကာကို ငှားရပါတယ်။ ဝါးလဲ ကပ္ပိရပါတယ်။ ထန်းရွက်- ဝါးရတဲ့အခါမှာ ကျောင်းတိုက်သံဃာများ မတတ်တတ်နဲ့ ဆောက်ကြရပါတယ်။ ဆွမ်းစားလို့လဲဖြစ်ပါတယ်၊ ကုဋီသွားလို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအချိန်မှာတောင် ဒကာ-ဒကာမများကို ကိုယ်တော်က မပြောဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းတော်က တိုက်ရိုက် ပြောကောင်းလို့လားဘုရား၊ တပည့်တော်က မပြောကောင်းတာတော့ ပြောဘို့ ဝေးပါသေးရဲ့၊ ပြောကောင်းတာတောင် တောင်းဘို့ကိစ္စတော့ နှုတ်က မထွက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ စာအုပ်တာဝန်ခံ အမလေးက မတတ်နိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်ပြုပြင်ရေးနဲ့ ဆက်နေလို့သာ တလျှောက်လုံး ရေးရတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်အသက်လဲ ၅၀ကျော် ၆၀ နီးနေပါပြီ။အမလေးက သံဃာတရာကျော်ကျော်ရှိတဲ့အခါတုန်းကဆုံးပါတယ်။ သံဃာ ၂ရာထိအောင် မပြုစုရပါဘူး။ သူရှိစေကာမူ ဆွမ်းကိစ္စက သာ၍ သာ၍ အကုန်အကျများလာလို့ ကျောင်းဘက်ကို များများတာဝန်ယူနိုင်ပါတူး။ ကျောင်းပြင်စရာရှိတောင် တပည့်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက(နဝကမ္မ)နဲ့ ပြင်ရပါတယ်။ သံဃာအားလုံးအတွက်“တအိုးထဲစား၊ တဩဇာထဲနေ”ဆိုတော့ တာဝန်ယူရတာ အလွန်ငွေ့ကုန်ပါတယ်။ တခါတုန်းက သံဃာတရာလောက်ရှိချိန်မှာ တံတားဦးမြို့က “ဒေါ်မြမေ-ဒေါ်ဝင်း-ဒေါ်သိန်း”ဆိုတဲ့ ညီအမများက “တလအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို တာဝန်ယူလိုပါတယ်”ဟု လျှောက်လို့ နဝကမ္မငွေကို အပ်စပ်အောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့

ဥးကျော်ဝင်းက “ဆွမ်း-ဟင်း-မီး-ရေ-ညနေထန်းလျက်ရည်” အားလုံး အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို အနည်းဆုံး တွက်ပေးတဲ့အခါ တလအတွက် တထောင်ကျော်ကုန်ပါသတဲ့၊ (နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းခံလို့ရတာ မပါ သေးပါဘူး)။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ သံဃာနှစ်ရာရှိတဲ့အခါ နှစ်ထောင်ကျော်၊ ယခုလို ၃၀၀ရှိတဲ့အခါ သုံးထောင်ကျော်၊ ၄၀၀-၅၀၀ ရှိတဲ့အခါ လေးထောင် ကျော်- ငါးထောင်ကျော် စသည်ကုန်မှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ တန်ဘိုးအနေကတော့ ကုန်တာအမှန်ပါဘဲ၊ သို့သော် ဆန်တို့ ဆီတို့ ထန်းလျက်တို့၊ ငရုပ်ကြက်သွန်တို့ မီးအတွက် ရေအတွက်တို့ပါ ထိုက်တန်သမျှ အကူအညီလှူကြလို့ ငွေကိုထုတ်ပြီး ဒါလောက်ကုန်ဘို့ တော့ မလိုပါဘူး၊ သံဃာ့ကံအလိုက် ဖြစ်သွားတာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လူသူပြတ်တဲ့ အခါတော့လဲ ထုတ်ပြီးကုန်ရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တခါတခါ ဆန် ဆီမှစ၍ ဣပြီရ (ဝယ်ရ) ပါသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိနည်းနဲ့ အညီ အပ်အပ်စပ်စပ် စားဖို့ နေ့ဘို့ မလွယ်တာကြောင့် သာသနာ့အရေးကို အမြဲတွေးပြီး တာဝန်ပေါ် အောင်မြင်ဖို့ရန် စိတ်ကူးရတာပါဘဲ၊ တပည့်တော်များရဲ့ ကျောင်းတိုက် အတွက်တော့ အစကစပြီး ဝိနည်းနဲ့ ညီအောင် စီစဉ်ခဲ့လို့ ယခုအထိ ဝိနည်းနဲ့ အညီ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ကောင်းကောင်းမနေလိုတဲ့ စာသင်သားတွေ မနေနိုင်အောင် အထူးစောင့်ရှောက်ရပါတယ်၊ သူတော် ကောင်းစိတ်ရှိမှသာ နေစေချင်ပါတယ်၊ တာဝန်ဆောင်ရတာ တပည့် တော်ရော- စာချဘုန်းကြီးများရော ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ- ဒကာမများရော ကိုယ်ပန်း၊ စိတ်ပန်း၊ ငွေပန်း၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါ။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဒီလို တိုက်ရှိသံဃာအားလုံး တစုတဝေးတည်း စားရခြင်းရဲ့ လက်တွေ့အကျိုးကို ပြောပြစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ တိုက်ရှိသံဃာအားလုံး အတူစားရခြင်းရဲ့ အကျိုးကတော့ အလွန်များပါတယ်။

၁။ စာချဘုန်းကြီးအချင်းချင်း၊ ကျောင်းအချင်းချင်း၊ အပြိုင်အဆိုင်မရှိဘဲ ရသမျှအတူစားရတော့ (တအိုးထဲစား-အိမ်သူအိမ်သားလို) စိတ်ဝမ်းမကွဲ ပြားဘဲ အလွန် သွေးစည်းညီညွတ်ပါတယ်။

၂။ တိုက်တာမှာ လုပ်စရာရှိယင် သူ့ကျောင်း- ကိုယ့်ကျောင်း မရွေးဘဲ အားလုံးဝိုင်း၍ လုပ်ကြပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းရွှေ့ မျက်နှာသာ တိုင်းမှာ ဆိုင်ရာကျောင်းက သန့်ရှင်းစေတဲ့အပြင် အကြီးအကျယ် ပြုပြင် စရာရှိယင် ကျောင်းတိုက်ကဝိုင်း၍ ပြုပြင်ကြပါတယ်။

၃။ မိမိတို့ဆိုင်ရာ ဆရာမိဘ-ဆွေမျိုးညှစ်- ဒကာ ဒကာမတို့က ဆန်-ဆီ-ပဲ- ထန်းလျက် စသည် လူလိုက်လဲ အားလုံး သံဃိကအဖြစ်ဖြင့်လှူ၍ ပုဂ္ဂလိက မထားရ၊ အားလုံးအတွက် တနေရာတည်းမှာ ချက်ပြုတ်ရသောကြောင့် ကျောင်းတိုင်းမှာ သန့်ရှင်းမှုလဲ ပင်ကိုယ်အတိုင်း ရှိနေပါတယ်။

၄။ စာအံ့တဲ့အခါ မည်သည့်ကျောင်း၌မျှ အသံကျယ်စွာ မအံ့ရဘဲ တိုးတိုး အံ့ရသောကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုလဲ ကျောင်းတိုင်းမှာ အတော် ကလေး ရနေပါတယ်။

၅။ အားလုံး ကျန်းမာရေးအတွက် ဂိလာနကျောင်း သီးခြားထားသော ကြောင့် မကျန်းမာသောကိုယ်တော်ရှိယင် မိမိကျောင်းမှာ မနေရဘဲ ဂိလာနကျောင်းမှာ လာ၍နေရသောကြောင့်လဲ ကျောင်းတိုင်းမှာ တမျိုး သန့်ရှင်းနေပါတယ်။

၆။ အရေးကြီးသော ဂိလာနကို ဆေးရုံပို့မှု စသည်ဖြင့် ကူညီစရာရှိယင်လဲ သူ့ကျောင်း-ကိုယ့်ကျောင်းက ပုဂ္ဂိုလ်လို့ မရွေးဘဲ တာဝန်ဆောင်နိုင် သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ကူညီကြရပါတယ်။

၇။ စစ်ပြီးတဲ့အခါတုန်းက ဆောင်းအခါမှာ ကိုရင်တပါး ဖျားပါတယ်၊ ပဌမ မြို့ကဆရာနဲ့ ကပါတယ်၊ ဆရာက ညဉ့်အခါမှာ ကြပ်လာတဲ့သလိပ်ကို နိုင်အောင် မကုနိုင်ပါဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးကိုင်တဲ့ ဆရာကို ခေါ်ရပါတယ်၊ သူလဲ ထိုသလိပ်ကိုနိုင်အောင် မကုနိုင်ပါဘူး၊ ကိုရင်က အားလဲနဲလာတော့ သူကလဲစိုးရိမ်၊ ဆိုင်ရာ ဆရာမိဘတို့ကလဲ စိုးရိမ်ပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ တာဝန်ဆောင်တချို့ကို ခေါ်ပြီးတော့ ကိုရင်ရဲ့ စိုးရိမ်ဘွယ်ကို ပြောပါတယ်၊ ဆေးဆရာတွေတော့ အဖျားထက် သလိပ်ကို မနိုင်ကြတော့ဘူး၊ ဒီသလိပ်ဟာ နေဝင်၍ အေးစဉ်အခါ ကြပ်ကြပ်လာတာ ဘဲ၊ ဒီတော့ အအေးကို ကာကွယ်ဖို့ရာ တညလုံး ရင်မှာ ကြက်ထုပ်ကပ် ပေးရယင်၊ စာကိုယ်လုံးလဲ အအေး မလွှမ်းနိုင်အောင် ကာကွယ်ရယင် ဒီသလိပ်ကို နိုင်စရာရှိတယ်။

ဒါကြောင့် နေဝင်ခါနီး အအေးမများခင်ကစပြီး နေထွက်၍ အအေး ပေါ့သည့်တိုင်အောင် ကြက်ထုပ် မပြတ်စေဘဲ နာရီဝက်စီ၊ သို့မဟုတ် တနာရီစီ အလဲအလှယ်ဖြင့် ကြက်ထုပ်ထိုးရအောင် အဖွဲ့ဖွဲ့ကြပါ။ တဖွဲ့လျှင် “ကြက်ထုပ်မီးကင်သူ၊ ကြက်ထုပ်ယူပေးသူ၊ ကြက်ထုပ်ကို ကိုရင်ရဲ့ ရင်မှာ ကပ်ပေးသူ” ဟု ၃ ပါးကို ထိုအလုပ် မချို့ ယွင်းအောင်ထိန်းဘဲ အကြီး တပါး၊ ဤ ၄ ပါးသံဃာရှိပါစေ၊ စာချဘုန်းကြီးများက တလှည့်စီအိပ်ပြီး ထိုအဖွဲ့များကို စောင့်ရှောက်ကြပါ။ “ကိုရင်ရဲ့ အသက်ကို ဒို့ ဆရာတပည့် လူယူဘို့ တာဝန်ယူကြပါစို့” လို့ ပြောတဲ့အခါ အားလုံး သဒ္ဓါထက်ထက် သန်သန်ဖြင့် ပြုစုကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သလိပ်ကိုနိုင်သည့်အတွက် ကိုရင်လဲကျန်းမာလို့ အားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ စားအတူ-နေအတူ စိတ်ဝမ်းမကွဲဘဲ ဆရာ တပည့် စည်းလုံးရတဲ့အကျိုးဟာ မကုန်နိုင်အောင်ပင် များတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်လဲ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြစ်အောင် စားရေး-နေရေး အဆင်ပြေအောင် တာဝန် ယူတဲ့အပြင် စိတ်နေစိတ်ထားပါ သဒ္ဓါတရားမလျော့အောင် အသိဉာဏ်လဲ တိုးအောင်၊ နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီးချိန်မှာ နေ့စဉ် နာရီဝက်ခန့် ဩဝါဒ ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆွမ်းခံမသွားခင် စာအခြေရပြီး ကိုယ်တော်များအား သုတ္တန်ပါဠိတော်ကို အဓိပ္ပာယ်ပြောပြီး စာချပါ တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလို ဆရာ တပည့် လက်ကျညီညီနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး လက်ရေ တပြင်စီး ဆောင်ရွက်ကြတော့ လောက သံသရာ နှစ်မျိုးလုံး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ သာသနာ့အသရေကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆောင်နိုင် တာပေါ့နော်။ သာသနာ့ဝန်ထမ်းအားလုံး ဒီနည်းအတိုင်း ကျင့်သုံးနိုင်ကြ ယင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒီအတိုင်းသာ သဘောထားကြီးကြီး တဉာဏ်နဲ့ တဉာဏ် အနှံ့နာခံပြီး သည်းခံမှုဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထား ဆောင်ရွက် ကြယင် တပည့်တော်တို့ရဲ့ သာသနာဟာ နေလို ဗာလိုမက ကမ္ဘာကစံပြုပြီး အကြည့်ခံကြရမှာပါ ဘုရား၊ ဒါလောက်သာ မကသေးပါဘူး လူတိုင်း

လေးစားမှု ခံယူကြရပြီး ကျင့်သုံးသူ-ကိုးကွယ်သူများဟာ ယခုဘဝမှာပင် ရင်အေးပြီး သာသနာရေးပါ မြှော်တော့၍ အေးချမ်းမှုလဲ ဖြစ်နိုင်ကြရ ပါမည် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကဲကဲ... ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ အတွင်းမှာ သူများ အထင်သေးပြီး နာမည်မှေးစရာဖြစ်လောက်အောင် နေရာကိုလဲ ရွှေ့ရ တယ်၊ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ဘာသာ စားရေး-နေရေးကို တပည့်များ အတွက် စီစဉ်ရတယ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးလဲ ဖြစ်လာတယ်၊ ကမ္ဘာစစ် အပြီးမှာ ရှားရှားပါးပါးနဲ့ ရောက်လာသော သံဃာများကို ထိန်းသိမ်း ယင်း စာရေးရ-စာချရ-အမျိုး-ဘာသာ-သာသနာကြီးပွားရေး တရား ဟောရတယ်၊ အနာဂတ်သာသနာ ပြုပြင်လို၍ ကျမ်းစာရေးရာမှာလဲ “ကွန်မြူနစ်” လို့ တချို့က စွပ်စွဲပြီး၊ စာအုပ်ကို သပိတ်မှောက်မယ်လို့ အကြမ်းအမောင်းခံရတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကိုယ်တော်က ဘာမှမဖြစ်သလို နေပြီး ကျောင်းတိုက်အတွက် တိုးတက်အောင် ပြုပြင်နေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော် ဇွဲကို ဘယ်သူမှမစဉ်းစားဘဲနေမည်မဟုတ်ပါဘူး၊ အတုယူလိုတဲ့ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ အတုယူစရာကောင်းတဲ့ဇွဲပါဘဲ၊ ဘယ်သူ ဘာပြော ပြော သည်းခံမှုဖြင့် ဘုရားသာသနာတော်ကို ရှေးရှုကာ ကိုယ့်အလုပ် ကိုသာ စေးကဲချပြီး ဆောင်ရွက်တော့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မဟုတ်သော်လဲ အောင်မြင်သင်သလောက်တော့ အောင်မြင်တယ် ဆိုရမှာပါဘဲ။ ဒီလို အပင်ပန်းခံရတဲ့ ငါးဆယ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံး နိဂုံးအုပ်ကြ ပါစို့ ကိုယ်တော်။

နိဂုံး။ ။ အသက်ငါးဆယ်၊ ထိုသည့်နယ်ကား၊ အရွယ်လည်းတင့်၊ ဉာဏ်လည်း ပွင့်၍၊ ဆင့်ဆင့်တက်ကြောင်း၊ ဆက်သွယ်ကောင်းလည်း၊ အကြောင်းမဟန်၊ အဟောင်းကံကြောင့်၊ အမှန်အစစ်၊ မမှန်ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ကမ္ဘာ့ စစ်ဖြစ်လာ သော အရာရာစုံ၊ မကောင်းကြံသား၊ လူ့ ဘုံထုံးစံ၊ ကဲ့ရဲ့ ဒဏ်ဖြင့်၊ ရန်မာရ ပိတ်သံ၊ ခရီးခဲ၌၊ စိတ်ဇွဲသန်သန်၊ နောက်မပြန်ဘဲ၊ ရဲမာန် ရဲဆေး၊ ရဲစိတ် မွေးလျက်၊ ရဲသွေးနီနီ၊ စီရင်သည်... သာကီနွယ်တို့ သွားလမ်းကို။

၁၂။ ငါးဆယ်လွန်လျှင်း=ခြောက်ဆယ်တွင်း

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။ဥးဇနကရေ.... ငါးဆယ်ကျော်ယင်တော့ ကံကောင်းကလေးများ ပေါ်လာလောက်ပါပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။အလုပ်မလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အတွက်တော့ အေးအေးသက်သာနဲ့ ဆရာတော်အခေါ်ခံပြီး ကံကောင်းပေါ်တဲ့အရွယ်ပေါ့ဘုရား၊ အလုပ်လုပ်ပဲ သူ့အတွက်ကတော့ ကံကောင်းကံဆိုး အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ရိုးထုံးစံပါဘဲ။

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ ကိုယ့်အတွက်သာမက အမျိုး-ဘာသာ-သာသနာ အတွက် အားတက်သရာ ကြိုးစားသောပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာဘဲ ရှေးရှေးကလဲ ခလုတ်ကံသင်း ကုန်းကျင်းအဖို့ဖို့ စုံနေတဲ့လမ်းခရီးကို လျှောက်ခဲ့ရတော့ ချည်းပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ငါးဆယ်အတွင်းတုန်းက ကံအဆက်တော့ မကုန်သေးပါဘူး၊ စစ်ပြီးခေတ်မှာ တဖြေးဖြေး သံဃာများရောက်လာတော့ ထို သံဃာအများစုအတွက် ကျောင်းက စားရေး-နေရေး စီစဉ်ပေးလို့ အလိုက်အထိုက် နေသစေပေမဲ့ သင်္ကန်း-ဘိနပ်အတွက် တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး၊ အချိန်အခါကလဲ အရာရာ ရှားပါးတုန်းအခါ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေးဆရာတော်ကြီးများ လက်ထက်ကစ၍ တောင်မြို့ သံဃာများကို ဝင်ခွင့်ပြုထားတဲ့ စစ်ကိုင်း မဟာဂန္ဓာရုံ ဝိနည်းစာပြန့်ပွဲကို တပည့်တော်ရဲ့ တပည့်များကို ဝင်စေရပါတယ်၊ သင်္ကန်းကလေး ဘိနပ်ကလေး များ ရလိုရငြားပါ။

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။အဝေးသံဃာများကို ဝင်ခွင့်မပြုတဲ့ ဝိနည်းစာပြန့်ပွဲက ဘာပြုလို့ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံသံဃာကိုတော့ ဝင်ခွင့်ပြုသတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။စစ်ကိုင်း ဂန္ဓာရုံစာပြန့်ပွဲဆိုတာ ပဌမ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်နဲ့ ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်တို့ စခဲ့တာပါ၊ ထိုဆရာတော်ကြီး ၂ ပါးက နေအခါမှာ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံမှာလဲ ကြွပြီး သီတင်းသုံးလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ၂ ချောင် တချောင်လို နေတာပါ၊ ဒီလို တချောင်ထဲလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တောင်မြို့ ဂန္ဓာရုံ သံဃာကိုလဲ ခြွင်းချက်အနေအားဖြင့် ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။ဒီလိုအခွင့်ရလို့ ကိုယ်တော်တပည့်များကဝင်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပဌမတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ဆီက အထူး ပြုပြင်ထားတာဖြစ်လို့ ရဟန်းသာမဏေများ ကြွသွားကြတဲ့အခါ သီလရှင်တွေကရော စာပြန့်ပွဲလာတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေကရော အတော် ကြည်ညိုကြပါသတဲ့၊ (စစ်ပြီးစဉ် သံဃာ ၂၀ လောက်ပါ)။

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။ကြည်ညိုယင် သာကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကြည်ညိုစရာကောင်းရုံတင်မကဘူး တပည့်တော်ဆီက ဝိနည်းဘက်မှာလဲ ကြိုးစားနေတာဖြစ်လို့ ဝိနည်းပြန်တဲ့အခါ အထက်တန်း ၄ စောင်ပြန်တွေက သိသိသာသာကြီး များများလာပါတယ်၊ ဒီတော့ ၄ စောင်ပြန်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အထူး ပိုပြီးလူရတဲ့အခါ တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်က အရများနေတာမြင်တော့ တချို့က စဉ်းစားကြပါလိမ့်မယ်၊ တချို့ ကိုယ်တော်ကလေးများကလဲ “တောင်မြို့ ဂန္ဓာရုံကချည်း ယူသွားတာဘဲ” လို့ ရယ်စရာပြောကြပါသတဲ့။

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။အင်း.... အဆောင်းကလဲ မကောင်းကျိုး ပေးတတ်သေးတာဘဲ ကိုယ်တော် အကောင်းဘက်မှာလဲ သူများထက် သိပ်မကွာအောင်ကောင်းမှ လူ့မျက်စိ မမြင်တာ၊ သိပ်ကွာခြားလာယင် အမျိုးမျိုး မျက်စိတွေက အမျိုးမျိုး ကြည့်ပေမှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလို သီလရှင်များရော ဒကာ ဒကာမများပါ မျက်စိကျလာတဲ့အချိန်မှာ ဒုတိယ မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးလဲ စက္ခုတော် အလင်းမရ၍ စစ်ကိုင်းချောင်ရဲ့ အပူဒဏ်ကို ခံတော်မမူနိုင်သည့်အတွက် တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံသို့ ကြွတော်မူလာပါတယ်။

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။ဆရာတော်ဘုရားကြီးက နေအခါ အပူသက်သာရုံ ကြွလာတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။အပူသက်သာသောအောင် တပည့်တော်များကိုလဲ ချီးမြှောက်စရာရောက်အောင် ကြွလာတာနဲ့ တူပါတယ်။

ဗုဒ္ဓကုတ်။ ။ဘယ်လို ချီးမြှောက်ရာရောက်အောင်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကြီးက တပည့်တော်ကို ကျောင်းသားအရွယ်ကစပြီး ဂရုစိုက်တော်မူပါတယ်၊ ယခုလဲ သံဃာတွေ အတော် များနေတယ်လို့ ကြားသိတော်မူတာနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဟန်တူပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ

တပည့်တော်အတွက် အဟောင်းတွေကို စုပေါင်းပြီး ကျောင်းဆောက်တဲ့ အခါဆရာတော်ကြီးထံမှာပို့နေသော ၂ ခန်းပတ်လည်ကျောင်းကလေးကို တောင်းပါတယ်။ ထိုကျောင်းကလေးကို ယူခွင့်လဲပြုပါတယ်။ မကြာခဏလဲ “မောင်ဇနကမှာ ကျောင်းမရှိလို့ ကျောင်းဟောင်းကလေး ချီးမြှင့်လိုက်ရတယ်”လို့ အမိန့်ရှိပါသတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် သနားပြီး ချီးမြှောက်တဲ့ အနေနဲ့ ကြွလာဟန်တူပါတယ်။

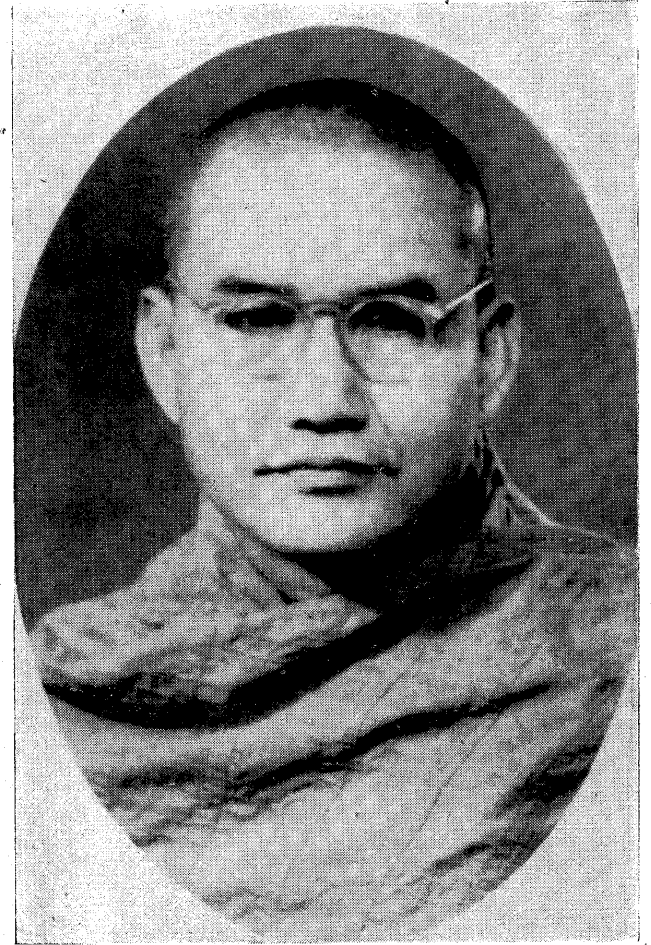
ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ကိုယ်တော်နေတဲ့ကျောင်းကို ဘာပြုလို့ အဟောင်းတွေ စုပေါင်းပြီး ဆောက်ရတာတုန်း၊ ဒကာမရှိလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဒကာ မရှိလို့ ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာသမားကြီးများ သီတင်းသုံးဘူးတဲ့ အဟောင်းကိုဘဲ တပည့်တော်က မြတ်နိုးလို့ပါ။ အဲဒီစုပေါင်းကျောင်းကလေးမှာ ပဌမ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့ အတိသခဆရာတော်တို့ သီတင်းသုံးဘူးတဲ့ တောင်မြို့ကျောင်းက အဟောင်းတချို့လဲ ပါပါတယ်။ စစ်ကိုင်း ဂန္ဓာရုံက ကျောင်းကလေးလဲ ပါပါတယ်။ အားလုံးပေါင်းပြီး လိုတာကိုမှ ဖြည့်စွက်ပြီး နေစရာဖြစ်အောင် စီမံပါတယ်။ ထိုကျောင်းကိုဘဲ ပြင်လိုတဲ့သူတွေက ဖျက်ပြင်ပါလို့ လျှောက်ပေမဲ့ ဆရာတော်ကြီးများရဲ့ အမေ့တော်ပါနေလို့ မဖျက်ပါဘူး။ နေလို့ သပ္ပာယ်ဖြစ်အောင်တော့ ထပ်ပြီးပြုပြင်ပါတယ်။ ၃ ခါလောက်ရှိပါပြီ၊ ထစ်ပြုပြင်တာ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်ကြီး ကြွလာတာနဲ့ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက်မှာ ပိုပြီး လူသိများသွားမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်သံဃာတွေ ကြည်ညိုစရာကောင်းလို့ စစ်ကိုင်းဘက်က သီလရှင်များက အကြည်ညိုများတဲ့အပြင် ဆရာတော်ကြီးက ကြွလာပြန်တော့ ဒကာ-ဒကာမတွေလဲ ပို၍အကြည်ညိုများမှာကို မြင်ကြပါလိမ့်မယ်။ တိုးလာသမျှကို ဂန္ဓာရုံဝိနည်းစာပြန်ဖွဲ့က လက်ခံယင် စစ်ကိုင်းစာပြန်သံဃာတော်များမှာ အရန်လိမ့်မယ်လို့ မြင်ကြဟန် တူပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် နောက်နှစ်မှာ တောင်မြို့ဂန္ဓာရုံက သံဃာတစ်ကသာ စာပြန်ပွဲဝင်ခွင့်ပေးဘို့ အလေးအနက် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဪ... ဘယ်နှယ်ဟာတုန်း၊ ချီးမြှောက်ရမဲ့အစား ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ကြပါလိမ့်။

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏

“အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့ရရှိချိန် သက်တော်(၅၂)နှစ်အရွယ် ပုံတော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါတုင် ဘယ်ကမ္မာတုန်း၊ ဂန္ဓာရုံချမ်းအေးဆရာတော်ကြီးလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်၌ သံဃာများရဲ့ အပြုအစုခနဲခိုက်မှာဘဲ တပည့်တော်အတွက် “အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့ကထွက်လာတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ လွန်စွာအားရတော်မူတာနဲ့ လာလာသမျှ အာဂန္တုသံဃာ များနဲ့ ဒကာ-ဒကာမတို့အား တပည့်တော်ရဲ့ ငယ်ငယ်က စာတော်ပို့နှင့် ဘွဲ့ဘိဆိပ်ရကြောင်းကို စပ်မိတိုင်း အမိန့်ရှိတော်မူပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တောင်မြို့ဂန္ဓာရုံဟာ သံဃာတော်များရော လူဒကာ - ဒကာမများပါ လွန်စွာ မျက်စိကျစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပီ၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ ကိုယ်တော်မှာ နောက်ထပ်တခုတော့ ဖြစ်ပါလိမ့်ဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ဘုရားကြီးလဲ တပည့်တော်တို့သံဃာများရဲ့ အပြုစု ခံတော်မူယင်းပင် သက်တော် ၉၁ နှစ်မှာ သိပ်ပြီးရောဂါဒဏ် မခံရဘဲ ပြန်လွန်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီ ပြန်လွန်တော်မူပြီးတဲ့နောက် ဝိနည်း စာပြန်ပွဲ မတိုင်ခင် “စစ်ကိုင်းဂန္ဓာရုံ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲ ဝင်ခွင့်ကို တောင်မြို့ ဂန္ဓာရုံသံဃာများအတွက် လုံးဝပိတ်လိုက်ပြီ” လို့ နာယကဆရာတော် များ တိုင်ပင်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအကြောင်းကြားရတော့ ကိုယ်တော်စိတ်မှာ ဖော်ခိုက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်အတွက် စိတ်မထိခိုက်ပေမဲ့ တိုက်သံဃာများ အတွက်တော့ ထိခိုက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က သံဃာများအတွက် ကျောင်းနဲ့ ဆွမ်းသာ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်။ သင်္ကန်း ဘိနပ် အတွက် မကြိုးစားနိုင်ပါဘူး၊ သင်္ကန်း ဘိနပ်အတွက် တချို့မှာမခဲယဉ်း သော်လဲ တချို့မှာ ခဲယဉ်းပါတယ်။ အဲဒီ စာပြန်ပွဲကရတော့ ခဲယဉ်းတဲ့ တပည့်များမှာလဲ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီစာပြန်ပွဲကို ဝင်စေရ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဝိနည်းပါဠိကို နှုတ်တက်ရတဲ့အတွက်က စာပြန်ပွဲမဝင်ရ ပေမဲ့ ကျောင်းစည်းကမ်းအလိုက် ရကိုယ် ရကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအခါ စိတ်ထိခိုက်ကြသော စာသင်သား သံဃာကလေးများကို ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုများ ဩဝါဒပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ နံနက်ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ စာမမြင်ခင် သံဃာစည်းဝေးပြီး ဩဝါဒပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဩဝါဒပြီးမှ

ဆွမ်းခံသွားခါနီးအထိ စာပို့ချပါတယ်။ အဲဒီထုံးစံအတိုင်း ဩဝါဒပေး တဲ့အခါ “စစ်ကိုင်းဘက်က မဟာဂန္ဓာရုံဝိနည်းစာဖြန့်ပွဲကို ဒီတိုက်က မဝင်ရ”လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီတဲ့။ ဘုန်းကြီးကလဲ သင်္ကန်းဘိနပ်ကလေး များ ရအောင်လို့သာ ဝင်စေရတာဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရမဲ့လတ်ဟာ အနောက်ဘက်အပေါက်က မဝင်လာယင် အခြားအပေါက်က ဝင်လာပါ လိမ့်မယ်၊ ဘာမှ အထူးမစဉ်းစားကြပါနဲ့။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်သာ ဝိနည်း တော်ကို လေးလေးစားစားနေနိုင်ကြဖို့ သတိပြုကြပါ။ “အကျိုးပေးဖို့ ရှေးရှုနေတဲ့ကံဟာ တနည်းနည်းနဲ့ အမှန် အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်” လို့ တပည့်တော်ယူဆတဲ့အတိုင်းပင် ဩဝါဒပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က စစ်ကိုင်းစာပြန့်ပွဲ မဝင်ရယင် ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ဝိနည်းစာပြန့်ပွဲ လုပ်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာ ဒကာ-ဒကာမများနဲ့ စပ်ပြီး မူရှိပါတယ်။ “ဒကာ-ဒကာမများမှာ သံဃာတော်များကို လူကြပေမဲ့ သူတို့ပစ္စည်း ရှာရတာ အလွန် ပင်ပန်းရှာကြပါတယ်။ လူ-လူချင်းပေးဖို့ အလွန်လဲ တွန့်တိုကြတယ်။ နေ့စဉ်လဲ သံဃာများကို ဆွမ်း-ဆွမ်းဟင်း လောင်းလူ ကြရပါတယ်။ တချို့မှာ ကျောင်းကြီးကျောင်းငယ် ဆောက်လုပ်ကြပါ တယ်။ သံဃာများအတွက် သူတို့ကုန်ကျစရိတ်ဟာ များလှပြီ။ နောက်ထပ် အပိုကုန်ကျမှုကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်သင့်တယ်” လို့ တပည့်တော်မှာ မူရှိနေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ စေတီတော်ကို သာယာအောင် ပြုပြင်ထားသော်လဲ ဆွမ်းတော်ကြီးတင်တဲ့ဘုရားပွဲ မလုပ် ပါဘူး။ ကထိန်ပွဲ-ရဟန်းခံပွဲ - ဝါဆိုပွဲ-ပဝါရဏာပွဲစသော ငွေကုန်ရမဲ့ ပွဲဟာသမျှ ဘာကိုမှမလုပ်ရပါဘူး။ သူတို့သဒ္ဓါတရားနဲ့ လာလူတဲ့ကိစ္စမှာလဲ ပွဲဆိုင်ရာ မပါစေဘဲ ကိစ္စပြီးစေပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်ရဲ့ မူအရ ဒကာ-ဒကာမတွေ အလှူလာအောင် လမ်းခင်းသလို့ဖြစ်နေတဲ့ ဝိနည်း စာပြန့်ပွဲကို တပည့်တော်ရဲ့ မူက လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်တက်ရာမှာ အလှည့်ကျအားဖြင့် ဝိနည်းကို ရွတ်နေကြလို့ ပွဲမလုပ်တဲ့ ဝိနည်းပြန်ကတော့ နေ့စဉ်နေ့စဉ် မှန်မှန်ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် “အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့ရပြီးတဲ့နောက် သာသနာရေး အတွက် အစိုးရဆိုင်ရာအလုပ်တွေ ဘာများလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကလေးရော လူကြီးပါ စာရိတ္တဘက်က ကျဆင်းနေလို့ စာရိတ္တကောင်းအောင် ရည်ရွယ်ပြီး အစိုးရက ကျောင်း သားတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ စီစဉ်ပေးဖို့ရန် ဆရာတော်ဌာပနာနဲ့ လူကြီးများစုံညီ ကော်မတီဖွဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဌာပနာမှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ (နောင်ခါ မဟာရဋ္ဌဂူရု) ညောင်ရမ်းဆရာတော်၊ ရန်ကုန်ကျောင်းတော် ရာတိုက် မန်းဦးဆရာတော်၊ ရန်ကုန်ဘုရားကြီးဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော် များ ပါပါတယ်။ လူကော်မတီမှာတော့ တရားဝန်ကြီး ဦးသိန်းမောင် စသောလူကြီးများပါပါတယ်။ တပည့်တော်တာဝန်ယူပြီး (ဌာပနာအထိ) သင်ခန်းစာများကို ရေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအခါမှာ ဘယ်သွားပြီး စည်းဝေးရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ရန်ကုန်သွားပြီး အများအားဖြင့် ဟိုက်ကုတ်ရုံးကြီးမှာ စည်းဝေးရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက မီးရထားလမ်းက စိတ်မချရ သေးလို့ လေယာဉ်နဲ့ချည်း အစည်းဝေးရုံတိုင်း သွားရပါတယ်။ တပည့် တော်မှာ ပဌမအခေါက်တော့ ကျောက်ကုန်း ဓမ္မမေဒနီတိုက်မှာ တဲပါ တယ်။ နောက်တော့ အစည်းဝေး ပို့ရယူရတဲ့ကားကို အားနာလို့ ဓမ္မ သုခတိုက် စရပ်မှာတဲ တဲပါတယ်။ ဆွမ်းအတွက်တော့ ဒေါ်ဥပမာလာက တာဝန်ယူပါတယ်။ စာရေးစရာရှိတဲ့အခါ မိမိနေရာ တောင်မြို့ပြန်ပြီး ရေးပါတယ်။ အဲဒီ ဓမ္မသုခတိုက် ဘုန်းဘုရားကြီးအနီးမှာ တဲရတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရေတိုင်မှာ အရပ်ထဲကလူတချို့ မကြာမကြာလာပြီး ရေခပ်ကြပါတယ်။ တချို့လူတွေက ရေပိုက်နှုတ်သီးကိုဖွင့်ပြီး မပိတ်ဘဲ ထားခဲ့လို့ တပည့်တော်မြှင်တိုင်း သွားသွားပြီး ပိတ်ရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ နေ့အခါဖြစ်လို့ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ရေရှားတဲ့အကြောင်း သတင်း စာက မကြာမကြာရေးနေပါတယ်။ လူတွေကစည်းကမ်းမရှိတော့ ရှားသင့် သလောက်ထက် ပိုရှားနေဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော်တို့လူစုကို စည်းကမ်း ရှိအောင် အသိဉာဏ်ပေးဖို့ကတော့ ယနေ့အထိ လိုနေပါသေးတယ်။

တပည့်တော်။ ။ တနိုင်ငံလုံးတော့ မပြောနဲ့တော့ တပည့်တော်ရဲ့ကျောင်း တိုက်မှာတော့ စည်းကမ်းရှိအောင် မကြာမကြာ ဩဝါဒထဲမှာထဲပြီး ပြောနေရပါတယ်။ လူမျိုးအလိုက် ရပ်ရွာမိဘဆွေမျိုးတွေကလဲ စည်းကမ်း

ရိုသေတဲ့ထုံးစံ နည်းပါးတဲ့အပြင်၊ မူလဆရာဖြစ်တဲ့ ကျေးရွာဘုန်းတော်ကြီးများကလဲ မသင်ပြနိုင်ခဲ့ကြတော့ တပည့်တော်ကျောင်းမှာ အရာရာစည်းကမ်းရှိသူကို အထူးတာဝန်ယူပြီး သင်နေရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က ရဟန်းသံဃာတော်များကို စည်းကမ်းကျကျ အုပ်ချုပ်သင်ပြတဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ အများအပြား ဖြစ်စေချင်တာပါ။ အဲဒီလိုကျောင်းတိုက်ကတော့ ဘုန်းကြီးတွေသာ ကျေးရွာဘုန်းကြီးတွေဖြစ်လာယင် ရွာသူရွာသား လူကြီးများနဲ့ ကလေးတွေပါ စည်းကမ်းရိုသေတဲ့အကျင့်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းက ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် သဘောအတိုင်းတော့ အစိုးရကပါ လိုက်နိုင်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ အစိုးရကလိုက်နိုင်ယင်တော့ နှစ်အနည်းငယ်နဲ့ အထမြောက်နိုင်တာပေါ့ဘုရား၊ အစိုးရက မလိုက်စေတာမူ ဘုန်းတော်ကြီးများကိုယ်တိုင်က ဒီလိုဆန္ဒရှိယင်လဲ တဖြေးဖြေးတော့ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ တပည့်တော်တော့ တတ်နိုင်သမျှ တာဝန်ဆောင်နေမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာရေးပြီးတော့ အစိုးရက ဘာလုပ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ “ဉာဏ်ပူဇော်ခ” ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို (၁၅၀၀) စီ လှူပါတယ်၊ လူဝတ်ကြောင် ဦးတင်ရွှေကတော့ ယူပါတယ်၊ တပည့်တော်က မယူပါဘူး၊ အထက်တန်းအတွက်ရေးတဲ့ မန်းဦးဆရာတော်လဲ မယူပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘာပြုလို့ မယူတာတုန်း၊ သုံးစရာကိစ္စမရှိလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဘုရားတိုက်ပတ်လည် စမြင်အမိုးအတွက် (၁၅၀၀) ကုန်မှ လောက်မဲ့ကိစ္စက လောလောဆယ်ကိုယ် ရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မယူသလဲ၊ မအပ်လို့လား။

တပည့်တော်။ ။ ဒကာကြီး ဦးသိန်းမောင်က အပ်တဲ့နည်းနဲ့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဝိနည်းနဲ့လဲ အပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အပ်ယင် ဘာပြုလို့ အလှူမခံတာတုန်း။

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏
သက်တော် (၅၅) နှစ်အရွယ်ရှိ ပုံတော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီတုန်းက ဒကာကြီး ဦးသိန်းမောင်ထံ ပြန်လိုက်တဲ့စာ ရှိပါသေးတယ်။

**ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ စီစဉ်ရေးအဖွဲ့
အတွင်းရေးမှူးမှ တဆင့်
ဥက္ကဋ္ဌ ဒါယကာကြီး ဦးသိန်းမောင်ထံ**

ကိစ္စ။ ။အလှူတော်ငွေ ၁၅၀၀၀(တထောင်ငါးရာ)နှင့်စပ်၍
ဘုန်းကြီး၏ သဘောဆန္ဒကို ပြန်ကြားခြင်း။

၁။ ပြန်ကြား ဆိုစေအပ်ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ဒကာကြီး... နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ ပညာရေးဝန်ကြီးက “ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ” စီစဉ်ရေးအဖွဲ့မှ တဆင့် ဘုန်းကြီး၏ နဝကမ္မအား ဝတ္ထု တထောင်ငါးရာကို အခမ်းအနားဖြင့် လှူဒါန်းရန် စီစဉ်နေကြောင်းကို ကြားသိရ၍ ပုထုဇဉ် သဘာဝအတိုင်း ဝမ်းမြောက်ပါသည်။

၂။ သို့သော် နိုင်ငံတော်နှင့် သာသနာတော်ကို အမှန် တိုးတက်စေလိုသောဆန္ဒ ဖြင့် ဘာသာရေးကျမ်းစာများကို ရေးသားခဲ့သော၊ ရေးသားဆဲလည်း ဖြစ်နေသော ဘုန်းကြီး၏အတွက်မှာ ဤကိစ္စနှင့်စပ်၍ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ယူဆပါသည်။

၃။ ဘုန်းကြီးသည် တိုင်းသူပြည်သား လူအများ၏ အဖိုးအခမဲ့ လှူဒါန်းကြ သော ဆွမ်း - သင်္ကန်း - ကျောင်း - ဆေး ပစ္စည်း ၄ ပါးကို သုံးစား၍ ကျောင်းသား သာမဏေ ရဟန်းဘဝဖြင့် ဆရာသမားများ အထံတော် ဝယ် အဖိုးအခ မပေးရဘဲပင် ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သင်ယူကာ အထိုက် အလျောက် ရှင်လူအများ လေးစားလောက်အောင် တတ်မြောက်ခဲ့ရသည် ဟူသော အခြေခံအကြောင်းကို မမေ့သင့်ပါ။

၄။ နိုင်ငံတော် အစိုးရနှင့်တကွ ဥက္ကဋ္ဌ ဒကာကြီး အမှူးထားသော သင်ခန်းစာ စီစဉ်ရေးအဖွဲ့က နိုင်ငံတော် အမျိုးသား အမျိုးသမီးကလေးများ အတွက် မူလတန်းမှ စတုတ္ထတန်းအထိ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာကို စီစဉ်ပေးပါရန် တောင်းပန် လှူအပ်ခြင်းသည်ပင် ဘုန်းကြီး၏ အရည်အခြင်းကို လေးစား ကြောင်း ထင်ရှားသော လက္ခဏာတရပ်ဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးက ပဌမ ကျေနပ် ခဲ့ပါပြီ။

- ၅။ ဘုန်းကြီး စီစဉ်ပေးအပ်သော သင်ခန်းစာကို အစိုးရက ကောင်းမွန်စွာ ရိုက်နှိပ်၍ စာသင် ကျောင်းစားကလေးများအား သင်ကြားဘို့ရန် အစမဲ့ ဝေငှမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရသောကြောင့် ဒုတိယ တဖန် ကျေနပ်ရပြန်ပါသည်။
- ၆။ ထိုသို့ ကျေနပ်ခြင်းအမျိုးမျိုး ရှိပြီးနောက် ဘုန်းကြီးသည် “အနာဂတ် သာသနာရေးကျမ်းစာ” ဌာနအလှူခံမှု၏အပြစ်ကိုနှစ်ခြိုက်ကာကလေးထား သည့်ပြင် ကျောင်းတိုက် သံဃာများအားလည်း ထိုအပြစ်ကို ပြောပြ၍ သြဝါဒပေးလေ့ ရှိပါသည်။
- ၇။ နိုင်ငံတော်နှင့် သာသနာတော်ကို သဘာဝကျကျ တိုးတက်စေလိုသော ထိုဆန္ဒကို အကဲခတ်မိပုံ ရသောကြောင့်ပင် ရန်ကုန်မြို့ ဝိုင်-အမ်-ဘီ-အေ အသင်းနှင့် မန္တလေးမြို့ သာသနာတော်လုံးဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်း တို့က ယခုအချိန်မှာ ဘုန်းကြီးကို လေးစားအားကိုးလျက် ရှိကြပါသည်။
- ၈။ ဘုန်းကြီး၏ ဒကာဖြစ်ကြသော ထို အသင်းများသည် “ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာကို ရေးပေးသည့်အတွက် လှူအပ်သော နဝကမ္မ စာထောင့် ငါးရာကို ဘုန်းကြီး လက်ခံသတို့” ဟု ကြားရသောအခါ များစွာ ရင်ထု မနာ ဖြစ်ရှာကြပါလိမ့်မည်။
- ၉။ ပြခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် ဘုန်းကြီးအား နဝကမ္မကို လှူဒါန်း ဘွယ် မလိုတော့ပါ။ အခမဲ့ သင်ကြား၍ တတ်မြောက်ခဲ့သော အရည် အခြင်းဖြင့် အခမဲ့ ဝေငှမည့် “ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ”ကို စီစဉ်ရသော ကောင်းမှုသည် ဘုန်းကြီးအတွက် မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို အခမဲ့ သိမြင်ရန်နှင့် ဘုန်းကြီး၏ သြဝါဒခံ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကျေနပ်ရန်သာ ဖြစ်ပါစေတော့။

ဥပဇနကာဘိဝံသ

- ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ သင်ခန်းစာကို ပြီးသောအခါ နောက်ထပ် ဘာကိုစွ ပေါ်လာသေးတုန်း။
- တပည့်တော်။ ။ အဲဒီကိစ္စပြီးသောအခါ ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင်ကိစ္စ၊ ဝိနိစ္ဆယ ကိစ္စများ ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်လာတော့တာပါအဲ။
- ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင် ကိစ္စ၌ ကိုယ်တော်က ဘာများ အရာထင် အောင် ပါဝင်ရသေးတုန်း။

- တပည့်တော်။ ။ “ဆဋ္ဌသံဂါယနာ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို “အနာဂတ်သာသနာ ရေး” ကျမ်းစာတုန်းက တပည့်တော်စ၍ သုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့် တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆဋ္ဌသံဂါယနာဟာ သာသနာကို သန့်ရှင်းအောင် စီမံသည့် ပဌမနဲ့ အဓိကအကျိုး၊ ပိဋကကျမ်းစာတွေ သန့်ရှင်းသည့် ဒုတိယအကျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ၂ မျိုးတွင် ယခုပြုလုပ်ကြမဲ့ ဆဋ္ဌသံဂါ ယနာမှာ ပဌမအကျိုး မပါပါဘူး။ ဒုတိယ အကျိုးကိုသာ ရည်ရွယ်ကြ ပါတယ်။ ပဌမအကျိုး ရမှသာ ငွေကုန်ရကျိုး နပ်မှာပါ။ ဒုတိယအကျိုး အတွက်မှာ ဒါလောက် ငွေကုန်ဘို့ မလိုပါဘူး။
- ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းမှာအလုပ်များနေတဲ့အတွက် “တပည့်တော်ကို ဝန်ဆောင် ထဲ မထည့်ပါနဲ့” လို့ ပဌမ အစည်းအဝေးမှာ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များက “ဝန်မဆောင်နိုင်လဲ မဆောင်ရပါဘူး၊ နာမည် ပါရုံတော့ ထည့်ပါရစေ” ဟု ပြောလို့ ထည့်ခွင့်ပြုရပါတယ်။ ဝန်တော့ အထူး မဆောင်ရပါဘူး၊ ဝန်ဆောင် အစည်းအဝေးလဲ တခါတရံမှ တက်ပါတယ်။
- ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က စိတ်ကောက်တာလား။
- တပည့်တော်။ ။ စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့ သာသနာသန့်ရှင်းရေးတော့ စာရေးပြီး အကြံပေးပါသေးတယ်။ ဘာမျှ အရေးမယူကြပါဘူး၊ တချို့က ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ တွေ့ပါတဲ့။ “ဝန်ကြီးချုပ် နဲ့ တွေ့ပြီး ပြောပါ” လို့ အကြံပေးကြပါရဲ့။ တွေ့ပြီး ပြောသော်လဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ကန့်ကွက်ယင် ပျက်မှာမို့ မထွေတော့ပါဘူး။ ဆဋ္ဌသံဂါ ယနာပြီးမှ ဝန်ကြီးချုပ် မန္တလေးလာတဲ့အခါ ဒကာဥူးလှ (လူထု)က တပည့်တော် ကြံစည်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို စကားစပ်မိ၍ ပြောပြလို့ ဝန်ကြီးချုပ်က နန်းတော်ထဲမှာ သံဃာအများကို ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ချန်ထားပြီး တပည့်တော်နဲ့ တော်တော်ကြာကြာ ဆွေးနွေးပါတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သဘောကျလို့ “သာသနာ သန့်ရှင်း ရေးကို ယခုလုပ်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား” လို့ လျှောက်ပါတယ်။
- ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြောတုန်း။
- တပည့်တော်။ ။ မြန်မာစကားပုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ “ဦးကျိုးမှတော့ ပဲ့နဲ့ တိုက်လို့ မရနိုင်ဘူး” ဆိုတာ၊ ဒါ့ကြောင့် “သံဂါယနာတင်တုန်းက

သံဂါယနာ အဂ္ဂိနံ ရောပြီး သာသနာသန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်း ရနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ယခုတော့ ဦးကျီးသွားပြီဖြစ်၍ ပဲနဲ့တိုက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ နောင်ခါမှ တမျိုးတဖုံ စဉ်းစားထိုက်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဝိနိစ္ဆယကိစ္စကျတော့ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဝိနိစ္ဆယကိစ္စမှာလဲ တပည့်တော် မပါလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်နဲ့ ကျောက်ကုန်း မေဒိနီဆရာတော်ကို ထည့်ထား တော့ ထိုဆရာတော် ၂ပါးလုံးက စကားနဲ့တော်မူကြတာနဲ့ တပည့်တော် ပါရတာပါ။ သိပ်ပြီး အလုပ်မလုပ်ရပါဘူး။ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအတွက်သီးခြား ဝိနိစ္ဆယဌာနရှိဘို့ကိုသာ ကြိုးစားရပါတယ်။ ထိုသီးခြားဆိုတာလဲ ရုံးတွေ ဘာတွေဖွင့်တဲ့ သီးခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် သံဃာများရဲ့ အမှုကို ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဝင် ဆရာတော်ကြီးများထံ အဆုံးအဖြတ်ခံဘို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ နောက်တဖန် အဲဒီ ဝိနိစ္ဆယအတွက် ကော်မတီရွေးချယ်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ နောက်ထပ်အတွက်တော့ တပည့်တော် မပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အစည်းအဝေးရပ်နားပြီး ကော်မတီဝင် အနီးစခန်းဆရာ တော်နဲ့ ပိုက်ကျုံးဆရာတော်က ဂိုဏ်းရဲ့တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များကို ဝိသုဒ္ဓါရုံ တိုက်သို့ပို့ပြီး အစည်းအဝေး၌ ဖြစ်သမျှကို မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်ကြီး ရွှေမှာ လျှောက်ပါတယ်။ ဒီအခါ သံဃာများက တပည့်တော်ကို တာဝန် ပေးလို့ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းရဲ့ သဘောကျဖြစ်သော ဝိနိစ္ဆယစည်းမျဉ်းကို ဝိနည်းပါဠိတော် အဋ္ဌကထာထောက်မြဲပြီး ရေးလိုက်ရပါတယ်။ [ထို ဝိနိစ္ဆယစာတမ်းကို သီးခြားစာအုပ်ကလေး ရိုက်ထားပါသည်။]

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် ၆၀ အတွင်းမှာ ပါဠိတက္ကသိုလ်များလဲ ပေါ်ပေါက်လာတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ “ ပါဠိတက္ကသိုလ် ” ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလဲ တပည့်တော်ရဲ့ “ အနာဂတ်သာသနာရေး ” ကျမ်းစာထဲမှာ စ၍သုံးခဲ့ပါ တယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်နေတဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်က....

၁။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရဟန်းတော်များရဲ့ စာသင်နည်းဟာ အလွန်ရှေးကျနေလို့ စာသင်နည်းကို ပြုပြင်ပေးမဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၂။ ပါဠိတက္ကသိုလ်၌ သီတင်းသုံးပြီး အုပ်ချုပ် စာချတော်မူကြတဲ့ နာယက-ဓမ္မာစရိယ ဆရာတော်များလဲ အင်မတန်သိက္ခာသမာဓိနဲ့ ဝိနည်းကို လေးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဖြစ်သင့်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၃။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်ကို မြင်ရသူတိုင်း လေးစားလောက်သော သမာဓိပညာဖြင့် ပါဠိအပြင် သက္ကတဘာသန္တရအမျိုးမျိုးကို တမျိုးစီ တမျိုးစီ ကျွမ်းကျင်သောပုဂ္ဂိုလ်များလဲ ပါဝင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၄။ ကျေးရွာတို့၌ ကျောင်းထိုင်အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံသော ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များ ကို ပေါ်ထွန်းစေနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၅။ တန်းအသီးသီးခွဲခြား၍ စာသင်နည်းကို စီစဉ်ထားသောကြောင့် မူလတန်း အလယ်တန်း - အထက်တန်း စာသင်တိုက်များကိုလဲ အဆွယ်အပွား အဖြစ်ဖြင့် မြို့တိုင်း ရွာကြီးတိုင်းမှာ ပေါ်ထွန်းစေနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၆။ စာသင်နည်းသာမက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဘာသာရေးအစီအစဉ်ကိုလဲ အစဉ်အတိုင်း သီလမူစ၍ ဘာဝနာတိုင်အောင် ညွှန်ပြ၍ ဒါနမှုကိစ္စ၌ အပိုပကာသနရဲ့ အဖြစ်ကိုလဲ စီစဉ်ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၇။ အစိုးရကအားပေးလို့ ရှိသလို သာသနာတော်၌ ရဟန်းသာမဏေအဖြစ်ဖြင့် ဝင်လိုသူများအတွက် ဂန္ထဓရ (စာသင်လိုသူ) လား၊ ဝိပဿနာဓရ (ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်လိုသူ) လားဟု အစကပင်စိစစ်၍ ရည်ရွယ်ချက်ရှိမှ ဝင်ရမည့်ပဒေလုပ်ဘို့ရန် အစိုးရကို တိုက်တွန်းနိုင်တဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်။

၈။ သာသနာတော်သို့ဝင်ပြီးနောက် ရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း ဂန္ထဓရကျောင်း- ဝိပဿနာဓရကျောင်း၌နေဘို့ရန် ဂန္ထကျောင်း ဝိပဿနာကျောင်း ၂မျိုးလဲ ရွာကြီးတိုင်း- မြို့တိုင်းမှာ ရှိနေဘို့ကြိုးစားရမည့် ပါဠိတက္ကသိုလ်။

တပည့်တော်မှာ ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်အတွက် ဤမျှလောက် အဆင့်မြင့်မြင့်ကိုစဉ်းစားပြီး သီတင်းသုံးဘော်တချို့နဲ့လဲ ဆွေးနွေးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မိုဏ်းတွင်းအခါ မှီတွေ့ပွင့်သလိုပွင့်၍လာသဖြင့် သာယာ

ဘွယ်ကောင်းသော ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်တွေကို တပည့်တော်၊
ကျောင်းတိုက်က မှီကြည့်ပရိသတ် အနေဖြင့်သာ သင့်သလိုကြည့်နေခဲ့
ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်သဘောကျ မဟုတ်တတ်သော်လည်း သူနည်း သူဟန်နဲ့
ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်တွေဟာ သာသနာအတွက် ကျေးဇူး
ရှိတန်သလောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ရှိတန်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်က ရှိတန်
သလောက်မဟုတ်ဘဲ ရှိသင့်သလောက် ရှိစေချင်တာပါ။ ယခုတော့ ရှိသင့်
သလောက် မရောက်ဘဲ၊ ရှိတန်သလောက်သာ ရှိလို့ အားမရတာပါ၊
သာသနာ့ ခေါင်းဆောင် ဆရာတော်များနဲ့ စာချ ဆရာတော်များက
စုပေါင်း ကြံစည်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြယင် လက်ရှိအဆင့်ထက် မြင့်တဲ့ “ပါဠိ
တက္ကသိုလ်ကြီး” ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူတလူ ငါတမင်း မလုပ်ဘဲ
စုပေါင်းညီညွတ် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုင်း ကိုင်း၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်အတွင်း၌
ဖြစ်သမျှအဖုံဖုံကို အတော်စုံအောင်သိရပြီဖြစ်၍ ဤအခဏ်အတွက် ကမ္မတ်
ဖုံး၍ နိဂုံးအုပ်လိုက်ကြစို့။

နိဂုံး။ ။ သက်ငါးဆယ်ကျော်၊ ခြောက်ဆယ်ပေါ်လည်း၊ ရွှင်ပျော်အေးမြ၊
မနေရဘဲ၊ သာသနာ့ဝန်၊ တပါးကျွန်သို့ အားသွန်ကြီးပမ်း၊ နေ့စဉ်
ထမ်း၍၊ အစွမ်းအလျှောက်၊ စခန်းပေါက်လည်း၊ ဝမ်းမြောက်သည့်ဟန်၊
သာဓကကို၊ မနာခံရ၊ ဝိုင်း၍ချ၏။ ကာလကြာညောင်း၊ အခါပြောင်း
သော်၊ အကြောင်းရှေးက၊ အကောင်းဖန်သဖြင့်၊ မှန်မှန်ဖွိုးလက်၊ တိုး၍
တက်၏။ သို့တက်သံဝေ၊ တရားဖြေ၍၊ လူ့ပြေတွေကြုံ၊ လောကဓမ္မစုံ
ကြောင့်၊ မတုန်စေငြား၊ ကိုယ်စိတ်ထားကို၊ နောက်သားလူရှင်၊ ယူစေ
ချင်သည်... စိတ်တွင်သုခ- ရကြောင်းတည်း။

၁၃။ ခြောက်ဆယ်ကျော်ရွယ်=ခုနစ်ဆယ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဥဇနကရေ... ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်အတွင်းမှာ
ခလုတ် ကံသင်း ကုန်းကျင်းတွေပေါများသောလမ်းကိုသွား လျှောက်ခဲ့ရ
တယ်နော်၊ ခြောက်ဆယ်ကျော်ယင် ကံပေါ်ကောင်းပါရဲ့။

တပည့်တော်။ ။ တကိုယ်ကောင်း လမ်းသွားသူ အစွက်သာ “လူ့ချမ်းသာ”
ဆိုတဲ့ အချိန်အရွယ်ကောင်းကို ရနိုင်တာပါ၊ အများကောင်းစားအောင်
လုပ်ရမဲ့ကံ ပါလာသူဟာ ဉာဏ်က လုပ်စရာတွေကို တချိုးတချမြင်နေတာ
ဖြစ်တော့ အမြဲ ဝီရိယထုတ်၍ အလုပ်လုပ်နေရပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ယင်
တော့လဲ ထိမိ တိုက်မိ ခိုက်မိစရာ ဆူးငြောင့်ခလုတ်တွေကို တွေ့ရမှာပေါ့၊
ဒါ့ကြောင့် အသက်ကြီးလေ ဉာဏ်ကြီးလေ၊ အလုပ်လုပ်စရာ မြင်လေ
ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်မှာ ဘယ်သူမဆို “လူ့ချမ်းသာ” ဆိုတဲ့ အချိန်
အရွယ်ကောင်းကို ရဘို့လမ်း မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်မှာ ခြောက်ဆယ်ကျော်တောင် အလုပ်တွေကများပြီး
ပင်ပန်းတုန်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ မပင်ပန်းဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားဘုရား၊ ကျောင်းတိုက်သံဃာက
တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးလာတော့ သူတို့အတွက် စားရေး-နေရေး-ပညာ
ပေးရေးသာမက စည်းကမ်းတကျ နေကြဘို့ရာ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း (အရုဏ်
ဆွမ်းစားအပြီးမှာ) ဩဝါဒ ပေးရပါတယ်၊ တရားဟော အတွက်ကလဲ
လျှော့တယ်လို့ မရှိသေးပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းနေ
တာကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် မသိသော်လည်း စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဒကာ
တချို့က သိဟန်တူပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ ဒကာဦးပွင့်ကောင်းက
သူရဲ့ ရန်ကုန် မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်အတွင်းမှာ သိမ်တိုက်ပြီးတော့
တပည့်တော်ကို ဇရုဏ်ချပင့်ပါတယ်၊ စောစောက ရင်းနှီးပြီး တောင်မြို့
ကျောင်းတိုက်မှာ ငံပြာရည်လိုသလောက်ထောက်ပံ့တဲ့ဒကာဖြစ်လို့ မငြင်း
သာပါဘူး၊ ဒါနဲ့ တပည့်တော် ကဆုန်လပြည့်နေ့ အရောက်သွားရပါ
တယ်၊ အခြားဆရာတော်များ ၃ ညစီ တရားဟောကြသလို တပည့်
တော်လဲ ၃ ည ဟောရပါတယ်။ ဇရုဏ်ချက်စွဲပြီးတဲ့အခါ မပြန်သေးခင်
ကျန်းမာရေးစစ်ဘို့ “သမားတော်၌ရ ဆရာဝန်ကြီးဦးအေး” ကို ကျောင်း
ဒကာက ပင့်လာပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးက စစ်ဆေးပြီး ဘာရောဂါ

တွေတယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ “ဆေးရုံတက်ပါ”ဆိုလို့ အမရပူရသို့ ခေတ္တ ပြန်ပြီး စိမ့်စရာရှိတာ စိမ့်ရပါတယ်၊ ထို့နောက် ဝါမဆိုခင် ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်အောင် ရန်ကုန်ပြန်၍ ဆေးရုံကြီးတက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆေးရုံမှာ ဘယ်လိုနေရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆေးရုံကြီးကို မရောက်ဘူးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆေးရုံရဲ့ အကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး၊ ဆေးရုံရောက်တဲ့အခါ တပည့်တော် နေတဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ဥားခန်း ၂ ခန်းက သံဃာများချည်းနေရပါတယ်၊ ပိုက်ဆံပေးရတဲ့ အခန်းတွေဖြစ်လို့ သန့်ရှင်းပါတယ်၊ တဆက်တည်း နံရံ ခြားတားတဲ့ အခန်းတွေမှာ လူယောက်ျားတွေချည်း ရှိသော်လည်း တထပ် ထဲမှာပင် အတော်ဝေးတော့ မိန်းမတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ အောက်ထပ်တွေ မှာလဲ မိန်းမတွေရှိပါတယ်၊ လှေခါးက တဆက်ထဲပါ၊ ဒါကြောင့် ည ကျတော့ တပည့်တော်က ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီး မအိပ်ပါဘူး၊ (သဟဿေယျ) အာပတ်မသင့်အောင် ထိုင်လျက်အိပ်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို အတူလိုက် နေတဲ့ ဒကာကြီးကျော်က နံနက်စောစော စားသောက်သောက်အပြီး လာတဲ့ ကျောင်းဒကာအိမ်က ဒကာကိုပြောပါတယ်၊ အဲဒီဒကာက ဆရာ ဝန်ကြီး ဦးအေးလာတဲ့အခါ ပြောပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးက သြဇာရှိသူ ဖြစ်တော့ “ဒီလိုဆိုယင် ည ၇နာရီလောက် ကျောင်းပြန်အိပ်ပြီး နံနက် ၆ နာရီလောက်ရောက်အောင် ကြည့်ပါ”လို့ လျှောက်လို့ နေ့စဉ် ဒီလို သွားနိုင် ပြန်နိုင်အောင် ကျောင်းဒကာက ကားစီမံပါတယ်၊ ဆေးရုံ တက်ရပေမဲ့(အလုပ်တာဝန်ကလဲ မရှိတော့) အနားယူသလိုပါပဲ၊ အလွန် သက်သာပါတယ်၊ ရောဂါဆိုတာလဲ ရုတ်တရက်ဖြစ်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းဖြစ်လာတဲ့ရောဂါမို့ နာကျင် ကိုက်ခဲခြင်းမရှိဘဲ သက်သက် သာသာနဲ့ ဆေးစား ဆေးထိုးရုံပါပဲ၊ ဒါကြောင့် တချို့ရက်များ၌ ညနေမပြန်ခင် ဆေးရုံရောက်မှ သိကျွမ်း ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာများအတွက် ဗောဇ္ဈင်တရားကို ဖောရွတ်-ရွတ်ပြီးမှ ကျောင်းပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် မှာ ဆေးရုံတက်ယင်းတောင့် (ပရဟိတ)အလုပ်ကို လုပ်ခွင့် ကြိုကြိုနေတာဘဲနော်၊ ကိုယ်တော် ရောဂါက ဘာရောဂါလို့ ဆရာဝန်က မြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဘာရောဂါလို့တော့ နာမည်မပြောပါဘူး၊ ရုပ်ရဲ့ အခြေ အနေကတော့ ဝပါတယ်၊ ခြေသလုံးကို နှိပ်တဲ့အခါ ပိမ့်ဝင်သွားပါတယ်။

မျက်နှာလဲ ဝသလိုလိုနဲ့ ပူနေဟန်တူပါရဲ့၊ အရပ်သား အမြင်ကတော့ ဝတယ် ဆိုတာပါပဲ၊ ဆရာဝန်များ အမြင်ကတော့ အသားပူတယ်လို့ ဘဲ ယူဆပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နှလုံးရောဂါအဖြစ်နဲ့ စမ်းသပ်ပါတယ်၊ ခေတ်မှီ ကိရိယာအစုံနဲ့ စမ်းပါတယ်၊ ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ်တော့ ရှိပုံမရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မန္တလေးရောက်တောင် နှလုံးရောဂါ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်ကို မကြာမကြာ ပြဘို့ ညွှန်ပြပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆေးရုံမှာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တလန်းနီးလောက် ကြာမယ်ထင်ပါတယ်၊ မန္တလေးရောက် တော့လဲ ဆက်ပြပါတယ်၊ တခါတခါ သွေးတိုးရောဂါ ရှိဟန်တူပါတယ်၊ ဆေးရုံတုန်းက အဲဒီရောဂါကိုလဲ ကုပါတယ်၊ ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သို့သော် ငါးပိ- ငါးခြောက်- ပုဇွန်ခြောက် စသော ဆား များသောအစာကို ယခုအထိ ရှောင်နေရပါတယ်၊ ဆားလဲ နဲ့နိုင်သမျှ နဲ့စေရပါတယ်၊ သွေးတိုးများယင် နှလုံးရောဂါလဲ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သွေးတိုးရောဂါ စောင့်ရှောက်ယင်း အခြား ရောဂါကြီးတွေမဖြစ်အောင် ကာဆီးရာရောက်နေလို့ အဲဒီသွေးတိုးရောဂါ ကလေးကို “သက်စောင့်ရောဂါ”လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် မှာ သွေးတိုး များ-မများကို ဘယ်လိုသိနိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။သွေးတိုး များ-မများကို မကြာမကြာ ဒေါက်တာညိုညို ဆိုသူက လာပြီး တိုင်းပါတယ်၊ သူက မန္တလေး ဗုဒ္ဓဘာသာအထက်တန်း ကျောင်း တရားဟောတုန်းက ကျောင်းသူဖြစ်လို့ တပည့်တော်ကို ကြည်ညို ပါတယ်၊ နဲ့နဲ့များယင် ၃ ရက်လောက် ညအိပ်ခါနီး ဆေး ၁ လုံး စားစေ ပါတယ်၊ သွေးတိုးလဲ ကျသွားတာပါပဲ၊ အမှန်ကတော့ အစားများလို့ ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်များလွန်းယင် စိတ်ဆင်းရဲယင်လဲ သွေးတိုးတာ ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် စိတ်သက်သာအောင်နေပြီး တရားဟောကို တဖြည်းဖြည်း မလိုက်ဘဲ လျော့လိုက်ရပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်အလုပ်က အမြဲ များနေ တာကိုး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်က တရားပွဲအနေနဲ့တော့ မဟောတာဘဲ ကော့ဝင်းပါတယ်၊ “အသက်ဉာဏ်စောင့်”ဆိုတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ တရားအဟောများယင်တော့ အသက်ရှည်သင့် သလောက် မရှည်တာဘဲ များပါတယ်၊ ပြောစမှတ် စကားကလေး တခု ရှိပါတယ်။ “ဒကာကို ဆရာကမြှောက်တော့ မဲ့ရော၊ ဆရာကို ဒကာက မြှောက်တော့ လဲရော”တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာဆိုလိုတာတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဘုန်းကြီးက ဒကာကို “သိပ်သဒ္ဓါတရား ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”လို့ မြှောက်တော့ ဒကာက ကျောင်းကြီး တိုက်ကြီးတွေကို (ကိုယ့်မှာလဲ သိပ်မရှိဘဲနဲ့) ဆောက်လှူယင် မဲ့ရောတဲ့၊ ဒကာကလဲ ဆရာကို “တရားဟော ကောင်းလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ”လို့ မြှောက်တော့ ဆရာက သိပ်ဟောရော၊ ဒီတော့ ဆရာဖြစ်သူ ဓမ္မကထိကဟာ လဲတာဘဲ၊ ထက် မထနိုင်တော့ဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟား ဟား... ဟုတ်လိုက်တာ ကိုယ်တော်၊ ယခုတော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဝန်များနဲ့ မြန်မာဆေးဆရာများရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု ကြောင့် ရောဂါတော့ မယ်မယ်ရရ ရှိဟန်မတူပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေး (ဆရာဝန်များပေးတဲ့) ဆေးကို နေ့စဉ် စားရတဲ့အပြင် ဆွမ်းဟင်းကိုလဲ ဓာတ်စာလိုဟင်းကိုသာ စားနေရပါတယ်။ ဆွမ်းစားလဲ ပင့်တိုင်း မလိုက် နိုင်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာလဲ ဒကာ ဒကာမ အလာများလို့ စာချ စာရေး အပြင် တရားစကားပြောရတာကိုယ်က တချို့ရက်မှာ မသက်သာပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတက်တုန်းက သဟဿေယျအာပတ် မသင့်အောင် လဲလျောင်းပြီးမအိပ်ဘဲ ထိုင်လျက် အိပ်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒီ အာပတ်ကို ကျောင်းမှာနေလဲ စောင့်ရှောက်တာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။သဟဿေယျအာပတ်ဆိုတာ တခါသင့်ပြီး၍ မပြတ်သေးယင် လူ သာမဏေရှိတဲ့နေရာမှာ နောက်နောက်ရက်များ၌ ဆက်ဆက်အိပ်တိုင်း ဆက်ဆက်သင့်တဲ့ အာပတ်မို့ ဆရာများက “သဟဿေယျ ဟင်းလေးအိုး” လို့ ခေါ်ကြတာကို တပည့်တော် ကျောင်းသားဘဝ ရုက္ခမူချောင်နေတုန်း ကပင် ကြားနေရပါတယ်။ ဝိနည်းမှာလဲ ဒီအတိုင်းပါဘဲ၊ ငွေ့နဲ့ ဝယ်ထား တဲ့ ဆွမ်း- သင်္ကန်း- ကျောင်း-ဆေးစသော ပစ္စည်းများလဲ အမြဲ အာပတ် သင့်စေပါတယ်။ ဒေသနာကြားလို့လဲ အာပတ်မပြေဘူး၊ တခါတည်းစွန့်၍

ဒေသနာကြားမှ အာပတ်ပြေတယ်လို့ ဆိုတာကိုလဲ ငယ်စဉ်က သိခဲ့ရပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ သာမဿေယျနဲ့ နီသဂ္ဂိယ ပစ္စည်း မထားကြဘို့ အထူး သတိပေးထားပါတယ်၊ [ငွေ့ရှိယင် ကပ္ပိယထံ အပ်သောနည်းနဲ့ ထားရပါတယ်။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရထား သင်္ဘောနဲ့ ညဉ့်အိပ် သွားရတဲ့အခါတော့ ဘယ်နှယ် လုပ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထိုင်ပြီး အိပ်ရပါတယ်၊ ယခုခေတ်လို တတွဲနဲ့တတွဲ ဆက်ပြီး သွားနိုင်တဲ့ မီးရထားမှာ ကိုယ့်တဲတွဲ၌ မာတုဂါမ မရှိသော်လဲ အခြား အခန်း အခြားတဲမှာ ရှိလို့ သဟဿေယျ မလွှတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ညအခါ ထိုင်ပြီး အိပ်ရပါတယ်၊ သင်္ဘောမှာလဲ ဒီလိုပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အတွက် ညခရီးသွားရတာ မသက်သာပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် သေလောက်တဲ့ ရောဂါကြောင့် လွဲပြီး နေရတဲ့အခါ ဆေးရုံမတက်ဘဲ နေမည်လား။

တပည့်တော်။ ။အာပတ်နဲ့တော့ မသေလိုပါဘူး၊ သဟဿေယျမကင်းတဲ့ ဆေးရုံ ဆေးတိုက်တော့ သိယင် အပို့မခံပါဘူး၊ အသေခံပါမယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင်တော့ အမြီးအမောက် ရွှေ့နောက်ညီပါရဲ့၊ ကိုယ်တော် မှာ အလုပ်တွေကများလို့ စဉ်းစားမိတာပါ၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်က ရောဂါကြောင့် သတိမေ့နေတုန်း ဆေးရုံပို့ယင်ကော။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို မပို့အောင်တော့ တပည့်ကြီးများက တားရပါမယ်၊ သတိမရတုန်း ပို့သော်လဲ သတိရတဲ့အခါ ဆေးရုံရောက်နေမှန်း သိယင် သေခါနီး စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အာပတ်နဲ့သေယင် ပြိတ္တာ ဖြစ်ဘို့ သေချာပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်မှာ ပရဟိတဆောင်ဘို့ အရည်အခြင်းလဲရှိ၊ ဆောင်လဲ ဆောင်တာဖြစ်လို့ အသက်တော့ ရှည်စေချင်ပါတယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ မိမိကျောင်းတိုက်ရဲ့တာဝန်တွေ များနေတဲ့ အကြားမှာ တခါတခါ ကြီးလေးတဲ့ အပြင်တာဝန်များလဲ ပေါ်လာပါ တယ်၊ တပည့်တော် ၆၄ နှစ်အရွယ်လောက်မှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းလုံးဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးလုပ်လို့ မန္တလေးဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သစ်၌ မန္တလေး- စစ်ကိုင်း

စသော အနီးအပါးက ဂိုဏ်းသံဃာများ အစည်းအဝေးလုပ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာဖတ်တဲ့ မဟာရဋ္ဌဂူရူ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာရေးဘို့ တပည့်တော်ကို တာဝန်ပေးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အမလေး.... အဲဒီ တာဝန်ယူလိုက်သလား၊ တပါးချင်းက ကိုယ်တော်ကို မချနိုင်သော်လဲ အများစုမိယင် ကိုယ်တော်ကို ဝိုင်းချမဲ့ အဖွဲ့က ရှိနေပြီးဆိုတာ သေချာတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ငြင်းလိုတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ လွယ်လွယ်တော့ တာဝန်မယူပါဘူး။ “တပည့်တော်ရေးယင် ဝိနည်းဆိုင်ရာ မည်သည့် အချက်တွေ ပါပါလိမ့်မယ်၊ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တပါးကို တာဝန်ပေးကြ ပါ” လို့ ပြောတော့ ထပ်ပြီးတိုက်တွန်းကြ၍ ခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို စဉ်းစား စေလိုတဲ့အတွက် ဘုရားလက်ထက်တော်ကစ၍ ကောင်းမွန်စွာ မနေယင် ဒုက္ခဖြစ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဩဝါဒ ကထာအဖြစ်နဲ့ ရေးပြီးတော့ ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်သို့ ပို့လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုထင်မြင်ချက်ပေးကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တိုက်ရဲ့ စာချနာယက ဘုန်းတော်ကြီးများ အစုံအညီရှေ့မှာ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ နှုတ်ပယ်စရာ ဖြည့်စွက်စရာကို မညွှန်ပြဘဲ စာအုပ်ဖြစ် အောင် အမြန်ရိုက်ပါလို့ စာပြန်လိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဂိုဏ်းအစည်း အဝေးရက်ကလဲ နီးနေပြီဖြစ်လို့ စာအုပ်ဖြစ်အောင် အမြန်ရိုက်နှိပ်စေ ပါတယ်။ စာအုပ်ရိုက်ပြီး၍ ချုပ်ပြီးတချို့တဝက်ကို ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက် ပို့လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပို့လိုက်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အစည်းအဝေးသို့ တင်ကြို၍ရောက်နှင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ဒီစာကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒ မဖြစ်ထိုက် ဘူးလို့ ကန့်ကွက်ကြပါရောတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟိုက်... ရက်စက်လိုက်ကြတာကိုယ်တော်၊ ရေးဘို့တိုက်တွန်းတုန်း ကလဲ မရေးပါရစေနဲ့လို့ ကိုယ်တော်ကရှောင်ခဲ့တယ်။ ထပ်တိုက်တွန်းကြ လို့ ရေးပြီးတဲ့အခါ ပြင်ကြရအောင် စာချနာယကများရှေ့မှာ တင်ပြခဲ့ တယ်။ ရိုက်ပါတော့ဆိုလို့ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ငွေကုန်ခံပြီး ရိုက်စေတယ်။

အားလုံးပြီးမှ ရောက်လာတဲ့ကိုယ်တော် တချို့က ကန့်ကွက်တယ်ဆိုတာ တော့ ကိုယ်တော်အပေါ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးနဲ့ နှိမ်ကြတာဘဲ ထင်တယ်၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ဆီကိုလာပြီး စာအုပ်အတွက် ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း မဟာရဋ္ဌဂူရူဆရာတော်ကြီးလဲ သဘောတူ-မတူ ၂ ဘက်ကဲ့မှာ စိုးလို့ စိတ်တော်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဝါဆို ကျောင်းဘုန်းကြီး ဥေးအတ္ထိယက ပဌမလာပြီးလျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်က ဒီလိုကန့်ကွက်သူရှိလို့ ဆရာတော်ကြီးစိတ်မချမ်းသာယင် ဒီစာအုပ်မဝေဘဲ ထားလိုက်တာပေါ့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ အေးသွားမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဘာအေးမှာလဲဘုရား၊ နောက်မကြာခင် ဥေးဓမ္မာဓုဓာဘိဝံသ နှင့် ဥေးပညာသိရီဘိဝံသ ဆိုတဲ့ စာချဘုန်းကြီး ၂ ပါး ရောက်လာပြီး ဥေးအတ္ထိယကို ဘယ်လို ပြောလိုက်ပါသလဲလို့ မေးကြပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီစာအုပ်ကို မဝေဘဲထားလိုက်တာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တဲ့အကြောင်း ကြားတော့ မဝေဘဲမနေနိုင်ပါဘူး။ သက်သက် ဘာလုပ်တာ ညာလုပ်တာ လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအခါ ကိုယ်တော့စိတ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာကော့ ဒီလို မကောင်း လောကဓမ်တွေကို တယောက်ထဲခံရတာ များပြီမဟုတ်လား၊ ယခုလောကဓမ်က အစုအရုံး နဲ့ ခံရတာဖြစ်လို့ တပည့်တော်အတွက် ဘာမှထူးထူးခြားခြားမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဟာရဋ္ဌဂူရူ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဆရာတော်ကြီး စိတ်ချမ်းသာမဲ့နည်းလမ်းကို စဉ်းစားနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုစဉ်းစားနေတော့ နည်းလမ်းကောင်း ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ရပါတယ်၊ ဒီစာအုပ်ကို ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာ ဆိုယင် ဝိနည်းဆိုင်ရာတွေပါတဲ့အတွက် သိပ်ပြီး လေးနက်သွားမှာစိုးလို့ ကန့်ကွက်ကြတာပါ။ သံဃာအစည်းအဝေးမှာ တပည့်တော်၏ လျှောက် ထားချက်ဆိုယင် သူတို့မကန့်ကွက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီစဉ်းစားချက် အတိုင်း ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်တဲ့အခါ ၂ ဘက်စလုံး ကျေနပ်

စရာရှိလို့ ဆရာတော်ကြီးလဲ ဝမ်းမြောက်တော်မူပါတယ်။ ထို့နောက် အစည်းအဝေးသံဃာတော်များ အစုအဝေးကြွေမိဘဲ “ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုဖယ်ပြီး “တပည့်တော်၏ သာသနာရေး လျှောက်ထားချက်” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို လဲလိုက်ပါတယ်။ အတွင်း စာသားကိုတော့ နဲ့နဲ့ပြင်ပြီး ရွှေပိုင်းနီဒါန်းကို ရိုက်နှိပ်စေပြန်ပါတယ်၊ တာဝန်က မသေးလှပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သံဃာတော်များတော့ “ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မူလခေါင်းစဉ်ပါ စာအုပ်ကို တပည့်တော်က ပြင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကတည်းက ဝေရမယ်ဆိုတဲ့ဘက်က ချုပ်ပြီးသမျှကို အတင်းယူပြီး ဝေငှလို့ အယင်ရောက်နိုင်တဲ့သံဃာများတော့ မူလခေါင်းစဉ်အတိုင်းဘဲ ကြည့်ရပါတယ်။ နောက်ရောက်လာတဲ့ သံဃာများကလဲ ၂ ဘက်ကဲ့နေပုံကို ကြားရလို့ အဲဒီဩဝါဒကထာကို လေးလေးစားစား ကြည့်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော့်အလုပ်က ပြတ်မသွားဘဲ ပိုပြီးထင်ရှား လာပြန်တာပေါ့နော်၊ ကိုယ်တော့်ကံကိုယ်က ဒီလိုချည်းထင်ပါရဲ့၊ တက် ချိန်တန်ယင် အနှောက်အယှက် အမြဲခံခဲ့ရတာချည်းဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလိုဆိုစရာဖြစ်နေပါတယ်၊ အဲဒီ စာအုပ်ကလေးက အစည်း အဝေးကြွလာတဲ့ သံဃာတော်များ ပြန်ကြတဲ့အခါ အရပ်တိုင်းပြန့်နှံ့ သွားလို့ ရန်ကုန် ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်က ထပ်ပြီးရိုက်ခွင့်တောင်း ပါတယ်။ တပည့်တော်က ရိုက်ခွင့်ပြုလိုက်လို့ ပဌမအကြိမ် ရိုက်တဲ့အခါ ချက်ချင်း ကုန်သွားဟန်တူပါရဲ့၊ လမကြာခင် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ရိုက် တာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ သာသနာရေး လျှောက်ထားချက်စာအုပ်မှာ ဘဲ တပည့်တော်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် “ဝိနိစ္ဆယဌာန- ခုံဝိနိစ္ဆယစိစစ်ချက်” ဆိုတဲ့ စာတမ်းကိုလဲ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ထည့်ထားပါတယ်။ [ဤစိစစ် ချက်က တပည့်တော်ရေးထားတဲ့ စိစစ်ချက်မို့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်။]

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ကိုယ်တော်က အခွင့်ကြုံတိုင်း သာသနာကောင်းစားရေးကို ရေးတယ်၊ ရေးတိုင်းလဲ ဝိုင်းပြီး အနှိမ်ခံရတယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်တော်ဟာ အများဆိုင်တဲ့ ကောင်းစားရေးကို မစဉ်းစားဘဲ ကိုယ့်ကျောင်းတိုက် တတိုက်အတွက်သာ ကြိုးစားဖို့ သင့်တော့တယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မှလဲဘုရား၊ တပည့်တော် ကျောင်းတိုက် တတိုက် ကောင်းနေရုံနဲ့ နောင်ရေးအတွက် အကောင်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော် ကျောင်းကထွက်သွားပြီး အများနဲ့ ရောရောနှောနှောနေရ တဲ့အခါ တပည့်တော် စည်းကမ်းအတိုင်း နေရဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အလွန်နဲ့ပြီး အများလိုနေရတဲ့သူက များပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ပြုပြင် ရကျိုးမနပ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီပြင်လဲ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်က ဘုရားရှင်ကို အလွန် ကြည်ညိုပါတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်တရပ်လုံး အဆင့် အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်စေလိုပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဆိုတာလဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဝိနည်းတော်အတိုင်းနေနိုင်မှုဖြစ်မှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်ကောင်းဘို့ကို ပခာနမတားဘဲ သာသနာတော် တရပ်လုံးမြင့်မြတ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဖြစ်နိုင်ယင်တော့ ကောင်းမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ခဲယဉ်းလို့ ပြောနေရတာပါ။

တပည့်တော်။ ။ ခဲယဉ်းတယ်ဆိုပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ပြုပြင်ရေးကို သူတော် ကောင်း ရှင်လူအားလုံးက ထောက်ခံနေကြပါတယ်၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် နေသော အစိုးရကသာ ကူညီလိုက်မယ်ဆိုယင် နေချင်းညချင်း ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်က သာသနာပြုပြင်ရသလို မခဲယဉ်း ပါဘူး၊ အမရပူရ ဘိုးတော်မင်းလက်ထက်က “တင်ဂိုဏ်း-ရံဂိုဏ်း” ပြင်ရ သလိုလဲ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ လွယ်လွယ်နဲ့ အသားကျလာမှာပါ။ အဲဒီ အစီ အစဉ်ကို တပည့်တော်လဲ စိတ်ကူးပြီးသားဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် စိတ်ကူးအတိုင်း ဖြစ်ယင်တော့ “အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နဲ့ ဘုရား” ဆိုတာလို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှင်လူအားလုံး အကျိုးများပြီး သာသနာတော်လဲ အရှည်ခံ တည်တံ့မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္မာတသိန်းကြာအောင် (ယခု သူတော်ကောင်းအခေါ်ခံသူတို့ လိုက်၍မမှီနိုင်စရာ) ပါရမီတော် များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးမှ တည်ထောင်တော်မူရတဲ့ သာသနာတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုလို သာသနာနှစ် ၂၅၀၀ (နှစ်ထောင် ငါးရာ)ကျော်ရှိပြီနဲ့ ဆယ်၍မရအောင် အလွန်တိမ်မြုပ်သွားတယ်ဆိုယင် ဘယ်မှာ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်များ တာဝန်ကြေမှာလဲဘုရား။

တပည့်တော်၊ အယူအဆကတော့ ပြုပြင်သူ မရှိတဲ့အခါ ဆုတ်ယုတ်ပြီး ပြုပြင်သူရှိတဲ့အခါ တက်မှာဘဲ၊ ရွေးကလဲ ဒီလို ဆုတ်ချည်-တက်ချည်-လာခဲ့တာဘဲလို့ ယူဆပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လွတ်လပ်ရေးရပြီးယင် သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ဘို့ “အနာဂတ် သာသနာရေး” ကျမ်းစာကို အစိုးရပိုင်းက မဖတ်ဘူးတဲ့လား၊ အစိုးရ အကူအညီကော ရဘူးသလား။

တပည့်တော်။ ။အစိုးရဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ အဖက်ဖက်ကို ကြည့်ရပါတယ် ဘုရား၊ ကိုယ့်တစ်ထဲနဲ့ အလုပ်-မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနု မှာ နိုင်ငံခြားက ကလေးများကိုခေါ်ပြီး တပည့်တော်ထံအပ်ဘို့ တပည့် တော်ဆီက သာသနာ့မျိုးကောင်းကိုရတဲ့အခါ နိုင်ငံခြား(အိန္ဒိယ-နီပေါ) တို့မှာ သာသနာ့ဖြန့်ဘို့ စီမံဘူးပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတိုက်တိုက်ခွဲဘို့ စီစဉ်ပါသေးတယ်၊ အထမမြောက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ သာသနာတိုးတက်ရေးကိုရည်ရွယ်ပြီး အကြံအစည် ထုတ်၍ တကုပ်ကုပ်ကြိုးစားနေတာဟာ လူသာဓုခေါ် နတ်သာဓုခေါ် ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မှာတုန်းဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကမေးလို့ ပြောရ ညးမယ်၊ တခါတုန်းက ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်များမှ ဆရာတော်၊ သို့မဟုတ် လက်ထောက် စာချဆရာတော်များ စည်းဝေးတော်မူကြတဲ့ အစည်းအဝေးမှာ တပည့်တော်ရဲ့ (ဘာသာသွေး)စာအုပ်လား၊ သို့မဟုတ် ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးမှာလျှောက်တဲ့ သာသနာရေး လျှောက်ထား ချက် စာအုပ်လား မသိပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ စုံစမ်းမကြည့်ပါဘူး၊ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ဝိနည်းဆိုင်ရာကို ထောက်ပြပြီးတော့ သာသနာရေး- ဘာသာရေး-နိုင်ငံရေးတွေမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ဥပါသကာကြီး တယောက်က ထိုစာအုပ်ကို အစည်းအဝေးသို့ ပို့လိုက်ဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပို့လိုက်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာဖြစ်သို့ မပြောပါနဲ့တော့ “စာအုပ်ကုန်သည်ရဲ့ အရေး အသားကို လေးစားဘို့ မလိုဘူး”ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးနဲ့ ဆုံးဖြတ်တော် မူကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မြန်မာတပြည်လုံးမှာ (ပါဠိတက္ကသိုလ်)ဆိုတဲ့ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ် များက ကိုယ်တော်ကို “စာအုပ်ကုန်သည်” တဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဆိုလိုတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သူတို့က ဘာကို ကောက်ချက်ချကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျမ်းစာတွေရေးပြီး ရောင်းစားနေတာ၊ “စီးပွားရေးသမားဘဲ” တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကကော သူတို့စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ရှေ့ပိုင်းမှာ ပုံနှိပ်စက် ဝယ်ရသည်အထိ လူဝတ်ကြောင်က ကျမ်းစာအုပ်တွေကို တာဝန်ယူပြီး ရိုက်နှိပ်တဲ့အကြောင်းကို နဲ့နဲပါးပါး လျှောက်ခဲ့ပါပြီ၊ အဲဒီ လူဝတ်ကြောင်ကလဲ သူ့မှာ ပညာပါရမီနဲ့လို့ ပညာပါရမီအဖြစ်ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဇီကာရိုက်ဘို့ ကူညီရာမှ တဖြေးဖြေး တာဝန်ခံ ဖြစ်သွားရပါတယ်၊ စာအုပ်တွေကို ငွေရင်းသွင်းပြီး ရိုက်တဲ့သူက အဲဒီစာအုပ်တွေ မရောင်းယင် နောက်ထပ်စာအုပ်တွေရိုက်ဘို့ ဘယ်ကငွေ ရမှာလဲ၊ သဌေးအကြီးစားဖြစ်ယင်တော့ တပည့်တော် ရေးပြီးစာတွေကို ရိုက်ပြီး ဝေငှနိုင်မှာဘဲ၊ အဲဒီလို သဌေးလဲမဟုတ်၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ စာအုပ်ရိုက်ပြီးတဲ့အခါ လူဒါန်း ဝေငှတာရှိပါရဲ့၊ အဲဒီလို လူဒါန်း ဝေငှ နိုင်အောင် စပ်ရာ ဒကာ ဒကာမများထံ ပြောရ ဟောရပါတယ်၊ အဲဒီ နည်းဟာလဲ စာအုပ်ငယ်ငယ် တအုပ် နှစ်အုပ် စသည်လောက်သာ ဖြစ်နိုင် ပါတယ်၊ အဲဒီလို အလှူခံတဲ့နည်းကိုတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ဝိနည်းက ခွင့်မပြု တဲ့အပြင် အပ်သောနည်းဖြင့် အလှူခံဥပဒေတော့ တပည့်တော်မှာ ဘယ်နည်း နဲ့မှ ပြည့်စုံအောင် မရနိုင်ပါဘူး၊ (သုံးရငါးဆယ်) လောက်သာ ကုန်တဲ့ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်တုန်းက နှစ်ရငါးဆယ်သာ ထည့်ဝင်သူရှိလို့ ညီဥပဒေ က စာအုပ်ဘိဒိုကို ငွေတရာဖြစ်အောင် အကိုရဲ့ အလှူမှာ စီစဉ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တော်ပါတော့ ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဝမ်းနဲ့စရာ ဖြစ်ပုံတွေကို ပြန်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ စာအုပ်ကုန်သည် မဟုတ်ရကြောင်းကိုသာ ရှင်းပြစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် သာသနာတော်မှာနေတာဟာ သာသနာပြုချင် လို့ နေတာဖြစ်တော့ ဝိနည်းနဲ့ အပြစ်မရှိအောင် ကိစ္စတိုင်းမှာ သတိထား

ခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်က တပင်တပန်း သင်ခဲ့ရတဲ့ပညာတွေကို စာသင် သားများ အလွယ်တကူ သင်ယူနိုင်တဲ့နည်း၊ လူဝတ်ကြောင်များ အလွယ် တကူ နားလည်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ရေးသားပါတယ်။ ရေးသားပြီးတဲ့အခါ ချီကံနီပိဘို့ စက္ကူဝယ်တဲ့ကိစ္စ၌ တပည့်တော် မပါဝင်ပါဘူး။ ချီကံနီပိဘို့ အခါ အထားအသို ကောင်းအောင်၊ မှန်ကန်အောင်သာ တပည့်တော် ပြင်ဆင်ပါတယ်။ ကျောင်းတိုက် စာချဘုန်းကြီးများလဲ ပြင်တဲ့နေရာမှာ ကူညီကြပါတယ်။ ချီကံနီပိပြီးသည့်ကစ၍ ချုပ်ဘို့ ဖြန့်ဘို့ကိစ္စမှာ တပည့် တော်ရော၊ စာချဘုန်းကြီးများရော မပါကြပါဘူး။ တာဝန်ခံချိန်တဲ့ အမလေးရဲ့ မောင်ဖြစ်သူ မောင်ကျော်က ရွှေပိုင်းမှာ အားလုံး တာဝန် ယူပါတယ်။ တာဝန်ခံ အမလေး ကွယ်လွန်တဲ့အခါ မောင်ကျော်နဲ့ တပည့် တော်ရဲ့ တူဖြစ်သူ မောင်အောင်ခန့် (သူတို့ သွီးယောက်ဖ ၂ ယောက်)က အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်။ ယခုအထိ စာအုပ်ကုန်သည်များနဲ့ အရောင်း အဝယ် စကားမပြောဘူးပါဘူး။ စာအုပ်ရောင်းတဲ့အတန်းတောင် တခါမှ မသွားဘူးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း-ဒီအထိ ကိုယ်တော်ဟာ စာအုပ်ကုန်သည် မဟုတ်ပေဘူး။

တပည့်တော်။ ။ သာ၍ရှင်းအောင် လျှောက်ပါအုံးမယ်။ အမလေးလက်ထက်က စပြီး ယနေ့တိုင်အောင် “ငွေဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ စာအုပ် ဘယ်လောက် ရှိသေးသလဲ၊ ဘယ်စာအုပ်ဟာ ဘယ်လောက်ရောင်းပြီးပြီလဲ” လို့ မေးလေ့ မရှိပါဘူး။ ကျောင်းမှာ ဘုရားပြုပြင်ဘို့၊ ကျောင်းပြုပြင်ဘို့ လိုတဲ့အခါ မည်သည့်ကိစ္စ ရှိနေတယ်၊ တတ်နိုင်ရဲ့လားလို့ မေးပြီး၊ တတ်နိုင်ပါတယ် ဆိုမှ ပြင်စရာရှိတာကို လက်သမား- ပန်းရံ စသူတို့ကို ညွှန်ပြပြီး ပြင်စေပါ တယ်။ ဘာဝယ်လိုက်၊ ညာဝယ်လိုက်လို့ မခိုင်းပါဘူး။ အဋ္ဌလိုတယ်၊ အသားလိုတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ လက်သမား - ပန်းရံတို့ကိုလဲ ငွေ ဘယ်လောက်ပေးလိုက်လို့ မပြောပါဘူး။ သူတို့ဘာသာ ပေးကြတာပါ။ ကျောင်းတိုက်အတွက် ဆွမ်းဟင်းကိုတော့ ယခုအချိန်အထိ ဒကာကြီး ဥူးကျော်ဝင်းထံ လစဉ်ကုန်သလောက် ငွေကို ပို့ကြရပါတယ်။ အမလေး ရှိတုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်စရာရှိတာကို အဝယ်ခိုင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ဒကာကြီးကျော်”ဆိုတာက ဘာတော်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်နဲ့ ဆွေမျိုးတော့ မတော်ပါဘူး၊ ပါရမီကူညီသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ရွှေကျင်တိုက်မှာနေဘူးတဲ့ ဥူးကြီး ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့

ဩဝါဒကို ငယ်စဉ်ကရခဲ့လို့ သာသနာတော်ကို ကြည်ညို လေးစားပ တယ်။ မြေစာရင်းအင်စပက်တော် ပင်ရှင်ရမို့ လက်အောက်မှာ မြေတိုင် စာရေးအများနဲ့ နေခဲ့ရသည့်အတွက် ဆက်ဆံရေးမှာလဲ ပြေပါတယ်။ မျိုးရိုးလဲမည့်၊ ပစ္စည်းလဲ ပြည့်စုံပါတယ်။ မန္တလေးမှာ သူပိုင် ဝင်းခြံနဲ့ အိမ် ရှိပါတယ်။ ဒကာမကြီးက ရိပ်သာမှာနေပါတယ်။ ဒကာကြီးက တယောက် ထည်းသော သားကို ရဟန်းဖြစ်စေချင်လို့ စောင့်ရှောက်ဘို့ရာ ကျောင်း တိုက်အနီး စရပ်မှာ ဥပုသ်စောင့်ယင်း နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း အထမြောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ သားက ဉာဏ်ကောင်းတော့ ရဟန်းဖြစ်၍ စာချဘုန်း အောင် သည်အထိ ဂန္ဓာရုံမှာ နေပါတယ်။ ထို့နောက် ရန်ကုန် ရောက်သွားလို့ လူထွက်ပြီး ဘီအက်စ်စီ အောင်လို့ အထက်တန်း စာသင်ကျောင်းမှာ ဆရာ လုပ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရည်ရွယ်တဲ့တပိုင်းသာ ထမြောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သားထွက်သွားတော့လဲ မပြန်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အနေကြာတော့ လူထဲလဲမနေတတ်၊ ဂန္ဓာရုံလဲ သံယောဇဉ် ဖြစ် တပည့်တော်နဲ့ သံဃာများကို ကြည်ညိုလို့ မပြန်တော့ဘဲ သားလေး ရှိစဉ်ကပင် သံဃိက နဝကမ္မ (ငွေ)ကို ဝိနည်းနဲ့ လျှော်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပြီး သူ့ထမင်း သူစားနေပါတယ်။ အမလေး မရှိတဲ့အခ ကျောင်းတိုက်တာဝန်က ပိုလာလို့ အသွားအလာများပါတယ်။ ထိုအခါ သူ့ထမင်း သူချက်ရတာ တာဝန်ကြီးလို့ စရပ်မှာ စာချဘုန်းကြီးများ အတွက် ချက်တဲ့ ဆွမ်းနဲ့ ဟင်းများကို (ကပ္ပိယ)ကာရက ဖြစ်သည့်အတွက် စားကောင်းပါတယ်လို့ ပြောရပါတယ်။ ယခုအခါ (ယနေ့စာရေးချိန်မှာ) အသက် ၇၇ နှစ်လောက်ရှိ၍ ကြီးသော်လဲ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာဓုပါကိုယ်တော်... သာဓုပါ သာဓုပါ၊ အဲဒီ ဥပါသကာကြီးက ဝိနည်းနဲ့ အပ်စပ်အောင် စီမံတတ်လို့လဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ မြင်သမျှ ဆောက်သမျှ ကျောင်းတွေနဲ့ နေ့စဉ် ဆွမ်းဟင်းကိစ္စမှာ အပ်အပ် စပ်စပ် ဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ယင် ဝိနည်းတော်နဲ့ ညီဘို့ ခက်သားဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ကျောင်းသားဘဝတုန်းကပင် ငွေနဲ့ စပ်၍ မအပ် မရာ လုပ်ကြတာတွေကို တွေ့ပါတယ်ဘုရား၊ အဲဒီတုန်းက နားမလည်သော်

လဲနားလည်တဲ့ ယခုအချိန်မှာ ဒီနည်းဟာ သာသနာတော်ကို ပြုရာမရောက်ဘူး၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ အာဏာတော်ကို ကျူးကျော်ရာရောက်တယ်လို့ နားလည်တဲ့အတွက် သာသနာတရပ်လုံးကို မပြင်ယင် ဖြစ်ကိုယ်မဖြစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မိမိကျောင်းတိုက်အတွက် အထူး ပြုပြင်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကျောင်းမှာ ပြင်စရာနဲ့ ဆွမ်းဟင်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ဟာ တလ ဘယ်လောက်ကုန်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဒါကတော့ ယုံနိုင်စရာ မရှိလောက်အောင် ပါဘဲဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အတိအကျတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကူညီသူ-ထောက်ပံ့သူများတဲ့အခါ အကုန်နဲ့ပြီး၊ ထောက်ပံ့သူနဲ့တဲ့အခါ အကုန်များပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ရာထဲကချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သံခါကရတဲ့လက်ထဲကလဲပါ၊ တပည့်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ရတဲ့လက်ထဲကလဲ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအထိလဲ ကိုယ်တော်မှာ စာအုပ်ကုန်သည် ဖြစ်လောက်တဲ့ လက္ခဏာ မပါပါဘဲလား၊ ဒါနဲ့တောင် ကိုယ်တော်ကို “စာအုပ်ကုန်သည်” လို့ စွပ်စွဲကြတာက ဘာကြောင့်လဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်သိမှာလဲဘုရား၊ စိတ်ကြောင့် စေတသိက်ကြောင့် သူပြောလူပြောကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒုက္ခပါဘဲကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်တပါး ကြိုးကြိုးစားစား အလုပ်လုပ်တဲ့အတွက် တချို့မှာ အကျိုးနဲ့ရှာရတာဘဲ၊ ဒါလဲ အဆန်းတော့မဟုတ်ပေဘူး၊ ရှေးရှေးကလဲဒီလို၊ ဘုရားလက်ထက်တော်ကလဲ ဒီလိုပါဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ စပ်ပြီး တပည့်တော်အတွက် ကိုသာ သတိထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်နဲ့ စပ်ရာအတွက်လဲ သတိထားပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေ ထွက်ခါစကစပြီး လူထွက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြတုန်းဘဲ၊ တပည့်တော်စဉ်းစားခဲ့ဘူးပါတယ်၊ သူတို့ပြောသလို ငါကလူထွက်ပါပြီဆိုကြစို့၊ လူထွက်ယင် ဒီစာအုပ်တွေမှ ရတဲ့ငွေဖြင့် ငါရယ်-ငါနဲ့ ရေစက်ဆုံတဲ့သူရယ် သုံးစွဲနေယင် ဘဝသံသရာမှာ နစ်နာလိမ့်မယ်၊ ငါရော - ငါနဲ့ ရေစက်ဆုံတဲ့သူရော ထိုကဲ့သို့ အနစ်နာမခံနိုင်ပါဘူးလို့ စဉ်းစားမိပါသေးတယ်၊ ယခုလဲ ကျမ်းစာအုပ်တွေကို တာဝန်ယူပြီး စက်တင်ရိုက်နှိပ်-ဖြန့်ဝေနေတဲ့ မောင်ကျော်နဲ့ တူဖြစ်သူ

မောင်အောင်ခန့်တို့ကို အမြဲသတိပေးပါတယ်၊ ကျမ်းစာအုပ်မှ ထွက်တဲ့ငွေကို သာသနာအကျိုးများဘို့ သဘောထားရမယ်၊ သင်တို့ရဲ့ စီးပွားရေး မဖြစ်စေကြနဲ့၊ ငွေမလယ်လို့ ခေတ္တသုံးလဲ ပြန်ပြီးရှင်းနိုင်မှကောင်းတယ်၊ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်တို့ရဲ့ တာဝန်ဆောင်ခကိုတော့ တရားသဖြင့် သုံးကောင်းတာပေါ့၊ ဆွေမျိုးရင်းထဲက အထက်တန်းပညာ သင်ကြားဘို့ လိုနေယင်လဲ ကူညီထိုက်ပါတယ်၊ စီးပွားရေးဖြစ်အောင်တော့ ဘယ်သူမှ မသုံးကောင်းပါဘူး၊ နောက်နောင် မတင်ကျယ်နိုင်သော အထက်တန်း ဘာသာဗျူဟာတွေရှိနိုင်အောင်သာ ကြိုးစားကြပါ၊ ငါဟာ သာသနာရေးအတွက် စာရေးတယ်၊ တိုက်ကစာချဘုန်းကြီးများလဲ ကူညီကြတယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စီးပွားရေးမဖြစ်ကောင်းပါဘူး၊ စီးပွားရေးသုံးယင် သားစဉ်မြေးဆက် အညွန့်တုံးကြလိမ့်မယ်၊ ငါမရှိတောင် ဂန္ဓာရုံသာသနာအတွက် ဂန္ဓာရုံက ဆိတ်သည်းသွားယင် အခြားဘာသာရေးအတွက်သာ ဖြစ်စေလိုတယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် စိတ်ထားနဲ့ သူတို့စွပ်စွဲပုံကတော့ စလေ ဦးပညတေးထပ်ထဲက “မိုးကြိုးနဲ့ အီးသံလို ခရီးမှန် ကွာလွန်းလှလေး” ဖြစ်နေပါပကော။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့ထဲကလဲ တချို့က ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းပြီး သူတို့ငွေစုသလို တပည့်တော်ကို ငွေမက်တဲ့သူလို့ ထင်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်က ဒီဘဝအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်များဘို့အတွက်မှတပါး အခြား ဂုဏ်ပကာသနတို့ ပစ္စည်းလာဘ်တို့ကို ဘာမှအရေးတကြီး မမက်ပါဘူးဘုရား၊ သာသနာပြုနိုင်ဘို့အတွက် ဂုဏ်မရှိယင် သာသနာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပြုဘို့ မဖြစ်နိုင်လို့ စာမေးပွဲဂုဏ်တွေကို ရအောင်ယူခဲ့ရပါတယ်၊ လာဘ်လာဘနဲ့သူဟာလဲ သာသနာကို တွင်ကျယ်အောင် မပြုနိုင်လို့ လာဘ်လာဘကိုလဲ အထိုက်အလျောက် ငဲ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါလောက်တော့ ငဲ့ရမှာပေါ့ကိုယ်တော်၊ ဆက်ပြီးမေးရအုံးမယ်၊ “စာအုပ်ကုန်သည်” လို့ အခေါ်ခံရတဲ့ဂုဏ်ကို ချီးမြှင့်ကြပြီးတော့၊ တချို့သံဃာတော်များက ဘာကို ချီးမြှင့်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာ အများအပြစ်ပြောခံရခဲ့တာက ကုန်သွေးဟန်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အတွက်တော့ “လာပါလိမ့်မယ်၊ လာလိမ့်မယ်ဟေ့” ဆိုတာလိုပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဘောလုံးလို နာနာပေါက်လေ မြင့်လေဖြစ်တော့
“လာပါစေတော့ လာစေတော့ဗျ” လို့ဘဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့
ကိုယ်တော်၊ ဘယ်လိုများ လာသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တော်လှန်ရေးအစိုးရတက်လာပြီးနောက် အတော်ကြာတော့
သာသနာရေးကို ရှေးရှုပြီး ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ဆရာတော် ၂ ကျိပ်တပါးကို
ရန်ကုန် ကမ္ဘာအေး - ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျောင်းဆောင်သို့ ပင့်ပါတယ်။ အဲဒီ
အဖွဲ့က နောက်ဆုံး မော်ဘီမြို့အနီးဥယျာဉ်ထဲမှာစည်းဝေးတဲ့ အစည်းဝေး
ကို “မော်ဘီအစည်းအဝေး” လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့မှာ ရွှေကျင်
ဂိုဏ်းအတွက် မြောင်းမြဆရာတော်၊ ညောင်တုံး ရွှေဟင်္သာတိုက်အုပ်
ဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်တို့ သုံးပါး ပါပါတယ်။ ပခုက္ကူက မဟာ
ရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်ကြီးနဲ့ တိုက်အုပ်ဆရာတော် ဥဒန္တနိယလံ ပါပါတယ်။
ဒွါရဂိုဏ်း - ငှက်တွင်းဂိုဏ်းက ဆရာတော်များလဲ ပါကြပါတယ်။ ပါဠိ
တက္ကသိုလ်မှာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ပြည်ဇောတိကာရုံဆရာတော်နဲ့ တိပိဋက
ဆရာတော် ဥဒ္ဓကောသလ္လတို့လဲ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ဆရာတော်များ ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ လာပင့်တုန်းက မသိ
ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ဒကာ ဥဒ္ဓမ္မမောင်က လျှို့ဝှက်တဲ့နည်းနဲ့
လာပင့်တာပါ။ ဘာအကြောင်းမှ မပါပါဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်တော့မှ
အဲဒီ ဆရာတော်များ ပါသေးတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ အစိုးရက ဘာများအထူးလျှောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အထူးရယ်လို့ တော့မဟုတ်ပါဘူး။ သာသနာတော်သန့်ရှင်း-
တိုးတက်ရေးကို လိုလားတဲ့အကြောင်းကိုသာ လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စည်းဝေးကြတဲ့အခါ ဘယ်လိုများ အကြံဉာဏ်ပေးကြပါသလဲ၊
ညီညွတ်ညွတ်ကော ဖြစ်ကြပါရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ “အားလုံး ညီညွတ်ညွတ်ဆိုတာ တအိမ်ထဲအတူနေတောင်
ခဲယဉ်းတာဖြစ်တော့ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး ညီညွတ်သို့ဆိုတာ
ဒုလ္လဘတပါး” လို့ ဆိုရမလောက်ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့
ညီညွတ်တဲ့အချက် ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်အချက်လဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ သာသနာသန့်ရှင်းရေးအတွက် သာသနာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ
မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ရှိကြသနဲ့ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်က အမိန့်တော်
ပြန်တမ်းအတိုင်း သွားကြ-လာကြသို့ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာသနာတိုးတက်ရေးအတွက်ကိုတော့ ဘယ်လို အကြံဉာဏ်များ
ပေးကြပါသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ စာပြန်ပုံမှာ ကျမ်းရင်းစာသားကိုသာ မေးသနဲ့ ညပေါ့
အကောက်များ၍ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အရကောက်များကို မမေးဘို့
ညွှန်ပြကြပါတယ်။ ထို့ပြင် ကျက်သိရန်များသော အဘိဓာန်အစား ဗုဒ္ဓ
သိက္ခာကိုသွင်းဘို့ ဝင်လိုသော စာသင်သားများအတွက် ပဌမငယ်မဝင်မီ
အစိုးရမှလွှတ်တန်းနဲ့ ညီမျှသောအတန်းကို ဝင်ဘို့ရန် မူလတန်းတတန်းရှိဘို့
ညွှန်ပြကြပါတယ်။ [တပည့်တော်က ဆန်းနဲ့ အလင်္ကာသည် စာအရေး
အသားအတွက်သာ အကျိုးများသဖြင့် ပဌမကြီးတန်း၌ ဖြေလိုမှ ဖြေရ
သော အပိုဘာသာ ဖြစ်စေလိုပါတယ်၊ ပဌမကြီးတန်းမှ နှုတ်ပြီးတော့
စာချတန်း၌ ယခုမေးသလိုမေးယင် အထိုက်အလျောက် လေ့လာပြီး
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ အကြံဉာဏ်ပေးသော်လဲ အားလုံးသဘောတူ မဖြစ်လို့
အစိုးရကို အကြံမပေးရပါဘူး။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်တော်က တော်တော်ကြိုးစားလိုက်သလား။

တပည့်တော်။ ။ သာသနာရေးဆိုယင် တပည့်တော်က ကြိုးစားလေ့ရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ ယခုလို အစိုးရကိုယ်တိုင် လိုလားတဲ့ သာသနာရေးဆိုတော့
တပည့်တော် ဘယ်မှာ မကြိုးစားဘဲ နေနိုင်မှာတုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် သာသနာသန့်ရှင်းအောင်လုပ်တဲ့ ကိုယ်တော်ကို
အခြားသံဃာများက ကျေနပ်ပါ့မလား။

တပည့်တော်။ ။ ကျေနပ်-မကျေနပ်တော့ မသိပါဘူး၊ တချို့လုပ်ပုံကလေး
ကတော့ အမျိုးမျိုးတွေးစရာပါဘဲ။ “တော်လှန်ရေးအစိုးရရဲ့ သာသနာ
သန့်ရှင်းရေးကိစ္စမှာ တပည့်တော်ကိုပင်တယ်” လို့ ကြားကတည်းက
တပည့်တော်ကို အစိုးရက အယုံအကြည်မရှိအောင်နဲ့ တိုင်းပြည်က အထင်
သွေးအောင် ရည်ရွယ်ဟန်တူပါရဲ့ “စာအုပ်ကုန်သည်၊ စာအုပ်ကုန်သည်”

ဆိုတဲ့ ပါဠိတက္ကသိုလ်က ထွက်ပေါ်သံဟာ မန္တလေးကျောင်းတိုက်တချို့က တံတိုင်းနံရံနဲ့ လူ အလာများတဲ့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားအနီးက သင်ပုန်း ကြီးပေါ်မှာ အော်နေပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း...၂ ကျိပ်တပါးထဲမှာ ကိုယ်တော်ကို သီးခြားနိုင်ကြတယ် ဆိုတော့ ကိုယ်တော်မှာ ဘဝဝဋ် မကင်းဘူးထင်တယ်။ ဒီလို ပြောကြ- ဆိုကြ - နံရံကပ်ကြ - သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ အော်ကြတော့ အစိုးရက ကိုယ်တော်ကို အထင်မသေးဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။နိုင်ငံကိုအုပ်ချုပ်ရတဲ့ အစိုးရမှာ ကိစ္စတခုပေါ်လာယင် အမှန် ရအောင် စုံထောက်အများကြီး စေလွှတ်ရပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ မကောင်းသတင်းတွေကို အစည်းအဝေး၌ ပါဝင်ဘို့ရန် မပင့်မိကပင် ပါဠိတက္ကသိုလ်က အသံနဲ့ အခြားအသံများကို ကြားပြီးဖြစ်လို့ တပည့် တော်ရဲ့ ကျမ်းစာတွေကို အကုန်လုံးရှာဖွေပြီး ကြည့်ပါသတဲ့။ အဲဒီလို ကြည့်ပြီးဖြစ်လို့ တပည့်တော်အပေါ်မှာ အထင်မသေးဘဲ ၂ ကျိပ်တပါး ထဲမှာ ထည့်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စများ ကြုံရသေးတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ သာသနာ့သန်ရှင်းရေးကိစ္စ မပြီးခင်မှာပင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဘခင်ဆုံးလို့ ဆွမ်းသွတ်- ဆွမ်းကပ် ပြုလုပ်တဲ့အခါ တပည့်တော်တို့တဖွဲ့လုံးကို ပင့်ပါတယ်။ ဆွမ်းကပ် ပြီးလို့ ရေစက်ချသို့ ကိစ္စရောက်တော့ ပခုက္ကူ မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော် ကြီးက သံဃာ့ပရိသတ်၊ ဗိုလ်စုံပရိသတ်အလယ်မှာ ရေစက်ချသို့ တပည့် တော်ကို အမိန့်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်က တင်ကြိုပြီး စီစဉ်ထားတာမရှိတော့ ကြောက်ရွံ့ မနေဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ခပ်ရွယ်ရွယ်ကစပြီး သံဃာ့ပရိသတ်-မင်းပေါင်းစုံပရိသတ်ထဲ နွဲ့လာခဲ့ဘူးတာဖြစ်တော့ တာပတ်ကင်းပြေးနေကျ မြင်းကောင်းလိုပါတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကြီးမြင်လေ ရှင်လေဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအခါတုန်းက ရေစက်မချခင် ကိုယ်တော် ပြောဟောခဲ့တဲ့ တရားကို မှတ်မိသေးသလား။

ဘပည့်တော်။ ။မှတ်မိတာပေါ့ဘုရား၊ ကွယ်လွန်သူကို ရည်မှန်းပြီး ဆွမ်း သွတ်တယ်ဆိုတာ ကွယ်လွန်သူက ဒီကုသိုလ်ကိုသိပြီး သာဓုခေါ်မှ ကုသိုလ် အဖို့ကို ရနိုင်တယ်။ သာဓုမခေါ်နိုင်ယင် အဖို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုသိုလ် ပြုတဲ့ သားသမီးမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒါနကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကွယ်လွန် သူရဲ့ ရောက်ရာဘဝဆိုတဲ့ ဂတိကလဲ “ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ လူ၊ နတ်” လို့ ငါးမျိုးရှိတယ်။ ငရဲရောက်နေတဲ့သူ တိရစ္ဆာန်အမိဝမ်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ သူ လူ့အမိဝမ်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့သူဟာ ဒီက ကုသိုလ်ပြုနေတာ မသိ မမြင် နိုင်လေတော့ သာဓုမခေါ်နိုင်ပါဘူး။ နတ်ဖြစ်တဲ့သူကလဲ သူ့မှာ ချမ်းသာ နေတာဖြစ်တော့ ဒီက ကုသိုလ်အဖို့ကို မြော်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပြိတ္တာ ဖြစ်သူကတော့ ၂ မျိုးရှိတယ်။ တမျိုးက မိမိအိမ်နဲ့ အလွန်ဝေးကွာသော အရပ်မှာဖြစ်ရသူ မိမိအိမ်အနီး ရွာအနီးမှာ (တစ္ဆေ၊ အစိမ်း) ဖြစ်နေသူ၊ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ အဲဒီ ၂ မျိုးတွင် သေခါနီး၌ သား သမီးစသည်ကို စွဲလမ်း သွားယင် အနီးအပါးမှာ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အစားအဝတ် အနေလဲ မပြည့်မစုံဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ထိုကဲ့သို့ ပြိတ္တာမျိုးကတော့ သားသမီး တို့က မိမိကိုရည်စူးပြီး (ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း စသော) အလှူပေး၍ အမျှဝေတဲ့အခါ အလွန် ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ်နိုင်သောကြောင့် ထို ကုသိုလ်ရဲ့ အဖို့ကို သူ့မှာ ချက်ချင်း ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို တရားစကား ပြောခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ပြောပြီးနောက် မှတ်စရာတခုကို ဆက်ပါသေးတယ်။ (၁) ဒီ စကားအစဉ်ကို စဉ်းစားယင် “ကွယ်လွန်သူရဲ့ နေထိုင်ရာ အိမ်အနီးစသည်၌ ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေမှ ကွယ်လွန်သူကသိ၍ ကုသိုလ်အဖို့ ရနိုင်တယ်” ဆိုတာ ထင်ရှားပြီး ယခုခေတ်မှာ ကွယ်လွန်သူရဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘဲ အဝေးကနေ၍ ဥပမာ- ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စသူတို့အတွက် ရွှေတိုစသည်၌ နေသူတို့က ထိုနေရာမှာ သံဃာတော်များ ဆွမ်းကပ်ပြီး အမျှဝေတယ်ဆိုတာ ကုသိုလ် အဖို့ မရနိုင်ပါဘူး။ (၂) ထို့ပြင်- ကွယ်လွန်တဲ့နတ်က ကြာလှပြီ၊ နတ်စဉ် ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေတယ်ဆိုတော့ ပြိတ္တာဘဝမှာဖြစ်ပြီး ယခုအထိ မကျွတ် သေးလို့ဟု အဓိပ္ပါယ်ရနေပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာကိစ္စမဆို ဝေမကုန် တန် မကုန်ရအောင် ကုန်ယင်လဲ အကျိုးရှိအောင် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စနစ် တကျ နားလည်ကြသို့ လိုပါတယ်လို့ သတိပေးခဲ့ပါတယ်။ (၃) ကုသိုလ် ပြုတဲ့အခါလဲ သီလမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူပြီး အမျှဝေယင် အမျှမရဘူးလို့ ကျမ်းစာတို့၌ ဆိုပါတယ်ဟု တနိုင်ငံလုံးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဗိုလ်များဖြစ်လို့

တနိုင်ငံလုံးအတွက် သတိပေးစကားကို ပြောပြီးမှ ရေစက်သွန်းချ အမျှစေ ပေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ တရားစကားကို အတုကြွလာတဲ့ ဆရာတော်ကြီး များက ကျေနပ်တော်မူကြပုံ ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အခြားဆရာတော်များထံမှ အထူး မကြားရသော်လည်း ဒွါရ ဂိုဏ်း ဆရာတော် ၂ ပါးအထံမှတော့ လွန်စွာ ကျေနပ်တော်မူသံကို ကြားရ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကောင်းပါတယ်ကိုယ်တော်၊ မင်းပရိသတ်မှာ မိမိတို့အလိုရှိတာကို ပြောခြင်း၊ ဒါန သီလအကျိုးကို ဟောခြင်းထက် အသိဉာဏ်တိုးတိုးတရားကို ဟောခြင်းသာလျှင် သဘာဝကျပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ မင်းပရိသတ်တချို့၌ လိုက်ဘူးပါတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ ဟောပုံ၊ ပြောပုံတွေက မင်းရော ပရိသတ်ရော ကျေနပ်ဘွယ်မကောင်းလို့ သာသနာတော်အတွက် ရှက်ခဲ့ရဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မှတ်မိသေးသလား၊ မှတ်မိယင် ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ နဲ့နဲ့ပါးတော့ သတိရပါသေးရဲ့၊ ပဌမကိစ္စက ဗြိတိသျှတို့ အုပ်စိုးစဉ် မြန်မာလူမျိုးထဲက ဘုရင်ခံ ခေတ္တဖြစ်ရတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဪ...အတော်ကြာပါပြီကော၊ ဘယ်လိုကိစ္စတုန်း၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တော် ငယ်ငယ်ရှိအုံးမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရင်ခံ မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ သံဃာတော် များကို မန္တလေးနန်းတော် ဘုရင်ခံအိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်တဲ့ကိစ္စပါ။ သံဃာ ၅၀ လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ ဆွမ်းပွဲထိုင်ဖို့ နေရာကို ဘွဲ့နာမည်ပုံ မြေပုံဆွဲပြီး တပည့်တော်တို့ဆီကို မြေပုံစာရွက် ဆက်ကပ်ထားပါတယ်။ နန်းတော်မဝင်ခင် ကျုံးအနောက်ဘက် အိမ်မှာ စုပြီးမှ မော်တော်ကာ၊ တန်းနဲ့ တစုတရုံးတည်း ဝင်ရပါတယ်။ ရောက်တဲ့အခါ ဆွမ်းပွဲပြင်ထားတဲ့ အခန်းကြီး မြေပုံအတိုင်း ထိုင်ကြရပါတယ်။ ထိုအခါ ဘုရင်ခံမပါသေး ဝေယျာဝစ္စ ဒကာများက ဆွမ်းကပ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီစည်းကမ်းတွေကိုတော့ ကိုယ်တော် ကျေနပ်မယ်ထင်တယ်၊ ဆွမ်း စားပြီးနောက် လဘက်ရည်သောက်ပြီးတော့ ဘယ်နေရာပင့်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဆွမ်းစားပြီးတော့ အခန်းကြီးတဆောင်ဆီသို့ပင့်လို့ သွားကြ ရပါတယ်။ အဲဒီ အခန်းကြီးထဲမှာ သံဃာများက နံရံကျောပေးပြီး ခပ် ဝိုင်းဝိုင်းခင်းထားသော ကုလားထိုင်များမှာ ထိုင်ကြရပါတယ်။ ထိုင်သူမရှိ သေးဘဲ ဥျှင်းခေါင်းနေရာလောက်မှာ ဒေါင်းရုပ်ထင်ပါရဲ့၊ အရုပ်တပ်ထား တဲ့ ကုလားထိုင်ကတော့ နဲ့နဲ့မြင့်ပါတယ်။ ခမ်းနားလဲ ခမ်းနားပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ထိုင်ပြီး မကြာခင် မြန်မာဘုရင်ခံ ဆိုသူဟာ အပြင် စင်္ကြံ လမ်းက ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လျှောက်လာတဲ့ ဘိနပ်သံကို ကြားရပါတယ်။ အခန်းတိုင်းရောက်တော့ ခြေနှင်းစီးလျက် လက်အုပ်ခေတ္တချိပြီး အဲဒီ ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ဝတ္ထုရားအတိုင်း သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်မှုအကြောင်း လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သံဃာများဘက်က ဘယ်လို ပြန်ပြီးပြောကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ သံဃာများထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မထေရ်ကြီးကလဲ ထုံးစံ အတိုင်း ဝမ်းမြောက်တဲ့ အကြောင်းတို့ ဘာတို့ ပြောဟန် တူပါတယ်။ အဲဒီလို ပဌမပြောတဲ့ မထေရ်ကြီးက စကားအပြီးမသတ်ခင် ဒုတိယ ဝါ ကြီးပုံရတဲ့ မထေရ်ကြီးက (လှပြောသလို) ဝင်ပြေးပြန်ပါတယ်။ ထိုမထေရ် ကြီး ပြောလို မကြာခင် “သက်တော်စောင့်”လို့ ခေါ်မလား၊ “အပါး တော်မြ”လို့ ခေါ်မလား၊ အဲဒီ ဒကာတယောက်က “ဘုရင်ခံကြီးမှာ အလုပ် တွေ များပါတယ်၊ ညောင်းတော်မူပါပြီ”လို့ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြားယင်း ဘုရင်ခံလဲ “အင်း...”လို့ ဆိုပြီး ထသွားပါလေရော။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဪ... ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်တို့မှာ တန်းလန်းကြီး ကျန်ရစ် တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တန်းလန်းဆိုဆို ဘာဆိုဆို ဆိုချင်ရာ ဆိုပါတော့ ကျန်ရစ် တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အားလုံး မျက်နှာပျက် ရှက်ရှက်နဲ့ ထပြန်ခဲ့ကြရ ပါတယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ အဘယာရာမဆရာတော်နဲ့ စည်ရှင် ဆရာတော်များကို လျှောက်မိပါသေးတယ်။ “ရှက်လိုက်တာဘုရား၊ ဒီကိစ္စ မှာ ဘုရင်ခံရဲ့ စကားကို စည်ရှင်ဆရာတော်သာ ပြန်ပြီးပြောရယင်တော့ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေမလဲ”လို့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရှက်လဲရှက်စရာပေဘဲ၊ တပည့်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေကို လူများက “ အလိုက်မသိတတ်ဘူး ” လို့ စွပ်စွဲတာလဲ ဒီလိုဘုန်းကြီးတွေကြောင့်ဘဲ ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ ဒီလိုရှက်စရာ ဘယ်မှာတွေ့ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ဒုတိယမြောက်သမ္မတကြီး မန္တလေး ဇာတိအခါ ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာပေါ့၊ နေရာကကျပြီးအရှေ့ဘက် အယင်က ကော်မရှင်နာအိမ်မှာလို့ ထင်ပါတယ်။ တပည့်တော်က တောင်မြို့ရောက် နေပါပြီ။ သမ္မတမဖြစ်ခင် တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာကော်မတီမှာ ပါဝင် တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ အိမ်မှာ ဆွမ်းစားပင့်လို့ ရေစက်ချဘူးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ကို ပါအောင်ပင့်ပါလို့ တမင်သတိပေးပါသတဲ့။ တပည့် တော် ရောက်သွားတဲ့အခါ ဘုရင်ခံဆွမ်းကျွေးတုန်းကပဲလို့ အစီအစဉ်နဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ အယင်ရောက်လာတဲ့ သံဃာများ ဆွမ်းစားနေကြပါပြီ။ တပည့်တော်ကတော့ များသောအားဖြင့် သတိနဲ့ နေတဲ့သူဖြစ်တော့ ဆွမ်း ဟင်းများကို သတိထားမိပါတယ်။ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီ ချက်ပြုတ်တဲ့ဟင်းများ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ ကံထရိုက်ပေးပြီး ချက်စေတာ နဲ့ တူပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်ပြီးတော့ သမ္မတကြီးနဲ့ တွေ့ဘို့ အခန်းဆောင်ကြီးထဲ ရွှေ့ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအချိန်ထိ သမ္မတကြီး ရောက်မလာသေးဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မရောက်လာသေးပါဘူး၊ အခန်းဆောင်ကြီးထဲ သံဃာများ အတွက် ခင်းထားတဲ့ကော်ဇောတွေက ဒုတိယတန်းလောက် အဆင့်ရှိတဲ့ အငှါးလိုက် ကော်ဇောတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ နေရာတိုင်းသတိထားပြီး အပြစ်ရှာနေတာကိုး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။နေပါအုံးလေ ဆက်ပြီးလျှောက်ပါအုံးမယ် အချိန်က တန်ခူး လလောက်လို့ ထင်ပါတယ်။ အတော်ပူနေပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် သံဃာများ အတွက် ဒုတိယတန်းစား အငှါးလိုက် ကော်ဇောအဟောင်းတွေကို ခင်း ပေးသော်လည်း သမ္မတကြီးအတွက်တော့ အဲဒီကော်ဇောအပေါ်မှာ ကတ္တီပါ နီညိုကွပ်ထားတဲ့ ၂ ဖက်ချောသင်ဖြူးကလေးခင်းလို့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နေပါအုံးကိုယ်တော်၊ အဲဒီလိုစီမံကြတာက ဘယ်သူတွေတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်သူတွေဖြစ်ရမလဲဘုရား၊ “ သာသနာဒါယကာ ” ဆိုတဲ့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးရဲ့ မန္တလေးနေပြည်တော်သားတွေပေါ့။ သူတို့က သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်များကို သမ္မတလောက် အရေးမထားဘူး ဆိုတာ (လယ်ပြင်မှာ ဖင်ကားပြီး ဆင်သွားသလို) ထင်ရှားလှတယ် မဟုတ်လားဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဘုန်းကြီးတချို့ကလဲ လူနိုင်ဒါန်းနိုင်တဲ့ အဲဒီ မန္တလေးသားတွေကို ပလူးပလဲလုပ်နေကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် “အရော ဝင်တော့ အရှိသေတန်” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဖြစ်သွားဟန် တူပါတယ် ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်တို့ အဲဒီလိုထိုင်ပြီးတဲ့နောက် သမ္မတကြီးက ဘယ်က ကြွလာသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တော်ပြီဘုရား တော်ပြီ၊ တပည့်တော်ဆက်ပြီးမလျှောက်ချင် တော့ဘူး။ လူတွေဆိုတာ အများအားဖြင့် ဘုန်းကြီးတွေကို ရိုသေတယ် လို့ဆိုတာ ဝတ်ကျွေ တမ်းကျွေ လုပ်ကြတာပါဘုရား။ တချို့ဘုန်းကြီး တွေကလဲ ရိုသေချင်စရာ မကောင်းဘူး။ ဝပ်ချဘို့ဆိုတာတော့ ဝေးရော၊ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က သာသနာတော်ကို အရေအတွက် မများချင် နေပါစေ၊ အရည်အခြင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုသာ နေစေချင်ပါတယ်။ အရည်အခြင်းရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကလဲ မိမိကို မလေးစားမဲ့နေရာသို့ မသွား သင့်ကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...ဗိုလ်ချုပ်အဖေရဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးက ဆက်သွယ်ပြီး ဘေးထွက်လာလိုက်တာ အတော်များသွားပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ဆွမ်းကျွေး မှာတော့ ဒီလိုမကျေနပ်စရာ မတွေ့ရဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုမကျေနပ်စရာ မတွေ့ရပါဘူး၊ အားလုံးကောင်စီဝင်တွေ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ပါ။ ကိုးဆယ်ကျော် ရေစကြိုဆရာတော်ကြီးတို့၊ မအူပင်ဆရာတော်ကြီးတို့ကို သူတို့ဆရာရင်းလို ဖေးဖေးမမနဲ့ ကြိုကြပို့ကြ ပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် အခြားသမ္မတများရဲ့ မုန့်ဆွမ်းကျွေး၊ ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ ဝန်ကြီးများရဲ့ ဆွမ်းကျွေးအားလုံးလဲ ကျေနပ်ဖွယ်ချည်း ပါဘဲဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ သာသနာ့သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့က ဘယ်လိုအနား သတ်ပြီး ကမ္မတ်ဖုံးလိုက်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နယ်တိုင်း နယ်တိုင်းက ရွေးချယ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ် သံဃာများနဲ့အတူ မှော်ဘီမြို့မှာ အစည်းအဝေးကြီးလုပ်ပြီး ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း လိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ အစည်းအဝေးမှာ ကိုယ်တော်က ဘာများအထူးလုပ်သေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ မန္တလေး၌ တပည့်တော်ကို အတော်ဆော်နေ ကြပြီဖြစ်လို့ တပည့်တော်နာမည်ပေါ်အောင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပခုက္ကူ မဟာရဋ္ဌဂုရုဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကထာကိုတော့ ရေးပါ သေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ အစည်းအဝေးကြီးပြီးတော့ ကိုယ်တော်ပြန်လာတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။အစည်းအဝေးကြီးပြီးတဲ့နောက် အစိုးရထံ ပေးစရာအကြံ- ဉာဏ်များနဲ့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးတဲ့အခါ မန္တလေးဂယက်က တပည့် တော်အတွက် ရန်ကုန်ထိအောင်ရိုက်လာလို့ တချို့ကမပြန်ဘို့ အကြံပေး ကြပါသေးတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ ကြောက်လို့ မပြန်သေးဘဲနေယဉ် ကျောင်းတိုက်တပည့်တွေကပါ အထင်သေးမှာမြင်လို့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါ စေ။ “လာမဲ့ဘေးတော့ ပြေးပြီးတွေ့ရမှာဘဲ” လို့ ရက်ပိုမဆိုင်းဘဲ ပြန်ခဲ့ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအခါ ကိုယ်တော် ကိုပင့်တဲ့အစိုးရက ကူညီရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စမှာ အစိုးရတာဝန်က လိုတာထက်တောင် ပိုနေပါ သေးတယ်။ တပည့်တော် ပဌမရန်ကုန်သွားကထဲက အသွားအပြန်မှာ စစ်ဗိုလ်တယောက် အစောင့်အရှောက်ထဲ ဘို့စီမံပါတယ်။ တပည့်တော်က မထဲပါနဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုလို့ မထဲပေမဲ့ ဆိုင်ရာကိုတပည့်တော်လာတဲ့ အကြောင်း တင်ကြိုပြီး သတိပေးထားပါတယ်။ ရန်ကုန်ကပြန်တဲ့အခါလဲ ဒီလိုပါဘဲ။ အဲဒီ အစည်းအဝေးကြီးပြီးလို့ ပြန်တဲ့အခါကကျတော့ မန္တလေး၌ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့။ ဘူတာကြီးမှာ အရပ်ဝတ် အတော်များများ ထားပြီး တပည့်တော် ရထားဆင်းတဲ့နေရာမှစ၍ ဘူတာမှ ထွက်သည့်တိုင်အောင် လမ်းရှင်းထားပါတယ်။ ကျောင်းတိုက် ရောက်ပြီးနောက်လဲ ကျောင်းပေါက်မှာ အတော်ကြာကြာ စုံထောက် ထားသေးဟန်တူပါရဲ့။ တပည့်တော်က သွားစရာရှိသွားယဉ် နောက်

မနီးမဝေးက စိုက်တဲ့အပြင် ဆိုင်ရာရဲဌာနကိုလဲ အကြောင်းကြားထား ပါတယ်။ အစိုးရက သူတို့တာဝန်ကျေအောင် ဤမျှလောက်ထိ စောင့် ရှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါကြောင့် ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ “ သူများက နှိမ်လေ၊ ကိုယ်တော်က ဘော့လုံးလို တက်လေဘဲ”လို့။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို စဉ်းစားပြီးတော့ စိတ်ကြီးဝင်တယ်ဆိုရမည်လား၊ မပြောတတ်ပါဘူး။

၁။ တပည့်တော်ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းမှာ မိခင်ကကောင်းသောအိပ်မက်မက်ခြင်း။

၂။ ဘုရားဒကာ-ကျောင်းဒကာ ဘိုးဘွားအမျိုးမှာ ဖြစ်ရခြင်း။

၃။ ဒုတိယ ရွှေကျင်သာသနာပိုင် စသော သူတော်ကောင်းပညာရှိထွက်တဲ့ အမျိုးမှာဖြစ်ရခြင်း။

၄။ ကလေးငယ်ငယ်နှောင်းနှောင်းတုန်းက သီချင်းဆိုလို့-ကလို့-ပျော်ပျော် နေခဲ့ခြင်း။

၅။ ကလေးငယ်ဘဝတုန်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းစဉ်းစားချက်တွေကို စဉ်းစား လေ့ရှိခြင်း။

၆။ ကျောင်းပညာသင်တဲ့အခါ တတ်လွယ်၍ မမေ့တတ်ခြင်း။

၇။ ရှေးသူတော်ကောင်းများရဲ့ ဇာတ်ဝတ္ထုကို ကြားရတဲ့အခါ ဝမ်းသာ၍၊ ထိုသူတော်ကောင်းများကို အားကျခြင်း။

၈။ အခြေခံစာများကို အထက်တန်းဆရာက ကြောင့်ကြစိုက် ပို့ချပေးခြင်း။

၉။ နဲ့နဲ့ အရွယ်ကောင်းလာတဲ့အခါ ရွာမှာရော - ရောက်ရာ အရပ်မှာရော- ချစ်ခင်သူများခဲ့ခြင်း။

၁၀။ ကျောင်းသားဘဝဖြင့် ပဌမငယ်-ပဌမလတ်အောင်၍၊ သာမဏေဘဝ ဖြင့် အကြီးတန်းအောင်နိုင်အောင်၊ သကျသီဟ (ဓမ္မာစရိယ)ဖြစ်ပြီးတဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်ရဲ့ အချီးအမြှောက်ကို ရခဲ့ခြင်း။

- ၁၁။ မိဘများ ပစ္စည်းဆုတ်ယုတ်လို့ လူ့ဘောင်ကို စိတ်ကူးမိပြန်တော့လဲ သင်ပြီးစာတွေကိုငဲ့ပြီး လူ့ဘောင် မရောက်ခဲ့ခြင်း။
- ၁၂။ ရဟန်းဖြစ်ခါနီးမှာ အသက်တန်း ဝိပဿနာဆရာတော်များဖြစ်ကြသော ပဌမ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နဲ့၊ ဒုတိယမဟာဂန္ဓာရုံ ချမ်းအေးဆရာတော်တို့က ကိုယ်တော်တိုင် ဂရုတစိုက် စီစဉ်တော်မူကြခြင်း။
- ၁၃။ ပခုက္ကူစာသင်တိုက်ကြီး၌ စာဆိုဝါရသို့ ခဲယဉ်းသော်လဲ မိမိမှာ ဆရာတော်ကြီး သုံးပါးက ကိုယ်တော်တိုင် စာဆိုခိုင်းပြီး၊ ရဟန်းသုံးဝါအရ၌ စာချအဖြစ် ချီးမြှောက်တော်မူကြခြင်း။
- ၁၄။ ပခုက္ကူ၌ သုံးဝါလောက်စာချပြီးမှ ပရိယတ္တိသာသနဟိတ(သကျသီဟ) စာပြန်ပွဲကိုဝင်ရာ စာသင်တန်း- စာချတန်းကို သုံးနှစ်အတွင်းအောင်၍၊ ထိုအတွင်း၌ အစိုးရပဌမကျော်ကိုလဲ အောင်ခဲ့ခြင်း။
- ၁၅။ ရဟန်းငယ်ဘဝ၌ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးဝယ် စာပို့ချတော်မူခဲ့၍ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့ကို ရတော်မူပြီး၊ သက္ကတကျမ်းတို့၌ အထူးကျွမ်းကျင်တော်မူသော အဘယာရာမဆရာတော်က မိမိကို သက္ကတ သင်ယူဖြစ်အောင် စီစဉ်၍ ကိုယ်တိုင် ပို့ချပေးတော်မူခြင်း။
- ၁၆။ ကျမ်းစာရေးသားတဲ့အခါ ရေးသမျှကျမ်းစာ အငယ်-အကြီးတို့ကို ဆိုင်ရာ အသီးသီးက လူရော-ရှင်ပါ သုံးစွဲကြခြင်း။
- ၁၇။ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာထွက်ချိန်၌ “ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့နဲ့ ထိုက်တန်နေပါတယ်၊ သို့သော် ငယ်လွန်းပါသေးတယ် ” လို့ ပြောဆိုသံကိရင်း၊ ညောင်တုံး ရွှေကျင်နိကာယဥက္ကဋ္ဌ မဟာနာယကဖြစ်မဲ့ စံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ “ကျမ်းစာကကြီးပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကငယ်နေတယ်” ဟူသော အမိန့်သံကို ကြားခဲ့ရခြင်း။
- ၁၈။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ပဌမဘွဲ့တံဆိပ်ပေးရာ၌ “အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့ ရရှိခဲ့ခြင်း။
- ၁၉။ ကျမ်းစာများကို ရေးသားရာ၌ ဆရာသမားများရဲ့နည်းကို ရပြီးဖြစ်၍ မပင်မပန်းဘဲ ပြီးစေနိုင်ခဲ့ခြင်း။
ဤဖြစ်စဉ်များကို ထောက်ထား၍ တပည့်တော်ကိုယ် တပည့်တော်သာမန်သဘောတရားကို မယူဆဘဲ၊ အတိတ်ကကုသိုလ်တွေ များစွာ

ပါလာပြီးလို့ ယူဆသောကြောင့် “ ဒီဘဝမှာ ကဲ့ရဲ့သမျှ-နှိမ်ချသမျှဒဏ်တွေသည် ခန္တီပါရမီ အပိုရသို့အကြောင်း အကောင်းချည်းသာ ” လို့ ယူဆကာ ရွှေတိုးသို့ သာသနာတော်အရေးကို အမြဲမြှောက်တောင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း....များစွာသော စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မူလ ရပ်ရွာဆရာတော်နဲ့ စာသင်တိုက်က ဆရာတော် တပါးနှစ်ပါးလောက်သာ အချိုးအမြောက် ခံကြရတယ်၊ ကိုယ်တော် မှာတော့ မူလရပ်ရွာ ဆရာတော်အပြင် ဂိုဏ်းဂဏအစုံ ထိပ်တန်းဂုဏ်ရှိတော်မူကြသော ပရိယတ်ဆရာတော်ကြီး ၂ပါးကလဲ ချီးမြှောက်တော်မူကြတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မှာ ထိုဆရာတော်များရဲ့သတ္တိတွေ ပါနေဟန်တူပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ ထင်စရာဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား၊ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်များရဲ့ ပဋိပတ် ကျင့်တော်မူပုံကို ကြည့်ညှိလွန်းလို့ ကျောင်းတိုက်သံဃာအားလုံးအား ဝိနည်းသီလကို မူထားပြီး ပဋိပတ်ကျင့်ကြဘို့ကိုလဲ အမြဲသတိပေးပါတယ်၊ ပခုက္ကူဆရာတော်များနဲ့ အဘယာရာမဆရာတော်၊ မြောင်းမြဆရာတော်များရဲ့ အဂတိမလိုက်စားဘဲ လုလု ဝီရိယ ကြိုးစားတော်မူပုံကို အားရလွန်းလို့ ယခုအရွယ်တိုင်အောင် ဇွဲလုလု အပြည့်အဝဖြင့် သာသနာ့အရေးကို ကြိုးစားနေရပါတယ်၊ ထို ဆရာတော်များရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ကြိုးစားသလောက် အရာထင်နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုင်း ကိုင်း... ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက်ခုနစ်ဆယ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခြင်း အဖုံဖုံကို အတော်စုံအောင် သိရပြီးဖြစ်၍ ယခုအခါ နိဂုံးအုပ်ကြစို့လား။

နိဂုံး။ ။သက်ခုနစ်ဆယ်၊ ဤအရွယ်ကား၊ သွယ်သွယ် ရှင်လူ၊ ပင်ရှင်ယူ၏၊ ကိုယ့်မူထိုမျှ၊ ခွင့်မရ၍၊ နေ့ညမအား၊ အလုပ်များကို မနားမနေ၊ လုပ်နိုင်စေဘို့ လူ့မြေထင်ရှား၊ ဓာတ်စာစားလျက်၊ ဆေးဝါးရရာ၊ မှီဝဲကာဖြင့်၊ ခန္ဓာမန္တမ်း၊ ကိုယ်လက် ကျန်းအောင်၊ စွမ်းနိုင်သလောက်၊ မြဲစောင့်ရှောက်၏၊ ထို့နောက် စိတ်ပါ၊ ကျန်းခံသာအောင်၊ မြတ်စွာဇီနော်၊ ရုပ်ပုံတော်နဲ့၊ ဂုဏ်တော်အစုံ၊ အမြဲထုံလျက်၊ လူ ဘုံမဆန့်၊ အားလုံးနဲ့သွှံ့သင်းပျံ့ချစ်စရာ၊ ရေမေတ္တာကို၊ သစ္စာရောစွက်၊ ရပ်တိုင်းပက်၏၊ အသက်တည်ရေး၊ ဤနှစ်ဆေးထက်၊ ဝဋ်ဘေးကင်းစင်၊ နိဗ္ဗာန်မြင်ဘို့၊ နေ့စဉ်မကွာ၊ ဘာဝနာနဲ့၊ ကျမ်းစာပို့ချ၊ ရေးသားရိသည့်....ဘဝသံသာ လွန်ကြောင်းတည်း။

၁၄။ ခုနစ်ဆယ်ကျော်ဝယ်=ရှစ်ဆယ်ရွယ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥးဇနကဇေ... ကိုယ်တော် အသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်လာပြီ၊ အလုပ်တွေကလဲ အတော်တွင်ကျယ်လာပြီ၊ ကိုယ့်တော် ရည်မှန်းချက်တွေ မပြည့်စုံသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မပြည့်စုံသေးပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာလိုသေးလို့ တုန်းကိုယ်တော်၊ ကျမ်းစာအုပ်တွေလဲ ရိုက်နှိပ်ပြီး ကိုယ်က (၂၉) နံပါတ် ရောက်နေပြီ၊ မရိုက်ရသေးတာက ဘယ်လောက် ရှိနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စူဠဝဂ္ဂ၊ ပရိဝါရဘာသာဋီကာ ၂ အုပ်နဲ့ ခုဒ္ဒသိက္ခာ ဘာသာဋီကာ၊ အဲဒီသုံးအုပ်က ရေးလို့ပြီးပေမဲ့ မရိုက်ရသေးဘူးဘုရား၊ သီလက္ခန် ဘာသာဋီကာကလဲ ပါဠိတော်နိဿယနဲ့ တွဲထားလို့ လေးတွဲ ရိုက်ရမှာ၊ ၂ တွဲသာပြီးပါသေးတယ်၊ [ယခု အားလုံးပြီးပြီ၊ စူဠဝဂ္ဂ၊ ပရိဝါရဘာသာဋီကာကိုလဲ ရိုက်ပြီးပြီ။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါတွေကတော့ ရိုက်ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ နောက်ထပ် ရေးသောကော ရည်ရွယ်ထားသေးလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ သင်ရိုးပိဋကအကုန် ဘာသာဋီကာစုံအောင် ရေးမယ်လို့ မှန်းထားပါတယ်၊ သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာ၊ ပဉ္စပကြိုက် အဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာ၊ အဲဒီ လေးအုပ်အပြင် သုတ်မဟာဝဂ္ဂ သုတ် ပါထေယျ ၂ အုပ်လဲ ကျန်ပါသေးတယ်၊ [ယခု သမ္မောဟဝိနောဒနီနဲ့ မူလဋီကာ-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အကုန်အထိ ရိုက်ပြီးပါပြီ။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီဘာသာဋီကာတွေကို စုံအောင် ရေးနိုင်မယ်လို့ မြော်လင့်နေသလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ပြက္ခဒိန်အသက်ကို မူမထားဘဲ ကျန်းမာရေး အသက်ကို မူထားပါတယ်၊ ကျန်းမာရေးကောင်းနေယင် (အသက်ရှစ်ဆယ် အထိ အလုပ်-လုပ်နိုင်ယင်) ဒီကျမ်းစာအားလုံး ရေးပြီး- ရိုက်နှိပ်ပြီး ဖြစ်ရမှာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ကိုယ်တော်ကို အဲဒီအသက်ထိအောင် ကျန်းမာပါစေမယ်”လို့ ဘယ်သူက တာဝန်ခံမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်သူက တာဝန်ခံမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် ဘယ်သိမှာတုန်း၊ တပည့်တော် သာသနာအလုပ်-လုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ တန်ခိုးရှိတဲ့သူ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်တဲ့သူများ သိမှာပေါ့၊ ဒီလိုသိယင် သူတို့ဟာ တပည့်တော်ကို စောင့်ရှောက်ကြမှာပေါ့၊ ဒီပြင်လဲ သာသနာတော် အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ဖို့ အတိတ်ကပါလာယင် ပစ္စုပ္ပန်ကကောင်း တွေက ထပ်လောင်းပြီး အားပေးကြမှာပါ၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီကံတွေရဲ့ အကျိုးပေးသို့လဲ မြော်မိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သေရေးကိုတော့ မစဉ်းစားမိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မစဉ်းစားဘဲ နေမည်လားဘုရား၊ ယခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဗုဒ္ဓ သာသနာတော်ကို မြှင့်တင်နေတဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဤမျှလောက် ကောင်းနေသောအလုပ်ကို နေ့စဉ် လုပ်နေခြင်းသည်ပင် တပည့်တော်အတွက် အားကိုးလောက်သော သဒ္ဓါ ပညာ သတိဝီရိယတွေ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီဟာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က ဒီအလုပ်အပြင် ဘာဝနာအလုပ်များကို မေ့နေသလားလို့ပါ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ကျမ်းစာမှာ “ဗုဒ္ဓါနုဿတိ မေတ္တာစ၊ အသုဘံ မရဏဿတိ”လို့ ရဟန်းတော်များအတွက် အမြဲ ရှိနေဖို့ရာ ဘာဝနာလေးမျိုးကို ညွှန်ပြထားပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် သေရေးကို မရဏဿတိ ဘာဝနာက အမြဲ သတိပေးနေလို့ အပိုအချိန် မဖြုန်းအားဘဲ မသေခင် လုပ်စရာတွေကို ကြိုးစားနေတာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ဘာဝနာအကျိုးကို ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်လျှင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိထိုက်ပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိလေ ဘုရားကို ကြည်ညိုလေဖြစ်ပြီး၊ ရဟန်းတော်ဖြစ်ယင် သာသနာ့ဝန်ကို ကောင်းကောင်းထမ်းလေ၊ ပရိယတ် ပဋိပတ်ကို ကောင်းကောင်းကျင့်လေ၊ ဘုရားပညတ်တော်ဝိနည်းကို ကောင်းကောင်းလိုက်နာလေ၊ သာသနာတော် ကြက်သရေရှိအောင် အသွားအလာ အနေအထိုင် အပြောအဆိုမှ စ၍ ပြုပြင်လေ၊ ဘုရားအလိုတော်နဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ ဘုရားပွဲ ကျောင်းပွဲတွေ

မလုပ်လေ၊ သာသနာတော်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို တိုးသည်ထက် တိုးအောင် ကြိုးစားလေ ဖြစ်ပါတယ်။

လူဝတ်ကြောင်ဖြစ်ယင် သာသနာပြုဒါနမူတပါး ဘုရားအလိုတော်ကျ မဟုတ်သော ပကာသနဒါနတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရပါတယ်။ ဥပုသ်စောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်စသော ကောင်းမှုကိစ္စတိုင်းမှာလဲ သူတပါးအထင်ကြီးဘို့ မဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အလိုတော်ကျသာ ဖြစ်စေရပါတယ်။ မည်သည့် ကောင်းမှုမဆို နိဗ္ဗာန်ကို ဥြးတည်လျက် ရှိစေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ ဒီ အကျိုးများဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ကိုယ်တော်ဟာ ကျောင်းတိုက်တတိုက်လုံး ဒီအတိုင်းဖြစ်အောင်ကြိုးစားပြီး သာသနာတော်တရပ်လုံး တိုးတက်ရေးကို အမြဲကြောင့်ကြစိုက်နေတာက ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာရဲ့ အရှိန်အဝါဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ မေတ္တာဘာဝနာကို ကြိုးစားရခြင်းရဲ့ အကျိုးကို ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ ၁။ မေတ္တာအစစ်ဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးကို ပဓာနမထားဘဲ သူ့အကျိုးကိုသာ ပဓာနထားတဲ့ သဘောတရားဖြစ်ပါတယ်။ ရဟန်း သံဃာတော်မှန်လျှင် ကိုယ့်အတွက်က မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သာဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။ ကျန်အလုပ်တွေမှာ ဝိနည်းတော်ကိုမူထားပြီး သဘောအကျိုးများအောင် လုပ်ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒကာ - ဒကာမများနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ သူတို့ကို အကုန်အကျ မများစေဘဲ နေ့စဉ်ဆွမ်းလောင်းနေကြတာကိုပင် ရောမ ကျေးဇူးရှင်တွေလို သဘောထားနိုင်ပါတယ်။

၂။ ဘုရားပွဲ ကျောင်းပွဲစသော အပိုကုန်ပြီး ဘုရားအလိုတော်မကျတဲ့ ပွဲတွေ အကုသိုလ်တောင် ဖြစ်သေးတဲ့ပွဲတွေကို မေတ္တာရှင်က မတိုက်တွန်း ရုံမက၊ တားပင် တားမြစ်ရပါတယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေကို ဒါနနဲ့ သီလ တွင် သီလက (၁)နံပါတ်၊ ဒါနက (၂) နံပါတ်ဖြစ်ပုံကို ဟောရပါတယ်။ ငါးပါးသီလ မရှိယင် ဒါနရှင်ကြီးပင်ဖြစ်သော်လဲ ငရဲကျနိုင်ပုံ၊ ဒါနမရှိ သော်လဲ ငါးပါးသီလရှိ၍ ငါးပါးသီလတွင် မပါသော ဒုစရိုက်များကို ရှောင်နိုင်ယင် ငရဲ မကျနိုင်ပုံတို့ကို ဝတ္ထုကြောင်းနဲ့ တကွဟောရပါတယ်။

၃။ လူ့အဆင့်အတန်းလိုက်ပြီး သီလရှိသူကိုသာ ဒါနနဲ့ ဘာဝနာကို ပြုလုပ်တတ်ဖို့ ဟောရပါတယ်။ မေတ္တာမရှိယင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မိမိရဘို့တခုသာ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကြည့်မှုကြောင့် သာသနာ

တော်ကိုပါ အထင်သေးခံရတတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်းသံဃာ များအတွက် မေတ္တာဘာဝနာကိုလဲ ကျမ်းစာက ညွှန်ပြထားပါတယ်။

၄။ လူဝတ်ကြောင်များလဲ မေတ္တာဘာဝနာကို လေ့လာထားယင် မတရားစီးပွားရှာမှု သွေးစုပ်မှုမရှိဘဲ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်အောင် အသက် မွေးနိုင်ကြမှာပါ။ မတရားလောဘနဲ့ ပြင်းထန်သောဒေါသလဲ မရှိ တော့ဘဲ အိမ်တွင်းရေး သာယာရုံမက၊ ပြည်တွင်းရေးပါ သာယာစေနိုင် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ အင်း.... မေတ္တာရဲ့ သဘောတရားဟာ တယ်ကောင်းပါလား ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ အနာဂတ်သာသနာရေးမှာ အပိုကုန်ကျစရိတ် တွေမရှိရအောင် နည်းလမ်းပေးထားတာဟာ အဲဒီ မေတ္တာဘာဝနာ ကြောင့်ပေါ့နော်။ မရဏဿတိဘာဝနာရဲ့ လက်တွေ့ အကျိုးရပုံကိုလဲ ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ ၁။ သေရမည့်အရေးကို သတိပေးနေတဲ့ မရဏဿတိ ဘာဝနာကတော့ မကောင်းမှုဟူသမျှ အကုန်ရှောင်၊ ကောင်းမှုဟူသမျှ ကြုံတိုင်းလုပ်၊ အမြဲလုပ်လို့ နှိုးဆော်နေသလိုပါဘဲဘုရား၊ ယနေ့သေမည် လား၊ မနက်ဖန် သေမည်လား မသိရပါဘူး။ သေယင် ယခုလက်ရှိ အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ ကွဲရမှာမို့ မသေခင် ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ တယောက် အကျိုးကို တယောက်ဆောင်ကြ၊ မတရားလုပ်တာမြင်ယင် တားမြစ်ကြ၊ သေလျှင် အပါယ်လေးပါး သွားရလိမ့်မယ်လို့ ပြောကြ၊ တရားသဖြင့် လုပ်နေယင် အားပေးကြ၊ သေယင် ကောင်းရာဘဝ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ တိုက်တွန်းနေသလိုပါဘဲ။

၂။ မတရား အသက်မွေးမှုကိုလဲ တားမြစ်နေတာပါ။ အသင်ဟာ မတရားသဖြင့် ပစ္စည်းတွေစုပြီး သေတဲ့အခါ ပစ္စည်းတွေကို ထားခဲ့ရမယ်၊ သင်က အပါယ်သွားမယ်၊ နောက်လူတွေက သင့်ပစ္စည်းကိုသုံးပြီး ပျော်ရစ် ကြမယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပစ္စည်းကို မတရားလဲ မရှာပါနဲ့၊ အလွန်လဲ မက်မော မနေပါနဲ့လို့ ဟောပြောနေသလိုပါဘဲ။

၃။ ရဟန်းတော်ဖြစ်ယင်လဲ အာပတ်မသင့်အောင် နေပါ။ အာပတ် သင့်ယင် အပေါ်ဆုံးအာပတ်သည်ပင် ပြိတ္တာဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်လို့ သတိ ပေးနေတာပါ။ မသေခင် သွားရမဲ့ဂတိကို ရံရဲသွားနိုင်အောင် အာပတ်

စင်ကြယ်စွာဖြင့် ပရိယတ် ပဋိပတ် ကြိုးစားပါ။ ဘာဝနာကို နေ့စဉ်ပွားပါလို့ ညွှန်ပြနေသလို ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

၄။ ဘာဝနာပွားနေပြန်ယင် နောက်မဆုတ်အောင် “သေဘေးကြီး မလာခင် နာဘေးကြီး မလာခင် ကြိုးစားလိုက်”လို့ အမြဲ တိုက်တွန်းနေသလိုပါဘဲ။ တကယ့်သေဘေးကြုံလာတော့ သူ့မှာအဆန်းမဟုတ်တော့ဘဲ (ကုသိုလ်တွေကလဲ ကြိုးစားပြီးဖြစ်လို့) အလွန် သေရဲပါတယ်။

ဒါကြောင့် မရဏသတိဘာဝနာလဲ ရှင်လူအားလုံး အမြဲသုံးထိုက်တဲ့ ဘာဝနာပါဘဲဘုရား။ ရွေးတုန်းက ဘုရားအလောင်းနဲ့ မိသားစုခြောက်ယောက် မရဏသတိဘာဝနာ ရှိနေကြလို့ သေတဲ့ ဘုရားအလောင်းက နတ်ပြည်ရောက်ပြီး ကျန်တဲ့သူတွေက မပူမဆွေး နေနိုင်ကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာဓုပါကိုယ်တော်၊ သာဓု သာဓု၊ ကျမ်းစာမှာ ညွှန်ပြထားတဲ့ ဘာဝနာလေးပါးထဲမှာ အသုဘဘာဝနာကိုတော့ ကိုယ်တော်က မထိုက်တွန်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အသုဘဘာဝနာဆိုတာ ရာဂစရိုက်အားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက် သာပြီး သင့်လျော်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချန်ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်မှ သံဃာများကိုတော့ လေးပါးလုံးဘဲ ဟောပေးပါတယ်။ ငယ်ရွယ်သူတွေဟာ အသုဘဘာဝနာ မပါလို့ မကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဝိပဿနာဘာဝနာကိုတော့ မလေ့လာဘူး၊ မဟောဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဟောရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ (ကျောင်းတိုက်တွင်းရှိ) ဥယျာဉ်ထဲ မှာနေတဲ့ စာချဘုန်းကြီးများက ခေါင်းဆောင်ပြီး ဝိပဿနာဘာဝနာ အလုပ်ကို အများအားထုတ်အောင် ကြိုးစားကြပါ။

ကတိဟံ စရေယျ သာမညံ၊ စိတ္တံ စေန နိဝါရယေ၊
ပဒေ ပဒေ ဝိသီဒေယျ၊ သင်္ကပ္ပါနံ ဝသာနုဂေါ။

အဲဒီဂါထာကို အနက်ပါကျက်စေပြီး မကြာခင် ရက်အနည်းငယ်ကဘဲ ထပ်ပြီးတိုက်တွန်းပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နည်းကတော့ ဘယ်သူ့နည်းတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားမေးပုံက တရားဝေးလိုက်တာဘုရား၊ သာသနာတော်နေပြီး ဘယ်သူ့နည်းကို ယူရအုံးမှာတုန်း၊ ဘုရားနည်းပေါ့၊ ယခု လောလောဆယ်မှာပင် ဝိပဿနာတရားစာကို ပို့ချခိုက်ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်ပါဠိတော်မှာပါတဲ့ ဝိပဿနာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သုတ်သီလက္ခန္ဓာပါဠိတော်၊ သာမညဖလသုတ်မှာပါတဲ့ ဝိပဿနာတရားတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဌာနက ရာဇဂြိုဟ်မြို့၊ သမားတော် ဇီဝကရဲ့ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းတိုက်မှာပါ၊ အချိန်က ညဉ့်ဥးသာခ် အချိန်ပါ။ တရားနာပရိသတ်က ရဟန်းတော်ငါးရာနဲ့ အဇာတသတ်မင်း အမှူးရှိသော မင်းပရိသတ်များစွာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဇာတသတ်မင်းက လျှောက်လို့ ဟောတော်မူရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဪ... အဇာတသတ်မင်း နားလည်လောက်အောင် လွယ်ကူတဲ့ ဝိပဿနာတရား ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သို့သော် အစီအစဉ်အတိုင်း အားမထုတ်ယင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တရားမပေါက်နိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ရဟန်းကောင်းတပါးဖြစ်၍ ဒီဘဝမှာ လက်တွေ့ရနိုင်တဲ့ အကျိုးထူးကို အဇာတသတ်မင်းက မေးလျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာက....

၁။ သီလစင်ကြယ်ရပုံ၊

၂။ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေ ၆ ပါးနဲ့ စပ်၍ မြင်တိုင်း- ကြားတိုင်း- အနံ့ရတိုင်း- အစာစားတိုင်း- အတွေ့အထိခိုက်တိုင်း- စိတ်ဖြင့် ကြံစည်တိုင်း- လောဘလဲ မဖြစ်၊ ဒေါသလဲ မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းရတဲ့ ဣန္ဒြိယသံဝရအကျင့်ကို ဟောတော်မူပါတယ်။

၃။ စားယင် ငါစားတယ်လို့ မယူဆဘဲ၊ ရုပ်တရားအပေါင်းဖြစ်တဲ့လက်ကို စိတ်က အလိုရှိရာသို့ ပို့ဆောင်၍ ပါးစပ်အတွင်းရောက်အောင် ယူစေရာ ဝယ် စိတ်ပေါင်းများစွာဖြစ်၍ စိတ်အလိုအတိုင်း ရုပ်ကလာပ်ကလေးတွေ ဆက်ကာဆက်ကာ ဥပါဒ်နေခြင်းကို ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ရပုံ၊ ထို့အတူ

သောက်တဲ့အခါ မုန့်ကိုစားတဲ့အခါ စသည်တို့၌၎င်း၊ သွားခြင်း-ရပ်ခြင်း-
ထိုင်ခြင်း-လျောင်းခြင်း စသည်၌၎င်း အမြဲသတိနဲ့ ဉာဏ် လိုက်ပါနေရပုံကို
ဟောတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီအထိဆိုယင် သီလကလဲစင်ကြယ်၊ ဣန္ဒြေ ၆ပါးကိုလဲထိန်းထား၊
ကိစ္စဟူသမျှ၌ သတိနဲ့ ဉာဏ်က အစဉ်ပါနေရတော့၊ ငါ-ငါဆိုတဲ့ အတ္တစွဲ၊
မာနစွဲ၊ တဏှာစွဲဟာ ပျောက်သလောက်ဖြစ်နေပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အခိုက်အတန့်လောက်တော့ ပျောက်နေပါပြီ၊
အဲဒီနောက်ကို....

၄။ စားဝတ် နေ ကိစ္စတို့၌ မိမိနဲ့ သင့်လျော်ရုံ မျှတရုံသာ သုံးစွဲခြင်းဆိုတဲ့
တင်းတိမ်ရောင်ရဲမှု သန္တောသကို ဟောတော်မူပါတယ်။ “ကျန်းမာရေးနဲ့
ညီညွတ်ရုံ စားရ-ဝတ်ရ-နေရမယ်”လို့ မိန့်တော်မူလိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဪ...ဒီလိုဆိုယင် အကောင်းကြိုက်နေတာကိုယ်က ဘာဝနာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းရဲ့ လမ်းစဉ် မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။အကောင်းကြိုက်မှုဟာ ဘယ်မှာ ဘာဝနာရဲ့ လမ်းစဉ်ဟုတ်
တော့မှာလဲ၊ လျှာက အရသာကောင်းကို ခံစားချင်လို့၊ ဣန္ဒြိယသံဝရ
ဆိုတဲ့အကျင့်ပါပျက်နေပြီတဲ့ အဲဒီသန္တောသကို ဟောတော်မူပြီးနောက်....

၅။ နီဝရဏငါးပါးပယ်ပုံကို ဟောတော်မူပါတယ်။ နီဝရဏငါးပါးဆိုတာ....

(က) “ကာမ” ဆိုတဲ့ အာရုံငါးပါးကို ခံစားလိုသော ကာမတ္ထန္တနီဝရဏ။

(ခ) စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်တိုခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဗျာပါဒနီဝရဏ။

(ဂ) စိတ်-စေတသိက်တို့၏ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေခြင်းဆိုတဲ့ ထိနမိဒ္ဓ
နီဝရဏ။

(ဃ) စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ အကုသိုလ်ပြုမိခွဲ-ကုသိုလ်ကို မပြုမိခွဲ၍ နောင်တရ
နေခြင်းဆိုတဲ့ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စနီဝရဏ။

(င) မိမိအားထုတ်နေတဲ့တရားကို၎င်း၊ ဘုရားကို၎င်း မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတဲ့
ဝိစိကိစ္ဆာနီဝရဏ၊ အဲဒီ ငါးပါးကို မဖြစ်အောင် ပယ်ရပါတယ်၊
ဒီနောက်....

၆။ ဈာန်ရအောင် အားထုတ်၍ သမာဓိအလုပ်မှာ ထိပ်တန်း ရောက်စေရ
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဈာန်မရယင် ဝိပဿနာ အားမထုတ်နိုင်ဘူးလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဈာန်မရသော်လဲ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ မေတ္တာ အသုဘ မရဏဿတိနဲ့
အာနာပါန စသော ဘာဝနာ တပါးပါးကို စိတ်တည်ငြိမ် နေအောင်
ကြိုးစားထားယင် ဝိပဿနာတက်ပြီး အားထုတ်နိုင်တယ်လို့ ကျမ်းစာ
တို့က ဆိုပါတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သမာဓိကောင်းကောင်း ရပြီးမှ
ဝိပဿနာတက်ယင် ရုပ်နာမ်အပေါ်မှာ ဉာဏ်အမြင် ရှင်းလွယ်ပါတယ်၊
အဇာတသတ်မင်းကို ဘုရားရှင်က ထိပ်တန်းရောက်သော ဈာန် သမာဓိကို
ဟောတော်မူပြီးမှ (၇) ဝိပဿနာတက်ပုံကို ဟောတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဇာတသတ်မင်း နားလည်အောင် ဟောပြောတော်မူတဲ့ ဝိပဿနာ
ကို ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ဝိပဿနာကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူတုန်းက ကျဉ်းလဲကျဉ်း
ရှင်းလဲ ရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယခုလူတွေတော့ သဘောပေါက်ဘို့ မလွယ်
ပါဘူး၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီပါဠိတော်ကို ပို့ချစဉ်က ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏
ဟောတော်မူစဉ်ကို မူထားပြီး အကျယ်ချဲ့ ဟောရပါတယ်၊ ထိုအတိုင်း
ချဲ့မယ်ဆိုယင် စာတအုပ် သီးခြားထုတ်မှ ပြည့်စုံစရာရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
ဝိပဿနာအတွက် အကျဉ်းရော အကျယ်ရော မလျှောက်ပါရစေနဲ့တော့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာသင်သားများအတွက်တော့ အောက်တန်းရော အထက်တန်း
ရော စုံအောင် ရေးပြီးတဲ့အပြင် ယခုလဲ ကျန်သေးသော သင်ရိုးပိဋကရဲ့
ဘာသာဋီကာ စုံအောင်ရေးဘို့ စိတ်ကူးနေပြန်တယ်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ အထက်
တမ်း ကျမ်းစာတွေဟာ ကြည့်ရှုသူလဲ နဲ့ပါတီသနဲ့၊ တာဝန်ခံ ရိုက်တဲ့
သူတွေကလဲ ရောင်းလို့ မတွင်ပါဘူး၊ ငွေအိပ်တဲ့စာအုပ်တွေလို့ ပြောနေတဲ့
အကြားက ထပ်ရေး၊ ထပ်ရိုက်စေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်က ဘာအကျိုး
ကို ရည်ရွယ်နေတာလဲ၊ ဝိပဿနာစာအုပ်သာ ကိုယ်တော် ရေးထုတ်မယ်
ဆိုယင် အလွန် တွင်မှာပေါ့ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီဟာတွေကို တပည့်တော်သိပါတယ်၊ ရိပ်သာတွေ ခေတ်စား
လာစကပင် တပည့်တော်ကို ဝိပဿနာဆိုင်ရာ ကျမ်းစာရေးဘို့ ရင်းနှီးတဲ့
ဒကာများက တိုက်တွန်းကြပါတယ်၊ တနေ့နေ့တော့ရေးမှာပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့

ယခုလို ခေတ်စားတုန်း ရေးလိုက်ယင် ပေါ်ပင်လိုက်ပြီး ရေးတယ်လို့ ထင်ရုံတင်မက၊ စီးပွားရေးသမားလို့ စွပ်စွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက သူတို့ဒကာ ဒကာမတွေကို ထောက်ပြဘို့ရာ ခိုင်မာသောသာမက ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ အထက်တန်း ဘာသာဒွိကာတွေကတော့ ကြည့်ရှုတဲ့ အနဲစုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်၊ ထို့ပြင်-တပည့်တော်တို့ ဆရာအစဉ်အဆက်မှာ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ မိန့်မြွက်တော်မူတဲ့ သြဝါဒတော်တချက်က သံမှိုနှက်သလို စွဲနေ ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို သြဝါဒတော်တုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ “အရှင်ဂေါတမဟာ သတ္တဝါအားလုံးအပေါ်မှာ မေတ္တာ ရှိတယ်ဆိုသော်လည်း သူ့ရဲ့ သာဝက ရဟန်းများနဲ့ ဥပါသကာ- ဥပါသိ ကာမတို့ အပေါ်၌သာ တရားများများ ဟောတယ်” လို့ တိတ္ထိတို့က စွပ်စွဲ ကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ရေအိုးကြီးဥပမာကို ပြပြီး ချေပတော် မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ဥပမာပြတော်မူတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မိသားစုအကျယ် ရွာလာတဲ့အခါ ရေသရောက်မှုကျတဲ့ ရေကို ခံဘို့ရာ စဉ်အိုး အကောင်းကြီးက တလုံး၊ နှုတ်ခမ်းပွဲက တလုံး၊ အကွဲက တလုံး၊ ဤသို့ သုံးမျိုးရှိရာဝယ် “ပဌမ ဘယ်အိုးနဲ့ ခံမည်လဲ”တဲ့၊ ဒီတော့ စဉ်အိုးအကောင်းကြီးနဲ့ ခံမှာဘဲလို့ ဖြေတဲ့အခါ၊ မိသားစုက မတိတ် သေးဘူး၊ စဉ်အိုးကြီးလဲ ပြည့်နေပြီ၊ နောက်ထပ် ဘယ်အိုးနဲ့ ခံမည်လဲ၊ ဒီတော့ နှုတ်ခမ်းပွဲအိုးနဲ့ ခံမှာဘဲလို့ ဖြေတဲ့အခါ၊ အဲဒီ နှုတ်ခမ်းပွဲအိုးလဲ ပြည့်ပြန်ပြီ၊ မိသားစုက မတိတ်သေးဘူး၊ ဘယ်အိုးနဲ့ ခံမည်လဲ၊ ဒီတော့ နွား- ခွေး-ငှက်တို့ သောက်ဘို့ရာ စဉ်အိုးအကွဲနဲ့ ခံမှာဘဲလို့ ဖြေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီတော့ ဘုရားရှင်က ဆက်ပြီး ဘယ်လို ရှင်းပြတော်မူပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုဖြေတဲ့အခါ ဘုရားရှင်က ငါဘုရားရဲ့ ရဟန်းသာဝက များသည် စဉ်အိုးအကောင်းကြီးနဲ့ တူကြတယ်၊ ထည့်သမျှတရားရေတွေကို အပြည့် ခံယူနိုင်ကြတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် “တရားမိုသ်ရေကို ရဟန်း သာဝက တွေ အထဲမှာ အများဆုံး ထည့်ပေးရတယ်” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်၊ ထို့နောက် ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ကြတဲ့ ဥပါသကာ-ဥပါသိကာမ များသည် နှုတ်ခမ်းပွဲ စဉ်အိုးနဲ့ တူကြတယ်၊ ရဟန်းသာဝကများလောက်

တရားရေကို မယူနိုင်သော်လဲ တော်တော်များများ ယူနိုင်သေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဥပါသကာ-ဥပါသိကာမများကို သာဝကများလောက် တရား ရေကိုမယူနိုင်သည့်အတွက် သာဝကများလောက် တရားရေကို ထည့်မပေး နိုင်ဘူး၊ တိတ္ထိတို့ကတော့ စဉ်အိုးအကွဲနဲ့ တူကြတယ်၊ ဟောသမျှ တရား တွေဟာ ဘေးလျှံပြီး ကျကုန်မှာဖြစ်လို့ “နောက်နောင်အခါ အထုံ ဝါသနာကလေးမျှ ရပါစေတော့” လို့ သဘောထားပြီး အနည်းငယ်မျှ သာ တရားရေကို ထည့်ပေးရတယ်လို့ ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကောင်းလိုက်တဲ့ သြဝါဒပေတံနော်၊ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ဆရာဆရာတော် အဆက်ဆက်လဲ စဉ်အိုးအကောင်းနဲ့ တူတဲ့ တပည့်သံဃာ တော်များကို ထိန်းသိမ်း၍ စာပေပို့ချမှုကို ဂရုစိုက်တော်မူကြတာဘဲနော်၊ ကိုယ်တော်ကလဲ အဲဒီ သြဝါဒတော်နဲ့ အညီ ရဟန်းတော်များ အတွက် ကျမ်းစာတွေကို များများရေးပြီး လူဝတ်ကြောင်များအတွက်တော့ နံနဲ ရေးရတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ သာသနာတော် တည်တံ့အောင် ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးချိန်က စပြီး အရှင်မဟာ ကဿပ အစရှိတဲ့ ရဟန်းတော်များ ဆောင်တော်မူခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဝေသာလီပြည်က ရဟန်းတွေ ငွေအလှူခံမှုကြောင့် ဒုတိယသံဂါယနာတင် ပြီးတဲ့အချိန်တုန်းက ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ နောင်ရေးအတွက် အတော် ကြိုးစားခဲ့ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့ရတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ သာသနာတော်၌ တတိယအကြိမ် ဘေးရန်ပေါ်လာယင် ခေါင်းဆောင်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လူ့ပြည်-နတ်ပြည်မှာရှာသော်လဲ မတွေ့ရပါဘူး တဲ့၊ ထို့နောက် ဗြဟ္မာ့ပြည်ကိုကြည့်တဲ့အခါ အသက်တမ်း ကုန်လုနီးနေတဲ့ အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည်တက်ဘို့ရန် အထက်ဈာန် ရပြီးဖြစ်နေတဲ့ တိဿဗြဟ္မာ ကြီးကို မြင်ကြလို့ ရဟန္တာရစ်ပါ၊ ဗြဟ္မာကြီးထံ ကြွပြီး တတိယအကြိမ် သာသနာဘေးရန်ကို အသင် ဗြဟ္မာကြီးသာ ကာကွယ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်၊ လူ့ပြည်-နတ်ပြည်မှာ မရှိပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် “လူ့ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေနေဘို့ စိတ်ညှစ်ပါ” လို့ တိုက်တွန်းတဲ့အခါ၊ တိဿဗြဟ္မာကြီးကလဲ “ငါဟာ သာသနာပြုရမဲ့သူပါ တကား” လို့ အလွန် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည် မတက်တော့ဘဲ လူ့ပြည်သို့ဆင်းသက်ပြီး ပဋိသန္ဓေနေရန် ပဋိ

ဉာဏ် ပေးလိုက်ပါသတဲ့၊ ရှေးရှေး ရဟန္တာကြီးများက အဲဒီလောက်ဘဲ သာသနာတော်ရဲ့ အရေးကို မိမိတို့အရေးလို ယူဆတော်မူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း.... သာသနာတည်တံ့တဲ့အရေးကို ရှေးရဟန္တာအရှင်များလဲ အတော်ကြီး ကြိုးစားရပေသကဲ့၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီးကလဲ သာသနာပြုဘို့ အရေးကို အထက်ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်နဲ့ လဲခဲ့ရသကဲ့။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ အရှင်မဟိန္ဒမထေရ်လဲ မွှာသောကမင်းကြီးရဲ့ သားတော်ဖြစ်လို့ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်ဘို့ သေချာနေပါပြီ၊ အဲဒီ အိမ်ရှေ့မင်း စည်းစိမ်ကိုစွန့်ပြီး သိဟိန္ဒသာသနာကိုပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်၊ ယခုလက်လှမ်း မှီလောက်တဲ့ သာသနာဝင်ကို ကြည့်ပါဦး၊ ရဟန်းသံဃာတော်များကို စာပေပို့ချ၍ မွေ့လျော်တော်မူသွားတဲ့ ဆရာတော်များရဲ့ သာသနာ ဆက်နေပုံနဲ့ လူဝတ်ကြောင်များကို ဥားစားပေးပြီး တရားဟောသွားတဲ့ ဆရာတော်များရဲ့ သာသနာ အဆက်ပြတ်သလောက် ဖြစ်နေပုံကို နေရာ တိုင်းမှာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စမ်းပါဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်လဲ ရှေးက ဆရာသမားများရဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း သံဃာ့ပရိသတ်ကို စာချ-စာရေးပြီး စဉ်အိုးကောင်းမှာ များများရေးတွေ ထည့်နေရပါတယ်၊ ဒကာ-ဒကာမ များအတွက်တော့ ထိုက်တန်သော အသိဉာဏ်ကို ထိုက်တန်သလောက် ရေးလဲရေး ဟောလဲဟော ရောက်လာသောသူများအား ဩဝါဒလဲပေး နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝိပဿနာတရားစာကိုတော့ ဘယ်တော့လောက် ရေးမယ်ကြံသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အခါအခွင့်ကြည့်ပြီး ရေးမှာပါဘဲဘုရား၊ ကျောင်းတိုက် မှာတော့ ဥယျာဉ်ဘက်က စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ တကွ စာမေးပွဲကိစ္စ အထိုက်အလျောက်ပြီးနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဘာဝနာအလုပ်ကို ရှေးကထက်အချိန်ပိုပြီး လုပ်ကြဘို့တိုက်တွန်းနေပါတယ်၊ ပို့ချတဲ့သုတ္တန် ပါဠိတော်များမှာလဲ ဘာဝနာအကြောင်းတွေက မကြာမကြာ ပါနေ တာဖြစ်တော့ ပါဠိတော်ချည်း ဘာဝနာတွေကို အလွန်အလွန်ပြောနေ ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ပါဠိတော်ချည်း ပို့ချသလား၊ အဋ္ဌကထာဋီကာ များကိုကော မပို့ချဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းပိဋကအတွက် ပါဠိတော်ရော အဋ္ဌကထာပါ ပျမ်းလုံး ပို့ချပါတယ်၊ စာချဘုန်းကြီးများကိုလဲ ပို့ချစေပါတယ်၊ အဘိဓမ္မာ ပိဋကအတွက် ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ မူလဋီကာ ၃ မျိုးလုံး ပို့ချပါတယ်၊ သုတ္တန်ပိဋကအတွက်တော့ သီလက္ခန္ဓာကိုသာ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာအစုံ ပို့ချပြီး နောက်နောက် ပါဠိတော်များအတွက် ပါဠိတော်ကိုသာ မူထားပြီးပို့ချဘို့ အဋ္ဌကထာကိုတော့ တွဲဘက်အဖြစ်ဖြင့် သင့်တော်ရှိသာ ဖတ်ဘို့ အစီအစဉ်လုပ်နေပါတယ်၊ [ယခုမှစ၍ စီစဉ်ရတာပါ။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း.... ဒီအတိုင်းသာ အထမြောက်သွားယင် သုတ္တန်ပါဠိတော် တွေကို မြန်မြန်ပေါက်ဘို့နဲ့ သုတ္တန်ပိဋကမှ အသိဉာဏ်တွေ မြန်မြန်ရဘို့ အကြောင်း အလွန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားဘဲ လေ့လာကြည့်ပါလား၊ ဘုရားလက်ထက် တော်က တရားထူးရကြ၊ အရိယာဖြစ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိနည်း အဘိဓမ္မာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ သုတ္တန်တရားတော်များကြောင့်ပါ၊ တာဝတိံသာမှာ အဘိဓမ္မာတရား ဟောတော်မူစဉ်ကလဲ တရားထူးရကြဘို့ အတွက် သုတ္တန်တရားကို ကြားညှပ်ပြီး ဟောတော်မူခဲ့ ရပါသေးတယ်၊ ယခုခေတ် ဘုန်းကြီးတချို့က ဒါနသုတ္တန်တချို့ကိုသာ အဟောများ နေကြလို့ သုတ္တန်တရားကို လူတွေကပါ အထင်သေးနေကြတာဖြစ်ပါ တယ်၊ အမှန်ကတော့ သုတ္တန်ပါဠိတော်များကသာ တရားရစေနိုင်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်သံဃာများမှာ သက်တော် ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကိုလဲ နေ့စဉ်ဖူးတွေ့နေရ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပါဠိတော်သုတ္တန် များကိုလဲ အဓိပ္ပါယ်နှင့်တကွ နေ့စဉ်ကြားနာနေရတော့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာလဲဖြစ်နေကြလို့ သာသနာတော်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကိုတော့ အမြဲရနေမှာပေါ့နော်၊ သီလသာစင်ကြယ်လို့ ရှိယင် လာမဲ့ဘဝ၌ ဒုဂ္ဂတိ အပါယ်ဘေးကတော့ စိတ်ချလက်ချ လွတ်တော့မှာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ သီလစင်ကြယ် မစင်ကြယ်မှာ သူတို့ရဲ့သဒ္ဓါတရားအပေါ် တည်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက် အတွက်ကတော့ နိသဂ္ဂိပစ္စည်းအားလုံး သန့်ရှင်းအောင် အမြဲစိစဉ်ထားပါတယ်၊ နိသဂ္ဂိ မကင်းမှာစိုးလို့ ဥားပဉ္စင်း ကိုရင်များယူလာကြတဲ့ ဆန်၊ ဆီ၊ ပဲ၊ ကြက်သွန်၊ ထန်းလျက်စတဲ့ ပစ္စည်း များကိုပါ စိစစ်လေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကြိုးစားပါကိယ်တော်၊ ကြိုးစားပါ။ ကိယ်တော်မှာ ဒီအသက် အရွယ်ထိအောင် သာသာယာယာနဲ့ လာခဲ့ရတဲ့လမ်းက အင်မတန်နဲ့ ပါတယ်။ ခလုတ်-ကံသင်း(ကဇင်း)ကုန်းကျင်းတွေပေါ်တဲ့အပြင်၊ နိမိလိတံ ဘေးရန်တွေ အကြားမှာ ကသိကအောက်လာခဲ့ရတာက များလေတော့ ဒုက္ခရောက်ရကျိုးနပ်အောင် အလွန်ကြိုးစားမှ တော်ပါ့မယ်။

တပည့်တော်။ ။ “လောကဓမ္မ တွေရိုးမို့ အမျိုးမျိုး တွေရမယ်။ စိတ်အနေ မတုန်လှုပ်အောင်၊ ထိန်းချုပ်ပါကွယ်”လို့ အခြေပြုမင်္ဂလသုတ်မှာ ရေး ထားတဲ့အတိုင်း လောကဓမ္မ အကောင်း-အဆိုးကို ခံခဲ့ရတာကိုဘဲ တပည့် တော်က ကိုယ့်ပါရမီကို အကဲခပ်လို့ ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ “ကောင်းဆိုး ၂ တန်၊ လောကဓမ္မ၊ ခံနိုင် သူမှ လူတော်ကွ”လို့ လက်သီးလက်ရုံးတန်းပြီး ပြလိုက်စမ်းပါ။ ဒါထက်- ကိယ်တော်ရဲ့ သာသနာရေးကို အထောက်အကူပြုတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ တော့ အတော် အားကောင်းနေပြီထင်တယ်။ ကျောင်းတိုက်ကလဲ နဂိုရံ ကထက် အလွန် ကျယ်ပြန့်နေပြီ။ သံဃာ သုံးရာကျော်တောင် ဝါတွင်းမှာ ရှိပေမဲ့ (၁၃၃၃-ခုနှစ် ဝါ၌ သံဃာတော်လေးရာကျော်အထိ၊ ၁၃၃၄-ခု နှစ် ဝါ၌ သံဃာတော် ၁၂ ရာကျော်အထိရှိနေပေမဲ့) အားလုံးသံဃာများ နံနက်ဆွမ်း မျှတရုံစားနိုင်ကြတယ်။ ဆွမ်းခံတဲ့အခါ ဆွမ်း-ဟင်း (မဖိတ်) ရတဲ့ သဒ္ဓါတရားဖြင့်လောင်းတဲ့ ဆွမ်း-ဟင်းကိုသာ ခံယူစေတာဖြစ်တော့ တချို့ ရဟန်းတော်များနဲ့ သာမဏေများ ဆွမ်းဟင်းမရကြပေမဲ့ အားလုံး မျှတအောင် ကျောင်းက ဟင်း ၂ ခွက် ချက်ပေးနိုင်တယ်။ ညနေမှာ ထို သံဃာတော်များ ဆာမှာစိုးလို့ ထန်းလျက်ရည်ကျိုပြီး တိုက်နိုင်သေး တယ်။ ဒီ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ကိယ်တော် စာအုပ်တာဝန်ခံများက ထောက်ပံ့ရုံနဲ့ တော့ တတ်နိုင်စရာမရှိဘူး၊ အများပိုင်းကြလို့သာ တတ်နိုင် တာ ဖြစ်မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ စာအုပ် တာဝန်ခံများက သံဃာတရားလောက် အထိသာ တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ သံဃာများလေ အများက ပိုင်း ဝန်းလေဖြစ်လို့ အများကုသိုလ်က များလာပါတယ်။ စာအုပ်တာဝန်ခံ များက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဝယ်တဲ့ ထင်းဝယ်တဲ့ ဟင်းချက်တဲ့သူတွေပေးတဲ့ လောက်နဲ့ စာအုပ်အသစ် ရိုက်တဲ့ကိုသော တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်။ မတူ

ကျယ်တဲ့ နောက်နောက် ဘာသာဦးကာတွေကို အသစ်အသစ် ရိုက်နေရ လို့လဲ သူတို့မှာ ငွေပို သိပ်မရှိဘူးလို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်မှ ပိုင်းဝန်းကြတဲ့ သာသနာပြု ဒကာ - ဒကာမတွေကို ကိယ်တော်က ဘယ်လို ကျေးဇူးပြန်နိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ သူတို့အတွက် နေ့စဉ် မေတ္တာပို့တာဟာ ကျေးဇူးပြန်တာ ပေါ့ဘုရား၊ ကျောင်းလာတဲ့အခါလဲ မင်္ဂလနိဗ္ဗာန်အထိ မြော်မှန်းပြီး သီလကို နံပါတ် (၁)၊ ဒါနကို နံပါတ် (၂)၊ ဘာဝနာကို နံပါတ် (၃) ထားပြီး ကြိုးစားကြတဲ့ သတိပေးတာလဲ ကျေးဇူး တုန်ပြန်တာပါဘဲ။ ဒါနက အားကောင်းနေပေမဲ့ သီလမပါယင် နောက်ဘဝအတွက် ဂတိ ကောင်းရဘို့ စိတ်မချရဘူး၊ ဒါန မများပေမဲ့ ငါးပါးသီလလောက်မြဲပြီး ဘုရားအစစ်၊ တရားအစစ်၊ အရိယာသံဃာအစစ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ သရဏဂုံ တည်ယင် သုဂတိဘဝရဘို့ မလွဲနိုင်ပါဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရဘို့အတွက်ကတော့ ဝိပဿနာဘာဝနာ မပါလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒါ့ကြောင့် “ဘာဝနာကိုလဲ ကြိုးစားကြပါ၊ မှန်မှန်ပွားများကြပါ” လို့ တိုက်တွန်းပါတယ်၊ တခါတရံ အကျယ်လဲ ဟောပါတယ်။ တပည့် တော်ရဲ့ ရင်းနှီးသူတွေဟာ အာဇီဝဥမကသီလကိုတော့ အလွန်မြဲစေချင် ပါတယ်။ စီးပွားရှာတဲ့နေရာမှာ မတရားရှာဘို့ကိုမဆိုထားနဲ့ ကိုယ့်လောက် မပြည့်စုံသူများနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ ညာညာတာတာ မေတ္တာ-ကရုဏာနဲ့ ဆက်ဆံကြပါလို့ အမြဲသတိပေးပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ဒကာ-ဒကာမ များဟာ အတော်ရင်းနှီးလာတဲ့အခါ တပည့်တော်ကို ဆရာသမားလိုတွင် မကဘဲ၊ ဆွေမျိုးလိုလဲခင်ကြ-ကြည်ညိုကြပါတယ်၊ ပါရမီဖြည့်သလိုပါဘဲ။ ဒကာ-ဒကာမတွေသာ မကပါဘူး၊ တိုက်တာမှာ စာပို့ချနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မှာလဲ အနေကြာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက နိဗ္ဗာန်ကိုမှန်းပြီး ပါရမီဖြည့်နေကြ သလိုပါဘဲ၊ အလွန် တာဝန်ဆောင်ကြပါတယ်။ သူတို့ဘာသာ ကျောင်းခွဲ နေကြယင် ဆရာတော်ကလေးတွေ အခေါ်ခံရမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း...ဒီလိုဆိုတော့ ကိယ်တော်မှာ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါတယ်။ “သာသနာပြုရာမှာ ရည်ရွယ်ချက် အတမြောက်တယ်”လို့ ယူဆနိုင်တာ ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်မှာ ရည်ရွယ်ချက် အတမြောက်ဥားမှာလဲဘုရား။

တပည့်တော် ရည်ရွယ်ချက်က....

“ကိုယ်ထည်းတယောက်၊ ချမ်းသာရောက်ဘို့၊
ခုလောက်ကြိုးကုတ်၊ အားမထုတ်ဘူး၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သာသနာ၏ ရှေးခါဘိုးဘ၊ လက်ထက်ကလျှင်၊
ရသည့်တန်ခိုး၊ ထပ်မံသွားဘို့၊ အားကြီးမာန်တက်၊
ငါဆောင်ရွက်သည်....ဆက်လက် တည်တံ့ရုံသာတည်း”လို့

ရေးသားဘူးတဲ့အတိုင်း မိဘ-ဘိုးဘွား-ဆရာသမားကြီးများ လက်ထက်က
အခြေအနေ ပြန်ရောက်အောင် ရည်ရွယ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်
အသက်ရှည်သမျှ ဆက်၍ကြိုးစားရပါဦးမည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆက်၍ ကြိုးစားတာကတော့ ကောင်းပါတယ်ကိုယ်တော်၊ ယခုလဲ
ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်ဟာ အတော်လဲကြီးကျယ်၊ အတော်လဲသာယာ
နေပါပြီ။ ဆဋ္ဌသံဂါယနာခေတ်ကထဲက ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်ကို
“သီဟိုဠ်၊ ယိုးချား၊ ကမ္ဘောဇီးယား၊ လာအို ” ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြား ဗုဒ္ဓ
ဘာသာတွေ အရောက်များနေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ဆိုဗီယက်
(ရုရှား)နိုင်ငံက ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာပိုင်ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကိုယ်တော်
ကျောင်းတိုက်က သံဃာများကြည့်ပြီး(ဝမ်းသာလွန်းလို့) မျက်ရည်များ
ကျရှာတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ယခုလဲ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့လူကြီးတွေ
ရောက်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော်ရည်မှန်းတဲ့ သာသနာရေးဟာ
တနေ့တော့ အကောင်အထည်ပေါ်ဘို့ မြော်လင့်ချက်ရှိပါတယ်၊ ကြိုးစား
ပါ၊ ကြိုးစားပါ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က သာသနာရေးစိတ်နဲ့ ချည်း ကြိုးစားတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ နိုင်ငံရေးစိတ်နဲ့လဲ ကြိုးစားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ “နိုင်ငံရေး၌
ဘုန်းကြီးများ တိုက်ရိုက် မပါထိုက်”လို့လဲ ယူဆပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေး
မရခင်တုန်းက အိန္ဒိယနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ တွဲနေဘို့-ခွဲနေဘို့ ဝါဒ ၂ မျိုးကွဲခဲ့
ပါတယ်။ အမြော်အမြင်ကျယ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက ခွဲဘို့နဲ့ အခြား
တစ်ဦးက တွဲဘို့ကိုမူထားပြီး ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ကြတဲ့အခါ အတွဲသမား
တွေက ကျေးရွာဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ကပ်ထားကြလို့ ဘုန်းကြီးဩဇာ
များတဲ့ကျေးရွာသားတွေက အတွဲဘက် မဲပေးလိုက်ကြတဲ့အတွက် အခွဲ
သမားတွေ ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် နိုင်ငံရေး
မှာ ဘုန်းကြီးတွေ မပါမှ ကောင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တချို့နေရာတော့ကော ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ သာသနာက ဒီလို ရွေးကောက်ပွဲတွေမှာ ပါကောင်းတဲ့
သာသနာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘီလူးစည်း၊ လူ့ စည်းခွဲထားသလို ကိုယ့်စည်း
နဲ့ ကိုယ် ထုခြေရရနေရမဲ့ သာသနာပါ။ အဲဒီသာသနာမျိုးဖြစ်ဘို့ရန် အခြေခံ
ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြုပြင်ရဦးမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြုပြင်လိုက်တော့ ဘယ်လိုအကျိုးရှိမည်လို့ မြော်မှန်းသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အကျိုးအများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်။ ထိုသို့ပြုပြင်ဘို့ရန် ကျောင်း
တိုက်ကြီးလဲ ရှိရပါမယ်။ ထိုသို့ ပြုပြင်လိုက်တဲ့အခါမှာ....

- (က) သာသနာရေး- ဘာသာရေးနဲ့စပ်ပြီး အပို အကုန်အကျတွေ ရှိရမည်
မဟုတ်ပါ။
- (ခ) ကျောင်း-ဘုရား တည်ဆောက်မှုမှစ၍ စည်းကမ်းရှိလာပါလိမ့်မယ်။
- (ဂ) ကျေးရွာတို့၌ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးများလဲ ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးကို
အခြေခံကောင်းကောင်းရအောင် တာဝန်ယူနိုင်ရပါမယ်။
- (ဃ) ရပ်သူ-ရွာသားတို့ရဲ့ စာရိတ္တကောင်းမွန်ရေးကိုလဲ တာဝန်ယူနိုင်ရပါမယ်။
- (င) ကျောင်းဘုန်းကြီးများကိုယ်တိုင်လဲ ထိုသို့ တာဝန်ယူနိုင်လောက်အောင်
အရည်အခြင်းရှိပြီး ဖြစ်ရပါမယ်။
- (စ) ထိုသို့ စိစစ်သည်နဲ့ တပြိုင်နက် အရည်အခြင်းမရှိဘဲ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး
တာဝန် နေခွင့်ရမည် မဟုတ်ပါ။
- (ဆ) ဒီလို ပြုပြင်ဘို့ လွယ်ကူအောင် ရဟန်းပြုမည်ဆိုယင် “ပရိယတ်(စာ)သင်
ဘို့လား၊ ပဋိပတ် (ကျင့်)ဘို့လား”လို့ ခွဲခြားရပါမယ်။ ပရိယတ်သင်ဘို့
ဆိုယင် အသင်ကောင်းတဲ့ တိုက်မှာသာ နေထိုင်ရပါမယ်၊ တရားကျင့်ဘို့
ဆိုယင်လဲ ပဋိပတ်ကျောင်းတိုက်မှာသာ နေထိုင်ရပါမယ်။
- (ဇ) ဘုန်းကြီးကျောင်း ဟူသမျှလဲ စာသင်ကျောင်း-ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ၂မျိုး
သာ ရှိရပါမယ်။
- (ဈ) ထိုအခါ အပိုအဆုတ်လုပ်သော ရဟန်းတော်များမရှိသလို အပိုကျောင်း
တွေလဲ ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ အပိုဖြစ်နေသောကျောင်းတွေကို ဝိနည်း
တော်နဲ့ လျှော့အောင်ပြုပြင်၍ စုပေါင်းပေးရပါမယ်။

- (ည) စာသင်ကျောင်းတိုက်များလဲ ပိဋကသင်ရာမှာ “မူလတန်း-အလယ်တန်း-အထက်တန်း” လို့ အမျိုးမျိုးခွဲပြီးယင်၊ စာသင်နည်းကိုလဲ အတန်းအလိုက် သင်ရပါမယ်။
- (ဋ) စာသင်ကျောင်း- ကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာ လက်တွေ့ ဘာဝနာ အလုပ်လဲ ရှိရပါမယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင် ဘာဝနာအလုပ်ဖြင့် နေလိုသောအခါ ဘာဝနာကျောင်းဖြစ်စေ၊ သီးခြား ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာ ဖြစ်စေ၊ ရွှေ့၍ နေနိုင်ပါလိမ့်မယ်။
- (ဌ) အဲဒီအခါမှာ ရဟန်းတော်များရဲ့ စာရိတ္တကိုလဲ ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
- (ဍ) ထို ရဟန်းတော်များသည်ပင် ကလေးသူငယ်တို့အား စာပေသင်ပြပေးခြင်း၊ ရပ်ရွာလူကြီးတို့အား စာရိတ္တကောင်းအောင် ဟောပြောပေးခြင်း အားဖြင့် တာဝန်ဆောင်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။
- (ဎ) ဤသို့ တာဝန်ဆောင်နိုင်သောအခါ သာသနာတော်နဲ့ နိုင်ငံတော်သည် ကိုင်းကျွန်းမှို၊ ကျွန်းကိုင်းမှိုဖြစ်၍ သာသနာတော်အတွက် တဖက်တလမ်းက နိုင်ငံတိုးတက်မလာပေဘူးလားဘုရား။
- (ဏ) ဒါကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာပြုပြင်ရေးကို ကြိုးစားရာ၌ နိုင်ငံရေးလဲ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်းကို လျှောက်ခံတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့လဲ နိုင်ငံရေးနဲ့ သာသနာရေးဟာ တချို့ ကိစ္စမှာတော့ တွဲနိုင်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူလာတာကိုယ်က သတ္တာတို့မှာ လောကီ-လောကုတ္တရာ ၂ ဖြာ တိုးပွား၍ လူရော-ရှင်ပါ အကျိုးများဘို့ ပွင့်တော်မူလာတာဖြစ်ပါတယ်။ ဤနည်းအတိုင်းလဲ အနော်ရထာ-အရှင်အရဟံတို့ လက်ထက်မှစ၍ ဆရာ-ဒကာ ညီညွှာ ပေါင်းစုလျက် နိုင်ငံနဲ့ သာသနာကို ပြုခဲ့ကြတယ်မဟုတ်ပါလားဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တော့ သာသနာ့ အရေးကို မပြုပြင်ရသေးသမျှ တပည့်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အထမြောက်ပြီလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလို အမြင်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြုပြင်မယ်ဆိုယင်တော့ ခေတ်လူများလဲ လက်ခံကြရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဒီလို ပြုပြင်ထားတဲ့ သာသနာဆိုယင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သာမကပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သူများလဲ လေးစားကြမှာ အမှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်က လက်တွေ့ဖြစ်လို့ လျှောက်ခံတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် လက်တွေ့များကို ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ နိုင်ငံခြားက ဘာသာရှိ-မရှိကြသော အမျိုးသား အမျိုးသမီး လူကြီးသူမတွေ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကိုအကြောင်းအားလျော်စွာ ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့ အားလုံးဘဲ အဲဒီ အစီအစဉ်ကျအောင် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ကျောင်းများနဲ့ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်သာယာပုံကို မြင်ရုံမျှဖြင့် စိတ်အေးချမ်းမှုကို ရကြပါတယ်။ တပည့်တော်နဲ့ ဘာသာရေး- သံသရာရေး ဆွေးနွေးကြတဲ့အခါ (အပြည့်အစုံ မဟုတ်သော်လဲ) အတော် ကျေနပ်ပုံရကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်လောက်ပါတယ်၊ စေတီတော်မှစ၍ အားလုံးတင့်တယ်အောင် ပြုပြင်ထားပေတာကိုး။

တပည့်တော်။ ။ စေတီတော်ကိုယ်က ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ကြက်သရေဆောင်လို ဖြစ်နေတာပါ။ စေတီတော် တဝက်လောက်အထိ ရွှေချပြီး ပူဇော်ထားတယ်။ ဓာတ်မီး သုံးတိုင်ကလဲ ၁၅ ပေလောက် မြင့်ပြီး တကယ့် ကျောက်ဖရောင်းတိုင်ကြီးတွေလိုပါ။ ပန်းပူဇော်တော့လဲ တခြားနေရာမှာလို ပန်းကလာပ်ကလေးမျိုး မဟုတ်ဘဲ စေတီတော်ရဲ့ ပတ်လည်မှာ ပန်းလှေက ရှစ်စင်း၊ ပန်းအိုးကြီးတွေက ၅ လုံး၊ ထိုအထဲမှာ ပန်းပင်တွေ စိုက်ပြီး အမြဲ ပန်းပွင့်နေစေတယ်။ ဆောင်းအခါမှာဆိုယင် နိုင်ငံခြားမျိုး နှင်းဆီပွင့်တွေက စေတီတော်ကြီးနဲ့ ပဏာရလိုက်တာ လွန်လို့ပါ။ အောက်ခြေ သမံတလင်းကလဲ ဘိလပ်မြေ အချောကိုင်ပြီး ဆေးရောင် ခြယ်ထားသေးတယ်။ ဘေးနားက တန်ဆောင်း ၂ ဆောင်လဲ ဘုရား အာရုံယူစရာကောင်းအောင် သစ်သားကလေးတွေကို အကွက် ဖေါ်ပြီး ခင်းထားတာဖြစ်တော့ ဘုရားတံတိုင်းအတွင်းရောက်ယင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဟူသမျှ အားလုံး ကြည်နူးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားများတော့ ဘယ်လိုစိတ် ဖြစ်မယ် မပြောတတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။သူတို့လဲ သူတို့အယူအဆနဲ့ ကျေနပ်ကြပါတယ်။ ယခုလောက် မစည်ကားသေးတဲ့ ရွေးက တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်သို့ အမေရိကန်မှ “ဒေါက်တာဂတ်” ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ရောက်လာပါတယ်။ သူက တပည့်တော်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရလဲ လေးစားပါတယ်။ အရှေ့တိုင်းဘာသာ တွေကို လေ့လာနေသော ဒေါက်တာဘွဲ့ရတယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့် တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်က သံဃာများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး ရောက်တဲ့နေရာ မြောက်ပိုင်းဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကိုပြတော့ နဂိုရိုက်မတ်မတ်ရပ်ပြီး ရုပ်ရှင် ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်ဟာ သံဃာတွေကိုလဲမြင်ရော အားလုံးထိုင်ပြီး ရှိခိုး ဥူးချွဲကြပါတယ်။ သူဟာ မြန်မာနိုင်ငံကိုရောက်တိုင်း တပည့်တော်ဆီကို ဝင်လာလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပေမှာဘဲ၊ ကိုယ်တော်က သံဃာများကို ကျောင်းတိုက်ရဲ့ အသရေသာမက၊ သာသနာ့အသရေ နိုင်ငံတော်ရဲ့အသရေကိုပါ ဆောင် နိုင်အောင် ဩဝါဒ ပေးထားတာဖြစ်တော့ တိုက်ရိုက် သံဃာအများကလဲ ကျေနပ်စရာကောင်းပေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်တော် သံဃာတွေကလဲ ကျောင်းတလင်းကို ကိုယ်ကျောင်းအနီးမှာ နေ့စဉ် တံမြက်လှည်းကြတာ ဖြစ်တော့ ကျောင်းတိုက်ကြီးကိုက သာသနာ့အသရေ ဆောင်နေသလို ဖြစ်နေတာပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုလဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ စာချဘုန်းကြီးများ အသီးသီးခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ကျောင်းတလင်းကို သန့်ရှင်းနေအောင် အုဉ်ခဲအကျိုးတွေထုပြီး ထုံး-သဲ ရောကာ ပြုပြင်ထားကြပါတယ်။ မူလ တံတိုင်းအတွင်းမှာရှိသော နဂိုရိုကျောင်းတလင်းက ကျောက်ခဲကလေး တွေဟာ မိုဗ်းရွာတိုင်း ပေါ်လာလို့ ကြည့်လဲမကောင်း၊ သွားလို့လဲ မကောင်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတိုက်ရဲ့ဘေးမှာ အုဉ်သမံတလင်း ခင်းပြီး မူလတံတိုင်းအတွင်းက ကျန်သမျှမြေအားလုံးလောက်ကို အုဉ်ခဲ အကျိုးတွေနှင့်မွမ်းမံထားလို့ မြေတွေပါ အမြင်ကောင်းနေပါတယ်။ မြေ တွေ အမြင်ကောင်းသလောက် သံဃာများလဲ အမြင်ကောင်းအောင် အဝတ်အစား အနေအထိုင်ကိုပါ ရောက်လာတဲ့အသစ်တိုင်း တာဝန်ခံ (အာမခံ) ပုဂ္ဂိုလ်က ပြုပြင်ပေးရပါတယ်။

တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကို စိန်ပီတာကျောင်းက စိန်ပီတာ ဆရာမကြီး (ခရစ်ယာန်ဆရာမကြီး)တွေပင် တခါတခါလာပြီး ကြည့်ကြ

ပါတယ်။ ဆရာဝန်မကြီးကတော့ တပည့်တော် မကျန်းမာတဲ့အခါ ဆေး ကုသပေးပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဤနိုင်ငံမှာ နေခွင့်မရလို့ အမိနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ မြိုင်သစ်ကို ပြန်ခါနီးမှာ “နောက်ဘဝမှာတောင် တွေ့ချင်ပါသေးတယ်” လို့ ဝမ်းနည်းစကား ပြောသွားရှာပါတယ်။ သူက မြန်မာနိုင်ငံမှာ အနေကြာလို့ မြန်မာစကား တော်တော်ပြောနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ မေတ္တာဟာ အတော်စူးဟန်တူတယ်။ အမေရိကန် ဒေါက်တာတို့- ပြင်သစ်ဆရာဝန်မတို့ကတောင် ခင်နေကြတယ်။

တပည့်တော်။ ။မေတ္တာလဲမေတ္တာ၊ စေတနာလဲစေတနာပါဘဲ။ တခါတုန်းက တပည့်တော်ထို့အထဲသို့ အင်္ဂလန်မှ ပရိယတ်ဆာဆရာကြီး ရောက်လာပါ တယ်။ ထိုဆရာကြီးကတော့ အင်္ဂလန်မှာထင်ရှားတဲ့ ဆရာကြီးရှစ်ယောက် တွင် တယောက်အပါအဝင်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူ မရောက်ခင် တပတ် လောက်က တင်ကြိုပြီး ထိုဆရာကြီး ရောက်လာတဲ့အခါ ဘာသာရေး ဆွေးနွေးဘို့ရန် တပည့်တော်အထဲ ခေါ်လာဘို့ မန္တလေးမြို့က ဝတ်လုံ ဥူးသာကြွယ်၊ ဗိုလ်ကြီးဦးဘဖေ၊ ဦးခင်မောင်ဇွေးနဲ့ ဦးစံလှပေါ် တို့က လျှောက်ထားနှင့်ပါတယ်။ နက်ဖန်လာမယ်ဆိုတော့ တခါထပ်ပြီးလျှောက် ပါတယ်။ တပည့်တော်က ထိုဆရာကြီးရဲ့ အသက်အရွယ် မေးကြည့်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကြောက်စိုးတုန်နေသလား၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက ဗုဒ္ဓဘုရားတော်ရဲ့ အရှိန်သတ္တိကို သိမှမသိဘဲ၊ အထင်သေးမှာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကဲလေ၊ ဗွါ-ဗွါ၊ တပည့်တော်ပြောတာ မှားသွားပါတယ်၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာကြီးက အင်္ဂလန်မှာ ထိပ်တန်း ပရိယတ်ဆာ၊ ငါက ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီး၊ ဒီတော့ ငါက ကမ္ဘာ့ဗဟုသုတ အပြည့်ရှိတဲ့ဆရာကြီးနဲ့ “စကားပြောရမှာ ကြောက်သလား၊ ရွံသလား” လို့ ကိုယ်ကိုယ်ကို မေးပါတယ်။ ဘာကြောက်စရာ-ရွံစရာရှိသလဲ၊ ငါမှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုများကို အားလုံးအသုံးပြုပြီး ဆရာကြီးနဲ့တွေ့မယ်။ စကား ပြောမယ်လို့ အဖြေထွက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လို ယဉ်ကျေးမှုများကို ကိုယ်တော်က အသုံးပြုလိုက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။နက်ဖန် (၁၀) နာရီလောက် လာပါမယ်လို့ လျှောက်လာတဲ့ ဒကာများကို ဆရာကြီးရဲ့ အသက်အရွယ်မေးပြီး ဆရာကြီးကို အာရုံယူကာ မေတ္တာစစ်စစ် ပို့ပါတယ်။ လာတဲ့အခါမှာလဲ ဆရာကြီးထိုင်တဲ့ နေရာကို ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းက ခင်းမပေးကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒကာတို့က အယဉ်ရောက်အောင်လာပြီး နေရာခင်းပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ လျှောက်ထားတဲ့သူများ ပြန်သွားပြီး နောက် မကြာမကြာလဲ မေတ္တာပို့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...ကိုယ်တော်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာကတော့ ဆရာကြီးဆီ ဓာတ်ရောက်တော့မှာဘဲ၊ နက်ဖန်ရောက်လာတော့ ဘယ်လိုများ ထိုင်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာကြီးက အသက် ၆၀ လောက်ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ အဲဒီတုန်းက (၆၀) ပတ်ဝန်းကျင်ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နက်ဖန်ရောက်လာတဲ့ အခါ တပည့်တော်ကလဲ ကုလားထိုင်နဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ စကားပြန်လုပ်မဲ ဝတ်လုံ ဥြးသာကြွယ်ကလဲ ကုလားထိုင်နဲ့ လိုက်ပါလာတဲ့ အင်္ဂလိပ် သံအရာရှိ ကောလိပ်ကျောင်းဆရာနဲ့ ဥြးခင်မောင်ဒွေး- ဥြးစံလှပေါ် စသူတို့ကတော့ ခုံတန်းလျားအပေါ်မှာ ထိုင်ကြပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ကုလားထိုင်အောက် ခြေထောက်ချပုံ လက်ထားပုံ မျက်နှာထားပုံမှစ၍ အားလုံးကို သတိနဲ့ထားပါတယ်။ ဆရာကြီးကို အချိန်သေးသေးတာလဲ မဟုတ်၊ မလေးမစားလဲ မဟုတ်တဲ့ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုအတိုင်းပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုစကားများ ပြောကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထိုင်မိသင်ဘဲ တပည့်တော်ကစပြီး ဆရာကြီးလာမယ်ဆိုတာ ဒကာများက အကြောင်းကြားထားနှင့်လို့ ဝမ်းမြောက်နေပါတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီးဟာ ယခုမှတွေ့ရသော်လဲ ဗုဒ္ဓတရားတော်အရ ရှေးရှေးဘဝများစွာကလဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကို ယခုမှ တွေ့ရပေမဲ့ ရှေးရှေးက ရင်းနှီးပြီးသော သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတွေလို သဘောထားပြီး “မေးလိုတာ မှန်သမျှကို အားမနာဘဲမေးပါ၊ အားနာနေယဉ် မေးချင်တာတွေ ချန်ထားရလို့ အားမရဘဲရှိတတ်ပါတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အား...ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားပလ္လင်ခံလိုက်ပုံက စိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ချင်စရာပေဘဲကိုး၊ ဘာများ လျှောက်သွားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာကြီးက “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး သူမေးချင်တာတွေ မေးပါတယ်။ မေးတာကလဲ ဘာသာရေးဆိုင်ရာတွေပါဘဲ၊ တပည့်တော်ကလဲ ဖြေပါတယ်။ ဘယ်လောက် ကြာသွားတယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဝတ်လုံဥြးသာကြွယ်က “ထမင်းစားဖိတ်ထားတဲ့နေရာ သွားဘို့အချိန် နီးနေပါပြီ” လို့ ပြောမှ သူ့နာရီကြည့်ပြီး “ပြန်တောင် မပြန်ချင်သေးဘူး၊ (သူမေးတာကို ဖြေတဲ့သဘောမဟုတ်ဘဲ) ဆရာတော် ပြောချင်တာကို ၁၀ မိနစ်လောက် ပြောပါဥြး” လို့ လျှောက်တဲ့အတွက် တပည့်တော်က သက်ရှိ-သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးဟာ အနိစ္စ (မမြဲ) စာချည်း ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ဝိပဿနာအကျဉ်း ဟောလိုက်ပါတယ်။ ဆရာကြီးလဲ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး တပည့်တော်ကို အလွန်ရိုသေစွာဖြင့် ခွဲခွါသွားပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်ကိုလဲ အတော်ကြာကြာ လှည့်ပတ် ကြည့်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မူထားပြီးတော့ အသုံးပြုလိုက်တဲ့ ကိုယ်မှု-နှုတ်မှု-စိတ်မှုဟာ “ပြန်တောင် မပြန်ချင်သေးဘူး” လို့ ပြောရလောက်အောင် ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲမှာ ထိရောက်သွားတာဘဲနော်၊ ဒီလို ထိရောက်ပုံတွေရှိသေးယဉ် ကြားချင်ပါသေးတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီကိစ္စကတော့ သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ သူရဲ့ အမိနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ အိတလီမှာ (ပီအိတ်ချီဒီ) ဘွဲ့ရပြီးနောက် အင်္ဂလန်က အဲဒီဘွဲ့ကိုထပ်ယူဘို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အမျိုးသွီးတယောက်ပါ။ သူက ခေတ်ပညာ ထိပ်တန်းရောက်နေသူဖြစ်တော့ သူတို့ရဲ့ အမိဘာသာကိုလဲ မကိုးကွယ်ဘဲ ဘာသာမရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရောက်လာတဲ့အခါ ဦးမောင်မောင်တင် (မဟာဝိဇ္ဇာ) က တပည့်တော်ဆီ ခေါ်လာပါတယ်။ တပည့်တော်ဆီရောက်တော့ တပည့်တော် ကျောင်းမှာ (အမိအေ) ဘွဲ့ယူဘို့ စာတမ်းရေးနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဂျာမနီအမျိုးသွီးကို တွေ့ပါတယ်။ ဒီအခါ သူလဲ အချိန်သေလောက် တပည့်တော် အနားမှာနေပြီး “ဘာသာရေးကို မေးချင်တယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။ ထို့နောက် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ထင်ရှားတဲ့ နေရာတွေကိုသွားပြီး မပြန်ခင် တပည့်တော် ကျောင်းမှာ ၃ ရက်လာနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သူက ဘယ်လိုဝတ် ဘယ်လိုစားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မြန်မာလိုဝတ်ပြီးတော့ ကျောင်းမှာနေတဲ့ ဂျာမနီအမျိုးသမီးနဲ့ အတူစား၊ အတူအိပ်ပါတယ်။ တပည့်တော်ဆို မကြာမကြာ သူတို့ ၂ ယောက်လာပြီး ဘာသာရေးတွေကို မေးပါတယ်။ ဂျာမနီအမျိုးသမီးက မြန်မာပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ အဖြေကို သူက နားလည်ပုံရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ သူကမေးတဲ့အခါ မေးတာကိုလဲ ဖြေတယ်၊ အဲဒီအမေးရဲ့ အရင်းအစကိုပြောပြီး အပိုဖြေတယ်။ အဲဒီအမေးရဲ့ နောက်အဆက် သိစရာကိုလဲ ဖော်ပြပြီးပြောတယ်။ ဒါကြောင့် “နောက်ဘဝ မရှိဘူး” လို့ နဂိုရ် ထင်နေတာဟာ အသိအမြင်ပြောင်းပြီး “နောက်ဘဝရှိတယ်” ဆိုတာ ယုံကြည်ပုံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာကိုထောက်ပြီး သိနိုင်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အချိန်ရသ၍ တပည့်တော်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး ယခုဘဝမှာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြောင့် “ပြန်တွေ့မှ တွေ့ရတော့မယ်၊ နောက်ဘဝ တော့ ပြန်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်” လို့ ပြန်ခါနီး လျှောက်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ စေတနာ မေတ္တာဟာ အင်္ဂလန် ပရိယတ်ဆာကြီး ကိုတောင် စူးအောင်စွမ်းနိုင်တော့၊ နဂိုရ်က စိတ်နှလုံးနဲ့နေတဲ့ အမျိုးသမီး အပေါ်မှာ ဘာပြောစရာရှိတော့မှာလဲ၊ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့ခဏ်းမှာလဲ ကိုယ်တော်က ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုကို စေတနာနဲ့ ပြောပြလိုက်တာကိုး၊ သူကလဲ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပြောရှာမှာပေါ့၊ ဒါ့ပြင်ကော နိုင်ငံခြားဆိုင်ရာ ဘယ်မှာ သုံးစွဲသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တခါတုန်းက သီဟိုဠ် မဟာမင်းကြီး ရောက်လာပါတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုဌာနက လိုက်ပို့တာဖြစ်တော့ ထိုဌာနက ဒကာများလဲ ပါပါတယ်။ သီဟိုဠ်ဆိုတာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံဖြစ်လို့ ကျောင်းတိုက် သံဃာများကိုလဲ မြင်သွားရလေအောင်၊ နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပေးပြီး စာပို့ချတဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းကြီးပေါ်မှာ သံဃာများကို စည်းဝေးစေပါတယ်၊ ပြီးတော့မှ ထိုမင်းကြီးနဲ့ အဖွဲ့ကိုင်ခေါ်ပြီး သံဃာများကိုကြည်ညိုစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မင်းကြီးက တော်တော်ကြည်ညိုပုံ ရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်းမှာတော့ ဘာမှ ပြောမသွားပါဘူး၊ အပြင်ရောက်တော့ ပြောပါသတဲ့၊ ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး အခန်းကြီးထဲ ဝင်တော့ “ဆင်းတုတော်ကလေးတွေ တယ်များပါလား” လို့ ထင်မိပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က သင်ပြထားလို့ သံဃာများကလဲ “ဆင်းတုတော်ကလေးများ” လို့ ထင်ရလောက်အောင် အတော်ငြိမ်သက်နေဟန်တူပါရဲ့၊ ကိုယ်တော်နဲ့ စကားပြောတော့ ဘယ်သူက စကားပြန်လုပ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ယဉ်ကျေးမှုဌာနက စကားပြန်လုပ်ပါတယ်၊ အဲဒီမင်းကြီးက ပါဠိလိုသင်ဘူးလို့ တချို့ ကိုလဲ ပါဠိလိုပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က သီဟိုဠ်သံနဲ့ ပြောတတ်သလား။

တပည့်တော်။ ။ သီဟိုဠ်သံဆိုတာ သက္ကတသင်တုန်းက အဘယာရာမဆရာ တော်ရွတ်တဲ့ အသံမျိုးဖြစ်တော့ အထူး မသင်ရပါဘူး၊ တခါတုန်းက (ပါဠိပါရဂူ) ဆိုတဲ့ (အမ်အေ) တယောက် လာဘူးပါတယ်၊ စကားပြန် လုပ်၍ ကောလိပ်ကျောင်းက မြန်မာစကားတတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ဆရာ တယောက်ကိုလဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီပါရဂူနဲ့ တပည့် တော်က ပါဠိလိုပြောလို့ စကားပြန်က ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး၊ သူတို့ ၂ ယောက် အင်္ဂလိပ်လိုပြောတဲ့အခါ တပည့်တော်က ဘာမှ နားမလည် ပါဘူး၊ စကားပြောပြီးတဲ့အခါ အဲဒီပါရဂူက “အိန္ဒိယရောက်ဘူးသလား” လို့ မေးပါတယ်၊ “မရောက်ဘူးပါဘူး” လို့ ပြောတော့ ပါဠိစကား အပြော ဘယ်မှာသင်ပါတုန်းတဲ့၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဆရာတော်က အိန္ဒိယမှာ နေပြီး သက္ကတ သင်ဘူးပါတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ဆီက အိန္ဒိယအသံနဲ့ သက္ကတကိုသင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နဲ့နဲ့ပါးပါး ပြောတတ်တာဖြစ်ပါတယ် လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီပြင်တော့ နိုင်ငံခြားက ဘယ်သူလာဘူးသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ လာဘူးတဲ့သူတွေကတော့ အမျိုးကြီးပါဘဲ၊ မှတ်လောက်တဲ့ သူတွေကိုသာ သတိရတာပဲ၊ ဂျပန်က မြန်မာနိုင်ငံကို ပညာတော်သင် လွှတ်ထားတဲ့ အမျိုးသားတယောက် ဥူးမောင်မောင်တင် (မဟာဝိဇ္ဇာ) က လိုက်ပို့လို့ ရောက်လာပါသေးတယ်၊ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ဒုလ္လဘရဟန်း

ပြုချင်လို့ ဥးနုကို ပြောတဲ့အခါ၊ ဥးနုက ညွှန်လိုက်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ရဟန်းပြုပြီးတော့ တပည့်တော်ရဲ့ နံနက်ဩဝါဒကို နေ့တိုင်း ရေးမှတ်တယ်။ သူတို့နိုင်ငံက မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေများတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်လို့ သူ့ကို တော့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာဩဝါဒကို အတော်များများ ပေးလိုက်ရပါတယ်။ သူဟာ နောက်တော့ သံရုံးအရာရှိအဖြစ်နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကို တဖန် ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး နောက်ထပ် ရောက်လာတဲ့ ဂျပန်များကလဲ အချိန်ရတဲ့အခါ ဒုလ္လဘရဟန်း ပြုချင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်ရဲ့ အကြောင်းကို ဂျပန်ပြည်က အတော်သိနေမှာပေါ့။

ဘပည့်တော်။ ။ သူတို့တိုင်းပြည်ကလဲ အကျယ်ကြီးဆိုတော့ ဒါလောက်လဲ သိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်ပြည်သို့ ဗိုလ်ချုပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဂျပန်က တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်၌ နေ့စဉ်အလုပ်တွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ယူပါတယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ကို ဂျပန်ပြည်မှာပြသတော့ အသိများမှာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဘို့တော့ ဘယ်သူက ညွှန်လို့တဲ့တုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘယ်သူက ညွှန်တယ်လို့ ဆိုတာ မသိပါဘူး။ သာသနာရေးအရာရှိ ခင်မောင်ကျော်တော့ ခေါင်းဆောင်လမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ ပါလာတာ။ သူက ညအိပ်ပြီး ကျောင်းတိုက်ရဲ့ နေ့စဉ်အလုပ်ကို လေ့လာပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်သင့်တာကို ရိုက်စေပါတယ်။ ကျောင်းတိုက် သာယာအောင် သံဃာအားလုံးက နေ့စဉ် သန့်ရှင်းကြပုံ၊ အားလုံးအတွက် ကိုရင်များက ဆွမ်းချက်ကြပုံ၊ ဆွမ်းဟင်းကို အားလုံးအတွက် စရပ်က ဒကာမများက ချက်ကြပုံ၊ နေ့တိုင်း တုံးကြီးခေါက်၍ အိပ်ရာမှထကြရပုံ၊ ညဉ့်တိုင်း ကြေးမောင်း ခေါင်းလောင်းထိုး၍ ဘုရား ဝတ်တက်ကြပုံ၊ တုံးကလေးခေါက်၍ စာတက်ကြပုံ၊ သံချောင်းခေါက်၍ အရှက်ဆွမ်း- နေ့ဆွမ်းကို ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ ၂ နေရာ ခွဲ၍ စုပေါင်းစားကြပုံ၊ အဲဒီ အားလုံးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အားလုံးပြီးတော့ ဘယ်သူက ဘာပြောတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ ခေါင်းဆောင်ခေါ်လာတဲ့ ခင်မောင်ကျော်က ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးတဲ့အခါ “ဆရာတော် ကျောင်းက ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို အစောကြီးအောင် မြင်နေတာကိုး” လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို

နားမလည်ပါဘူး။ “ဗုဒ္ဓဝါဒအတိုင်း လုပ်နေတာပါ။ ဒီဟာ ဗုဒ္ဓစနစ်သာ ဖြစ်ပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်သားဘဲ ကိုယ်တော်၊ ခေတ်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက် ကောင်းအောင် တည်ထောင်ပေမဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒလောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကောင်းနိုင်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဝါဒမှာ မေတ္တာလဲပါ၊ ကရုဏာ- မုဒိတာလဲပါ၊ ဉာဏ်လဲပါ၊ လုလ္လ ဝိရိယလဲ အားကြီး အများကြီးပါရတာဖြစ်လို့ အရာရာမှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ပြီးစီးနိုင်ပါတယ်။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ယခုလက်တွေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက ဘာသာရေးဆိုင်ရာမှာ အသုံးအပြုန်းများပြီး ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်တွေက အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်သူ နည်းပါးနေတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ လောကီကြီးပွားရေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အထင်မှားကြတာပါ။ ယခု ဘာသာရေးအလုပ်တွေဟာ ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ များသောအားဖြင့် မဟုတ်ပါဘူး။ စင်စစ်မှာတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အတွင်းကျကျ ဖျက်ဆီးရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ သာသနာ- ဘာသာဆိုတာ ဗုဒ္ဓအလိုတော်နဲ့ သင့်လျော်ပြီး ယခုဘဝရော တမလွန်ဘဝရော ကောင်းကျိုးပြုမဲ့ သာသနာ-ဘာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလိုသာ ဖြစ်နိုင်ယင်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကမ္ဘာကတောင် လက်ခံနိုင်စရာ ဖြစ်မှာဘဲနော်။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က သတင်းစာမှာတွေ့ရသမျှကို စဉ်းစားပါတယ်။ နိုင်ငံအသီးသီး၌ ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုရတဲ့ ပညာရှိကြီးတွေဟာ ရုပ်ဝတ္ထုဘက်မှာသာ ပညာရှိဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ဝတ္ထု တိုးတက်ရေးကိုသာ ကြိုးစားကြပါတယ်။ ကြိုးစားသလောက်လဲ ရုပ်ဘက်က တိုးတက်ပါတယ်။ ထိုသို့ တိုးတက်ပါလျက် သူတို့ကိုယ်တိုင်နဲ့ တကွ သူတို့တိုင်းသူပြည်သားတွေ ချမ်းသာခွင့် မရကြပါဘူး။ အကောင်းအမွန်တွေကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၊ နားဖြင့် ကြားရ၊ နှာခေါင်းဖြင့် နှမ်းရ ရှူရ၊ လျှာဖြင့် စားသောက်ရ၊ ကိုယ်ဖြင့် ထိတွေ့ခံစားကြရပါလျက် မချမ်းသာကြပါဘူး။ စင်စစ်တော့ ပို၍ ပို၍ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်စီးလာကြသဖြင့် သာ၍ သာ၍ စိတ်ဆင်းရဲ နေကြတာကိုသာ ကြားရပါတယ်။ ထို ပညာရှိကြီးများရဲ့ ရုပ်ဘက် အသိဉာဏ်သည် မိုးထိအောင် လျှံနေစေကာမူ “ကေန့်မချ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်” လို့ ရဲရဲကြီး ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ခမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က မြန်မာနိုင်ငံတောင်မှ နွဲ့အောင် မရောက်ဘူးတဲ့ ဗဟုသုတကလေးနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေးနိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ “သုခ”ဆိုတာ ၂မျိုးရှိတယ်ဘုရား၊ စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ကိုယ်ချမ်းသာမှုတဲ့၊ အဲဒီ ၂မျိုးမှာလဲ စိတ်ချမ်းသာမှုကသာ ပဓာနဖြစ်တယ်၊ နိုင်ငံကြီးသား ပညာရှိများက ခန္ဓာကိုယ် ချမ်းသာမှုကိုသာ ရှေးရှုပြီး ရွှေ့ဆောင်နေကြတာဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်ချမ်းသာတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဘူး ဆိုတာကို သူတို့ပြန်ပြီးစဉ်းစားယင်မြင်မှာပါ၊ အဲဒီ ချမ်းသာမှုကိုတော့ ဗုဒ္ဓဝါဒမှာ အပြည့်အစုံလမ်းညွှန်ထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တနေ့ကျယ် အဲဒီပညာရှင်တွေ “ဗုဒ္ဓဝါဒကို စဉ်းစားကြလိမ့်မယ်”လို့ မြှော်လင့်ပါတယ်၊ အဲဒီလို စဉ်းစားတဲ့အခါမှာသာ အပေါ်စား ဗုဒ္ဓဘာသာတွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး ပေါ်တောတော ဗုဒ္ဓဘာသာတွေရဲ့အလုပ်ကို လေ့လာယင် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပင် အထင်သေးမှာ စိုးရိမ်မိပါတယ်ဘုရား။

ခမ္မဂုဏ်။ ။ ယခု ကိုယ်တော်ကျောင်းတိုက် ပြုပြင်နေတာရယ်၊ ဟောပြောရေးသားနေတာရယ် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်အတွက်သာမက အနာဂတ်အတွက်ပါ ရည်ရွယ်တယ်ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်တိုက်သာ ကောင်းဘို့လောက် ဆိုယင် ဒါလောက်မကြိုးစားပါဘူး၊ နောင်အနာဂတ်အတွက် နိုင်ငံရေး သာသနာ့ရော ကောင်းဘို့ကို ရည်ရွယ်တာဖြစ်ပါတယ်၊ “အနာဂတ် သာသနာရေး” ကျမ်းစာရေးတုန်းကလဲ ဒီစိတ်နဲ့ ရေးခဲ့တာပါ၊ တပည့်တော်စိတ်မှာ “တိုက်တိုက် ဂိုဏ်းတဂိုဏ်း သာသနာတရပ် ကောင်းစား ရေး”ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမရှိပါဘူး၊ အများကောင်းစားစေလိုတဲ့ စိတ်ချည်းပါ။

ခမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလိုစိတ်ထားလို့ ကိုယ်တော်မှာ ခုထိ ပင်ပန်းနေတာကို ကိုယ်တော် မငြီးငွေ့သေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ လောကမှာ “ဘုံကျွန်”လို့ ခေါ်လောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အလွန်သနားစရာပါဘဲဘုရား၊ အများအတွက် ကြောင့်ကြများမှုကြောင့် လုပ်ရ-ကိုင်ရ-ကြစည်ရတဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်လဲပင်ပန်းရဲ့ စိတ်လဲပင်ပန်းရဲ့ ဒါပေမဲ့လဲ ငြီးငွေ့တယ်လို့ မရှိကြပါဘူး၊ အများရဲ့ ဒဏ်ကို ခံကြတာပါ၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဟာ ဘုရားအလောင်းနဲ့ သာဝကအလောင်း

ကြီးတွေကို သိပ်ကျေးဇူးတင်၊ သိပ်အားရတာဘဲဘုရား၊ ဘုရားဖြစ်မှ သာဝကဖြစ်မှ တပည့်တော်က ကြည်ညိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလောင်းတော်ဘဝကိုပါ ကြည်ညိုတာပါ၊ ဒါကြောင့် အမေ့အနှစ်ဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီးကို၎င်း၊ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုထောက်ပံ့ကြတဲ့ ဒကာ-ဒကာမတို့နေရာ နိုင်ငံတော်ကို၎င်း၊ အင်မတန်သာယာစေလိုတဲ့ဆန္ဒ တပည့်တော်မှာ ပြင်းပြနေပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးတော့လဲ သာသနာတော်ကို အကြောင်းပြုပြီး နိုင်ငံပါ အေးချမ်းသာယာတယ် ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို အလွန် လိုချင်ပါတယ်။

ခမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလို ကျယ်ပြန့်တဲ့ဆန္ဒကြောင့်သာ ကိုယ်တော်ပင်ပန်းရတာပါ၊ ကိုယ်တော်နဲ့ ကိုယ်တော့်ကျောင်းတိုက် အတွက်ကတော့ ယခုအခါ ဖူလုံနေပါပြီ၊ ကိုယ်တော်ကျောင်းဘိုက်ကလဲ....

၁။ အရွှေဘက်မှာ တောင်သမန်အင်းကြီးကလဲ ရှုမျှော်ခင်း အလွန် ကောင်းနေပါတယ်။

၂။ မိုးဦးတိုင်းမှာလဲ ရေပြင်ဖွေးဖွေးနဲ့။

၃။ ဆောင်း-နွေကျတော့ လယ်ခင်း-ယာခင်း စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့။

၄။ ဘေး ၂ ဘက်မှာလဲ မြောက်ဘက်က ယာခင်းတွေနဲ့ ကျော်အောင် စံထားကျောင်းတိုက်၊ တောင်ဘက်က တောင်မင်းကြီးဘုရားနဲ့ စေတီတော်များ၊ အနောက်မြောက်နားမှာ လူနေအိမ်ခြေရှိသော်လဲ ကျောင်းတိုက်ဝင်းကကျယ်တော့ လူနေအိမ်ခြေနဲ့ မရောဘဲ တိတ်ဆိတ်တဲ့အပြင်....

၅။ သံဃာအများရဲ့ စာအံသံကလဲ ကျယ်ကျယ် မအံရလေတော့ အသံကိုယ်က တိတ်နေပါမယ်။

၆။ ၁၃၂၂ - ခုနှစ် ဝါတွင်းတုန်းက သံဃာ သုံးရာကျော်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။

၇။ ကျောင်းတွေ ဆောက်ထားပုံကလဲ အင်အစဉ်နဲ့ ဆိုတော့ ကြည်ရတာ ကြည်နူးစရာပါ၊ ကိုယ်တော် ပြောင်းလာခါစတုန်းကနဲ့ တော့ အလွန်ကွာခြားနေလို့ ရှေးကရောက်ပြီး နှစ်အတော်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာသူတချို့ဟာ မျက်စိလည်စရာတောင် ဖြစ်တာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားပြောသလိုဘဲ၊ တချို့က မျက်စိလည်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်အောင်ဟာ ဒကာ-ဒကာမ ပေါ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့ ဆရာ-တပည့်အားလုံး သာသနာ ပြုလိုတဲ့နဲ့ သဲသဲမဲမဲ ပြုပြင်ကြလို့ ဒီလို သာယာနေတာပါ။ ယခု စာချုပ် ဖြစ်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးများက သူတို့ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး တည်ထောင် ခဲ့တာဖြစ်လို့ သူတို့ အာမခံရတဲ့ နောက်စာသင်သားများကို ပေါ့ပေါ့ လျော့လျော့ နေခွင့် မပေးကြပါဘူး။ တပည့်တော် ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထားကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ယနေ့အထိတော့ သီဟိုဠ် မင်းကြီးလာတုန်းက “ဆင်းတုတော်ကလေးတွေ” လို့ ထင်မှားသလို အထိုက်အလျောက် သိမ်မွေ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောက်လာခါစက သာမဏေ-ရဟန်းများကတော့ လအတော်ကြာကြာနေမိမှ အချိုးအစား ကျပါတယ်။ တချို့လဲ အဲဒီလိုပြုပြင်မှုတွေကများတော့ မနေတတ် မထိုင် တတ်ဖြစ်ပြီး မကြာခင် ပျင်းလို့ပြန်ကြပါတယ်။ တပည့်တော်ကျောင်း တိုက်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကတော့....

ဤ ကျောင်းတိုက်၌

- ၁။ စိတ်ကောင်းရှိဘို့က.....ပဌမ
- ၂။ ဝိနည်းလေးစားဘို့ကဒုတိယ
- ၃။ ကျန်းမာဘို့က တတိယ
- ၄။ သန့်ရှင်းဘို့က.....စတုတ္ထ
- ၅။ အဝတ်အစားတတ်ဘို့က.....ပဉ္စမ
- ၆။ အနေအထိုင်တတ်ဘို့ကဆဌမ
- ၇။ အပြောအဆိုတတ်ဘို့ကသတ္တမ
- ၈။ အသွားအလာတတ်ဘို့က အဋ္ဌမ
- ၉။ စည်းကမ်းလိုက်နာဘို့က နဝမ
- ၁၀။ စာတတ်ဘို့က ဒသမ

ဤ (၁၀) ချက်ကို အစဉ်အတိုင်း ဂရုစိုက်ပါတဲ့ဘုရား။

မေ့ရုတ်။ ။နွေလည်ဆွမ်းစားပြီး နာရီဝက်ခန့် ငြိမ်သက်စွာအိုင်နေကြတုန်းမှာ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်မိသင်တော့ တောရွာမှာ ဖြစ်သလိုနေလာခဲ့တဲ့ ကိုရင်ကလေးဟာ ပြန်မပြေးဘဲ နေမလားကိုယ်တော် ကိုရင်ကလေးတွေ မပြောနဲ့ ရဟန်းဖြစ်ပြီး ကိုယ်တော်တွေတောင် ပြန်ပြေးချင်လောက် အောင် ကိုယ်တောင့်ဆိုင်းဘုတ်က ကောင်းတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဘုန်းကြီးလုပ်တာဟာ ပျော်ပျော်နေဘို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ “ကုသိုလ်ပါရမီများများရဘို့ သို့မဟုတ် ဒီဘဝတွင်ဘဲ မဂ်ဖိုလ်ရဘို့ ရည်ရွယ်တဲ့သူမှ ဘုန်းကြီးလုပ်ထိုက်တယ်” လို့ အမြဲယူဆပါ တယ်။ သာမန်လောက်ကုသိုလ် လိုချင်သင် လူဝတ်ကြောင့် အဖြစ်နဲ့လဲ ရနိုင်တာပါ။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှသာ ပျင်းလို့ ပြေးကြရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝိနည်းတော်နဲ့ လျော်အောင် မနေနိုင်သင် သာသနာတော်ကလဲ ပြေးမသင်လျော်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက် မရောက်ခင်က ပျင်းတတ်တဲ့သူကို ငွေကုန်ခံပြီး ဆရာမိဘတို့ကမပို့ မိအောင် စီစဉ်ရပါတယ်။

မေ့ရုတ်။ ။ဘယ်လိုစီစဉ်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။“နေချင်ပါတယ်”လို့ လျှောက်သင် အောက်ပါ စည်းကမ်း စာရွက်ကို တင်ကြိုပေးထားပါတယ်။

ဤကျောင်းတိုက်၌ နေလိုသူသည်

- ၁။ အင်္ဂါကြီးငယ် ချိုယွင်းချက် မရှိစေရ။
- ၂။ ကုသိုလ်များများရလိုသော ဆန္ဒရှိခြင်း။
- ၃။ ရှင်ဖြစ်သင် (က) ရတနာဂုဏ်ရည်လာ ရတနာသုံးပါးဂုဏ်တော် ကို၎င်း၊ (ခ) ရုပ်ပုံရှင်ကျင့်ဝတ်လာ ကျက်စရာများကို၎င်း၊ ရပြီး ဖြစ်ခြင်း။
- ၄။ (ဂ) ရဟန်းဖြစ်သင် ပါတိမောက်ဘာသာဦးကာလာ နိဿယဖြင့် ဘိက္ခုပါတိမောက် ပါဠိအနက်ကို ရပြီးဖြစ်ခြင်း။
- ၅။ သင်္ကန်းများကို ပိန္နဲရင့်ရောင် (ညောင်ခေါက်ရောင်) ဆိုးခဲ့ခြင်း။

၆။ သပိတ်နဲ့ (ဆွမ်းခံဖြစ်လောက်သော) သပိတ်အိတ် ဝတ်ခွက် ၅ လုံး ခန့် ပါရခြင်း။

၇။ အရောင်ဆိုးပြီးသော သင်္ကန်း-နေရာထိုင်နဲ့ ရေချိုးခွက်၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ လက်သုတ်ပုဝါ၊ ဇွန်း (လက်ရည်စသည် သောက်ဘို့ရန်) ဂိုင်းခွက် (အလတ်စား မတ်ခွက်) ပါရခြင်း။

၈။ သင်္ကန်း၊ ခဲတံ၊ ဗလာစာအုပ်စသော ပစ္စည်းအားလုံးပင် ရဟန်းသာမဏေတို့ ကိုယ်တိုင်ဝယ်ထားသော နိသဂ္ဂိပစ္စည်း မဟုတ်ဘဲ မိဘ-ဆွေမျိုး၊ ပစ္စည်း (၄) ပါး ဒကာ-ဒကာမများက ဂ္ဃဒါန်းအပ်သောပစ္စည်းများ ဖြစ်စေရခြင်း။

၉။ ဆရာ-မိဘစသော အုပ်ထိန်းသူဖြစ်စေ၊ သူတို့က ခိုင်းစေအပ်သော အကြီးအကဲဖြစ်စေ၊ လိုက်ပါ အပ်နှံရခြင်း၊ [ရဟန်းတော်များ လိုက်ပို့ယင် ကပ္ပိယကာရက ပါစေရမည်။]

၁၀။ ကျောင်းတိုက်သို့ရောက်သောအခါ ငွေကို မိမိကိုယ်တိုင် မကိုင်-မသိမ်းဘဲ၊ ဖိုးသူတော်စသော ကပ္ပိယတို့ထံ လွှဲအပ်ထားရခြင်း။

၁၁။ မြို့တွင်းမှ ကျောင်းတိုက်သို့လာသောအခါ ဆိုကြား၊ မြင်းလှည်း၊ နွားလှည်းတို့ကို မစီးခွဲရခြင်း။

ခြင်းချက်။ ။ ကျောင်းတိုက်၌ နေလိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့်ထင်ရှားအောင် နံပါတ် ၃-၄ အချက်များကို ပြထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်၌နေဆဲလည်းဖြစ်၊ စောင့်ရှောက်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သူနဲ့ အတူလာလျှင် ကျောင်းတိုက်ရောက်မှလည်း စာကျက်မှတ်နိုင် ပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အဲဒီစည်းကမ်း (၁၀) ချက်ဟာ ဝိနည်းတော်နဲ့ လျော်ညီတာချည်း ဖြစ်သည့်ပြင်၊ လိုက်နာချင်စရာချည်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “ငွေမကိုင်ရ၊ ငွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း မပါစေရ” ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကတော့ ယခု အချိန်မှာ ခေတ်နဲ့ မလျော်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား.... အဲဒီငွေနဲ့ စပ်ပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တော်တိုင် သိက္ခာပုဒ် ဘယ်လောက် ပညတ်တော်မူခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားလဲ သိပါတယ်။ သုတ္တန်ပါဠိတော်မှာ “ငွေအပ်ယင် ကာမဂုဏ်တွေလဲအပ်တော့

မှာပေါ့” လို့ မိန့်တော်မူတဲ့တရားတော်ရှိပါတယ်။ အဲဒီငွေကိုခံယူမှုကြောင့် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ ဒုတိယသံဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေတ်အလိုကို မလိုက်ထိုက်ပါဘူး၊ ခေတ်ကသံဘုရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်ကို လိုက်ရမှာပါ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ သိက္ခာပုဒ်များဟာ “အပ္ပသန္နာနံ ပဿာဒါယ = မကြည်ညိုသေးတဲ့သူများ ကြည်ညိုဖို့နဲ့ ပဿန္နာနံ ဘိဈျောဘာဝါယ = ကြည်ညိုပြီးသော ဒကာ-ဒကာမတို့၏ တိုး၍ ကြည်ညိုဖို့ချည်း” ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် မှန်သမျှတော့ ဘုရားအလိုတော်ကျအောင် ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ နေထိုင် ရမှာပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကိုယ်တော်၊ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီးတုန်းက “ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက (ငယ်ကုန်၊ သာ၍ငယ်ကုန်သော) သိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နှုတ်လိုယင် ပယ်နှုတ်နိုင်တယ်” လို့ မိန့်တော်မူတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ “ပယ်နှုတ်လိုယင်” ဆိုတဲ့ အပိုင်းကို သတိပြုတော်မူပါ။ “အရှင်မဟာကဿပတို့လို ခေါင်းဆောင်ကြီးများက မပယ်နှုတ် လိုယင်လဲ မပယ်နှုတ်ရစိကြနဲ့” လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။ အဲဒီ သေးသေး ငယ်ငယ် သိက္ခာပုဒ်များဆိုတာလဲ လူများနဲ့ မဆက်သွယ်တဲ့ ပဏ္ဏတ္တိဝဇ္ဇ သိက္ခာပုဒ်များကို မိန့်တော်မူလိုပါတယ်။ [ပဏ္ဏတ္တိ-လောကမှာ အကုသိုလ် အပြစ်မရှိဘဲ ဘုရားပညတ်တော်ကြောင့်၊ ဝဇ္ဇ-အပြစ်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်၊] ဒီတော့ ငွေကို သာယာမှုဆိုတဲ့ လောဘ အကုသိုလ်အပြစ်ဟာ လောက မှာပင် ရှိနေပါတယ်။ ဒီလို သိက္ခာပုဒ်များကို ပယ်နှုတ်ရစိကြလို့ အဓိပ္ပါယ် မရပါဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ပိုင်း သာသနာတော်သမိုင်းကို တပည့်တော်တို့က စဉ်းစားကြည့် လိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဘယ်သမိုင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ တောကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး တပါးသည် လှေဖြင့် ခရီးသွားစဉ် ပိန်းရွက်ကလေးကို ဆွဲမိ၍ ပိန်းရွက် ပြတ်သွားဘူးပါသတဲ့။ အဲဒီကိစ္စမှာ ပြတ်စေလိုသော စေတနာ မပါယင် အာပတ်မသင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထိုဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြန်လွန်တော်မူခါနီး၌ အဲဒီ ကိစ္စကို သတိလဲရ၊ တောကျောင်းဖြတ်၍ ဒေသနာပြောကြားစရာလဲ မရှိဘဲ ငို၍

ပြန်လွန်တော် မူရပါတယ်။ ထို ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အနှစ် ၂ သောင်း
လောက် ကောင်းကောင်းနေခဲ့ပေမဲ့ အဲဒီ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့ အာပတ်
ကိစ္စကြောင့် နဂါးကြီး ဖြစ်ရရှာပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကဿပဘုရားရှင်က အနှစ် ၂ သောင်းတမ်းမှာ ပွင့်တော်မူလို့
ထို ဘုန်းတော်ကြီးလဲ အနှစ် ၂ သောင်းနှီးနှီး စောင့်ထိန်းထားတဲ့ သီလ
တွေအကြားက ပိန်းရွက် ဆွဲကိုင်မိတဲ့ကိစ္စကို ယုံမှားသံသယဖြစ်ရုံနဲ့ သုဂတိ
ဘဝကို မရောက်စေဘဲ၊ ဒုဂ္ဂတိ နဂါးဘဝ ရောက်ရတယ်နော်။ တကယ်လို့
သေသေချာချာ အာပတ်သင့်တာကို သတိရလျက် စုတေရယင်တော့ ငရဲ
ပြိတ္တာဖြစ်ရတော့မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားရဲ့ နောက်ပိုင်းသာသနာ
မှာ ဘရမ်းဗာတနေပြီး သေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ငရဲသို့ ပဌမရောက်
ငရဲက လွတ်တဲ့အခါ တပည့်တော်တို့ဘုရားပွင့်တာနဲ့ ကြုံကြုံပြီး ဂိဇ္ဈကုဋ်
မှာ ပြိတ္တာတွေ ဖြစ်နေကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို လက္ခဏသံယုတ်
ပါဠိတော်မှာရော၊ စတုတ္ထပါရာဇိက ပါဠိတော်မှာရော အထင်အရှား
ပါနေတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ထိုက်သို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမဟုတ်ဘဲ အဂတိကလေး နဲ့ပေါ့ပေါ့
လိုက်စားမိရုံနဲ့ အကျိုးရခဲ့တာများ ဝမ်းနဲ့စရာကောင်းလိုက်တာဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်အကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သဘာဝရဲ့ ဟေမဝတနတ်များရဲ့ အကြောင်းပေါ့ ဘုရား၊
အဲဒီ နတ်စစ်သူကြီး ၂ ယောက်ဟာ ကဿပဘုရား သာသနာတော်ဝယ်
(နဲ့နဲ့တော့ နောက်ပိုင်းကျလာဟန် တူပါရဲ့) ရဟန်းငါးရာစီ အခြေအရှိ
ရှိသော ပညာတတ် ဝိနည်းခိုင်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ ၂ ပါးဟာ
အလွန်လဲ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါတယ်။ ဝိနည်းဆုံးဖြတ်စရာရှိယင် အဲဒီ ၂ ပါး
ဘဲ ဆုံးဖြတ်ရပါတယ်။ အဲဒီ ၂ ပါးဟာ တခါတော့ သူတို့ကို အတော်
ကြာကြာ ဆည်းကပ်နေတဲ့ တောရွာက ရဟန်းကလေးဘက်ကို အရှိုး
ပေးရမဲ့ကိစ္စမှာ အဆုံးအဖြတ်မပေးဘဲ ရှောင်လွှဲမိတာနဲ့ တဘက်က အနိုင်
ရမဲ့ ကိုယ်တော်ကလေးက ဝမ်းနဲ့ပမ်းနဲ့ ငိုကြွေးတော့ နောင်တ ရကြပါ
တယ်။ အဲဒီကိစ္စကြောင့် သီလလဲ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် ပညာတတ် ဝိနည်းခိုင်

၂ ပါးဟာ အထက် နတ်ပြည်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြဘဲ သာတာဂိရတောင်
ဟိမဝန္တာတောင်တို့မှာ နတ်စစ်သူကြီးများ ဖြစ်ကြရပါသတဲ့။ အခြေအရံ
များလဲ သူတို့အထံမှာ လက်အောက်ခံ နတ်စစ်သားတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း....မတရား အနိုင်ပေးတာမဟုတ်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိစ္စကို ရှောင်
နေရုံနဲ့ အောက်တန်းမှာ အကျိုးပေးရတယ်နော်။ အမြဲ လိုက်နိုင်အောင်
စွဲလမ်းတဲ့ တပည့်အခြံအရံဟာ ငါးရာတောင်ရှိတယ်။ ထို ဆရာတော်မျိုး
ဟာ ယခုခေတ် ရှိရဲ့ လား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ ကဿပဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ပိုင်းသာသနာမှာဘဲ သူတော်
ကောင်း ရဟန်းတော် ၇ ပါးဟာ အများနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီး မနေ
ဝံ့တော့ဘဲ တောင်ကလာပ်ပေါ်သို့ လေကားဖြင့် တက်ပြီး တောင်ပေါ်
ရောက်တဲ့အခါ ပြန်၍ မဆင်းနိုင်အောင် လေကားကို တွန်းချလိုက်ကြပါ
သတဲ့။ ထို့နောက် သေသေကြေကြေ တရားအားထုတ်ကြလေရာ တပါးက
ရဟန္တာ၊ တပါးက အနာဂါမိဖြစ်ပြီး ကျန်ငါးပါးကတော့ ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ
တပည့်တော်တို့ ဘုရားသာသနာရောက်မှ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း.... ဒီသမိုင်းကို ကြည့်ယင်တော့ ယခု ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ
ဝန်ထမ်း ရဟန်း သာမဏေများလဲ ဒီလမ်းအတိုင်း အမျိုးမျိုး တွေ့ရ
တော့မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာတော်ကို ပြုပြင်
ချင်တဲ့ကိစ္စက သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်း သာမဏေမှန်ယင် လာမဲ့ဘဝ
အတွက် အပါယ် ၄ ပါးက လွတ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ အကယ်၍ သူတော်
ကောင်းစိတ် ပြင်းပြယင် မဂ်ဖိုလ်ရစေလိုတဲ့ဆန္ဒသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤဘဝ
မှာလဲ လူအများရဲ့ အထင်သေး အမြင်သေးကို မခံရစေချင်ပါဘူး။
မတော်တဆ ဂတိလွဲသွားတဲ့ဘဝမှာတောင် ရဟန်းဘဝက သွားတဲ့သူဟာ
လူဝတ်ကြောင်များထက် သာစေချင်ပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာ
မြတ်နိုးပုံဟာ ဒါလောက်တောင် ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာလဲ ကိစ္စတခု ကြုံ
တုန်းက သိလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်ကိစ္စတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာကြီးမှ ခွဲလာတဲ့ ရိပ်သာခွဲကျောင်းတကျောင်း
မှာ တောထွက် ကိုယ်တော်ကြီး ၂ ပါးတွင် တပါး ပြန်လွန်တော်မူလို့

ပြိတ္တာ-တစ္ဆေ ဖြစ်နေပါသတဲ့၊ ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးပြီးတဲ့အခါတော့ ရဟန်းများ လူများလဲ ပြန်သွားကြလို့ တပါးထဲရှိတဲ့ညကျတော့ ကျန် ရစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးမှာ အိပ်လို့ မဖြစ်အောင် ချောက်ပါရောတဲ့၊ ကျန်ရစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးကလဲ သတ္တိကောင်းတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ သို့သော် မီးထွန်း ထားယင်မီးကိုငြိမ်းပစ်ပါသတဲ့၊ မင်းကို ငါက လူတုန်းကမှ မကြောက်ဘဲ အခု ဘာကြောက်ရမှာတုန်းဆိုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးက သူကိုင်နေကျ ဒါးရှည်ကြီးကို ခုတင်ပေါ်တင်လိုက်တော့ အဲဒီ ဒါးရှည်ကို တစ္ဆေက ဆွဲပစ်လိုက်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟား ဟား.... သူလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးက ဖြစ်သွားတဲ့ တစ္ဆေ ဆိုတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးရဲ့ ဒါးရှည်ကို ဘယ် အရေးစိုက်မှာတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်လဲ နောက်ဆက်ပြီး ဘာများဖြစ်သေးတုန်းလို့ သိချင်တာနဲ့ သူတို့အကြောင်းကို မကြာခဏ မေးနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက်တော့ ဘာများဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ လူဝတ်ကြောင် ပယောဂဆရာကိုခေါ်ပြီး သူတို့နည်းနဲ့ လုပ် လို့ နောက်မချောက်တော့ဘူးလို့ ကြားတဲ့အခါ တပည့်တော်မှာ ဝမ်းနဲ့ သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က တစ္ဆေမချောက်တာကို ဝမ်းနဲ့ရသလား၊ အဓိပ္ပါယ် မရှိတာ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ဖြစ်စေချင်တာက “ဘုန်းတော်ကြီးများက ပရိတ်ရွတ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံလို့ မချောက်တော့ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားကိုသာ ကြားချင်တာကိုး၊ ယခုတော့ လူဝတ်ကြောင်ဆရာက ဆေးနဲ့လုပ်လို့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေက မချောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကြားရတော့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ ဘက်က အရှုံးထွက်လို့ ဝမ်းနဲ့တာဘဲဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ ဘာဘဲ ပြောပြော ဘုန်းကြီးမှန်ယင် တစ္ဆေဖြစ်တောင် လူ့ထက် သာစေချင် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆန္ဒက သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းသာမဏေဟူသမျှ လူများရဲ့ လေးစားလောက်သော အဆင့်အတန်းမှာ ရှိစေချင်တာပေါ့

နော်၊ ကိုယ်တောင့်စေတာနာကိုလက်ခံပြီး ပြုပြင်ကြွယ်ဝတော့ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူးပေါ့၊ ဒီဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေချင်လို့ “ဤ ကျောင်းတိုက်၌ စိတ် ကောင်းရှိဘို့က ပဌမ” အစရှိတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ကပ်ထားတာ မဟုတ် လား၊ အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်ရဲ့ ပဌမ - ဒုတိယစသော အစဉ်မှာ အရေးကြီး တာကို ရွှေကထားတာထင်တယ်၊ အရေးကြီးပုံ နဲ့နဲ့ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ “စိတ်ကောင်းရှိဘို့က ပဌမ” ဆိုတဲ့ နံပါတ် (၁) က ဤကျောင်းတိုက်မှာ နေလိုယင် “အကြီးက - အငယ်ကိုနှိမ်၊ အငယ်က- အကြီးကို မရှိသေဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ကိုယ်ထက်သာသူကို မနာလိုတဲ့ ဣဿာ စိတ်၊ ဉာဏ်ဝီရိယကောင်းတဲ့သူကို တိုးတက်မှာစိုးတဲ့ မစ္ဆရိယစိတ်၊ အလွန် ထင်ရှားသိသာတဲ့ တဏှာရာဂစိတ်၊ ဂုဏ်နဲ့ လာဘ်ကို အလွန်လိုလားတဲ့ လောဘစိတ်၊ ပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသစိတ်၊ မာန်မာနစိတ်စတဲ့ စိတ်မျိုးတွေ မဖြစ်စေဘဲ၊ ဆရာပီပီ-တပည့်ပီပီ ရှိသေလေးစားတဲ့မေတ္တာစိတ်၊ မကျန်း မာသူကို သနားတဲ့ကရုဏာစိတ်၊ သူတပါးပညာတတ်သည်ကို လာဘ်ပေါ သည်ကို ဝမ်းမြောက်တဲ့ မုဒိတာစိတ်၊ ဘုရားဝေယျာဝစ္စကို စိတ်ပါလက် ပါပြုလိုတဲ့စိတ်၊ သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့စိတ်၊ ပျော့ပျောင်း နုည့်တဲ့စိတ်၊ အပါယ်လေးပါး ကြောက်တဲ့စိတ်၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် လိုလားတဲ့စိတ် စတဲ့ စိတ်မျိုးတွေရှိရမယ်” လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကောင်းလိုက်တာကိုယ်တော် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလဲ စိတ်ကို လိုရင်း ထားပြီး ဟောတော်မူတာဘဲ၊ “စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟော” လို့ မြန်မာများလဲ ပြောကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ ကောင်း ကောင်း နားမလည်ကြပါဘူး၊ “ဝိနည်းလေးစားဘို့က.... ဒုတိယ” ဆိုတဲ့ အချက်ကို ရှင်းပြပါဦး။

တပည့်တော်။ ။ ရဟန်းသာမဏေမှန်ယင် ဘုရားရှင်၏ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော် ကို လိုက်နာနိုင်မှသာ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်မှာပါ၊ ဝိနည်းမလေးစား ယင် ကဿပဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်ပိုင်း သာသနာတော်သမိုင်းလို့ ဖြစ်ကြရ မှာပါ၊ သာသနာတော်ရဲ့ တာရှည်တည်တံ့ဘို့ဖြစ်တဲ့ အသက်ဟာလဲ ဝိနည်းသာဖြစ်ပါတယ်၊ ဝိနည်းမကျင့်ယင် သာသနာတော်မတည်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှေးမထေရ်ကြီးများက “အနာဂတေ သာသနံ လဇ္ဇီ ရက္ခိယတိ” လို့ သုံးကြိမ်ဆက်၍မိန့်မြှောက်တော်မူခဲ့ကြပါတယ်၊ ဆိုလိုရင်းက “အနာဂတ် ကာလ၌ သာသနာတော်ကို လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်၊

လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်၊ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်” လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းတော်အတိုင်းနေ၍ အာပတ်မသင့်အောင် စောင့်စည်းခြင်း၊ အာပတ်သင့်မိယင် “မိမိမှာ မည်သည့်အာပတ်သင့်မိပါပြီ၊ နောင်ခါ မသင့်အောင် စောင့်စည်းပါမည်” လို့ လျှောက်သောအားဖြင့် ဒေသနာကြားခြင်း၊ သံဃိကပစ္စည်းဝေမှု တရားဆုံးဖြတ်မှုစသည်၌ အဂတိမလိုက်ခြင်း၊ ဤဂုဏ်အင်္ဂါရှိသူကို “လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ “အနာဂတ်ကာလ၌ အဲဒီလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်သာ သာသနာတော်ကို မကွယ်အောင် စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်” လို့ ကြွေးကျော်တော်မူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိနေရုံတွင် မပြီးဘဲ ဝိနည်းလေးစားမှုပါ အရေးကြီးသောကြောင့် “ဝိနည်းလေးစားသူက ဒုတိယ” လို့ ရေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။“ကျန်းမာသူက တတိယ” ဆိုတာက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်လဲ။

တပည့်တော်။ ။စိတ်ကောင်းလဲရှိ၊ ဝိနည်းကိုလဲ လေးစားတဲ့ ကိုယ်တော်ကလေးဟာ မကျန်းမမာဖြစ်နေယင် ရွှေဆက်ပြီး ဘာမျှ အလုပ်တွင် အောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ စာတတ်ပြန်ယင် အဲဒီစာကို အသုံးမချနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာသူလဲ အရေးကြီးလို့ “ကျန်းမာသူက တတိယ” လို့ ရေးထားပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ မကျန်းမာတဲ့အခါ သီးခြားနေသို့ ဆေးကျောင်းလဲရှိပါတယ်။ မကျန်းမာယင် အဲဒီကျောင်းသို့ သွားနေရပါတယ်။ ဆေးလဲ တော်တော်စုံအောင်ထားပြီး လုပ်ကျွေးမဲ့ ကိုယ်တော်များလဲ ရှိစေပါတယ်။ ထိုကိုယ်တော်များက အတော်အတန် အဖျားရောဂါ ရှိုးရိုးဆိုယင် ပျောက်အောင် ကုနိုင်ပါတယ်။ သူတို့နိုင်ပုံ မရယင် ဆရာကို ခေါ်စေပါတယ်။ ဆရာခေါ်ရုံဖြင့် ပျောက်ပုံမရယင်တော့ ဆေးရုံသို့ ပို့စေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။“သန့်ရှင်းသူက စတုတ္ထ” ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ မကျန်းမာခြင်းရဲ့ အကြောင်းတို့တွင် မသန့်မရှင်းမှုလဲ အကြောင်းတခုပါဘဲ။ အများအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုလဲ ရေချိုးချိန်၊ ချိုးပြီး သန့်ရှင်းအောင် ပြုပြင်ရပါတယ်၊ အဝတ်ကိုလဲ ချွေးစော်မနံစေဘဲ သန့်ရှင်းစေရပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နေရာများကိုလဲ ရေဖြန်းပြီး တံမြက်

လှည်းခြင်း စသည်ဖြင့် သန့်ရှင်းစေရပါတယ်၊ အဲဒီလို သန့်ရှင်းပြီးတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပါးပါတယ်၊ စိတ်လဲ ကြည်လင်ပါတယ်။ စိတ်ကြည်လင်တော့ သမာဓိရပြီး စာကြည့်လို့၊ စာသင်လို့၊ ဉာဏ်လဲ တိုးလာပါတယ်။ များသောအားဖြင့် သန့်ရှင်းခြင်းရဲ့ အကျိုးကို မသိလို့ သန့်ရှင်းအောင် မကြိုးစားကြပါဘူး။ နေထိုင်မကောင်း၍ ရေမချိုးနိုင်ယင် ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ရေနှေးဖြင့်ဆွတ်ထားသော အဝတ်ကိုညှစ်ပြီး ကိုယ်ကို သန့်ရှင်းအောင် ပွတ်တိုက်ပေးရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျန်းမာသူအဖြစ် “သန့်ရှင်းသူက စတုတ္ထ” လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ “အဝတ်အစားတတ်သူက ပဉ္စမ” ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သင်္ကန်းကို “ရဟန္တာများရဲ့ တံခွန်အောင်လံ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆွမ်းကိုလဲ မလုပ် မကိုင်ရဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက မျှတအောင် နေ့စဉ်လှူကြပါတယ်။ သေခံယသိက္ခာပုဒ်တော်မှာ မတို-မရှည်-ညီညီဝတ်-သို့နဲ့ ဆွမ်းစားပုံစည်းကမ်းများကို ပြထားပါတယ်။ အဲဒီသိက္ခာပုဒ်တော်များနဲ့အညီ သင်္ကန်းကို အရောင်ရင့်ရင့်ဆိုးပြီး ဝတ်တတ်သို့နဲ့ ဆွမ်းကို စားတတ်သို့လဲ တာဝန်ခံများက သင်ပေးကြရပါတယ်။

မှတ်ချက်။ ။ဘုရားလက်သက်တော်၌ ဆွမ်းစားသောအခါ ဇွန်းကို အသုံးမပြုကြသောကြောင့် ဇွန်းနဲ့ စပ်တဲ့သိက္ခာပုဒ် မရှိပါဘူး၊ ယခုခေတ်မှာ ဇွန်းကို အသုံးပြုကြပါတယ်၊ ဆွမ်းစားတဲ့အခါ ဇွန်းသံ ပုဂံသံဟာ အလွန်သိက္ခာပျက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဇွန်းသံ ပုဂံသံ မကြားရအောင်လဲ အထူးဂရုစိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် စည်းကမ်းထဲမှာ “သင်္ကန်းကို အရောင်ရင့်ရင့်ဆိုးပြီး ဝတ်တတ်သို့” လို့ ပါနေတယ်၊ အရောင်မရင့်တော့ ဘာအပြစ်ရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပုဿထေရဂါထာပါဠိတော်မှာ “ဝိလက္ခရဇနံ ရတ္တံ၊ ဂရဟန္တာသကံ ဓဇံ = ညောင်ခေါက်ဖြင့် ဆိုးအပ်ဘော အရောင်ရင့်ရင့်သင်္ကန်းကို နောင်အနာဂတ်ကာလ၌ ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည်” လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရှေးခေတ်က ပိန္နဲဆိုးယင်လဲညောင်ခေါက်ဆိုးလို့ဖြစ်အောင် အရောင်ရင့်ရင့်ဆိုး၍ ဝတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်များရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်တော်မူကြသော မဟာဂန္ဓာရုံ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးများ

လက်ထက်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်အားလုံးပင် အရောင်ရင့်ရင့် ဝတ်ဝေမှုကြပါတယ်။

အဝါနုနုကိုတော့ “ရထိကာယ ဂမိဿန္တိ၊ ဒန္တဝတ္ထိကပါရုတ-ဆင်စွယ်ရောင်ဆိုးထားသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ခြုံရမ်းကြကုန်လျက်၊ အများ သွားလာရာ ရထား-မော်တော်ကားလမ်းတို့၌ လှည့်လည်ကြလ်မည်” လို့ ထို ဖုဿထေရဂါထာ၌ အပြစ်ပြတော်မူပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဝါရင့်ရင့်အရောင်ကို မပယ်လိုသော်လည်း မထေရ်မြတ်က “ပိလက္ခရတ္တ ညောင်ခေါက်ဆိုးအရောင်မျိုးကို” နှစ်သက်တော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အညိုရင့်ရင့်အရောင်ကိုတော့ မထေရ်မြတ်က ဘယ်လို သဘောထားပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အညိုရောင်ကတော့ ဝိနည်းတော်မှာကို “မဟာရင်္ဂ=များစွာသော ဆိုးရည်ဖြင့်ဆိုးအပ်သောအရောင်သည် မအပ်” လို့ ပယ်ထားရုံမက ဖုဿထေရဂါထာမှာလဲ “နီလစီဝရပါရုတာ စရိဿန္တရိယာဝိယ=သင်္ကန်းညိုကြီးများကို ဝတ်ရုံသုံးစွဲကာ အရိယာများလို့ ထင်ရလောက်အောင် ဟန်ဆောင်၍ လှည့်လည်ရစ်ကြလိမ့်မည်” လို့ မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဟဲ့ဟဲ့... ယခုအခါ သင်္ကန်းညိုကြီးဝတ်ပြီး ယောဂီလိုလို ရင်းလိုလို ညာနေတဲ့ သူတော်ကောင်းဆိုသူတွေကို တဲ့တဲ့ကြီးပစ်ခတ်လိုက်င် အမြောက်ဆံလိုပါဘဲလား။ ဒီလိုဆိုယင် ပိန္နရောင်ရင့်ရင့် ညောင်ခေါင်ရောင်ဟာ ဝိနည်းတော်အားဖြင့်၎င်း၊ ဖုဿထေရ်မြတ်ရဲ့ အလိုအားဖြင့်၎င်း အသင့်တော်ဆုံးလို့ ဆိုရမှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ “အနေအထိုင်တတ်ဘို့က ဆဠမ”ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုတုန်း

တပည့်တော်။ ။ အသင်အပြ မရှိယင် ဆရာသမားနဲ့ ကိုယ့်ထက် ကြီးသူရဲအနားမှာ လေးလေးစားစား နေနည်းထိုင်နည်းများကို မရကြပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာသမားရှေ့ ကြီးသူများရဲ့ ရှေ့၌ ရိုသေစွာ နေထိုင်ရပုံ အချင်းချင်းလဲ ကိုးရို့ ကားယား မနေကြဘဲ သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်ရပုံ ဒကာ-ဒကာမတို့ အနီးမှာလဲ မိမိက အောက်ကမနေမိစေဘဲ ရိုသေစရာ

ကောင်းအောင် နေထိုင်ရပုံ၊ ဤ အားလုံးကို မကြာမကြာ သတိပေးပါတယ်။ တချို့ ကိုယ်တော်များက တံတိုင်းပေါ် ထိုင်တတ်ပါတယ်။ လူကာလသားများလို အင်မတန် အကြည့်ရဆိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ “အပြောအဆိုတတ်ဘို့က သတ္တမ” ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ လူအချင်းချင်း ပြောသလို၊ ရဟန်း သာမဏေအချင်းချင်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကွာနဲ့ ပြောသံတွေဟာ ယခုအခါ နားမချမ်းသာအောင် ပြည့်လျံနေပါတယ်။ ရဟန်း သာမဏေဆိုတာ ကြီးသူကခေါ်ယင် “ဘုရား= အရှင်ဘုရား” လို့ ထူးပြီး “တပည့်တော်က အရှင်ဘုရားက ကိုရင်က၊ ဥးပဉ္စင်းက၊ ဘုန်းကြီးက” စသည်ဖြင့် ပြောမှ ရဟန်းအသုံးအနှုန်း မှန်ပါတယ်။ လူဝတ်ကြောင်များနဲ့ ပြောတဲ့အခါလဲ “ခင်ဗျား၊ ကျုပ်” လို့ ပြောတာလဲ မကောင်းပါဘူး။ ဒကာပြု၊ ဒကာမနီ စသည်ဖြင့် သူ့နာမည်ရှေ့က “ဒကာ-ဒကာမ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ထည့်ပြီးသုံးမှ သာသနာ့အသုံး မှန်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အပြောအဆိုကိုလဲ မကြာမကြာ သတိပေးရပါတယ်။ တာဝန်ခံများကို အမြဲ သင်ပေးစေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ “အသွားအလာတတ်ဘို့က အဠမ”ဆိုတာ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်ပါလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ရပ်ရွာ မိဘရင်း ဆရာရင်းတို့က ဘာမှမပြုပြင်ကြ၊ ပြုလဲ မပြုပြင်တတ်ကြတော့ ကျောင်းတိုက်သို့နေဘို့ ရောက်လာသူများတွင် တချို့ရဲ့ သွားပုံ လာပုံဟာ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး။ တချို့မှာ ဆွမ်းခံသွားရာမှ စ၍ ကာလသားများလို ရင်ဘောင်တန်းသွားကြပါတယ်။ လုံးလုံး မသင့်လျော်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများက အသွားအလာတတ်အောင် ပြုပြင်ကြရပါတယ်။ ဘိနပ်စီးတာလဲ မြေကြီး၌ ရုပ်တိုက်မစီးဘို့၊ ဘိနပ်အသစ်စီးတဲ့အခါ တဲ့နိုင်သမျှ တဲ့တဲစီးဘို့ စသည်ဖြင့် အမြဲ ပြုပြင်ရပါတယ်။ စာတတ်သော်လဲ အသွားအလာ မတတ်ယင် အထင်သေးစရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကြွသွားပုံကို ကျမ်းစာတို့၌ ပြထားပါတယ်။ အလွန် ကြက်သရေရှိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် “အသွားအလာတတ်ဘို့ကို အဠမ” လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ “စည်းကမ်းလိုက်နာဘို့က နဝမ” ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ ရှေးလူကြီးများ ဆရာသမားကြီးများရဲ့ ကောင်းသော စည်းကမ်း ထုံးစံ ဥပဒေကို နောက်လူများက လိုက်နာဘို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာလဲ စည်းကမ်းတွေ အများအပြားပင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီစည်းကမ်း မလိုက်နာယင်တော့ ကျောင်းတိုက်မှာ နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်စည်းကမ်းဖြစ်စေ၊ အခြားနေရာ အတွက် တည်ရှိသောစည်းကမ်းဖြစ်စေ၊ ဆိုင်ရာစည်းကမ်းကို လိုက်နာတာတို့ အရေးကြီးသောကြောင့် ဤ နှစ်မအချက်ကိုလဲ ထည့်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “စာတတ်ဘို့က ဒသမ” ဆိုတာ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အများအယူအဆက “စာတတ်ဘို့ကို ပဌမ” လို့ ယူဆဟန် တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်းမရှိဘဲ၊ ဝိနည်းကို မလေးစားဘဲ အဝတ်-အရံ-အနေ-အထိုင်-အပြောအဆို မတတ်ဘဲ စာတတ်ရုံ သက်သက်ဖြင့် သူ့မှာလဲ ကုသိုလ်မရပါဘူး။ သာသနာတော်ကိုလဲ မပြုစုနိုင်ပါဘူး။ ဝိနည်းလေးစားမှု စသော အားလုံးဂုဏ်တွေ ပြည့်စုံနေပေမဲ့ မကျန်းမာယင်လဲ သူ့ကျိုး-ကိုယ့်ကျိုး ဘာတခုမှ မပြုနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ကောင်းရှိမှု စသည် အားလုံးပြည့်စုံမှု စာတတ်ရကျိုး နှပ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါ့ကြောင့် စာတတ်မှုကို နောက်ဆုံးထားရပါတယ်။ (စာမတတ်လို့ အပါယ်မကျပါဘူး။ စိတ်ကောင်းမရှိယင်၊ ဝိနည်းမလေးစားယင် အပါယ်ကျနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စာတတ်မှုဟာ စိတ်ကောင်းရှိမှုလောက် အတိုးမတန်သည့် အတွက် အရေးမကြီးလှပါ။ အရေးမကြီးသောကြောင့်လဲ နောက်ဆုံးမှာ ထားရပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါ (၁၀) ချက်ဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာရှိယင် သာသနာတော် အသရေ တိုးလာမှာဘဲနော်။ ဒီအင်္ဂါ (၁၀) ပါးကတော့ လူ့အိမ်မှာလဲ ရှိသင့်၊ လူဝတ်ကြောင်များရဲ့ စာသင်ကျောင်းတိုင်းမှာလဲ ရှိသင့်တာပါ။

တပည့်တော်။ ။ ဒီအင်္ဂါ (၁၀) ချက်ကို တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်အတွက် သာ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနာဂတ်သာသနာ ပြုနိုင်တဲ့အခါ ကျောင်းတိုင်းကျောင်းတိုင်းမှာ ဒီအင်္ဂါရှိဘို့ ရည်ရွယ်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါထက် ယနေ့ဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ (ခုနစ်ဆယ့်တန်စီပြည့်မွေးနေ့) မဟုတ်လား။ ကိုယ်တော်က မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဘာကုသိုလ်မှ အထူးမလုပ်ဘဲကိုး။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲလုပ်ယင် တပည့်တော်ရဲ့ ဒကာ-ဒကာမများက အလှူဒါန ပြုကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အပိုကုန်တာကို တပည့်တော်က မူအားဖြင့် မလိုလားပါဘူး။ အမြဲလူနေကြတဲ့ ဆွမ်းဒါနကိုပင် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ လုပ်လေ့မရှိပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို အလှူဒါန အပိုပြုကြတော့ ကုသိုလ်အပိုရတာဘဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်တော်က ကုသိုလ်ရမှာကို ပိတ်ပင်ရာရောက်နေပါမယ်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာလူမျိုး ဒကာ-ဒကာမတွေမှာ ဒါနကုသိုလ် မနဲ့ပါဘူးဘုရား။ သီလစစ်စစ်ကုသိုလ်နဲ့ ဘာဝနာစစ်စစ်ကုသိုလ်ကသာ နဲ့နေရှာကြတာပါ။ တချို့လဲ မွေးနေ့ဆိုပြီး ကျေညာတာကြောင့် မလွဲသာလွဲသာ ပြုရတဲ့ဒါနတွေပါ။ အဲဒီဒါနကတော့ ကုသိုလ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် ဝိနည်းကိုစဉ်းစားပါဦး၊ လူတွေလူအောင် ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ယင် ဝိညာတ္တိမဖြစ်သော်လဲ ပရိယာယ်ဩဘာသနီမိတ်ပြုရာတော့ ရောက်နေပါတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ အဲဒီ လူသမ္ပုတေဟာ ရဟန်းသမဏေများ မသုံးကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လူလဲ မလာစေချင်၊ အကုန်လဲ အပိုမခံစေချင်ယင် ကိုယ်တော် ရှိတာကလေးကိုလူပြီး မွေးနေ့ဒါန လုပ်ပါလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရှိတာကိုတော့ မွေးနေ့မှလူနေဘို့ မလိုပါဘူး။ နေ့စဉ် တပည့်တော်ဆိုင်ရာရော၊ သံဃာဆိုင်ရာရော၊ နဝကမ္မဝတ္ထုတွေနဲ့ နံနက်ဆွမ်းစားကြဘို့၊ နေ့လဲ ဟင်းချက်ဘို့ ဒါနဖြစ်နေပါတယ်။ စာချဘုန်းကြီးများနဲ့ တချို့ တာဝန်ဆောင်များအတွက် သင်္ကန်းစသည်ကိုလဲ လိုတဲ့အခါ လူနေရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မွေးနေ့ကျမှ အထူး ဒါနပြုဘို့လဲ မလိုပါဘူး။ နေ့စဉ်ပြုတဲ့ဒါနနဲ့ မွေးနေ့ကျမှပြုတဲ့ဒါန ၂ မျိုး ယှဉ်ကြည့်ယင် နေ့စဉ်ဒါနက မသာပေဘူးလား။ မွေးနေ့ဆိုတဲ့ စွဲလမ်းမှုဒါနမှာ တဏှာခြံရံနေလို့ သံသရာမှာ ကြာရှည်ဘို့ အထောက်အပံ့တောင် ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။ ထို့ပြင်-သမ္မုတိ (ပညတ်) အားဖြင့်သာ “မွေးနေ့၊ သေနေ့” လို့ ခွဲရတာပါ။ ပရမတ္ထအားဖြင့်တော့ ခဏတိုင်းမှာ ရုပ်တွေဟာ တခါတခါ သေပြီး၊ တခါတခါ ထပ်မွေးနေတာဖြစ်ပါတယ်။ နာမ်က ဒါထက်မြန်ပါသေးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပညတ်မွေးနေ့ကို ရှုတာထက် ပရမတ်မွေးနေ့ကို ရှုရတာက သာပြီး သဘာဝလဲကျ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာလဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်မှစ၍ အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝက ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီများနဲ့ တကွ ရှေးရှေးက သာသနာ့ဝန်ဆောင် ထိပ်ခေါင်တင် အရှင်မြတ်တွေ မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် မပြုခဲ့ကြပါ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုင်း ကိုင်း.... သိစရာများလဲ အတော်စုံပါပြီ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ၇၁ နှစ်အရွယ်တိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့သမျှလဲ အတော်အတန် အရာထင် ပါပြီ၊ ကျောင်းတိုက်လဲ သာသနာယာယာနဲ့ ကျမ်းစာတွေလဲ အတော် ပြီးနေပါပြီ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ နောက်ထပ် ရည်ရွယ်တဲ့ ကျမ်းစာများ ပြီးစီးတဲ့အပြင် သာသနာတော်ကြီးကိုလဲ တိုးတက်ဖို့အတွက် လက်ထက်က သာသနာတော်ထက်ပင် တိုးတက်ထွန်းလင်း အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်တောင်းပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား ဆုတောင်းတာတော့ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ကြီးများရော အစိုးရရော တိုင်းပြည်ကပါ အားပေး ကူညီမှု တပည့်တော်ဆန္ဒအတိုင်း အထမြောက်စရာရှိပါတယ်၊ တပည့်တော် ကလဲ အထမြောက်သည်ဖြစ်စေ မမြောက်သည်ဖြစ်စေ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မူချိန်အထိ သတိတရားများရဲ့ အကျိုးကို ဆောင် တော်မူပုံနဲ့ အလောင်းအလျာ ဘဝတုန်းက သတိတရားများရဲ့ အကျိုးကို နောက်ဆုံး ဝေဿန္တရာမင်းဘဝအထိ ဆောင်ခဲ့ပုံကို ကြည့်ညှိလွန်းလို့ တပည့်တော်အသက်ကို ဘုရားသာသနာတော်မှာ စွန့်လှူသောအားဖြင့် သာသနာတော်အရေးကို ကြိုးစားသွားတာဝန်ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊ လူနတ်များစွာ၊ ချမ်းသာရေးကို အသက်ပေး၍ ပြုခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့ ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်၊ နောက်မဆုတ်ပေါင်၊ ခုလိုတော့လို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ (၇၁)နှစ် အတွင်းမှာ အစည်းအဝေးများ၌ မှတ်မှတ်သားသား ပြောဆိုတူးတာများရှိပေမယ့် အများအတွက် သိချင်ပါသေးတယ်။

တပည့်တော်။ ။ အများအတွက် လျှောက်တူးတာတော့ အများကြီးပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ (ပရဟိတ) အစည်းအဝေးတုန်းက လျှောက်ထားတဲ့ စကား ကတော့ အတော်စုံလင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြောစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

ပရဟိတ သံသရာ အစည်းအဝေး၌

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ
လျှောက်ထားချက်

အကျိုးဆောင်ဆရာတော်က တပည့်တော်ကို သြဝါဒကထာချီးမြှင့် ပါရန် တောင်းပန်သော်လဲ ပရဟိတအဖွဲ့ဝင် အရှင်မြတ်တို့အား သြဝါဒ အနေအားဖြင့် မိန့်ခွန်းပေးခြင်းထက် ရိုသေစွာ လျှောက်ထားခြင်းက သံသရာဂါရဝ ဖြစ်သောကြောင့် သာသနာတော်ထုံးတမ်းအရ ရိုသေစွာ လျှောက်ထားပါရစေဘုရား။

ယခု လျှောက်ထားမည့် အကြောင်းအရာများကို အရေးကြုံလာမှ ကြုံတွေ့၍ ဝတ်ကြေတန်းကြေလျှောက်ခြင်း မဟုတ်ပါ၊ ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားပြီးဖြစ်၍ တပည့်တော်ရဲ့ နှလုံးအသံထဲမှာ စွဲနေပြီဖြစ်သော အကြောင်းအရာများဖြစ်ပါသည်။ ပရဟိတ သံသရာအဖွဲ့ဝင် အရှင်ဘုရား တို့လဲ တပည့်တော်ကဲ့သို့ သာသနာ့အရေးကို တွေးပြီးဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ “ယခုလျှောက်မည့် အချက်တို့တွင် များစွာ သော အချက်တို့မှာ အရှင်တို့နဲ့ သဘောတူစရာရှိနိုင်ပါ၏”လို့ မြော်လင့် ကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လျှောက်ပါရစေဘုရား။

တပည့်တော်များရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်သည် ရှေးဖြစ်ဟောင်း ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ဝယ် အနော်ရထာမင်း အောက်မေ့ဘွယ် လက်ထက်မှစ၍ ခိုင်မြဲစွာ အခြေစိုက်လာခဲ့သောကြောင့် ယခုအချိန်ထိဆိုယင် နှစ်ပေါင်း (၉၃၀) ကျော် ကြာရှည်ခဲ့ပါပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဝယ် သာသနာတော်အသက်သည် မူလဘုရားပွင့်တော် မူရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံထက်ပင် ကြာရှည်စွာ တည်ခိုင်ရသည်လို့ ယူဆပါသော ကြောင့် တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်မှာ တိုင်းသူပြည်သားနဲ့ သာသနာ့ဝန်ဆောင် ရှေးရှေးထိပ်ခေါင်တင် ဆရာတော်သံဃာတော်များကို လေးလေးစားစား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား။

ထိုစဉ်အခါက သာသနာ့တာဝန်ကို လူဒါယကာများ တာဝန်ကြေသော ထိုစဉ်အခါက သာသနာ့တာဝန်ကို လူဒါယကာများ ဆရာတော်များ ဘက်ကလည်း လူ့အလိုက် သံဃာတော်များဘက်ကလဲ သံဃာ့အလိုက် သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် တာဝန်ကြေအောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသောကြောင့် ယခုလောက် အချိန်ကြာရှည်စွာ သာသနာ

တော် တည်နေပါသည်။ ထင်ရှားစေပါဦးမည်-ထိုအချိန်က ဆရာတော် အဆက်ဆက်သည် ဘုရား-တရား-ပိဋကကျမ်းစာများကိုလဲ ပါရဂူရောက် တတ်မြောက်အောင် သင်ယူတော်မူကြ၏။ သို့သော် သူ့ခါ လူဝတ်ကြောင် များနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အပြစ်ကင်း ပညာများကိုလဲ ဆရာအဖြစ်ရောက် တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားတော်မူကြ၏။ ထိုသို့တတ်မြောက်ပြီးသောအခါ ကိုယ်တိုင်လည်း အနေအထိုင် သိင်သည်းစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓတရားတော်များမှ လူနဲ့ ဆိုင်သော ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ယဉ်ကျေးမှုများကိုလည်း ကလေး သူငယ်တို့အား သင်ပြတော်မူကြ၏။ လူဝတ်ကြောင်ဆိုင်ရာ “နော ဧက နော” စသော ဂဏန်းသင်္ချာကိုလည်း စပါးတွက်၊ သစ်တွက် မကျန် သင်ပေးတော်မူကြ၏။

ထိုသို့ ခေတ်အားလျော်စွာ လူတဘဝလုံး အသုံးကျအောင် သင်ပြ ပေးလိုက်ရုံမက ကျောင်းမှထွက်ပြီးသော တပည့်များကိုလည်း အသောက် အစား အကစား မရှိရအောင် မကြာမကြာ ဆုံးမတော်မူကြသဖြင့် ရွာတိုင်း ရပ်တိုင်းမှာ ထိုခေတ်နဲ့ လျော်သော လူတော် လူကောင်းတွေ အပြည့် ရှိနေကြပါသည်။ ထိုသို့သော ဘုန်းတော်ကြီးများရဲ့ တပည့် တယောက် နှစ်ယောက်စသော သဒ္ဓါပညာ ထူးချွန်သူတို့လည်း ရဟန်း ဘဝသို့ ရောက်လာကြသဖြင့် ထိုရဟန်းတော်များလည်း အများအားဖြင့် ရပ်ရွာရဲ့ ဆရာဖြစ်နိုင်သော အရည်အခြင်း ပြည့်ဝသူများသာ ဖြစ်ပါ ပေသည်။

တာဝန်ကြေးသော လူဝတ်ကြောင်ဘဝ၌ နေကြရသော ဒကာတို့တွင် ရပ်သူ ဒကာများ ရွာသားလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်၊ ရွာသူကြီးလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်၊ မူကြီးမတ်ရာ သေနာပတိအပြင် ရှင်ဘုရင်သော်မှလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပင် ဖြစ်ခဲ့ရကား၊ မိမိတို့ရဲ့ တဘဝလုံး လူရာဝင်ရေးကို (အခကြေးငွေ တပြားတချပ်မှ မယူဘဲ) သက်သက် မေတ္တာကရုဏာရွှေထား၍ သင်ပေးလိုက်သော ဆရာသမား တို့အား ပြော၍ မပြနိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်လှသဖြင့် မိမိတို့ စားဥး စားဖျားကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးလှူကြ၊ လူရည်တတ်မြောက်သော တပည့် များကလည်း ဘုရားတည်ကြ၊ ကျောင်းဆောက်ကြ၍ မူးမတ်သေနာပတိ နှင့် ပြည့်ရှင်မင်းတို့က သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်ကြသဖြင့် ဒကာ တာဝန်ကို အစွမ်းကုန် ကြေမြှန်စေကြပါသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် မြန်မာ

မင်းအဆက်ဆက်တို့ လက်ထက်ဝယ် ဆရာ - ဒကာ တာဝန်ကြေမြှန်စွာ ရွက်ဆောင်လာမှုကြောင့် ဤ သာသနာတော်သည် မြန်မာနိုင်ငံတော်၌ ဤမျှကြာရှည်အောင် တည်နေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ခေတ်ပြောင်းချိန် ဤနည်းအားဖြင့် တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ တော်သည် ဤ မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာတော်ဝယ် အမျိုး ဘာသာ- သာသနာ- ပညာအကျိုးကို ဆရာနဲ့ ဒကာ စည်းလုံးစွာဖြင့် ရွက်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း သင်္ခါရ မှန်သမျှတို့ ပြောင်းလဲကြရသည့် မေတ္တာဖြစ်ရကား၊ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်၌ မန္တလေးနေပြည်တော်ဝယ် “သံတဲကျောင်း” ခေါ် အင်္ဂလိပ်စာပေပညာကို သင်ပေးသောကျောင်း တကျောင်း ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကျောင်း၌ မင်းဆွေ-မင်းမျိုးများအပြင် ဘုရင်မင်းရဲ့ သားတော်အချို့လည်း အခြွေအရံများနဲ့ အတူ နေ့စဉ်သွား၍ ပညာသင်ကြသည်လို့ တဆင့်ကြားဘူးပဲ သည်။

ထိုသို့ မင်းသားများ ဘာသန္တရသင်ခြင်းသည် အပျော်တမ်းသင်ခြင်း မဟုတ်၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်ဆံရာဝယ် (စကားပြန်မထားဘဲ) မိမိတို့ဘာသာ တိုက်ရိုက် ဆက်ဆံနိုင်အောင် သင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ရှေးရှေးကသင်လာသော သင်ရိုးပညာသည် “နေရာတိုင်းမှာ အသုံးမဝင်” ဟု အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်နေရကား၊ ထိုအချိန်ကပင် ထိပ်ခေါင်းတင်ဆရာ တော် အချို့လည်း ထိုအဓိပ္ပါယ်ကို စဉ်းစားမိတော်မူကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စာများကို “အတော်အတန် လေ့လာတော်မူသည်” လို့ တဆင့်ကြားသိရပါသည်။

ထိုအချိန်၌ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘေးတော်-ဘိုးတော်-ဆရာ ဖြစ်ထိုက်လျက် တော်တချို့သည် ထိုဘာသန္တရကိုလည်း “နော ဧက နော” မဖြစ်ခဲ့ စသော ဂဏန်းသင်္ချာလို သဘောထား၍ ကိုယ်တိုင်လေ့လာ ကြပြီးလျှင် မြို့နေတပည့်တို့အား သင်ကြားပေးခဲ့ကြပါမူ ယခုလိုအချိန်မှာ နိုင်ငံခြား၌ ဘာသာခြားဘုန်းကြီးများ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသေး တကွသို့လဲ များကဲ့သို့ ပိဋကတော်နဲ့ တကွ ဘာသန္တရကိုပို့ချနိုင်သော တကွသို့လဲကြီး ထို့သည် မန္တလေး-ရန်ကုန် နေပြည်တော်များ၌ မားမားမတ်မတ်တည်ရှိ ကြလေရာ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သင် တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာ တော်သည် ဤနိုင်ငံတော်၌သာမက အခြားနိုင်ငံများသို့ပင် အရှိန်အဝါ တောက်လျက်ရှိရာ၏။ ယခုမူကား ဖြစ်ထိုက်သောအချက်များ ပျက်ကွက်

ခဲ့သည့်အတွက် များစွာသော ကျေးဇူးတင်ကြီးကျောင်းများ၌ ကျောင်းသားသူငယ်မျှ မရှိကြတော့ပါ။ ထိုသို့ ကျောင်းသားသူငယ် မရှိခြင်းမှာလဲ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးများက ကလေးသူငယ်တို့ကို လူရာဝင်အောင် မသင်ပြနိုင်ခြင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားရှင်မိဘတို့က မိမိတို့သားကို မိမိတို့နေခဲ့သောကျောင်းမှာပင် ထားလိုပါလျက် မထားနိုင်တော့ဘဲ မတတ်သာလှ၍ ခပ်ခွါခွါနေကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သမ္မာနန္ဒရာယ် ကျေးဇူးတင်ကြီးကျောင်းများ၌ ကျောင်းသား မရှိခြင်းသည် သာသနာတော်အတွက် သမ္မာနန္ဒရာယ်မဟုတ်ပါ။ သစ်ပင်ကြီး၌ ရေသောက်မြစ် ပြတ်နေသည့်ပမာ ကြီးစွာသော ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်ကြောင်းကို (ပရဟိတ)အဖွဲ့ဝင် အရှင်ဘုရားများလဲ စဉ်းစားပြီးဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိသာသနာ့ဝန်ဆောင်များသည် ငယ်စဉ်ကစ၍ ပိဋကပညာ အလိမ္မာတို့ကို အခြေခံရခဲ့သောကြောင့် တစတစကြီးပွားလျက် သာသနာ့တာဝန်ကို ဆောင်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလော့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမရှိယင် ရှင်သာမဏေလဲ ကြာရှည်စွာဖြစ်ခဲ့သူ မရှိနိုင်တော့ပါ။ သာမဏေဘဝမှစ၍ အဆက်ဆက် တာဝန်ဆောင်ကြမဲ့ ရဟန်းတော်များလဲ မရှိနိုင်တော့ပါ။ ထို့ပြင်- ဘုန်းတော်ကြီးများရဲ့ အသင်အပြကို မခံကြရသော တိုင်းသူပြည်သားတို့လဲ ဘုန်းကြီးများကို မိရိုးဖလာလောက်သာ ကိုးကွယ်ကြတော့မည်ဖြစ်၍ “သာသနာစစ်စစ်ကို ထောက်ပံ့မဲ့သူများ”လို့ လေးစားလောက်သူများ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သစ်ပင်ကြီးမှာ ရေသောက်မြစ်ပြတ်နေရသည့်အပြင်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အမြစ်ကလေးများမှာလဲ အအေးဓာတ် မရတော့သကဲ့သို့ အခြေခံကျောင်းသားများ မရှိသည့်အပြင် ထောက်ပံ့ချင်သူလည်း တစတစနည်းပါးရာမှ လုံးဝမရှိတဲ့အဖြစ်သို့ရောက်ရတော့မည်ဖြစ်၍ အသီးအပွင့် ဝေဝေဆာဆာနဲ့ လွန်စွာအရိပ်ကောင်းခဲ့သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ့သစ်ပင်ကြီးသည် မကြာမီ ချောက်သွေ့ယိုင်လဲ၍ မခိုင်မြဲသော အခြေသို့ ရောက်ရပါတော့မည်။

အန္တရာယ်ကို တပည့်တော်များရဲ့ ဘုရားရှင်သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်မှစ၍ အကြောင်းရှိမှ အကျိုးဖြစ်ပွ်ကို ဟောပြောတော်မူလေ့ရှိပါတယ်။ “အကြောင်းမဲ့သက်သက် အကျိုးဖြစ်သည်”လို့ တခုတလေမျှ ဟောတော်မမူပါ။ တပည့်တော်တို့ သာသနာတော်

ဆုတ်ယုတ်ရာမှ ကွယ်ပမဲ့အချက်၌လည်း ပြခဲ့သောအကြောင်းကြောင်းတွေ ထင်ရှားနေပြီ မဟုတ်ပါလော့။ မကောင်းသော အကြောင်းကြောင့် မကောင်းသောအကျိုးကိုတွေ့ရယင် မကောင်းသောအကြောင်းနေရာဝယ် ကောင်းသော အကြောင်းကို လဲလှယ်နိုင်ပါမူ ကေနံမုချ ကောင်းကျိုး ရဉ္စမည်ကိုလည်း တပည့်တော်တို့ သိနိုင်ကြပါသည်။ ယခုအခါ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းများ၌ ကျောင်းသားမရှိမှုသည် အရေးအကြီးဆုံးအကြောင်းလို့ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပြီးသော တပည့်တော်တို့သည် ကျောင်းသားရှိလာအောင် ဘယ်လို ပြုပြင်ကြမည်နည်း။ ခေတ်ဟောင်းတုန်းက ပဌမပြန်စုံစမ်းရေးကော်မီတီ ပေါ်လာသောအခါ ကော်မီတီတွင် ပါဝင်သော ကျေးဇူးရှင် အဘယာရာမဆရာတော်သည် မူလတန်း ဂဏန်းသင်္ချာနဲ့ အခြေခံပါဠိမျှကို ပထမငယ်တန်းမဝင်မီ တဆင့်ထား၍ အကြံပေးခဲ့ဘူးပါသည်။

အရေးကြီးသော ယခုအခါ သာသနာကို ပြုပြင်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အတော်အချိန် ကလေး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပါပြီ။ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ရခြင်းမှာလဲ ဤအတိုင်းသွားယင် “မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာသည် သိပ်မကြာတော့”ဟု အမြင်ပေါက်သူတွေ များလာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာတော်သည် တနည်းအားဖြင့် ဆေးမှား မခံသော သူနာနဲ့ တူနေပါသည်။ ဘာဆေးမျှမကျွေးဘဲ လက်ရှိ ဓာတ်စာများနဲ့ ထားယင် ဤသူနာသည် သူ့အလိုလို ဖြေးဖြေး သွားရှာပါလိမ့်မည်။ ခေတ်ပေါ် ဆေးများကို တိုက်ကျွေး ကုသယင်ကား အနာနဲ့ ဆေး သင့်အောင် ပေး၍ အရေးကြီးပါသည်။ ဆေးတချက်မှားယင် ဖြတ်ကနဲ သွားပါလိမ့်မည်။

ဤဥပမာဖြင့် “ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ”လို့ မေးယင် လက်ရှိ စာသင်-စာချ-စာမေးပွဲကျင်းပ၍ ဘုရားပွဲ ကျောင်းပွဲ ကထိန်ပွဲ ရှင်ပြုအလှူပွဲ စသော ပကာသနဒါနမှုတို့သည် ဤသို့ ပြုယင်းပြုယင်းပင် သာသနာတော်လဲ တဖြေးဖြေး ဆုတ်၍ဆုတ်၍ လာသောကြောင့် မြှော်လင့်ချက် မရှိသော လူမမာကို “စားချင်တာ စားပါစေတော့”လို့ ဆေးဆရာက ပြောသဖြင့်၊ ဆွေမျိုးများက စားချင်တာကို ပေးနေသည်နဲ့ တူလှပါသည်။ ဤနည်းကို တဖြေးဖြေးသွားမဲ့ “သူနာကြိုက် ဓာတ်စာပေးနည်း”လို့ ဆိုလိုပါသည်။

ကြိုတင်၍ တဖန် အင်္ဂလိပ်စာ ဂဏန်းသင်္ချာတို့ကို ဆရာလုပ်ဘို့ သင်ပေး၍
 စဉ်းစားဘူးလို့ ကျေးရွာ ကျောင်းများ၌ ကျောင်းသားတွေ ပြန်လည်လာစေ
 မည်ဟု ရည်ရွယ်သော်လည်း တကယ် တတ်လာသောအခါ လူထွက်
 သူကထွက်၊ ကျောင်းလမယူ၍ စာပြသူကပြ၊ ဤသို့ လုပ်နေကြလျှင်ကား
 ဆေးမှားသောသူနာလို မကြာခင် သာသနာ ကွယ်သွားပါလိမ့်မည်။ ဤ
 အချက်သည် အမှန် တင်ကြို၍ တွက်ရမဲ့အချက် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်
 နည်း၊ အနုမြူဓာတ်ကို တွေ့ရှိအောင်ကြိုးစားသော လောကဓာတ်ဆရာ
 တို့သည် သူတို့ရဲ့ အနုမြူကို လူသားများအကျိုးရှိသောနေရာတွင် သုံးစေ
 လိုသော်လည်း ယခုအခါ လူသားတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေမဲ့ကိစ္စ၌
 အသုံးချနေသကဲ့သို့၊ မြော်လင့်ချက်ကတခြား လက်တွေ့ကတခြား ဖြစ်နေ
 တတ်သောကြောင့် ဘာသန္တရအတွက် သာသနာကွယ်လွယ်မဲ့ အချက်ကိုလဲ
 ကြိုတင်၍ တွက်ရပါလိမ့်မည်။

တကယ် တပည့်တော်များ၏ သာသနာဝယ် သဒ္ဓါတရားဖြင့် နေထိုင်
 သော ရဟန်း သာမဏေများ အတော်များများ ရှိပါသေး
 မြော်လင့်ဘူးလို့ သည်။ ထိုရဟန်း သာမဏေများ၌ သာသနာပြုစိတ် သွင်းပေး
 ရယင် ပရဟိတ သာသနာ့ဝန်ဆောင်တွေ အများအပြား ဖြစ်လာနိုင်စရာ
 ရှိပါသည်။ အကယ်၍ တပည့်တော်သာ တတ်နိုင်လို့ စီစဉ်ရယင်....

- ၁။ ဤ သာသနာတော်ကို မှီလျက် မိမိတို့မှာ ကုသိုလ်ပါရမီ တိုးပွား၍
 လောက - သံသရာ၊ နှစ်ဖြာ အကျိုးများအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပုံကို
 သင်တန်းပေးပါမည်။
- ၂။ မြင်မြင်သူ လူအများရဲ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်အောင် အဝတ်-
 အစား - အနေအထိုင် - အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ဘို့ သင်တန်း
 ပေးပါမည်။
- ၃။ လောဘ ဧေါသ မာန နည်းပါး၍ လောကီ ဂုဏ်ပကာသနကို လိုလား
 စိတ် ကင်းဘို့ သင်တန်းပေးပါမည်။
- ၄။ ပိဋကစာပေနဲ့ တကွ အနုပညာ သိပ္ပံဇာတို့ကို ဆရာလုပ်နိုင်သည် အထိ
 တတ်မြောက်အောင် သင်ယူကြဘို့ သင်တန်းပေး၍၊ ထိုကဲ့သို့ သင်ယူနိုင်
 အောင်လဲ စီစဉ်ပေးပါမည်။

၅။ ထိုပညာတို့ကို တတ်မြောက်သောအခါ အမျိုး ဘာသာ သာသနာ ပညာ
 အကျိုးသက်သက်ကို ပါရမီဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြဘို့ သင်တန်းပေးပါမည်။

ဂုဏ်ရှိရှိ တည်စေမည်လား
ဂုဏ်မဲ့မဲ့ ကွယ်စေမည်လား

တပည့်တော် လိုလားသောအချက်များကို အရှင်ဘုရားတို့လဲ လေ့လာ
 ပြီး ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်ကို
 ပြခဲ့သော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နဲ့ ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်အများ စိတ်ထားညီညီနဲ့
 ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါလျှင်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်သည် ဤမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်ဝယ် ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ ခိုင်ခံ့ တည်ကြည်စွာ အမျိုး ဘာသာ ပညာ
 အကျိုးကို ရွက်ဆောင်လျက် ဘုန်းကြက်သရေ တိုးတက်နေပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့မျှ မထမ်းဆောင်နိုင်ကြလျှင်ကား တပည့်တော်တို့ အားလုံးပင်
 ဂုဏ်မဲ့သိရမဲ့ဖြစ်ကာ ဤ သာသနာတော်လဲ ဤနိုင်ငံမှ ကွယ်ပပပါလိမ့်မည်။
 ထို့ကြောင့် “နိုင်ငံတော်အဝှမ်း၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြသော ရဟန်း
 သာမဏေတို့အား ဂုဏ်ရှိရှိနဲ့ သာသနာတော်ကို တည်စေကြမည်လား၊
 ဂုဏ်မဲ့သိရမဲ့နဲ့ သာသနာတော်ကို ကွယ်စေကြမည်လား”ဟူသော ပြဿနာ
 ကို ဤ ပရဟိတသံဃာ့အဖွဲ့ဝင် အရှင်မြတ်တို့၏မျက်မှောက်၌ မေးလျှောက်
 လိုပါသည်။ သာသနာတော်ဝင် အရှင်မြတ်တို့ဘုရား။

နိဂုံး။ ။ ပရဟိတ၊ မည်နာမဖြင့်၊ သံဃာ့ အဖွဲ့ဝင်၊ အို အရှင်တို့.... ဤတွင်
 စည်းဝေး၊ သာသနာရေး၌၊ လေးလေးနက်နက်၊ လျှောက်ထားချက်ကို
 နှစ်သက်ကြည့်စွာ၊ လက်ခံပါလော၊..... မြန်မာဌာနီ၊ ရှေးခါဆီဝယ်၊
 မထေရ်အပေါင်း၊ စံရာကျောင်းမှ၊ ငြိမ်ငြောင်းသာယာ၊ မိန့်အာဏာ
 ကို မြို့ရွာ လူများ၊ လွန် လေးစားခဲ့၊.... ခုကား သို့နယ်၊ မဟုတ် ကွယ်၍၊
 နယ်ပယ် ပွားစီး၊ သားသီးတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်၊ စာမသင်တော့၊....
 ထို့ပြင် မြို့နေ၊ ကလေးတွေကား၊ ဒို့မေ ဘာသာ၊ ဒို့မေ စာကို၊ သင်ရာ
 ကောင်းမျှ၊ မထင်ကြဘဲ၊ ပြင်ကလာပေး၊ စာပထွေးကို၊ အလေးဂရု၊
 အရေးပြု၏။

ယခုလိုသာ၊ နှစ်ပေါင်းကြာလျှင်၊ မြန်မာဘိုင်းဘွား၊ အမျိုးသားတို့၊ ဘုရားကို
 စွန့်၊ တရားစွန့်၍၊ စွန့်လိမ့်မှန်စွာ၊ မြတ်သံဃာတည်း၊.... ထိုခါ တိုင်းဘွား၊

လူအများလည်း၊ တရားမပါ၊ အမှားစာကြောင့်၊ များစွာခုတ်၊ တိုး၍ ပျက်လိမ့်။

သို့တကယ်မျှားပြား၊ ဘုန်းဘုရားတို့၊ တရားကိုယ်ချင့်၊ လုံအောင်ကျင့်၍၊ မလင့်စေရ၊ ကိုယ်ဒေသ၌၊ သိပ္ပံစွာ၊ ပြသင့်ရာကို၊ ကောင်းစွာပိုင်ပိုင်၊ ပြသနိုင်မှု၊ ဘုန်းလှိုင်ဟောပြု၊ ဩဝါဒကို၊ စိတ်ကကြည်ဖြူ၊ လိုက်နာယူလျက်၊ ကိုယ်မူ နှုတ်ပြောင်း၊ စိတ်လည်းကောင်းလိမ့်။

မကောင်း အကောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကို၊ သောင်းပြောင်း ကုန်စင်၊ အစုံ မြင်သည့်၊ ထေရ်ရှင်များစွာ၊ ဒါယကာတို့၊ အခါအခွင့်၊ ပဏာသင့်အောင်၊ စာချင့်စုပေါင်း၊ နည်းသစ်ပြောင်းမှု၊ နောက်နှောင်း မြန်မာ၊ သာသနာ သည်...ရှည်ကြာနေသို့ ထွန်းမည်ကိုး။

၁၃၂၁-ခု
သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၈) ရက်၊

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ
အမရပူရမြို့။

ဓမ္မရုတ်။ ။ဒါပြင်ကော ခြံသေးလား။

တပည့်တော်။ ။သာသနာရေး အရာရှိကမေးလို့ ပြောတဲ့အချက်လဲ ခြံပါ သေးတယ်။

သာသနာတော်အရေး

မေးလာသောအရာရှိအား ပြောပြချက်

သာသနာတော်နဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် မိမိစိတ်၌စွဲမြဲနေသော လုပ်ငန်း ကိစ္စနဲ့ မြှော်လင့်နေသော အချက်များမှာ...

၁။ ကျေးရွာကျောင်းများ၌ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်ပြပေးမဲ့ ဘုန်း တော်ကြီးများ အနည်းဆုံး တရွာ-တကျောင်း သီတင်းသုံးတော် မူစေလိုခြင်း။

၂။ ထိုကဲ့သို့ ဘုန်းတော်ကြီးများ အများအပြားပေါ်ထွန်းလာအောင် သင်ပြမှု အခြေခံ ကျောင်းတိုက်များ တည်ရှိစေလိုခြင်းများဖြစ် ပါသည်။

အကျယ် ညွှန်ပြချက်

၁။ ကျေးရွာအများ၌ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်ပြပေးမဲ့ ဘုန်းတော် ကြီးများ သီတင်းသုံးလျက် အနည်းဆုံး တရွာ - တကျောင်းရှိခဲ့သော်၊ “သာသနာတော်ကို အကြောင်းပြု၍ တိုင်းပြည်အတွက် တဖက်တလမ်းမှ အကျိုးများနိုင်မည်” လို့ ယူဆပါသည်။

ရှင်းပြပါဦးမည်။ ။ကျေးရွာကျောင်းများ၌ ထိုကဲ့သို့သော ဘုန်းတော်ကြီး များ သီတင်းသုံးနေထိုင်ပါလျှင်....

(က) ကလေးများအား အနည်းဆုံး မူလတန်းပညာ၊ ကျန်းမာရေးပညာ၊ ချွေတာသုံးစွဲရေးပညာနဲ့ စည်းစနစ်ရှိရေးစသော စာရိတ္တကိုပါ သင်ပြ နိုင်ခြင်း။

(ခ) လူရွယ်လူလတ်တို့အား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလောင်းအလျာတဝ များစွာ၌ ၎င်း၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးသော အခါ၌၎င်း သဘာဝအများ၏ အကျိုး စီးပွား ဆောင်တော်မူပုံများကို ညွှန်ပြ၍ “လုံ့လ ဝီရိယဖြင့် ပရဟိတ အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းသည် ယခုဘဝ - နောက်ဘဝ အကျိုးရနိုင်၏” ဟု နားလည်စေနိုင်ခြင်း။

(ဂ) ကံနဲ့ ကံ၏အကျိုးကို နားလည်အောင် ဟောပြု၍ နောက်နောင်ဘဝ အတွက် စိတ်ချလက်ချနဲ့ ဘာသာရေးကို လိုက်စားစေနိုင်ခြင်း၊ ဤသို့ အားဖြင့် ဝိနည်းတော်နဲ့ လျော်ညီစွာ တိုင်းပြည်ရဲ့ တာဝန်ကို ယူနိုင် စရာရှိပါသည်။

ဤသို့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးများ၏ အခြေခံ ဘာသာရေးများကို အရွယ်အားလျော်စွာ သင်ပြ ဟောပြောမှုကြောင့် လောကအကြောင်း သံသရာအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိလာသောအခါ....

(ဃ) တရားသဖြင့် စီးပွားရှာမှု၊ အောက်လက်ငယ်သားတို့အား ညွှာတာမှု၊ စည်းစနစ်ရှိမှု၊ ကျန်းမာရေးလိုက်စားမှုစသော လူတိုင်းလူတိုင်း လိုလား အပ်သော အကျိုးများ ပေါ်ထွက်လာဘွယ်ရှိခြင်း။

(င) အလှူဒါန လက်ထပ်မှုစသော ကိစ္စတို့၌ အတူအပ ပကတိသနတွေကို အလိုလို စက်ဆုတ်သောစိတ် ဖြစ်လာနိုင်ဘွယ်ရှိခြင်း။

- (စ) ရှင်ပြု ရဟန်းခံ ဘုန်းကြီးပြန် အသုဘစသော ကိစ္စတို့၌ မလိုအပ်သော ကုန်ကျစရိတ်တွေ အလိုလို သက်သာဘွယ်ရှိခြင်း။
- (ဆ) ဘုရားရှင်အလိုတော်နဲ့ မလျော်သော ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲ၊ နတ်ပွဲတွေ အလိုလို ပပျောက်ဘွယ်ရှိခြင်း။
- (ဇ) ကျေးရွာအနှံ့အပြား၌ လူရွယ် လူလတ်တို့ အခြေခံပညာနဲ့ စာရိတ္တ ကောင်းမွန်နေရကား၊ လူပျင်း လူအ လူန လူထိုင်းတွေ နည်းပါး၍ သွက်လက် ထက်မြက်သူများ တိုးပွားလာဘွယ်ရှိခြင်း။
- (ဈ) ဤနည်းအားဖြင့် ရွာတိုင်း အိမ်တိုင်း၌ တိုးတက်ကြီးပွားလာသလောက် အသောက်အစား အကစားလည်း နည်းပါးဘွယ်ရှိခြင်း။
- (ည) ထိုသို့ နည်းပါးသဖြင့် ဌာန-ရုံးတို့နဲ့ သက်ဆိုင်သော အမှုကြီးများ နည်းပါး၍ အသေးအဖွယ်ကလေးများမှာ ရပ်ရွာ လူကြီးများဖြင့် ပြီးစီး ဘွယ်ရှိခြင်း။

ဤ အကျိုးများသည် ကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အခြေခံ ရွက်ဆောင်မှုကြောင့် အဆင့်ဆင့် ရနိုင်မည့် အကျိုးများ ဖြစ်ရကား သာသနာတော်က တဖက်တလမ်းအားဖြင့် လောကအကျိုးများအောင် ဆောင်နိုင်သောအချက်များ ဖြစ်ပေသည်။

၂။ ကျေးရွာ ကျောင်းများ၌ ခေတ်အားလျော်စွာ သင်ပြပေးမည့် ဘုန်းတော်ကြီးများ ထွန်းကားလာဘို့ရန် အခြေခံကျောင်းတိုက်များကို ဂိုဏ်းအသီးသီး၌ တည်ရှိစေဘို့ အရေးကြီးပါသည်။ ထို ကျောင်းတိုက် များကို အသစ်တည်ပေးရမည် မဟုတ်ပါ။ လက်ရှိကျောင်းတိုက်ကြီးများ ဝယ် ထိုကဲ့သို့ ပြုပြင်လိုသောကျောင်းတိုက်များကို အစိုးရက အသိအမှတ် ပြု၍ စည်းစနစ်ကျအောင် အတန်းစဉ်ထားလျက် သင်ပြကြဘို့သာ လိုအပ် ပါသည်။

ထို ကျောင်းတိုက်များ၌....

- (က) ကျေးရွာပြုပြင်ဘို့ရန် ဆန္ဒရှိသော ဝါတော်မကြီးလွန်းသော ပုဂ္ဂိုလ် များကို ရွေးချယ်၍ လက်ခံရပါမည်။

- (ခ) ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကိုယ်မှု-နှုတ်မှု-စိတ်မှုကိုပါ အများ၏ ကြည်ညိုဘွယ် အားကိုးဘွယ် ဖြစ်လောက်အောင် ပြုပြင်လေ့လာကြရပါမည်။
- (ဂ) အနည်းဆုံး မူလတန်းပညာကို အစိုးရစနစ်အတိုင်း သင်ပြနိုင်အောင် လေ့လာကြရပါမည်။
- (ဃ) ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလောင်းတော်ဘဝမှစ၍ ဘုရားဖြစ်ရာဘဝတိုင်အောင် အများအကျိုးကို အားကြီးမာန်တက်ဆောင်ရွက်တော်မူပုံကို ပါဠိတော်မှ ထုတ်ဖော်၍ လေ့လာကြရပါမည်။
- (င) ကံအကျိုးပေးရာ၌ ဉာဏ် ဝီရိယရှိမှု အကျိုးပေးနိုင်ပုံကို တော်တော် စုံအောင် လေ့လာကြရပါမည်။
- (စ) ဝိနည်းပညတ်တော်နဲ့စပ်၍ ကျက်မှတ်ဘွယ်များကို အသေးစိတ်ကျက်ရ၊ မှတ်ရ၊ ဖတ်ရပါမည်။
- (ဆ) ဤကဲ့သို့ ဆရာလုပ်မဲ့သူ ကိုယ်တိုင်က အခြေခံပြည့်စုံမှုသာ တိုင်းပြည်၌ သာသနာတော်နဲ့စပ်၍ အကျိုးရမည်ဖြစ်ရကား၊ ထိုသာသနာတော်ကို မည်သူမဆို ဥူးထိပ်ထား၍ လေးစားကြပါလိမ့်မည်။

၁၃၂၆-ခု
တန်ဆောင်မုန်းလ၊

အရှင် ဇနကာဘိဝံသ
အမရပူရမြို့။

၁၅။ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဥဒ္ဓါရဇနကရေ.... အသက် (၇၂)နှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်ကလေးများကို ပြောပြပါအံ့။

တပည့်တော်။ ။(၇၂)နှစ်မှာ ကျောင်းတိုက်သံဃာက ရှေးကထက်ပိုပြီး များလာပါတယ်၊ ဝါဆိုခါနီးမှာ လေးရာလောက် ရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီသံဃာများကို ရှေးကလို နံနက်ဆွမ်းကျွေးနိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကျွေးတော့ကျွေးနိုင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ ကြောင့်ကြ ပျာပါရ အတော်များပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ ဝိနည်းတော်က လူဝတ် ကြောင်များကို “သံဃာများလို့ လူကြပါ”ဟု မပြောကောင်းတဲ့အပြင်၊ လူချင်လာအောင် ပရိယာယ် အရိပ်နိမိတ်တောင် မပြောကောင်းပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ဒီသံဃာအများကို နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်အောင် ကြောင့်ကြပျာပါရ များတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲကများရတာ နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ထဲကများရတဲ့ ပျာပါရဆိုတာ လူဆေး- နတ်ဆေး-သတ္တဝါအပေါ်မှာဆေး ရှေးကထက်ပိုပြီး မေတ္တာပို့ရတဲ့ ပျာပါရ ပါ၊ (ဗုဒ္ဓါနုဿတိကတော့ ခါတိုင်းလဲ မနဲပါဘူး၊) ကျောင်းတိုက်သံဃာ များကိုလဲ ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို ရှေးကထက်ပိုပြီး ကြိုးစားကြဘို့ တိုက်တွန်းရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလို ပျာပါရများတော့ ဘယ်လို အကျိုးရတုန်း။

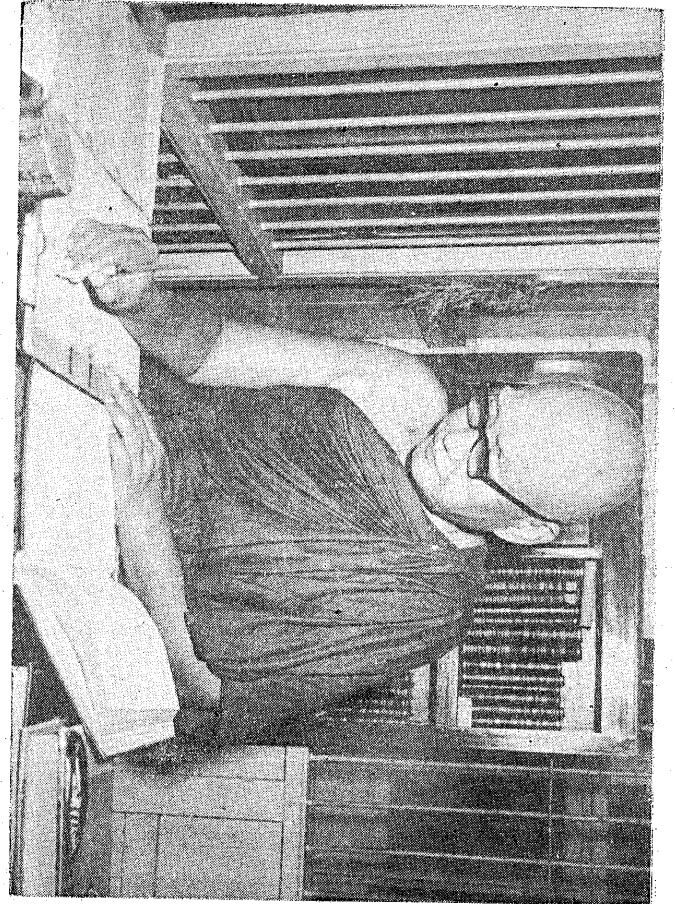
တပည့်တော်။ ။တိုက်သံဃာများအား နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်တဲ့အကျိုး၊ နေ့ ဆွမ်းအတွက်လဲ ဟင်း ၂ ခွက်ချက်နိုင်တဲ့ အကျိုးများကို ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နေထိုင်စရာကော လုံလောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။နေစရာကျောင်းတွေလဲပြည့်စုံပါတယ်၊ သံဃာများသလောက် ကုဠီ (ကျင်ကြီးအိမ်) ကိုလဲ ချဲ့ရပါတယ်၊ ဆွမ်းစားကျောင်းကိုလဲ ချဲ့ရ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း....အဲဒီတာဝန်ကလဲ အကြီးသားဘဲနော်။

လာသနာရေး - ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ ကျမ်းစာ ရေးသားပြုစုထောင်မှုနေ့ပုံ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ဆရာတပည့်အတွက်တော့ စားစရာလောက် တာဝန် မကြီးပါဘူး။ သံဃာတရာကျော်တုန်းက ဆွမ်းစားကျောင်း မလောက်လို့ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ထန်းပင်က ထန်းရွက်တွေနဲ့ ဆွမ်းစား ကျောင်းရော ကုဠိပါဖြစ်အောင် ကြီးစားခဲ့ဘူးပါပြီ။ ယခုတော့ ဆွမ်းစား ကျောင်းလဲ ဝါးကပ်မိုး ထရံကနဲ့ ချဲ့ထွင်နိုင်ပါတယ်။ ကုဠိကိုတော့ ရေလောင်းကုဠိဖြစ်အောင် ချဲ့ထွင်နိုင်ဖို့ရန် ဒကာရှိလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သံဃာ ၄၀၀ ကို ညနေ ထန်းလျက်ရည်၊ နွေအခါ မန်ကျည်း ဖျော်ရည် တိုက်နိုင်သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။နှစ်ပေါက်တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အတော်ကြာကြာ ဆောင်းကုန်အောင်တော့ တိုက်နိုင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာတော့ ကိုယ်တော်ကိုယ်တိုင် ပို့ချတုန်း၊ ရေးတုန်းဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ပို့ချတုန်း၊ ရေးတုန်းပါဘဲ။ နံနက် သြဝါဒအပြီးမှာ ရိုက်နှိပ် ပြီးဖြစ်တဲ့ သီလကုန်ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာကို နံနက်ပိုင်း ချပါတယ်။ နေ့၁၂နာရီ ခွဲတော့ ဝိဘင်းပါဠိတော်၊ သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာ မူလဒ္ဓါကာကို ပို့ချပါတယ်။ စာအုပ် မရိုက်ရသေးလို့ စာဆိုသူများကို ရေးလဲ ရေးစေ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ကျမ်းစာတွေကို စာအုပ်ဖြစ်အောင် ရိုက်နှိပ်ဖို့ မှန်းသေး သလား၊ စာအုပ် တထောင်ရိုက်ယင် ဆယ်အုပ်လောက် ကုန်ဖို့တောင် အခက်ကြီးပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။စာအုပ်ကုန်တာ မကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူး။ သင်ရိုး ပိဋကကျမ်းစာတွေ ပို့ချလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အမှီရသို့သာ ရည်ရွယ် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ကျမ်းကြီးအတွက် အဋ္ဌသာလိနီတုန်းကလို လေးတွဲတော့ ရိုက်ရမယ်ထင်တယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ဘယ်က ရမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျမ်းစာအုပ်ရိုက်နေကျပုဂ္ဂိုလ်က အရှုံးခံပြီး ရိုက်ကြပေါ့ ဘုရား။ ပြီးခဲ့တဲ့ ပရိဝါရဘာသာဒ္ဓါကာ ရိုက်တုန်းကတောင် စက္ကူမရ သောကြောင့် အုပ်ရေ ငါးရာသာ ရိုက်ရတဲ့အတွက် သုံးထောင်လောက် ရှုံးတယ်လို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတော့ ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ “ငါက အရှုံးခံပြီးရိုက်ရမှ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ရှုံးချင် ရှုံးပါစေ၊ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းကြော်တာ” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ဝါတွင်းက သံဃာလေးရာလောက်ရှိတဲ့အခါ ကိုယ်တော်နဲ့ တိုက်သံဃာများက ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို တိုးပြီး ကြိုးစားရုံဘဲလား၊ ကိုယ်တော်က ဘာလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က အထက်နတ်တွေကို မေတ္တာနဲ့ ဆွယ်ရုံတွင် မကပါဘူး၊ သူတို့ ပိုပြီးကျေနပ်အောင် သက်သတ်လွှတ် (ဆားဟင်း) ကိုလဲ စားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အထက်နတ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အထက် နတ်ကောင်းများက သူ့အသက်ကို သတ်မစားကြပါဘူး၊ နတ်သူဇာကိုသာ စားကြပါတယ်။ အောက်နတ်တွေ တချို့က တော့ လူသားတောင် စားကြဟန် တူပါတယ်။ သမ္ဗုဒ္ဓာဘိဝံသမှာ ငါ့ရဲ့ မိဖုရား မဖြစ်လိုယင် “အလံ တို့ ပါတရာသာယ၊ မယံ ဘက္ခာ ဘဝိဿသိ” နက်ဖန်နက်စားဘို့ရာ ငါ့အစာ ဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့ ဒါနောရကျိသ်က ပြောပါတယ်။

သုတ်ပါထိကဝဂ္ဂ၊ အာဠာနာဠိယ သုတ်မှာလဲ များသောအားဖြင့် ယက္ခနတ်မျိုးတွေဟာ ပါဏာတိပါတ စသော ငါးပါးသီလ မလိုခြုံကြလို့ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ပါတယ်။ တပည့်တော်ကတော့ အသားမစားသော နတ်ကောင်းများက တပည့်တော်ကို ၎င်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ သံဃာများကို၎င်း၊ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရန် တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အသားစားမှုမှ ရှောင်လိုက်ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကုသိုလ်ရအောင် တမင်္ဂလာ ကျင့်တယ်လို့တော့ မဆိုလိုဘူး ပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မဆိုလိုပါဘူး၊ အသားမစားသော နတ်ကောင်းများက ကျေနပ်နပ် စောင့်ရှောက်ညှိရန်သာဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော် မစားပေမဲ့ သံဃာများကိုတော့ မစားဘို့ရန် မတိုက်တွန်းပါ။ သို့သော် သံဃာလေးရာအတွက် အသားဟင်းများ ချက်၍ ဆွမ်းကျွေးလိုယင် ဖျာတွေ

ပေါ်မှာ အသားတွေ အကောင်တွေ အများအပြား တင်ထားတာကိုလဲ စက်ဆုပ်၊ အညှီအဟောက် နံလွန်းတာကိုလဲ စက်ဆုပ်လို့ ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ “အသားကြီးတွေကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြပါ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ ရောကြပါ” လို့တော့ အမြဲ သတိပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လူတွေက သူတို့ အသားတွေစားကြသလို သံဃာတော်များကိုလဲ အသားစားစေချင်ကြတာနဲ့တော့ ကိုယ်တော် ဩဝါဒဟာ ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေတော့မှာဘဲ ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ သံဃာတော်များက အသားတွေကို အရသာခံပြီး (လူများစားသလို) စားယင် လောဘ ပိုပြီး မဖြစ်ပေဘူးလား၊ လယ်ယာမြေကောင်းရွေးတဲ့အခါမှာ “လောဘ (ရာဂ) ဒေါသ၊ မောဟကင်းတဲ့မြေကို ရွေးရမယ်” လို့ ဘုရားရှင် ဟောတော်မူပါတယ်။ ယခုတော့ လောဘနဲ့အောင် မရွေးတဲ့အပြင် မိမိတို့ရဲ့ အလှူဒါန မျိုးစေ့ချတဲ့ လယ်ယာမြေမှာ လောဘ ပေါင်းမြက်တွေ များအောင် ကြိုးစားရာရောက်ပါပြီကော၊ လူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့မူ ပြုပြင်မပေးကြသော ဆရာသမားများလဲ တာဝန်မကင်းပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “မနာပဒါယိ လာဘတေ မနာပံ” မှန်မှန်မြတ်မြတ်ကို ပေးလှူလေ့ရှိသူသည် မှန်မြတ်သောပစ္စည်းကို ရနိုင်၏” လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။ ထိုတရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး လူတို့က မိမိတို့ သုံးစွဲတာထက် ကောင်းမွန်သောပစ္စည်းကို လှူကြဟန်တူပါတယ်။ ကိုယ်တော်က မှန်မြတ်သော အသားဟင်းတွေကို ပိတ်ပင်ယင် ကိုယ်တော် မှာ ဝင့်မလိုက်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ “မနာပဒါယိ လာဘတေ မနာပံ” လို့ ဟောတော်မူတဲ့တရားတော်က ပဉ္စကအင်္ဂုတ္တိုရ် ပဌမပဏ္ဏာသက၊ မနာပဒါယိသုတ်တော်မှာပါတဲ့ တရားတော်ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုသုတ်တော်ရဲ့ အဆက်ဖြစ်တဲ့ အောက်နားမှာ- “ခေတ္တပုဗ္ဗေ အရဟန္တေ ဝိဒိတာ = လယ်ယာမြေကောင်းသဘွယ် ဖြစ်ကြသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၌ အသိဉာဏ်ဖြင့် စွန့်ကြဲလှူဒါန်း၍” ဟု မိန့်တော်မူပါတယ်။

ကောင်းမြတ်သော ဆွမ်း-သင်္ကန်း-ကျောင်းတို့ကို ရဟန္တာ (အနာဂါမိ) မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးလှူယင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တဏှာ-လောဘ မဖြစ်

အောင် ပစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်၍ သုံးစွဲတတ်မှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြစ်လွတ်ပြီး အလှူရှင်မှာလဲ အကျိုးများပါတယ်။ ထိုသို့ မသုံးစွဲတတ်ယင် အလှူရှင်မှာ အကျိုးမများရုံသာမက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြစ်ကြီးကြောင်းကို အခြား သုတ္တန်မှာ ဟောတော်မူပြန်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော်က အလှူရှင် တွေမှာ အကုန်အကျများသလောက် အကျိုးရရှိ၊ ကျောင်းသံဃာများမှာ လဲ အပြစ်မရှိသောနည်းလမ်းကိုသာ ညွှန်ပြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုညွှန်ပြတော့ လိုက်နာကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အလှူရှင်အတော်များများက လိုက်နာကြပါတယ်။ တချို့က တောပတ်ဆွမ်း၊ အုန်းဆွမ်း၊ သစ်သီးခါနီပေါက်ဆွမ်း ကပ်ကြပါတယ်။ ဟင်းကိုတော့ ငါးပိကြော်တို့ ပုဇွန်ခြောက်ခတ်တဲ့ဟင်းရည်တို့ ငှက်ပျော သီးမွှေး၊ သို့မဟုတ် ငှက်ပျောကြော်တို့ကို ကပ်ကြပါတယ်။ တချို့ကလဲ အသား သိပ်မများစေဘဲ နံနက်ဆွမ်းအဖြစ် ကြာဆန်တို့ကို ကပ်ကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မြန်မာလူမျိုးများမှာ ကိုယ်စားနေကျ၊ ဝတ်နေကျ၊ သုံးနေကျ ထက် ညံ့တာကိုလှူယင် ဒါသဒါန(လှူဘွယ်ဝတ္ထုရဲ့ ကျွန်အဖြစ်ဖြင့်လှူခြင်း) ဟု၎င်း၊ ကိုယ်သုံးတာနဲ့ တန်းတူပစ္စည်းကိုလှူယင် သဟာယဒါန(မိတ်ဆွေ အလှူ) ဟု၎င်း၊ မိမိသုံးတာထက် ကောင်းမွန်သော ပစ္စည်းကိုလှူယင် သာမိဒါန (အရှင်သခင်အလှူမျိုး) ဟု၎င်း၊ ပဉ္စကအင်္ဂုတ္တိုရ် ပထမပုံ၊ သီဟသူတ်အဋ္ဌကထာမှာ ဟောတော်မူထားတာရှိလို့ မိမိတို့အသုံးထက် ညံ့တာကိုတော့ မလှူချင်ကြပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကလဲ ညံ့အောင်စီစဉ်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ အလှူခံဘက်က အမှတ်တမဲ့စားသုံးကြယင် လယ်မြေမကောင်း မှာစီးလို့ သတိပေးရတာပါ။ အုန်းဆွမ်းစသောအလှူများဟာ မညံ့ပါဘူး၊ မွန်မြတ်ပါတယ်။ ယခုခေတ် သင်္ကန်း - ကျောင်း အလှူများလဲ အလွန် မွန်မြတ်ပါတယ်။ သုံးစွဲသူကသာ အပြစ်ကင်းအောင်သုံးတတ်ဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း...တပည့်တော်တို့ရဲ့ သာသနာ့အလုပ်တွေမှာ ပြုပြင်စရာတွေ တယ်များပါလား ကိုယ်တော်၊ တချို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ အလှူ

ရှင်တွေ သာပြီး သာယာအောင် “ဆွမ်းစားမကောင်းတာကြာပြီ၊ ယနေ့ ဟင်းကကောင်းတော့ ဆွမ်းစားလို့ ကောင်းသွားတယ်” လို့ ပြောကြ သေးတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ လူတွေကလဲ ဒီလိုမြောက်ပင်ပြီး ချီးမွမ်းတဲ့ ကိုယ်တော်ကိုမှ နောက်ဆုံး ဆွမ်းကပ်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား။ “ဒီလို မြောက်ပင် ချီးမွမ်းပြီးပြောမှ လူတဲပစ္စည်းကို ဝိနည်းတော်အရ မအပ်ဘူး၊ မသုံး ကောင်းဘူး၊ မိစ္ဆာဇီဝ” လို့ ဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုင်း ကိုင်း... အများက အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယူဆတဲ့ အလုပ်တွေကို ထုတ်ပေါ် မနေပါနဲ့တော့။ သက်သတ်လွတ်စားတော့ ကိုယ်တော့မှာ အားမနဲဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ထူးပြီး အားနဲတယ် မထင်ပါဘူး၊ သက်သတ်လွတ်စားပေမဲ့ အားရှိတဲ့ ခေတ်ပေါ်ဆေးများကိုတော့ ရနိုင်သမျှ စားနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ (၇၂) နှစ် အသက်အရွယ်အတွင်းမှာ ဝါဆိုသံဃာ (၄၀၀) ကျော်ရှိလာတယ်။ ထို(၄၀၀) ကျော်သံဃာများအတွက် တလုံး တစည်းထဲ (မိသားစုတစုလို) စားနိုင် သောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတဲ့ ပုဗ္ဗါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာဘာဝနာ တန်ခိုးကြောင့် အစားဘက်ကလဲ လုံလောက်တယ်။ နေရာလဲ လုံလောက်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ သာသနာပြုအလုပ်ဟာ အားရှိစရာပါပဲ။ (၇၃) နှစ်အတွက် ရွှေသို့ဆက် ဘို့ရန် (၇၂) နှစ်တာ တဘဝသံသရာကို နိဂုံးချုပ်ကြစို့ရဲ့။

နိဂုံး။ ။ ကိုယ်တည်းတယောက်၊ ချမ်းသာရောက်ဖို့၊ ခုလောက်ကြိုးကုတ်၊ အားမထုတ်ဘူး... ပုဗ္ဗမြတ်စွာ၊ သာသနာ၏၊ ရှေးခါ ဘိုးဘ၊ လက်ထက် ကလျှင်၊ ရသည့်တန်ခိုး၊ ထပ်မညှိုးဘို့၊ အားကြိုး မာန်တက်၊ ငါဆောင် ရွက်သည်၊... ဆက်လက် တည်တံ့ရုံသာတည်း။

၁၆။ ခုနစ်ဆယ် သုံးနှစ်အတွင်း ဖြစ်စဉ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥပဇနကဓရ... ကိုယ်တောင့်အသက် (၇၃) နှစ်အတွင်းမှာတော့ ဘာများ ထူးခြားချက်ရှိသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သိပ်ပြီး ထူးခြားချက်တော့ မရှိပါဘူးဘုရား၊ ဝါတွင်းမှာ တိုက်သံဃာ(၅၀၀)ကျော်အထိ တိုးတက်လာပါတယ်၊ သံဃာ(၅၀၀) ရှိတယ်ဆိုလို့ ဘုရားလက်ထက်တော်က သံဃာတော် (၅၀၀) ကို မှန်း မြော်ပြီး ဆွမ်းကပ်ကြတဲ့ အလှူရှင်ကတော့ သိသိသာသာကြီး များလာ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သံဃာ (၅၀၀)အတွက် နံနက်ဆွမ်းချည်းသက်သက် ဘယ်လောက် ကုန်ကျသလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းမှာ နေ့စဉ်ချက်ရိုးချက်စဉ်ကတော့ မျှတလောက်ရုံ ဆွမ်းနဲ့ ငံပျာရည်ဖျော်၊ စုန်တာနီပဲပြုတ်၊ လဘက်ရည်ကြမ်းလောက်သာ ဖြစ်လို့ အလွန်ကြီးမကုန်လှပါဘူး၊ (တချို့ သံဃာများကလဲ ဆွမ်းမစားဘဲ နံနက်ယာဂုသောက်ကြပါတယ်) အလှူရှင်များက နံနက်ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ မှာတော့ ဟင်းသားပြွမ်း၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်၊ ဤ ၂ ခုကလောက် ဆိုယင်ပင် အတော်အကုန်အကျ များပါတယ်၊ တချို့ကိုတော့ အကုန် အကျနဲ့အောင် ဘယာကြော် လဘက်ရည်အကြမ်းနဲ့ အဆာပြေရုံသာ ဆွမ်းကိုကပ်စေပါတယ်၊ ဒါတောင် ဆန်ဈေးဆီဈေးကြီးတဲ့အခါ(၃၀၀) ကျပ်လောက် ကုန်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နံနက်အတွက် အဆာပြေရုံဆွမ်းနဲ့ နေ့ဆွမ်းပါကပ်ယင် ဘယ် လောက် ကုန်တတ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။တချို့က သင့်တော်ရုံကပ်ရယင် ကျေနပ်ကြလို့ အနဲဆုံး တထောင်ငါးရာလောက် ကုန်ပါတယ်၊ တချို့ကတော့ ကောင်းကောင်း များများကပ်ရမှ ကျေနပ်ကြတာမို့ ၂ထောင်ကျော် သုံးထောင်လောက် ကုန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါလောက်ကုန်တာတောင် ဆွမ်းကပ်တဲ့ ဒကာ - ဒကာမတွေက တယ်မပြတ်ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက် သံဃာများရဲ့ ဘုန်း ကံဟာ ကျေနပ်စရာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေကတဲ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ သာသနာတော်တရပ်လုံးကိုယ်က ဘုရားသာသနာတော် မဟုတ်ပါလား၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အရဟံ)ဂုဏ်တော်က ဘုရားသာသနာတော်တရပ်လုံးကို လွှမ်းခြုံနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့် တော်တို့ကျောင်းဘိုက်မှာ ဗုဒ္ဓါနုဿတိနဲ့ မေတ္တာကို အများစုရဲ့ဘာဝနာ အဖြစ်ဖြင့် ကြိုးစားကြတဲ့အတွက် (အရဟံ)ဂုဏ်တော်ကလဲ တတိုက်လုံးကို မွမ်းတုံနေဟန်တူပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နေ့စရာကျောင်းကတော့ လုံလောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ “ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဘုန်းတော်နဲ့ သံဃာများရဲ့ကံဆိုတာ ပြော မရုံ ကြုံမှသိ” ဆိုတဲ့ အတိုင်းဘဲဘုရား၊ ကျောင်းတွေလဲ သံဃာများ နေလောက်အောင် ပြည့်စုံပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ပခုက္ကူမှာနေတုန်းက ပဌမနေရတဲ့ကျောင်းအိုကလေး ကလဲ နေမြင်-လမြင်၊ ကြမ်းပေါက်ကျံ့ပြီဆိုယင် မြေကြီးရောက်သွားတာ ဘဲလို့ ကိုယ်တော်ပြောခဲ့တယ်၊ ဆွမ်းခံတဲ့အခါလဲ လုံလောက်အောင် မရ လို့ နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းသန့်သန့်ချန်ထား၍ ရေနဲ့ကျိုက်ပြီး အလိုက် သင့် မျှောချရတယ်လို့လဲ ပြောခဲ့တယ်၊ ယခုတော့ သံဃာ (၅၀၀) ချောင်ချောင်လည်လည် နေသာ စားသာအောင် ပြည့်စုံတယ်ဆိုတော့ ရှေးကရဲ့ အကျိုးပေးဟာလဲ အခါကာလလိုက်ပြီးမှ ပေးတာဆိုတာ သိပ် ထင်ရှားတာဘဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ရှေးကဆိုတာ ဘဝခြားပြီးမှ အကျိုးပေးတာမို့ သူ့သတ္တိ ချည်းတော့ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ကံ အနဲသားပါဘုရား၊ ဒီဘဝ “ဉာဏ်- သတိ-ဝီရိယ”ဆိုတဲ့ ပယောဂသမ္ပတ္တိ အကူအညီရမှသာ ရှေးကံက အကျိုး ပေးနိုင်တာပါ၊ [ပယောဂ - ကာယပယောဂ၊ ဝစီပယောဂ၊ မနော ပယောဂ၏၊ သမ္ပတ္တိ- ပြည့်စုံခြင်း၊] ထိုပယောဂကိုပင် အချုပ်အားဖြင့် “သတိ-ဉာဏ်-ဝီရိယ”လို့ ယူထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ် ကိုယ်တော်ရဲ့ ပယောဂဆိုတဲ့ သတိ-ဉာဏ်- ဝီရိယတို့ရဲ့ ပြည့်စုံမှု သမ္ပတ္တိကိုကြည့်ယင် အကျိုးပေးတာကတောင် နဲ့နေ သေးတာဘဲ။

- ၁။ သရိုဏ္ဍာ ကျောင်းသားကလေးဘဝတုန်းကိုယ်က ကျောင်းသားများ အားလုံးထက်ထူးပြီး ဉာဏ်-ဝီရိယကောင်းလို့ ဘုန်းတော်ကြီးက သီးခြား ခွဲပြီး စာအံ-စာတက်စေတယ်။
- ၂။ မန္တလေး ဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်ရောက်တော့လဲ ကျောင်းသား ၆၀ ကျော်ထဲမှာ တိုက်ကြပ် ဘုန်းတော်ကြီးက ကိုယ်တော်ကို သူများနည်းတူ စာဆို မလာ စေဘဲ သီးခြား အကျက်ခိုင်းတယ်။
- ၃။ မြောင်းမြဆရာတော်လောင်းဆီမှာ စာတက်ကြတော့လဲ ကိုယ်တော်ကို သီးခြား စာချပေးတယ်။
- ၄။ ပခုက္ကူ မဟာဝိသုတာရာမတိုက်ရောက်ပြန်တော့လဲ မထင်မရှားနေရာမှာ ကိုရင်ဘဝနဲ့ ပထမကြီးဂေဇက်ပါလာလို့ ထင်ရှားတဲ့အဖြစ်ကိုရောက်ပြီး မကြာမီ အဘယာရာမဆရာတော်ကြွလာခိုက်မှာ အကြောင်းစုံပြောပြလို့ ဆရာတော်ကြီးများကခေါ်ပြီး တနေ့လျှင် စာဝါနှစ်ဝါ အဆိုခိုင်းတော် မူကြတယ်။
- ၅။ ကိုယ်တော်ရဲ့ စာဆိုသံကို ပရိသတ်အားလုံးကကျေနပ်လို့ ရဟန်းနှစ်ဝါ ရကတည်းက စာချအဖြစ် ချီးမြှောက်လိမ့်မည်လို့ နိမိတ်ဖတ်ကြတဲ့အတိုင်း သုံးဝါရတော့ စာချအဖြစ် ချီးမြှောက်တော်မူကြတယ်။
- ၆။ မန္တလေး သကျသီဟစာမေးပွဲဝင်ဘို့ လျှောက်တဲ့အခါ ပခုက္ကူဆရာတော် များနဲ့ မြောင်းမြဆရာတော်ကပါ ဝင်စေလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိသော်လည်း “နောင် အခါ ငါဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး၊ ယခုအချိန်က အားလုံးပြည့်စုံ နေဘို့ လိုတယ်”လို့ ယူဆပြီး ဝင်ရောက်ဖြေဆိုတယ်။
- ၇။ ဖြေဆိုတော့လဲ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ သကျသီဟ စာသင်တန်း စာချတန်း အပြင် အစိုးရ ပဌမကျော်ကိုပါ အောင်မြင်ပြန်တယ်။
- ၈။ ထို့နောက် အဘယာရာမတိုက်ရောက်တော့ အဘယာရာမဆရာတော်က သက္ကတကို ပို့ချပေးပြန်တယ်။
- ၉။ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေလုမတတ်ဖြစ်လောက်အောင် အားအင် ခြောက်ခန်းနေပါလျက် မိမိ၏ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စကလေးများ ကျန်ရစ်စေ တော့လို့ ရည်ရွယ်၍ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာကို ရေးတယ်။

၁၀။ ထိုသို့ရေး၍ ကျမ်းပြီးသည့်တိုင်အောင် မသေပြန်တော့ ကျမ်းစာတွေ ကိုသာ ချလဲချ-ရေးလဲရေးနဲ့ ကြိုးစားလာခဲ့ရာ ပတ်ဝန်းကျင် သီတင်း သုံးဘော်တချို့က အားမပေးတဲ့အပြင် “စာအုပ်ကုန်သည်”လို့ ကြေး ကြော်ကာ ဖိနှိပ်ကြတာကိုရင်း ပုံနှိပ်စက်သို့သွား၍ စာမပြင်နိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သမျှ ပုံနှိပ်စက်အဟောင်းကို တာဝန်ခံ မောင်နှမတို့အား ဝယ်စေတဲ့အခါ လူထွက်တော့မှာဘဲလို့ နိုင်ငံတရားလုံးနွဲ့သွားစေတဲ့ ပျာဒိတ် သံကိုရင်း ကိုယ်တော်က နားမကြားသလို ခံနိုင်အောင် ခံပြီး ကျမ်းကြီး ကျမ်းငယ် ကျမ်းပေါင်း (၃၂) ကျမ်းအထိ ရိုက်နှိပ်ပြီးဖြစ်အောင် လုပ်မြဲ အလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်၍ လုပ်ရတာကတော့ “ဝီရာနု - မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်သည့် ရဲဝံ့ဇာနည် ယောကျ်ားပီသသူတို့၏ ကမ္ဘာ - အလုပ် တည်း၊ ဝီရိယံ - ရဲရင့်သူတို့၏အလုပ်”ဆိုတဲ့ ဝိဂြိုဟ်ဝစနတ္ထနဲ့ အညီ ဝီရိယ ဆိုတဲ့ ပယောဂသမ္ပတ္တိ အစစ်ပါဘဲ။

ဒါကြောင့် ထို သတိ-ဉာဏ်-ဝီရိယတို့၏အကျိုးကို ယခု(၇၃)နှစ်အရွယ် ရောက်မှ တွေ့ရတာမို့ တပည့်တော်တို့အလိုအားဖြင့် ကံအစွမ်းဟာ အလွန် နဲတယ်လို့ တောင် ထင်မိတာဘဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ဒီလိုလဲ မထင်ပါနဲ့ ဘုရား၊ သာမန် အကျိုးကလေးတွေတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ထိုက်တန်သလောက် ပေးခဲ့လို့ ဆရာသမားများရဲ့ အချီးအမြှောက်ကို အပြည့်အစုံ ရခဲ့တာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆရာသမားများရဲ့ အချီးအမြှောက်ကိုတော့ ခံရပါရဲ့၊ ဒကာ- ဒကာမတို့၏ အကူအညီကို ရသင့်သလောက် မရခဲ့တော့ ပတ်ဝန်းကျင် အပြိုင်အဆိုင်တွေက ကိုယ်တော်ကို ပြိုင်စုံကြတာပေါ့၊ သူတို့လိုသာ ဒကာ ဒကာမပေါ်ယင် သူတို့က ဘယ်မှာပြိုင်စုံမှာလဲ၊ ဆရာသမားဘက်၊ ပညာ ဘက်က တူမှ မတူတဲ့ဥစ္စာဘဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ အရွယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ဒကာ-ဒကာမ မပေါ်တာဟာ တပည့် တော်အတွက် ကိုယ်စွမ်းသတ္တိ သာပြီး ထင်ရှားစေတာမို့ တပည့်တော် ကတော့ အကောင်းဘက်က ယူဆပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ယူဆတာတွေ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲတွေအပြီး အားနဲ့နေတုန်းက ဂရုတစိုက် ပြုစုခဲ့သူရိယင် သေလု မတတ် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ယခုတော့ အတော်နှောင်းမှ နဲ့နဲ့ပါးပါးကလေး အကူအညီရပေလို့ မသေခဲ့တာဖြစ်မှာပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မသေလဲ ပြီးတာဘဲမဟုတ်လား ဘုရား၊ ရှေးကံကည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ မသေတာဘဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခု (၇၃)နှစ် အတွင်းမှာ ကျောင်းတိုက်သံဃာ ငါးရာကျော်နဲ့ နေလောက် စားလောက် ပြည့်စုံနေတော့ ရွှေကို ဒါထက်တိုးပြီး သံဃာ လက်ခံဘို့ စိတ်ကူးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။သံဃာ (၅၀၀)ကို တမိထဲသားလို အတူစား အတူနေတဲ့ စနစ်က ဒီတတိုက်သာရှိသေးလို့ အများကတဲ တာဝန်ကြီးလွန်းတာကို ကြည့်ပြီး သံဃာလက်ခံဘို့ မသင့်တော့ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။ တပည့် တော်ကတော့ သးသနာတော်ကြီးကို အခြေကစပြီးမပြုနိုင်နိုင်အောင် အကျိုး မရ၊ ရပြန်ယင်လဲ အကျိုးနဲ့ နဲ့ရုံတင်မက အပြစ်တောင် ရစရာတွေ သိမြင် နေလို့ “စည်းစနစ်ကျနတဲ့ သံဃာပရိသတ် အများကြီး လိုအပ်နေပြီ”လို့ ယူဆနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးဇနကရေ... ကိုယ်တော်ရဲ့ အသိအမြင်တွေကို တခန်းသန့်သန့် မှတ်သားဘို့ရ (၇၃) နှစ်အတွက် နိဂုံးအုပ်ရာဝယ် အကျဉ်းချုပ် သိချင် တယ် ကိုယ်တော်။

နိဂုံး။ ။ကိုယ်တည်းတယောက်၊ ဆင်းရဲရောက်လို့ ကိုယ့်နောက် အများ ချမ်းသာပွားမှု၊ တပါးဖြစ်လို့ ဆင်းရဲစေတော့၊ စိတ်နေရလို့ ဝမ်းဝယ် သိ၍၊ ထိုထိုအလုပ်၊ လွန်ကြီးကုတ်သော်၊ မဟုတ်သတင်း၊ လုပ်ငတ်ခင်း လျက်၊ ချင်းချင်းရဲ့သံ၊ ကဲ့ရဲ့သံတို့၊ နာခံမည့်၊ ပြည်လုံးဟီးမျှ၊ ဝေးနီး အနှံ့၊ ပျံ့အောင်ဖြန့်လည်း၊ မခံတရဲ့၊ ခံတရဲ့နဲ့ ကြံကြံပုံသေ၊ ခံခဲ့ပေ၏။ မသေမပျောက်၊ ခုချိန်ရောက်သော်၊ နောက်ကဒကာ၊ ဒါယိကာနဲ့၊ ဆရာ သမား၊ တပည့်များတို့၊ အားထားကူညီ၊ ဝိုင်းအုံ့ပြီပို့၊ ကိုယ်သည်၎င်း၊ ကိုယ့်အပေါင်းနဲ့၊ ကိုယ့်နှောင်းငယ်သား၊ တိုင်းကျိုးများဘို့၊ ဘုရား သာသနာတော်၊ မူရင်းပေါ်အောင်၊ ဖွင့်ပေါ် သင့်ကြောင်း၊ အခွင့်တောင်း သည်...အပေါင်း ဆရာတော်ဘုရား။

၁၇။ ခုနစ်ဆယ် လေးနှစ် အတွင်း ဖြစ်စဉ်

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးဇနကရေ... “ဘုရားသာသနာတော် မူရင်းပေါ်အောင် ဖွင့် ပေါ်သင့်ကြောင်း အခွင့်တောင်းသည် အပေါင်း ဆရာတော်ဘုရား” ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ နိဂုံးလက်ာ အဆုံးပိုဒ်ကလေးကို တွေးပြီးတော့ ကိုယ်တော် ရဲ့ ရင်တွင်းမှာ “သာသနာတော်ကို ပြုပြင်သင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ များစွာ ရှိနေလိမ့်မယ်”လို့ ထင်မိပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းအရာအချို့ကို အများသိရအောင် ပြောပြယင် မကောင်းဘူးလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းပါတယ်၊ တော်တော်များများ လျှောက်ပါမည်။

တပည့်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်တော်မူလာတာကိုယ်က “ဒေဝ မနုဿာနံ အတ္ထာယ ဟိတာယ သုခါယ”လို့ ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း “နတ် လူ အများရဲ့ ဤဘဝမှာရော-နောက်ဘဝမှာရော စီးပွားချမ်းသာ တိုးပွား၍ အကျိုးများဘို့ ပွင့်တော်မူလာတာဖြစ်ပါတယ်”၊ ယခုအခါ ထို ရည်ရွယ်တော်မူချက်အတိုင်း “သာသနာတော်က အကျိုးပြုနိုင်-မပြုနိုင်၊ ပြုနိုင်ယင် မည်မျှအတိုင်းအတာ အထိ အကျိုးပြုနိုင်သည်”လို့ စဉ်းစား စိစစ်ဘို့ လိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခုအခါ ကမ္ဘာအလီလီ တိုင်းပြည်အရပ်ရပ်မှ လူတော်လူတတ် တွေ အလည်အပတ် ရောက်လာတဲ့အခါ ဤ သင်္ကန်းဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဟိုမြို့ ဒီရွာမှာဆိုသလို အများအပြား တွေ့ရတိုင်း လက်ညှိုးထိုးကာ စားငတ် နေရေး အလုပ်အကိုင်ကိုပါ မေးလေ့ရှိကြပါသည်။ အမေးအမြန်း ခံရသူ တို့က မိမိတို့ကိုးကွယ်တဲ့သာသနာကို ဖါဖါထေးထေးဖြေကြပေမဲ့ သူတို့က မကျေနပ်တဲ့လက္ခဏာ ပြကြလို့ အမေးခံရသူ အများပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ဒါကြောင့် ရဟန်းတော်များကိုယ်တိုင် မိမိတို့သာသနာကို မိမိတို့ဘာသာ မြှင့်တင်၍ အများ စိစစ်ခံနိုင်အောင် ပြုပြင်ဘို့ အချိန်က တော့ မလွယ်သမခရှာသော အမှန်ပင် ရောက်လာပြီ ကိုယ်တော်။ ရှေးကလို အမှတ်တမဲ့စား၊ အမှတ်တမဲ့သွား၊ အမှတ်တမဲ့နေလို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယခုခေတ်မှာ မသင့်တော့ဘူး။

တပည့်တော်။ ။နိုင်ငံခြားသားတွေ မကျေနပ်တဲ့အကြောင်းက ဒါလောက် အရေးမကြီးပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဆရာ-ဒကာ အချင်းချင်း သာသနာတော်နဲ့စပ်ပြီး အကျိုးရ နဲ့နေမှုကသာ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအကျိုးရရှိနေပုံကိုသာ ရှင်းလင်း ပြပြီး၊ အကျိုးရများအောင် လုပ်နိုင်ယင်တော့ နိုင်ငံခြားသားတို့ရဲ့ အထင်သေးမှုကိုလဲ ဖြေရှင်းပြီးဖြစ်မှာပါ။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာလူမျိုးများဟာ “တမူးရလို့ တပဲလူ” ဆိုတဲ့လူမျိုးများနဲ့ အရင်းအဖျားသာ ကွဲတာမို့ ဒါနကိစ္စမှာ အလွန် ဇွဲသန်ကြပါတယ်။ ဒါနကိစ္စ ဇွဲသန်ကြတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို ထိန်းသိမ်းမှု နှုတ်ပေးနေပါတယ်။ အမှန်ကတော့... ဒီဘဝမှာ လူကောင်း သူကောင်း ဖြစ်ဖို့ရော နောက်ဘဝမှာ လားရာဂတိကောင်းဖို့ရော ကိုယ်ကျင့်သီလက ပမာန်ဖြစ်ပါတယ်။ သီလကြောင့် ကောင်းတဲ့ဂတိ၊ ကောင်းတဲ့ဘဝ ရောက်မှ ဒါနကနောက်လိုက်အဖြစ်နဲ့ အကျိုးပေးနိုင်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါ့မလားကိုယ်တော်၊ ဒါနကော ဂတိကောင်းရောက်အောင် မပို့နိုင်ဘူးလား၊ တချို့ များ ဆွမ်းတအုပ်လှူဘူးလို့ အပါယ်မလားဘဲ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျိုးရတယ်မဟုတ်လား၊ ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့ အထက်နတ်ပြည်မှာ ရောက်နေကြတာဟာ ဒါနကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့နဲ့ တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ ဘုရား သူတို့က သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသူတွေမို့ အလွန်ငါးပါးသီလ စင်ကြယ်ကြတဲ့အပြင် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးလဲ အမှားမရှိပါဘူး၊ အလွန် စိတ်ထားဖြူစင်ပါတယ်။ ဆွမ်းတအုပ် လှူဘူး၊ ပန်းတပွင့် လှူဘူးလို့ အပါယ်မလားခဲ့ရဘူးဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းများလဲ ထိုအလှူကြောင့်သာ မကပါဘူး၊ အခြေခံငါးပါး သီလကလဲ မပျက်ကြလို့ သုဂတိဘဝကို ရတာပါ။ အဲဒီလိုရတဲ့အခါ သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို နောက်ထပ်နောက်ထပ် ကုသိုလ်တွေက တိုးတိုးနေလို့ အပါယ်မလားရဘဲ ဘုရားနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ တရားထူးရ၍ နိဗ္ဗာန်အထိ အကျိုးရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အကျိုးရဲ့ အရင်းအမြစ်က ဆွမ်းအလှူ ပန်းအလှူဖြစ်လို့ ဆွမ်းတအုပ်အလှူကြောင့်၊ ပန်းတပွင့်အလှူကြောင့် အပါယ်မလားဘဲ နိဗ္ဗာန်ရတယ်လို့ ဥဒါန်းတွင် လာတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ယုတ္တိရှိပါပေတယ် ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားစဉ်းစားစမ်းပါ၊ ဒီဘဝမှာ ငါးပါးသီလမှမလိုဘဲ ဒုစရိုက် (၁၀) ပါးမှ မရှောင်ဘဲနဲ့ ပါဏာတိပါတ ဖြစ်စေ၊ ဟာမေသု

မိစ္ဆာစာရဖြစ်စေ၊ သုရာမေရယ အဒိန္နာဒါန မုသာဝါဒ တခုခုဖြစ်စေ မရှောင်ဘဲ ကျောင်းကြီးဆောက်၊ ဘုရားတည်၊ အလှူကြီးပေးနေသူဟာ သေခါနီးမှာ ထိုကုသိုလ် အကုသိုလ် ၊ မျိုးထင်လာဟင် စိတ်ကြည်နိုင်ပါ့ မလား၊ စိတ်မကြည်ယင် ပြုပြင်ပေးနိုင်သူလဲမရှိခဲ့သော်၊ ကေန့် အပါယ် သွားရမှာပါတဲ့၊ အလှူကြီးတွေက မကယ်နိုင်ပါဘူး၊ (ဣမမ္မိစာယံ သမယေ၊ ကာလံ ကယ်ရာထ ပုဂ္ဂလော၊ နိရယံ ဥပပဇ္ဇေယျ၊ စိတ္တံ တိဿ ပဇ္ဇသိတံ - ဣတိဝုတံ၊ ကေနိပါတ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလက မစင်ကြယ်ယင် ကုသိုလ်တွေ အကျိုးပေးဘို့ကလဲ မရေရာဘူးပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါးပါးသီလမှမလိုခြုံယင် ဒုစရိုက် (၁၀) ပါးမှ မရှောင်နိုင်ယင် အာဇီဝဋ္ဌမကသီလလဲ ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ပါ၊ အပါယ်သွား ဘို့က သာ၍နီးကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လူတွေကတော့ ဒီအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မရှင်းကြလို့ ဒါနကိုသိပ်ပြုကြ၊ ဒါနကိုသိပ်အားကိုးကြ ဒါနပြုနိုင်အောင် မတရား နည်းနဲ့ စီးပွားရှာကြတယ်နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ မြန်မာလူမျိုးတွေက အားကိုးရာအစစ်ဖြစ်တဲ့ သီလကို အား မကိုးကြဘဲ၊ ဒါနကို အားကိုးကြလွန်းလို့ စားဝတ်နေရေး ချောင်လည် နေတဲ့ သာသနာကို အချောင်သမား တော်တော်များများက ဝင်ရောက် ခိုစရာလို့ ယူဆပြီး သာသနာဘောင်ရောက်တဲ့အခါ ဝိနည်းတော်အတိုင်း သီလကို ဂရုမစိုက်ကြဘဲ ပေါ့ပေါ့စား-ပေါ့ပေါ့သွား-ပေါ့ပေါ့နေကြလို့ မသေခင် စဉ်းစားတတ်သူတွေရဲ့ အထင်သေး အမြင်သေးကိုခံပြီး သေတဲ့ အခါကျတော့လဲ ပေါ့ပေါ့ဘဲ သေကြရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အလှူရှင်တွေက ငါးပါးသီလကိုမျှ စင်ကြယ်အောင် မကြိုးစား တဲ့အပြင်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတော်များကလဲ သီလမစင်ကြယ် ယင်တော့ ယခုအလှူတွေဟာ နောက်ဘဝအကျိုးရဘို့ ဘယ်လိုနေမလဲ ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ သီလ-ဒါနနဲ့ စပ်ပြီး မှတ်စရာအကျယ်ကို ကိုယ်ကျင့်အဘိဓမ္မာ ကျမ်း၌ ရေးခဲ့ပါပြီ၊ ဒီမှာ ထပ်ရေးနေလို့ ပျင်းစရာဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သီလမစင်ကြယ်တဲ့ အလှူရှင်တွေမှာ အကျိုးရန်မှကတော့ သေချာပါတယ်။ သီလမစင်ကြယ်တဲ့ လူတို့ရဲ့ ဆွမ်း-သင်္ကန်း-ကျောင်း-ဆေးတို့ကို သုံးစွဲနေကြတဲ့ အလှူခံဘက်ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်စရာရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဒီ ကိစ္စနဲ့ စပ်၍ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ပိုင်း သာသနာမှာ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကို အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း၌ အတော် စုံလင်စွာ ရေးခဲ့ဖူးပါပြီ။ ယခုလောလောဆယ် ကြားသိနေရတဲ့ သာသနာ ဝင် အချို့ရဲ့ သွားလမ်းကိုတော့ မလွဲမသွေသိထိုက်နေပြီလို့ ယူဆ၍ ကြားသိရသမျှကို ရေးပြပါမယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား.... ယခုလက်ရှိ သာသနာဝင်များရဲ့ လားရာဂတိလား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က တမင်လာ စပ်စုတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြောဆိုကြတဲ့ ဝတ္ထုတွေပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တပည့်တော်တို့ကိုပါ ထိမဲ့အကြောင်းဆိုယင်တော့ နားမထောင် ချင်ဘူး ကိုယ်တော်၊ ပြောသင့်မှ ပြောပါ။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားလဲ ဘုန်းကြီးထဲက ဘုန်းကြီးဆိုတော့ ထိချင်လဲ ထိမှာပါတဲ့ဘုရား၊ ကြားရသမျှတွေ နောင်လာနောက်သား သူတော် ကောင်းများ သတိထားဘို့ရာ ပြောရတော့မှာထဲ ကိုယ်တော်၊ နား မထောင်ဝံ့ယင်လဲ နားပိတ်ထားပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တပည့်တော် ဒါလောက်အကျင့်မပျက်ပါဘူး၊ ပြောသာပြောပါ၊ နားထောင်ရဲပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်း တကျောင်းမှာ တောထွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီး ၂ ပါးတွင် တပါးသေလို့ (မပြန်တော်မူဘဲ) တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ချောက်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို (ရွှေတုန်းက) ပြောခဲ့ပြီနော်၊ ယခုတပည့်တော်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မနီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်။

လူဝင်စား။ ။ အောက်သားဘုန်းကြီးတပါးဟာ တပည့်တော် ရဟန်းကလေး အဖြစ်တုန်းက အလွန်ထင်ရှားတဲ့ နိုင်ငံကျော် (ဓမ္မကထိက) ဖြစ်ပါတယ်။ အောက်နိုင်ငံက အထက်လာတော့ ပခုက္ကူတိုက်ကြီးဝင်လာလို့ မြင်လိုက်

ရပါတယ်၊ စကားအပြောလဲ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြန်တော် မူတော့ ဆင်းရဲသော လူဝင်စားကလေး ဖြစ်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟယ်.... မှတ်ကရာဇာ ထင်ရှားသော ဓမ္မကထိကဆရာတော်ကြီးက ဆင်းဆင်းရဲရဲ လူဝင်စားဖြစ်သတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့နဲ့ နီးစပ်တဲ့ သူနယ်မှာ ထင်ရှားသော ဆရာ တော် အခေါ်ခံ ဘုန်းကြီးတပါးလဲ ဆင်းရဲသော အမိဝမ်းမှာ လူဝင်စား ဖြစ်ပါသတဲ့၊ ဒီလို ဘုန်းကြီးလူဝင်စားတွေကတော့ လူချမ်းသာအဖြစ် နဲ့ပြီး လူဆင်းရဲအဖြစ် များနေဟန်တူပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို လူဝင်စား လူဆင်းရဲဖြစ်ရတော့ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ စာယင် အမြတ်မရဘဲ အရှုံးထွက်တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ရှုံးတာမှ အတော်ကြီးကို ရှုံးပါတယ်၊ သို့သော် တစ္ဆေ ဖြစ်တာလောက်တော့ မနစ်နာဘူးပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲ.... ဘုန်းကြီးသေပြီး တစ္ဆေဖြစ်နေတာတွေဟာ တော်တော် များသတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်းမှာ ဘုန်းကြီးတပါး ပြန်တော် မူခါနီး အိပ်ရာပေါ်ကနေပြီး ငွေမြှုပ်ထားတဲ့မြေကြီးကို ကြည့်ကြည့်နေ တာနဲ့ ဒကာတယောက်က တူးဖော်ယူသွားတဲ့အကြောင်းကို ရေးခဲ့ဖူး ပါတယ်။ မြို့တမြို့မှာ ဘုန်းကြီးတပါး ရုတ်တရက် ပြန်တော်မူပြီးမှ ဒကာ တယောက်ကိုပူးပြီး “မည်သည့်ဒကာမက အပ်ထားတဲ့ငွေတွေ မည်သည့် နေရာမှာ ရှိပါတယ်၊ ပြန်ပေးလိုက်ကြပါ၊ သူ့မှာတော့ သစ်ပင်ကလေး တပင်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရပါတယ်”လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒုက္ခပါဘဲကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်က စိတ်သဘောကောင်းပြီး ယုံကြည် စိတ်ချရလို့ ဒကာမက ရွှေငွေတွေကို သိမ်းထားဘို့ရန် အပ်နှံ ထားဟန် တူပါတယ်၊ အဲဒီ ဒကာမပါသေပြီး အဲဒီဘုန်းကြီးတစ္ဆေအနား အဲဒီငွေတွေနဲ့ သွားနေဘို့ကောင်းတာထဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီဘုန်းကြီးအယင်က ကျောင်းထိုင်လုပ်သွားတဲ့ ဘုန်းကြီး ကတော့ အဲဒီ ကျောင်းဝင်းထဲက ကန်ပေါင်ရိုးမှာ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ညအခါ မဲမြဲကြီးသွားနေတာကို မြင်ကြရသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း... ‘အယင်ဘုန်းကြီးက တစ္ဆေအကြီး၊ နောက်ဘုန်းကြီးက တစ္ဆေအငယ်’လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။အောက်ပြည် မြို့တံမြို့မှာ ဘုန်းကြီးတပါး သေလောက်သေ ရောဂါဖြစ်နေလို့ ဒကာများလဲ လာ၍အိပ်ကြ၊ တောရွာက ဆွေမျိုး များလဲ လာ၍အိပ်ကြတဲ့အခါ အားလုံးအိပ်ကြပြီထင်လို့ ဆွေမျိုးများက နှိုးပြီး အထက်ဘုံပေါ်မှာ ငွေတွေရှိတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပါသတဲ့ အင်မပျော်တဲ့ မြို့က ဒကာများက “ပြုစုတော့ မှီက၊ ပေးစရာရှိတော့ သူ့ဆွေမျိုး”လို့ ပြောပြီး ထိုဘုန်းကြီး မသေခင် အထက်ဘုံပေါ်တက်၍ ငွေတွေကို ယူကြပါရောတဲ့။ ထိုဘုန်းကြီးပြန်တော်မူတဲ့အခါ စပါးကြီးပြေ ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေနေတာတွေလို့ အခြားနေရာ သွားပို့သော်လဲ ဒီနေရာကိုဘဲ အတော်ကြာကြာ ပြန်ပြန်လာပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ချက်ခြင်းသေပြီး မြွေအကြီးစား ဖြစ်နိုင်တာက ဘာသဘောလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။“ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေ”ဆိုတာ တခါထဲ ကြီးကြီးမားမားဖြစ်နိုင် ပါတယ်၊ အဲဒီမြွေကတော့ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေ ဖြစ်မှာပေါ့။ စာထဲမှာလဲ မြှုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို စွဲပြီးသေလို့ ဥစ္စာစောင့်မြွေကြီး ဖြစ်နေတာ တွေကို တွေ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ ပစ္စည်းတွေများနေတာလဲ တွက်ခြေ မကိုက်တဲ့ အပြင်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာဖြစ်သော များနေပါလား ကိုယ်တော်၊ လူတွေလဲ ပစ္စည်းစွဲ-ဆွေမျိုးစွဲနဲ့ ပြိတ္တာ (တစ္ဆေ) ဖြစ်ကြပါတယ်၊ သူတို့ မှာတော့ သူတို့ရှာထားတဲ့ပစ္စည်းမို့ စွဲလမ်းပါစေတော့၊ ဘုန်းကြီးများ စွဲလမ်းတာကတော့ နစ်နာချက်ဆိုးလိုက်တာ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အထက်နိုင်ငံမှာ ဆရာတော်အခေါ်ခံသော ပုဂ္ဂိုလ်တပါးက တော့ အပင်အစိတ်များသလောက် ပစ္စည်းကလဲပေါ့၊ မလူရက် မပေး ရက်နဲ့ ပြန်တော်မူတော့ သူတပါးထဲနေတဲ့ ကျောင်းကြီးဟာ တစ္ဆေ ချောက်လွန်းလို့ နောက်ထပ်သံဃာတောင် တော်တော်နဲ့ မနေဝံ့ဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို ဆရာတော်များကလဲ ဘဝနတ်ထံ ပြန်လွန်တော်မမူကြဘဲ ကိုးနော်၊ ဘုန်းကြီးပြန် ကြော်ငြာများမှာတော့ ဘဝနတ်ထံ ပြန်လွန်

တော်မူချည်းဘဲ၊ ယခုတော့ “ပြန်တော်မမူဘဲ ရှိတော်မူတာက အတော် များနေပုံရနေပါပြီကော”။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီထက်ထင်ရှားတဲ့ စာတတ်ပေတတ် ဆရာတော်တပါး ကတော့ ပစ္စည်းတွေချန်ထားခဲ့ပြီး ပြန်တော်မူတဲ့အခါ တနေရာမှာ သင်္ကန်း ခေါင်းမြီးခြုံပြီး လမ်းသွားနေတာကို အထင်အမြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်း ကိုယ်တော်တပါးက တွေ့ရပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အထင်အမြင်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတုန်းကိုယ်တော်၊ သူမြင်တဲ့ အတိုင်းကော အမှန်ဖြစ်နိုင်မှာလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ဒီဂိုဏ်းကိစ္စတွေကို နားမလည်ပါဘူး၊ ခပ် ရွယ်ရွယ်တုန်းက “ဓမ္မကထိက နာမည်ကျော် တပါးဟာ ပြန်တော်မူပြီး နောက် ပြိတ္တာ (တစ္ဆေ) ဖြစ်နေတယ်”လို့ ဂိုဏ်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောဘူးပါ တယ်၊ သိပ်မထင်ရှားတဲ့ ဓမ္မကထိကတပါးလဲ အလားတူ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဝတ္ထုတွေ အများကြီး ရှိမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ရှိခါပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ငယ်ငယ်က အတော်ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်တပါးအတွက် အတော်ထင်ရှားတဲ့ ကုမ္မဏိပိုင်ဒကာက အတော် ကောင်းတဲ့ စံကျောင်းတကျောင်း ဆောက်ပါတယ်၊ ကျောင်းမပြီးခင် ထို ဆရာတော် ပြန်တော်မူတော့ ထိုတိုက်ရဲ့ ဆရာတော်ကြီးကို လူလို့ ဆရာ တော်ကြီးက ကျောင်းပေါ်မှာတက်အိပ်တော့ ထိုမူလဘုန်းကြီးကဖြစ်နေတဲ့ သရဲက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို လာပြီး ညှစ်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါကတော့ တစ္ဆေအဆင့်ထက်မြင့်တဲ့ သရဲမို့လို့ ဆရာတော်ကြီး ကိုတောင် နှိပ်စက်နိုင်တာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ဝိနည်းဓိုရ်လို့ အတော်ထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတပါးတော့ ပြန်တော်မူပြီးနောက် ရုက္ခစိုး ဖြစ်နေကြောင်း သူ့ဆိုင်ရာ ဒကာမသား ပူးပြောလို့ သိရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တန်ခိုးတော့ ကြီးဟန်မတူဘူး၊ ပူးပြော ယင်းက သူ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ဘူးတဲ့သူကို ဘယ်မှာနေတုန်းလို့ မေးပါ သတဲ့၊ (ဒီလို မသိနိုင်တာထောက်ပြီး တန်ခိုးမကြီးဘူးလို့ သိရပါတယ်)။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝိနည်းဓိုရ်ဖြစ်ပါလျက် တန်ခိုး သိပ်မကြီးတဲ့ ရုက္ခစိုးလောက်တော့ ကျေနပ်စရာမကောင်းနိုင်ဘူး ကိုယ်တော်။

အပည့်တော်။ ။ဝိနည်းခိုရ်ဆိုသော်လဲ သီလ သာမန်လောက်သာ ပြည့်စုံသေး
တာ ဖြစ်ရတော့ စိတ်နေစိတ်ထားက မဖြူစင်ယင် အထက်တန်း မရောက်နိုင်
ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဆရာတော်၊ ဓမ္မကထိက၊ စာချ၊
ကျောင်းထိုင်၊ ဝိနည်းခိုရ် အတော်စုံပြီ၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ တိုက်သံဃာ(၅၀၀)
လောက် ပြန်တော်မူကြယင် ဘယ်လိုနေလိမ့်မယ်ထင်သလဲ။

အပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ တိုက်သံဃာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားတိုက်သံဃာ
ဖြစ်ဖြစ် ဝိနည်းတော် သီလကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့
ဆဆ နေယင်တော့ လယ်တီဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒလင်္ကာအတိုင်း.....

“အပါယ်ထိုတို၊ ဥဒဟိုသည်၊ နှင်လိုလူမိုက် သွားလမ်းတည်း၊
ငါလိုလူမိုက် သွားလမ်းတည်း”ဘဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာမေးပွဲတွေဝင်ပြီး စာသင်နေတဲ့ကိုယ်တော်လေးများ “အပါယ်
ထိုတို ဥဒဟို”က မလွတ်နိုင်ပေဘူးလား။

အပည့်တော်။ ။မန္တလေးအနောက်တောင် မြစ်ဆိပ်အနီးမှာ ပေပင်ကျောင်း
တိုက်လို့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီဆရာတော်ကြီးက ညအခါ သုသာန်သင်းချိုင်း
ကြပြီး တရားထိုင်လေ့ တရားဟောလေ့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တချို့
တစ္ဆေများက ရံရံသေသေ တရားနာပြီး တချို့ကတော့ မလေးမခံလုပ်ကြ
ပါတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း သင်းချိုင်းအတွင်းက ကိုယ်တော်
ကလေးများရဲ့ သံပြိုင် ညဝါရွတ်သံကိုလဲ ကြားရပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးပဉ္စင်းတွေလာပြီး ညဝါရွတ်ကြတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါကိုယ်တော်၊
တစ္ဆေဆိုယင် ညဝါတွေ ဘယ်မှာရတော့မှာလဲ။

အပည့်တော်။ ။ဘဝမခြားယင် ကျက်ပြီးသားစာတွေ ရနိုင်ပါသေးတယ်၊
ကျောင်းတိုက်တွင်းကကိုယ်တော်များက အလွန်ဝေးသောသုသာန်လာပြီး
ညအခါ ရွတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပေပင်ဆရာတော်ကြွတဲ့ သုသာန်က မြို့အနီး
သုသာန်မဟုတ်ပါ၊ ရှမ်းကလေးကျွန်းရွာတို့လို ရွာက သုသာန်မျိုးပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာတွေရနေယင် တစ္ဆေဖြစ်စရာ ရှိသေးရဲ့လားကိုယ်တော်၊ ဒီလိုလဲ
စဉ်းစားအုံးမှပေါ့။

အပည့်တော်။ ။လူတွေက စာအထင်ကြီးနေလို့ ခက်တာဘဲဘုရား၊ စာသင်တဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က စာမေးပွဲအောင်ပြီး “ဂုဏ်ရှိသို၊ လာဘ်ရသို၊ နာမည်
ကြီးသို”ဆိုယင် စာတွေရွတ်ဆိုတိုင်း အနက်အဓိပ္ပါယ် စဉ်းစားတိုင်း မသန့်
ရှင်းတော့လို့ ထို စာသင်နည်းကို “မြေဖမ်းမတတ်သော အလမ္ပာယ်
သမားရဲ့ မြေဖမ်းနည်း” လို့ (မူလပဏ္ဏာသ အလဂုဇ္ဈပမသုတ်မှာ)
ဟောတော်မူပါတယ်၊ “အလမ္ပာယ်သမားဟာ မြေကို အဖမ်းမတတ်၍
ခါးကိုကိုင်ပြီး ဖမ်းလို့ မြေကိုကိုင်ခံရသလို၊ စာသင်နည်း မတတ်၍ ထိုစာ
ကြောင့် အကိုက်ကိုခံရတယ်”လို့ မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ “အဲဒီလို
စာသင်မဲ့အစား စာမသင်ဘဲ အိပ်နေတာက ကောင်းသေးတယ်” လို့လဲ
အဋ္ဌကထာက မှတ်ချက်ပြုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရှင်းစမ်းပါအုံး ကိုယ်တော် “စာသင်တာနဲ့ အပါယ်ကျရတယ်”
ဆိုတာ မရှင်းသေးပါဘူး။

အပည့်တော်။ ။စိတ်ဆိုတာ ပုထုဇဉ်နဲ့ အောက်တန်း အရိယာများအတွက်
ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် ၂ မျိုးသာ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ယင်ဖြစ်၊
မဖြစ်ယင် အကုသိုလ်ဖြစ်မှာဘဲ၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ အများ
အားဖြင့် ဘာစိတ်ဖြစ်မလဲ၊ လိုချင်တဲ့လောဘဇောက အကုသိုလ်စိတ် မဖြစ်
ပေဘူးလား၊ လာဘ်လိုချင်တာ၊ နာမည် ကျော်ကြားချင်တာတွေကော
အကုသိုလ် လောဘဇောစိတ်တွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ သာသနာပြုလိုတဲ့ဆန္ဒ
ပါယင်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကုသိုလ်ဇောဖြစ်စရာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အနဲသားပါဘုရား၊ ကျေးရွာ ဆရာ မိဘ
ရဟန်းဒကာ ရှင်ဒကာ - ဒကာမများက စာမေးပွဲ အောင်တယ်ဆိုတော့
ဝမ်းသာကြတာလဲ အကုသိုလ် လောဘဇောတွေပေါ့နော်။

အပည့်တော်။ ။အကုသိုလ်တွေသာ များပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ သိန်းချီ၍ အကုန်ခံ ဆောက်
ကြတဲ့ ကျောင်းဒကာကြီးတွေက သူတို့ဆရာတော်ကို(အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)
ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားကြတာလဲ အဲဒီ အဝါဇောတွေချည်း ဖြစ်မှာပေါ့။

အပည့်တော် ။အဘိဓမ္မာသဘောဆိုတာ မျက်နှာမလိုက်ဘူးဘုရား၊ လောဘ
မှန်ယင် တိရစ္ဆာန်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှာဖြစ်ဖြစ် လိုချင်တဲ့သဘော သာယာတဲ့
သဘောချည်းဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ခက်ကုန်ပြီ ဥးဇနကရေ...ကုသိုလ်ထင်လို လုပ်နေကြတာတွေဟု အကုသိုလ်ဘက်က များနေရုံမက တစ္ဆေ ပြိတ္တာဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေက စာတွေသာမက၊ ငါတွေကလဲ မနဲပါလား၊ နဲနဲပါးပါး စိတ်သက်သ အောင် ကောင်းရာ၊ မြတ်ရာရောက်တဲ့ ဝတ္ထုကလေးများ မကြားစေ ဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ ၃ နှစ်လောက် လူတွေမခံဘဲ တရားအားထုတ်တော်မူ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ပြန်တော်မူတဲ့ဥမှာ ပုညရှင်နဲ့ ဥမင်သုံးဆယ် တောင်တန်းတရပ်လုံး အလင်းရောင်တွေ ပြန့်နေတပ ဆိုတာကို ပြောခဲ့ပြီနော်၊ ဘပည့်တော်ရဲ့ဆိုင်ရာ စာချဆရာတော်တပ ပြန်တော်မူခါနီး မေ့သွားပြီး သတိရလာတဲ့အခါမှာ အစိမ်းရောင်ချပ ထားသော တိုက်ဗိမာန်အတွင်းမှာ....ဆရာတော်ကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုလဲ အကောင်းဘက်က ရှိရဥးမှာပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ရှိနိုင်ပါတယ် - ရှိနိုင်ပါတယ်၊ သာသနာတော်ကြီးကိုက မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့ သာသနာတော် ဖြစ်ပါတယ် အထက်ရောက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်က ပြန်၍ကြားသိ တွေ့ခဲ့ ခဲယဉ်းလို့သာ မကြားရ - မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ သေပြီးတဲ့နောက် လားရာဂတိက “ငရဲ- ပြိတ္တာ-တိရစ္ဆာန်-လူ - နတ် ဗြဟ္မာ”လို့ ၅ ဌား ရှိရာတွင် ပြိတ္တာတွင် ပါဝင်သော တစ္ဆေ ပြန်ပြောနိုင်တဲ့ လူတချို့နဲ့ အောက်နတ်တချို့သာ သိခွင့်ရှိပါတယ်၊ အခြားဂတိရောက်နေသူများ ကိုတော့ သိနိုင်တဲ့အခွင့်က အလွန်နဲပါတယ်၊ ဘုရားလက်ထက်တော် တုန်းကတော့ ဘုရားရှင်ကလဲ ဟောပြောတော်မူလို့ အထက်အောက် ရောက်သူများကို သိခွင့်ရသည့်အတိုင်း ပါဠိတော်မှာ တွေ့ကြရပါတယ် ထိုပါဠိတော်မှာ ငရဲ - တိရစ္ဆာန် - ပြိတ္တာနဲ့ လူနတ်ဗြဟ္မာ ဖြစ်ရခြင်းနဲ့ အကြောင်းကိုပါ ဟောတော်မူတာဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အလွန် ဖတ်ထိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင်တော့ အကြောင်းမကောင်းလို့ တစ္ဆေပြိတ္တာဖြစ် စတာကို လက်တွေ့သိရယင်တော့ အကြောင်းကောင်းအောင် ပြင်ဘို့သာ ဘပည့်တော်တို့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ် သာသနာတော်တရပ်လုံး မျက်စိလည်၍ အမှားလမ်းသွားခဲ့လို့ ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်သလောက် အကျိုးမရတာကို သိရယင် သာသနာတော် မူရင်းအတိုင်း ဖြစ်နိုင်တဲ့အခါ မျက်စိလည် ပျောက်၍ လမ်းမှန်ရောက်ဖို့ သေချာတာမို့ “ဘုရားသာသနာတော် ဖွင့်ဖော်သင့်ကြောင်း၊ အခွင့်တောင်းသည်”ဟု လျှောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်စကားကြားရတော့ ပခုက္ကူဆရာတော်ရဲ့ ဩဝါဒကို သွားပြီးသတိရတယ်ကိုယ်တော် မှဆိုးတယောက် ခွေးတွေနဲ့ သားကောင် လိုက်တုန်း မျက်လုံးဆူးခက်နဲ့ ညီလို့ မျက်လုံးထွက်လာတဲ့အခါ သား ကောင် မျက်ခြေပြတ်မှားစိုးလို့ မျက်လုံးကို အတွင်းအပြင်မကြည့်အားဘဲ ပြန်ပြီးတပ်ထားလိုက်တာ မြင်တဲ့ဘက်ကအတွင်းဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီနေ့ကဘဲ သွားစိုက်ရာမှာ သွားစိုက်ဆရာနဲ့ စကားပြောမတဲ့လို့ ဆရာက ခွေးသွား ကို စိုက်ပေးလိုက်သတဲ့၊ သားကောင်ရမှ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်တဲ့ အခါ မျက်လုံးတဘက်က ဗိုက်ထဲက မစင်တွေမြင်နေပြီး ခွေးသွားကလဲ မစင်ကိုချည်း စားချင်နေပါသတဲ့။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဥပမာကို ဆရာတော် ပြောပြီးတဲ့အခါ “ဥးပဉ္စင်းတို့လဲ သာသနာတော်ကိုဝင်လာတဲ့အခါ မျက်စိတပ် မမှားကြ စေနဲ့၊ သွားစိုက်လဲ မမှားကြစေနဲ့၊ ဂုဏ်တို့ လာဘ်တို့ကို လိုချင်တဲ့မျက်စိ တပ်မိယင် အဲဒီ ဂုဏ်လာဘ်မစင်ကို အစိုက်မှားတဲ့သွားက စားချင်လာ လိမ့်မယ်”လို့ ဩဝါဒပေးတော်မူပါတယ်၊ မိန့်တော်မူလိုရင်းက “ဂုဏ် လာဘ်ကို မလိုချင်နဲ့ ကုသိုလ်ကိုသာလိုချင်ပြီး ကုသိုလ်များများရဖို့ ကြိုးစားကြ”လို့ မိန့်တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဘယာရာမ ဆရာတော်ကလဲ “ဂုဏ်လာဘ်ရအောင် ဒကာ - ဒကာမတွေအနား အမြီးမန့်ကြနဲ့”လို့ မိန့်တော်မူတယ် ဖဟုတ်လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခွေးရဲ့အမြီးနဲ့ခြင်းကို သက္ကတက “သွာဘတ္တိ (သွာဘတ္တိ)”လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ “သွာ - ခွေး၏၊ ဘတ္တိ - သခင်ကို ခစားခြင်း”ဆိုတာ ခစားနေတဲ့ သခင်ထံက စားစရာကလေးရအောင် အမြီးနဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတယ်၊ “ဥးပဉ္စင်းတို့လဲ ဒကာ - ဒကာမတို့အထံက သူတို့ပစ္စည်းကလေး လှူချင်အောင် ဒကာ - ဒကာမတွေကို မခစားကြနဲ့၊ အမြီးမန့်ကြနဲ့”လို့ ဩဝါဒပေးတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ဆရာများဖြစ်တော်မူတဲ့ ဆရာတော် ၂ပါးရဲ့ ဩဝါဒ
တွေဟာ အဓိပ္ပါယ် ထပ်နေတာဘဲ၊ ယခုခေတ်တော့ “သွာဘတ္တိ” လုပ်ပြီး
မျက်စိအတပ်-သွားအစိုက်မှားကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တော်တော်များများ
ရှိကြမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။လူရော-ရှင်ပါ တာသာရေးကိစ္စ၌ အများမှား အယွင်းယွင်း
လုပ်နေကြပေမဲ့ သာသနာတော်ကြီးက တည်မြဲတည်ပြီး ဂုဏ်ရှိမြဲ ဂုဏ်ရှိ
နေတယ်ဆိုယင်တော့ ပြုပြင်ဆင်ဆင် စဉ်းစားစရာတောင် မလိုပါဘူးဘုရား၊
ယခုတော့ သာသနာတော်က တဖြည်းဖြည်းဂုဏ်ငယ်လာတယ်၊ ဂုဏ်ငယ်ရုံ
မက သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်အရေအတွက်လဲ မြို့ရော-ကျေးရွာ
တိုင်းမှာ တနှစ်ထက်တနှစ် နှံ့လာတယ်၊ အရေအတွက်နံ့ရာက တချို့
ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းထိုင်မဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တောင် မရှိတော့လို့ သာသနာ
တော် အသက်ဖြစ်တဲ့ ဝိနည်းလဲ နားမလည်ကြတဲ့ တောထွက်ကြီးတွေ
ကျောင်းထိုင်နေကြရပြီး များစွာသော ကျေးရွာကျောင်းတို့မှာ သင်ပြ
နိုင်သောကျောင်းဘုန်းကြီးမရှိလို့ သာသနာအညွန့်အညွှောက် ဒါယကာ
အညွန့်အညွှောက်ဖြစ်သော ကျောင်းသားသူငယ်များ မရှိတာလဲအတော်
ကြာခဲ့ပြီ၊ ထိုအညွန့်အညွှောက်မပေါက်ယင် သာသနာတော်သစ်ပင်ကြီး
များလဲ ရပ်တိုင်းရွာတိုင်းမှာ ပေါက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ၊ ဒီအတိုင်း
သွားယင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ တူတဲ့ သာသနာတော်ကြီး ကွယ်
တော့မည်မှာ နှစ်ကြာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိနိုင်
တယ် မဟုတ်လားဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးဇနကရေ...ကိုယ်တော်တူကပြတဲ့ အကြောင်းတွေကြားရတော့
တပည့်တော်လဲ အများကြီးဝမ်းနဲ့လာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားပွဲ-ကျောင်း
ပွဲ-ရဟန်းခံရှင်ပြပွဲ-တရားပွဲနဲ့ ဝိနည်းစာပြန်ပွဲ အစိုးရနဲ့ အသင်းတွေက
လုပ်တဲ့ ပါဠိပထမပြန်တွေကတော့ နှစ်စဉ်မှန်မှန် သာသနာပြုလို့ နာမည်
ခံပြီး လုပ်နေကြတာဘဲ မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့နာမည်ခံတဲ့အတိုင်း မှန်ယင်တော့ သာသနာတော်
ကြီးဟာ မိုးထိနေစရာပေါ့၊ ယခုတော့ သာသနာတော်ကြီးဟာ လှော်ယင်း
လှော်ယင်း လှုပ်လှုပ်ပြီး လှုပ်လေ - မြုပ်လေ ဖြစ်နေပုံကိုသာ ကြည့်
ပေတော့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာကြောင့် ဒီလို လှော်ယင်းနစ်နေရတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အများစုက ဘုရားစစ်-တရားစစ်-သံဃာစစ်ကို မမြင်ကြလို့
ပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရှင်းပြပါအုံး ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော် စကားက ပဟေဠိဆန်
လိုက်တာ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကြားဘူးတဲ့ ရှေးစကားတရပ်ရှိပါတယ်၊ “ဘုရား
အစစ်ကို စေတီရုပ်ပွား-ဆင်းတုတော်များက ကွယ်ထားတယ်၊ တရား
အစစ်ကို ဓမ္မကထိကများရဲ့ ဟောတရားက ကွယ်ထားတယ်၊ သံဃာ
အစစ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးများက ကွယ်ထားတယ်၊ ဒီလိုကြားဘူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် စကားက ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နားကြားလို့
မကောင်းဘူး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ပဌမကြားတုန်းက တပည့်တော်လဲ နားမခံသာပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားလိုက်တော့ အဟုတ်သားဘဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊
အဲဒီစကားဟာ အမြော်အမြင်ပြည့်ဝတဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းရဲ့ စကား
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဘုရား အစစ် ကွယ်ထားပုံ များစွာသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ
တသိန်းကြာအောင် ပါရမီဖြည့်ပြီးမှ ဖြစ်တော်မူလာရတဲ့ဘုရား၊
ပါရမီတော်အဟုန် တကိုယ်လုံးထုံပြီး အလွန်သပ္ပာယ်တော်မူတဲ့
ဘုရား၊ ထိုသပ္ပာယ်သောရုပ်တော်ဝယ် မေတ္တာတော် ကရုဏာတော် ဉာဏ်တော်
ကြီးဖြင့် အလွန်တင့်တယ်တော်မူသော ဘုရား၊ သတိတော်ကို တရားထူးရအောင်
ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီး စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်အထိ မနားမနေ တရားဟောတော်
မူတဲ့ ဘုရား၊ ဒီလို သက်တော်ထင်ရှားဘုရားကို မမှန်းနိုင်-မမြော်နိုင်ကြဘဲ၊
ရုပ်ပုံ-ရုပ်ပွား-ဆင်းတု-စေတီတော်များကိုသာ အများစုက “ကိုးကွယ်ရာ
ဘုရား” လို့ ထင်နေခြင်းဟာ ဘုရားအစစ်ကို ရုပ်ပုံ-ရုပ်ပွားတော် စသည်က
(မမြင်အောင်) ကွယ်ထားသလို ဖြစ်တာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရုပ်ပုံ-စေတီတော်ကို ဘုရားအစစ်လို့ တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်
တုန်းကလဲ ထင်ခဲ့ကြတာဘဲနော်၊ ဆရာကောင်းများရဲ့ ဟောပြောမှုကို မနာ
ခံရတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုဟာလဲ တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက
အသိနဲ့ သိပ်ပြီး ကွာကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။ဒီလို ဘုရားအစစ်ကို မသိရတော့ ကိုးကွယ်မှုလဲ ပေါ့ပေါ့ ဆဆ၊ ဆွမ်းတော်တင်မှု စသော ဒါနမှုလဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာကိုလဲ မပွားများတတ်ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့ဘုရား၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်သမျှတွေဟာ အကျိုးပေးတော့လဲ တော်ရုံလျော်ရုံသာ အကျိုးရမှာ ပါဘဲ၊ လုံးလုံး အကျိုးမရတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ သို့သော် ပွဲလမ်းသဘင် တွေနဲ့ ပူဇော်မှုမျိုးကတော့ အကျိုးမရရုံတင်မက အပြစ်တောင် ရကြအုံး မှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝိသာခါရဲ့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတိုက်ကြီး ရေစက်ချတုန်းက ဝိသာခါ ကိုယ်တိုင် သီချင်းဆိုပြီး က-တယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ဒက္ခိဏသာခါ မဟာ ဗောဓိကို သီဟိုဠ်ကျွန်းပင့်တုန်းကလဲ အတီးအမှုတ်တွေနဲ့ ပို့ကြ-ကြိုကြ တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော်က ဘာကြောင့် “အပြစ်တောင် ရအုံးမှာ” လို့ ပြောနိုင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဝိသာခါဟာ ကျောင်းတော်ကြီးပြီးချိန်က ဝမ်းမြောက် လွန်းလို့ ဂါထာ ၅ပုဒ်ဖြင့် ဥဒါန်းကျူးတာပါဘုရား၊ ဒီလိုအသံထုတ်ပြီး ဥဒါန်းကျူးတာကိုပင် တချို့က သီချင်းဆိုတယ်ထင်လို့ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ကြတော့ ဘုရားရှင်က “သီချင်းဆိုတာ မဟုတ်၊ သူ့ဆုတောင်း ပြည့်ဝ၍ ဝမ်းမြောက်လှသဖြင့် ဥဒါန်းကျူးတာဖြစ်တယ်”လို့ မိန့်တော်မူ ပါတယ်၊ ကလဲ မကပါဘူး၊ (ဓမ္မပဒ ပုပ္ဖဝဂ်၊ ဝိသာခါဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ။)

ဒက္ခိဏသာခါ မဟာဗောဓိကို သီဟိုဠ်ကျွန်းပင့်တုန်း- ပို့တုန်းကလဲ စိတ်အားတက်ကြစေနိုင်တဲ့ အတီးအမှုတ်တွေသာ ပါတာပါ၊ ယခု ဘုရား ပွဲများလို တဏှာရာဂ တီးပွားစေနိုင်တဲ့ မင်းသား-မင်းသမီး-လူရွှင်များရဲ့ သီချင်းမျိုး အက အခုန်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်တော် ကျောင်းသား တုန်းက အိမ်တော်ရာဘုရားပွဲ အငြိမ့်ကို အဖေနဲ့ အဘွားကြည့်ပါတယ်၊ မင်းသမီးက မမြရွှေ၊ မင်းသားလုပ်တဲ့လူရွှင်က မောင်ဓာတ်ခိုးတဲ့ သူက....

“ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဘုရင် မောင်ဓာတ်ခိုး....
လေးတောင်ပြည့်တဲ့ ခန်းသာလယ်မှာ၊ ငါးတောင်ပြည့်တဲ့
ခန်းသာလယ်မှာ”တဲ့။

ကောင်းသေးလားကိုယ်တော်၊ နာမည်ကြီးတဲ့ အိမ်တော်ရာဘုရားပူဇော် ပွဲမှာ ရွတ်လိုက်-ဖတ်လိုက်တဲ့ တရားသံတွေ၊ သက်တော်ထင်ရှားဘုရား ကိုသာ မြင်ကြလို့ မှန်းမြော်နိုင်ကြလို့ ရှိယင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီလို တရား

ပွဲမျိုး လုပ်ရက်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယခုတော့ သက်တော်ရှိတဲ့ ဘုရား အစစ်ကို သက်တော်မဲ့တဲ့ ရုပ်ပွားတော် စေတီတော်တို့က ကွယ်ထားတဲ့ အတွက် ယဉ်ကျေးစွာ ပူဇော်ရမဲ့အချိန်မှာ ဘာသာခြား-နိုင်ငံခြားလူတွေ အသင်သေးအောင် ရိုင်းစိုင်းစွာ စော်ကားလိုက်ကြတာပါဘဲ ဘုရား၊ (ယဉ်ကျေးစွာပူဇော်နည်းကို အနာဂတ်သာသနာရေးကျမ်း၌ ပြထားပြီ။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုကိစ္စတွေကြည့်ပြီး ရှေးပညာရှိကြီးများက “သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားအစစ်ကို စေတီ ရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များက ကွယ်ထားတယ်”လို့ ဆိုပေတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ “တရားအစစ်အမှန်ကို ဓမ္မကထိက တချို့ရဲ့ တရားက ကွယ်ထားတယ်ဆိုတာနဲ့ သံဃာအစစ် သံဃာအမှန်ကို ယခုဘုန်းကြီးများက ကွယ်ထားတယ်”ဆိုတာကိုလဲ ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ သိနိုင်ပါတယ်၊ ယခုအခါမှာ ဒါလောက်တောင် မကသေးဘူး၊ အရိယာ သံဃာအစစ်လို့ မဆိုနိုင်သော်လဲ သမ္မုတိသံဃာတွင်ပါဝင်တဲ့ သံဃာများ ကို ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းတွေက ကွယ်လာလို့ ရိုးရိုး ဘုန်းကြီးထဲကတောင် ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်း ထောင်လာကြပြန်ပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်း”ဆိုလို့ ပြောရအုံးမယ်၊ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်မှာ ဝိဇ္ဇာဆိုင်ရာ ဂိုဏ်းဆိုင်ရာတွေ ဝင်ကြ-ထွက်ကြတယ်ဆို မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီဒကာများက ဝိဇ္ဇာတွေ ဂိုဏ်းတွေနဲ့ မတွေ့ခင်ကစည်းက တပည့်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ မန္တလေးဒကာတင်မောင် တို့နဲ့ ရန်ကုန် ဒကာထိန်ဝင်းတို့ပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သူတို့က ဝင်ထွက်နေကြတော့ ကိုယ်တော်ကိုလဲ ဂိုဏ်းဝင်လို့ မထင်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ထင်ရုံတင် ဘယ်ကမှလဲ၊ တချို့က “ဆရာတော် ဥူးဇနက ဂိုဏ်းထဲမဝင်ဘူးလား”လို့ တိုက်ရိုက်မေးကြပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီစကားကြားရတော့ ကိုယ်တော်က ဘာပြန်ပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ “ဝိဇ္ဇာတို့ ဂိုဏ်းတို့ အကူအညီရအောင် ဘုန်းကြီးက ဂိုဏ်းထဲ ဝင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးအလုပ်က လမ်းမှန်လို့ ကူညီနိုင်ယင် သူတို့ ဘာသာ ကူညီကြမှာပါ”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲ... ရှင်းတယ်ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်ဘာသာ သာသနာတော် အလုပ်ကိုလုပ်လို့ အထမြောက်နေတဲ့စွာ၊ တချို့က “ဝိဇ္ဇာက (မ)လို့- နတ်ကို အားကိုးသည့်အတွက် နတ်က (မ)လို့”ဟု မဟုတ်တယုတ်တွေ ပြောကြတယ်။ ခုတော့ ရှင်းသွားတာပေါ့။

ဘပည့်တော်။ ။ နတ်များကိုတော့ မေတ္တာပို့တဲ့အခါ အထူး ပို့ပါတယ်။ စိတ်ကောင်းရှိရှိ ဝိနည်းကို ဂရုစိုက်နေကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာများကိုတော့ သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထင်မကြီးတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြချင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြောပါကိုယ်တော်၊ ပြောပါ ပြောပါ။ တချို့က နတ်ကို အထင်ကြီးသင့်တာထက် ပိုပြီး အထင်ကြီးကြလွန်းလို့။

ဘပည့်တော်။ ။ ကျောင်းတိုက်မှာ ကျောင်းဆောက်တို့ကိစ္စ ကြုံလာယင် ဆိုင်ရာ နတ်များကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး ထိုနေရာ၌ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများကို ပယ်သင့်က ပယ်ရပါတယ်။ အခြား လွတ်လပ်သောသစ်ပင်များကို ရွှေ့နေကြတိုင်း ပြောရပါတယ်။ နေရာ လုံးလုံးမရှိယင် အိပ်မက်ပေးကြပဲ။ နေရာ လုပ်ပေးပါမယ်လို့လဲ ပြောပါတယ်။ တခါတုန်းကတော့ ကျောင်းဆောက်တို့ရန် လျှောက်သားသူမရှိဘဲ နောင်အခါ ကျောင်းနေရာဖြစ်တို့ မှန်းပြီး ညောင်ပင်ကြီးတပင် ဖယ်တို့ စီမံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စီမံတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ထိုသို့စီမံပြီး သစ်ပင်အလုပ်သမားများက သစ်မြစ်တွေဖြတ်ကြ-တူးကြတဲ့အခါ နောက်တနေ့နံနက်ကျတော့ မနီးမဝေးအိမ်က ဒကာမက “ညက သစ်ပင်ပေါ်က ကယ်ကြပါအုံး”လို့ အော်သံ ကြားရတယ်လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒကာမက “နတ်ကလေးတွေကို သနားစရာကောင်းတယ်”လို့ ဆိုလိုတာပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ အဲဒီအသံကို အနီးအပါးကိုယ်တော်များကို ကြားကြသလားလို့ မေးတော့လဲ “ဘယ်သူမှ မကြားဘူး”တဲ့။ ဒါပေမဲ့ “ကျောင်းဒကာမ မရှိသေးဘဲ ငါက သစ်ပင်ကို ကြိုတင်ပြီးဖယ်တာတော့ မကောင်းသေးဘူး”လို့ တွေးပြီး “သစ်ပင်ကို မခုတ်ကြ-မတူးကြသေးနဲ့”လို့ ပြောထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ မဖယ်တော့ဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဒီလို အမြစ်တွေ မဖြတ်-မတူးဘဲ ရပ်ထားတုန်းမှာ ကျောင်းတိုက်နဲ့ သိပ်မဝေးသော အိမ်တအိမ်က ဒကာမကြီးက “သစ်ပင်ပေါ်က အော်သံကြားတယ်” ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ပြောပြန်ပါတယ်။ “အဲဒီညောင်ပင်ကြီးက ဘိုးတော်လက်ထက်က ညောင်ပင်ဖြစ်တယ်။ နေတဲ့ ရုက္ခစိုးကြီးက သောတာပန်”လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘပည့်တော်အား တချို့ ကိုယ်တော်များက လျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်က သိပ်ပြီး ကြောက်မသွားဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ နံနက်စောစော ဩဝါဒပေးနေကျအချိန်မှာ မိမိ စိတ်ကူးပုံကြားသိရပုံတွေကို သံဃာများအား ပြောပြပြီးတော့ “ဘုန်းကြီးက ဒီညောင်ပင်ကြီးကို အခု မဖယ်သေးဘူး”လို့ ကြံပြီး ရပ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောပြောတောင်ပြော ပြောနေတဲ့မိန်းမတွေက “ငါတို့ပြောလို့ ကြောက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးကို မခုတ်ဝံ့တော့ဘူး”လို့ အတင်သေးကာ သူတို့ ဝါဒဖြန့်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် “ဒီသစ်ပင်ကို ဆက်လက်ပြီး လဲသည်အထိ ကပ္ပိကြ”လို့ အမိန့်ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း... ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းထောင်တာထက် ယခု ဒကာ-ဒကာမ အလှာများအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်တည်ဘို့ရန် ကမ္မဋ္ဌာန်းသင်တန်း တက်နေကြတယ်လို့ ကြားရပြန်တယ် ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့လေ။ ဘပည့်တော်တို့ သာသနာတော်ကို “အမြီးကနုတ် ခေါင်းကနုတ်”နဲ့ ပြုတ်လှ ပြုတ်လှ ဖြစ်နေရာမှာ “အတွင်းက ဖျက် အပြင်ကဖျက်”နဲ့ ဝိုင်းဖျက်နေကြပြီဖြစ်လို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာ-ဒကာမများလဲ ဘာသာရေး မျက်စိလည်နေကြတာဟာ အပြစ်မတင်သာတော့ဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်က “ဘုရားသာသနာတော် မူရင်းပေါ်အောင်၊ ဖွင့်ပေါ်သင့်ကြောင်း၊ အခွင့်တောင်းသည်”လို့ လျှောက်ခဲ့တာပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ သာသနာကိစ္စတိုင်းမှာ ဆရာရော-ဒကာပါ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေကြသော်လဲ “သာသနာတော်ကြီးက မဆုတ်ယုတ်ဘဲ ခိုင်မြဲပြီး ဂုဏ်

သရေလဲရှိ တရားရမြဲ ရနေတယ်” ဆိုယင် စဉ်းစားဘွယ် မလိုပါဘူး။ ယခုတော့ ကမ္ဘာများစွာ ပါရမီတွေကို ဖြည့်တော်မူပြီးမှ တည်ထောင်ရတဲ့ သာသနာတော်သင်္ဘောကြီး ရေတိမ်နစ်ရာမှာ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ထမ်းလိုတဲ့ ဘုရားသားတော်တွေနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ကိုးကွယ်လိုတဲ့ ဒကာ- ဒကာမတွေပါ ငွေကုန်လှပန်းနဲ့ ဘရမ်းဘတာဖြစ်ပြီး နစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ မူရင်းကစပြီးပြင်သို့ရန် စိတ်ကူးရတာဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုဖော်ထုတ်ဘို့ စိတ်ကူးသလဲကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့အလိုတော်ကျအောင် ဖော်ထုတ်ဘို့ပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့အလိုတော်က ဘယ်လိုတုန်းကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဝိနည်းပညတ်တော်မူတဲ့ အခါတိုင်းမှာ “သဒ္ဓမ္မဋ္ဌိတိယာ = သူတော်ကောင်းတရားဖြစ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီး၏ မြဲမြံခိုင်ခံ့ တည်တံ့အကျိုးငှါ သိက္ခာပဒ် ပညပေဿာမိ=သိက္ခာပုဒ်ဝိနည်းကို ပညတ်တော်မူအံ့”ဟု မိန့်တော်မူလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အလိုတော်မှာ ဝိနည်း (သီလ) ကို ကျင့်ကြစေလိုတဲ့ ဆန္ဒတော်ပင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပြီ- ဟုတ်ပြီ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့အလိုတော်ပေါ်ပြီး သံဂါယနာ တင်တော်မူကြတုန်းကလဲ “ဝိနယောနာမ သာသနဿ အာယု = ဝိနည်းဆိုတာ သာသနာတော်ရဲ့ အသက်ဖြစ်တယ်” လို့ မိန့်တော်မူပြီး ဝိနည်း ပိဋကတော်ကို ပဌမဆုံး သံဂါယနာတင်တော်မူခဲ့ကြပါတယ်။

ဘပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ “ဝိနယေ ဌိတေ သာသနံ ဌိတံ = ဝိနည်းတည်လို့ ရှိယင် သာသနာတော်တည်တံ့” လို့ အဋ္ဌကထာဆရာများလဲ မိန့်တော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ဝိနည်းဘည်” ဆိုတာ ဘယ်လိုတည်တဲ့ အတည်လဲကိုယ်တော်၊ စာအုပ်ထဲမှာ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ရေးထားလို့ ပုံရိတ်ထားလို့ တည်တဲ့ အတည်ကို ဆိုလိုတာလား။

ဘပည့်တော်။ ။ဘယ်ဟုတ်မှာလဲဘုရား၊ “ဝိနည်းပါဠိတော်ရေး- အဋ္ဌကထာ ရော လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်မှာ တည်ရှိတာကို ဝိနည်းတည်တယ်” လို့ ခေါ်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကို “လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်” လို့ ခေါ်သလဲကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။အာပတ်သင့်မှာရှိရုံကတော့ အာပတ်မရှိအောင် စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို “လဇ္ဇီ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ (လဇ္ဇာ ယဿ အတ္ထိတံ လဇ္ဇီ = အကြင်သူမှာ အာပတ်သင့်မည်မှ ရှက်ခြင်းသည်ရှိ၏၊ ထိုသူ့ကို “လဇ္ဇီ” လို့ ခေါ်၏တဲ့ ဘုရား။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါပြီကိုယ်တော်၊ ဒါကြောင့် ရှေးမထေရ်မြတ်တို့ကလဲ “အနာဂတေ သာသနံ လဇ္ဇီ ရက္ခိဿတိ၊ လဇ္ဇီ ရက္ခိဿတိ = အနာဂတ်ကာလ၌ သာသနာတော်ကို လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်၊ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်၊ လဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ် စောင့်ရှောက်ရစ်လိမ့်မယ်” လို့ ၃ကြိမ်ကြွေးကြော်တော်မူခဲ့တာတဲ့။ (ပါရာဇိကအဋ္ဌကထာ၊ စတုပ္ပိဒစိနယကထာ။)

ဘပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် သာသနာတော်ကို မူရင်းပေါ်အောင် ပြုပြင်တဲ့အခါ ဝိနည်းကို ပြန်၍စောင့်ရှောက်ကြအောင် ဖော်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ လူမှာ ဘုရားတည်-ကျောင်းဆောက်- အလှူကြီးပေးတဲ့ဒါနမျိုး မတတ်နိုင်စေကာမူ ငါးပါးသီလကို လုံခြုံယင် ဒုစရိုက် ၁၀ပါး မဖြစ်ယင် အပါယ် မကျနိုင်သလို၊ ရဟန်းတော်များမှာလဲ စာမတတ်- စာမေးပွဲမအောင်- တရားမဟောတတ် - စာချဆရာ - ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ-မလုပ်တတ်ချင်နေပါစေ၊ ဝိနည်းသီလနဲ့ ပြည့်စုံသော လဇ္ဇီသူတော်ကောင်း ဖြစ်ယင် အပါယ်မကျနိုင်ပါဘူး။

လူမှာ ဒါနကြီးတွေရှိနေသော်လဲ ငါးပါးသီလမမူလုံခြုံယင် ပါဏာတိပါတ တခုနဲ့လဲ အပါယ်ကျနိုင်၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ လိမ်လည်လှည့်ပတ်တဲ့ မုသာဝါဒနဲ့ အဓိန္ဒာဒါန စသည် မလုံခြုံယင် အပါယ် ကျနိုင်သလို၊ ရဟန်းတော်များမှာလဲ ဝိနည်းသီလ မလုံခြုံယင် အပါယ်ကျနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပြီကိုယ်တော် “အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေက ” ဆိုတာလို ဘွားဘွားကြီးပေါ်နေပြီ၊ ပြအပ်ခဲ့တဲ့ဘုန်းကြီးတစ္ဆေတွေဟာ စာတတ်သူ- မွေကထိကဖြစ်သူ - စာချသူ - စာမေးပွဲအောင်သူ - ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါလျက် တစ္ဆေဆိုတဲ့ ပြိတ္တာဘဝမှာဖြစ်ရတာဟာ ဝိနည်းကိုမလေးစား၊ မလိုမြဲကြလို့ ဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။ကေန်ပေါ့ဘုရား၊ ယခုအခါ သာသနာတော်ကြီး အရည်အခြင်းရော အရေအတွက်ပါ လျော့လာတာလဲ ဝိနည်းမကျင့်ကြလို့ သးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာတော်ကို အရင်းပေါ်အောင် ဖော်ယံ ဝိနည်းကျင့်ကြစို့ ဖော်ရမှာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခုလို ဝိနည်းသိက္ခာ ဘရမ်းဘတာဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လို ဖော်ရမှာလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်မှာ သံဃာတွေ တဖြေးဖြေး တိုးပွားနေတာ အလှူဒါနတွေတိုးပွားနေတာဟာ မျက်မြင်မဟုတ်ပါလား၊ အဲဒီလိုတိုးပွားတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ဝိနည်းကို အဓိကထားလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရားလဲ သိမှာပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။“ဤကျောင်းတိုက်၌ စိတ်ကောင်းရှိသူက ပဌမ၊ ဝိနည်းလေးစားသူက ဒုတိယ” လို့ ဆောင်ပုဒ်အစဉ်အတိုင်း ဝိနည်း ဂရုစိုက်သူဆိုတာ သိပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။“သံဃာမှန်သမျှ ဝိနည်းဂရုစိုက်ရမည်”ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံကို ကျေးရွာဆရာသမားများက အလွန်နားဝင်ချိုဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိတို့ရဲ့ ရှိသမျှလက်ကျန်တပည့်ကလေးတွေကို တပည့်ဘော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ ပို့ကြတော့တာဘဲ။ တပည့်တော်ကလဲ “ဒို့ကျောင်းက ဂိုဏ်းဂဏ မရွေးဘဲ ဘုရားအလိုတော်ကျ နေထိုင်ကြရမယ်”လို့ ဆိုတော့ နဂိုရိုက် ဂိုဏ်းရွေးတဲ့ ဆရာသမားများလဲ သဘောကျပြီး တပည့်တွေကိုပို့ကြတော့တာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဝိနည်းကိုမူထားတဲ့အတွက် ဆရာသမားများ အများစုက အလွန်နှစ်သက် ကျေနပ်ကြဟန်တူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝိနည်းကို မူထားရမှာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့က ပြင်မရအောင် လက်လွန် ခြေလွန်ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ သူတို့အတွက် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။

တပည့်တော်။ ။သူတို့လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်ယင် ဆိုင်ရာဝိနည်းကံအတိုင်း ကုစားကြပေါ့ဘုရား၊ ကုလဲမကုစားနိုင် ကောင်းကောင်းလဲ မနေနိုင်ယင်တော့ “အပါယ်ထိုထို ဥဒဟိုသည်” ဆိုတဲ့ လယ်တီဆရာတော်ရဲ့ လင်္ကာအတိုင်း သွားကြရမှာပေါ့၊ သူတို့ကို စဉ်းစားနေဘို့မလိုပါဘူး၊ နောင်လာ

နောက်သားတို့အတွက်သာ “ကုသိုလ်များများလိုချင်မှ သာသနာတော်ကို ဝင်ခဲ့ကြပါ” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို အများသိအောင် ကြွေးကြော်ရမှာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီကိစ္စမှာ အစိုးရလဲပါ၊ တိုင်းသူပြည်သားလဲပါမှ ဖြစ်နိုင်မှာပါ ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော် ဆိုင်ရာလောက်နဲ့တော့ မလွယ်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ဒီလိုပါကြမဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်သည် ဤမျှလောက် နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်ရှိပြီ ခါလောက် မနိမ့်ကျသင့်သေးဘူး၊ ပြန်တက်လာရဦးမယ်” လို့ ယူဆပြီး “ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ဘုန်းတော်ကံတော် အရှိန်ပါ (တနည်းနည်းဖြင့်) ကူညီလာပါလိမ့်မယ်” လို့ ယူဆပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အယူအဆက ခေတ်မမှီလိုက်တာကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ခေတ်မမှီဘူးလို့ ယူဆတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပွဲကြည့်အနေနဲ့ ဘေးကကြည့်ပေါ့ ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ သာသနာ တိုးတက်မဲ့ ဇာတ်လမ်းကို တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်မှာ အစမ်း က-နေတာဘဲ၊ ဒီဇာတ်ကို ပရိသတ် အတော်များများက သဘောကျပြီဆိုယင် အစိုးရလဲ ပါဝင်လာရမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခု အစမ်း က-ကြည့်တော့ ဟန်ပုံရရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကြည့်ရသူတိုင်းက ကြိုက်ပုံရပါတယ်ဘုရား၊ ကျေးရွာ ဆရာသမားတွေဆိုတာ သူတို့ရဲ့ လက်ကျန်တပည့်သက် မြှော်လင့်ချက်ရှိတဲ့ ကိုရင်တွေကိုပို့ပြီး ဒီ က-နည်းကို အသင်ခိုင်းနေကြပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရ တဆင့်ကြားရတဲ့ ဒကာ-ဒကာမတွေကလဲ ကြည့်ချင်လွန်းလို့ လာကြ အားပေးကြနဲ့ အတော်စည်ကားနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်နည်း ကိုယ်တော် ဟန်က မှန်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့နည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ “ဝိနည်းတော်ကိုလေးစားပြီး ဝိနည်းတော်အတိုင်း နေထိုင်ရမယ်” ဆိုတဲ့ မူဟာ ဘုရားနည်းပါ။ ဒီနည်းကို တပည့်တော်က ဥပုသ်နဂါးပြီး လေးလေးနက်နက် အကွက်ဆင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရားနည်းအစစ်ဖြစ်တော့ နေရေး-သေရေး
၂ ထွေအေးပြီး ဘေးကင်း ရန်ကင်းနဲ့ အောင်ခြင်းကြီးအောင်ပါလိမ့်မယ်
ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘပည့်တော်က ဒီနည်းအတိုင်း မအောင်မြင်လဲ “လှေခွက်
ချည်းကျန်ပါစေ၊ အလံ မလွဲဘူး” ဆိုတဲ့ ဝါဒဘဲဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပြီကိုယ်တော်၊ ပြည်တွင်း ပြည်ပ အစိုးရ ဒကာ-ဒကာမတွေ
မကြာမကြာလာကြတယ်ဆိုတာ ဒီ က-နည်းကိုကြည့်ကြတာဘဲတင်တယ်၊
ဂျပန်သံအမတ်ကြီးဆိုတာ ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့ စိတ်အေးလွန်းလို့
သူ့အဖွဲ့နဲ့ အတူ နေအချိန် အတော်ကြာကြာနေသွားတယ်ဆိုမဟုတ်လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ဟန်တူပါတယ်၊ နေအချိန် အတော်ကြာကြာ နေသွား
ပါတယ်၊ သူနဲ့ အတူပါတဲ့ သံအရာရှိကလဲ အဲဒီဥယျာဉ်ကျောင်းကလေး
တကျောင်းမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းအဖြစ်နဲ့ တလကျော်လောက် နေသွားဘူး
ပါတယ်၊ သူက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစကားသင်နေတာဖြစ်လို့
မြန်မာလိုလဲ ပြောတတ်၊ မြန်မာလို ပြောသမျှကိုလဲ အတော်များများ
နားလည်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီနည်းက ကိုယ်တော်ထွင်တဲ့နည်းလား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဒီနည်းက ဘပည့်တော်လက်ထက်မှ ထွင်တဲ့နည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ဘပည့်တော်ရဲ့ ရှေးရှေးက(သီးလုံးဆရာတော်)ဆိုတာ ကြားလိုက်ရ
ဘူးပါတယ်၊ ထိုဆရာတော်ကြီး အထဲမှာ-ဗန်းမော်ဆရာတော် - သင်္ဂဇာ
ဆရာတော်- ရွှေကျင်ဆရာတော်တို့၏ အလောင်းအလျာတွေ အတူတပည့်
ခံနေကြပါတယ်၊ ထိုဆရာတော်လောင်းများ အချင်းချင်းလဲ မေတ္တာ
ရေချမ်း ကမ်းလှမ်း သောက်သုံးတော်မူကြပါတယ်၊ ကြီးရင့်တော်မူတဲ့
အခါမှာလဲ ဆရာတူတပည့်ပီပီ “ရွှေကျင်-သုဓမ္မာ” ဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းခွဲစိတ်တွေ
လုံးဝ မရှိကြပါဘူး၊ အားလုံး သာသနာစိတ် တစိတ်ထဲပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဪ... ရွှေကျင်ဆရာတော်နဲ့ ဗန်းမော်ဆရာတော်၊ သင်္ဂဇာ
ဆရာတော်တို့ဟာ ဆရာတူ တပည့်တွေလား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘပည့်တော်က အဲဒီအဖြစ်ကို ကျေနပ်
ကြည်ညိုလွန်းလို့၊ ဘပည့်တော်ရဲ့ သာသနာပြု ဇာတ်လမ်းမှာ အဲဒီ

အခင်းကို ရွှေတန်းတင်ထားပါတယ် ဘုရား၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော်
ကျောင်းတိုက်မှာ ဆောက်လာသူတိုင်း ဂိုဏ်းစကား မပြောရပါဘူး၊ ဝိနည်း
တော်နဲ့ အညီ နေထိုင်ဖို့ဟာ ကျောင်းတိုက်ဇာတ်လမ်းရဲ့ အကြမ်းဖျင်းမူ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပြီကိုယ်တော်၊ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းမျိုးစုံက ဇာတ်လမ်းပါဝင်
သူတွေ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်မှာ များနေဟန် တူပါတယ်၊ ယခု
ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် ၇၄ နှစ်မှာ တိုက်သံသာ ဘယ်လောက်ရှိတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ တိုက်သံသာ ရဟန်း-သာမဏေ (၅၅၀) ကျော် ရှိပါတယ်၊
ဦးသူတော်ကလဲ (၃၀) ကျော်လောက် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်သေးရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူလိုက်သော (အချယ်)
ဂုဏ်တော်က သာသနာတလျှောက်လုံးမှာ အုပ်ဦးနေတာဖြစ်တော့ သံသာ
အားလုံး နံနက်ဆွမ်းကျွေးပြီး နေ့မှာ ချက်ရိုးချက်စဉ်ဟင်း ၂ ခွက်အတွက်
ပြည့်စုံနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါလောက် သံသာများများ နေလောက်အောင် ကျောင်းလဲ
ပြည့်စုံမှာပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ ကျောင်းကလဲ (၂) နှစ်အတွင်းမှာ ကျောင်းလတ်-ကျောင်း
ကြီးတွေ ၁၂ ကျောင်းလောက် တိုးလာလေတော့၊ (ဝါတွင်းမှာ အားလုံး
မပြီးသေးပေမဲ့ ပြီးတဲ့အခါ) ဒီသံသာတွေ ကောင်းကောင်း နေလောက်
ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နေစမ်းပါအုံး၊ ဒါလောက် သံသာတွေများတော့ ဝါတွင်းမှာ
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဪ... အရှင်ဘုရားက ဘာများကြားလို့ စစ်ကြာနေ
တာတုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ခေတ်ကြီးက လူရော-ရှင်ပါ (တကမ္ဘာလုံး) တရားပျက်လွန်းလို့
မေးရတာပါ။

တပည့်တော်။ ။မေးလဲ မေးစရာပေဘဲဘုရား၊ တပည့်တော်(၇၄)နှစ် ဝါတွင်း တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက်ည ဘုရား ဝတ်တက်ပြီးချိန် ၇ နာရီ လောက် တပည့်တော်လဲ ဘုရားအာရုံပြုပြီး မေတ္တာပို့ နေတုန်းမှာ “ဇိုင်းဟ- ချဟ” ဆိုတဲ့ ငှက်ဆိုးထိုးဆံတို့ ကြားရပါတယ်၊ ကြားပေမဲ့ သူ့ခိုးလိုက် တာထင်လို့ တပည့်တော်အလုပ်ကိုဘဲ ဆက်လုပ်နေပါတယ်၊ နံနဲကြာမှ မပြီးနိုင်လို့ တောင်ဌေးဒုတ်ကိုကိုင်ပြီး အနီးကျောင်းက ဥျားပဉ္စင်း ၃ ပါး လောက်နဲ့ သွားတော့ အိုင်ခဲတွေနဲ့ ဟိုပေါက်- ဒီပေါက် တပည့်တော် အနားတောင် အိုင်ခဲ ရောက်လာပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ အတူပါတဲ့ ဥျားပဉ္စင်းတွေက မခံနိုင်လို့ အတင်း ဝင်ရိုက်မယ်လုပ်တော့ တပည့်တော်က တားတားရပါတယ်၊ ဒါတောင် အတော်အတန်တော့ လက်လွန်ကြသေး ဟန် တူပါရဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။မူလအကြောင်းက သိဘို့အခက်သားဘဲ ဘုရား၊ စာချနေတဲ့ ဥျားပဉ္စင်းကလေး ၂ ပါးက ပန်းရံသမကလေးနဲ့ စကားပြောတာကစပြီး တစတစ ကျယ်ပြန့်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒီဟာကို စာချဘုန်းကြီးများ စစ်ဆေးတုန်း မပြီးနိုင်လို့ ဆန္ဒပြကြတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ တပည့်တော် တော့ မူလကမသိဘဲ ဆန္ဒပြကြမှ သိရပါတယ်၊ စာချဘုန်းကြီးကလေး ၂ ပါးလဲ တခြားသွားနေကြဘို့ လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စာချဘုန်းကြီးများက ဘာပြုလို့ ကိုယ်တော်ကို စောစော မလျှောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။နဂိုရ်ထုံးစံကလဲ တပည့်တော် သိသင့်မှ သိစေပါတယ်၊ တပည့် တော်မှာ သိမ်မွေ့တဲ့ စာအလုပ်နဲ့ လာလာသမျှ ဒကာ-ဒကာမတွေကို ဟောရ ပြောရတဲ့အလုပ်ကြောင့် တိုက်တွင်းမှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စအများကို သူတို့ ဘာသာ စီမံလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိစ္စရဲ့ အကြီး အငယ်လိုက်ပြီး ကိုယ်တော်ကို သိသင့်တာမှ အသိ ပေးတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ယခုလို ကျောင်းတိုက်မှာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်တော့ ကိုယ်တော် စိတ်ကို မထိခိုက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ပိဋကတော်မှာ ချထားတဲ့စိတ်ဟာ သာမန် အကျိုးပြုတဲ့စိတ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နေရာတိုင်းမှာ ကောင်းဆိုးနှစ်တန် လောက

ဓမ္မကို (ပုထုဇဉ်အလိုက်) ထိုက်တန်သမျှ ခံနိုင်လောက်အောင် အင်အား ပြည့်စုံနေတဲ့စိတ် ဖြစ်ပါတယ်၊ သို့သော်.... “ဤ ကျောင်းတိုက် သာသနာ တော်ဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ပူဇော်ပါ၏” လို့ နံနက်တိုင်း ညတိုင်း (ဘုရား ပူဇော်ဘို့ရန် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးလို) သာယာအောင် ပြုပြင်ထားတဲ့ ကျောင်း တိုက်ကြီးကို ယခုလို အမဲကွက်သင်အောင် လုပ်တဲ့သူများ အတွက်တော့ အားကြီး သနားစရာကောင်းပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ကိုယ်တော်တွေကိုတော့ စစ်လား၊ ဆေးလား၊ နှင်လား၊ ထုတ်လား လုပ်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီကိစ္စမျိုးဟာ စစ်ဆေးပေမဲ့ (မူရင်းလက်သည်) မပေါ်နိုင် ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ဘာမျှ မစစ်ဆေးတော့ဘဲ “မိမိတို့အပြစ်ကို မိမိတို့ ဘာသာ ဝန်ချကြ၊ ဆန်ဈေးကြီးလို့ ဆွမ်းလောင်းနိုင်သူ နဲ့သည့်အတွက် နေ့ဆွမ်း အရနဲ့လို့ ကျောင်းက နေ့ဆွမ်းပါ ချက်နေရတယ်၊ သီတင်းကျွတ် တဲ့အခါ (တပည့်တော် ရွာကပြန်လာယင်) ချက်တော့မှည့် မဟုတ်” လို့ ပြောပြီး ပြန်လိုတဲ့သူ ပြန်နိုင်အောင် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် တရက် နေမှာ ဖြစ်သမျှနဲ့ ကထိန်ခင်းပါတယ်၊ ကထိန်အပြီးမှာ တနစ်လုံးစုထားတဲ့ သက်န်းစသော ဝေစရာများကိုလဲ ဝေပေးလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ရွာကပြန်လာယင်” ဆိုလို့ မေးရဥျားမယ်၊ ကိုယ်တော်က ရွာကို ဘာကိစ္စ သွားရမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။စစ်ပြီးကတည်းက ဝက်လက်မှာ သိမ်သမုတ်ကိစ္စရှိလို့ ရွာလဲ ကိစ္စရှိတာနဲ့ တခေါက်ရောက်ပါတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ မယ်တော်ကြီး လဲ မရှိလို့ ဝက်လက် ဆွေမျိုး- ရွာဆွေမျိုးအားလုံး မပင့်ကြနဲ့ တော့လို့ ပိတ်ထားပါတယ်၊ တခါတခါ လာပင့်လဲ မလိုက်ပါဘူး၊ အဲဒီ ဝါဆို ဥျားကတော့ နှမဝမ်းကွဲ ပြုပြင်ထားတဲ့ သျှောင်းတော်မူ ဘုရားကြီးနဲ့ တန်ဆောင်းကိုလဲ ရေစက်ချ၊ မြေးများကိုလဲ ရှင်ပြုဘို့အတွက် (အများက ပင့်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ တားလျက်သားနဲ့) လာပင့်တယ်၊ ဒီတော့ တပည့်တော်က “ငါဟာ ယခုအခါ ဆွေဘုန်းကြီး မျိုးဘုန်းကြီး မဟုတ် တော့ဘူး၊ ငါ့ကျောင်းတိုက်ကို နိုင်ငံက ဝိုင်းပြီး ထောက်ပံ့ကြလို့ ဒီသံဃာ များ နေနိုင်တာ၊ ဒီတော့ အများဆိုင်ဘုန်းကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သင်တို့ရွာက တရွာလုံးအပင့်နဲ့ ဆိုယင် လာနိုင်စရာရှိရဲ့” လို့ ပြောလိုက်မိပါတယ်။

ပြောတုန်းကတော့ ကျေနပ်ရုံပြောလိုက်တာပါ။ ဒီစကားကြားတော့ ရွာက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ရွာကြည့်ရန် ပင့်ကြပါရာ၊ သည်တော့ မလိုက်ယင်မဖြစ်လို့ မိမိချည်းလာလို့ သိပ်အကျိုးများမှာမဟုတ်၊ သံဃာတရာလောက်နဲ့ လာမှဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီစကားအသစ်ကြောင့် ရွာကလည်းကောင်း၊ အနီးအပါးရွာများနဲ့ ဝက်လက်မြဲကပါ လာဘို့ရန် မြှော်နေကြပါတယ်။ ဒီတော့ ကာဘိုးဆည်ကြီးနဲ့ ဆက်နေတဲ့အင်းကြီးကို ရေပြည့်ချိန်ဖြစ်တဲ့ သီတင်းကျွတ်ဟာ အသားဆုံးဘဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၃) ရက်နေ့မှ သံဃာတရာနဲ့ မွေးဖွားရာ ဇာတိဖြစ်သော သရိုင်းရွာသို့ သွားရပါတယ်တုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သွားပုံအစီအစဉ်ကို မှတ်သားလောက်ယင် ပြောပြပါအုံး၊ ရက်က ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။ မှတ်လောက် မမှတ်လောက်တော့ အောက်ပါ အစီအစဉ်ကြည့်ပါတော့၊ အသွားအပြန် ၅ ရက်လောက် ကြာပါတယ်။

သရိုင်းရွာသွား မှတ်တမ်း

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာနဲ့ သွားကြတုန်း၊ ရထားနဲ့လား ကားနဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ပဌမ မီးရထားနဲ့ သွားကြတယ်။ (၆၀) ကျော် ဆန့်တဲ့ (၂) တွဲလောက်ကို အသွားအပြန်စီစဉ်ပြီး အဲဒီ တွဲ (၂) တွဲကို ဝက်လက်မှာ မပြန်ခင်ရပ်ထားတဲ့ စိတ်ကူးပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်ကိုလဲ ကျောင်းအမတ်ယောက်က တာဝန်ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်လက်ကို နေဆွမ်းအမှီရောက်တဲ့ မသေချာလို့ ရထားနဲ့ သွားတို့ပြင်ပြီး ရွှေဘိုနဲ့ မန္တလေးပြေးနေတဲ့ ရန်အောင်မန်းကားကြီး ၃ စီးအပြင်၊ မြောင်းမြ ဆရာတော်နဲ့ တပည့်တော်တို့လည်း လင့်ရုံဗာကား ၂ စီးနဲ့ သွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မြောင်းမြဆရာတော်လဲ ပါသေးသလား။

ဘပည့်တော်။ ။ မြောင်းမြဆရာတော်က အခြေအနေကိုလဲကြည့်ယင်း သရိုင်းရွာကိုလဲ (မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ရဲ့ ရဟန်းဖြစ်တဲ့ရွာမို့) ရောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒအပြင်၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ချီးမြှောက်တဲ့သဘောနဲ့ လိုက်တော်မူတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကားတာဝန်တော့ ဘယ်သူက ယူသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ပဌမတော့ ရွာကစုပြီးတာဝန်ယူကြတယ်။ စီစဉ်ပါတယ်။ မန္တလေးလာပြီး ရန်အောင်မန်းကားကြီးများကို ငှားတဲ့အခါ ကားပိုင်ရှင်တွေက ဆွေမျိုးတွေဖြစ်တော့ “သူတို့ကိုယ်တိုင်ဘဲ ကုသိုလ်ယူမယ်” လို့ ပြောပြီး ၃၀ ကျော်ဆန့်တဲ့ ကားကြီး ၃ စီးအတွက် အသွားအပြန် တာဝန်ယူကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တပည့်တော်လဲ ရွှေပိုင်းက အတူမစီးချင်၊ နောက်ကလဲ လေအေးမိမှာစိုးလို့ လင့်ရုံဗာ ၂ စီးကို ကျောင်းဒကာနဲ့ ဆွေမျိုးများက တာဝန်ယူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်အချိန် ကျောင်းတိုက်က ထွက်ကြသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ကျောင်းတိုက်၌ နံနက်ဆွမ်းစားပြီး ၇ နာရီလောက် ထွက်ကြပါတယ်။ ဆားတောင်က တပည့်တော်တို့လာမယ်ဆိုတာသိရုံနဲ့လို့ မုန့်မျိုးစုံနဲ့ လဏာရည်ကပ်ကြပါတယ်။ ကားလမ်းက လှတောအထိကောင်းလို့ မကြာပါဘူး။ လှတောက ဝက်လက်သွားတဲ့လမ်းက မကောင်းလို့ ၇ မိုင်လောက်ခရီးကို မိနစ် ၄၀ လောက် မောင်းရပါတယ်။ ဝက်လက်သို့ နေဆွမ်းမှီတော့ရောက်ပါရဲ့၊ ဝက်လက်မြို့သံလမ်းအနောက် ဒကာ-ဒကာမများက ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်မှာ နေဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ သံဃာများလဲ ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ ဘုရားကြီးကျောင်း၊ ဖုစိရိမ်ကျောင်း၊ မြို့မကျောင်း၊ ၃ ဌာနခွဲပြီး ရေချိုးကြ ဆွေအပန်းဖြေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သရိုင်းတော့ ဘယ်အချိန်မှာ သွားကြသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက နေပူနဲ့မတူပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ကြီးကိုငဲ့ပြီး ၂ နာရီလောက်မှ သရိုင်းသွားကြပါတယ်။ သွားတဲ့အခါ အင်းကြီးကိုဖြတ်ပြီး ဖေါင်နဲ့ ကူးတဲ့ ဖေါင်ပေါ်မှာ သံဃာတရာက ပရိတ်ရွတ်ပြီးသွားကြတယ်။ စီစဉ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။ ဖေါင်ပေါ်မှာမရောက်ခင် မြင်တော်ရွာက ရှုလပတ်ရည်ကပ်ယင်း တပည့်တော်ရဲ့ ဩဝါဒကိုနာကြတယ်။ စီစဉ်ထားတော့ မြင်တော်ရောက်အောင် ကားနဲ့ သွားတို့ ခဲယဉ်းလို့ သံဃာများက ခြေလျင်ကြကြပါတယ်။ ဆရာတော်အတွက် (သူတို့က အထမ်းနဲ့ ကြွစေချင်ပေမဲ့ ဆရာတော်က အထမ်းနဲ့ မသွားလိုဘူး အမိန့်ရှိလို့) တပည့်တော်နဲ့

ဆရာတော်အတွက် လင့်ရီဗာကား ၂ခေါက်ခက်ခက်ခဲခဲသွားရပါတယ်၊
(လင့်ရီဗာတစ်စီးက မန္တလေးပြန်သွားလို့ ကျောင်းဒကာကိုရဲ့ ကားတစ်
သား အပြန်အတွက်စောင့်ယင်း ကျန်နေပါတယ်၊ အပြန်ဆရာတော်ကြီး
အတွက် တပည့်တော်ရဲ့ အခြားဆွေမျိုး ကားတစ်စီးလာပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မြင်တော်ရောက်တော့ အားလုံးအဆင်သင့်ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဩဝါဒပေးရမှာမို့ ဆရာတော်အရှင်
မြင်တော်သို့ ရောက်ပါတယ်၊ ရောက်တဲ့အခါ သရိုင်းအနီးအပါးရှိက
ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးများ အစုံအညီတွေ့ရလို့ သူတို့ကလဲ ဝမ်းသာ
တပည့်တော်မှာလဲ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်၊ မြင်တော်ရှာကလဲ
တရွာလုံးလောက် အင်းရေဆိပ်မှာဆင်းပြီး မဏ္ဍပ် ထိုင်ခုံ အစုံအလင်
ပြင်ထားကြပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ မြောင်းမြဆရာတော် မရောက်ခင်
ဩဝါဒစကားကိုပြောပါတယ်၊ ဆရာတော်ရောက်လို့ ဩဝါဒပြီးတဲ့အခါ
ကမ်းနားကိုဆင်းပြီး စီစဉ်ထားတဲ့ဖေါင်ပေါ် တက်တော့ သံဃာတဝက်ပင်
မတက်ရသေးဘူး ဖေါင်က မြုပ်သုမြုပ်လှဖြစ်လို့ မြောင်းမြဆရာတော်က
သီးခြားလှေတစင်းနဲ့ ကြွနင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကကော။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကတော့ သံဃာအားလုံး စောင့်ပြီးနေပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ဖေါင်နဲ့ ကူးလို့ ဖြစ်ပုံမရတော့ ဖေါင်ပေါ်မှာ သံဃာ(၂၅)ပါး
လောက် ချန်ပြီး ကျန်သံဃာများနဲ့ တပည့်တော်ပါ လှေကိုယ်စီနဲ့ ကူးရ
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပရိတ်ကော ရွတ်ဖြစ်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။စည်းစည်းလုံးလုံးတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ တချို့ရွတ်ကြပါ
သေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ သရိုင်းရွာသွားဘို့ အင်းအရှေ့ဘက် အချိန်ကောင်း
ရောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဘယ်ရောက်တော့မှာလဲဘုရား၊ ဒကာ - ဒကာမတွေကလဲ
(တချို့ရွာသားများနဲ့ ရွာအနီးတွေက) တပည့်တော်ကို လုံးလုံးမမြင်
ဘူးကြလို့ သရိုင်းဘက်သွားမဲ့ ကမ်းနားမှာ နေ့လည်လောက်ကလာပြီး

စောင့်မြော်နေကြပါသတဲ့၊ တပည့်တော်ရောက်တော့ နဲ့နဲ့မှောင်နေသော်
လဲ မပြန်သေးဘဲ ကျန်နေတဲ့ ထိုဒကာ-ဒကာမများကို အထူးကရုဏာဖြစ်
ရပါတယ်၊ လှေပို့တဲ့ဖေါင်ဒကာများကလဲ ထိုးဝါးနဲ့ ထိုးရတာ အားမရ
လို့ မှောင်မှာစိုးတဲ့အတွက် လူထောက်မိုတဲ့ နေရာတွေမှာ ဆင်းပြီး
ဖေါင်ကိုတန်းကြပါသတဲ့၊ တပည့်တော်တော့ သရိုင်းသွားရတဲ့အတွက်
ပတ်ဝန်းကျင်က သံဃာများနဲ့ ဒကာ- ဒကာမများအပေါ်မှာ မေတ္တာ
ရော၊ မုဒိတာရော၊ ကရုဏာရော၊ များစွာဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မှောင်မှ အင်းကတက်ပြီး ရွာသွားတော့ လမ်းကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။လမ်းက ရှေးကားလမ်းအပျက်မို့ မကောင်းပါဘူး၊ တပည့်
တော်ရော-သံဃာများပါ ဆင်းရဲကြပါတယ်၊ တပည့်တော်တော့ အားလုံး
ဒကာ-ဒကာမတွေ မှောင်နေတုန်း သူတို့ဆိုင်ရာရွာသို့ တချို့က ခြေလျင်၊
တချို့က လှေနဲ့ ပြန်ကြရမည်ကို သနားပြီး ကိုယ့်ဆင်းရဲကို မစဉ်းစား
အားပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးလဲ ဒီလိုဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကြီးက မမှောင်ခင် ရောက်နှင့်တော့ ဒါလောက်
ဆင်းရဲမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရွာတော့ အားလုံး ချောချောမောမော ရောက်ကြတာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး ချောချောမောမော ရောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝက်လက်နဲ့ ကိုယ်တော်တို့ရွာက ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ၊ ကုန်း
ပေါ်က လမ်းမပေါက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဝက်လက်နဲ့ သရိုင်းက လေးမိုင်(နှစ်တိုင်)လောက် ဝေးပါ
တယ်၊ အင်းအလယ်မှာဖြတ်ကူးထားတဲ့ ကုန်းလမ်းလဲရှိပါတယ်၊ ဝက်လက်
နဲ့ မြင်တော်က တမိုင်သာသာ၊ အင်းအရှေ့ကမ်းနဲ့ သရိုင်းရွာက တမိုင်
သာသာရှိတော့ အင်းရေပြင်ရဲ့အပြန်က နှစ်မိုင်နီးနီးရှိပါတယ်၊ အလျား
တော့ ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာ တပည့်တော် မသိပါဘူး၊ အဲဒီအင်းကြီး
အလယ်မှာဖြတ်ပြီး ရှေးတုန်းကဖေါက်ထားတဲ့လမ်းရှိပါတယ်၊ လမ်းဘေး
မှာ မန်ကျည်းပင်တွေ သရိုင်းရွာက ရွှေတောင်ဆရာတော်ရဲ့ အမိန့်နဲ့
စိုက်တာပါ၊ ယခုလဲ တချို့ရှိပါသေးရဲ့၊ ကြီးတော့ သိပ်မကြီးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီအင်းကြီးမှာ ရေအမြဲရှိသလား။

အပည့်တော်။ ။တပည့်တော် အတော်ကြီးသည့်တိုင်အောင် အမြဲရှိပါတယ်။ ရှင်မွေးလွန်းမှို ထွက်တဲ့ ကိုင်းပင်တွေလဲ အတော်များများပေါက်ပါတယ်။ အဲဒီ အပင်တွေကိုပင် သက်ကယ်ပျစ် (အမိုးယက်) ကြပါတယ်၊ ငါး- ရေကြက်စတဲ့ ငှက်တွေလဲ အတော်များများ ရှိပါတယ်။ ယခုတော့ နွေ အခါမှာ ရေမရှိတော့ဘူးလို့ ကြားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က သီတင်းကျွတ်အချိန်မှာ သရိုင်းသွားဘို့ စီစဉ်တာက ဒီအင်းကြီးရဲ့ ရေများချိန်ကိုကြည့်ပြီး စီစဉ်တာပေါ့နော်။

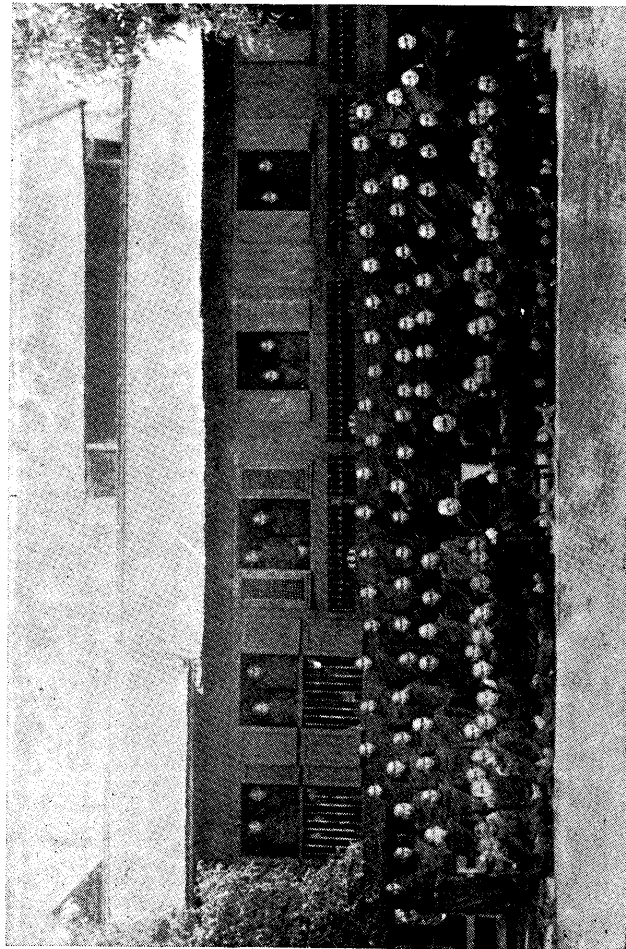
အပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ သွားတော့ ဝါဆိုဥူးတုန်းက သွားဘို့ပါ။ ဝါဆိုဥူးမှာ အင်းရေ မရောက်သေးပါဘူး၊ အင်းအလယ် ဖြတ်သွားရတဲ့ လမ်းကလဲ ကားသွားလို့ မကောင်းတော့ သံဃာများ ခြေလျင်ကြွရ လိမ့်မယ်။ လမ်းက ကြမ်းတဲ့အပြင် ဖုန်လဲ များမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒီတော့ လေးမိုင်လောက် ထိုခရီး၌ ပါလာတဲ့သံဃာများကို မသွားစေချင်ပါဘူး။ အင်းထဲရေများတဲ့ သီတင်းကျွတ်ဆိုတော့ လှေနဲ့ သွားရလို့ သံဃာများ သိပ်မပင်ပန်းလှပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝါဆိုဥူးတုန်းကပင်တဲ့ ဒကာများကို သီတင်းကျွတ်မှ လာမယ်လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်၊ နောက်ပါသံဃာများကို မပင်ပန်းအောင် စီစဉ်တဲ့နည်းဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ မူလစိတ်ရင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ ကိုယ်တော်က ကျောင်းရှိသံဃာများကို အမြဲချမ်းသာ အောင် နံနက်ဆွမ်း နေ့ဟင်းနှစ်ခွက် အမြဲ ညနေ ထန်းလျက်ရည်၊ နွေ အခါ ဖျော်ရည်တိုက်နိုင်အောင် စီစဉ်ထားတာပဲ။

အပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ကျောင်းတိုက်မှာရှိတဲ့ သံဃာများကိုသာ ငဲ့ညွှာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တသာသနာလုံး သံဃာများကိုလဲ နောက်ဘဝ ဂတိကောင်းအောင်လို့ ပြုပြင်ဘို့ရန် အခွင့်ရတိုင်း တိုက်တွန်းနေတာပဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒကာ ဒကာမများ အပေါ်မှာလဲ ဒီလိုတဲလား။

အပည့်တော်။ ။ဒကာ-ဒကာမများ အပေါ်မှာလဲ ရင်းလျင်ရင်းသလို ငဲ့ညွှာ ပြီး လူ့သီလ-လူ့ကျင့်ဝတ်ပြည့်စုံဘို့ အမြဲသတိပေးနေပါတယ်။ တပည့်

မူလဇာတ်ဖြစ်သော သရိုင်းရှာ ပင်းကျောင်းရွှေ၌ ဆရာရင်းဖြစ်သော ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
-မြောင်းပြုအရာတော်-နောက်ပါသံသာ ၁၀၀ (တရာ) နှင့်အတူ အထိမ်းအမှတ် ရိုက်ကူးထားသောပုံတော်။

တော်ရဲ့ဉာဏ်မှာ ဒီဘဝ၌ ဒီလိုနေယဉ် နောက်ဘဝ၌ ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ဆိုတာ အတော်သေချာအောင် မြင်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာကိုထောက်ပြီး ဒီလိုမြင်တာလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကဏ္ဍပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က နောက်ပိုင်းသာသနာ တော်ကိုလဲ လေ့လာရပါတယ်။ ယခုလက်ရှိ သာသနာဝင်အချို့ရဲ့ နောက် ဘဝရောက်နေပုံကို လူဝင်စားအဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြောတာ (အိပ်မက်ပေးတာ) တစ္ဆေ-ပြိတ္တာအဖြစ်နဲ့ ပူးပြောကြတာကိုလဲ တဆင့် ကြားနေရပါတယ်။ လူဝတ်ကြောင်များအတွက်လဲ ဒီလိုဘဲ ကြားတဲ့အပြင် ရှေးရှေးက လူဝတ် ကြောင်များရဲ့ ဘဝကောင်း ဘဝဆိုးကိုလဲ စာထဲမှာ အမျိုးမျိုးတွေ့ရ တော့ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ သိနေတာပေါ့ ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ သရိုင်းရှာဆရာကတော့ ဖြစ်ပုံကို ပြောပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် သရိုင်းရှာဆရာကတော့ သံဃာတရာကို ရှေးက ဆွမ်းမကပ်ဘူးလို့ တဥျားတည်း ဆွမ်းကပ်လိုသူတွေ တော်တော်များ ပါသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အများက ခွင့်မပြုနိုင်လို့ ကိုယ်ရှာနဲ့ ကိုယ် စုပေါင်းပြီး အနီးအပါးရှာများရော အလှည့်ကျ ဆွမ်းကပ်ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အနီးအပါးက ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ အဲဒီရွာ သွားကြရသလား။

တပည့်တော်။ ။မသွားကြရပါဘူး၊ နံနက် ယာဂုဆွမ်းနဲ့ နေ့ဆွမ်းအတွက် သရိုင်းရှာက နှစ်မနဲ့ အမများ ပြင်ထားတဲ့ ရွာဥျားစရပ်ကြီးမှာ လာပြီး ချက်ကြပါတယ်။ ပင်းကျောင်းမှာ တကြံတဲ့ သံဃာတရာလဲ စရပ်အနီး ကြ၍ စီတန်းပြီး ဆွမ်းခံကြပါတယ်။ ထို့နောက် စရပ်ကြီးပေါ်တက်ပြီး အသင့်ပြင်ထားတဲ့ ဆွမ်းဟင်းပွဲများမှာ ထိုင်၍ ဇွန်းသံ-ပုဂံသံ မကြားရ အောင် ငြိမ်သက်စွာ ဆွမ်းစားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သံဃာတရာကို ဆွမ်းလောင်းပြီး ငြိမ်သက်စွာ မိမိတို့ရွှေမှာ ဆွမ်း စားကြတာကို မြင်ရတော့ သိပ်ကြည်ညိုကြမှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။သံဃာတရာကို အတူပါစေရတာဟာ တပည့်တော်ငယ်စဉ်က ကြွေးကို ဆပ်တဲ့သဘောလဲ ပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုကြွေးလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် မမေးခင်ကစပြီး ယခုတိုင်အောင် အနီးအပါး ရွာများနဲ့ တပည့်တော်တို့ရွာမှာ ဝါတွင်း၌ တသိတင်းလျှင် (ဘုရားရှိခိုး-မရှိခိုး) တရွာလျှင် တရက်ကျ သုံးရက်လောက် နံနက်ဆွမ်းကျွေးပြီး နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းလောင်းလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆွမ်းစားပုံက အတော်အတန်ကြည့်လို့ ကောင်းသော်လဲ ဆွမ်းလောင်းတဲ့ အခါတော့ ဥပဉ္စင်းလေးများနဲ့ ကိုရင်လေးများသာဖြစ်၍ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး။ တခါတခါ ကိုရင်လေးတွေက ရွှေကဝင်လို့ နေရာလှယင်း သပိတ်နဲ့ ခုတ်ကြသည့်အထိ ရန်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဆွမ်းလောင်းတဲ့ ဒကာမကြီးတွေက တောင်းပန်ကြ-ရန်ပွဲဖျဉ်ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီဟာနဲ့ ကြွေးဆပ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလိုကြည့်ညှိစရာမကောင်းတဲ့ ဖြစ်ပုံတွေကို တပည့်တော်ရဲ့ ရွာနဲ့ အနီးအပါးရွာက ဒကာ-ဒကာမများ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိရိုးဖလာ သာသနာကို သဒ္ဓါတရားရှိရှိ မဟုတ်ဘဲ လှူဒါန်းနေကြရတော့ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်လောက်တဲ့ သာသနာကို ပြရတာဟာ သာသနာတော်နဲ့ စပ်တဲ့ကြွေးကို ဆပ်ရာမရောက်ဘူးလား ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရွာများက တလှည့်စီ ကပ်ကြတဲ့ဆွမ်းကို ဟင်းကောင်းတွေနဲ့ စားပြီး ဘာမှ မလုပ်ကြတော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။“ဟင်းကောင်းတွေနဲ့ စားပြီး”ဆိုတဲ့စကားကို ပဌမရှင်းပါရစေ၊ တပည့်တော် သွားမဲ့ရက်ကို ပြောတုန်းကပင် “ဆွမ်းကပ်သောအခါ သားကြီးငါးကြီး မပါရဘူး”လို့ တားမြစ်ထားပါတယ်။ မုန့်ကိုလဲ မြှိုက မုန့်တွေမဝယ်ဘဲ ရွာမှာဖြစ်တဲ့မုန့်နဲ့ သာကပ်ရမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သား ငါးအစုံတွေ မပါပါဘူး။ ငါးခြောက်တို့လို့ (နောက်ပိုင်းတော့) ငါးချဉ်ရည်တို့လိုသကပ်ကြပါတယ်။ မုန့်လဲ တောရွာမှာဖြစ်နိုင်တဲ့ မုန့်ကိုသာ ကပ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုစားပြီးတော့လဲ အားလပ်ခွင့် ယူမနေကြပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာလုပ်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရွာရောက်ပြီးနောက် ဒုတိယညမှာ ရွာလယ် စာသင်ကျောင်း ဝင်းကြီးထဲ၌ သံဃာတရာက ပရိတ်ရွတ်ပြီး တပည့်တော်က ဩဝါဒ ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပရိသတ် တော်တော်များသလား။

တပည့်တော်။ ။အနီးအပါးရွာများနဲ့ အတော်ဝေးသော ဆားတောင်ကြီး မှက်ထိဆိုတဲ့ ရွာများကပါ လာကြလို့ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းကြီး အပြည့်ဖြစ်အောင် များတယ်လို့ သိရပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တညတော့ ဘာလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နောက်တညတော့ ဘုရား စေတီတော် ဝင်းကြီးများရဲ့ အလယ်မှာ တည်ရှိသော နှစ်မနဲ့ အမတို့ရဲ့ စရပ်ကြီးပေါ်မှာ သံဃာများ ပရိတ်ရွတ်ပြီး တပည့်တော်က ဩဝါဒပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်ဆုံး အိပ်ရမဲ့ညတော့ကော အားလုံး နားကြရော့လား။

တပည့်တော်။ ။သံဃာများ မနားကြရပါဘူး။ ခင်မင်ရွာနဲ့ စမွန်းရွာတွေမှာ သံဃာ နှစ်ဆယ့်ငါးပါးစီ ကြံ၍ မင်းကုန်းရွာကြီးမှာ သံဃာ ငါးဆယ် ကြံပြီး ပရိတ်ရွတ်ကြပါတယ်။ မင်းကုန်းရွာက နံနံဝေးလို့ ညဉ့်အခါ မပြန်ဘဲ ညအိပ် နံနက် ဆန်ပြုတ်တို့ မုန့်တို့ ဘုဉ်းပေးပြီးမပြန်ခဲ့ကြပါဘယ်။ အသက် (၆၀)ကျော် ဒကာကြီးက ဒီလိုသံဃာများကို တခါမှ မဖူးခဲ့ရဘူးလို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ (တပည့်တော်ရဲ့ သံဃာများက သက်နှီး အသွေးအရောင် ရင့်ရင့်နဲ့ ညီညီသွားကြ-ညီညီစားကြ-ညီညီရွတ်ဆိုကြတာ ဖြစ်တော့ ရွာတိုင်း ဒကာ-ဒကာမများက အသွန်ကြည့်ညှိကြပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နေ့နေ့တော့ ဘာလုပ်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သရိုင်သွားမယ်ဆိုတာ ကြားလို့ ဥပုသ်ဝင်းဆိုတဲ့ ဒကာက မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရပ်ရွာလဲဖြစ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ ရပ်ရွာလဲ ဖြစ်လို့ လေ့လာလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရန်ကုန်မှ တမင်လာ လာပြီး လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူက မန္တလေးမှ ဓာတ်ပုံဆရာတယောက်ကိုလဲ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ သရိုင်မှာနေတဲ့ (၃) ရက်အတွင်း တပည့်တော်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ နေရာတွေကို ကျောင်းများ စေတီတော်များနဲ့ တပဲသာရေတွင်းမှာ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တော်တော်စုံရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တော်တော်တော့ ပြည့်စုံပါတယ်။ တပည့်တော် (၁၁) နှစ် သားလောက်က ညမှာကျောင်းသားများစာအံတိတ်တောင် တပည့်တော် က စာအံမတိတ်ရသေးဘဲ (၉) နာရီလောက်အထိ စာပြန်ရတဲ့(ခရေပင် ကြီးအောက်က သမံတလင်းအစွန်) နေရာတောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ပါသေး တယ်၊ အသွားအပြန် အင်းလယ်မှာလေ့နဲ့ (အလာတုန်းက တချို့ဖေါင် နဲ့) သွားပုံတွေကိုလဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ရပါတယ်၊ ဓာတ်ပုံခက သုံးရတဲ့ငါးဆယ် လောက်ကုန်ကျပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလိုဓာတ်ပုံရိုက်တာလဲ အကောင်းသားတဲ့ ဒီစာအုပ်မှာတောင် ထည့်သင့်တာကို ထည့်ဘို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလို ဓာတ်ပုံနဲ့ မပြနိုင်ယင် (ရွာ ရွှေရိုင်) ဆိုတဲ့ အခန်းမှာ ကိုယ်တော်ရေးခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးများရဲ့ ဘုရား ကျောင်း၊ တန်ဆောင်းတွေမှာ စိတ်ကူးယဉ်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်လို့ ထင်စရာပါပဲ။ အမှန်ကတော့ ယခုတခေါက် ဒကာထိန်ဝင်းလေ့လာမှု ရှေးမှီလူကြီးများက တပည့်တော် ဆွေမျိုးများရဲ့ ရှေးကောင်းမှုတွေကို ပိုပြီးထုတ်ဖော် ပြောကြားပါသေး တယ်၊ စေတီတော်ဝိုင်းကြီး သုံးဝိုင်းထဲမှာ ရှိသမျှကောင်းမှုတော်များပင် တပည့်တော်ရဲ့ အရင်းအဖျားစပ်တော်တဲ့ ဆွေမျိုးများရဲ့ ကောင်းမှုတွေ များပါတယ်၊ ရွာကျောင်း သုံးကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကျောင်းကြီးတွေကလဲ ဆွေမျိုးအရင်းများရဲ့ ကျောင်းတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုနယ်က တပည့် တော်ကို ဂရုစိုက်ကြတာလဲ ဆွေမျိုးအချိန်အဝါ အများကြီးပါပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဆွေမျိုးအချိန်အဝါကြီးပေမဲ့ မိဘများမဲ့သွားတဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားယင် ဝမ်းမနဲဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သံသရာကို တဘဝထဲကြည့်လို့ မပြည့်စုံပါဘူးဘုရား၊ တသံ သရာလုံးကြည့်တတ်မှ အကောင်းအဆိုး လောကဓမ်ကို ခံနိုင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က တသံသရာလုံး နိဗ္ဗာန်အထိ ကြည့်တဲ့သူပါ၊ မိဘများ ပစ္စည်းပျက်ပေမဲ့ တပည့်တော်သာ လူ့လောကနေယင် ဆွေမျိုးထဲမှာ အောက်မကျတဲ့ လူတယောက် ဖြစ်နိုင်တာသိလို့ တပည့်တော်အတွက် တရားဖြင့် ကြည့်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို ပစ္စည်းပျက်ပြီး ဆုံးကြရတဲ့မိဘများအတွက်တော့ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတော်ကောင်းလမ်းကို သွားနေတဲ့သူတိုင်း ဆရာမိဘများကို ဥူးထိပ်ကထားလေ့ ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ မိဘများကို ရည်စူးပြီး သံသိကဆွမ်း - သင်္ကန်းတို့ကို မိဘများအိမ်သာမှာသွားပြီး ကျွေးမွေး လှူဒါန်းတဲ့ ရွေးကလဲတခါ တူ မောင်အောင်ခန့်ကို စေခိုင်းဘူးပါတယ်၊ ယခုတခေါက် တပည့်တော်ရောက်တဲ့အခါလဲ ထိုနည်းအတိုင်း ကျွေးမွေး လှူဒါန်းပြီး အမျှဝေစေပါတယ်၊ အမျှဝေရုံတင်မကပါဘူး၊ ဤအလှူကိုဘဲ မိဘများရဲ့ အလှူအဖြစ်ဖြင့်လူ့ဘုံရန် တိရောကုဋ်သုတ်မှာ လာတဲ့အတိုင်း “ဣဒံ နော ဉာတိနံ ဟောတု သုဒိတာ ဟောန္တု ဉာတယော” ပါဠိတော် ကို မြန်မာပြန်ပြီး “ဤ သံသိကဆွမ်းဒါန သင်္ကန်း-ထီး-တိနပ်ဒါနသည် ကွယ်လွန်ကြပြီးသော အဘ ဥူးတောတိ၊ အမိ ဒေါ် အုန်းလှိုင်ကို အစပြု၍ ဆွေမျိုးများအတွက် ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ကွယ်လွန်ကြပြီးသော အဘ- ဥူးတောတိ အမိ ဒေါ် အုန်းလှိုင်မှစ၍ ဆွေမျိုးများသည် ချမ်းသာကြပါ စေသတည်း ” ဤသို့ တပည့်တော်ကိုယ်စား လှူဒါန်းတဲ့ တူတော်သူ မောင်အောင်ခန့်ကို ဆိုစေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခုခေတ် အမျှဝေတာမျိုးကော ကုသိုလ်အဘို့ မရနိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရနိုင်ပါတယ်၊ ထိုပါဠိတော်အတိုင်း ဆိုစေတဲ့အပြင် ထုံးစံ အတိုင်းလဲ အမျှဝေစေပါသေးတယ်၊ တိရောကုဋ်သုတ်မှာ “ကျန်ရစ်သော ဆွေမျိုးများ၌ စားဘွယ်သောက်ဘွယ် ပေါများသော်လဲ ကွယ်လွန်သူ တို့က ကံမကောင်းယင် မည်သည့်ဆွေမျိုးကမျှ သူတို့အတွက် ကုသိုလ် ပြုဘို့ သတိမရကြဘူး” လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါ့ပြင်တော့ ကုသိုလ်ခရီးနဲ့ စပ်ပြီး ဘာများလုပ်ခဲ့ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မပြန်ခင်တရက်မှာ သံဃာများဆွမ်းစားကြခိုက် ကျောင်း ထဲ၌ တယောက်ထည်း လမ်းလျှောက်နေစဉ် စေတီလှဘုရားဝိုင်းအတွင်း အရှေ့တောင်ဒေါင့်၌ အတော်ပျက်စီးပြီး ကွဲအက်နေသော ထီးတော်လဲ မရှိသော စေတီတော်ကြီးတဆူကို သတိထားမိပါတယ်၊ ထိုစေတီတော်ကို ကြည့်ယင်း အမေ့ခံအဆက်မရှိလို့ မပြင်ကြတာထင်တယ်၊ မိမိရဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာ-ဒကာမများ စုပေါင်းပြီးပြင်ယင် ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်လို့ တွေးမိပါ တယ်၊ ဒီလိုတွေးပြီးနောက် ကျောင်းဘုန်းကြီး (တူတော်သူ) ကိုခေါ်၍ “ဒီစေတီတော်ကြီးက ဘယ်လူကြီးများ အဆက်လဲ” လို့ မေးတော့

တပည့်တော်ရဲ့ ဝမ်းကွဲ တေးများရဲ့ စေတီလို့ သိရပါတယ်။ နောက်ဆက် ဆွေမျိုးများထဲမှာလဲ ပြင်နိုင်သူ (နမရဲ့ ယောက်ျား) တယောက်သာ ရှိပါတယ်။ သူလဲ နှမကသူ့ ဆိုင်ရာတွေကိုပြင်နေတော့ ဘာမှမပြောဘဲ စိတ်သာ ကူးနေပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် အမျိုးထဲ ပစ္စည်းပေါ်တဲ့သူ အများကြီးမဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဘုရားတည်-ကျောင်းဆောက် လုပ်နိုင်လောက်အောင်ပေါ်တဲ့ သူတွေက ရှေးဆွေမျိုးများဖြစ်ပါတယ်။ ယခုတော့ ဒီလိုပေါ်တဲ့သူများက ဝက်လက်-မန္တလေးရွှေ ကျန်ကြလို့ စားနိုင်သောက်နိုင်လောက်သာ ကျန် ပါတော့တယ်။ တချို့လဲတော်တော် နှမ်းပါးကုန်ပါပြီ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ကတည်းက ရွာရဲ့ အခြေအနေဟာ တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲသွားပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပျက်စီးနေတဲ့ စေတီတော်က အတော်ကြီးသလား။

တပည့်တော်။ ။ တော်တော်ကိုကြီးပါတယ်။ နှစ်သောင်းလောက်ကုန်မှ ပြီးမယ် လို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဒကာထိန်ဝင်းကြားတော့ စေတီ တော်နဲ့ နီးကပ်သော ရဟန္တာသမုတ်တယ်လို့ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့သိမ် လဲရှိတဲ့အတွက် သူကအားတက်သရော ပြင်လိုတဲ့ဆန္ဒဖြစ်ပါတယ်။

ဒကာထိန်ဝင်း။ ။ တချို့နေရာမှာ ရဟန္တာသမုတ်တဲ့သိမ်လို့ နာမည်တော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီသိမ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ဆရာတော် (မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်) ရဟန်း ဖြစ်ဘူးတယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ကြပါဘူး။ “ဒီသိမ်တော်ကတော့ ရွှေကျင် ဆရာတော်ဥပဇ္ဈာယ်လုပ်၍ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော် ရဟန်းဖြစ်ရာဌာန ဖြစ်တဲ့သိမ်”လို့ အထင်အရှားသိရတော့ အလွန်အခြေခံကောင်းပါတယ်။ ဒီသိမ်တော်ရဲ့ ပြာသာဒ်ပါ ထပ်ပြင်ဘို့ကောင်းပါတယ်။ ဒီသိမ်နဲ့ စေတီ တော်ကြီးလဲ ပြင်လိုက်တဲ့အခါ အလွန်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းမှာပါဘဲလို့ ဒကာထိန်ဝင်းက လျှောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသိမ်တော် ဒီစေတီတော် ကိုပြင်ဘို့ရန် စိတ်ကူးယဉ်ကုသိုလ် အများကြီး ရခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြန်မဲ့ရက် အယင်ညတော့ ဘယ်မှာအိပ်ကြရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ မပြန်ခင်ညတော့ ဝက်လက်ပြန်ပြီး အိပ်ကြရပါတယ်။ ဝက်လက် သံလမ်းအရှေ့ဘက်က အသွားတုန်းက ဆွမ်းမကပ်ရသေးလို့

နံနက်ယာဂုနဲ့ နေ့ဆွမ်းလဲကပ်ယင်း တပည့်တော်ရဲ့ ဩဝါဒတရားကိုလဲ ညဉ့်အခါ နာလိုကြသောကြောင့် ယခုလို ဝက်လက်ပြန်ပြီး အိပ်ကြရတာ ပါ။ (မြောင်းမြဆရာတော်ကတော့ သရိုင်းမှာ ကျိန်းစက်ပြီး နံနက်မှ ကြွလာပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သရိုင်းက ဝက်လက်လာပုံ အစီအစဉ်ပြောပါအုံး ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ သရိုင်းက ဝက်လက်လာတဲ့အခါ ညောင်ပင်တိုင်းရွာအတွက် စဉ်းစားရပါတယ်။ အနီးအပါးရွာများသို့ ပရိတ်ရွတ် ကြွကြွတဲ့အခါ ညောင်ပင်တိုင်းရွာက အင်းကြီးနဲ့ နီးကပ်တဲ့အတွက် ရွာထဲမှာလဲ ရွှံ့တွေနဲ့ ရွာအနီးလမ်းမှာလဲ ရွှံ့တွေနဲ့ မို့ သံဃာများ ပရိတ်ရွတ် မကြွနိုင်ပါဘူး။ သံဃာများ အင်းကြီးကို ကူးလာတုန်းက အဲဒီရွာက လှေအများစုဘဲ ပို့ကြရပါတယ်။ ပြန်တော့လဲ အဲဒီရွာက လှေများနဲ့ဘဲ ပြန်ရပါမယ်။ အခြားရွာများနည်းတူ သရိုင်းလာပြီး စရပ်ကြီးမှာ ဆွမ်းလဲ ကပ်ရွာကြပါ တယ်။ ဒီတော့ ညောင်ပင်တိုင်းရွာအတွက် ကျေနပ်မှုရရစ်အောင် ရွာနဲ့ အနီးဆုံးကမ်းနားမှာ လှေတွေနဲ့ ကပ်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ပေးပါမယ်လို့ ပြောရ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုပြောတော့ ဝမ်းမြောက်ကြမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ ဝမ်းမြောက်ရုံတွင် မကပါဘူး။ ရွာကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ရော-ရွာသားများပါအားတက်ပြီး ရွာအနီးလမ်းနဲ့ ရွာတွင်း သံဃာများ အင်းဆိပ်ဆင်းမဲလမ်းမှာရှိသော ရွှံ့ဘွက်တွေကို သွားလို့ ဖြစ်အောင် ဖို့ကြ ပြင်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ငဲ့ညှာမယ်ဆိုလဲ ငဲ့ညှာစရာပေဘဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ သရိုင်းသွားရတဲ့ကိစ္စမှာ တပည့်တော်အတွက် မေတ္တာ ကရုဏာ အလွန်များစရာတွေကိုသာ တွေ့ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်အချိန် ဝက်လက်ပြန်ဘို့ စီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ နေ့ (၁) နာရီလောက် ကျောင်းကထွက်ပြီး စရပ်ကြီးမှာ ရောက်နေကြသော ဆွေမျိုး ဒကာ-ဒကာမများကို (နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့) သံဃာအားလုံး စရပ်ကြီးပေါ်တက်ပြီး အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို မေတ္တာပို့

ကြပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ ဩဝါဒစကား နဲ့ပြောပြီး အားလုံးသံဃာ များ ရွာထဲကဖြတ်၍ ညောင်ပင်တွင်းသို့ သွားကြပါတယ်။ အချို့ဒကာ- ဒကာမများလဲ စရပ်ကြီးကဆင်းပြီး ရွာတွင်းလိုက်လာကြ၊ အချို့လဲ ရွာအနောက်ဘက် အတော်ဝေးအောင် လိုက်လာကြပါတယ်။ အနည်းငယ် ဒကာများကတော့ ညောင်ပင်တွင်းထိအောင် လိုက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ညောင်ပင်တွင်းရောက်တော့ ဘာများ လုပ်ကြရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း သံဃာတော်များက ပရိတ်ရွတ်၊ တပည့်တော်က ဩဝါဒပေးတာပါဘဲ၊ ဒကာ-ဒကာမများက ရွာလပတ်ရည် ကပ်ပြီး အင်းဆိပ်မှာဆိုက်ထားတဲ့ လှေများပေါ်သို့ အားလုံးရောက်တဲ့ အခါ လှေထွက်တော့(ဓမ္မစကြာ) ရွတ်ကြပါတယ်။ နေကလဲ မပူ-မအေး ဖြစ်လို့ လေကလေးညှင်းညှင်းနဲ့ အလွန် ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လှေကဆင်းတော့ ဝက်လက် ဘယ်လိုသွားကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သံဃာများကခြေလျင် တပည့်တော်အတွက်တော့ လင့်ရိဗာ ကားရောက်လာပါတယ်၊ အလာတုန်းကလိုက် ကျောင်းတိုက် သုံးတိုက်မှာ မျှပြီး ညအိပ်ဘို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။(မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက သရိုင်းမှာ ကျိန်းပြီး နံနက်မှ လိုက်လာပါတယ်။ ထိုည၌ ဆရာတော်ကြီးကလဲ စရပ် ပေါ်မှာ သာသနာရေးတရားတော်ကို အတော်ကြာကြာ ဟောတော်မူ ပါသတဲ့။)

ဓမ္မဂုတ်။ ။ညကျတော့ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပရိသတ်များ ရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက် အတွင်း၌ရှိသော ဓမ္မာရုံကြီးမှာ သံဃာတော်များ ရတနာ့သုတ်ရွတ်ယင်း အနက်ပေးပြီး တပည့်တော်က တရားအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြပါတယ်။ (ရတနာ့သုတ် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့အကြောင်းကိုလဲပြောပါတယ်။)ဓမ္မရတနာ အခဏ်း ရောက်တဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းကို အတော်များများပြော လိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပရိသတ် အတော်များသလား။

တပည့်တော်။ ။ဓမ္မာရုံကြီး ပြည့်တဲ့အပြင် အခြားနေရာမှာ ထိုင်တဲ့လူလဲ မနဲဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သရိုင်းတုန်းကလောက် မများပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ရက်တော့ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နံနက် ယာဂူ နေ့ဆွမ်းကပ်ပြီးလို့ သံဃာအများ ရေချိုးကြ ခေတ္တအိပ်ကြပြီးနောက် ပြန်၍ ကားကြီးတွေ လင့်ရိဗာကား ၂ စီးပါ ရောက်လာလို့ နေ့တနာရီလောက်မှာ ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အပြန်တော့ လမ်းမှာ ဘာလုပ်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အထူးတော့ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ ရွာသာကြီးက ရွာလပတ် ရည် ကပ်ပြီး ပေါင်းမရွာရောက်တော့ ကြုံရည် ကပ်ကြပါတယ်။ နေရာ တိုင်းမှာ ပရိတ်လဲ ရွတ်ကြပါတယ်။ ပေါင်းမရွာက တပည့်တော်တို့ရဲ့ ကားကို မသိလိုက်ကြလို့ တပည့်တော် မဝင်ခဲ့ရပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ရွာသာကြီး ကျောင်းထဲမှာ တပည့်တော် ဩဝါဒပေးပြီး ပေါင်းမရွာ ရောက်တော့ စာချဘုန်းကြီး ဥးကုဏ္ဍလက (တပည့်တော် မြင်တော်ရွာ တုန်းက ပေးတဲ့ ဩဝါဒကို) ပြောခဲ့ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဘယ်လိုဩဝါဒတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဩဝါဒကတော့ “အမှောင်က အမှောင်သွားမဲ့သူ၊ အမှောင်က အလင်းသွားမဲ့သူ၊ အလင်းက အမှောင်သွားမဲ့သူ၊ အလင်းက အလင်း သွားမဲ့သူ”လို့ လူလေးမျိုးရှိကြောင်း အလင်းသွားဖြစ်အောင် ကြိုးစား ကြ၍ အကြောင်းပါဘဲဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းတိုက်ပြန်ရောက်တော့ အားလုံး အချိန်ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မြောင်းမြဆရာတော်ကြီးက နောက်တရက် မုံရွာကြွစရာရှိလို့ မန္တလေး တောက်လျှောက်ကြပါတယ်။ တပည့်တော်လဲ မြင်မြင်ထင်ထင် ရောက်ပါရဲ့၊ သံဃာများကတော့ နဲ့နဲ့မှောင်မှ ရောက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သရိုင်းသွားရတဲ့ကိစ္စကတော့ အားလုံး ကြေနှပ်စရာပါဘဲ၊ ကျောင်း တိုက်ပြန်ရောက်တော့ ဘာများထူးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ကို သရိုင်း တနယ် လုံးက လေးစားကြပုံ၊ ကျောင်းတိုက်တွင်းမှာ ကျောင်းသစ်တွေကလဲ

အများအပြားတိုးနေပုံ ကြည့်ညှိတဲ့ ဒကာ-ဒကာမ အတော်များများကလဲ လာ၍ မကြာမကြာ သံဃာကုန် ဆွမ်းကပ်ကြပုံ အလုံးစုံကိုရင်း နေထိုင်ကြတဲ့ သံဃာအများက သူတော်ကောင်း ဖြစ်သူထက် စာမေး၊ အောင်ဘို့ကို ဂရုစိုက်နေကြပုံ၊ စာမေးပွဲအောင်လိုသော စိတ်ထားကလဲ အများအားဖြင့် လာဘ်လိုချင်စိတ် ဂုဏ်လိုချင်စိတ်က ဥပုသ်နေ့ပုံ၊ ထိုစိတ် မျိုးဖြင့် စာသင်-စာချခြင်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက (မြေဖမ်းခြင်းနှင့်တူသော စာသင်နည်း) လို့ ကဲ့ရဲ့တော်မူပုံ၊ ဝါတွင်း တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၉ ရက်ည ၇ နာရီလောက်က တချို့ သံဃာများ ဆူကြပုံ၊ ထိုဆူခြင်းရဲ့ အကြောင်းက ကာမတဏှာနဲ့ ဆက်သွယ်နေပုံ၊ အရပ်ရပ် ကျောင်းတိုက် တွေမှာလဲ ဝိနည်းသိက္ခာလေးစားပုံက အလွန်အလွန်နည်းပါးပုံ၊ သာသနာ တော်ကလဲ “ဝိနယေ ဌိတေ သာသနံ ဌိတံ” နှင့်အညီ....

လူဇီ သူတော်ကောင်းသန္တာန်၌ ဝိနည်းတည်မှ သာသနာ ကြာရှည် ယည်နိုင်ပုံ၊ သာသနာတော်၌ ဝိနည်းကျင့်ခြင်း ဟူသော အရည်အခြင်း ဆုတ်ယုတ်ရုံသာမက အရေအတွက်ပါဆုတ်ယုတ်လာသဖြင့် အချို့ကျေးရွာ ကျောင်းများ၌ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ပင် မရှိရုံသာမက ရှိသမျှ တချို့၌ ကြီးမှ ရဟန်းပြုသော တောထွက်အများ ပါနေပုံ၊ ဤသို့ ဆုတ်ယုတ်နေရုံ တွင်မက ရှိသမျှ ရဟန်းသံဃာများကိုလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတဲ့ လူအတော် များများကပင် ဂရုစိုက်မှု နဲ့ပါးလာပုံ၊ ရှိသမျှ ဘုန်းကြီးအချို့လည်း သာသနာ့အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ပရိယတ် ပဋိပတ်အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ အမျိုးမျိုး အလုပ်တွေကို လုပ်နေကြပုံ၊ ယခုလောက် မဆုတ်ယုတ်သေးသော အချိန် ကပင် ပြန်လွန်တော်မူကြသော ရဟန်း-ဘုန်းကြီး (ဆရာတော်အခေါ်ခံ) များပင် ဂတိကောင်းမရောက်ကြဘဲ တစ္ဆေ-ပြိတ္တာ ဖြစ်နေကြပုံ၊ လူ့ဘဝ ရသော်လဲ အောက်တန်းမှာ ဖြစ်နေကြပုံ၊ ဤ အလုံးစုံကို မကြာမကြာလဲ တွေးမိ၊ ကျောင်းတိုက်ဝယ် နံနက်စောစော ဩဝါဒ ပေးရာ၌ မကြာ မကြာ ထည့်၍ ထည့်၍ ပြောမိ၊ ရောက်လာသူ တချို့အားလဲ မကြာမကြာ ပြောမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်း သာမဏေများကို ယခု လက်ရှိမှ အတော်များများပြောင်းပြီး ဝိနည်း သိက္ခာ (ရှေးမထေရ် များ ဩဝါဒအတိုင်း) လေးစားသောသံဃာများသာဖြစ်အောင် ကြိုးစား မည်ဟု စိတ်ကိုလဲဆုံးဖြတ် လက်ရှိသံဃာ သုံးရာလောက်နဲ့ စာချဘုန်းကြီး များကိုလဲ ပြောပြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် စိတ်ကူးအတိုင်း ဖြစ်နိုင်ယင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နဲ့ ဘုရားဆိုသလို တိုင်းသူပြည်သားရော အစိုးရရော သူတော်ကောင်း သံဃာများရော အားလုံး ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်မှာပါဘဲ ကိုယ်တော်၊ ဒါပေမဲ့ ဝိနည်း စာရိတ္တပျက်တာ အတော်ကြာပြီဖြစ်လို့ ကိုယ်တော် သဘောကျ မူပြောင်းဘို့တော့ အတော်ခဲယဉ်းမယ်ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ ခက်မယ်ဆိုတာလဲ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အများ မိုဗ်ခါးရေ သောက်သလိုတော့ တပည့်တော် မသောက်နိုင်တော့ဘူး၊ သာသနာ့အရှည်တည်ဘို့တွေးပြီး စာသင်သားတွေကို နံနက်ဆွမ်းကျွေး၍ ပင်ပင်ပန်းပန်း စာရေး- စာချနေတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ သာသနာ တာရှည် တည်ရေးကို မတွေးဘဲ မိမိ ကုသိုလ်ရရှိသက်သက်ဆိုယင် လိုလားတဲ့သံဃာ တော်များကို တရားပေးပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ ကျောင်းတိုက်ဖြစ်အောင် ရင်းနှီးသော ဒကာ-ဒကာမများလဲ ရံဖန်ရံခါ တရားအားထုတ်နိုင်အောင် ပဋိပတ်ကို ဥပုသ်ပေးတဲ့ ကျောင်းတိုက်ဘက်သို့ ဥပုသ်လုပ်ကိုင်ရုံဖြင့် ကိစ္စ ပြီးနိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ပြောင်းမဲ့မူကို တပည့်တော် မသိရဘူးလား၊ သိနိုင်ယင် ပြောပြစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။ “အလုပ်မပြီးခင် ဗမာမမြင်ရဘူး” ဆိုတဲ့ ရှေးစကားအတိုင်း တပည့်တော်အလုပ်က အကောင်အထည်မပေါ်ခင် အများ အသိပေးယင် စိတ်ကူးယဉ်တာပါကွာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောကြမှာပေါ့၊ ယခုကစ၍ မူပြောင်းနေပါတယ်၊ အကောင်အထည်ပေါ်လာတဲ့အခါ အရှင်ဘုရားလဲ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်က စာသင်တိုက်အဖြစ်နဲ့ တောင် တိတ် ဆိတ်နေတာဖြစ်တော့ ပဋိပတ်ကျောင်းတိုက်လုပ်ယင် သိပ် အဆင်ပြေ မှာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဆင်ပြေမယ်ဆိုတာ တပည့်တော်လဲ သိပါတယ်၊ ကျောင်း တိုက်ရှိ ကျောင်းဆောင်များကိုလဲ တိတ်ဆိတ်နေအောင်နဲ့ သာယာ သန့်ရှင်းအောင် အမြဲ ညွှန်ပြပြီး တချို့ ဟောင်းလာတဲ့ကျောင်းများကို ဒကာမရှိယင် တပည့်တော်ဘဝ ဝန်ယူ၍ ပြင်ဆင်ကာ အသစ်လို ပြန်၍ဖြစ်စေ ပါတယ်၊ ဒီလို သာယာနေတဲ့ ကျောင်းတိုက်တရပ်လုံးကို ပန်းဥယျာဉ်ကြီး

လို သဘောထားပြီး “ဤကျောင်းတိုက်သာသနာတော်ဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ပူဇော်ပါ၏” ဟု နှုတ်မြှောက်၍ နံနက်တိုင်း-ညတိုင်း ဘုရားကို ပူဇော်နေ ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါလောက်ပြုပြင်နိုင်အောင်တော့ ကိုယ်တော်မှ အပ်အပ်စပ်စပ် ဝတ္ထုငွေ ဘယ်ကရသလဲ၊ ကျမ်းစာအုပ်တွေက ရသလား။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတွေပြင်သို့ ကျမ်းစာအုပ်တွေက များများမရပါဘူး၊ ရွှေပိုင်းမှာ ကျမ်းစာအုပ်များကို တာဝန်ခံရိုက်နှိပ်တဲ့ အမလေးဆိုသူက ကျောင်းသံဃာများအတွက် ဆွမ်းကိစ္စကို တာဝန်ယူပြီး ပိုတာကို စေတီ တော်လဲ ပြုပြင်ရ မွမ်းမံရပါတယ်၊ စေတီတော်အထက်ပိုင်းမှာ ရွှေသင်္ကန်း လဲ ကပ်ရပါတယ်၊ တချို့ ကျောင်းကိုလဲ ပြုပြင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

တပည့်တော် ။ ။အမလေးကွယ်လွန်တော့ ကံအားလျော်စွာ မြေစာရင်း အင်စပက်တော် ပင်ရှင်စား ဒကာကြီးက သံဃိကနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက (ငွေ) များကို ဝိနည်းတော်နဲ့ လျော်အောင် ထိန်းပြီး ပြင်စရာ ရှိတာကိုပြင်ရပါတယ်၊ ကျမ်းစာအုပ်များကို အမလေးရဲ့ မောင်နဲ့ တပည့် တော်ရဲ့ တူ မောင်အောင်ခန့်က တာဝန်ယူပြီး ဆွမ်းဟင်းအတွက် လစဉ် ထောက်ပံ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အထက်တန်းကျတဲ့ အဋ္ဌကထာနဲ့ ဘာသာ ဋီကာနိဿယများကို ရိုက်နှိပ်တဲ့အခါ ထိုစာအုပ်များ၌ ငွေတွေများစွာ ဝင်သွားလေတော့ တခါတခါ စာအုပ်ဆိုင်ရာငွေတွေ ကုန်သွားပါတယ်၊ ကုန်သွားပေမဲ့ ဆွမ်းဟင်းအတွက်နဲ့ စရပ်ဝင်းပြင်စရာများအတွက်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျွေးယူပြီး ပြုလုပ်ကြရပါတယ်၊ (ဒကာကြီး ဥးကျော်ဝင်း ထံမှ ကျွေးယူ၍ စာအုပ်ဆိုင်ရာငွေရသောအခါ ဆပ်ကြရပါတယ်။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ပုဂ္ဂလိက (နဝကမ္မ) ဆိုတာကော တော်တော်များ သလား။

တပည့်တော်။ ။သိပ်တော့ မများပါဘူး၊ သို့သော် နဲလဲမနဲဘူးလို့ ဆိုရမှာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်က မှန်မှန်ရသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရန်ကုန်မြို့မှ ဒကာကြီး ဥးမောင်ကြီးက ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ စကော့တလန်ရေနံကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာ (အစု) ဝင်ထားပါတယ်။

ပဌမတော့ ရှယ်ယာများဟန်မတူပါဘူး၊ စစ်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အမြတ် တွေကို မပို့နိုင်လို့ ကုမ္ပဏီက ရှယ်ယာအဖြစ်ဖြင့် စုထားပါသတဲ့၊ ဒီတော့ စစ်ပြီးတဲ့အခါ ဥးမောင်ကြီးရဲ့ ရှယ်ယာတွေ အတော်များနေပါတယ်၊ ဥးမောင်ကြီးက ထိုရှယ်ယာမှ နှစ်စဉ်ရတဲ့အမြတ်ငွေကို ရှစ်ပုံခွဲပြီး နှစ်ပုံကို မန္တလေးပရိယတ္တိအသင်း၊ တပုံကို ရန်ကုန် ဝိုင်အမ်ဘီအေ (ဗုဒ္ဓဘာသာ ကလျာဏဇူဝ) အသင်း လှူပါတယ်၊ ကျန်ငါးပုံကိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပရိယတ္တိဘက်က အားထုတ်နေကြတဲ့ ဆရာတော်ကြီးငါးပါး၏ နဝကမ္မ (လုပ်စရာအလုပ်) အား လှူခဲ့ပါတယ်၊ တနှစ်တနှစ်မှာ တပုံလျှင် ၃ ထောင် ကျော် တန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဥးမောင်ကြီးရဲ့ (နဝကမ္မ) ပင် ကိုယ်တော် မှာ တနှစ်တနှစ် သုံးထောင်ကျော်တန် ရတာပေါ့နော်၊ အခြားနေရာကကော မရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အခြားကလဲ ရပါတယ်၊ တချို့က သံဃိကအဖြစ်ဖြင့် လှူကြ ပါတယ်၊ တချို့ကတော့ တပည့်တော် အလိုရှိရာလို့ ဆိုပြီး ပုဂ္ဂလိကလှူကြ ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တနှစ်တနှစ်မှာ တပည့်တော်ပုဂ္ဂလိက (ငွေ) အတော် များနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါတွေကို ကိုယ်တော်ရဲ့ ကပ္ပိယ ဒကာကြီးက စုထားတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။ကြာကြာ မစုရပါဘူး၊ တချို့ ပုဂ္ဂလိကကို စာသင်သားများ အတွက် စာမေးပွဲသွားတဲ့အခါ သုံးပါတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ အတွက် ကတော့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတအဖြစ် ရတဲ့ (နဝကမ္မ) မှ စားသောက်သုံး သုံး ပါတယ်၊ ကျန်သမျှကိုတော့ ကျောင်းတိုက်မှာ ပြုပြင်စရာရှိတာကို ပြုပြင် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးမောင်ကြီး (နဝကမ္မ) ကို ရန်ကုန်မှာလူတွေ ကိုယ်တော်သွားရ သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။နှစ်စဉ်တော့ မသွားပါဘူး၊ ကပ္ပိယညွန့်လျှင် ပြီးတာပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ မသွားတာကြာယင် ဂေါပကလူကြီးများက လာစေချင်ကြတဲ့ ဆန္ဒကြောင့် သွားရပါသေးတယ်၊ ယခုတပည့်တော်အသက် (၇၄) နှစ် မှာတော့ မသွားယင် မကောင်းလို့ သွားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သွားတဲ့အတွက်တော့ အကျိုးရှိမှာပေါ့နော်၊ ရန်ကုန်သွားပုံ ပြပုံနဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံကို ပြောစမ်းပါကုန်တော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတအတွက် ရထား-သင်္ဘောစီးသို့ အခမဲ့ အထက်တန်းလက်မှတ်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ရထားတော့ ကြပ်လွန်းလို့ အထက်တန်းတဲတွေမှာ စည်းကမ်းအလွန်နဲ့နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညအိပ်ခရီးအတွက် ရထားစီးဘို့ခက်သဖြင့် တပည့်တော်နဲ့တကွ ဒကာကြီးပါ လေယာဉ်ပျံဖြင့် သွားကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဆိုတော့ ချမ်းသာရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ထူးတော့ မချမ်းသာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နေရာနဲ့ သူဆိုတော့ ဣန္ဒြေရရ စီးနိုင်တာပေါ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မီးရထားလဲ နေ့ချင်းပေါက် ရထားမှာတော့ သူ့နေရာနဲ့ သတ်မှတ်ထားသားဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီရထားကိုတော့ အခမဲ့လက်မှတ်ဖြင့် စီးခွင့်မရပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ မြန်မြန်ရောက်အောင် သွားတယ်ဆိုပဲတော့၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒကာ-ဒကာမများက တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကို ရောက်ဘူးကြတာဖြစ်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ အကြောင်းကို အတော်များများသိထားကြလို့ သိပ်ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တဲတော့ ဘယ်မှာတဲသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကျေးဇူးရှင်မြောင်းမြဆရာတော်က ထိုအချိန်မှာ မြောင်းမြ၌ သီတင်းသုံးနေလို့ ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ မတဲဘဲ၊ ဗဟန်း မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံတိုက်မှာတဲဘို့ ထိုတိုက်ရဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ ဦးဝါသဝါဘိဝံသက လျှောက်လို့ ဒကာ ထိန်ဝင်းနဲ့ ဒကာ အောင်သိန်းတို့က စီစဉ်ထားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာသနာရေးဆိုင်ရာအလုပ်တော့ ဘာများလုပ်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တရားတော့ မဟောပါဘူး၊ မိမိထက်အသက်ကြီးတဲ့ ဒကာ-ဒကာမကြီးများအိမ်ကိုသာ သွားမယ်၊ အခြားအိမ် မသွားဘူးလို့ ပြောထားပေမဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဩဝါဒပေးရုံကလေး ခဏကြာပါဆိုလို့ ဟိုအိမ်-ဒီအိမ်သွားယင်း ဩဝါဒပေးရုံ တချို့နေရာမှာလဲ တရားဟောရပါတယ်။ ဝိုင်အမ်ဘီအေကတော့ တပည့်တော် တရားဟောလိမ့်မယ်လို့ ကြေငြာထားလို့ ဥပမောင်ကြီး (နဝကမ္မ) အလှူနေ့ရဲ့ ညမှာ သာသနာပြုပြင်ရေးတရားကို တနာရီခွဲလောက် ဟောခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပရိသတ် တော်တော်လာကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အသင်းတိုက် အတွင်း-အပြင် ပြည့်နေအောင် လာကြပါသတဲ့၊ သံဃာများလဲ အတော်လာကြပါတယ်။ နောက်တရက် ညနေလဲ ဘာသာရေးနဲ့ စပ်ပြီး “မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်များကို မေးနိုင်ပါတယ်” လို့ ဒကာဦးစိန်ဝင်းက ကြေငြာထားသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သူရော၊ ဟုတ်သူရော တော်တော်များများ လာကြ-မေးကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အပြန်မှာကော အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အပြန်ခရီးကလဲ မှတ်သားစရာပါဘဲ၊ တပည့်တော်မှာ ရန်ကုန်ရောက်ယင် ပြန်တန်ဆာကိုဝင်ဘို့ တာဝန်ရှိနေပါတယ်၊ လူကြီးလက်ထက်ကစပြီး ရင်းနှီးလာကြတဲ့ သားသမီး၊ တူမများက ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေကြလို့ မဝင်ယင် တာဝန်မကြေပါဘူး၊ သူတို့ကလဲ အတော်ကြီးကြပြီဖြစ်၍ တပည့်တော်ဆီကို မလာနိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အပြန်မှာ ရထားနဲ့ ဖြစ်သလိုပြန်ပြီး ပြန်တန်ဆာကိုဝင်မယ်၊ ပြန်တန်ဆာဝင်ယင် တောင်ငူမှာလဲ ဆရာတော်များရော-တပည့်ဒကာ-ဒကာမများပါ ရင်းနှီးသူတွေများတော့ ဝင်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ရန်ကုန်က ဒကာတော်တော်များများက သိကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သိကြတော့ ဘယ်လို စီစဉ်ကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ရထားနဲ့ ပြန်ယင် ပင်ပန်းပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ပြန်တန်ဆာနဲ့ တောင်ငူကို သူတို့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါမယ်၊ အလိုရှိသလောက်နေပြီးမှ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ရန်ကုန်ကမှ လေယာဉ်ပျံနဲ့ မန္တလေးပြန်ပါလို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...တယ်တာဝန်ကြေကြဲတဲ့ ဒကာတွေပါလား၊ ကိုယ်တော်က ငဲ့ညွှာတယ်ဆိုတာလဲ ငဲ့ညွှာလောက်ပါပေတယ်၊ ဒီလိုစီစဉ်လို့ အပြန် ခရီးမှာ အားလုံး အဆင်ပြေရောပေါ့နော်။

ဘပည့်တော်။ ။ဒကာများက ဒီလိုအစီအစဉ်ကို လျှောက်ကြတော့ တပည့် တော်က ပြောရပါတယ်၊ ဒီအစီအစဉ်ဟာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ချမ်းသာမှုအတွက် သာ ကြည့်ဖတ်တော့ အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယခုအခါ ကား ပစ္စည်းကလဲ အတော်ရှားတယ်၊ ဓာတ်ဆီကလဲ ဈေးအလွန်ကြီးပြီး ခက်ခဲ နေပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးချမ်းသာမှုအတွက် ဒီလောက် အကုန်အကျ မခံစေ လိုပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မီးရထားနဲ့ဘဲ ဖြစ်သလိုပြန်ပါမယ်လို့ ပြောရ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဒကာများက ကျေနပ်ကြရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။သူတို့မှာ အကုန်အကျများစွာရှိလို့ တပည့်တော် အဆင်းရဲ ခံမယ်ဆိုတာကို ဒကာများက ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံကြပါဘူး၊ အကုန် အကျ မများအောင် အစိုးရဆီက ကားကြီးကိုငှါးပြီး အများလိုက်ကြ ပါမယ်လို့ တမျိုးပြင်ကြပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်မှာလဲ အကုန်အကျ ထက် အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာအကြောင်းလဲ ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ယခုခေတ်မှာ ဒကာ-ဒကာမ အသိုင်းအဝိုင်းပြုပြီး လူပြိန်း တွေ အထင်ကြီးအောင် ဟန်ဆောင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတော်များနေ ပါတယ်၊ သူတို့ရောက်တဲ့နေရာမှာ အကြံအဆိုတွေ မများ-များအောင် ကိုယ်တိုင်ရော၊ အတွင်း ဒကာ-ဒကာမများရော အလွန် ကြိုးစားကြပါ တယ်၊ ထိုအသိုင်းအဝိုင်း ကြီးကျယ်မှုကြောင့် ပညာနဲ့သော လူတစ်ဦးကလဲ ရောယောင်လိုက်လာကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်သွားယင် နောင်လာနောက်သား တချို့က တပည့်တော်အလုပ်ကို အတုလိုက်ပြီး ဒီလိုဘဲ အသိုင်းအဝိုင်းများအောင် လုပ်ရစ်ကြပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ နောင်လာနောက်သားတို့ အတုလိုက် မှားမှားစွာတကြောင့် ယခုလို ခမ်းခမ်းနားနားစိစဉ်မှုကို မလိုက်လျောနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုပြောတော့ ဒကာများက ကျေနပ်ကြရဲ့လား။

ဘပည့်တော်။ ။“ နောင်လာနောက်သားတွေ အတုလိုက် မှားမှားစွာလို့ ” ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြကို သူတို့စဉ်းစားပြီးတော့ တပည့်တော်ရဲ့ သာသနာ ပြုလိုတဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့သဘောနဲ့ သူတို့အကြံကို လျှော့လိုက်ကြပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ကြပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ကိုယ်ခန္ဓာတော့ ဆင်းရဲမှာပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မဆင်းရဲပါ ဘူး၊ “လူအများ ခံစားရတဲ့ဆင်းရဲကို ကိုယ်လဲ ခံစားရမှ ဗဟုသုတရပါ တယ် ” လို့ ပြောတော့ အားလုံးဘဲ ကျေကျေနပ်နပ် လိုက်လျောကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မီးရထားနဲ့ပြန်လာတော့ ဘယ်လိုဆင်းရဲသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ မီးရထား အထွက်-အဝင်က အချိန်မမှန်တော့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ (၄) နာရီလောက် စောင့်ရပါတယ်၊ ထိုင်စရာလဲ တောင်သလိုပါဘဲ၊ ရထားပေါ်ရောက်တော့ အထက်တန်းတဲ့ ၂ ယောက် အိပ်တဲ့အခန်းဖြစ်လို့ ဒကာကြီးနဲ့ တပည့်တော်သာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတော် ဘူတာများများ ဆိုက်ပြီးတဲ့အခါ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ လူ အများ ရောက်နေကြလို့ သူတို့က အတွင်းဝင်ဘို့ရန် မကြာမကြာ တံခါး တွန်းကြည့်ကြပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ကလဲ အတွင်းက ကလန့်(ဂျက်) ချပြီး ငြိမ်ငြိမ်ဘဲ နေခဲ့ကြပါတယ်၊ ပြန်တန်ဆာရောက်တော့ (၈) နာရီ လောက်ဖြစ်လို့ အတော် မောင့်နေပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြန်တန်ဆာမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။မကြာပါဘူး၊ အားလုံးက တားကြပေမဲ့ အလုပ်မရှိဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူးဟု ပြောပြီး နောက်တရက် နေ့ဆွမ်းအပြီးမှာ တောင်ငူသို့ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တောင်ငူခရီးတော့ ဘယ်လို စီးရတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။တောင်ငူသို့ အချိန်ကောင်းကောင်း ရောက်ဘို့ ရထားက လောကယ်တစ်စင်းသာ ရှိပါတယ်၊ ထိုရထားမှာလဲ အများအားဖြင့် အထက်တန်းတဲ့ မပါတတ်ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကားနဲ့ပို့ဘို့ စိတ်ကူးကြပါ ၅၆

သေးတယ်။ သို့သော် သူတို့မှာလဲ ကားမရှိ၊ အငှားကားကလဲမရှိ ဖြစ်နေ
တော့ မတတ်နိုင်ကြပါ။ ဒါ့ကြောင့် ထို လေးကယ်ရထားနဲ့ဘဲ ပြန်သို့
စီစဉ်ရပါတော့တယ်။ ထိုရထားကလဲ တိုးဝှေ့ စီးနိုင်မှ ထိုင်ရရုံ နေရာသာ
ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စာတိုက်တို့မှာ ရှိပိုင်က ပြောပေးလို့ စီးရ
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတို့ကတော့ သန့်ရှင်းပြီး ချောင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အခြားတို့တွေက ကြပ်လွန်းတော့ စာတိုက်တို့ပိုင်နဲ့ နားလည်မှု
ယူကာ နောက်နောင်တို့တည်း တက်လာကြတဲ့လူတွေ အတော် များရဲ့
မက ရေနံဆီဈေးက အထက်ပိုင်းမှာ ကောင်းနေလို့ ရန်ကုန်ကပါလာတဲ့
ရေနံဆီပုံးတွေကလဲ ဟိုချောင်ဒီကြားမှာအတော်များပါတယ်။ဒါ့ကြောင့်
စာတိုက်ဗိုလ်ရဲ့ ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ ပါတဲ့သင်္ကန်းကြီးကို ဖင်ချပြီး
တပည့်တော် ထိုင်ရပေမဲ့ မသက်သာလှပါဘူး။ အတူပါလာတဲ့ ဒကာကြီးလဲ
ဒေါင့်တခုမှာ တော်သလို နေရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်က ဒီလို ဆင်းရဲ
မှာစီးလို့ ကားနဲ့ ပို့ပါရစေဆိုတာကို သာသနာရေးတွေးပြီး ငြင်းပယ်ခဲ့
တာပေါ့။ ဒီလို ကိုယ်ခန္ဓာဆင်းရဲသော်လဲ စိတ်ကတော့ လုံးလုံး မဆင်းရဲဘဲ
သံသရာခရီးအတွက် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားဉာဏ်တွေ ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်
ဘုရား။ တပည့်တော်ကို အားကိုးသူများတော့ သံသရာမှာ ဒီလို မဆင်းရဲ
စေချင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ကို သီလကောင်းအောင်နေသို့ အထူး
သတိပေးနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း... အဆိုးထဲက အကောင်းထွက်ဆိုတာ ဒီလိုဟာဘဲနော်။ သီလ
စင်ကြယ်သောတော့ ကိုယ်တော်ဆိုင်ရာသာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး လိုကြ
တာဘဲ။ “သီလတော သုခိတာ=သီလကြောင့် ချမ်းသာသုခ ရကြတယ်”
လို့ တရားတော်က ရှိပေသကဲ့၊ တောင်ငူရောက်တော့ အားလုံး အဆင်
ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး အဆင်ပြေပါရဲ့၊ သို့သော် ရထားပေါ်တုန်းက
ရေနံဆီပုံးတွေရဲ့ အနီးမှာထိုင်ရလို့ ရုံတဲ့သင်္ကန်းမှာ ရေနံဆီ အကွက်တွေနဲ့
ဖင်ခုထိုင်ရတဲ့ သင်္ကန်းကြီးမှာလဲ ရေနံဆီစော်နံ့နေလို့ ရုံတဲ့သင်္ကန်းကို
တောင်ငူ မြို့ဒေါင့်ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်း လျှော်ခိုင်းရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တောင်ငူမှာတော့ အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အားလုံး ပြေပါတယ်။ ရန်ကုန်တုန်းကလိုဘဲ စားဘွယ်
သောက်ဘွယ်တွေက များလွန်းနေပါတယ်။ ကြာကြာမနေနိုင်- တညသာ
အိပ်မယ်ဆိုလို့လဲ လိုတာထက်ပိုအောင် ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တောင်ငူမှာ တညအိပ်ပြီး မန္တလေးပြန်တော့ ရထားအတွက်
အဆင်ပြေရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဒီရထားကတော့ မန္တလေး- ရန်ကုန် နေချင်းပေါက်ရထား
ဖြစ်လို့ တောင်ငူသို့ ၁၁ နာရီကျော်မှာ ရောက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် နေ့
ဆွမ်းစားသို့ အချိန်ရတဲ့အပြင် မန္တလေးသို့လဲ ၇ နာရီလောက်ရောက်လို့
အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတအဘွား ရတဲ့လက်မှတ်က နေ့ခြင်း
ပေါက် အမြန်ရထားမှာ စီးခွင့်မရဘူးဆို၊ ယခုတော့ ထိုရထားကိုဘဲ စီးပြန်
သလား။

တပည့်တော်။ ။အခမဲ့လက်မှတ်နဲ့ စီးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း အသက်
တန်း လက်မှတ်အတွက် ဝတ္ထု (ငွေ)ပေးပြီး စီးရတာပါ။ အဲဒီ လက်မှတ်
ကိုလဲ ဒကာကြီး အတွက်ပါ တောင်ငူက ဒကာစိန်ဆိုသူက တာဝန်ယူ
ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။မြို့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အပြန်ခရီးမှာ အနည်းငယ် ပင်ပန်းတာမှ
တပါး ဒီတနှစ် ရန်ကုန်သွားရတာ အားလုံး အကျိုးရှိတယ်လို့ ဆိုရ
မှာဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး အကျိုးရှိရုံမက၊ သမိုင်းစေတီတော်နဲ့ သိမ်တော်
အတွက် ကုန်ကျမဲ့ငွေများကိုလဲ နဂိုရံတာဝန်ခံသားသော ဒကာထိန်ဝင်း
က သူ၏ ဗိတ်ဆွေတချို့ အကူအညီဖြင့် ဒကာကြီးထံ ငွေတချို့ လွှဲအပ်
လိုက်လို့ သမိုင်းက စေတီတော်နဲ့ သိမ်တော်အတွက်ပါ အကျိုးများပါ
တယ်။ သမိုင်းက တာဝန်ဆောင်တဲ့ ဒကာများကလဲ စေတီတော်ကြီးကို
အဋ္ဌကောင်း ရနိုင်သမျှ ပြန်ရအောင် ချက်ခြင်းပင် စီစဉ်ကြတယ်ဆိုတာ
ကြားရလို့ တပည့်တော်မှာ နေ့စဉ်ကုသိုလ် အပိုရနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သာဓုပါ ကိုယ်တော်.... သာဓုပါ သာဓုပါ။ ကိုယ်တော်ကတော့
ဘာသာရော သာသနာရော ကိုယ့်တာဝန်လို သဘောထားနေတာဖြစ်လို့

အသက်ကြာကြာရှည်လေ အများအတွက် အကျိုးရှိလေ ဖြစ်ပါတယ်။ အသက်ရှည်အောင်သာ “ဝန်နဲ့ အားမြားနဲ့ လေး” ဆိုတာလို ကိစ္စတိုင်းမှာ ကျန်းမာရေး မထိခိုက်ဘို့ သတိထားပါကိလ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ကျန်းမာရေးကတော့ သိပ်သတိထားပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေက မူလအလုပ်ပေါ်မှာ ထပ်ထပ်ဆင့် လာလို့ တခါတခါ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက စကားပြောရ - တရားဟောရနဲ့ အလုပ်တွေ အလွန်များနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါက်တာမျိုးတင့်က ကျန်းမာရေးသိရအောင် လာပြီးစမ်းသပ်ပါတယ်။ သူ့လာတုန်းကလဲ လူတော်တော်များများနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ နံနက် (၈) နာရီအချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ စမ်းတဲ့အခါ ရောဂါမတွေ့ပါဘူး။ သို့သော် အဆုတ်မှာ တစုံတခုသံသယရှိပါသတဲ့။ ထိုနေ့ကလဲ ပြန်ဘို့နေ့ဖြစ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထပ်မစမ်းနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် မကြာမီမန္တလေးကရင်းနီးတဲ့ သူ့ဆိုင်ရာဒကာမများနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဆရာတော်ရဲ့အဆုတ်ကို မန္တလေးက သူနဲ့လဲရင်းနီး မန္တလေးက တပည့်များနဲ့လဲရင်းနီးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဥူးထွန်းသင်နဲ့ ထပ်စမ်းပါစေလို့ မှာလိုက်ပါသတဲ့။

ဒီအကြောင်းကို အမြဲစမ်းသပ်ပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာညိုညိုလာတဲ့အခါ ပြောလို့ မန္တလေးမှာ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ဘို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ဓာတ်မှန် ဌာနက ဆရာဝန် ဒေါ်ဌေးမြင့်ကလဲ ကျောင်းတိုက်ကို ကြည့်ညှိနေတာ ဖြစ်လို့ အားလုံး ဂရုတစိုက် စီစဉ်ကြပါတယ်။ ဓာတ်မှန်တခါရိုက်ပြီးတဲ့ အခါ ဓာတ်မှန်ရိုက်တုန်း အသက်ရှူတဲ့ လက္ခဏာတွေရလို့ မျက်ခြင်း ထပ်ပြီးရိုက်ကြည့်ပါတယ်။ ဆရာဝန် ဒကာမ ၂ ယောက်လုံး ကြည့်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ စကားပြောလို့ မဆိုးမီ ပါရဂူ ဥူးထွန်းသင်ဆိုတာ လာနေကြ မဟုတ်ဘဲ ရောက်လာပါတယ်။ (ကံဆိုတာက အင်မတန်ဆန်းပါတယ်) ဆရာဝန်ကြီး - ဆရာဝန်မများက အဆုတ်မှာ အအေးမိတဲ့ခက် နဲ့နိရို တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ စမ်းနေကြ ဒေါက်တာညိုညိုကလဲ အဆုတ်မှာ အအေးမိတယ်ဆိုပြီး ဆောင်းအေး တော်တော်အေးပြီးတဲ့ အချိန်တုန်းက ဆေးပေးဘူးပါတယ်။ ယခုတော့ အားလုံးက ရောဂါမကြီးပါဘူး။ တနေ့လေးဆုံး(တလုံးစီလေးကြိမ်)စားရတဲ့ဆေးကို ၂ ပုသင်း(၈) ရက်စာ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီဆေးကုန်တော့ ထပ်ပြီးဓာတ်မှန်ရိုက်ဘို့လဲ ညွှန်ပြကြ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က သာသနာတော်ကြီးကို အလွန်ကောင်းချေရင်လို့ ကိုယ်တော်ဆန္ဒပြီးသည့်အထိ သာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်အောင် လူရော-နတ်ရော ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီကြတာသင်ပါရဲ့။ လာနေကြမဟုတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကတောင် ကိုယ်တော်ကို စမ်းသပ်တဲ့နေရာသို့ အဆင်သင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတော့။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာ ဒီလိုအကြောင်းအရာလေးတွေ မကြာမကြာ တွေ့ရလို့ နတ်ရော လူပါ သဘောအများကို မကြာမကြာ မေတ္တာအထူး ပို့ နေ့စဉ်လဲ မေတ္တာပို့ပြီး မိမိရဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ နေ့စဉ်လဲ အမျှဝေပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆေးစားပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်တော့ ကိုယ်ထဲမှာ ဘာများတွေ သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဘာရောဂါမှ မတွေ့ပါဘူးတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် နောက်ထပ်လဲ ရောဂါနဲ့ ဆိုင်တဲ့ဆေးကို မပေးကြပါဘူး။ တပည့်တော်လဲ စားနေကြ အားရှိတဲ့ဆေးကိုသာ စားမြဲ စားနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ယခုတပို့ တွဲလဆိုတော့ ကိုယ်ထောင့်အသက်(၇၄) နှစ် ပြည့်လုပြီ ပေါ့၊ ပြည့်တာနီး ဘာများ အထူးလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ပြည့်တာနီးမှာ ကျောင်းတိုက်တွင်းက စေတီတော်မှာ ရွှေချ ထားတဲ့ နေရာတချို့၌ ပျက်နေလို့ ပြုပြင်ရပါတယ်။ တပည့်တော် ရဟန်း ထပ်တုန်းက ရေစက်ချတဲ့ စာချတိုက်လဲ အပေါ်အုဉ်အမိုးက မိုဗ်းယိုလို့ အမိုးအားလုံးဖျက်ပြီး သွတ်မိုးဘို့ စီစဉ်နေရပါတယ်။ အဲဒီ စေတီတော်နဲ့ စာချတိုက်ကို တပည့်တော်က တာဝန်ယူပြီး ပြင်ပါတယ်။ ကျောင်းအမ တယောက်က သူ တာဝန်ယူပါမယ်လို့ လျှောက်သော်လဲ ခွင့်မပေးဘဲ ရန်ကုန်က ဥူးမောင်ကြီး လူသွားတဲ့ နဝကမ္မဝတ္ထုများကို ဒီလိုအတိုး တန်တဲ့ သာသနာရေးမှာသုံးဘို့ရန်(ကပ္ပိယဒကာကြီးကို) ညွှန်ပြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာဓု - သာဓု၊ ကောင်းပါ၊ ကောင်းပါ၊ ဒါ့အပြင်ကော ဘာ ကုသိုလ်များ ပြုသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် သရိုင်းသွားတုန်းက ပြင်ဘို့လို့ စိမ့်ထားတဲ့ စေတီတော်ကြီးအတွက် ရန်ကုန် ဒကာထိန်ဝင်းနဲ့ ဆိုင်ရာဒကာ- ဒကာမ

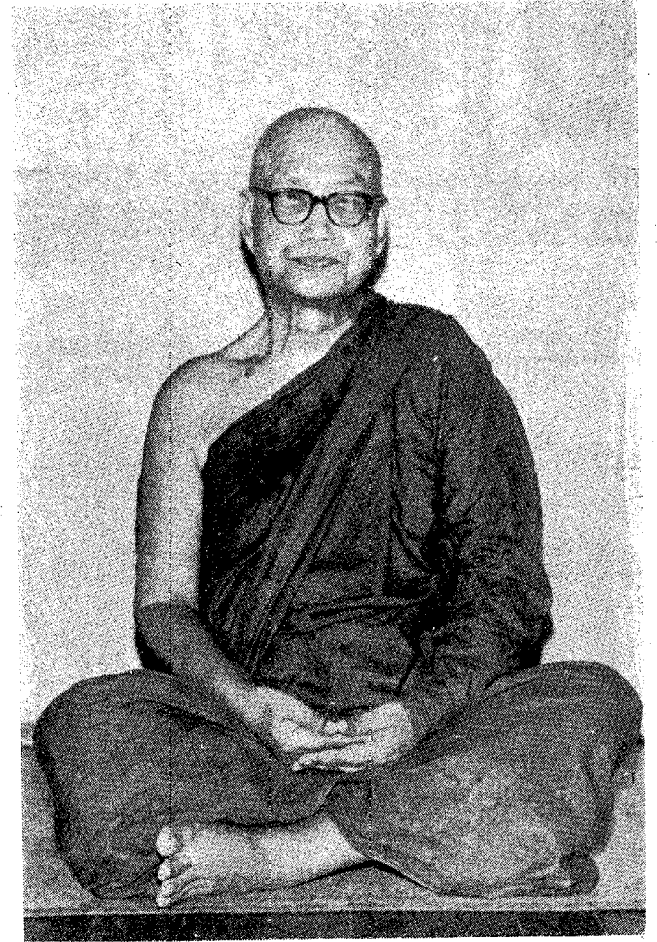
များက ဒကာကြီးထံ နဝကမ္မ (၉၀) လွှဲအပ်လိုက်လို့ အဲဒီစေတီတော် ကြီးကိုလဲ ယခုအချိန်မှာ ပြုပြင်ဘို့ စီစဉ်နေပါပြီ။ ရပ်ရွာနယ်ပယ် သံဃာ တော်များရော ဒကာ- ဒကာမများပါ ရှင်းလင်းတဲ့အခါနဲ့ ထုံးတမ်းတို့- သဲတိုက်တို့-အဋ္ဌဗုတ်တို့ လှည်းလိုတဲ့အခါ အားတက်သရော ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကူညီနေကြတယ်လို့ ကြားရတဲ့အတွက် တပည့်တော်မှာ မိမိ ကြောင့် တနယ်လုံး ကုသိုလ်ရကြပုံကိုတွေးပြီး အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်နေ ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကောင်းလိုက်တာ ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်ကို အကြောင်းပြုပြီး တနယ်လုံး သံဃာတော်များရော ဒကာ- ဒကာမများပါ ကုသိုလ်ရကြ တယ်ဆိုတော့ ဝမ်းမြောက်စရာပါဘဲ၊ ဒါ့ပြင်တော့ ဘာများဝမ်းမြောက် စရာ ရှိသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပို့ချနေတဲ့ဝိဘင်းပါဠိတော်၊ သမ္မောဟဝိနာဒနီအဋ္ဌကထာ နဲ့ မူလဋီကာတို့ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ကုန်လောက်အောင် နီးကပ်နေတဲ့အပြင် ပဌမစာအုပ်ရိုက်နှိပ်တာက မကြာမီ ပြီးတော့မှာမို့ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက် နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာဝန်များရဲ့ အကူအညီကြောင့် ကျန်းမာရေးကောင်းကြောင်း ကိုလဲ သိရ၊ ကုသိုလ်ရေးတွေကလဲ အဖက်ဖက်က ကောင်းကောင်းရနေတာ ဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်ရဲ့ (၇၄) နှစ်ပြည့် အသက်တာသည် လာမဲ့နှစ် အတွက်ပါ ကုသိုလ်အဆက်ပါနေတယ်လို့ ဆိုရလောက်အောင် ကောင်း သောနှစ်ပြည့် ဖြစ်ပါပေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် (၇၅) နှစ် အသက်၌ ဆက်လက်၍ ကုသိုလ်တရား ကြိုးစားဘို့ရန် နှစ်ဟောင်း သကရာဇ်ကို တခမ်းအဖြစ်ဖြင့် မှတ်ပြီး ဖြတ်ကြပါစို့ ကိုယ်တော်။

နိဂုံး။ ။ကုသိုလ်ဥစ္စာ၊ ကျမ်းခန့်သာ၍၊ ပညာတန်ခိုး၊ အမျိုးမျိုးဖြင့်၊ အကျိုး စုံထွက်၊ ဤနှစ်တွက်၊ ဆက်ဆက် ဝမ်းမြောက်ဘွယ်။

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော် အရှင် ဇနကာဘိဝံသ ၏
သက်တော် (၇၅) နှစ်အရွယ်ရှိ ပုံတော်။

၁၈။ ခုနစ်ဆယ်ငါးနှစ်မှတ်တမ်း

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တပေါင်းလကဓ၍ အသက်(၇၅)နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ၊ ဘာများ လုပ်ရ-ကိုင်ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သမ္မာဟဝိနောဒနီအဋ္ဌကထာမူလဋီကာနဲ့ ဝိဘင်းပါဠိတော် ပို့ချတာ ပြီးဆုံးသွားသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရပါတယ်။ ထိုစာအုပ် ကြီးမှ ပဌမတွဲလဲ ရိုက်ပြီးပါပြီ၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ဝမ်းမြောက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို စက္ကူအခက်အခဲတွေနဲ့မှာ ပဌမတအုပ်ပြီးအောင် ရိုက်နိုင် တာကတော့ ဝမ်းမြောက်စရာပါတဲ့၊ ဘယ်လိုပြီးအောင် ရိုက်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရိုက်နိုင်ရတာကလဲ မှတ်လောက်သားလောက် အခက်အခဲ ပါတဲ့၊ ပဌမ တပည့်တော်စိတ်ကြိုက်ရအောင် အဖြတ်အတောက် အထား အသို့ အားလုံးပြင်ပြီး တပည့်တော် အနီးမှာရှိတဲ့ စက်ဖြင့် ရိုက်နိုင်ရပါ တယ်။ စက္ကူမရှိလို့ စာမူရရုံ ငါးဖေါင်လောက် ရိုက်စေပါတယ်၊ ရိုက်ပြီး တဲ့အခါ နှစ်ဖေါင်လောက်ကို(ဒုဗ္ဗသာသနာ့အဖွဲ့ပုံနှိပ်တိုက် ညွှန်ကြားရေး မှူး) ဒကာဥူးလှမောင်ထံ ပို့ပေးရပါတယ်။ ဥူးလှမောင်က သူတို့ ကမ္ဘာအေးပုံနှိပ်စက်မှာ တပည့်တော်မူအတိုင်း ထပ်မံစာစီပြီး ရိုက်သင့်တဲ့ အရေအတွက်အတိုင်း ရိုက်နိုင်စေပါတယ်။ အဲဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲ ရိုက်ရလို့ ပြီးတဲ့အခါ သာပြီး ဝမ်းမြောက်ရတာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် စာစီခေါ်က နှစ်ခါကုန်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ထံက စီပြီး ရိုက်ပေးလိုက်တာ ကမ္ဘာအေးမှာ မူရရုံဘဲရှိပါတယ်။ မူမှန်ရအောင်လို့ တပည့်တော်ဆီက စီခ- ရိုက်ခ-အပိုအကုန်ခံလိုက်တာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...အပိုကုန်တာကလဲ ထောင်ချီပြီးကုန်မှာဘဲနော်၊ ပြီးတော့ ဘာများ ဝမ်းမြောက်စရာရှိသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်မှာပြင်နေတဲ့ ဘုရားရွှေသင်္ကန်းကပ်မှု စာချ တိုက် ပြင်မှုများ ပြီးစီးသွားလို့လဲ ဝမ်းမြောက်ရပါတယ်၊ သရိုင့်ရွာမှာ ပြင်နေတဲ့ စေတီတော်ကြီးလဲ အထည်ကုန် ပြီးစီး၍ အင်္ဂတေ မွမ်းမံ

နေပြီလို့ ကြားရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရပါတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်ကတော့
၂ သောင်းကျော်လောက်မှန်းပေမဲ့ စေတီတော်က မှန်းတယက်ကြီးပြီး
(ခရုတိဂုံ)ပုံတော်တည်ရလို့ ၃ သောင်းကျော်ကုန်ပြီး ကြေးထီးတော်နဲ့
သိမ်ပြင်ဘို့ပါဆိုရင် ၄ သောင်းနီးနီးကုန်မည်ဟု ကြားရလို့ တာဝန်ယူ
ထားသော အကယ်ဒမီအတွက် နံနံ စိတ်မချင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်
တပည့်တော်ကလဲ ၅ ထောင်တန်လောက် ပါဝင်စေရပါသေးတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။ဒါ့ပြင်ကော ဘာကိစ္စများ လုပ်ရသေးလဲ။

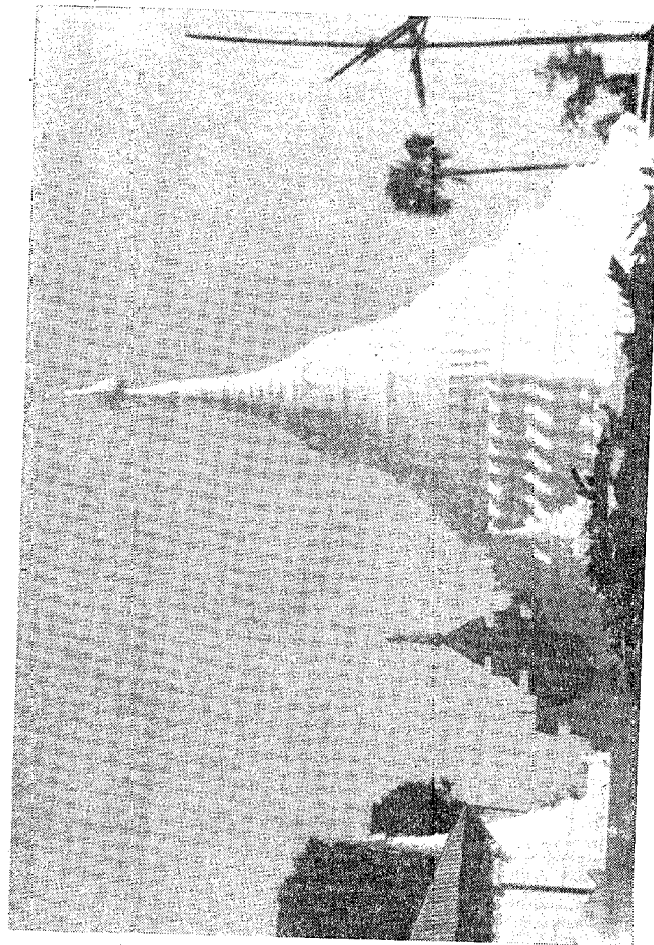
တပည့်တော်။ ။ပုထိုးအချိန်မို့ ပို့ချတဲ့စာဝါများ ရင်နားနေချိန်မှာ ကျောင်း
အမကြီး ဒေါ်ကျင်က ‘ဂန္ဓာရုံတိုက်အတွင်းမှာ ဆောက်လုပ်တဲ့ ၂ ထပ်
ကျောင်းပြီးလို့ ကျောင်းပူဇော်ပွဲ (ရေစက်ချ) ပြုလုပ်တဲ့အခါ သီလရှင်
တော်တော်များများနဲ့ လှဝတ်ကြောင် မိတ်ဆွေတချို့ကို မှတ်သားစရာ
စာအုပ်ကလေးဖြင့်တိတ်ချင်ပါတယ်’လို့ လျှောက်သည့်အတွက် ကျောင်း
သံဃာများနဲ့ ရင်းနှီးသူများအား ဟောပြောလေ့ရှိသော (ကျောင်း
တိုက်မှာ) နံနက် သြဝါဒအပြီး၌ ထလှည့်စီ ရွတ်ဆိုလေ့ရှိသော ကဗျာ
လင်္ကာတို့ကို မှတ်တမ်း ‘ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ’ ဆိုတဲ့ စာစောင်ကလေးကို
စီစဉ်ပေးရပါတယ်။

မေ့ဂုတ်။ ။ဒီစာအုပ်ကလေးက နာမည်အတိုင်းဆိုရင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစာအုပ်
ကလေး ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ် (ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း) စာအုပ်ကလေးပါ။
ကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုပေမဲ့ ဖတ်လို့ကောင်းပြီး စိတ်ဝင်စားဘွယ် အတုယူဘွယ်
ဝတ္ထုကလေးများနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်လို့ ပျင်းစရာမဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်
တော်မှာလဲ နွေအခါမို့ ချေးတလုံးလုံးနဲ့ ရေးဖွဲ့ရေးဖွဲ့ စိတ်အေး
ချမ်းပြီး ကုသိုလ်ရလိုက်တာ အလွန်ပါဘဲဘုရား။

မေ့ဂုတ်။ ။နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များကော ရှေးကလို လာကြသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မကြာမကြာ လာကြပါတယ်၊ ဒီအထဲမှာ (ဗုဒ္ဓါနုဿတိ
ဘာဝနာ) စာအုပ်လေး ရိုက်နှိပ်ပြီးကားနီးမှာရောက်လာသော အင်္ဂလန်က
ကလေးဆရာဝန် ပါမောက္ခဆိုတဲ့သူကတော့ မှတ်တမ်းတင်စရာပါဘဲ။ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာနဲ့ဆိုင်ရာ နောက်ဘဝသို့လိုက်၍ ကံက အကျိုးပေးပုံစသော

ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်းရွာ၌ ပြင်ဆင် တည်ထားအပ်သော ရွှေဘုံသော စေတီတော်။

ပြဿနာမျိုးစုံကိုမေးလို့ ကျေနပ်အောင် အဖြေရသွားပါတယ်။ သူ့မှာ အင်္ဂလန်မှ ထွက်ခါနီး၌ “စိတ်ထဲမှာ တခုခု အထူးအဆန်းတွေ့ရလိမ့်မယ်” လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ယခုတွေ့ရတာ သူ့အတွက် အလွန်ထူးဆန်းပါတယ် လို့ လျှောက်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ယခုနှစ် ဝါထပ်တယ်နော်၊ ဝါတွင်းမှာ သံဃာဘယ်လောက်ရှိတုန်း။

ဓာပည့်တော်။ ။ (ရဟန်း-သာမဏေအားလုံး) (၄၉၀) ရှိပါတယ်၊ သူတော် ကလေးများက (၂၀) ကျော် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ အားလုံးအတွက် နံနက်ဆွမ်းကော ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျွေးနိုင်သေးရဲ့ လား၊ ဆန်ဈေးက တပြည် (လေးကျပ်) လောက်ဆိုတော့ အရပ်ထဲက နေ့ဆွမ်းလုံလောက်အောင် လောင်းနိုင်ကြသေးရဲ့လား။

ဓာပည့်တော်။ ။ နံနက်ဆွမ်းလဲ ကျောင်းက တတ်နိုင်ပါသေးရဲ့၊ နေ့ဆွမ်းလဲ မြို့နဲ့ အနီးအပါးရွာများက ကြိုးစားကြလို့ ပြည့်စုံပါသေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယဝါဆိုလ ကုန်ခါနီးမှာ တနိုင်ငံလုံး ရေကြီးတော့ နေ့ဆွမ်းအတွက် ကျောင်းက ကူညီပေးရပေ တယ်။ ဒီလို ကူညီနေတုန်းမှာ ဆန်နဲ့ အခြား ပစ္စည်းတချို့ ထားတဲ့ ဂိုဒေါင်က ရေဝိုင်းနေတော့ အမြဲနေတဲ့ အနီးအပါး ဒကာမကြီးများကို ရေလွှတ်ရာ ရွှေ့နေစေရပါတယ်။ ဒီလို ရွှေ့နေခိုက်မှာ ဆန်ငါးအိတ်နဲ့ လဘက်ခြောက်နှစ်အိတ် ညှစ်အခါ ပျောက်သွားလို့ ရွှေ့ ပြောင်းရနဲ့ ကိုရင်ကြီးတွေ အလုပ်များသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ တံတိုင်းကျော်လောက်အောင် ရေကကြီးသလား။

ဓာပည့်တော်။ ။ ဒကာမကြီးများနေတဲ့ စရပ်ဝင်းရဲ့ တံတိုင်းက သိပ်မမြင့်တော့ နေက တံတိုင်းအပေါ် ကျော်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်ရဲ့ အနီး အပါး တောင်သမန်အင်းရေကဝင်တိုင်း တံတိုင်းကျော်နေတာနဲ့ အနီး အပါး ဒကာမကြီးများ ရွှေ့နေရတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လှေကြီးနဲ့ ကပ်၍ ယူသွားကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ ဒီအကြောင်းကို ကျောင်းတိုက်ကိုးကွယ်တဲ့ ဒကာ-ဒကာမများ ကြားတော့ ဆန်-ဆိစသော အကူအညီ ရမှာပေါ့နော်။

ဓာပည့်တော်။ ။ ဒီလို ကူညီမှုစိုးလို့ ဒီအကြောင်းကို “ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့” လို့ နှုတ်ပိတ်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာပြုလို့ ပိတ်ရတာလဲကိုယ်တော်၊ ဒီဟာ အခွင့်ကောင်းဘဲ မဟုတ်လား။

ဘပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ဆိုင်ရာ ဒကာ-ဒကာမများက ကျောင်းမှာ လိုနေတယ်ထင်တိုင်း သူတို့ဘာသာ ဆန်-ဆီစသည်တို့ကို ပို့လေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့မှာ မကုန်တန် မကုန်ရအောင် သူ့ခိုး ခိုးသွားတဲ့ အကြောင်း မပြောဘဲရန် နှုတ်ပိတ်ထားရပါတယ်။ဒီလိုပိတ်ထားဒါတောင် အနီးအပါးရှာတွေ့မှာ ရေဝိုင်းလို့ ကျောင်းတိုက်မှာလဲ ရေဝိုင်းလို့ ဆွမ်း အခက်အခဲရှိလိမ့်မယ်ထင်ပြီး မန္တလေး ဒကာ-ဒကာမများက ဆန်-ဆီ-ပဲ စသော ငှက်တယ်များကို သူတမျိုး ကိုယ်တဖုံ တချို့မှာ စုပေါင်း၍ ကားကြီးနဲ့ တနေ့တည်း လာပို့ကြလို့ အားလုံးကို ပြောလိုက်ရပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်မှာ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်၊ ပို့နေသို့ မလိုပါဘူး၊ နီးစပ်ရာ ကိုလဲ ပြည့်စုံကြောင်းကို ပြောလိုက်ပါလို့ မှာလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်ကို ဒါလောက်ဘဲ ကြည့်ညှိကြသကဲ့၊ ဒါထက် မေးရအုံးမယ်၊ ရွှေနွယ် ဝါတွင်းက သံဃာ(၅၀၀)ကျော် ချီး ယခုဝါမှာ (၄၅၀)ကျော်သာ ရှိတာဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

တပည့်တော်။ ။မနွယ်က သံဃာလက်ခံပုံစည်းကမ်း လျော့လိုက်တော့ သံဃာများပြီး ဝါတွင်းမှာ ဆန္ဒပြတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ယခုနွယ် သံဃာလက်ခံပုံစည်းကမ်းကို ပြင်ထားပါတယ်။ စာသင်သားအများကိုလဲ စာမေးပွဲ ဥးစားမပေးစေဘဲ ရှေးရှေးက တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် အခြေပြုပေးခဲ့သလို စာချဘုန်းကြီးများကို စာသင်သားများ အခြေခံရအောင် စာပို့ချကြသို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာမေးပွဲ မြန်မြန်အောင်တို့ အရေးကြီးနေသော အဟောင်း တချို့က မန္တလေး ငွေ့ပြောင်းပြီး အသစ်များလဲ လာဘို့ရန် နဲ့နဲ့တုန့်သွားကြဟန် တူပါတယ်။ တပည့်တော်က ဝိနည်းကိုလဲ ဂရုမစိုက် စာအခြေရသို့လဲ ဂရုမစိုက်ဘဲ စာမေးပွဲအောင်ပြီး နာမည်ကြီးသို့လောက်သာ ဂရုစိုက်သူများကို နောင် သံသရာရေးအတွက် အားမရသောကြောင့် တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဘဲ လက်ခံချင်ပါတော့တယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခုနွယ် ဝါကျွတ်တော့မယ် သရိုင်းရွာမှာပြင်နေတဲ့ စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်အတွက် ကိုယ်တော် သွားရအုံးမှာလား။

ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်းရွာ၌ ဆရာတော်ဥးစီး၍ ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သော သိမ်တော်

တပည့်တော်။ ။စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်ကို ပြုပြင်တဲ့ကိစ္စက ပြီးပြီဟု ကြားရလို့ ဝါတွင်းမှာဘဲ သူ့ဘို့ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားပူဇော်ပွဲ ပြီးပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်သွားဘို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်တဲ့အခါ ရန်ကုန်က အလှူရှင်များက သွားလို့ သော ဆန္ဒရှိယင် ရပ်ရွာကလဲ တာဝန်ခံပြီး ပင့်ကြွယ်တော့ သွားရဥး မှာပေါ့ဘုရား။

လာ၍ ပင့်ကြွယ်ခြင်း။ ။သီတင်းကျွတ်သောအခါ အနီးအပါးရွာများနဲ့ သရိုင်း ရွာ လူကြီးများက တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်တရက်နေ့ ကြွဆိုရန် လာ ပင့်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို အပင့်လာတော့ ကိုယ်တော်က ဘာများ စီစဉ်သေးသလဲ၊ (ကိုယ်တော်က နဲ့နဲ့တော့ အထွဋ်တပ်ချင်တတ်လို့ မေးရတာပါ။)

တပည့်တော်။ ။လာပင့်တဲ့အခါ ပြီးစီးသော စေတီတော်နဲ့ သိမ်တော်ကို ဖူးမျှော်ယင်း လာမယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။ သို့သော် မနုဏ်က သံဃာ တရာသာကြွလာလို့ တချို့ရွာတွေမှာ ခွဲ၍ကြွရတဲ့အတွက် သံဃာနဲ့နေပါ တယ်။ ဒါ့ကြောင့် အားမရဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ် ဒီတခါတော့ သံဃာ တရဒုင်းဆယ်နဲ့ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရန်ကုန်က ဘုရားဒကာများကိုတော့ အကြောင်းမကြားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ကိုလဲ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်တရက်နေ့ သွားဘို့ ရန် အသိပေးထားလို့ ဥးထိန်ဝင်း-ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း ဥးအောင်သိန်း- ဒကာ ဥးစောလွင်နဲ့ ဒကာ-ဒကာမ ဆယ့်ငါးယောက်လောက် လမပြည့် ခင်က ရောက်နေကြပါတယ်။ ဥးမောင်မောင် - ဥးပေါ် ဇီတို့ကတော့ လပြည့်နေ့ညမှ ရောက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သွားဘို့ကိစ္စတော့ သယ်လိုစီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီနှစ်တော့ ကင်းပစ္စည်းတွေကလဲရှား၊ ဓာတ်ဆီကလဲရှားလို့ အသွားမှာ ရထားနဲ့ သွားဘို့ စီစဉ်ရပါတယ်။ ရထားနဲ့ သွားယင် ဝက်သက်သို့ နေဆွမ်းအမှီ ခရုကန်နိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီသံဃာတွေ အမရပူရဘူတာကစီးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မန္တလေး သွားစီးယင်လဲ ခရီးစရိတ်တွေ အပိုကုန်ဥးမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဌာနကို မေတ္တာရပ်ခံရပါတယ်၊ ရထားတဲ့ သုံးတွဲလောက်ကို အထူးစီစဉ်ပေးပါ၊ အမရပူရဘူတာက စီးနိုင်အောင်လဲ မေတ္တာရပ်လို့ ရလဲပေါ့တယ်၊ နံနက်ဆွမ်းတော့ ပိန်းစာနဲ့ဘူတာအနီး အပါးက ဒကာညှိမိရဲ့အိမ်မှာ အရက်မတက်ခင်သွားပြီး အရက်တက် တက်ချင်း စားကြပါတယ်၊ ဆွမ်းစားပြီး မကြာခင် ရထားလဲဆိုက်လာ တာပါဘဲ၊ သံဃာများနဲ့ ဒကာ - ဒကာမများ လိုက်ပါလာသလောက် လက်မှတ်ခကို ထုံးစံအတိုင်းပေးရပါတယ်၊ အားလုံးလက်မှတ်ခရောက်တော့ တပည့်တော်ရဲ့ ကျောင်းအမ ညီအမများက တာဝန်ယူကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဝက်လက်ဘူတာရောက်သည်ကစ၍ နောက်အင်္ဂါအစဉ်များတော့ မနုဿိကထက် ဘာထူးသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဝက်လက်ကဆင်းပြီး သံဃာတရာငါးဆယ် ဝက်လက်မြို့ထဲက ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်သို့ စီတန်းပြီးကြသွားတာကို ကြည့်ညိုလွန်းလို့ နိဗ္ဗာန်ဆောင်ဒကာကြီးက “သံဃာစစ်သံဃာမုန်များ ကြလာပါပြီခင်ဗျား” လို့ ကြွေးကြော်တာနဲ့ နောက်ဆုံးကလိုက်တဲ့ တပည့်တော်က “ထိုအခါကို အမြန်ဆုံးပိတ်ပါ” လို့ အပြောခိုင်းရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာပြုလို့လဲကိုယ်တော် အကောင်းသားဘဲဥစ္စာ။

တပည့်တော်။ ။ ဘာ ကောင်းရမှာလဲဘုရား၊ အခြားသံဃာများ ကြားယင် “သူတို့ကို သံဃာစစ်မဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောရာရောက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မကြွေးကြော်ဘို့ ပိတ်ရတာပါ၊ ပိတ်ပင်ရုံတင်မကဘဲ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ဆောင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ဒီလိုမကြွေးကြော်ရဘူး၊ ပုထုဇဉ်သံဃာဟူသမျှ သံဃာအစစ် မဟုတ်ဘဲ အားလုံး သမ္မုတိသံဃာ (သံဃာလို့ သမုတ်ထားတဲ့ သံဃာ အတူသာ) ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရပါတယ်၊ အပြန်ညဉ့် တရားပွဲမှာလဲ အဲဒီ စကားကို ထပ်ပြီး ရှင်းပြရသေးတယ်၊ တပည့်တော်ရဲ့ သဘောက ဝိုဏ်း ဂဏမရွေး စီးစီးလုံးလုံးနဲ့ ဝိုင်းပြီး သာသနာတော်ကို ထိန်းသိမ်းစေချင် ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုစိတ်ထားနိုင်တာလဲ ကောင်းပါ့ကိုယ်တော်၊ သရိုင်းရောက်တော့ နေရေး စားရေး အားလုံး မနုဿိကလို အဆင်ပြေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မနုဿိကလို သားစိမ်းငါးစိမ်းမပါစေရဘဲ အလှည့်ကျနဲ့ အနီး အပါး ရွာများက ဆွမ်းကပ်ကြလို့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒီနှစ်မှာတော့ “ဆင်နင်း” ဆိုတဲ့ ရွာကလဲ လာပြီးဆွမ်းကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်ကို ဖူးမျှော်ရတော့ အလှူရှင်များက ကျေးပပ်ပုံ ရကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ ကျေနပ်ကြပါတယ်၊ စေတီတော်က ရန်ကုန် (ရွှေတိဂုံ) ပုံတော်ဖြစ်တော့ အနီးအပါးရွာများကလဲ စိတ်ဝင်စားပြီး လာရောက် ဖူးမြော်ကြပါတယ်၊ စေတီတော်ကြီးကို ပြင်လိုက်သည့်အတွက် ကြပ်မပြီး ပြုပြင်တဲ့ ဥူးကောဏ္ဍညဘာဘိဝံသက တံတိုင်းတွေပါ ပြုပြင်စေလို့ စေတီ တော်၊ သိမ်တော်များရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တကွ စေတီလှကြီး တဝိုင်းလုံး သာယာနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “မောင်ရင်ဈာန်ရ” စေတီတော်ကလေးနေရာကိုတော့ မပြင်ကြ ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ “မောင်ရင်ဈာန်ရ” စေတီတော်ကလေးနေရာကိုလဲ ရပ်ရွာ ဒကာများက အသစ်တည်ပြီး ရွာလူကြီး “ဒကာထွေးသိမ်း” က စေတီ တော်ကလေးကို ကျောက်ကွန်ကရစ်အမိုးနဲ့ အတိုင်အကာများဖြင့် ပူဇော် ထားလို့ အလွန်ကြည်ညိုဘွယ် ဖြစ်နေပါပြီဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ “မောင်ရင်ဈာန်ရ” ရဲ့ အကြောင်းတော့ ဘာမျှ ခြေခြေ မြစ်မြစ် မသိရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဒီထခေါက်တော့ ဖိုဝန်းတောင်သမိုင်း သဲလွန်စရာလို့ သိရ ပါပြီဘုရား၊ “မောင်ရင်ဈာန်ရ” ဆိုတာ ပုဂံရာဇဝင်ထဲမှာလဲ ပါပါတယ်၊ ဖိုဝန်းတောင်သမိုင်းမှာတော့ သာ၍သေချာပါတယ်၊ မူလက ဟန်လင်း (ဟလင်း) မြို့က မင်းမျိုးဖြစ်ပါသတဲ့၊ နောက်တော့ သရိုင်းရွာမှာနေဟန် တူပါတယ်၊ နောက်ဆုံးမင်းဖြစ်သူမှာ ဆိုမောင်ရင်ရဲ့ ဘထွေးတော်စပ်၍ မယ်တော်နဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်ကြားတော့ ဈာန်ဖြင့်သွားပြီး တရားဟော ပါသေးသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ထို “မောင်ရင်ဈာန်ရ” နေသွားတဲ့နေရာ အတွက်တော့ ဘာမျှ အစွန်းအစ မသိရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ယခုတခေါက် သရိုင်းရောက်မှ သိခဲ့ရတာရှိပါတယ်။ သရိုင်း ရွာက ဒကာမများ ဘုရားဖူးသွားကြတော့ ရထားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒကာကြီးဟယောက်က “သရိုင်းရွာက”ဆိုတာ စကားစပ်မိလို့ “အဲဒီတုန်း ရွာမှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့ဘုရားမရှိဘူးလား”လို့ မေးပါသတဲ့။ ဘုရားအများ ရဲ့ နာမည်တော်ကို ပြောတဲ့အခါ “ရွှေညောင်ရွာစေတီတော်” ဆိုတဲ့ နာမည်ရောက်တော့ “အဲဒီစေတီတော်ရဲ့ တံတိုင်းအတွင်းမှာ အုဉ်ခွံရှိလိမ့် မယ်၊ အဲဒီအုဉ်ခွံဟာ မောင်ရင်ဖျာနီရ ဖျာနီကြွတဲ့နေရာနဲ့ ကောင်းကင်မှ ဆင်းတဲ့နေရာ”လို့ ပြောပြီး “တူမကြီးတို့ရွာကတော့ မတိမ်ကောနိုင် ပါဘူး”လို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့။ ထိုအုဉ်ခွံကလဲ ယခုအထိ ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတခေါက် သံဃာများနဲ့ သွားတော့ အယင်တခေါက်က ရောက် ပြီး ရွာများအပြင်၊ ဘယ်ရွာများ ရောက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ်လ အပင်လာကြတုန်းကပင် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော်ယင် နဲ့အေးတော့မှာမို့ ဒီတခေါက်တော့ သံဃာများကို ဟန်လင်း (ဟလင်း) မြို့ဟောင်းမှာရှိတဲ့ ရေပူတွင်းကို ပို့ ပေးရဉ်းမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရေပူတွင်းက အတော်ကို ပူသလား။

တပည့်တော်။ ။ပူပါတယ် “ကြက်ဥ ကျက်လောက်အောင်ပူတယ်”လို့ ပြော ကြပါတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ ရေတွင်းတွေကတော့ ရိုးရိုး ရေအေး တွင်းတွေပါပဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာပြုလို့ အဲဒီတွင်းရေကျမှ ထူးပြီး ပူရတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။လောကဓာတ်ဆရာတွေက “ကန့်ဓာတ်များသောကြောင့် ပူတယ်”လို့ ယူဆကြပါသတဲ့။ တပည့်တော်တို့ကျမ်းစာ စတုတ္ထပါရာဇိက ပါဠိတော်မှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ အနီးဝယ် “တပေါဒါ”ဆိုတဲ့ ရေအိုင်ရှိပါ တယ်။ (ဝေဘာရတောင်) လို့ ခေါ်ရသော တောင်ရဲ့ အောက် မြေ အတွင်း၌ နဂါးတို့နေရာမှာ အလွန် ကြည်လင်အေးမြသော ရေအိုင်လဲ ရှိပါတယ်။ ထိုရေအိုင်တခုမှ အထက်သို့တက်လာသောရေသည် လောဟ ကုန္ဒီငရဲ နှစ်လုံးတို့၏အကြားမှ ဖြတ်သန်းစီးခဲ့ရသောကြောင့် မြေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ “အလွန်ပူသော တပေါဒါရေအိုင် ဖြစ်ရတယ်” လို့ ဘုရားဟောရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ဟန်လင်းကြီးက “ရေပူအိုင်-ရေပူတွင်းကလဲ ဒီသဘော ဘဲ”လို့ ဆိုလိုသလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီသဘောဘဲထင်လို့ ပါလာသော ကိုယ်တော်များကို ထို ရေပူတွင်းရဲ့ ပူပူကိုဆင်ခြင်ပြီး ငရဲကိုသတိရအောင် ပို့ လိုတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လောကဓာတ်ဆရာတို့ အလိုအားဖြင့် ကန့်ဓာတ်များလို့ ပူတာ မှန်ယင် ကိုယ်တော် အယူအဆ ဘယ်နှယ်မှန်ပါ့မလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒီလိုဖြစ်ယင် တပည့်တော်တို့ အယူအဆကို “မှားတယ်”လို့ ဝန်ခံရမှာပေါ့။ ကန့်ဓာတ်များလို့ ပူတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာတို့ အလိုအတိုင်း မှန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ယင် ရေအေးတွင်းတခုထဲကို ကန့်တွေ အများကြီးထည့် ပြီး ပူ-မပူ စမ်းကြည့်နိုင်သားဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် သံဃာများ ရေပူရေကို ချိုးခဲ့ကြရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။မချိုးခဲ့ကြရပါဘူးဘုရား၊ သရိုင်းရွာနဲ့ ဟန်လင်းက နဲ့နဲဝေး ပါတယ်၊ ကုန်းလမ်းကလဲ လယ်တွေကြားက သွားရမှာမို့ လမ်းမကောင်း ပါဘူး၊ ညောင်ပင်တွင်းက လှေနဲ့ ပို့ကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သရိုင်းက နံနက်အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီးပြီးချင်း သွားတာတောင် ဟန်လင်းသို့ နေ့ဆွမ်း စားခါနီးမှ ရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရောက်ရောက်ချင်း ဆွမ်းစားကြရော့လား၊ ဘယ်လို ဆွမ်းကပ် ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ သံဃာများ လာမယ်ကြားလို့ တပည့်တော် ရဲ့ ညီတဝမ်းကဲ့တော်သူက သံဃာအားလုံး ဆွမ်းကပ်ဘို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ရွာလူကြီး (ဥးအို) ဆိုသူက ကြားပြန်တော့ သူကလဲ ကပ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ (၂)ရက် နေရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ညီကလဲ ခွဲမပေးနိုင်ကြောင်းကိုပြောတော့ တပည့်တော်တို့ ဝက်လက်ရောက်ယင်ပင် သူတို့ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းလျှောက် ကြပါတယ်။ ဒီတော့ တပည့်တော်က (၂)ရက်လဲ မနေနိုင်ပါ။ ညီဖြစ်သူက

တဝက်ခွဲပြီး ဒကာကြီး(ဥးဒ်)ကို ပေးဘို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံလို့ ဒကျနပ် သွားကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆွမ်းစားခါနီးမှရောက်ယင် ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ ရေမချိုးနိုင် ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရေပူတွင်းဆိုတာ ဆောင်းအခါမှာသာ စောစောချိုးရမှ ကောင်းတာဘုရား၊ ဆွမ်းစားပြီးတော့မှ ရေချိုးလဲ မကောင်းတော့ဘူး။ ဆွမ်းမကပ်ရတဲ့ လူအများကလဲ နောက်ရက် ဆွမ်းမကပ်ရယင် “ဆွမ်းဆန် စိမ်း လောင်းပါရစေ”လို့ လျှောက်ကြတော့ နေ့ဆွမ်းစားပြီး မကြာခင် ကပ္ပိယကိုယ်စီလိုက်ပြီး ဆွမ်းဆန်စိမ်း ခံကြရပါတယ်။ ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံပြီး တော့လဲ အပြန်မှာ ဆားတောင်ကြီးရွာကဝင်ဘို့လျှောက်လို့ ဆားတောင် ကြီးရွာ ဝင်ဘို့ကိစ္စ ထိုညနေမှာပင် ညောင်ပင်တွင်းနဲ့ စမုန်းရွာတို့၌ သံဃာခွဲပြီး ပရိတ်ရွတ်ဘို့ကိစ္စက စီစဉ်ပြီးဖြစ်နေလို့ ချက်ခြင်းပင် ပြန်ခဲ့ ကြရပါတယ်။ (လိက်ပါသွားကြသော ရန်ကုန်က ဒကာ-ဒကာမများ ကတော့ ရေပူ ချိုးခဲ့ကြရပါရဲ့။)

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ကို ရွာခံသံဃာများကရော ဒကာ-ဒကာမများကပါ ဒီလို ကျေနပ်ကြ-ကြည်ညိုကြယင် နောက်တခေါက် သွားတဲ့အခါ သံဃာ များများနဲ့ ရက်ကြာကြာနေဘို့ မကောင်းဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နောက်တခါသွားခွင့်ကြံယင် သံဃာ(၂၀၀)လောက်သာဘို့ နဲ့ ဟန်လင်းမြို့မှာ သီးခြား ထည့်အိပ်ဘို့ကောင်းတယ်လို့ တော့ စိတ်ကူး ခဲ့ပါတယ်။ ရက်ကြာကြာနေဘို့တော့ ဖြစ်ဘို့ခဲယဉ်းပါရဲ့။ ကျောင်းတိုက် မှာလဲ ကိစ္စ အသစ်အသစ်က ရှိနေတာလဲ ပါတယ်။ ယခုပြန်ပြီးနောက် (၈)ရက်နေ့မှာပင် ကျောင်းရေစက်ချ ရှိနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သရိုင့်မှ ပြန်တဲ့အခါ ဈေးနှစ်တုန်းကလို ဝက်လက်ပြန်ပြီး ညအိပ် ကြသလား။

တပည့်တော်။ ။ဝက်လက်ပြန်ပြီး ညအိပ်ကြဘို့ အစီအစဉ် လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်လက်အိပ်ဘို့ညမှာ မင်းရွာနဲ့ ကျည်းပင်ကန်ရွာတို့က ပရိတ် နှာလိုပါတယ်လို့ လျှောက်ကြလို့ ထိုနှစ်ရွာသို့ သံဃာ (၅၀)စီခွဲပြီး သွားကြရပါတယ်။ ကျည်းပင်ကန်ဆိုတာ ဝက်လက်နဲ့ မြောက်ဘက် ကျပါ

တယ်။ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သရိုင့်လာပြီးပင့်လို့ မလိုက်ယင်မကောင်း တာကြောင့် လိုက်ကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝက်လက် ဘုရားကြီး ကျောင်းတိုက်၌ တပည့်တော်နဲ့ သံဃာ(၅၀)သာ အိပ်ကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သရိုင့်က ဝက်လက်အပြန်မှာ မနှစ်ကလို လေ့တော့နဲ့ ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။အင်းကိုကူးတဲ့အခါတော့ မနှစ်ကလို လေ့တော့နဲ့ ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ညောင်ပင်တွင်းမှာ ပရိတ်ရွတ်ပြီး ဖြစ်လို့ ညောင်ပင်တွင်းကို မဝင်ရတော့ ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်လဲ မနှစ်ကလို သရိုင့်က အင်းဆိပ်အထိ ခြေလျင်ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။အလာတုန်းက ဝက်လက်မှ ဖြင်တော်အထိ ခြေလျင်လာခဲ့ရတဲ့ အတွက် ပင်ပန်းတာကိုသိလို့ သမ်းစင်နဲ့ ထမ်းကြဘို့ လျှောက်ကြပါတယ်။ ထမ်းစင်စီးလောက်အောင် မအိုသေးပါဘူး ပြောတော့ လယ်ထွန်စက် နောက်က (ထရေလာဆိုလား) အဲဒီဟာနဲ့ ကြည့် နံနက်စောစောကဘဲ ရောက်လာပါတယ်။ ဒါကို တချို့က မကျေနပ်လို့ ဝက်လက်သွားပြီး လမ်းပြေးကားကြီးကို (ကားပိုင်ရှင်ကျေနပ်အောင် ငွေပေးပြီး) ယူလာကြ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငယ်တဲကိုယ်တော်တွေက ထရေလာနဲ့ တပည့်တော် နဲ့ ခပ်ကြီးကြီးကိုယ်တော်များက လမ်းပြေးကားနဲ့ ကားမဆန့်လို့ မစီး ရတဲ့ ကိုယ်တော်များက ခြေလျင်တချို့၊ အင်းရေပြင်ကတချို့၊ ဝက်လက် သို့ လာခဲ့ကြပါတယ်။တပည့်တော်လဲ လေ့နဲ့ သွားဖြစ်တဲ့နေရာမှာ လှေပေါ် စီးပြီး လှေလမ်းဆုံးမှ ကားပေါ်တက်စီးပြီး ဝက်လက်သို့ လာခဲ့ပါတယ်။ ဝက်လက်ရောက်မှ သံဃာငါးဆယ်ကို ကျည်းပင်ကန်က လာပင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝက်လက်မှာတော့ ပရိတ်မရွတ်တော့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မနှစ်ကလိုဘဲ ပရိတ်ရွတ်ကြပါတယ်။ တရားလဲ ဟောပါသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ သံဃာနဲ့နေလို့ နံနက် ယာဂု- ဆန်ပြုတ်ကပ်သူတို့ကတော့ အားရကြဟန် မတူပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အပြန်အစီအစဉ်တော့ မနှစ်ကထက် ဘာထူးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သိပ်မထူးပါဘူး၊ သံဃာများသည့်အတွက် မနှစ်က ကား ၃ စီးနဲ့ ပြီးသော်လဲ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းဒကာ ဥးဘသန်း၊ တုမ ဒကာမ မသန်ရွှင်တို့ရဲ့ ရန်အောင်မန်းကားကြီး သုံးစီး၊ တူ မောင်သန်းမြင့်တို့က ၅၀

ကားကြီးတစ်၊ စုစုပေါင်း ကားကြီးလေးစီးဖြင့် ပြန်ရပါတယ်။ တပည့်
တော်သို့တော့ ကျောင်းဒကာကို ကျောင်းအမ မသိန်းဘို့က လင့်ရိဗာကား
တစ်၊ လွှတ်ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝက်လက်မှ ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ခဲ့ကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။(၁၂)နာရီခွဲလောက် ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပြန်ခါနီး၌ ဝက်လက်
ဒကာ-ဒကာမများက ဘိလပ်ရည်ကပ်ဘို့ ရောက်လာကြလို့ ဒီအချိန်က
ဆာတဲ့အချိန် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် မသောက်ကောင်းပါဘူးလို့
ပြောတော့ “သောက်ကောင်းတဲ့အချိန်ကျမှ သောက်ကြပါ၊ ပုလင်းတွေကို
တောင်မြို့ကျောင်းတိုက်လိုက်ပြီး ယူပါမယ်”လို့ လျှောက်ကြသောကြောင့်
တောင်မြို့ထိမောင် ယူခဲ့ရပါတယ်။ လမ်းမှာလဲ ရွာသာကြီးက ဖျော်ရည်
ကပ်လို့ အဲဒီ ဘိလပ်ရည်ကို မသောက်ကြရပါဘူး၊ တောင်မြို့ရောက်တော့
လဲ အားလုံး သံဃာများကို ခွင့်ပေးပြီး နောက်တရက်ညနေမှ ကျန်ရစ်တဲ့
သံဃာများကို ကပ်စေရပါတယ်။

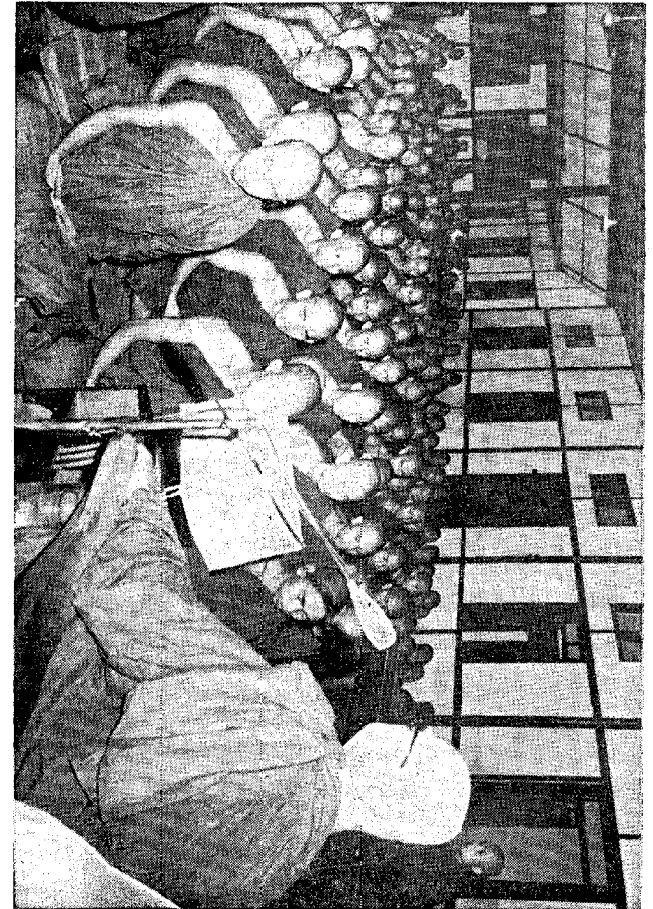
ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းတိုက် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဘာများ အထူးအစီအစဉ်
လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဝါတွင်းကပင် နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပေးတဲ့အခါ ပဋိပတ်
ဘက်က အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန် များမတော်မည်၊ ပရိယတ်ချည်း ကြိုးစား
လာကြတာ စိတ်အနေ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမလာဘူး၊ သီလ
အကျင့် မပါတဲ့ ပရိယတ် စာသင်နည်းကိုတော့ ဒီကျောင်းတိုက်မှာ ဘယ်
နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ မကြာမကြာ သတိပေးထားပါတယ်။
ဝါကျွတ်ခါနီးတော့ ဝါကျွတ်ပြီးယင် စည်းကမ်းပြင်ရလိမ့်မယ်၊ မနေနိုင်တဲ့
ကိုယ်တော်များ ရွှေ့ကြ-ပြောင်းကြဘို့ သတိပေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီလို သတိပေးတဲ့အတိုင်း နေထိုင်ကြဘို့ ဘယ်လိုစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဤကျောင်းတိုက်၌ ကျောင်းသစ်တွေလဲ ဆောက်နေတုန်းမှာ
အရပ်ရပ်က တိုက်ရိုက်သံဃာကုန် ဆွမ်းကျွေးတွေကလဲ မကြာမကြာ လာကြ
ပုံကို၎င်း၊ သရိုင်းသွားတဲ့အခါ မနှစ်ကထက် ယခုနှစ်မှာ ပိုပြီး ဂရုစိုက်တဲ့
ရွာတွေ များလာပုံကို၎င်း၊ ညွှန်ပြပြီး သံဃာများက ကိုယ်ကျင့်သီလ
နဲ့နေယဉ်....

၇၀၀ (ငါးရာ) ကျော် တပည့်သံဃာတော်များအား နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ဩဝါဒပေးတော်မူနေပုံ။

- (၁) မိမိတို့အတွက် ဒုတိယဘဝမှာပင် ဂတိဒကောင်းသို့ ဝိတ်မချရပုံကို ကျမ်းဂန် မှာ ပါသော ဝတ္ထုများအရင်း၊ ပြန်တော်မူပြီးနောက် တစ္ဆေ-ပြိတ္တာ ဘဝဖြင့် ချောက်လှန်ပုံ ပူး၍ပြောကြပုံကို လက်တွေ့ ညွှန်ပြ၍၎င်း၊ ယခု ဘဝမှာ ဆဇုတော် အခေါ်ခံနေသော်လည်း သေတဲ့အခါ တစ္ဆေ-ပြိတ္တာ ဖြစ်ရပုံ၊ လူဝင်စားဖြစ်သော်လည်း အမိဆင်းရဲဝမ်းဦးဝင်စားရပုံကို လက်တွေ့ ညွှန်ပြ၍၎င်း၊ မိမိတို့က သီလ-သမာဓိ-ပညာ နှိမ့်နည်း ကျောင်းဒကာ- ကျောင်းအမ ဆွမ်းဒကာ-ဆွမ်းအမတို့မှာ အကျိုးရန်ပုံကိုပြောပြ၍၎င်း၊ မိမိတို့အတွက် စာတတ်သိထက် သီလစင်ကြယ်သည့် သမာဓိရသည့် အရေး ကြီးကြောင်းကို ပြောပြရပါတယ်။
- (၂) တို့အပြင် ယခုအခါ စာသင်ကြပုံကလဲ စာတတ်သိထက် စာမေးပွဲအောင် သို့ကို ပဓာနထား၍ သင်ကြပုံကို၎င်း၊ စာမေးပွဲအောင်လိုတဲ့ ဆန္ဒမှာလဲ ဂုဏ်ရမှု လာဘ်ရမှုကို ရည်ရွယ်သူက များနေပုံကို၎င်း၊ ထိုသို့ များသည့် အတွက် စာမေးပွဲတွေ အောင်သော်လည်း စာပို့ချနိုင်သူက နည်းပုံ၊ စာ ပို့ချနိုင်ပြန်တော့လဲ သူတို့အထံ စာတက်သူက နည်းပုံ၊ တချို့မှာ “ကုသိုလ်တပဲ ငရဲတပိဿာ” ဆိုသလို ဖြစ်နေသော ရဟန်းဘဝကို စွန့်ခွာ ရပုံကို၎င်း၊ လက်တွေ့ သာဓကဖြင့် ညွှန်ပြရပါတယ်။
- (၃) ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် (က) ဂုဏ်လာဘ လို၍၎င်း၊ (ခ) သူတပါးအပေါ် မောက်မောလို၍၎င်း၊ စာသင် စာချမှန်မှုကို မြေဖမ်းပုံနဲ့ တူသော စာသင် စာချနည်းလို့ ဟောတော်မူပုံကိုလဲ ထပ်ပြီး ပြောပြရပါတယ်။ (အလမ္ဗိယံ ပြု၍ မြေဆိုးကိုဖမ်းရာ၌ အဖမ်းမတတ်သူမှာ မြေကိုက်ခံရသော စာသင် နည်းလို့ ဟောတော်မူလိုရင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂုဏ်လာဘကို မျှော် ကိုး၍ စာသင်ယင် မြေကိုက်ခံရသူကဲ့သို့ အပါယ်လေးပါးထိအောင် ဒုက္ခ ချောက်ရလိမ့်မည်လို့ ဟောတော်မူလိုရင်း ဖြစ်သည်။)
- (၄) ထို့ကြောင့် ဂုဏ် လာဘ် စသည်ကို မတောင့်တဘဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရား တော်ကို သိလိုသောဆန္ဒ၊ သိသောအခါ ကျင့်မည်ဟူသော ဆန္ဒဖြင့် သင် ခြင်းကို သံသရာဝှံမှ လွတ်သွားရန် ရည်စူးသော စာသင်နည်းလို့ ဟော တော်မူပုံကိုလဲ ပြောပြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ မြေဖမ်းတဲ့ စာသင်နည်းကို အမြန်ဆုံး ယှဉ်နိုင်လေ၊ ကောင်းလေပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့နိုင်ငံမှာ မြန်မာမင်းများ လက်ထက်ကပင် “ပဌမပြန်” ခေါ် စာတော်ပြန်များကို ဂုဏ်တော်လောက်တော် ပေးပြီး ချီးမြှောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ယခုခေတ် စာပြန်ပွဲအမျိုးမျိုး ဘွဲ့တံဆိပ် အမျိုးမျိုးဟာ မြန်မာမင်းလက်ထက်က အမွေအဆက်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဂုဏ်လောက်ကိုတမ်းပြု၍ ကျင်းပနေကြတဲ့ စာပြန်ပွဲတွေဟာ အကောင်း နဲ့ပါးလှပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ်တော် စိစစ်သလို စိစစ်ကြည့်တော့ စာပြန်ပွဲ တွေဟာ ငွေကုန် လူပန်းသလောက် အကျိုးမရဘဲ အပြစ်သာ များနေပါ ပြီကော။ ဒီလိုဆို သာသနာပြုစာပြန်ပွဲတွေ ဟုတ်နိုင်ပါတော့မလား။

တပည့်တော်။ ။ ငွေကုန်လူပန်းသလောက် အကျိုးမရတော့ အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဘုရား၊ အဲဒီလို စာပြန်ပွဲတွေ အောင်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိတို့ မွေးရာဇာတိပြန်ပြီး မနေထိုင်တော့ဘူးဘုရား၊ မိုးထိအောင် ရောမ ဘွဲ့တံဆိပ်ကြီးတွေရထားသော်လည်း မိမိတို့ရဲ့ သွေးသားကလေးများကို လူရာ ဝင်အောင် သင်ပြနိုင်တဲ့အစီအစဉ်က မပါတော့ (ပြောရမှာရှက်ပါရဲ့) လေးတန်းလောက်တောင် သင်ပြတို့ မဆိုသားဘိ၊ တချို့များ သတ်ပုံ မှန်အောင် မရေးနိုင်ဘူးကိုယ်တော်၊ ဒါတွေကတော့ တပည့်တော် လက်တွေ့ဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်ကြည့်နေလို့ တော်တော့မှာတုန်းကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ဒီတော့ တပည့်တော်တို့ရဲ့ ယခုအထိ စာသင်နည်းဟာ လောကမှာလဲ လူရာမဝင် (မြေဖမ်းတဲ့) စာသင်နည်းဖြစ်လို့ နောက်ဘဝ မှာလဲ အကျိုးမပြုဘဲ တဘဝထဲ စားရ-သောက်ရရုံသာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် စာသင်နည်းကိုလဲ ပြင်ချင်ပါတယ်ဘုရား၊ သို့သော် ဒီကိစ္စက အစိုးရပါမှ ဖြစ်နိုင်တာမို့ တပည့်တော်တို့ကိုမှာ တပည့်တော်နဲ့ စာချဘုန်းကြီးများ တာဝန်ယူပြီး ပြင်နိုင်မဲ့နည်းလမ်းကိုသာ ရှာပါတော့တယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုပြုပြင်ဖို့ စီစဉ်ပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ နေပိုင်းမှာ စာသင်-စာချဆိုတဲ့ ဂန္ထရုတတာဝန်ကိုဆောင်ကြ ဘို့နဲ့ ညဉ့် ဘုရားဝတ်တက်ပြီးချိန်ကစ၍ အိပ်ဘို့ တုံးခေါက်ချိန်အထိ ဝိပဿနာရတတာဝန်ကို ဆောင်ကြဘို့ရန် စီစဉ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အများစုက စာမေးပွဲအောင်ဖို့ အရေးကြီးနေတဲ့ခေတ်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့ ကိုယ်တော် အစီအစဉ်က ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ယခုလို မိုသီးခါးရေသောက် ခေတ်ကြီးဆိုပြီး မပြင်ဝံ့ကြလို့ သာသနာရေး ဘာသာရေးက ရေစုံခြေခံမြဲမဟုတ်လားဘုရား၊ အလှူ ဒါနတွေ အကုန်အကျများသလောက် ဘာသာရေးသာသနာရေး အစစ် အမှန်တွေ ကွယ်လွန်မတတ် ဖြစ်နေပါပြီ၊ လူသူလဲ အကျိုးအရန် အလှူခံ အများစုမှာလဲ ဂုဏ်ပကာသန လာဘ်လာဘတွေ သာယာပြီးတော့ လောဘစိတ်တွေများပြီး သေတော့ တစ္ဆေ ပြိတ္တာဘဝမှာ တွေ့နေကြရပြီ မဟုတ်လားဘုရား၊ ဒီတော့ သာသနာတော်ကြီးဟာ ဘုရားအလိုတော်ကျ ဟုတ်နိုင်ပါတော့မှာလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရှေးရှေး ဆရာတော်ကြီးတွေ ပြင်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ယူဆတော်မူကြပြီး ကိုယ်တပါးကောင်း ကျင့်သွားကြပါလျက် ကိုယ် တော်က လူစွမ်းကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ပြင်မယ်ဆိုတော့ စောင့်ကြည့်ရသေး တာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က အစိုးရပါတဲ့အခါ တသာသနာလုံးပြင်မယ်၊ အစိုးရမပါဘဲ ကိုယ့်ကျောင်းတိုက် ကိုယ်ပြင်မယ်လို့ ရည်ရွယ်တာပါ ဘုရား၊ အစိုးရမပါဘဲ တသာသနာလုံးပြင်ဖို့ ကြံစည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်တတိုက်တာကလေးပြင်ဖို့အတွက် လူစွမ်းကောင်းလုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သုံးနှစ်လောက်ပြင်လိုက်ရင် ကေန့်မချ အသားကျနိုင်ပါ တယ်၊ အရှင်ဘုရားလဲ ဒါလောက်တော့ စောင့်ကြည့်ပါအုံး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စောင့်ကြည့်ပါမယ်ကိုယ်တော်၊ ကိုယ်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ထပ်ပြီး ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရည်ရွယ်ချက်က အခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သာသနာ တော်ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ဖို့ပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မူလရည်ရွယ်ရင်းဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက သာသနာတော်ကို တည်ထောင်တော်မူတဲ့ ကိစ္စမှာ လူအများစုကို ကုသိုလ်ရစေဖို့ဘဲ မဟုတ်ပါလား၊ ဒါ့ကြောင့် သာသနာတော်ကိုဝင်ပြီး ရဟန်းပြုလိုက် လူဝတ်ကြောင်များ ရိုးရိုးရ

နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ထက်ပိုပြီး ကုသိုလ်ရလိုတဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြမှ ဝင်ထိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သာသနာတော် ဝင်သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ ယခုတပင်လျှင် ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုသောဆန္ဒသော်လည်း ရှိရပါမယ်။ သို့မဟုတ် သီလပါရမီကို မူထား၍ ပါရမီဖြည့်လိုသော ဆန္ဒသော်လည်း ရှိရပါမယ်။ ထိုနှစ်မျိုးတွင် တမျိုးမျိုးမှ ဆန္ဒမပြင်းထန်ဖက် ရိုးရိုးလူဝတ်ကြောင် ဘဝဖြင့်ပင် ကုသိုလ်ရအောင် နေသင့်ပါတယ်။ ဒီလိုဆန္ဒမရှိဘဲ ဝင်လာသူဟာ စားဝတ်နေရေးချောင်အောင် ဝင်နေသော အချောင်သမားသာ ဖြစ်စရာ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သေသေချာချာ စဉ်းစားယင်တော့ ဒီလိုဘဲ ဖြစ်စရာရှိနေတာ ပေါ့ဇော်။

တပည့်တော်။ ။ဒါကြောင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်ဖြစ်လာယင် ခေတ်အလိုက် တာဝန်သုံးမျိုးတွင် တမျိုးမျိုး ထမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရပါမယ်။

(၁) အမျိုးက-အတ္တဟိတ ပရဟိတ နှစ်မျိုးရအောင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး လုပ်ပြီး သီလစင်ကြယ်စွာဖြင့် မိမိနေရာ ရပ်ရွာနယ်ပယ်၏ ကလေးများကို ခေတ်နဲ့ လျော်အောင် လူတန်းစေ့ ပညာသင်ပေးဘို့နဲ့ လူကြီးများကို ဘာသာရေးတရား နားလည်အောင် ဟောပြောဘို့ တာဝန်ယူရပါမယ်။ တရွာလျှင် ရွာငယ်ယင်တကျောင်းသာ၊ ရွာအလွန်ကြီးမှ နှစ်ကျောင်းသာ ရှိသင့်ပါတယ်။

(၂) အမျိုးက အတ္တဟိတ မိမိတပါးတည်း အကျိုးကိုသာ ပဓာနသား၍ တောကျောင်းဘုန်းကြီးအဖြစ်ဖြင့် ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အချိန်မှန်မှန် ကြိုးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရပါမယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ ရပ်ရွာရဲ့ အလှူဒါနကိုစွဲကို လိုက်ကုန်မလိုက်ဘော့ဘဲ တရားအားထုတ်မှုဖြင့်သာ အချိန်ကုန်စေရပါမယ်။ တပါးတည်းသာမက ဘုရားလက်ထက်တော်တရားကဲ့သို့ ဆွမ်းခံရာဌာန ပြည့်စုံယင် သုံးဆယ် - ခြောက်ဆယ် စုပေါင်း၍ တောကျောင်းမှာ နေနိုင်ကြပါတယ်။ နံနက် ယာဂုဘုဉ်းပေး၍ အချိန်ကျယ် အားလုံး ဆွမ်းခံကြပြီး အပြန်မှာ ဆွမ်းတထပ်ဖြင့် ကိစ္စပြီးစေရပါမယ်။ စာချနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော်ပါယင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် - အထက်နိကာယ် ကြီးများကို သဒ္ဓါ- ပညာ- ဝီရိယတိုးပွားအောင် ပို့ချသင့်ပါတယ်။

အားလုံးသော တောကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ကိုယ်အနေမှား လူခြွေးခြောက်ပါးလုံး လုံခြုံနေသည့်လက္ခဏာဖြင့် လွန်စွာငြိမ်သက်သော အသွင်ကို ဆောင်နိုင်ဘို့ ကြိုးစားရပါမယ်။

နေရာကျောင်းအများလဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်ဘဲ တပါးသွားယင် ပျက်ကျန်ရစ်သော်လည်း အရေးမကြီးသော ကျောင်းတိုက်၊ သံဃာမရှိ၍ ပျက်သော်လည်း အရေးမကြီးသော ဘုရားလက်ထက်တော်က ကျောင်း ကလေးများလို့ ကုန်ကျစရိတ် မများသော ကျောင်းကလေးများသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

အနီးအပါးရွာက ဒကာများ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်လိုယင် လိုကဲ့သို့ ကျောင်းကလေးမှာ (ကပ္ပိယ) များလို့ အကြွင်းအကျန်သာမန်အစာမျိုးကို စား၍ နေနိုင်ယင် လက်ခံပြီး ကောင်းကောင်းစားရမှ ဖြစ်မည်ဆိုယင် တရားယူပြီးအိမ်ပြန်၍ ကျောင်းမှာ နေ့အချိန် ခဏသာ နေသင့်ပါတယ်။ ဒကာမများကိုတော့ (မာတိကာ မာတာ) ဒကာမကြီးကဲ့သို့ တရားနည်းကို ယူပြီး အိမ်ပြန်၍ (သို့မဟုတ် ရွာအနီးစရပ်၌ အဖေ၊ များနဲ့ နေ၍) တရား အားထုတ်သင့်ပါတယ်။ သံဃာတော်များအနီး၌ကား အားထုတ်ရိုးထုံးစံ မရှိခဲ့ပါ။

ထို တောကျောင်း၌ ကုသိုလ်ဒါန ပြုဘို့နေလည်း လာကြဘို့ မလိုပါ။ သီတင်းကျွတ် ကထိန်သော်မှလည်း ဒကာ - ဒကာမများ (အလှူရှင် ကိုယ်တိုင်လောက်သာ) လာ၍ သင်္ကန်းကပ်လှူသင့်ပါသည်။ တောကျောင်း သည် တောကျောင်းပီပီ အမြဲ တိတ်ဆိတ်နေသင့်ပါသည်။

ရွာကျောင်း၌ ဘုန်းတော်ကြီးမရှိသောအခါ တောကျောင်းမှ တာဝန် ဆောင်နိုင်မဲ့ ဘုန်းကြီးတပါးကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ရွာကျောင်း၌ သီတင်းသုံး၍ (အတ္တဟိတ-ပရဟိတ) တာဝန်ကိုယူဘို့ လျှောက်ထားသင့် ပါသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးလဲ နဂိုရ်ကပင် ရွာသူ-ရွာသား လူအများ၏ လေးစားလောက်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

(၃) အမျိုးကတော့ သီလစင်ကြယ်စွာဖြင့် စာသင်တိုက်၌ စာပို့ချနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရပါမယ်။ ထိုစာသင်တိုက် စာချပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျေးရွာတို့၌ ကျောင်းဘုန်းကြီး အရည်အခြင်း၊ ကျေးရွာတောကျောင်းတို့၌ ကျောင်း ဘုန်းကြီး အရည်အခြင်းများကို အဆင့်ဆင့်ရပြီးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

စာသင်တိုက်တို့မှာလဲ ခေတ်နဲ့ လျော်အောင် စာသင်နည်း ရှိရပါမယ်၊ မြို့ကြီးများ၌သာ မဟုတ်ဘဲ၊ မြို့ငယ်-ရွာကြီးတို့၌လည်း အောက်တန်း-အလယ်တန်း-အထက်တန်း စာသင်တိုက်များ အစားစားရှိသင့်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ ယခုပြင်ဆင်တဲ့ ရည်ရွယ်တာ ဒီသုံးမျိုးသောပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ထွက်လာအောင်ရှေးရှုပြီး ပြုပြင်ဘို့လား၊ ကိုယ်တော်ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မြောက်ယင်တော့ သာသနာတော်မှာ တရားလဲမကျင့်၊ စာလဲ မသင်-ခေတ္တ၊ ဗုဒ္ဓမဟုတ် ပတ်မဟုတ်နဲ့ အလုပ် လက်မဲ့ကိုယ်တော်တွေ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ယင် ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုး ပေါ်ထွက် လာအောင် ရည်ရွယ်တာပါ။ သို့သော် ဒီလိုဖြစ်အောင်ဆိုတာ အစိုးရလဲ ပါမူ လွှတ်ကူမှာပါ၊ အစိုးရ မပါသေးခင် တပည့်တော် တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ဘို့ကတော့ ဒါလောက် မကျယ်ဝန်းသေးပါဘူး၊ ဝိနည်းတော်ကို လေးလေးစားစားနဲ့ နေ့ (စာသင်)၊ ည (ဘာဝနာပွား)ဘို့လောက်သာ ကြိုးစားရအုံးမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလောက်ဖြစ်ဘို့ကို ယခု ပြုပြင်နေပြီလား။

တပည့်တော်။ ။ ယခု ပြုပြင်နေပါပြီ၊ သံဃာ (၅၀)လောက်ကစပြီး အချိုး ကျကျ ပြင်ချင်ပါတယ်၊ “တချို့ ကိုယ်တော်များ ခေတ္တ ပြန်ကြပဲဉ်း၊ ဒီက အချိုးကျလို့ ဒီအတိုင်းနေနိုင်တယ်ဆိုမှ ပြန်လာကြပါ”လို့ ပြောပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြန်လိုကြပါဘူး၊ မပြန်တော့ အားလုံးကို တရားဟောပြီး ညဉ့် စာမအံ့ဘဲ တရားထိုင်ကြဘို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ ကိုရင်ငယ်ကလေးများ နဲ့ သူတော်များကိုတော့ (အိပ်ချင်ယင် စောစောအိပ်နိုင်ပါတယ်)လို့ ခွင့်ပြုထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “တရားထိုင်”ဆိုတာ သီလက ပဌမအဆင့်ဘဲ၊ သီလစင်ကြယ် အောင် ဘယ်လို စီစဉ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ကိုယ်ပိုင် သပိတ်-သင်္ကန်း-စာအုပ် စသည်တို့ကို ဝိနည်း တော်နဲ့ မလျော်အောင် ကိုယ်တိုင် ဝယ်ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ယင်၊ ကိုယ်တိုင် အာပတ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အားလုံး စွန့်ပစ်ကြပါ၊ ငွေ ကိုလဲ ကပ္ပိယ(ဖိုးသူတော်)ထံမှာ ရှိစေကာမူ အလွယ်တကူ သုံးစွဲမိစရာရှိ

သောကြောင့် ဒကာကြီး-ဒကာမကြီးတို့ထံ ဖိုးသူတော်က စာရင်းနှင့် အပ်ပါစေ၊ နောက်ထပ်လဲ ကပ္ပိယထံ၌သော်မှ ငွေမရှိအောင် သန့်ရှင်းကြ ပါစေ၊ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဒကာကြီး-ဒကာမကြီး စသူတို့ လာတဲ့ အခါမှာ ကပ္ပိပါစေ၊ ဤသို့ ညွှန်ပြနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မကျန်းမာ၍ ဆေးလိုနေယင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲ။

တပည့်တော်။ ။ သာမန် မကျန်းမာသော အဖျား အနာလောက် အတွက် ဂိလာနကျောင်းမှာ နေရာရာ ဆေးရော တော်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိပါ တယ်၊ အထူးရောဂါအတွက် အထူးဆေးလိုယင် တာဝန်ခံဘုန်းကြီးက ဒကာကြီးထံ သံသိကငွေကို ခေတ္တ ယူစေ၍ ကပ္ပိစေနိုင်ပါတယ်၊ ပျောက် သောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဆိုင်ရာက ဒကာကြီးထံ အစားပေးဘို့ တာဝန်ရှိပါ တယ်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အစားမပေးနိုင်ယင်လဲ မတရား သုံးစွဲစေခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် တာဝန်ခံဘုန်းကြီးက သံဃာများထံ ခွင့်ပန်ရပါမယ်၊ ယခုအထိတော့ ဒီတိုင်အောင် မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ရည်ရွယ် ချက်ကိုသာ ပြောထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သီလက အငြင်းခုံဖြစ်လို့ သီလစင်ကြယ်အောင် နေနိုင်ယင်ပင် သာသနာတော်အတွက် အတော်နှစ်သက်စရာကောင်းနေပါပြီကိုယ်တော်၊ ဒါ မဟုတ်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ သီလစင်ကြယ်ယင် အလိုလို စိတ်ချမ်းသာ ပြီး နှစ်သက်မှုပီတိ၊ ဝမ်းမြောက်မှု ပါမောဇ္ဇ၊ ကိုယ်စိတ်ငြိမ်းအေးမှု ပဿဒ္ဓိ တရားတွေ နွဲ့စဉ်တိုးပွားစေနိုင်ပါတယ်၊ ဒီလို တရားကောင်းတွေ တိုးပွား နေတဲ့အတွက် သီလ စင်ကြယ်ရုံဖြင့်ပင် အမိတ် မကျနိုင်ပါဘူးဘုရား၊ ရဟန်းတော်များ ပြန်လွန်တော်မူတဲ့အခါ တစ္ဆေ-ပြိတ္တာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာဟာ များသောအားဖြင့် သီလမစင်ကြယ်လို့ ဖြစ်ရတာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ တချို့ကလဲ သီလက သိပ်မပျက်ပေမဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကလေးတွေ စုထားမိတဲ့အတွက် အဲဒီ စွဲလမ်းမှုကြောင့်လဲ တစ္ဆေ-ပြိတ္တာ ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ ဒါကတော့ လူဝတ်ကြောင်များ အဘိုင်းပေါ့ဘုရား၊ လူဝတ် ကြောင်များလို ပစ္စည်းခင်မင်နေယင်တော့ သီလစင်ကြယ်နေရုံနဲ့ ပြိတ္တာ- ၅၉

တစ္ဆေဘဝက မလွတ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ပွားစေပြီး ပစ္စည်းသာမက မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ အနိစ္စ - ဒုက္ခ - အနတ္တ မှန်မှန်ရှုနိုင်မှ အရပ်ရပ် တွယ်တာတတ်သော သံယောဇဉ်က လွတ်နိုင်မှာ ပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် စင်ကြယ်သော သီလကို အခြေခံပြီး နေ့စဉ်မှန်မှန် ဘာဝနာပွားတဲ့အလုပ်ကလဲ သူတော်ကောင်းမှန်ယင် ကေန အားထုတ်ရမဲ့ အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတော်ကောင်းမှန်ယင်တော့ ကိုယ်ရဲ့ လာမဲ့ဘဝ အတွက် လမ်းမလွဲအောင် နေ့စဉ် ဘာဝနာအလုပ် ရှိရမှာပါ။ ယခု ကိုယ်တော် ကျောင်းမှာ တော်တော်ခရီးရောက်ကြပြီလား။

ဘပည့်တော်။ ။ ခရီးရောက်ပြီလို့တော့ ဘယ်မှာ ဆိုနိုင်အုံးမှာလဲ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ယခုလို တဖက်တလမ်းက ဘာဝနာနဲ့ နေထိုင်အတွက် စာ အားထုတ်ချိန် နဲ့သောကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လျော့ကုန် “ပြန်ဆုတ်ထိုက် သလား” လို့ မေးခင်က “ပြန်မဆုတ်ထိုက်ပါဘူးလို့” အများက ဖြေကြ ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းတိုက်တိုင်းမှာ ဆရာသမားများက ဝိနည်း စင်ကြယ်အောင် စီစဉ်ပေးပြီး ယခုလို တိုက်တွန်းကြယင် တပည့်အများ ပင် လိုက်နာကြမည် ဆင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဖြစ်နိုင်စရာဘဲ ကိုယ်တော်၊ ဖုဟန်း - သာမဏေ တော်တော် များများဟာ ကုသိုလ်ကိုတော့ လိုချင်ကြပါတယ်၊ အစီအစဉ် မရှိကြလို့ တော်သလို နေကြရတာပါ။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်လဲ ဒီလိုဘဲ ယူဆပါတယ်၊ တချိန်ကယင် သာသနာတော် ဝင်ကထဲက ကုသိုလ်လိုချင်မှု၌ လူဝတ်ကြောင်ထက် ဆန္ဒ ပြင်းပြမှ သာသနာတော်ဝင်ကြတဲ့ စည်းကမ်းလုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ထိုအခါ အမျိုးဘာသ- သာသနာအတွက် ကျေနပ်စရာ အချက်တွေကို မြင်ကြရ ပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်မှန်းမိပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက် (၇၅) နှစ် ပြည့်လုပြီနော်၊ ဝါတွင်းမှာ ဆွမ်းကိစ္စမှာ၍ အားလုံး အဆင်ပြေကြလို့ ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်ပါတယ်။ မွေးဇာတိ သရိုက်ရွာသို့ သွားခဲ့ရတာလဲ မနှစ်ကတက် ပိုပြီး ဟနပ်လုံးက အရေးပါကြလို့ နယ်သံဃာများနဲ့ ဒကာ-ဒကာမများရော ကိုယ်တော်ရဲ့

သံဃာများပါ သာသနာတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရာရောက်လို့ ဝမ်းမြောက်စရာပါ။

ဘုရားဒကာ- ဘုရားအမများလဲ စေတီတော်ကြီးနဲ့ သိမ်တော်ကြီးကို ပြုပြင်ပြီးတာ ဖူးတွေ့ရလို့ ဝမ်းမြောက်ကြမှာပါ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်ကလဲ ပြုပြင်ပြီးရင်း ပြုပြင်ရင်းမို့ လာရောက်တဲ့ ရဟန်း- ရှင် လူ အများဘဲ အားရကြပါတယ်။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကလဲ စာရေး- စာချထဲ့အပြင် ပြုပြင်စရာတွေကို ပြုပြင်ကာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အနားမယူဘဲ အလုပ် လုပ်ပြနိုင်တာကိုလဲ အားရစရာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီလို ဝမ်းမြောက်စရာ အားရစရာ များတဲ့နှစ်က နောက် ငနစ်အား ကျေးဇူးပြုဘို့ရာ နိဂုံး အုပ်ကြပါစို့နော်၊ ကဲကဲ.... ကိုယ်တော် ရွတ်နေကျ ကဗျာကလေးကို တပည့်တော် ရွတ်လိုက်ဥးမယ်။...

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ခလောင်းလျာတုန်းက၊
နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့၊
အသက်ပေး၍ ဖြည့်ခဲ့သည်။
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့၊
ငါပါ အသက် ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတေးလို့၊
ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

သာဓု သာဓု သာဓု။

၁၉။ ခုနစ်ဆယ် ခြောက်နှစ် မှတ်တမ်း

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးဇနက...ကိုယ်တော် အသက် ၇၆ နှစ်အတွင်း ရောက်လာ ပြီနော်၊ ရွှေပိုင်းမှာ ဘာများရှိသေးလဲ။

တပည့်တော်။ ။အထူးမှတ်စရာ မရှိလှပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်ကို တွေ့ချင် ကြလို့ လာတဲ့ဒကာ - ဒကာမတွေကတော့ ရွေးတုန်းကထက်များလို့ တခါတခါ အလုပ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့စရာဖြစ်လာပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်မှာ ဆောက်လက်စကျောင်းများလဲ ရွှေသီတင်းကျွတ်ပြီးကစ၍ တကျောင်းပြီး တကျောင်းပြီးလာလို့ သံဃာများနေစရာ အတော်များလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ငါဆိုသည့် အတော်နီးလာပြီနော်၊ ဘာစာဝါများ ပို့ချသို့ စီစဉ် ထားပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နယုန်လပြည့်ကျော်တရက်နေ့ကစပြီး ပဉ္စပကြိမ်ငါးကျမ်းတွင် ကထာဝတ္ထုကျမ်းကို ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာအဋ္ဌကထာတို့ပြီး ပို့ချနေပါတယ်၊ ပို့ချရင်းလဲ ရေးနေရပါတယ်၊ ဝါဆိုပြီးယင် သုတ်မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာကို ပို့ချသို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝါဆိုသံဃာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ရွှေဝါကျွတ်လောက်ကစ၍ “စာမေးပွဲ ဥးစားမပေးသော စာပို့ချနည်းဖြင့် စာချရ - စာသင်ရမယ်၊ ညဉ့်ဘုရားဝတ်တက်ပြီး တရား ထိုင်ရမယ်”ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို ပီပီသသ လိုက်နာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ယခုဝါဆိုချိန်မှာ သံဃာ လေးရာကျော်သာ ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...မနှစ်ကဝါထက် ငါးဆယ်နှီးနှီး လျော့သွားပြီနော်၊ ဒီလို ဆိုယင် ကြာလေလျော့လေဖြစ်ပြီး သံဃာ နဲ့မသွားပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်မှာ “စာချဘုန်းကြီး၊ ဓမ္မကထိကဘုန်းကြီး၊ တပည့်တော်ရဲ့ တိုက်အနီးက ရိပ်သာဘုန်းကြီး၊ နိုင်ငံရေးဘုန်းကြီး”ဝတ် ဘုန်းတော်ကြီးအမျိုးမျိုးတွေသေယင် တစ္ဆေ-ပြိတ္တာဖြစ်သကမနေကြောင်း ကြားနေရတဲ့အပြင် ဝါမဆိုခင် မကြာမီက သတင်းတခု ကြားရပြန်တော့ ကောင်းကောင်း မနေမှာကိုသာတွေးပြီး ရင်မအေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာအကြောင်း ကြားရပြန်လို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။မြို့သာ ရဟန်းခံကိစ္စ၌ သိမ်ထဲမှာ သက်တော်ကြီးဆရာတော် တပါးက “ဥးပွင်းတို့ ဝိနည်းသိက္ခာကို ရှိသေ့စွာဖြင့် ကောင်းကောင်း နေကြပါ၊ အမြင် - အကြားရနေသော ပိဋကတိုက်ကျောင်းဘုန်းကြီးက မြန်မာရှင်ဘုရင်လက်ထက်က ဝိနည်းမလေးစားသော (ရာဇဂုရု)တံဆိပ်ရ တချို့ပင် တစ္ဆေ - ပြိတ္တာဖြစ်နေတာကို မြင်ရတယ်”လို့ ပြောသည်ဟု သတင်းပေးပါသတဲ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝိနည်းမလေးစားယင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့ကိုယ်တော်၊ (ရာဇဂုရု) ဆိုပေမဲ့ “ဆွမ်းဆန်တော်ပါးဘုရား”လို့ သျှောက်ပြီးလှတဲ့ ဒေါင်းဒေါင်းတွေ တွေကို တချို့က လက်ခံသာယာနေကြလို့ “မိုးချုပ်လို့ ပြန်ချိန်တော်၊ မြသလူစွယ်တော် ပေါ်သည့်ချောင်းမှာ၊ ဒေါင်းတွေကအော်... ဒေါင်း အော်ယင် ကြိုသူလွတ်ပါ၊ ပျိုတို့မောင် ဝါဝါဝတ်ကို၊ ဒေါင်းခုပ်ချည့် လေး” လို့ ဝိနည်းလေးစားသော ဆရာတော်တပါးက ဤ လေးချိုး ကလေးကိုပင် ရေးသား၍ သတိပေးရသေးတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ကသပဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်နောက်ပိုင်းမှာ ရဟန်း တော်ခံတို့ အကျင့်ပျက်လို့ အဝီစိကျပြီးမှ တပည့်တော်တို့ဘုရားလက်ထက် တော်ခံရောက်တဲ့အခါ ဂိဇ္ဈာရုံမှာ ပြိတ္တာတချို့ ဖြစ်နေကြပုံကို လက္ခဏ သံယုတ်၊ စတုတ္ထပါရာဇိကတို့၌ခံတွဲရသော်လဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ သတိမထားမိပါဘူး။

ယခုတော့ မိမိလက်လှမ်းမီသလောက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ္ဆေ - ပြိတ္တာ ဖြစ်နေကြပုံကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြားရ - သိရတဲ့အခါ ဘဝဇောင်းတို့ အတွက် လူဝတ်ကြောင်များ ငါးပါးသီလ၊ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ မပါဘဲ ဒါနချည်းစိတ်မချရပုံ၊ ရဟန်းသံဃာများအတွက် ဝိနည်းကို ဂရုမစိုက်ယင် စာပေရိယတ်က မိုးထိအောင် တတ်သော်လဲ နောက်ဘဝကောင်းတို့ စိတ်မချရပုံ၊ မိမိတို့ကသီလမစင်ကြယ်ယင် ဒကာ-ဒကာမတို့ရဲ့ အလှူဒါနလဲ လယ်ယာမြေကောင်းမှာ မစိုက်ရသလိုဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးမများပုံ အတော်စုံစုံလင်လင် တွေးမိနေတယ်။

ထို့ကြောင့် သံဃာနဲ့ရုံမက တယောက်ထဲကျန်စေကာမူ တရားကျင့်တဲ့မူ မပါသောစာသင်တိုက်ဝယ် သီလခင်ကြယ်တို့ ကြိုးစားမူမရှိသော ရဟန်း သံဃာများ၏ မိမိဒကာ - ဒကာမများရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးစွဲပြီး

ဂုဏ်ရအောင် - လာဘ်ရအောင်ကြီးစားသော စာမေးပွဲကို နဲ့နဲ့လေးမျှ အားမပေးလိုသောစိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ရဲ့ အသက်အရွယ်ကြီးပုံ၊ ဒီလိုစိတ်ဖြင့်ပုံကတော့ ကိုယ်တော် အတွက် နှစ်သက်ကျေနပ်ဘွယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်တော်ရည်ရွယ်သလို ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်ကစပြီး တဿာသနာလုံးဖြင့်ဘို့ ဘိုက်တုန်းနိုင်မည်ဖြင့် “အတိုင်းထက် အလွန် တံခွန်နဲ့ ဘုရား” ဆိုတာလို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အားလုံး ကံကောင်းထောက်မထယ်လို့ ဆိုချမှတ်။

တပည့်တော် ။ ။ တနိုင်ငံလုံးရဲ့ သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ဘိုက်စွဲမှာတော့ အစိုးရကသာ စိတ်ဝင်စားယင် နှစ်အနဲငယ်အတွင်း ရှင်းလင်းပြီးဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အစိုးရကလဲ မဆု-မပူဘဲနဲ့ ပြုပြင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကိုတွေ့ရယင် လက်ခံမှာသေချာပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့... ဘာသာရေး အပို ကုန်ကျစရိတ်က နိုင်ငံအပေါ်မှာ တာဝန်ပိုနေသလို အတုအယောင်ရဟန်းတွေကြောင့်၊ သို့မဟုတ် ရဟန်းအလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ လူ့အလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့ ရဟန်းတွေကြောင့်၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှာလဲရှုပ်ထွေး၍ တာဝန်ပိုတာကို အစိုးရ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်နေရလို့ပါ။

တပည့်တော်။ ။ သာသနာတော်ကို ပြုပြင်ရတဲ့အတွက် ဆူဆူပူပူနဲ့ ဒေါသတွေ ဖြစ်ရမဲ့နည်းမျိုးဆိုယင် တပည့်တော် မစဉ်းစားပါဘူး။ ယခုစဉ်းစားသားတာက မည်သူမျှ ဆူဝူဘို့မလိုဘဲ အားလုံးလက်ခံနိုင်မဲ့ အစီအစဉ်သာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကောင်းပါတယ်ကိုယ်တော်၊ အသေမြောက်ပါစေလို့လဲ ဆန္ဒပြုပါတယ်။ ဒါ့ထက် မြောင်းမြ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒီနှစ် ဘယ်မှာဝါကပ်တော်မူမှာဘဲလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒီနှစ် ၁၃၇၇-ခုနှစ်ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၂)ရက်နေ့ နံနက်(၇)နာရီ သာသနာလောကက နှစ်ဖက်ကွဲနေတာ နဲ့ အများက သမုတ်ကြသော ရန်ကုန်မဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်ကို မျှ နှာလွဲ၍ တပါးထဲ ကြွသွားတော်မူပါပြီဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား...အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ စပ်ပြီး ကိုယ်တော်ကော အသောင်းတော်ကို အဖူးမျှော် သွားသေးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်သွားသော်လဲ ဆရာတော်အတွက် ထူးတော့မည် မဟုတ်တာလဲတကြောင်း၊ ကဲ့နေသောတပည့်နှစ်ဖက်ကို စေ့စပ်အောင် တတ်နိုင်မည် မထင်တာလဲ တကြောင်း၊ အများနဲ့ အတူစား မဟုတ်ဘဲ သက်သတ်လွတ်စားနေတဲ့အတွက် ဒကာများကို တာဝန်ပိုမူမှီတာလဲ တကြောင်းကြောင့် အဝေးကသာ ပူဇော်ရပါတော့တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆရာတော်ကြီးက ကိုယ်တော် အပေါ်မှာ အလွန် ကျေးဇူးများခဲ့တယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ရဲ့ ယခုအချိန်အထိ အလင်လုပ်နေနိုင်တာဟာ အရင်းခံကတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုပါဘဲဘုရား။ အဲဒီအကြောင်းကို ရှေ့ပိုင်းမှာ ရေးခဲ့ပါပြီ။ ဒီလို ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်သို့ ဆရာတော် ကြွလာတဲ့အခါ ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးဘို့ရာ ကုဋီ-ရေ အပြည့်အစုံပါသော သီးခြား နံကပ်ကျောင်းကို စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက အပူကြောက်လို့ တပည့်တော်နဲ့ စပ်တဲ့ ခမမြို့ ဂန္ဓာရုံကျောင်းမှာလဲ ယခုဝါတွင်း ကျောင်းသစ်ဆောက်ဘို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ ဆရာတော်ကြီးကို နေ့တုန်းက မေမြို့ကို ခေတ္တကြွဘို့ ပင့်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ “မိမိမရှိယင် မဖြစ်ဘူး” လို့ ယူဆတော်မူပြီး ကြွတော်မမူနိုင်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ မဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဘာမှ အကြံဉာဏ် မလျှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်မှာ ငယ်တပည့်ဖြစ်လို့ ဆရာတော်ကြီး စိတ်ထဲ ခိုက်မဲ့ အကြံကိုလဲ မပေးရပါဘူး။ ဒီ မဟာဗောဓိကျောင်းတိုက်ကို လက်ခံတဲ့အခါတုန်းက ကျွန်းကုန်းဆရာတော်လဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ နှစ်ကိုယ်တစ်ဘိလိ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဝါတော်လဲ တူတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ သက်တော်-ရွယ်တော် အတူပါဘဲ။ မဟာဗောဓိကျောင်းကို လက်ခံစဉ်က ဆရာတော်နှစ်ပါးလုံး အသက် (၇၀)အရွယ် ရှိနေပါပြီ။

ဒါကြောင့် ကျွန်းကုန်းဆရာတော်ကြီးထံ စာရေးပြီး လျှောက်ဘူးပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်တိုက် အထမြောက်ဘို့အတွက် အနဲဆုံး (၁၀)နှစ် လောက် ကြိုးစားမှ အရာထင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မဟာဗောဓိကျောင်းကို စာသင်တိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဆိုယင် ဆရာတော်များ

သက်တော် (၈၀) လောက်မှ အထမြောက်ပါမယ်၊ ဆက်လက်ပြီး ခိုင်မြဲ အောင်လုပ်တဲ့ အချိန်မရှိတော့ပါ၊ အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့ အရွယ် ကိုလဲ ချန်ရပါသေးတယ်။ ဒီလို အဓိပ္ပါယ်ပါသောစာကိုရေးပြီး လျှောက် လိုက်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လို စာပြန်ပါသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။“ကြောင့်ကြ မစိုက်ကြပါဘူး၊ အေးအေးနေကြပါတယ်” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးနဲ့ စာပြန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်နဲ့ တွေ့တိုင်းလဲ ကျွန်းကုန်းဆရာတော်နဲ့ ဆရာတော်ကြီးကပါ“အေးအေးနေကြပါတယ်” လို့ဘဲ အဓိပ္ပါယ်တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကတော့ ဘယ်လိုတွေးသလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က တပည့်တော်ရဲ့ ဂန္ဓာရုံတိုက်၌ ကြောင့်ကြစိုက် ရပုံကိုစဉ်းစားပြီး ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်၊ အတော်ကြာတော့ ကျွန်းကုန်း ဆရာတော် ပြန်လွန်တော်မူတဲ့အခါ ဆရာတော်ကြီးတပါးတည်းမှာ အကူ အညီ တပည့်ကြီးကောင်းကောင်း လိုတယ်လို့ သာ စဉ်းစားမိပါတယ်။ နောင် တခြားက ဘုန်းကြီးတပျံးရောက်လာလို့ အဆင်ပြေသိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားရာမှ အဆင်မပြေကြောင်း ကြားသိရပါတော့တယ်။ ဒီကိစ္စကို ဒီတွင်ဘဲ ရပ်ကြပါစို့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာတော်ကြီး ပြန်လွန်တော်မူပြီးနောက် ရန်ကုန် မဟာဗောဓိသို့ ရောက်သေးသလား။

ဘပည့်တော်။ ။ပဲခူးမှာ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးရှိလို့ ရန်ကုန်က သိမ် သမုတ်ကိစ္စ နှစ်ကိစ္စရှိတာနဲ့ တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဖြစ်အောင် ရန်ကုန် က လှည့်သွားပါတယ်။ အဲဒီအခါ မဟာဗောဓိမှာ တဲပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အယင် ပဲခူးအစည်းအဝေးတုန်းက မလိုက်ဘဲ ယခုအစည်းအဝေး ကျမှ ဘာမျှော်လို့ သိုက်ရတာတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။မျှော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြောင်းမြဆရာတော် ပြန်လွန်တော် မူကတည်းက ဂိုဏ်းအတွက် ဥက္ကဋ္ဌ (သာသနာပိုင်) တပါး လိုနေလို့ ထို အစည်းအဝေးမှာ ဥက္ကဋ္ဌ ရွေးကြရပါလိမ့်မယ်။ “ဒီကိစ္စအတွက် တပည့်

တော်ကို မစဉ်းစားကြပါနဲ့” လို့ မန္တလေးက တာဝန်ဆောင်များကို အသိပေးထားပါတယ်။ အစည်းအဝေးကိုလဲ တပည့်တော် (အဝေး) လိုက်လေ့ မရှိပါဘူးလို့ ပြောတော့ အစည်းအဝေးတော့ တရက်ဖြစ်ဖြစ် ကြပါအုံးလို့ ပြောကြလို့ တညအတွက် တရားဟောရုံ ဟောပြီး အစည်း အဝေးပြီးမဲ့ နောက်တရက်မှာ (အစည်းအဝေးပြီးအောင် မနေဘဲ) ရန်ကုန်မှာ ကိစ္စရှိလို့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တရားဟောတော့ ဘာအကြောင်းများ ဟောခဲ့သလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ ပဲခူး ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကို “တောဂိုဏ်း” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ “တောဂိုဏ်း”ဆိုတာ ပဲခူးဆရာတော် ဥပုသ်လနဲ့ အတူ တောမှာ သီတင်း သုံးကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများကို အစုံပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဂိုဏ်းပါ၊ နောက်မှ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းနဲ့ သဘောတူလို့ ပေါင်းပြီး “ရွှေကျင်ဂိုဏ်း၊ တောဂိုဏ်း” လို့ ခေါ်ကြတာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ယခုအခါမှာ သာသနာတော်၌ အကျင့်စာရိတ္တဘက်က အလွန် လျှော့ကျနေပြီဖြစ်သည့် အတွက် ပဲခူးနယ်စသော အောက်ပြည် ဂိုဏ်းဝင် သံဃာတော်များက ဆရာတော် ဥပုသ်လနီးနီး သီလသိက္ခာကြီးကို အထက်ပိုင်း ဂိုဏ်းဝင်သံဃာ တော်များကလဲ ရွှေကျင်ဆရာတော်နီးနီး သီလ သိက္ခာကြီးကို ကြိုးစား သင့်ပါကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သီလသိက္ခာလျှော့ကျလို့ အပြစ်ရပုံကိုကော မဟောခဲ့ဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ဟောခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ သီလသိက္ခာ မရှိကြလို့ ဗြိတ္တာဘဝမှာ ယခုခေတ်ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ တွေ့ရပုံကို လက်တွေ့ဝတ္ထုများပြု၍ လျှောက်ခဲ့တဲ့ အပြင်၊ အမြင် အထင်ပေါက်သော ဆရာတော်တပါးကမူ ရှင်ဘုရင် လက်ထက်က ရာဇဂုရု ဆရာတော်တချို့ ကိပ်ပင် ဗြိတ္တာဘဝ၌ တွေ့မြင်ရသည် ဟု ပြောကြောင်း၊ ယခုခေတ် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတများလဲ သီလမစင်ကြယ် ယင် ထိုရာဇဂုရုဆရာတော်များလမ်းသို့ မြန်းရဘူးရှိကြောင်းကိုပါ လျှောက် ခဲ့ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် တရားကို ဘုန်းတော်ကြီးအများကတော့ ကျေနပ်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ မြောက်ဟောမှ အများက ကျေနပ်တာကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတရပ်က “ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အထင်မကြီးတဲ့အရာကို လူ ဒကာ-ဒကာမများ အထင် ၆၀

ကြီးအောင် မပြောရ မဟောရဘူး” လို့ တားမြစ်လေ့ရှိပါတယ် ဘုရား၊
ဒါကြောင့် လူအများက အမှန်အတိုင်း နားလည်ဘို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါပြင်တော့ ဘာအကြောင်းကို ဟောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တရားပြီးခါနီးတော့ “ခယ် ဝိရာဂံ အမတံ ပဏီတံ” ဂါထာ
အတိုင်း နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်း ဟောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပရိသတ်လဲ
အလွန်ငြိမ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ဟောတဲ့ညက ပရိသတ် တော်တော်များသလား။

တပည့်တော်။ ။ကျခတ်ဝိုင်းကျောင်းတိုက် မွှာရုံကြီးဆိုတာ သံဃာတထောင်
ကို ချောင်ချောင် ဆွမ်းကပ်လို့ ဆံ့ပါသတဲ့။ အဲဒီမွှာရုံအတွင်း ပြည့်
နေတဲ့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ လူ့ရာ သံဃာတော်များပါ အထွင်း
လောက်မက များတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ တရားဟောပြီး ထွက်လာ
တော့ လူတွေက တိုးဝှေ့ပြီး တပည့်တော်ကို ကြည့်လိုက်ကြတာ တပည့်
တော်မှာ ထွက်လာဖင်း မေတ္တာပို့လို့ မပြီးနိုင်အောင် ရှိရပါတယ်။
အဲဒီကပြန်လို့ မိမိနေရာရောက်တဲ့အခါလဲ ယခုတိုင်အောင် မေတ္တာပို့တဲ့
အခါ ပဲခူးနယ် နတ်ကြီးများနှင့်တကွ ဆရာတော် သံဃာတော် ဒကာ-
ဒကာမအားလုံးကို သီးခြား နာမည်ထဲမှာထည့်၍ ပို့ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် စကားထဲမှာ “ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် အထင်မကြီးတဲ့အရာကို
လူ ဒကာ- ဒကာမများ အထင်ကြီးအောင် မပြောရ- မဟောရဘူး” လို့
ဆိုတယ်၊ ကိုယ်တော် ကိုယ်တိုင်က သာသနာတော်ကိုအထင်မကြီးလို့လား။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်ဆိုတာ ပရိယတ် (စာပေ
သင်ကြား ပို့ချမှု) ပဋိပတ် (သီလမှစ၍ သမာဓိရအောင် ဝိပဿနာဉာဏ်
မြင်အောင် ကျင့်မှု) ပဋိဝေဓ (ဂေဟိလ်ရမှု) ဤသုံးမျိုးကို ဆိုပါတယ်။
ရဟန်းတော်များကိုတော့ ထိုသာသနာတော်သုံးရပ်၏ တဝန်ကို(မကွယ်
အောင် မလျော့အောင်) ထမ်းဆောင်နေကြသည့် အတွက်ကြောင့်
“သာသနာ့ဝန်ဆောင်များ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုယ်တော်က အဲဒီသာသနာကို အထင်မကြီး
လို့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က သာသနာတော်ကိုတော့ သိပ်အသင်ကြီးတာ
ဘဲ၊ သို့သော် သာသနာ့ဝန်ဆောင်များ၏ ဝန်ဆောင်ပုံကိုတော့ အား
မရဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာပြုလို့ ဝန်ဆောင်ပုံဂိုဏ်းကို အားမရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားဘဲ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊
လူတွေက ထောက်ပံ့လိုက်ကြတာ လိုတယ်ကို မရှိသလောက်ဘဲ ဒါပေမဲ့
ထောက်ပံ့ပုံနည်းမမှန်တော့ သာသနာတော်က အောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သီလ
အကျင့်ဘက်က ပျက်စီးလိုက်တာ အတော်ကြာယင် သာသနာ အစစ်
ပျောက်ပြီး အတုတွေသာ ကျန်ရစ်တော့မှာဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း... ကိုယ်တော်ပြောတော့ တပည့်တော် စိတ်ထဲမှာလဲ နဲနဲ
မကောင်းဖြစ်သွားတယ် ကိုယ်တော်၊ ပရိယတ် (စာပေသင်ကြား ပို့ချမှု)
မှာ ဂုဏ်ရှိသူ လာဘ်ရသူက ပမာန်ဖြစ်နေတယ်၊ ပဋိပတ်ဆိုတဲ့ ကျင့်မှုမှာလဲ
ဂုဏ်တွေ လာဘ်တွေ လွှမ်းမိုးပြီး တချို့နေရာမှာ သီလရော- သမာဓိရော
လက်သွတ်သလောက်ပါဘဲ၊ ဘယ်နှယ် ကိုယ်တော်...တရားအားထုတ်တယ်
ဆိုပြီး၊ ကဲလေ...မပြောချင်ပါဘူး။

တပည့်တော်။ ။မပြောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပဲခူးအစည်းအဝေးမှာ ဥက္ကဋ္ဌ တင်ဖြစ်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော် တရားဟောတဲ့ညကပင် အရှေ့ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ
တိုက်အုပ် သက်တော်ကိုးဆယ်ကျော် ဆရာတော်ကြီးကို ဥက္ကဋ္ဌတင်ကြပါ
သတဲ့၊ ထို့နောက် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌရွေးတော့ အခြားဆရာတော်များအပြင်
တပည့်တော်ကိုလဲ ထည့်ထားတယ်ကြားလို့ ပြန်နှုတ်ဘို့ (ဆိုင်ရာကို) ပြော
ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အနှုတ်မခံကြပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။“ရန်ကုန် ကိစ္စရှိလို့” ဆိုခါက ဘာကိစ္စလဲ၊ သိမ်သမုတ်ကိစ္စလား။

တပည့်တော်။ ။သိမ်သမုတ်ကိစ္စက ပဲခူးအစည်းအဝေးမသွားခင်ကပင် ဆောင်
ရွက်ပြီးပါပြီ၊ ယခုကိစ္စကတော့ ပြန်လွန်တော်မူသော ဆရာတော်ကြီး၏
မြောင်းမြ ပဇ္ဇောဘာရုံကျောင်းတိုက်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန် မဟာဗောဓိကျောင်း
တိုက်ကိစ္စဖြစ်လို့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီကိစ္စများကို ဘယ်လို စီစဉ်ခဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ပဇ္ဇောတာရုံက ဥးဉာဏ်ကနဲ့ တပည့်အားလုံးက ရန်ကုန် မဟာဗောဓိ ရွှေပြီး မဟာဗောဓိ စာချဘုန်းကြီး ဥးကုမာရနဲ့ တပည့် အားလုံးက မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံရွှေ့ဖို့ အစီအစဉ်ပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုစီစဉ်တာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စာချဘုန်းကြီး ဥးဉာဏ်က သက္ကတ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပိဋကပါ ကျမ်းကျင့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော့ ရန်ကုန်မှာသာ အလုပ် လုပ်သင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ စာချဘုန်းကြီး ဥးကုမာရက ထိုက်တာအုပ်ချုပ်မှုနှင့် စာချ မှု၌သာ ကျွမ်းကျင်တယ်။ အဟော အပြော အလေ့အထ မရှိပါဘူး။ မြောင်းမြမှာတော့ ထိုဘုန်းကြီးနဲ့ ကောင်းတူ ဆိုးဘက် စာချဘုန်းကြီး ဥးဉာဏ်ဝံသက ပဇ္ဇောတာရုံဘိုက်သစ်မှာရှိတော့ နှစ်ဘိုက် တဘိုက်ဆိုသလို အပြန်အလှန် အကူအညီ ရနိုင်သောကြောင့် ဥးကုမာရက မြောင်းမြ ပဇ္ဇောတာရုံဘိုက်ဟောင်းမှာ နေသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့် သာ ထိုဘုန်းကြီး နှစ်ပါးလုံးရဲ့ နောင်ရေးကို ကြည့်ပြီး စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ထိုဘုန်းကြီးများက သဘောတူရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် သိရသလောက်တော့ ထိုဘုန်းကြီး နှစ်ပါးကလဲ သဘောတူပါတယ်။ ထိုအခါ လပုတ္တာ လေးထပ်ဆရာတော်လဲ နို့လို့ လေးထပ်ဆရာတော်ကလဲ သဘောတူပါတယ်။ ရန်ကုန် မဟာဗောဓိ ကျောင်းအကော ဥးကိုကိုလေးနဲ့ ဒကာထိန်ဝင်းတို့ကလဲ ဒီလိုဖြစ်သင် အတိုင်းထက်အလွန် ကောင်းပါတယ်လို့ လျှောက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာဓု ကိုယ်တော် သာဓု-သာဓု။

တပည့်တော်။ ။ သုံးခွန်းပြည့်အောင် မခေါ်သေးနဲ့ ဘုရား၊ နှစ်ခွန်းလောက်နဲ့ ရပ်ထားပါအုံး။ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ အားလုံးပြီးစီးမှ ခိုးမွမ်းရတယ်လို့ လောကနီတိက ဆိုထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်တော့မှ ပြီးမှာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ယခုအချိန်မှာ တထောင့်သုံးရာသုံးဆယ်ခုနစ်ခု တန်ဆောင်မုန်း လကုန်ခါနီးဖြစ်လို့ စာမေးပွဲမဝင်ကြရသေးဘူး၊ အစိုးရစာမေးပွဲအတွက်

ကြိုးစားကြတုန်း ရှိသေးတယ်။ ထိုစာမေးပွဲပြီးတော့လဲ သင်္ကြန်က တဆက် တည်းကျမှာ၊ အဲဒီ သင်္ကြန်ပြီးမှ အပြောင်းအရွှေ့ လုပ်ကြရပါမယ်။ အားလုံးပြောင်းရွှေ့ပြီးချိန်နေသားတကုဖြစ်တဲ့အခါရောက်မှ သာဓုသုံးခွန်း ပြည့်အောင် ခေါ်တာပေါ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကောင်းပြီ၊ သာဓု-သာဓု (နှစ်ကြိမ်သာ ခေါ်ထားဦးမယ်နော်)။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ နှစ်ခွန်းဘဲခေါ်ပါဦး။ ယခုခေတ်က အကောင်း လုပ်ပေမဲ့ အများက အကောင်းလို့ ယူဆချင်မှ ယူဆကြမှာပါ။ တပည့် တော်ကတော့ ဖြိုးတဲ မဖြစ်တာ မိမိဘာဝန်မဟုတ်၊ ဖြစ်သင့်တာကို အကြံ ဉာဏ်ပေးခြင်းသာ မိမိဘာဝန်လို့ ယူဆပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥးဇနကဓမ္မ... ယခု တပို့တွဲလပြည့်ကျော်သားပြီ၊ ကိုယ်တော်၊ အသက် ခုနစ်ဆယ်ခြောက်နှစ် ပြည့်တော့မယ်၊ ကိုယ်တော်၊ အလုပ်များ တော်ခတ် အထမြောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါ၊ အတော်တော့ အထမြောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ၊ ပို့ချနေတဲ့ စာဝါနှစ်ဝါတွင် ကထာဝတ္ထု ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဒီကာ သုံးကျမ်းက တန်ခူးလ သင်္ကြန်မကျခင် ပြီးစီးစရာရှိပါတယ်။ သုတ်မဟာဝဂ္ဂ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာလဲ စာလိုက်သံသရာများကို မှတ်စရာတွေ ထောက် ထောက်ပြပြီး မနွေးလွန်း မမြန်လွန်း ပို့ချနေတာမို့ အများစုက သဒ္ဓါ တရား တိုးတက်ကြဟန် တူပါတယ်။ ယခု မဟာပဒါနသုတ် ဆရာကတဲ့ အခါမှာ စာချတာဝန်ဆောင်များပင် လိုက်နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲ... ကောင်းတယ်ကိုယ်တော်၊ သကျသီဟ မွေ့စရိယဖြစ်ဖြစ်၊ အခြား မွေ့စရိယဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တိုင် မသွားဘူးသောလမ်းကို (အကျိုးရှိပုံ ကိုယ်တိုင် မသိဘူးတော့) ကိုယ့်တပည့်များကို လမ်းမပြပဲဘူး၊ ကိုယ်တော် ကတော့ ကိုယ်တိုင် သွားဘူး - ပေါက်ဘူး - ချဘူးနေလို့ ကိုယ်တိုင်ချပြီး တပည့်များအား သဒ္ဓါတရားဖြစ်မဲ့အချက်များကို မှတ်ချက်ချပြနိုင်တာ။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ မဟာပဒါနသုတ်မှာ “ဥဒ္ဓဋ္ဌိတညူ-ဝိပဉ္စိတညူ-နေယျ-ပဒပရမ”ဟု ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ပြတော်မူပါတယ်။ အဲဒီ လေးမျိုးတွင် ရွှေသုံးမျိုးက ယခုဘဝမှာပင် တရားထူး ရကြပါတယ်။ မနာကဆုံးတမျိုးက ဆရာကောင်းထံ နာယူမှတ်သားပြီး ကြိုးကြိုးစားစား

တရားအားထုတ်ရပါတယ်။ သို့သော် တရားထူးမရဘဲ နောက်နောက်ဘဝ၌ အထုံဝါသနာပါဘို့ အကျိုးသာ ရပါတယ်။ နောက်ဘုရားနဲ့ တွေ့ယင်လဲ တရားရဘို့ လွယ်ကူပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ ယခုခေတ်လို စာမေးပွဲတွေ အောင်ပြီး နှင်းမည်ကြီးရုံနဲ့ ကျေနပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို တရားအားထုတ်ပါသေးတယ်။

ထိုသို့ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် နောက်ပိုက်ဆုံး ပဒပရမအဆင့် လောက်မှ မရောက်ပါဘူး။ အဲဒီလို ထောက်ပြတဲ့အခါမှာ စာချဘုန်းကြီး တချို့က သူတို့မှတ်ထားပုံနဲ့ မတူသောကြောင့် ကျမ်းရင်းအတိုင်း သိသိ လိုကြောင်း သဘောပေါက်ပြီး ကိုယ်တိုင် စာလိုက်ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ် ။ ။ အင်း...စာပို့ချရကျိုး နပ်လိုက်တာ ကိုယ်တော်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးရဲ့သဘောကို ဒီမှာထည့်ရယင် မကောင်းပေဘူးလား။

တပည့်တော် ။ ။ အကျယ်ပြဆိုတော့ စိတ်မဝင်စားတဲ့သူများအတွက် ပျင်းစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ အကျဉ်း မှတ်သားရအောင် စာပို့ချတုန်းကရေးပေးတဲ့ လင်္ကာလေးပုဒ်ကို ထည့်သွင်းပါမယ်။အကျယ် လိုချင်ယင်တော့ ထိုအဋ္ဌကထာကို ကြည့်ကြပေါ့ဘုရား။

၁။ သစ္စာလေးဝ၊ မြတ်ဓမ္မကို စ၍ဟောလင့်၊ ဉာဏ်ကိုဖွင့်က၊ လွယ်လင့်ထုတ် ချောက်၊ တရားပေါက်မှု၊ ထိုသည့်သူ၊ တညူဥတ္တတိမှတ်။

၂။ အကျဉ်းတရား၊ ဟောတုံငြားက၊ တရားထင်ထင်၊ မသိမြင်ဘဲ၊ ချဲ့ထွင် ထပ်လောက်၊ အကျယ်ရောက်မှ၊ ထွင်းဖောက်သိမှု၊ ထိုသည့်သူ၊ တညူ ဝိပဋ္ဌိမှတ်။

၃။ ဘုရားဟောဖော်၊ တရားတော်ကို၊ သင်သော်မယွင်း၊ နာယူခြင်းနှင့်၊ ရှင်းလင်းအောင်မေး၊ မြဲဆွေးနွေးလျက်၊ ကြံတွေးစဉ်းစား၊ ဘာဝနာ ပွားမှ၊ တရားရမှု၊ ထိုသည့်သူ၊ ခေါ်ယူ နေယျမှတ်။

၄။ ဘုရားဟောဖော်၊ တရားတော်ကို၊ သင်သော်မယွင်း၊ နာယူခြင်းနှင့်၊ ရှင်းလင်းအောင်မေး၊ မြဲဆွေးနွေးလျက်၊ ကြံတွေး ပို့ချ၊ တရားပြု၍၊ သီလသိက္ခာ၊ စင်ကြယ်စွာဖြင့်၊ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ လွန်ကြိုးပမ်း လည်း၊ ဉာဏ်စွမ်းမပြ၊ တရား မရဘဲ၊ ဘဝနောင်ခါ၊ အထုံပါဘို့၊ ကျမ်းစာပုဒ်ပါဌ်၊ တတ်ရုံသာမျှ၊ အကျိုးရ၊ ပဒပရမမှတ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စတုတ္ထဖြစ်တဲ့ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်က ယခုကာလအများနှင့် ဆိုင်နေ ပါတယ်၊ နားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားတရားတော်ကို စာသင်သားအဖြစ်ဖြင့် သင်ယူခြင်း၊ သို့မဟုတ် တရားနားသူအဖြစ်ဖြင့် နာယူခြင်း၊ သင်အပ်ပြီး- နာယူအပ်ပြီး သောတရားကို ဆရာအထံ၌ အဖန်ဖန်မေးမြန်းခြင်း၊ ထိုတရား၏အဓိပ္ပါယ် ကို ကြံစည်ခြင်း၊ ဆရာလုပ်၍ ပို့ချခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဟောပြောခြင်း၊ သီလ သိက္ခာ စင်ကြယ်စွာဖြင့် သမထကမ္မဋ္ဌာန်း-ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခြင်း၊ ဤအားလုံးကို ပြုပါသော်လည်း ဉာဏ်၏ အစွမ်းပြသော အားဖြင့် တရားထူးကို မရနိုင်၊ နောက်နောက်ဘဝ၊ သို့မဟုတ် နောက် သာသနာနဲ့ ကြုံသောအခါ တရားအားထုတ်မှု အထုံပါသောကြောင့် လွယ်ကူစွာ တရားပေါက်ဘို့ အကြောင်းသာဖြစ်၏။ ဤဘဝ အတွက်မှာ ကျမ်းစာ ပုဒ်ပါဌ်တို့ကို တတ်ရုံအထိသာ အကျိုးရှိ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို “ပဒ ပရမပုဂ္ဂိုလ်”လို့ ခေါ်သည်။ [ပဒ-ကျမ်းစာ ပုဒ်ပါဌ်တတ်ခြင်းဟူသော+ ပရမ-အလွန်ဆုံး အကျိုးရှိသူ။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ပြောတာက အတွေးနဲ့ ပြောတာလား။ လူဝတ်ကြောင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ရဟန်းသာမဏေဖြစ်ဖြစ်၊ တရားအားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တရား အားထုတ်သော်လဲ သီလမစင်ကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ တရားထူး မရဘူး ဆိုတာတော့ ထုံးစံဖြစ်လို့ တားလိုက်ပါတော့၊ ကိုယ်တော် စာထဲမှာ... “သီလသိက္ခာ စင်ကြယ်စွာဖြင့် တရားအားထုတ်သော်လဲ”ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို ရှင်းပြစမ်းပါ။

တပည့်တော်။ ။ဒီနေရာကနေပြီး ရှင်းပြလို့တော့ နားလည်ဘို့ မလွယ်ဘူး ဘုရား၊ သုတ်မဟာဝဂ္ဂ မဟာပဒါနသုတ်အဋ္ဌကထာဋီကာကို သေချာစွာ ကြည့်မှ နားလည်နိုင်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ အဋ္ဌကထာဋီကာမှာ “တရားအားထုတ်တယ်”လို့ မပါဘူး ဆိုပါလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုဘဝ၌ “တရားမရနိုင်ဘူး”လို့တော့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆိုပါတယ်၊ ဋီကာမှာလဲ “ထိုအတ္တဘောဖြင့် မဂ္ဂိလ်ကို မရနိုင်၊ အောက်ဆုံးဆုံး ဈာန်လဲမရ၊ ဝိပဿနာလဲ မရနိုင်”လို့ ဆိုပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ အားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သီလမစင်ကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် “မရနိုင်”လို့ ဆို၍ လိုသေးသလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား... ဟုတ်ပြီကိုယ်တော်၊ နေယျပုဂ္ဂိုလ်က အားလဲထုတ်တယ် တရားထူးလဲရနိုင်တယ်၊ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အားထုတ်ပါလျက် နေယျ ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ “တရား မရနိုင်”လို့ ဆိုလိုတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ နောက်ဆုံး ပဒပရမ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားထူး မရသောကြောင့် အကျိုးမယုတ်ပါဘူး၊ အနာဂတ်ကလ၌ တရားကျင့်မှု အထုံဝါသနာပါသွားလို့ ထိုအခါ၌ ဥဉ္ဇဝိတညူ-ဝိပဉ္စိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ အဋ္ဌကထာမှာပင် “ပဒပရမာနံ အနာဂတေ ဝါသနတ္ထာယ ဟောတိ”လို့ တိုက်ရိုက်ဆိုပေးသားဘဲ၊ ဒီတော့ ဘာဘဲ ပြောပြော ယခုလိုဘဝမှာ သီလ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ တရားအားထုတ် ဘို့တော့ ရှင်သာမဏေ ရဟန်းတော်တိုင်း လိုအပ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ သီလ မစင်ကြယ်ယင်၎င်း၊ သီလစင်ကြယ် သော်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားမထုတ်ယင်၎င်း (ပုဂ္ဂိုလ်ခလေးမျိုးတွင် “ဒါးမ နောက်ပိတ်ခွေး”လို့ ခေါ်ရတဲ့) ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်လောက်မှ ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါဘဲ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ ချောင်ချောင်လည်လည် ပေါ့ပေါ့ ဆဆ နေမဲ့အစား လူဝတ်ကြောင်ဘဝဖြင့်နေရခြင်းက တွက်ခြေကိုက်ပါ တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာ တွက်ခြေကိုက်သလဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ လူဝတ်ကြောင်ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်စာကိုယ်စားပြီး ကိုယ့်ဇနီး သားသမီးများနဲ့ အတူနေရလို့ အလုပ်အကိုင် ဆင်းရဲသော်လဲ စိတ်ပျော် နေတယ်၊ ဒါနလဲ ထိုက်တန်သမျှ ပြုကြပါတယ်၊ ငါးပါးသီလ လုံခြုံယင် အပါယ်လဲ မကျနိုင်ပါဘူး၊ သေယင် ဘဝကောင်းရဘို့ များပါတယ်၊ ရဟန်းဘဝဆိုတာကတော့ လူဝတ်ကြောင်များရဲ့ လုပ်စာကို စား-ဝတ်- နေရလို့ သီလမစင်ကြယ်ယင် အပါယ်ကျဘို့ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်း-သာမဏေဘဝနဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေမဲ့အစား လူဝတ်ကြောင်ဘဝ ဖြင့် နေခြင်းက တွက်ခြေကိုက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပါ

လျက် သူများလုပ်စာကို မှီခိုပြီး(ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ဘဲ)အချောင့် စားနေခြင်းဟာလဲ ယောက်ျား မပီသရာရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကျမ်းစာအဘိုင်း ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်လောက်မျှ ဖြစ်အောင် မကျင့်နိုင် ယင် ရဟန်းဘဝနဲ့ မနေထိုက်သောကြောင့် ရဟန်းတော်အများ လူထွက် ကုန်ယင် သာသနာတော် အားမသေးပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားက သာသနာဆိုတာ ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဆိုလိုသလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲ... မှားပြီကိုယ်တော်၊ မှားပြီ၊ သာသနာဆိုတာ သီလ-သမာဓိ- ပညာ၊ (တနည်း) ပရိယတ်-ပဋိပတ်-ပဋိဝေဓဘုရားများ ဖြစ်ပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ သာသနာသုံးရပ်ကို ရဟန်းတော်စစ်စစ် ငါးပါးလောက် က အားရှိပါးရှိ ထမ်းနေယင် နောက်သပ် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော် ပေါင်း ထောင် သောင်းမက ပွားစေနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ သာသနာသုံးရပ် ဝန်ကို မထမ်းဘဲ သာသနာတော်လေးအောင် သာသနာ့ဝန်စီးတွေများ နေလို့တော့ သာသနာစည်ကားဘယ်လို့ မခေါ်ရပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်ကျောင်းတိုက်၌ သာသနာ့ဝန်ဆောင် များလာအောင် ဘယ်သို့ စိတ်ကူးမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အစီအစဉ်တော့ ရှိပါပြီဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အကောင်အထည် ဖော်တဲ့အခါ ဘယ်လို အဆမြောက်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးလို့ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို မလျှောက်ပါရစေနဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်တော့ စ-မယ် စိတ်ကူးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ယခုအချိန်မှစပြီး အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း နှိုးဆော်နေပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရားဝတ်တက်အပြီး ၇ နာရီလောက်မှစ၍ ညဉ့်အခါ စာမအံ့ရ တော့ပါဘူး၊ ညဝါဆိုဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ ဘုရားဝတ်မတက်ခင် ဆိုကြရပါ တယ်၊ ရှပြီးစာတွေ မမေ့အောင်ပြန်ဘို့လဲ ဘုရားဝတ်မတက်ခင်သာ ပြန်ကြ ရပါတယ်၊ ဘုရားဝတ်တက်တာလဲ ၁၅ မိနစ်လောက်သာကြာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ယခုဝါပမှာ ဒီလိုစီစဉ်ယင် ဝါတွင်းကျတော့ ဘယ်လို စီစဉ်အုံး မှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သီလမစင်ကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် “မရနိုင်”လို့ ဆိုတို့ လိုသေးသလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အား...ဟုတ်ပြီကိုယ်တော်၊ နေယျပုဂ္ဂိုလ်က အားလဲထုတ်တယ် ဘုရားထူးလဲရနိုင်တယ်။ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အားထုတ်ပါလျက် နေယျပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ “တရား မရနိုင်”လို့ ဆိုလိုတာဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ နောက်ဆုံး ပဒပရမ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားထူး မရသောကြောင့် အကျိုးမယူတဲပါဘူး၊ အနာဂတ်ကလ၌ ဘုရားကျင့်မှု အထုံဝါသနာပါသွားလို့ ထိုအခါ၌ ဥဋ္ဌိတဉာဏ်-ဝိပဉ္စိတဉာဏ် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ အဋ္ဌကထာမှာပင် “ပဒပရမာနံ အနာဂတော ဝါသနတ္ထာယ ဟောတိ”လို့ တိုက်ရိုက်ဆိုပေးထားဘဲ ဒီတော့ ဘာဘဲ ပြောပြော သရလိုတဝမှာ သီလ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ တရားအားထုတ် ဘို့တော့ ရှင်သာမဏေ ရဟန်းတော်တိုင်း လိုအပ်နေတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ သီလ မစင်ကြယ်သင့်ရင်း၊ သီလစင်ကြယ် သော်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားမထုတ်သင့်ရင်း (ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတွင် “ဒါးမ နောက်ပိတ်ခွေး”လို့ ခေါ်ရတဲ့) ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်လောက်မှ ဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါဘဲ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ ချောင်ချောင်လည်လည် ပေါ့ပေါ့ ဆဆ နေမဲ့အစား လူဝတ်ကြောင်ဘဝဖြင့်နေရခြင်းက တွက်ခြေကိုက်ပါ တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာ တွက်ခြေကိုက်သလဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ လူဝတ်ကြောင်ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်စာကိုယ်စားပြီး ကိုယ့်အစား သားသွီးများနဲ့ အတူနေရလို့ အလုပ်အကိုင် ဆင်းရဲသော်လဲ စိတ်ပျော် နေတယ်၊ ဒါနလဲ ထိုက်တန်သမျှ ပြုကြပါတယ်၊ ငါးပါးသီလ လုံခြုံယင် အပါယ်လဲ မကျနိုင်ပါဘူး၊ သေယင် ဘဝကောင်းရဘို့ များပါတယ်။ ရဟန်းဘဝဆိုတာကတော့ လူဝတ်ကြောင်များရဲ့လုပ်စာကို စား-ဝတ်- နေရလို့ သီလမစင်ကြယ်ယင် အပါယ်ကျဘို့ သေချာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ရဟန်း-သာမဏေဘဝနဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေမဲ့အစား လူဝတ်ကြောင်ဘဝ ဖြင့် နေခြင်းက တွက်ခြေကိုက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ ယေးကျားဖြစ်ပါ

လျက် သူများလုပ်စာကို မှီခိုပြီး (ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ဘဲ) အချောင်း စားနေခြင်းဟာလဲ ယေးကျား မဝိသရာရောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကျမ်းစာအဘိုင်း ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်လောက်မျှ ဖြစ်အောင် မကျင့်နိုင် ယင် ရဟန်းဘဝနဲ့ မနေထိုင်သောကြောင့် ရဟန်းတော်အများ လူ့ဘက် ကုန်ယင် သာသနာတော် အားမသေးပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရားက သာသနာဆိုတာ ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဆိုလိုသလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲ...များပြီကိုယ်တော်၊ များပြီ၊ သာသနာဆိုတာ သီလ-သမာဓိ- ပညာ၊ (တနည်း) ပရိယတ်-ပဋိပတ်-ပဋိဝေတနာများ ဖြစ်ပေတယ်။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ သာသနာသုံးရပ်ကို ရဟန်းတော်စစ်စစ် ငါးပါးလောက် က အားရှိပါးရှိ ထမ်းနေယင် နောက်ထပ် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော် ပေါင်း ထောင် သောင်းမက ပွားစေနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ သာသနာသုံးရပ် ဝန်ကို မထမ်းဘဲ သာသနာတော်လေးအောင် သာသနာ့ဝန်စီးတွေများ နေလို့တော့ သာသနာစည်ကားဘယ်လို့ မခေါ်ရပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်ကျောင်းတိုက်၌ သာသနာ့ဝန်ဆောင် များလာအောင် ဘယ်လိုစိတ်ကူးမှာလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အစီအစဉ်တော့ ရှိပါပြီဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အကောင်အထည် ပေါ်တဲ့အခါ ဘယ်လို အသံမြောက်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးလို့ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို မလျှောက်ပါရစေနဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်တော့ ဇ-မယ် စိတ်ကူးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ယခုအချိန်မှစပြီး အဲဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း ဦးဆောင်နေပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရားဝတ်တက်အပြီး ၇ နာရီလောက်မှစ၍ ညဉ့်အခါ စာအေချ တော့ပါဘူး၊ ညဉ့်ဆိုဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်များလဲ ဘုရားဝတ်မတက်ခင် ဆိုကြရပါ တယ်၊ ရပြီးစာတွေ မမေ့အောင်ပြန်သို့လဲ ဘုရားဝတ်မတက်ခင်သာ ပြန်ကြ ရပါတယ်၊ ဘုရားဝတ်တက်တာလဲ ၁၅ မိနစ်လောက်သာကြာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ယခုဝါပမှာ ဒီလိုစီစဉ်ယင် ဝါတွင်းကျတော့ ဘယ်လို စီစဉ်အုံး မှာလဲ။
ဇာ

တပည့်တော်။ ။အဲဒါတော့ ယထောက်ပိုပြီး ကျင့်သို့လိုပါတယ်။ အစီအစဉ် တော့ တကယ်လုပ်ကြည့်မှ သိပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်လာမဲ့ အသစ် သံဃာများက ကိုယ်တော် စည်းကမ်းကို လိုက်နိုင်မှာတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ကို လာဘို့ခေါ်ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စည်းကမ်းအတိုင်း တရားမကျင့်နိုင်သင် သီလနဲ့ စပ်၍ စင်ကြယ်အောင်မနေနိုင်သင် နဂိုရံကပင် မလာဘဲ နေကြသို့ပေါ့ဘုရား။ တပည့်တော်ကတော့ ရဟန်း သာမဏေ မှန်သမျှ အညံ့ဆုံးဖြစ်တဲ့ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ် အဆင့်လောက် ကျင့်ကိုယ်ကျင့်မှ အပါယ်မကျဘဲ “မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်လမ်း သွားနေတယ်”လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ပြတဲ့ လင်္ကာကလေးကို ထပ်ဆိုစမ်း ပါအုံး ကိုယ်တော်၊ တပည့်တော် ကျောချမ်းလွန်းလို့။

တပည့်တော်။ ။ဘုရားဟောဖော်၊ တရားတော်ကို သင်သော်မယွင်း၊ နာယူခြင်းနှင့် ရှင်းလင်းစေအောင်မေး၊ မြဲဆွေးနွေးလျက်၊ ကြံတုန်းကိုချ၊ တရားပြ၍ သီလသိက္ခာ၊ စင်ကြယ်စွာဖြင့်၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း လွန်ကြီးပမ်းလည်း၊ ဉာဏ်စွမ်းမပြ၊ တရားမခတ်၊ တဝနေောင်ခါ၊ အထုံပါသို့၊ ကုမ်းစာပုဒ်ပါငြိ၊ တတ်ရုံသာမျှ အကျိုးရ၊ ပဒပရမမှတ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥပဇနကဒရ... ယနေ့ “တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၅ ရက်ဆိုတော့ ကိုယ်တော် အသက် ခုနစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်” ပြည့်လုနေပြီနော်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ ဒီလို အထက်တန်းကျတဲ့ အဘိဓမ္မာပါဠိတော်နဲ့ ပဉ္စပကြိတ် အဋ္ဌကထာ မူလဋီကာကိုလဲ ချရင်း ရေး၊ သုတ်မဟာဝဂ္ဂ ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာကိုလဲ ချရင်း ရေးတဲ့အလုပ်အပြင် တိုက်သံဃာများကို တဩဇာတည်း အုပ်ချုပ်၍ နံနက်ဆွမ်းလည်းကျွေး၊ နေ့ဆွမ်းအတွက် အားလုံး သံဃာများကို ဟင်းနှစ်ခွက်လည်း ချက်ပေးနိုင်၊ ညနေလဲ ထန်းလျက်ရည် ကျိုပြီးတိုက်နိုင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ ကံကို ကျေနပ်ဘူး ကောင်းလှပြီကိုယ်တော်၊ ယခုတဖန် တိုက်သံဃာများကို ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်အတန်းရောက်အောင် ပို့နိုင်သို့ ကြိုးစားပြန်တယ်ဆိုတော့ တိုက်သံဃာများက သူတို့အကျိုး ဖြစ်သည့်အတွက် လိုက်နာချင်စရာ ကောင်းပါတယ်။ အားလုံးလိုက်နာ၍ အနာဂတ်သဘာဝအတွက် ပန်ဆောင်ကောင်းအမျိုး ထွန်းကားပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က ဘူတပါးတို့ရဲ့ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ဆုတောင်းကြ၊ မေတ္တာပို့ကြတာကို သိပ်အားမကိုးပါဘူး ဘုရား၊ ကိုယ့် ကိုယ်တိုင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အလုပ်လုပ်နိုင်သို့ရာ ကျန်းမာရေး ကောင်းတဲ့ အာဟာရနဲ့ ဆေးကိုသာ အားကိုးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အယူအဆဟာ မှန်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ သူ့အတွက် မေတ္တာပို့ ပေးပါ၊ ဆုတောင်းပေးပါလို့တောင် ပြောကြ ဆိုကြ လျှောက် တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားဘဲ စဉ်းစားပါလား၊ ဘုရားရှင်ကို သက်တော် ရာကျော်မက ရှည်အောင် ကျန်းမာအောင် လူရော-နတ်ရော-ဗြဟ္မာရော-မေတ္တာထားကြ ဆုတောင်းကြမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်း အားလျော်စွာ မကျန်းမာခွင့် ကြုံတဲ့အခါ ဇီဝက သမားတော်ကိုယ်တိုင် ဆေးကပ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ သက်တော်ရှစ်ဆယ်ပြည့်တော့လဲ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရတယ် မဟုတ်လားဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်ပါ၊ ကိုယ်တော်...ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ၊ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်ရဲ့ ၇၆ နှစ်ခြောက် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ကို ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းအမတ်ယောက်က မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် တပည့်တော်အတွက် သံဃာများကို ဆွမ်းကင်လိုတယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ငါ့မှာ နေ့တိုင်း ကုသိုလ်တွေအများကြီး နေတယ်ဆိုတာ သင်တို့ အသိသားဘဲ “မွေးနေ့ရောက်မှ အထူး ကုသိုလ်ပြုနေဘို့ မလိုပဲ ဘူး”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ကိုယ်တော်၊ ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော် မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ကို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ (အား အား... မှားလို့ မှားလို့) အေးအေး တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပြုလုပ်ရတော့မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ဆို ဆို၊ အေးအေးဆေးဆေးဆိုဆို မွေးနေ့ဆိုတာ သေဘို့ရာ နှစ်တပတ် ပြည့်လာပြန်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဘဲ ဘုရား၊ ဒါ့ကြောင့် ယနေ့မွေးနေ့မှာ နံနက်စောစောကစပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို သတိထားပါတယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေတောင် ဒေါသ-ဒေါမနဿ မဖြစ်စေဘဲ မေတ္တာစိတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းထားပြီး မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် လုပ်ဘယ်ဆိုတာ အမှတ်တရဖြစ်အောင် လက်ကလေးတခုလုပ်ထားယင် ကောင်းမှဘဲ ကိုယ်တော်။

ဘပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လုပ်တာထက် မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမဆရာတော်ဘုရား ကြီး ရေးသားထားတဲ့ လက်ကလေးကိုဘဲ မှတ်ပါတော့ဘုရား။

ဘေးပွဲကြုံ၊ အေးသဲကုန် ကိုယ်စီကုတ်ပါကို၊ အားထုတ်သင့်သား၊
သို့ပါကို...ဘယ်တော့ ဘာလိုလိုနဲ့၊ နောင်ရေးကို မျှော်ခေါ်လင့်
လို့၊ ဘာဝနာ သိခေါင်လွင့်တယ်...ဖျင်းဖင့် အများ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...တယ်ကောင်း တယ်ကောင်း။

ဘပည့်တော်။ ။ဒီလက်ကလေးထက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ တရားတော်က သာပြီး သက်ရစရာ ကောင်းပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရွတ်ပါအုံးကိုယ်တော် (၇၆) နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပေါ့၊

ကတိဟံ စရေယျ သာမညံ၊ စိတ္တံ စေ န နိဝါရယေ၊
ပဒေပဒေ ဝိသိဒေယျ၊ သင်္ကပ္ပါနံ ဝသာနုခဂါ။

စိတ္တံ-အာရုံအများ၊ လှည့်လည်သွားလျက်၊ ကျက်စား၍နေ့၊ စိတ်လေ စိတ် လွင့်ကို၊ စေ နနိဝါရယေ - သတိတရား၊ ကောင်းစွာထားလျက်၊ အကယ်၍ မတားမြစ်နိုင်ငြားအံ့၊ (ဝေသတိ - ကိုယ်စိတ်ကိုပင်၊ အမြဲယဉ်အောင်၊ ဆင်ခြင် သောအား၊ သတိထား၍၊ မတားမြစ်နိုင်သည်ရှိသော်၊) ကတိဟံ - ဘယ်နှစ် ဘယ်လ၊ ဘယ်ရက်ကျမှ၊ သာမညံ- ကိလေသာခန်း၊ လွန်ငြိမ်းချမ်းသဖြင့်၊ ရဟန်း အစစ်၊ ဖြစ်တို့အကြောင်း၊ ကောင်းသော ဘာဝနာအလုပ်ကို၊ စေရေယျ- လုံ့လ ရင့်သန်၊ အသင့်မှန်အောင်၊ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်၊ အားထုတ်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း၊ သင်္ကပ္ပါနံ-ကမ္မဗျာပါ၊ ဝိဟိ-သာဟု၊ ယုတ်မာသုံးလီ၊ အကြံအစည်တို့၏၊ ဝသာ နုဂေ-အလိုအကြိုက်၊ ကိုယ့်စွဲချက်ကို၊ နိဂမ္မိကမ္မာများ၊ လိုက်ဝားသည်ဖြစ်၍၊ ပဒေပဒေ-သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း၊ လိုရာပြောင်း၍၊ အကြောင်းအားလျော် စွာ၊ ဣရိယာပုထ်တိုင်း၌၊ ဝိသိဒေယျ - ဘာဝနာအလုပ်၊ အားမထုတ်ဘဲ၊ ဆုတ်ကော ဆုတ်ကာ၊ နှစ်မြှုပ်၍နေရာ သတည်း။

၂၀။ ခုနစ်ဆယ် ခုနစ်နှစ် မှတ်တမ်း

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥဇနကရေ... ကိုယ်တော် အသက် (၇၇) နှစ်လဲ ရောက်လာပြီ နော်၊ နှစ်ဥဇနက ဘာများ မှတ်စရာရှိတုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။(၇၇)နှစ်လဲရောက်ပြီးစ တပေါင်းလအကုန်မှာ ကတာဝတ္ထု ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာကို အပြီး ပို့ချ ရေးသားနိုင်ပါတယ် ဘုရား၊ တန်ခူးလ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ပြီးအောင်မှန်းပြီး ကျောင်းတိုက် အတွင်းရှိ စေတီတော်ကို ရွှေသင်္ကန်း ကပ်နိုင်ပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သာဓုပါ ကိုယ်တော်၊ သာဓုပါ၊ သာဓုပါ။

ဘပည့်တော်။ ။တပည့်တော်လဲ ဆိုကုသိုလ် နှစ်ရပ်အတွက် အလွန် နှစ်သက်မှု ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ တချို့က ရွှေသင်္ကန်းကပ်မှုအတွက် ရွှေတူ မိုဗ်းထဲ ပါပါသွားလို့ နဲ့နဲ့ သဒ္ဓါတုန့်ကြပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ ဘုရားနဲ့ စပ်လာယင် ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အမြတ်ချည်းဘဲလို့ သဘောထားပြီး ဖြစ်လို့ သဒ္ဓါတရားမတုန့်ပါဘူး၊ စိတ် အလွန်ထက်သန် ကြည်နူးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အသက်က အတော်ကြီးလာပြီ၊ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေး သလဲ။

ဘပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးတော့ နဲ့နဲ့ အားမရဘူးဘုရား၊ မကြာမီက ခါးနာလို့ တော်တော်ခံရပါသေးတယ်၊ ဟိုဆေး-မီဆေး လုပ်သော်လဲ မပျောက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ ပျောက်တုန်း။

ဘပည့်တော်။ ။အနှိပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာကို ဒကာမကြီး ဒေါ်မြက ခေါ်လာ လို့ ထိုဆရာက ပဌမတခါနှိပ်၊ နောက်တရက်ခြားပြီး တခါနှိပ်တာမို့ ပျောက်ပါတယ်၊ နှိပ်ဆိုပေမဲ့ အပြင်းအထန် ကြာကြာနှိပ်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ငါးမိနစ်လောက် အကြောပြင်ပေးတာနဲ့ ပျောက်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နာတော့ မနာဘူးလား။

ဘပည့်တော်။ ။ နှိပ်တာကတော့ မနာပါဘူး၊ သူရဲ့ လက်သည်းတွေက ရှည်လို့ လက်သည်းအတွက်တော့ နာပါတယ်၊ အားနာလို့လဲ သူ့ကို မခုပြာလိုက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆရာဝန်ကိုတွေ့ မပြုဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်ကို အမြဲကြည့်တဲ့ ဆရာဝန်တောင် သူခါးနာ တုန်းက အခြားဆရာဝန်ဆေးထိုးသော်လည်း မပျောက်ဘူးပြောလို့ တပည့် တော်က ပြဘို့မလိုတော့ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် ဆရာဝန်တွေ ခါးနာတဲ့အခါ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာဝန်တယောက် လည်ပင်းမစောင်းနိုင်အောင် နာနေလို့ သူနည်းနဲ့ သူ စုံအောင်လုပ်သော်လည်း မပျောက်လို့ ဒကာမကြီးဒေါ်မြက ထိုဆရာဝန်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ခေါ်ပြီး မြန်မာ လက်နှိပ်ဆရာကို ပြပါသတဲ့။ လက်နှိပ်ဆရာက ခဏကလေး အကြောလွှဲနေတာကို ထုံအောင် လုပ်လိုက်တော့ ချက်ခြင်းပျောက်ပါစေတဲ့။ ဒါနဲ့ ဒေါ်မြက ဆရာခကို သူက ပေးပြီးပါပြီပြောသော်လည်း “ကျုပ်ကလဲ ပညာကို ကန်တော့ပါရ စေဦး”လို့ ပြောပြီး ငွေနှစ်ဆယ် ကန်တော့သွားသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ မြန်မာ့နည်းတွေလဲ ခရီးရောက်သားနော်၊ မြန်မာ့ နည်းတွေ ပျောက်ကွယ်မသွားအောင် ထိန်းထားဖို့လိုအပ်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ဟင်းထဲ၌ ဆားလေးယင် သွေးကိုးဘတ်ကို ဆားပေါ့ပေါ့ဟင်းကို စားနေရတာ ကြာပါပြီ၊ မကြာမီက သွေးတိုး များလာတော့ မူးပါတယ်၊ ဒေါက်တာလာပြီး သွေးတိုင်းတော့ နဲ့နဲ့များ နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ် ဒါပေမဲ့ သူ့ဆေးကို မပေးပါဘူး၊ တပည့်တော် စားနေကျဆေးကို စားပါလို့ ပြောပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ စားနေကျ ကေရာဇ်မြစ်ကို မန်ကျီးစေ့သာသာလောက် သွေးသောက်ပါတယ်၊ ပဌမ ၂ ရက်လောက်တုန်းက အခြားဆေးပေးဖူးလို့ သုံးနေလို့ သွေးမကျပါ ဘူး၊ ထိုဆေးကိုဖယ်ပြီး ကေရာဇ်မြစ်ကို တရက် နှစ်ရက်လောက်သောက် တော့ သွေးတိုးကျသွားပါတယ်၊ ဒီဟာကို သဘောကျလို့ ဒေါက်တာသဲ ထိုဆေးကို မှတ်ယူသွားပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နိုင်ငံခြားက ဆေးတွေဟာ လက်တွေ့စမ်းသတ်ပြီးပို့ ကောင်းပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားတွေနဲ့ ဝယ်ရတော့ တိုင်းပြည်မှာ မသက်သာပါ ဘူး၊ ကိုယ်နိုင်ငံကဖြစ်တဲ့ ဆေးတွေကို လက်တွေ့ဖြစ်အောင် လုပ်ကြည့် ကောင်းပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဘုရား၊ ယခုလဲ တော်တော်တော့ ထုတ်ဖော်နေကြပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က သရိုင်းမသွားဘူးပေါ့နော်၊ ကိုယ်တော် မသွားတော့ သံဃာများလဲ မသွားကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် မသွားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သရိုင်းညောင်ပင်တွင်း ဒကာများ အပင်လာလို့၊ ရွာသားကြီးက နှစ်ဆန်းတရက်နေ့ပင့်နေကျ သံဃာတရာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများအတွက် သုံးဆယ်လောက်မှန်း ထားပြီး သံဃာ (၁၃၀)လောက် သင်္ကြန်နီးမှ ကြွကြရပါတယ်၊ သရိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများနဲ့ ဟန်လင်းမြို့ဟောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရွာ ဝက်လက် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေကပါ တော်တော်နဲ့အောင် ပင့်ကြလို့ သံဃာတော် များ နဲ့ပင်ပန်းကြပါတယ်။

ဒီလိုကြပြီးရုံ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ မောင်ခါစ ပရိတ်ရွတ်ကြသည်ကို ကြားနာကြရလို့ တချို့ရွာ၌ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းကြနဲ့ အတော်ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြဟန်တူပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကြားလို့ အင်းဝ တယ်နယ်ကလဲ မကြာမီက သံဃာသုံးဆယ်လောက် ပင့်ပြီး ဖရိတ်နာကြ ပါတယ်၊ ယခုလဲ သံဃာသုံးဆယ်လောက် မရကန်စတဲ့ရွာများနဲ့ ရေဦး မြို့သို့ ဖရိတ်ရွတ် ဆွမ်းဆန်စိမ်းခံ ကြနေကြပါတယ်၊ အဲဒီက အပြန်မှာ မကြာမီ တံတားဦးမြို့က သံဃာတရာပင့်လို့ တညခိုအိပ်ကြရပါဦးမယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုသာ ရွာရိုးလျှောက်နေယင်တော့ အကျင့်နဲ့ စာဘက်က လျော့ကုန်မှားစိုးရတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့လဲ သတိရှိကြပါတယ်၊ လူတွေက အကြည်ညို များပြီး အလှူဒါနတွေ ပေါ်သည့်အတွက် ပိုပြီး သိလထိန်းကြည့် သတိ ပေးနေပါတယ်၊ ယခုလဲ တတိုက်လုံး ကိုယ်ကျင့်ဘက်ကတိုးအောင် ယခု စာဝါနားချိန်မှာ “ဗုဒ္ဓဘာသာ”ဆိုတဲ့ ကျမ်းစာကို ရေးနေပါတယ်၊ အကျင့်ဘက်က မလျော့တဲ့အပြင် တိုးတက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးနေ တာပါ၊ တဘက်ကတော့ နယုန်လဆန်းယင် ရပ်နားထားသော စာဝါ အားလုံး ပိုချကြရမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥပုသ်နေ့ကလေး ယခု ဝါတွင်းရောက်လာပြီနော်၊ သံဃာဘယ် လောက် ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သံဃာ (ရဟန်း-သာမဏေ) အားလုံး လေးရဲခုနစ်ကျိပ်
ရှိပါတယ်။ သူတော်ကလေးများက နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အားလုံးပေါင်းယင် ငါးဆန်းနီး ရှိနေတာပေါ့၊ စားစရာကော
လုံလောက်ရဲ့လား၊ ဟခုနစ် ဆန်ဈေး - ဆီဈေးစသော အားလုံးဈေး
တွေက တက်နေလို့၊ ဈေးရမ်းအတွက် အခက်အခဲရှိမယ်ထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။အစားအသောက် ဈေးတွေကတော့ မကြားဝံ့အောင်ပါဘဲ၊
ဆန်တင်းရှစ်ဆယ်၊ ဆီတပိဿာ သုံးဆယ်ငါးကျပ်၊ ပဲတင်း
လေးဆယ်၊ ဆားတပိဿာ လေးကျပ်၊ ကြက်သွန်တပိဿာ သုံးကျပ်ခွဲ၊
သန်းလျက်တပိဿာ သုံးကျပ်အထက်၊ သားငါးဈေးတွေလဲ ဒီလိုတဲ
တက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် သံဃာ (၅၀၀) လောက်ကို နံနက်ဆွမ်း ကျွေးနိုင်
သေးရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။စောစောက အရှင်ဘုရားစကားအတိုင်းဆိုယင် ရွာရိုးလျှောက်
ခွဲကြတဲ့အတွက် ဆန်-ပဲ-ဆား-ထန်းလျက်တို့ အလုံအလောက်ရှိလို့ ဆီ
ကိုလဲ ပိုတဲ့ဆန်နဲ့ လဲတန်လဲပြီး ဟိုက-ဒီက လူကြတဲ့ ဆန်-ဆီနဲ့ (နာ
ကမ္မ) ကြောင့် နံနက်ဆွမ်းလဲ ပဲပြတ်-ငံပြာရည်- လဘက်ရည်ကြမ်းပြင့်
ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်၊ နေဆွမ်းအတွက်လဲ အားလုံးလောက်အောင် ဟင်း
၂ ခွက် ချက်နိုင်ပါတယ်၊ ညနေ ထန်းလျက်ရည်လဲ လုံလုံလောက်လောက်
တိုက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “ရွာရိုးလျှောက်” ဆိုတဲ့စကားကို သုံးစွဲရတာက ကိုယ်တော်
ကလေးတွေ စာသင်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ ကိုယ်တော်၊ အမှန်ကတော့ ယခုလို
ဆန်ဈေး - ဆီဈေး - ပဲဈေးနဲ့ ဆိုယင် တခါတရံလူတို့ ဆန် - ဆီ - ပဲနဲ့
လုံလောက်နိုင်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။

တပည့်တော်။ ။ မလုံလောက်ပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လဲ
ဟိုရွာ-ဒီရွာသွားပြီး ဆွမ်းဆန်စိမ်းနဲ့ဘို့ မရည်ရွယ်ကြပါဘူး၊ အကြောင်း
အားလျော်စွာ သရိုင်းတနယ်လုံး သွားရာဝယ် အရင်တနှစ်က စပြီး
ဟန်လင်းမြို့ဟောင်းက ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းတဲ့အလုပ် ဖြစ်သွားတာပါ၊
ဒီအကြောင်းကြားတော့ ရွာအများကလဲ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းဘို့ စီစဉ်

ကြပါတယ်၊ ဒီလိုစီစဉ်ရတဲ့ကိစ္စက မည်သူမျှတာဝန်မကြီးဘဲ ကျောင်းတိုက်
အတွက်တော့ အထောက်အပံ့ကြီး ဖြစ်သွားပါတယ်၊ ဆန်တင်မက၊ ပဲ-
ထန်းလျက်-ဆား စသည်ပါ တတ်နိုင်သလို လောင်းကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့က မစရာဘဲ ဒီလို ဆန်ဈေး ဆီဈေးကြီးတော့မဲ့အချိန်
မရောက်မီ အယဉ်တနှစ်က ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းတဲ့အခါပေါ့ ပေါ်လာတာ
ကိုယ်က ကိုယ်တော် ကျောင်းအတွက် ကိုယ်တော်နဲ့တကွ နေ့စဉ် နံနက်
တိုင်း စုပေါင်းပို့ကြတဲ့ မေတ္တာရဲ့တန်ခိုးအတွက် အကျိုးထွက်တာဘဲလို့
ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မုန်ပါ၊ မေတ္တာရဲ့တန်ခိုးဆိုဆို၊ မေတ္တာပို့ရာတွင် နတ်အများ
ရော တန်ခိုးရှင်တွေပါ ပါဝင်နေလို့ နတ်အများနဲ့ တန်ခိုးရှိသူများက
ဝိုင်းကြတယ်လို့ ဆိုချင်လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကျောင်းတိုက်အတွင်း
မှာ အများစုက ဝိနည်းတရားတော်နဲ့ အညီခေတ်အလိုက်နေကြလို့ တရား
တော်က ပြန်စောင့်ရှောက်တာဘဲလို့ဆိုယင် သာ၍ သဘာဝကျမယ်ထင်
ပါတယ်ဘုရား။ [ဓမ္မော ဟေဝ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိ = တရားသည် တရား
အတိုင်း ကျင့်နေသူကို အမှန်ပင် စောင့်ရှောက်၏။-ဓမ္မပဒ။]

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခု ဝါဆိုပြီးပြီ၊ စာဝါတော့ အားလုံးပြန်ကောက်ကြပြီပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ မုန်ပါ၊ အားလုံး ပြန်ကောက်ကြပါပြီ၊ တပည့်တော်ရဲ့
ယမိုက်ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ မူလဋီကာနဲ့ သုတ်မဟာဝဂ္ဂ ပါဠိတော် အဋ္ဌ
ကထာကိုတော့ နယုန်လပြည့်ကျော် (၁) ရက်ကပင် ရွှေ ပို့ချခဲ့ပါတယ်
ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခု ၁၃၃၈-ခုနှစ် ဝါမှာ သံဃာ ဘယ်လောက်ရှိတုန်း၊

တပည့်တော်။ ။တာဝန်ဆောင် ဘုန်းကြီးများကို သေသေချာချာ မမေးမိ
ပါဘူး၊ လေးရဲခြောက်ဆယ်ကိုးပါးနဲ့ သူတော်ကလေးများ နှစ်ဆယ်
ကျော် ရှိတယ်လို့တော့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဝါကျွတ်တော့လဲ ဒီလောက်ဘဲ မိုသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ဒီအရေအတွက်က ဝါကျွတ်မှ ကထိန်အမများက သံဃာ
အရေအတွက်သိချင်လို့ တာဝန်ဆောင် ဘုန်းကြီးများကပြောတဲ့ အရေ
အတွက်ပါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကထိန်အမများက ဒီသံဃာအားလုံးကို သင်္ကန်း အစေ့အင လှူနိုင် ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကျောင်းမှာ ရှေ့နှစ် ကထိန်ပြီးနောက် ရသမျှ သံဃိကပစ္စည်းများကို မဝေသေးဘဲ နောက်တနှစ်ကထိန်ကျတော့ ကထိန် က ရတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ပေါင်းပြီး မဲချဝေလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကထိန် ဒကာ-ဒကာမတချို့က ကျောင်းမှာရှိတဲ့ သင်္ကန်းအရေအတွက်ကိုမေးပြီးမှ သူတို့တတ်နိုင်သင့် အားလုံး သံဃာစေ့အောင် ဖြည့်ပြီး သင်္ကန်းလှူလေ့ ရှိပဲ တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ယခုနှစ် ကထိန်ဒကာ-ဒကာမက ဘယ်ကလဲ၊ သူတို့ကော သံဃာ စေ့အောင် သင်္ကန်းဖြည့်နိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ယခုနှစ် ကထိန်ခင်းမည့်သူက စာချကျောင်းကြီးတကျောင်း ရဲ့ ကျောင်းအမ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်-ဒေါ်သန်းသန်းနဲ့ ဆွေမျိုး မောင်နှမများ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်မှာ စုပေါင်းထားတဲ့ သံဃိက သင်္ကန်းက သုံးရဲ့ခြောက်စုံသာရှိလို့ လိုသမျှကို သံဃာစေ့အောင် ဖြည့်ပြီး လှူကြ ပဲ တယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သင်္ကန်းတစုံ ဘယ်လောက်ပေးရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝါတုန်းတုန်းကတော့ တစုံကို တရသုံးဆယ်လောက် ပေးရ ပါတယ်။ ကထိန်ခေတ်ရောက်တော့ အစိုးရ ရောင်းဈေးတောင် တရသ ခြောက်ဆယ်လို့ ကြားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း- ဒီသံဃာအားလုံး သင်္ကန်းစေ့အောင် ရတယ်ဆိုတာတော့ ချီးမွမ်းစရာပါဘဲ။ နောက်နောင်နှစ်တွေမှာ ဒီလိုသာ သင်္ကန်းဈေးကြီးနေ ယင် ကျောင်းမှာ ဒါလောက်များများ စုမိဘို့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်။ ။သင်္ကန်းသာမကပါဘူး၊ ဆန်ဈေး- ဆီဈေးမှစ၍ အားလုံး ဈေးတွေ ကြီးနေတော့ သံဃာများများ လက်ခံဘို့တောင် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အင်း....စဉ်းစားစရာဘဲ၊ သီတင်းကျွတ်တော့ စာဝါမနားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။နေပူလွန်းတဲ့အခါကျမှ နားကြည့်ရန် သီတင်းကျွတ်မှာ မနား ကြပါဘူး။ တပည့်တော်လဲ သီတင်းကျွတ်ခါနီးမှ ယမိုက်အဋ္ဌကထာ မူလ

ဒီကာကုန်ခဲ့လို့ ယခုပဋ္ဌာန်းအဋ္ဌကထာ မူလဒီကာကို ပို့ချနေပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သာဓု ကိုယ်တော်၊ သာဓု သာဓု၊ ကိုယ်တော်မှာတော့ သံဃာ အများကိုလဲ စောင့်ရှောက်နိုင်၊ ကျမ်းစာတွေကို ရေးရာမှာလဲ ထိပ်ဆုံး ပဋ္ဌာန်းအဋ္ဌကထာ မူလဒီကာ တိုင်အောင် ပို့ချနိုင် - ရေးသားနိုင်လို့ ကိုယ်တော်ရဲ့ လူ့ဘဝဟာ အားရစရာကြီးပါတဲ့။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရား ဝမ်းမြောက်ရအောင် အခြားကုသိုလ်ကြီးများ ကိုလဲ လျှောက်ပါဦးမယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။လျှောက်စမ်းပါ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ကျောင်းတိုက်ရဲ့တောင်ဘက် ခပ်နီးနီးမှာ “တောင်မင်းကြီးဘုရား” လို့ ထင်ရှားတဲ့ ဆင်းတုတော်ကြီးတဆူ ရှိပါ တယ်။ ထို ဘုရားဝင်းရဲ့တောင်ဘက်၌ တောင်သမန်အင်းရေ ကြီးတဲ့အခါ လှိုင်းပုတ်လို့ တံတိုင်းအခြေကမြေတွေ ရေထဲ ပါကုန်ပါတယ်။ အမရပူရ ပ-လ-စ အမှတ် (၂) အင်ဂျင်နီယာစစ်ဘပ်က မြေတွေကို (ဘူလ်ဒိုဇာ) ဆိုသား၊ အဲဒီဟာကြီးနဲ့ ကော်ပြီး ပို့လို့ တံတိုင်းအခြေမှာ မြေတွေတော့ ပြန်ရောက်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိုဗ်းတိုင်းရောက်ယင် ဒီလိုဘဲ လှိုင်းထဲပါသွား ဦးမှာဘဲ။ ဒါကြောင့် အများကုသိုလ်နဲ့ ရေကတာ ကျောက်တုပ်လုပ်တဲ့ အခါ ကျောင်းတိုက်တာဝန်ဆောင် ဒကာကြီး ဦးကျော်ဝင်းက အလှူ ငွေကိုလက်ခံပြီး စာချဘုန်းကြီးဦးဦးစန္ဒောဘာသကကြည့်ရှု စောင့်ရှောက် လို့ တံတိုင်းကြီး စိတ်ချရအောင် ကျောက်တုပ် ပြီးပါပြီ။ အဲဒီငွေထဲမှာ ဂန္ဓာရုံကျောင်းဒကာ ဦးထွန်းလှိုင်(ယခု သင်္ကန်းဝတ်နေသူ)နှင့် ကျောင်း အမဖြစ်တဲ့ ဒေါ်သိန်းက လိုသမျှငွေကို တာဝန်ယူပါတယ်။ ကျောက်တုပ် လဲ အခြား ကျန်သေးသောနေရာအတွက် ဆက်စရာရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီကိစ္စလဲ ကိုယ်တော်ရဲ့ ကျောင်းတိုက်က တာဝန်ဆောင်လို့ အထမြောက်သွားတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်စရာပါဘဲ။ ကျောက်တုပ်မရှိယင် တံတိုင်းကြီးပြီမယ်၊ တံတိုင်းငြိယင် ဆင်းတုတော်ကြီးလဲ မကြာခင် ရေနန်း စံရမှာ ကေနပါဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ဒါ့ပြင် တမျိုးရှိပါသေးတယ်။ ဒါက တံတားကြီးကိစ္စပါ။ တောင်မင်းကြီးဘုရားနဲ့ နီးနီးမှာပင် တောင်သမန်ရွာမှစ၍ ဟိုဘက်က

ရွာအများ သွားဘို့ရာ (ဦးပိန်တံတား) ဆိုတဲ့ တံတားကြီးလဲ ရေးကြီးတဲ့ အခါ အင်းရေရဲ့ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် သွားလို့ ခဲယဉ်းလောက်အောင် ပျက်စီးသွားပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို အင်းရေကလဲပြင်ပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်နဲ့ နီးနေလို့ ကျောင်းက ဒကာကြီး ဥးကျော်ဝင်းထံလဲ လှူကြပါတယ်။

နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်တယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ ဥးမောင်မောင် ကိုယ်တိုင်ပင် တံတားပြင်ဘို့ရန် ဒကာကြီးအထံ ငွေတထောင်အပ်ပါတယ်၊ ဒကာကြီးက ငွေကို တာဝန်ယူပြီးတော့ စာချဘုန်းကြီး ဥးစန္ဒောဘာသ နဲ့ ဥးမဟိန္ဒတို့က လက်သမားများကို ကြည့်ရှုစိစဉ်စေကြလို့ ယခုနှစ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး သွားနိုင်အောင် ပြီးစီးပါတယ်၊ သို့သော် အားလုံး ကောင်းအောင် ထပ်မံပြင်စရာ ကုန်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီကိစ္စလဲ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်က စောင့်ရှောက်လို့သာ ခပ်မြန်မြန် အထမြောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ကိုယ်တော် အတွက်တော့ ပရဟိတကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်တော်က အရင်းခံဖြစ်နေလို့ ကိုယ်တော် ဘဝကို ကျေနပ်ပေမှာပဲ။

တပည့်တော်။ ။ ယခုလောလောဆယ် တာဝန်တမျိုး တိုးလာပြန်ပါတယ်၊ ထို တာဝန်က တောင်သမန်ဘက်မှာရှိသော ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားကို ပြုပြင်စရာဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ ကျောက်တော်ကြီးဆင်းတုတော်ကို အင်းဝခေတ် ဘကြီးတော် လက်ထက်က ပူဇော်ပါတယ်၊ ကျောက်သားလဲ အလွန်ခက်ခဲတယ်၊ လက်ရာလဲ အလွန်ကောင်းတယ်လို့ ချီးမွမ်းကြပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဆင်းတုတော်ကြီးကို ပုဂံမင်းက အမရပူရ ပင့်ပြီး ထုထည်ကြီးမားသော စေတီတော်ကြီးအတွင်းမှာ ပူဇော်ပါတယ်၊ အဲဒီစေတီကြီးမှာ ပြုပြင် စောင့်ရှောက်ဘို့ တာဝန်ရောက်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တာဝန်ရောက်လာတုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ထီးတော်မှာ ရွှေကုန်နေလို့ တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်၌ သွက်-ဝင်နေသော မန္တလေးမြို့ မျက်ပါးရပ် ဒေါ်သိန်းမေတို့ ညီအမက ရွှေချဘို့ရန် မျက်ပါးရပ်ပင့်ပြီး ရွှေချပါတယ်၊ ပြီးတော့ ထီးတော်ကို

ပြန်တင်တဲ့အခါ တပည့်တော် ကျောင်းတိုက် ဆွမ်းစားကျောင်းဘုန်းကြီး ဥးအရှင်သလဲ ဘုရားပေါ်သို့ ငြိမ်းရုံတုန်း တက်သွားပါတယ်၊ ကျောင်း တိုက်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ စေတီတော်ကြီးအပေါ်မှာ သစ်ပင်တွေလဲပေါက် နေပါတယ်၊ တချို့ သစ်ပင်တွေမှာ အတော်ကြီးပြီး စေတီအတွင်းသို့ ရောက်နေပါတယ်၊ ရှေးဟောင်း သုတေသနဌာနက တနှစ်တခါ ပြုပြင် စောင့်ရှောက်သော်လဲ သစ်ပင်တွေကို တူးဖော်နိုင်ပါ၊ ဒီလိုဆိုသင် အတော် ကြာယင် စေတီတော်ကြီး ပျက်စီးပါလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ကြားရတော့ တပည့်တော်မှာ တာဝန်မရှိပေဘူးလား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီအကြောင်းလဲကြားရဲ့ မိမိမှာ သစ်ပင်တွေကို ရှင်းနိုင်လောက် အောင် အင်အားလဲရှိသင့်တော့ ကိုယ်တော် မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီ သစ်ပင်တွေကို အခြေကစပြီး မရှိအောင် လုပ်ဘို့ စီစဉ်ပါ၊ ကုန်ကျစရိတ်တော့ တပည့်တော်တာဝန် ရှိပါစေလို့ ပြောရပါတယ်၊ ထိုသို့ပြောသောအခါ စေတီတော်မှာသာမကဘူး၊ စေတီ တော်ဝင်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ငှက်တိုင်းကြီးတွေရဲ့ အတွင်း အပြင် အထက် မှာလဲ ညောင်ပင်စသော သစ်ပင်မျိုးစုံ ပေါက်နေရုံမက အမြစ်တွေလဲ အတွင်းရောက်နေပါပြီ၊ ယခုလဲ အတော်ပျက်နေပြီး နောင်အခါဆိုသင် သာ၍ အပြင်ခက်ပါလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ပါတယ်၊ ဒီလို ကြားပြန်တော့ အားလုံးကိုဘဲ ရှင်းအောင် စီစဉ်ပါ၊ ကုန်ကျစရိတ် တပည့်တော် တာဝန်ယူ ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုသင်တော့ ကုန်ကျစရိတ် မနဲ့ပေဘူးနော်။

တပည့်တော်။ ။ ဘယ်နဲ့မှာလဲဘုရား၊ သစ်မြစ်တွေ တူးဖော်ရတဲ့ ခနရာမှာလဲ နဂိုရ်အတိုင်းဖြစ်အောင် ပန်းရံခရာက လိုက်ရဉ်းမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီတာဝန်တွေ ကိုယ်တော်က အကုန်ယူနိုင်မှာလား။

တပည့်တော်။ ။ သစ်မြစ်တူးဖော် ပြန်ပြီး မွမ်းမံရုံလောက်တော့ တာဝန်ယူနိုင် ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တကယ် ပြုပြင်တော့ စေတီတော်ကြီးဘေးက အမိုးပတ် ဝန်းကျင်မှာ မိုသီးယိုနေတာတွေရော၊ လင်းခို တွေ မဝင်နိုင်အောင်လုပ်ဘို့ ရာရော၊ ပျက်နေသော မျက်နှာကြက်ကို ပြုပြင်ဘို့ရာရော၊ တံဘိုင်းကြီး၏ ပျက်နေသောအရာ၊ ယိုင်နေသောအရာ၊ ပြိုနေသောအရာတို့ကို ပြင်ဘို့

ရာရောဆိုတော့ တပည့်တော်မှာရှိနေသော နဝကမ္မ(ဝေ)လောက်နဲ့ မလုံ
လောက်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုလျှင် လုံတဲ့ဝေကို အလှူခံမှာလား၊ ဝေဆိုတာ ဘုရားအတွက်
လဲ အလှူမခံကောင်းဘူးဆိုတာ ကိုယ်တော်လဲ အသိသားဘဲ။

တပည့်တော်။ ။အလှူမခံပါဘူးဘုရား၊ သက်တော်ထင်ရှား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့
“အရဟံ - ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော ဘုရား” ဆိုတဲ့ အရဟံ
ဂုဏ်တော်ကို အထူးသတိထားပြီး အာရုံပြုနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို အာရုံပြုတော့ အကျိုးရရောလား။

တပည့်တော်။ ။အကျိုးသိပ်ရပါတယ်ဘုရား၊ ဘုရား အတွင်း-အပြင် သစ်ပင်
သစ်မြစ်တွေ ရှင်းလင်းဘို့ရန် ကျောင်းအမ ခေါ်သိန်းက ဒကာကြီး
ဥူးကျော်ဝင်းထံ (နဝကမ္မ)အတွက် ဝေတသောင်း ပို့လာပါတယ်။
“ဘုရားပြင်ဘို့ လိုတာလဲပြောပါ”လို့ လျှောက်ပါတယ်။ မျက်နှာကြက်
ပြင်ဘို့ ကျောင်းအမ ညွန့်ညွန့်-သန်းသန်း ညီမတို့က တာဝန်ယူပါတယ်။
အရပ်ရပ် ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ဥူးသားဌေး၊ သွီးမြင့်မြင့်တို့က တာဝန်ယူ
ပါတယ်။ သူတို့အတွက် ဘယ်နှစ်သိန်းကုန်လို့ ဂဏန်းမပိုင်းပါဘူးတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အား...ဒီလိုဆိုတော့ အားရှိစရာပါသားကိုယ်တော်၊ နဂိုရုံမူလ
အတိုင်း ကောင်းကောင်းပြင်မယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကုန်မယ်လို့ ခန့်မှန်း
သလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တော့ မမှန်းတတ်ပါဘူး၊ အများကတော့
၂ သိန်းတောင် လောက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ခန့်မှန်းကြပါတယ်၊ ဘုရားကြီး
ပုဂံမင်း တည်ပြီးသည်ကစပြီး ကျကျနန ပြုပြင်ခဲ့ကြဟန် မတူပါဘူး။
ဒါကြောင့် တပည့်တော်လက်ထက်မှာ တပည့်တော်နဲ့ ဒကာ-ဒကာမများ
ပြင်ထိုက်လို့ ပြင်ရတာထဲလို့ ယူဆပြီး ယခုအချိန်မှာ တနေ့ လူဝယောက်
လောက်နဲ့ သစ်ပင်-သစ်မြစ်တွေ ရှင်းနေပါတယ်။ ဘုရားကြီး ပြုပြင်ပြီး
တဲ့အခါ အစောင့်အရှောက် စီစဉ်ဘို့ပါ တာဝန်ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အနီးအပါးရွာက မစောင့်ရှောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အနီးအပါးရွာကလဲ စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲ
စောင့်ရှောက်ဘို့ကိုတော့ မလွယ်ပါဘူး၊ အနီးအပါး သုံးရွာလောက်က

လူတွေတော့ စေတီတော်ကြီးကို ပြုပြင်နေတယ်လို့ ကြားရသည်ကစပြီး
အလွန် ဝမ်းမြောက်နေကြပါတယ်။ ဘုရားဖူးလာတဲ့သူတွေလဲ အလွန်
ဝမ်းမြောက်ကြပါတယ်။ ထီးထောင်ကို ရွှေချပြီးလို့ ပြန်တင်တဲ့အခါမှာ
ရထားပျံနဲ့ တင်ကြလို့ အားလုံး ဝမ်းမြောက်ကြပါတယ်၊ သံဃာတရ
ဆွမ်းကပ်ပြီး တချို့က ပိုက်ဆံကြဲကြ၊ တချို့က ကကြ-ခုန်ကြပါသတဲ့၊
တပည့်တော်တော့ ယခုအထိ စေတီတော်ကြီးကို ကျောင်းကနေပြီး
ကန်တော့နေရပါတယ်။ စေတီတော်ကြီးနဲ့ တပည့်တော်ကျောင်းဟာ
အရှေ့ဘက်ကမ်းနဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းကွာခြားနေပေမဲ့ နေရာချင်းဘေး
ထဲနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ အများကောင်းဘို့ ကြိုးစားတဲ့ စေတနာတွေဟာ
ယခုဘဝမှာလဲ အကျိုးပေးနေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကြိုးစားပါ၊ ကြိုးစားပါ။

တပည့်တော်။ ။အရှင်ဘုရားက သတိပေးလို့ ရှေးက ရေးခဲ့ဘူးတဲ့ လင်္ကာ
ကလေးကို ပြန်၍ အမှတ်ရတယ်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက၊ နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးငြိ၊ အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်တော့၊ ငါပါ အသက် ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့၊ ကုသိုလ်ခရီးမို့ ကြိုးစားသည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အလုပ်တွေက ကြာလေ အထမြောက်သေဖြစ်တော့
ကိုယ်တော် အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ အလုပ်လုပ်နိုင်ဘို့ ကျန်းမာရေးကို ဂရု
စိုက်ပါကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပေမဲ့ တချို့ကို နားမလည်တော့
ကိုယ်မှာ ဘာဖြစ်နေဘယ်ဆိုတာ မသိပါဘုရား၊ ကိုယ်နားလည်သလောက်
အခန့်အသိုင် အစားအသောက်တော့ အမြဲသတိထားပါတယ်၊ ဟိုက-ဒီက
ပင့်တာကိုလဲ အလွန် အလိုက်နံပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်နားမလည်တဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်တော့ နားလည်တဲ့ဆရာ
များကို မမေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ကို မကြာမကြာ ကျန်းမာရေးစစ်တဲ့ ဒေါက်တာ
တပည့်မက သမားတော်ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဥူးထွန်းသင်ကို

ဆရာတော်ကို စမ်းသပ်စေချင်ပါကယ်ပြောလို့ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း
၁၂ ရက်နေ့လောက်က နှလုံးစမ်းတဲ့စက်ပါ အပြည့်အစုံယူလာပြီး စမ်း
ပုံတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာရောဂါများ တွေ့သတဲ့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာရောဂါမှ ကြီးကြီးမားမား မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သာဓိ
သေချာအောင်ဆိုပြီး ၁၄ ရက်နေ့လောက် ဓာတ်မှန်ရိုက်ဘို့ ပြောလို့
ဆေးရုံကြီးသွားပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်တော့ ဓာတ်မှန်ဆိုင်ရာ ဒေါက်တာ
ဌေးမြင့်ကလဲ အထူးဂရုစိုက်ပြီး ရိုက်ပေးပါကယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဓာတ်မှန်ထဲမှာ ဘာတွေ့သတဲ့လဲ။

တပည့်တော်။ ။သိပ်တော့ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ဟန်မတူပါဘူး၊ နဲ့နဲပါးပါး
ချိုယွင်းတဲ့အတွက် ၇ ကော်လောက်စားဘို့ ဆေး ၃ မျိုးပေးလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုသာ သမားတော်များကလဲ ဂရုစိုက်ပေးယင်တော့ အတော်
ကြာကြာ သာသနာအကျိုးကို ဆောင်နိုင်ဦးမှားဘဲနော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်က အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့အား ရှိသလောက်တော့
လူ့ဘဝ နေချင်ပါသေးတယ်၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ မနေချင်ပါ
ဘူးဘုရား၊ ဘဝအသစ်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိဦးမှာပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အလုပ်လုပ်ချင်သလို လုပ်စရာတွေ များလာစရာရှိ
ပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။အား... အရှင်ဘုရားပြောတာ သိပ်မှန်တာဘဲ၊ ကျောက်တော်
ကြီးဘုရားကို ပြုပြင်နေတယ်ကြားလို့ ဒကာမခင်မြင့်(မန္တလေးဒါးတန်း
ရေခဲစက် ဒေါ်သန်း ကွယ်လွန်သူရဲသွီး)က သူ့မိခင်ရှိတုန်းက ရည်မှန်း
ထားပြီးဖြစ်တဲ့ မေမြို့ ဂန္ဓာရုံကျောင်းဆောက်တဲ့ကိစ္စ ကြုံလာပါတယ်၊
ထိုကျောင်းမှာ မြောင်းမြဆရာတော် နွေအခါ သီတင်းသုံးဘို့ရာကျောင်း
ဆောက်ဘို့ အစီအစဉ်ရှိသော်လဲ ဆရာတော်မရှိတဲ့အခါ မဆောက်တော့
ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ယခုတော့ ဘာစိတ်ကူးရပြန်တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ယခုတော့ ကျောင်းဆောက်ဘို့ စိတ်ကူးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာကြောင့်တုန်း ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တိုက်က စာချဘုန်းကြီးတပါး ဂန္ဓာရုံနေတုန်းက
နေကောင်းတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ မေမြို့ ဂန္ဓာရုံရောက်တော့ ဆရာဝန်
များက စောင့်ရှောက်ပေးလို့ နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် မိမိဆရာ
ဆောင်းရာ ဆက်နေပါတယ်၊ သူက စာပို့ချပေးတော့ သံဃာလဲ
တော်တော်များလာပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျောင်းက စာချဘုန်းကြီး
များလဲ နွေအခါသွားနေနိုင်အောင် ၃ ခန်း ၅ ခန်း ထပ်သိမ်းကျောင်း
ဆောက်ဘို့ စီစဉ်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လောက်ကုန်မယ် ထင်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။မမှန်းတတ်ပါဘူးဘုရား၊ သိပ် မကုန်အောင် သတိပေးပါ
တယ်၊ သိမ်ကျောင်းဆောက်နေတုန်းမှာဘဲ၊ အမြင့်ဆုံး ကုန်းပေါ်မှာ
စေတီတော်ကလေးနဲ့ စေတီတော်ရဲ့ ကျောင်းဆောင်လဲ ဖြစ်အောင်
တန်ဆောင်းဆောက်ဘို့ စိတ်ကူးပါလို့ တာဝန်ယူပြီး ကြပ်မတ်နေသော
စာချဘုန်းကြီး ဥးမဟိန္ဒကို သတိပေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကျောင်းမှာ ဆင်းတုတော်တော့ မပူဇော်ရဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဆင်းတုတော် အများစုက သက်တော်ထင်ရှားဘုရားနဲ့ မတူ
လို့ သက်တော်ထင်ရှား အာရုံမရမှာစိုးပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဓာတ်တော်
ဌာပနာဘို့ စေတီတော်ကို စဉ်းစားရတာပါ၊ အဲဒီ စေတီတော်ကလေးကို
တဆူလုံးရွှေချပြီး တန်ဆောင်းကြီးအတွင်းမှာ သံတိုင်ကလေးတွေကာလို့
အလွန် ကြည်ညိုစရာကောင်းမှာပေါ့၊ ကျောင်းတိုက်ရဲ့ စေတီတော်
ဆိုပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှင်များနဲ့ ကိုးကွယ်ဆုလဲဖြစ်မှသာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်က “ရွှေပြောင်ပြောင် ဘောင်ပေါ်ကဘုရား”ဆိုတာကို
ရည်ရွယ်တာလား။

တပည့်တော်။ ။လူ အမျိုးမျိုးဆိုတော့ တပည့်တော် မရည်ရွယ်ပေမဲ့ သူတို့
တာသာ သူတို့ သစ္စာပြုကြတာလဲ ရှိမှာပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့
ကျောင်းသံဃာများဝတ်ပြုရအောင် ရည်ရွယ်ချက်က ယဉ်မူ ပတ်ဝန်းကျင်
ရွာများ ကုသိုလ်တိုးပွားအောင် ရည်ရွယ်ချက်က ဒုတိယဖြစ်ပါတယ်။
၆၃

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က ဆင်းတုတော်များကို သက်တော်ထင်ရှားဘုရားနဲ့ မတူလို့ ကိုးကွယ်လေ့ မရှိဘူးဆိုယင်၊ ကျောက်တော်ကြီးဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးကို ဘာကြောင့် စောင့်ရှောက်ရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ကျောက်တော်ကြီးက စေတီတော်ရော ဆင်းတုတော်ကြီးရော၊ အလွန် ထိန်းသိမ်းထိုက်ပါတယ်။ ကျောက်ဆင်းတုတော်ကြီးက ကျောက်လဲ အလွန်ကောင်း လက်ရာလဲ အလွန်ကောင်းတယ်လို့ ချီးမွမ်းကြပါတယ်။ ဒီလို သက်တော်ထင်ရှားဘုရားဂုဏ်ပြုနေတဲ့ ဆင်းတုတော်မျိုးတော့ တပည့်တော်မှာ စောင့်ရှောက်ဘို့ဘာဝန် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။ တတ်နိုင်လျက်နဲ့ မစောင့်ရှောက်ယင် တပည့်တော်မှာ တာဝန်မကျေရာ ချောက်ပါလိမ့်မယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သာဓုကိုယ်တော် သာဓု သာဓု။

တပည့်တော်။ ။ အရှင်ဘုရား သာဓုခေါ်ရဲအောင် ယခု လောလောဆယ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရသော ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး အကြောင်းကို လျှောက်ရဦးမယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြောပါ ပြောပါ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်တို့တိုက်ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ တောင်မင်းကြီး ဘုရားရဲ့ တံတိုင်းအပြင်ဘက်ရှိ ကောင်းမှုတော်ပုံ စေတီတော်အတွင်းမှာ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး တဆူရှိပါတယ်၊ နဂိုရံတုန်းက ထိုဆင်းတုတော်ကြီးရဲ့ အနီးမှာ ကျောင်းရှိပါတယ်၊ ယခုတော့ ထိုကျောင်းဘုန်းကြီးက ပြန်တော်မူလို့ နေထူမရှိတဲ့အတွက် ကျောင်းကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုန်းကြီးရဲ့ ကျောင်းသို့ ရွှေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ထို ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးမှာ အစောင့်အရှောက် မရှိယင် အလွန်စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ယခု အချိန်မှာ ရိုးရိုးဆင်းတုတော်တွေအတိုင်း ခိုးကြပါတယ်၊ ကြေးဆင်းတုဆိုတော့ အလွန်တန်ဖိုးများလို့ ခေါင်းလောင်းခိုးသူတွေက ဖျက်ဆီးပြီး ကြေးကို ရောင်းကြသလို၊ ဆင်းတုတော်ကြီးကိုလဲ ကြီးမားသည့်အတွက် မရွှေ့နိုင်ဘော့ ဥူးခေါင်းတော်-ယက်တော်စသည်တို့ကို ဖြတ်ယူမှာစိုးရိမ်ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်သို့ ပင့်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဆင်းတုတော်ကြီးက မရွှေ့နိုင်အောင် ကြီးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ရွှေ့နိုင်-မရွှေ့နိုင်တော့ အရှင်ဘုရား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ရွှေ့၊ ငွေ့၊ ကြေးဖြူ၊ ကြေးနီ သံ၊ ငါးမျိုးကို စုပေါင်းပြီးကျိုထားလို့ “ပဉ္စသောဟ ဆင်းတုတော်”လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ မူလ အာဇာနည်က ဘကြီးတော်လက်ထက်က ဘွဲ့ဘူးရသော စစ်ဘက်မင်းကြီး (ဇေယျာရာဇကျော်စင်) ဆိုသူဖြစ်ပါတယ်။ ကျပ်ချိန် နှစ်သိန်းလေးသောင်းရှိပါတယ်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၃၈-ခု၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့က တပည့်တော်ကျောင်းတိုက် ပင့်တုန်းက (အင်ဂုဏ်နိယာစစ်တပ် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ထွဋ်၊ ဗိုလ်ကြီး ရွှေစိမ့်)တို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး ကရိန်းစက်ဖြင့် ပင့်ခဲ့ရပါတယ်။ လူ(မ)လို့ မလွယ်ပါဘူး။

ကျောင်းတိုက်ရောက်တော့လဲ တိုက်ထဲခါးပေါက် မဝင်လို့ တံခါးကို ဖြုတ်ပြီး ဘေးနှစ်ဘက်အဝင်ဝက အဋ္ဌနံရံကိုဖြတ်ပြီးမှ ပင့်လို့ ရပါတယ်။ သွင်းပြီးတော့လဲ ယာယီအသားပလ္လင်ပေါ်ရောက်အောင် ကရိန်းစက်ကြီးနဲ့ဘဲ ခြောက်ပြီး တင်ရပါတယ်။ ဒီလို သာသနာ့အသရေ-ဘာသာတံခွန် ဖြစ်သော ဆင်းတုတော်များကိုတော့ တပည့်တော်က မစောင့်ရှောက်ယင် ဘယ်မှာ တာဝန်ကြေတော့မှာလဲ ဘုရား။ ဒါ့ကြောင့် တာဝန်ကျေအောင် စောင့်ရှောက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုယင် သာဓုပါကိုယ်တော်၊ သာဓုပါ သာဓုပါ။

တပည့်တော်။ ။ နောင်ဆက်တွဲ တာဝန်ကလေးများကလဲ ပေါ့ပေါ့ဘမ်းလို့ မရပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာတာဝန်များလဲ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ကောင်းမှုတော်အတွင်း ကိန်းဝပ်တော်မူတဲ့ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး ရွှေ့လာပြီးနောက် ထိုအနီးက ကျောင်းဟောင်းကို တောင်လေးလုံးတိုက်အတွင်းမှာ ထပ်မံဆောက်မဲ့ဒကာ မရှိလို့ တပည့်တော်ကဘဲ ဒကာသုပိပြီး ဆောက်ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီဟာလဲ ဆောင်သင်တဲ့တာဝန်ကို ဆောင်ရတာဖြစ်လို့ ကောင်းပါတယ် ကိုယ်တော်။ ဒါ့ပြင်ကော ဒီလိုတာဝန်မျိုး ချီသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ ကျောက်တော်ကြီးဘုရားရဲ့ အနီးမှာ “ခမ္မဝတီတိုက်”လို့ ခေါ်တဲ့ ရှေးကျောင်းတိုက်ဟောင်းကြီးထဲမှာလဲ ကျောင်းတွေကျပျက်နေလို့ နေရာ မိုက်လို့ကျောင်းဆောင် မရှိပါဘူး အဲဒီကျောင်းကိုလဲ

တပည့်တော်ဘဲ စောင့်ရှောက်ဘို့ တာဝန်ကျနေလို့ ထိုကျောင်းမှာ လက်ရှိတုန်းတော်ကြီး နေဘို့ရန် ကျောင်းဟောင်းတွေမှ ရသမျှကိုယူပြီး ၃ ခန်း ၂ ခန်း စမြင်နဲ့ ကျောင်းဆောက်ဘို့ စီမံနေပါတယ်တုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...ဒါလဲ ဆောင်သင့်တဲ့ တာဝန်ပေးလေ။ ဒါပြင်တော့ လောလောဆယ် ဘာတာဝန်ရှိသေးတုန်း၊ ကိုယ်တော် အသက်က ယနေ့ ဆိုယင် (၇၇)နှစ် ပြည့်တဲ့နေ့ဘဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ် (၇၇)နှစ် ယနေ့ပြည့်ပါတယ်။ ယနေ့ဘဲ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီး သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ လိုက်အတွင်းမှာ ကြေးဆင်းတု တော်လောက် ကြီးမားတဲ့ ကျောက်ဆင်းတုတော်ကြီးကို ရွှေပြီး ပူဇော် ပါတယ်တုန်း။ အဲဒီ ကျောက်ဆင်းတုတော်ကြီး အမိုးပျက်ပြီး အကာမရှိ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပင့်လာတဲ့ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးအတွက် သီတင်းသုံးဘို့ နေရာကလဲ ပြုပြင်တုန်းဘဲ ရှိပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သာသနာတော်ကြီးကလဲ အဖြေးဖြေးဆုတ်လာရာက နဲ့မြန်သလို ဖြစ်နေလို့ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက် သံဃာများကိုတော့ တောင့်ထား ဘို့ သတိပေးပါကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော် ကျောင်းတိုက်က အားလုံးသံဃာများ အတူ ဝား-အတူနေဖြစ်လို့ အုပ်ချုပ်ရတာ အခြားနေရာနဲ့ စာသင် လွယ်ကူ ပါတယ်တုန်း။ စာချတုန်းကြီးများနဲ့ တာဝန်ဆောင်ကြသော ဝပ်ကြီး ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များကလဲ တပည့်တော်သဘောအတိုင်း လိုက်လျောကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်လို့ ရှေးခေတ်က ကျောင်းတိုက်များလို အတော်တော့ ကြည့်သာရွသာ ဖြစ်နေပါတယ်တုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အင်း... သာသနာ့အလုပ် ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ တနှစ်တာကို နှိုံး အုပ်ရတာ ဝမ်းမြောက်စရာပါဘဲ။ ရွတ်နေကျ လက်ခံကလေးကို ရွတ်ကြ ညုံးစို့ ကိုယ်တော်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းယျာတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့ အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်။
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာ့အတွက်တော့ ငါပါ အသက် ဆုံးစေမည်။
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေ့လို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးဝားသည်။

၂၁။ ခုနစ်ဆယ် ရှစ်နှစ် မှတ်တမ်း

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဥးဇနကရေ...ကိုယ်တော် အသက်လဲ (၇၀)နှစ်လဲ ရောက်လာပြီ နော်၊ ယနေ့ဆိုယင် (၂)လကျော်ကျော်တောင်ရောက်လာပြီ။ ဘာများ မှတ်သားစရာ ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အကောင်းဘက်မှာတော့ အသက်-အောက် အများစုက တိုက်သံဃာများကို ကြည်ညိုကြလို့ အရောက်အပေါက် များလာပါ တယ်။ ရောက်ပြန်တော့လဲ ကျောင်းတိုက်က သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်ဆိုတော့ နံနက်ဆွမ်း နေ့ဆွမ်း တတ်နိုင်သလို ကပ်လှူကြသူတွေ များလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ များစရာပေတဲ့ကိုယ်တော် နံနက်ဆွမ်းကပ်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ရဲ့ နေ့တိုင်းပေးနေကျ ဩဝါဒကလဲ ဆွမ်းဒကာ-ဒကာမများရဲ့ စိတ်ကို အလွန် ဆွဲဆောင်နိုင်စရာ ကောင်းပါပေတယ်။ မှီသမျှ သံဃာအားလုံး ပဌမဆွမ်းစားကျောင်းကြီးရဲ့ အထက်ထပ်မှာ စုပေါင်းပြီး ညီညာညာ တရားစာအမျိုးမျိုးကို ရွတ်တာရယ်၊ ကိုယ်တော်က တရားကောင်းနဲ့ ဩဝါဒပေးတာရယ်၊ ဩဝါဒအပြီးမှာ ဆွမ်းစေ့စေ့ချ တိုတိုချပြီး သံဃာအားလုံး ညီညာညာ မေတ္တာပို့ကြတဲ့အသံရယ်၊ အားလုံးခြုံလိုက် တဲ့အခါ ဆွမ်းဒကာ-ဒကာမများနဲ့ ပါလာသမျှ အားလုံးဘဲ သာသနာ့ အရသာကို ခံယူကြရပေလိမ့်မယ်။

တပည့်တော်။ ။ အဲဒီ နံနက်ဆွမ်း စားပြီးချိန်မှာ စုပေါင်းပြီး ရွတ်ဆိုကြ၊ ဩဝါဒလဲ ပြုပြင်စရာရှိယင် ပြုပြင်စရာတွေပါ ထည့်၍ပေးရလို့ ကျောင်း တိုက်အတွက် အလွန် အကျိုးများခဲ့ပါတယ်။ ဒီအလုပ်ဟာ သံဃာတော် များကတည်းက လုပ်လာတဲ့ အလုပ်ဖြစ်လို့ ယခုတော့ အသားကျနေ ပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ “အကောင်းဘက်မှာတော့” ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးစွဲထားတော့ အဆိုးဘက်မှာလဲ မှတ်သားစရာ ရှိနေဟန် တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။ မှတ်သားစရာ ရှိပါတယ်၊ တပေါင်းလကွယ်နေမှာပါ။ ကွယ်လွန်သူ ဒကာကြီး (ဥးကောက) ရှိစဉ်ကစပြီး သိန်းကျော်အောင်

အကုန်ခံ၍ဆောက်တဲ့ မီးတင်းကုန်ကြီးပြီးလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိသားစုက ရေစက်ချသိုကိစ္စ ရှိပါတယ်၊ နံနက်ဆွမ်း-နေ့ဆွမ်း ၂ ထပ်ကပ်ပါတယ်။ နံနက်ဆွမ်းခလောင်းတဲ့နေရာကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကြည့်ပြီးမှ စာချဘုန်းကြီး တပါးပါးကို ကြည့်ရှုကြပ်မတ်လိုက်ပါလို့ မှာခဲ့ပြီး ယာဂုသောက်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။ ထိုနေ့ကလဲ ထိုသို့ ကြည့်ရှုမှသာ သွားခဲ့ပြီး ယာဂုသောက်အသွားမှာ ခွေးတကောင်က သံဃာတေ့ ဆွမ်းခံနေတဲ့ နေရာသွားတိုင်လာလို့ ကိုယ်တော်တပါးကို ခွေးခြောက်သို့ပြောသင်း အသွားမပျက် သွားနေစဉ် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲပါရောဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်က အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေတာကို သတိမထားဘူး၊ ငယ်တုန်းကလို စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ အလုပ်လုပ်တာဟာ မှားတာတဲ့ ကိုယ်တော် ခွေးခြောက်ခိုင်းယင်လဲ ရပ်ပြီး ခိုင်းပါလား၊ ပြီးမှသွားပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ မှားတာတော့ အမှန်ဘဲဘုရား၊ နောက်ထပ် အမှားကလဲ ရှိသေးတယ်၊ တပည့်တော်မှာ တာဝန်တွေက သိပ်များတယ်မဟုတ်လား၊ သံဃာများ နံနက်ဆွမ်းစားပြီးယင် ကျောင်းကြီးပေါ် ရောက်တဲ့အခါ အလှူ ရှင်မုားရော ဘိတ်ထားတဲ့လူအချို့ပါ ကျောင်းကြီးပေါ် ရောက်ကြ ရပါတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ တပည့်တော်က သူတို့နောက်မှ ရောက်ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး၊ တပည့်တော်က အယဉ်ရောက်ရိုး ထုံးစံပါ၊ ယာဂုသောက်တို့ ကိစ္စကို အမြန်ပြီးအောင် လုပ်ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခွေးခြောက်ခိုင်း ယင်း ယာဂုသောက်တဲ့နေရာသွားလို့ ဒီလို ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲရတာတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လဲတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား၊

တပည့်တော်။ ။ လဲတော့ ခွေးခြောက်တဲ့ ဥးပဉ္စင်းက ပြေးလာပြီး ထူပေးမှ ထနိုင်ပါတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ မစဉ်းစားအားပါဘူး၊ ယာဂု အမြန်သောက်တို့ သွားပါတယ်၊ ဒီနောက်လဲ ဩဝါဒတရားစကားပြောရ ရေစက်ချရနဲ့ ကိုယ့်အနာကို ဂရုစိုက်အားသေးပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်ရပေမဲ့ ခဏလောက်တော့ နာတဲ့နေရာ ဂရုစိုက်တို့ ကောင်းတာကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ လဲပြီးပြီးချင်း ဂရုစိုက်ယင်တော့ သိပ် ကြီးကျယ်ရောမရှိပါဘူး၊ အကြောင်းတွေက ဒီလိုဆက်နေတော့ အားလုံး

ကိစ္စပြီးတဲ့အခါ ဆေးကျောင်းက ကိုယ်တော်ကိုခေါ်ပြီး ကြည့်တော့ ဝဲဘက်ခြေသလုံးရိုး ၂ နေရာလောက် ပဲ့နေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ပွန်းတဲ့ ပဲ့တဲ့နေရာ ဆေးထိုးခိုင်းရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘာဆေး ထိုးပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ တပည့်တော်က ဘာမှနားမလည်ပါဘူး၊ သူထိုးပေးတဲ့ဆေး ကိုဘဲ လက်ခံရပါတယ်၊ လက်မောင်းလဲ အတော်နာနေကြောင်းကို အဲဒီ အခါမှ သိရပါတယ်၊ နောက်ရက်၌ တပည့်ဆရာဝန်ကလေးရောက်လာလို့ သူကလဲ ဆေးကုပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးမျိုး ချို့ယွင်းချက်တွေ ကြောင့် အနာပေါက် ကုသမှုမှာ နာမည်ရသော ဒကာ-ဒကာမရင်းတို့ရဲ့ မြန်မာဆေးနဲ့ဘဲ ထပ်ပြီး ကုရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကုရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ တလခွဲလောက် ကုရပါတယ်၊ ယခု ကဆုန်လပြည့်နေ့ပါ၊ အနာလဲ ပျောက်ပါပြီ၊ ဒီကိစ္စအတွက် တပည့်တော်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက် သင်ခန်းစာ(မှတ်စရာ)တွေ အများပင် ရလိုက်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကတော့ “ လူမိုက်နောက်မှ အကြံရ ” ဆိုတာမျိုးဘဲ၊ ကိစ္စပြီးမှ သင်ခန်းစာ ရတော့တယ်။

တပည့်တော်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်လဲ ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက်ကို ကိစ္စပြီးမှ သိလေ့ရှိတာဟာ အမှားကြီးပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များကော ကိုယ်တော် ဆီ မလာကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်းတိုက်ကိုပြုဘို့ မကြာခဏ ကားပို့တဲ့ ဒကာက နိုင်ငံ ခြားဧည့်သည်များကို ကျောင်းတိုက်ခေါ် လာလေ့ရှိပါတယ်၊ တပည့်တော် ထံတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုမှ ခေါ် လာလေ့ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဧည့်သည်များက ဘာကို မေးလေ့ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ စကားပြန်နဲ့ ပြောနေရတော့ သူတို့က သိပ်မမေးစာတတ်ပါဘူး၊ ၁၃၃၈-ခု၊ ပဌမဝါဆိုလဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ကတော့ အခမရှိကန် ဒကာ

တယောက်က သရဏဂုံယူပြီးတော့ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်သွားလို့ များစွာ ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဝမ်းမြောက်စရာဘဲကိုယ်တော်၊ ယခု ဝါဆိုပြီးပြီ၊ ဝါဆိုသံသာ ဘယ်သောက်ရှိတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရဟန်း-သာမဏ (၅၅၀)ကျော် ရှိပါတယ်၊ ဖိုးသူတော် (၂၀)ကျော် ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အားလုံးအတွက် ဆွမ်းပြည့်စုံရဲ့လား၊ ဆန်ဈေး-ဆီဈေးတွေက အလွန်ကြီးနေတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာ့ အရှိန်အဝါဆိုတာ အံ့ဩစရာဘဲ ဘုရား၊ သံဃာအားလုံး နံနက်ဆွမ်း စားနိုင်လောက်အောင် နေ့ဆွမ်း အတွက် ဟင်း ၂ ခွက် စီမံနိုင်လောက်ရုံတွင် မက၊ ညနေ ထန်းလျက်ရည် တိုက်နိုင်သောက်အောင် အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်ဘုရား။

အထူးသဖြင့် ယခုနှစ်အနေနဲ့ ရေဦး၊ မရကန်၊ ဝက်လက်၊ တပယ်၊ ပေါက်မြိုင်၊ 'တံတားဦး'တို့အပြင်၊ မြင်းခြံ၊ နွားထိုးကြီးနဲ့ လိပ်ဆန်ခွနဲ့ ဂတ္တိပါရွာတို့က ဆွမ်းဆန်စိမ်းပင့်လောင်းမှုများ တိုးလာသဖြင့် ပို၍ ပြည့်စုံလာပါတယ်။ ယခုအချိန်မှာ ဒု-ဝါဆိုလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့မူစဉ် လပြည့်ကျော် ၄ ရက်နေ့တိုင်အောင် နံနက်ဆွမ်း-နေ့ဆွမ်းကပ်မဲ့သူများ အဆက်မပြတ် ရှိနေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သံဃကံဆိုတာ အံ့ဩစရာပေဘဲနော်၊ ဒါ့ထက် ပဉ္စပကြိုက် အဋ္ဌ ကထာနဲ့ မူလဋီကာ ပို့ချနေတာ မကုန်သေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။၁၃၃၈-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့မှာ ပို့ချလို့ ပြီးဆုံးပါပြီဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သိပ် ဝမ်းမြောက်စရာဘဲနော်၊ မူလတန်း ပါဠိသိက္ခာနဲ့ တက္က သင်ရိုး အဋ္ဌကထာကျမ်းကြီးများကို ကုန်အောင်ရေးနိုင်တဲ့ ဇွဲလို့လဲကို ကိုယ်တော် ကိုယ်တိုင် ဝမ်းမြောက်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အားလုံး ပညာပါရမီဖြစ်လို့ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်ဘုရား။ ရှေးရှေး ဘဝများစွာက ပညာအထိုပါလာလို့ ယခုဘဝ၌ ပညာရေး

ဆိုင်ရာဝယ် အရာရာ အထူးမြောက်တဲ့အပြင်၊ အကျိုးများရစ်လိမ့်မည်ကို တွေးကာ ယခုဘဝ ထပ်၍တိုးပွားသော ပညာပါရမီကို များစွာကျေနပ် နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေးသားရုံဖြင့် သာသနာတော်မှာ အကျိုးမများ လှသေးပါဘူး၊ ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်အောင် ရိုက်နှိပ်နိုင်မှ အကျိုးများရစ်မှာ ပါ။ ဒါ့ကြောင့် ရေးသမျှအားလုံး ကျမ်းစာအုပ်ဖြစ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် အသက်ချည်စေချင်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာ့ အရှိန်အဝါဟာ အံ့ဩလောက်ပါပေ တယ်၊ ဒီလို အရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့အခါ ကိုယ်တော် ကျန်းမာရေး သိပ် အရေးကြီးတာဘဲ၊ ကျန်းမာရေး လုံလောက်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။လူကတော့ နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့၊ ပဌမဝါဆိုလ မကုန်ခင် မျက်မှေးရောင်တဲ့ရောဂါဖြစ်လို့ ယခု ဝါဆိုပြီးတဲ့အချိန်အထိ မျက်လုံး အားနဲ့နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စာကြည့်မှု လျော့ထားလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဉာဏ်ရှိသမျှ ကြိုးစားပါ ကိုယ်တော် ကိုယ်တော် တာဝန်တွေက များလွန်းနေတယ်၊ ကျောင်းတိုက် တာဝန်အပြင်၊ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား တာဝန်ကလဲ မငယ်လှဘူး။

တပည့်တော်။ ။တာဝန်တွေများလို့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါတယ်ဘုရား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို နားစိုက်ကြဟန်တူပါ ရဲ့၊ ဒု-ဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၈)ရက်နေ့က စစ်ကိုင်းဘက်မှာ တပည့်တော် ပြန်တော်မူပြီကြားလို့ သံဃာတော်တချို့နဲ့ သီလနှင့် တော်တော်များ များ လာကြပါတယ်၊ သံဃာတော်ထဲမှာ (ရွှေဟင်္သာချောင် ဒုတိယ သာသနာပိုင်)တပါးလဲ ကြွတော်မူလာလို့ အားနာစရာဖြစ်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ပြန်တော်မူတဲ့သတင်းက ဘာကြောင့် ဖြစ်တာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မလျှောက်တတ်ပါဘူးဘုရား၊ ဒီအချိန်မှာ မင်္ဂလာတိုက်က တပည့်တော်နဲ့ အသက် မကွာလှတဲ့ တိုက်အုပ်တုန်းတော်ကြီး ပြန်တော် မူလို့ ၃ ရက်လောက်ရှိပါပြီ၊ ဒီဟာနဲ့ များ ရောသွားသလားမသိပါဘူး။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီလိုဆိုလဲ ပြီးတာပါဘဲ၊ ကျန်းမာရေးတော့ အထူးဂရုစိုက်ပါ၊ ယခု သီတင်းကျွတ်ပြီ၊ ဝါတွင်းက ကျောင်းတိုက်မှာ ဘာများ အထူး ဖြစ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သိပ်တော့ မထူးပါဘူး၊ တချို့အပြစ်များတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မကြားကောင်း မနာသာ တိုက်ရိုက်မသိတော့ ဒီလိုဘဲထားလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော် အတွက်တော့ ဘာများ အထူးဖြစ်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။သီတင်းကျွတ် မတိုင်မီကပင် တပည့်တော်ဘိဿိကာ သံဝေဂ လိုလို့၊ ဘာလိုလို့၊ အများနဲ့ မဆက်ဆံလို့၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အာရုံတွေ မကြည့်လိုတဲ့စိတ်တွေ သိသိသာသာ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဝဲဘက်လက်မှာလဲ အခြားလက္ခဏာတော့ သတိထားကြည့်ပေမဲ့ မသိသာပါဘူး၊ လက်ခလယ် တဲ့တဲ့ တက်လာတဲ့အကြောင်းကတော့ ရှေးက မရှိဘဲ ပေါ်နေတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လက္ခဏာဆရာများကို မေးမကြည့်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်ရဲ့ ဇာတာရော၊ လက္ခဏာရော၊ အမြဲဂရုစိုက်တဲ့ ဒကာ ဥဒ္ဓါတင်မောင်ကို ပြပါတယ်၊ ဒီလက္ခဏာဟာ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဘဲ၊ စိတ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ပေါ်လာတာဖြစ်တယ် လို့ ပြောတဲ့အတွက် စိတ်ဖြစ်ပုံကိုလဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင်တော့ အကောင်းသားဘဲကိုယ်တော်၊ ရှေးသူတော် ကောင်းများလဲ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ တောထဲမှာပျော်ကြလို့ တော ထွက်ကြပါတယ်။

တပည့်တော်။ ။ဒကာဥဒ္ဓါတင်မောင်ကလဲ တပည့်တော်ကို(ဂ ၃)နှစ်လောက် ရောက်တဲ့အခါ “လက်ရှိကျောင်းတိုက်ကို လျှစ်လျူရှုလိမ့်မယ်” လို့လဲ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ကလဲ ဒီလို စိတ်ကူးသလား။

တပည့်တော်။ ။အထူးစိတ်ကူးဘို့ မလိုပါဘူး၊ ယခုလဲ မလွဲသာလို့ စောင့်ရှောက်နေရတာပါ။ ရေးပြီး ကျမ်းစာတွေကလဲ စာအုပ် မဖြစ်သေးလို့ တဖြည်းဖြည်း စာအုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားယင်း၊ စာကိုလဲ တနေ့ နှစ်ဝါ လောက်ချပြီး ဩဝါဒကို နံနက်တိုင်း ပေးနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီဟာတွေလဲ သာသနာတော်မှာ အကျိုးများပါတယ်ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ အကျိုးများတန်သလောက်တော့ များပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သေရေးအတွက် သန့်သန့်ပြင်နေတာလောက်တော့ အကျိုး မများဘူး ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ “သေရေးပြင်”ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သမ္ပပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယအတိုင်း အကုသိုလ်ဖြစ်မှုကို ကြိုလာတဲ့အခါ ကြာကြာမဖြစ်စေဘဲ သတိထားပြီး ချက်ခြင်းရပ်ဘို့နဲ့၊ ကုသိုလ် ဆိုင်ရာ ကိစ္စမှာတော့ မှန်မှန်တိုးပွားဘို့ အချိန်ရှိသမျှ ကြိုးစားရတဲ့အလုပ် ပါဘုရား၊ ဒီလို သတိ-ဝီရိယဖြင့် မှန်မှန်ကြိုးစားနေယင် သေရေးအတွက် ကြောက်စရာမရှိတော့ဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အင်း...ဒီအတိုင်းကြိုးစားယင်တော့ သေဘို့ကိစ္စအတွက် ကြောက်စရာ မရှိတာအမှန်ဘဲကိုယ်တော်၊ ကြိုးစားပါ၊ ကြိုးစားပါ။

တပည့်တော်။ ။သေရေး-နေရေး၊ နှစ်ထွေ အေးဘို့၊ လေးလေးနက်နက်၊ စဉ်းစားလျက်ပင်၊ နေ့ရက်-လတွေ၊ ကုန်သွားလေလည်း၊ စိတ်နေ မပြောင်း၊ စိတ်ကောင်းပျက်၊ စိတ်စက် တည်ကြည်၊ သေဘို့ရည်သည်... သေမည် မကြောက်အောင်ထကား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သေရေး ကြိုးစားယင်း၊ နေရေးလဲ ကျန်းမာအောင်ကြိုးစားပေါ့ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ “ကံ”ဆိုတာ အင်မတန် ဆန်းကြယ်ပါတယ်ဘုရား၊ ကျန်းမာအောင် ကြိုးစားနေပါလျက် မျက်မှူးရောင်ရောဂါက သီတင်းကျွတ်ခင် ထပ်ပြီးဖြစ်လို့ ဒေါက်တာသန်းတင်ကို ပြရပါသေးတယ်၊ သူ့ဆေးပေးလို့ ပျောက်ပြန်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်ထပ်လဲ ဘာမှဖြစ်အောင် သတိထားပေါ့ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သတိတော့ထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၈) ရက်နေ့က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးအပြီး ချော်လဲလို့ အုဋ်ခုံနဲ့ တိုက်ပြီး ဥဒ္ဓါတင်မှာ အနည်းငယ်ပေါက်သွားပါတယ်၊ (၁၀)ရက်လောက် ကုလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကံမကောင်းတဲ့အထဲမှာ ဒါလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာ ကံကောင်း တယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ၊ ငါ့ချီးများ ကျိုးတောင် ကျိုးကြတယ်။

တပည့်တော်။ ကံကတော့ ကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းဟန်တူပါတယ်၊ သမားတော်ကြီး ဥးထွန်းသင် ဆိုတာ မနှစ်က ဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးပါတယ်။ ယခုနှစ်လဲ မနှစ်ကလိုဘဲ နှလုံးစမ်းတဲ့ဝက်နဲ့ အတူ အခြား ကရိယာတွေကိုပါ စုံအောင်ယူလာပြီး သူ့လက်ထောက်များနဲ့အတူ လာရောက် စစ်ဆေးပါတယ်။ မနှစ်ကနဲ့ မတူဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သာ၍ သေချာအောင် ဓာတ်မှန် ရိုက်ဘို့ပြောလို့ ဆေးရုံကြီးလိုက်ပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်ရပါတယ်။ ဆေးလဲ ၂ မျိုးလောက်ပေးပါတယ်။ ၁၂ ရက်လောက် စားရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆေးစားပြီးတော့ ဘာလုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆေးပေးတာက ရောဂါရှာတာနဲ့ တူပါရဲ့။ ဆေးစားပြီးတော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ပါတယ်၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး ဆေးအမျိုးမျိုးလဲ ထပ်ပေးပါတယ်။ ယခု အဲဒီဆေးများကို စားနေတုန်းဖြစ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တနေ့တုန်းကလို ထပ်မလဲအောင် သတိထားပါကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ထပ်မလဲအောင် ရေချိုးခန်းအပြည့် အသားကွက်တွေ ခင်းထားပါတယ်။ အဲဒီအသားကွက်ပေါ် နင်းသွားယင်တောင် လဲမှာကို အထူးသတိထားပြီး နေပါတယ်။ လဲထားတဲ့ဒဏ်က မကြီးကျယ်သော်လဲ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလို့လား မသိပါဘူးဘုရား၊ ဟိုနား - ဒီနား သွားတာတောင် လဲမှာကြောက်နေသလို မရဲတရဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။လဲထားတာက ခွေးခြောက်ခိုင်းတုန်းက တခါ၊ ခရုချိုးခန်းထဲ တခါ၊ ၂ ခါတောင်ရှိနေလို့ အလိုလို စိတ်စွဲနေဟန်တူပါတယ်။ ပိုပြီး သတိထားပေါ့ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။အိုတဲ့အခါကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ အရိုးတွေ အကြောတွေက ခန္ဓာကိုယ်ကို မအိုင်တုန်းကလို မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ ဥပမာ- “လည်းအိုကြီးဟာ ဝန်မဆောင်နိုင်သလိုပါဘဲ” လို့ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၊ ကျွဲပါလထေရ ဝတ္ထုမှာ မိန့်တဲ့အတိုင်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ အရိုး-အကြော တွေဟာလဲ ထုံးစံအတိုင်း ခန္ဓာဝန်ကိုဆောင်ဘို့ ခဲယဉ်းဟန်တူပါတယ်။

ဇိဏ္ဌာ အပ္ပိစ နှာရစ၊ ဂတ္တာနိ န ဝဟန္တိ မေ၊
ဇိဏ္ဌောဝ သကဋော ဘဒရံ၊ သာယံ လောကဿ ဓမ္မတာ။ *

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးဇနကရေ...နိုင်ငံခြားညွှတ်သည့်များ မလာတာကြာပြီ။ ယခုလဲ လာဘို့အကြောင်း မရှိသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။အကြောင်းထူးမကြားဘဲနဲ့ ယခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၉ ရက်နေ့က တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံမှ ဘုန်းကြီးသုံးပါး ရောက်လာပါတယ်။ ထိုနိုင်ငံ၌ ဘောင်းဘီ-အင်္ကျီ ဝတ်နေကြသော (မဟာယာန) ဘုန်းတော်ကြီးများသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သို့ရာတွင် ရောက်လာကြသော ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးထဲမှ အလတ်တပါးက ယိုးဒယား (ထိုင်း) နိုင်ငံ၌ ထေရဝါဒဘုန်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းခဲ့သည်မှာ ၄ လလောက် ရှိပါပြီတဲ့။ ထို့ကြောင့် အဲဒီဘုန်းကြီးကတော့ ယိုးဒယားဘုန်းကြီးများအတိုင်းပင် သင်္ကန်းဝတ်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သူတို့က ကိုယ်တော် ဆိုကို ဘာကိုစွန့် ရောက်လာကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ယိုးဒယားလိုဝတ်ထားတဲ့ ထေရဝါဒဘုန်းကြီးက မြန်မာနိုင်ငံ လှည့်လည်သင်း ဤကျောင်းတိုက်ကိုဖြတ်ပြီး ဦးပိန်တံဘားကြီးသို့ သွားသောအခါ ဤကျောင်းတိုက်၏ သန့်ရှင်း သာယာပုံကို၎င်း၊ တိတ်ဆိတ်ပုံကို၎င်း၊ သတိထား၍ မှတ်သားခဲ့ဘူးပါသတဲ့။ နောက်ဘကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကိုရီးယား ဒကာ-ဒကာမများနဲ့ လာသောအခါ တပည့်တော်ဆီ ဝင်လာပါတယ်။ ဝင်လာသောအခါ တပည့်တော်နေရာ၌ ရေခဲသေတ္တာ၊ ဆိုဖါကြီးစသော ခေတ်မှီ အသုံးအဆောင်ကောင်းတွေ ဘာတခုမှ မရှိသည်ကို သတိထားမိပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီကိုယ်တော်က စဉ်းစားဉာဏ် အရှိသားဘဲနော်၊ ဒါကြောင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြောင်းလိုက်တာနဲ့ တူတယ်။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီကိုယ်တော်က တပည့်တော် နေပုံထိုင်ပုံတွေကို ဓာတ်ပုံတော်ခတ်များများ ရိုက်သွားပါတယ်။ ကိုရီးယားသို့ ရောက်သောအခါ တခါ၊ ထေရဝါဒဘုန်းကြီးများ ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ (ရေခဲသေတ္တာ-အသံဖမ်းစက် စသော ခေတ်မှီအသုံးအဆောင်များနဲ့) နေပုံကိုကြည့်၍ ထိုသို့ နေလိုစိတ်ဖြစ်သောအခါ တပည့်တော် ယခုလိုနေပုံကို အထူးသတိရ၍ ခမ်းခမ်းနားနား နေလိုစိတ်ကို ပြုပြင်နိုင်ပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီကိုယ်တော်နဲ့ တခြားကိုယ်တော် ၂ ပါးက ကိုယ်တော်ကျောင်းတိုက်သို့ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ရောက်လာပါတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သူတို့ သုံးပါးထဲတွင် အငယ်ဆုံး မဟာယာနဘုန်းကြီးကလဲ ပဌမအကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာသောအခါ ဤကျောင်းတိုက်ကို ဖြတ်၍သွား၍ သန့်ရှင်း တိတ်ဆိတ်ပုံကို သတိထားမိပါသည်။ သူတို့ ၂ ပါးက ကိုရီးယား၌ ထင်ရှားသော မဟာနာယက ဆရာတော်ကြီးကို ဤကျောင်းတိုက်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ ကမ္ဘာလှည့်ယင်း ဤ ကျောင်းတိုက်ကို ဝင်ရောက် လေ့လာမည်လို့ ပြောပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူတို့သုံးပါး လာသောအခါ ဘယ်နည်းနဲ့ ကိုယ်တော် ကျောင်း ရောက်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။မန္တလေးဟိုတယ် ရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတတ် သော သေရဝါဒဘုန်းကြီးက ဟိုတယ်ဆိုင်ရာ ကားသမားကို မန္တလေး မြို့ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ သန့်ရှင်းသာယာသော ကျောင်းတိုက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကျောင်းတိုက်ကို ပို့ ဇးစမ်းပါ၊ ထိုကျောင်းတိုက်မှာ အိပ်ခွင့်-လေ့လာခွင့် ရယောင် ဟိုတယ် ပြန်အိပ်ပါ၊ အခွင့်မရယောင် ပြန်အိပ်ပါမယ်လို့ ဟိုတယ် ဆိုင်ရာကို ပြောသောအခါ “ ကြပါကြပါ၊ အခွင့်ရပါလိမ့်မယ် ” လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒီနည်းနဲ့ ကိုယ်တော် ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာတာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ရောက်လာသောည အိပ်ခွင့်-လေ့လာခွင့်ရလို့ ပဌမအကြိမ် ဝမ်းမြောက်ကြပါတယ်။ “ မဟာနာယက ” ဆိုတဲ့ မထေရ်ကြီးက သက်တော် (၆၀) နှစ် ရှိပါပြီ၊ မဟာနာယကနဲ့ ထိုက်တန်အောင် ဣန္ဒြ ကြီးရင့်ပဲ သည် မျက်နှာ ကြည်လင်ပါသည်။ စကားပြောသောအခါ အေးအေးပင် ပြောတတ်ပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သူတို့နဲ့ စကားပြောဘို့ရန် စကားပြန်က ကိုယ်တော် ကျောင်း တိုက်မှာ ရှိသလား။

တပည့်တော်။ ။ဆယ်တန်းဆရာလုပ်ခဲ့ပြီး၊ ပိဋကဋ္ဌလည်း အတော်ခရီး ရောက်နေတဲ့ ဥပဇ္ဈင်းတပါး ရှိပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်သော လူဝင်ကြောင်ယောဂီ ဒကာမတယောက်လဲ ရှိပါတယ်။ သို့သော် အရာရာနဲ့စပ်နေသော သူ့ဘဝတုန်းက အလုပ်အကိုင် ကြီးကြီး မားမားနဲ့ နိုင်ငံ တော်တော်များများကိုရောက်ခဲ့ပြီးသော တပည့်တော်

ရဟန်းအမနဲ့ သူ့ဒီနီးဘက်က ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ဥပမောင်မောင်လေး သည် ဒုလ္လဘရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ၉ ကြိမ်ဝတ်ခဲ့ရာမှ သဒ္ဓါတရားပြင်းပြသော ကြောင့် လူဝတ် မလဲတော့ဘဲ ပိဋကကျမ်းစာတို့ကိုလေ့လာယင်း တပည့် တော် ကျောင်းတိုက်မှာ ရောက်နေပါသည်။ သူ့က (ဥပကုဏ္ဍလ) လို့ ခေါ်ပါသည်။ တပည့်တော်ကျောင်းတိုက်မှာ စာချဘုန်းကြီး ဥပကုဏ္ဍလ တပါးလဲ ရှိပါသည်။ ထို ၂ ပါးက ကိုရီးယားဘုန်းကြီးများ၏ စားသောက် နေထိုင်ရေးနဲ့ တကွ စကားပြန်ပြုလုပ်ရေးပါ အပြည့်အစုံ ဆောင်ရွက် ကြပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်နဲ့ ကော ပဌမဆုံးတွေ့တော့ ဘာများ ပြောရတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ညနေအချိန်မှာ ဥပကုဏ္ဍလ ၂ ပါးနဲ့ အတူ တပည့်တော်ထံ လာကြသောအခါ တပည့်တော်က “ မတ်မတ်ရပ်ပြီးတော့ ယခုမှ ဤ ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်သော်လဲ ဘုန်းကြီးအားလုံးသည် ရှေးက အတူ နေခဲ့ကြဘူးသောအကြောင်းကြောင့် ယခုပြန်၍ တွေ့ကြရပါသည်။ အယူ ဝါဒ ကွဲပြားသော်လဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သားတော်ချည်းသာ ဖြစ်ကြသော ကြောင့် ညွှန်ညွှန် (အာဂန္တ) ကဲ့သို့ သဘောမထားဘဲ မိမိတို့ နေမြဲ ကျောင်းတိုက်ကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ၊ လေ့လာ လိုသမျှ အားလုံးစုံအောင် လေ့လာကြပါ ” လို့ ပြောလိုက်သည်ကို ဥပကုဏ္ဍလက အင်္ဂလိပ်လိုပြန်၍ပြောသောအခါ သေရဝါဒ ဘုန်းကြီးက ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ သူ့ မဟာနာယကဆရာတော်အား ချိုက်၍ချိုက်၍ မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့ ပြောပြရှာသည်။ မဟာနာယက ဆရာတော်လဲ မျက်ရည်ဝိုင်း၍လာပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော်ရဲ့ စကားကလဲ ဝမ်းမြောက်စရာဖြစ်လို့ ငမ်းသာလုံး ဆိုတဲ့ မျက်ရည်မျိုးကျတာပေါ့နော်၊ သူတို့ ဘာများလေ့လာသွားတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကျောင်းတိုက်မှာ ဘုရားဝတ်တက်ပုံ၊ ဘုရားဝတ်တက်အပြီး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ကြပုံကို ထိညဉ့်လေ့လာ၍ ဓာတ်ပုံချိတ်ကြပါသည်။ နံနက် ရောက်တဲ့အခါ ယာဂုကပ်သော အလှူရှင်များက ယာဂုလောင်းချိန်မှာ နှုတ်တန်းခွဲ၍ နှစ်နေရာ၌သာ ယာဂုခံယူကြပုံ၊ ယာဂုဘုန်းပေးကြပုံကို ဓာတ်ပုံချိတ်ကြပါသည်။ ယာဂုဘုန်းပေးပြီး၍ ဩဝါဒခံယူဘို့ရန် ဆွမ်းစား ကျောင်းပေါ်သို့ရောက်တဲ့အခါ ဩဝါဒနာယူသော သံဃာတော်များကို

အဖက်ဖက်မှ လှည့်ပတ်ပြီး အတော်များများ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်။
ဩဝါဒပြီးတဲ့အခါ မဟာထေရ်ကြီးနဲ့ တပည့်တော်တို့ အနီးကပ်ထိုင်နေ
ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီနောက်တော့ ဘယ်နေရာများ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ကျောင်းထဲသို့လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုစဉ်၊ ဥယျာဉ်ထဲသို့
ရောက်သောအခါ သစ်ပင်များ၏အောက်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ခုံကလေးတွေ
ကို တွေ့၍ မဟာနာယကထေရ်ကြီးသည် ထိုခုံကလေးပေါ်ဝယ် စက္ခုခန္ဓာ
ချ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသည်မှာ လွန်စွာ ကြည့်ညိုဘို့ကောင်းသောကြောင့်
ဥးကုဏ္ဍလ၂ပါးက စကားပြန်ဘုန်းကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဘို့ပြောရပါသည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မဟာနာယကထေရ်ကြီးက သူ့နည်းနဲ့သူ တရားထိုင်နေကျ
ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်နော်။

တပည့်တော်။ ။ တရားထိုင်နေကျ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပင်ကိုယ်မျက်နှာအနေ
ကိုယ်က တပည့်တော်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပဌမ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်
ကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိလှပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ နောက် ဘယ်နေရာများ ဓာတ်ပုံရိုက်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နေ့ဆွမ်းစားသောအခါ သေခံယသိက္ခာပုဒ်နဲ့အညီ၊ စားကြ
ပုံကိုကြည့်၍ ဓာတ်ပုံ တော်တော်များများ ရိုက်ပါတယ်။ နေ့ဆွမ်းစား
ပြီးနောက် စစ်ကိုင်းတက်သို့သွား၍ လေ့လာပြီးမှ ပြန်လာကြပါသည်။
နောက်တနေ့နံနက်ရောက်သောအခါ ဆွမ်းချက်ရာမီးဖို ဆွမ်းဟင်းချက်ရာ
ဌာန စသည်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်၍ တောင်သမန် ကျောက်တော်ကြီးဘုရားကို
သွားရောက် ဖူးမျှော်ကြပါသည်။ ပြန်လာသောအခါ တဘိုက်လုံးသံဃာ
များနဲ့အတူ ကိုရီးယားဘုန်းကြီးနဲ့ တပည့်တော်ပါ-ပါအောင် ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်အချိန် ပြန်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နေ့လည်လောက် လေယာဉ်ပျံစီးရမည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းစားပြီး
သောအခါ ပြန်ကြပါသည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ပြန်ခါနီးတော့ ဘာများ လျှောက်ထားသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ “ပြန်တော့မဲ့အနေနဲ့ နှုတ်တောင် မဆက်ချင်ပါဘူး၊ ပြန်လဲ
မပြန်ချင်ပါဘူး။ ဒီမှာနေရတာ အားလုံးချမ်းသာ၊ အားလုံးပြည့်စုံပါ
တယ်”လို့ မဟာနာယကထေရ်က သူ့မှာ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်
လို့ ဝိနည်းတော်ကို အပြည့်အစုံ မလိုက်နာရသော်လည်း နိဗ္ဗာန်မရခင်
ဆရာတော်နဲ့အတူ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ပြုနိုင်ဘို့ရန် ဆုတောင်းပါတယ်
လို့ ဝမ်းနည်းစွာလျှောက်ထား၍ ခွဲခွါသွားကြပါသည်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သမားတော်ဥးထွန်းသင်က ဆေးတွေပေးပြီးတော့ ကျန်းမာရေး
စစ်နေတာ မပြီးသေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ယနေ့ ၁၃.၃၈-ခု၊ နတ်တော်လဆန်း (၄) ရက်နေ့မှာ
ရက်ချိန်းပေးပြီးတော့ ဓာတ်မှန် တဲ့တဲ့တကြိမ်၊ ယာဘက်စောင်းလျက်
တကြိမ် ရိုက်ကြည့်ပါတယ်။ ထို့နောက် ဓာတ်မှန်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ
ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာဌေးမြင့် ရောက်လာတဲ့အခါ နှလုံးသက်သက် စမ်းသပ်
ဘို့ရန် စက်တမျိုးဖြင့် ပက်သက်အိပ်စေပြီး နှစ်ကြိမ်၊ ဝဲဘက်စောင်းအိပ်
စေပြီး သုံးကြိမ်၊ ယာဘက်စောင်းလျက် အိပ်စေ၍ သုံးကြိမ် ရိုက်စေပါ
သည်။ အားလုံးကြည့်ပြီးသောအခါ နှလုံးစသည်၌ “စိုးရိမ်စရာ ခရာကိမရှိ
ပါ”လို့ လျှောက်ကြပါသည်။ သူတို့က “ဝမ်းထဲ၌ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး”လို့
ဆိုသော်လည်း မျက်စိအတွက် မျက်စိဆရာဝန်ကိုပြု၍ စမ်းသပ်နေရပါသည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကို ဆရာဝန်များနဲ့ သမားတော် ကိုယ်တိုင်က
စောင့်ရှောက်နေကြခြင်းမှလွဲ သာသနာတော်အလုပ်ကို ကြိုးစားဘို့ရာ
အားတက်တွယ် တမျိုးပါးစေရန်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တော့ ကျန်းမာရေးကို ဒါလောက်
နားမလည်ပါ။ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကိုသာ ပြုပြင်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ စားလို့ သောက်လို့တော့ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။

တပည့်တော်။ ။ သက်သတ်လွှတ်စားနေတာဖြစ်တော့ ကောင်းလှတယ်မဟုတ်
ပါဘူးဘုရား၊ အားရှိသောဆေးကလေးများ ကူပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နိုင်
အောင် စားနေရတာပေါ့။ တခါတခါ ငါးခြောက်ဖုတ် အန်ကလေးများ
မွေးလို့ စားချင်စိတ်ဖြစ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းရပါတယ်။

တဘဝ သံသရာ ဖြီးပြီ။

အမှာ။ ။ဆရာတော်၏“တဘဝသံသရာ”မှတ်တမ်းကို ၁၃၁၉-ခုနှစ်၊ နတ်တော်
လဆန်း (၄)ရက်နေ့အထိ ကိုယ်တော်တိုင်းရေးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤဘဝမှ
ပြန်လွန်တော်မမူမီ ကျန်ရှိသေးသော(၁၃)ရက်ကာလနှင့် နောက်ဆုံး ဂုဏ်ပုဒ်
ပြုပြီးချိန်အထိ ဖြစ်စဉ်များကို ဆက်လက် ရေးသားတင်ပြရန် တာဝန်ရှိသည့်
အလျောက် ရေးသား တင်ပြပါသည်။

ဤသို့ ရေးသားတင်ပြရာတွင် နိဗ္ဗိတဆရာတော် ဥပဓမ္မဂုတ္တနှင့် ဆွေးနွေးဟန်
ဖြင့်ပင် ဆက်လက် ရေးသားတင်ပြရယင် ဆရာတော်၏ မူလ ချင်းထားသည့်
ဇာတ်ကြောင်း ဟန်မပျက်စေဘဲဖြစ် ဖတ်ရှု ကြည်ညိုရသူတို့၏စိတ်မှာ အာရုံ
မပြောင်း တကြောင်းတည်းသော သမာဓိဖြင့် စိတ်အေးချမ်း တည်ငြိမ်မှုကို ရယူ
နိုင်လိမ့်မည်လို့ မျှော်လင့်ပါသည်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် သွဲ့က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။

တပည့်တော်။ ။“စန္ဒောဘာသ”လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကိုယ်တော် ဒီဂန္ဓာရုံရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော် တောင်မြို့ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်တည်းလိုပါတဲ
ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဒါဖြင့် ဒီဂန္ဓာရုံစာသင်တိုက် တည်ထောင်ကတည်းက နေမှာပေါ့။

တပည့်တော်။ ။ဆိုနိုင်ပါတယ်ဘုရား၊ အမှန်ကတော့(၂)နှစ်လောက်တောင်
စောခရောက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဪ...ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်တော်က တပည့်ကြီးပေါ့။

တပည့်တော်။ ။လက်ရှိ တပည့်တွေထဲမှာတော့ တပည့်တော် အကြီးဆုံးပါ
ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ကျောင်းတိုက်လက်ရှိ တပည့်တွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဆိုတော့ ယခု
ကျောင်းတိုက်ထဲမရှိဘဲ အဝေးရောက် တပည့်ကြီးတွေကော ရှိကြသေး
သလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ့ ရှိကြပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဣဿရိယနဲ့သူတို့
(ကျောင်းထိုင်) ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်မရှိတော့ ဆရာတော်ကို တိုက်ရိုက်
မေးချင်တာတွေ မေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်တော်ကိုယ် မေးရ
ဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။မေးပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော် ပြန်လွန်တော်မမူမီ မှတ်တမ်း မရေးဘဲ
ကျန်နေတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ဘယ်လိုကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်သေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ကျန်ရှိနေတဲ့ရက်တွေမှာ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်နေကျအတိုင်း
နံနက်အရုဏ်ဆွမ်းစားပြီး ဥပုသ်နေ့မှတစ်ပါး တပည့်သံဃာတွေနဲ့ ဒကာ-
ဒကာမတွေကို ဩဝါဒပေးပါတယ်။ နေ့လည်အချိန် စာဝါများ ပို့ချ
ခြင်း၊ ကျမ်းစာရေးသားခြင်းပြုပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော် ကျမ်းစာရေးသားတဲ့အခါ နေ့အချိန်
မှာသာ ရေးသလား၊ ညမှာကော မရေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။တခါတရံ အရေးပေါ်ကိစ္စရှိတဲ့အခါနဲ့ အိပ်ရာထွင်းနေစဉ်
စိတ်ကူးပေါ်လာတဲ့ အချက်အလက်ရှိတဲ့ အခါများမှာတော့ ညညမှာလဲ
ရေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်ဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် ညမှာ
မီးမကြည့်ဘူးလို့ ကြားဘူးပါကလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်၊ ရွှေပိုင်းအချိန်တုန်းကတော့ ညမှာ လုံးဝ မီးနဲ့
စာမရေးပဲဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်အတွင်းလောက်မှ သေတ္တိအချိန် နီးနေ
ပြီ၊ အလုပ်တွေ ကျန်နေမှာစိုးလို့ ဆိုပြီး တခါတရံ မီးနဲ့ စာရေးခြင်းဖြစ်
ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို စာရေးတော့ ထိုင်ရေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ထိုင်မရေးတာ ကြာပါပြီ၊ တပည့်တော် မှတ်မိသလောက်
တော့ ၁၃၀၅-ခုနှစ်၊ ကစ္စည်းဘာသာဋီကာ ရေးကတည်းက မတ်တတ်
စာပဲ့နဲ့ သာ ရေးပါတယ်၊ ရိုးရိုးစာပဲ့ကို အောက်က အုဋ်ခေါ်ပြီး မတ်တတ်
စာပဲ့ဖြစ်အောင် စီမံပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာရေး-စာပို့ချတယ်ဆိုတော့ ဘယ်အချိန်မှာ ပို့ချသလဲ။

တပည့်တော်။ ။နေ့ ၁၂ နာရီမှ တနာရီအထိ တဝါ၊ ၅ မိနစ် နာရီပြီးတော့
၂ နာရီအချိန်အထိ တဝါ၊ နေ့စဉ် စာဝါနှစ်ကြိမ် ပို့ချပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တနေ့ စာဝါနှစ်ကြိမ် ပို့ချတယ်ဆိုတော့ တော်တော် ငင်ပန်းမှာ
ဘဲနော်၊ အမြဲတမ်း နှစ်ဝါပို့ချတာဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာစာဝါတွေ ပို့ချသလဲ။

တပည့်တော်။ ။အမြဲတမ်းဆိုတော့ အစုံပါတဲ့ဘုရား၊ ယခု နောက်ဆုံးပို့ချတဲ့
စာဝါကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ပြီးသွားတဲ့ “ပဉ္စပဏ္ဍိတ”ခေါ်တဲ့ အဘိ
ဓမ္မာအဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဪ...စာချဘုန်းကြီးတွေကြောက်တဲ့ တကယ့်စာဝါကိုး။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ အဘိဓမ္မာအဋ္ဌကထာနဲ့ မူလဋီကာကျမ်းများပြီးသွားတော့
နောက်တပ် ဘာစာဝါများ ပို့ချသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ပါရာဇိကဏ်ပဋိတော်ကို အစားထိုးပြီး ပို့ချပါတယ်ဘုရား၊
ပို့ချလက်စ သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာကိုလဲ ဆက်လက်
ပို့ချပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ သုတ်မဟာဝါ စာဝါကို ပို့ချရုံဘဲလား၊ အယင်ကျမ်းစာ
တွေလို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့် (ဘာသာဋီကာ)မရေးဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရေးပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီကျမ်းကိုရေးတော့ ကျမ်းနာမည်ကို “သုတ်မဟာဝါ ဘာသာ
ဋီကာ”လို့ တပ်မှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ထုံးစံအတိုင်း “ဘာသာဋီကာ”နာမည်ချည်းပါတဲ့ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါကြောင့် အများကလဲ “ဘာသာဋီကာဆရာ”လို့ ခေါ်ကြတာ နေမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ စပ်ပြီးခမ်းရည်းမယ်၊ အဲဒီနာမည်ဟာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ် ရှိလို့ မှည့်ခေါ်တာလဲ၊ ကိုယ်တော်က ရှေ့မှီနောက်မှီဆိုတော့ ကိုယ်တော် တို့ ဆရာတော်ရဲ့ အာဘော်(ရည်ရွယ်ချက်)ကို ပြောပြပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။ “ဘာသာဋီကာ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ အများသိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပေါ်လဲ ပေါ်လွင်ပါတယ်၊ ဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို တိုင်းရင်းမြန်မာ ဘာသာနဲ့ ချဲ့ဖွင့်ပြတာမို့ “မြန်မာ”ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုဖြုတ်ပြီး “ဘာသာဋီကာ”လို့ သုံးတာပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါဖြင့် ဒီစကားလုံးဟာ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်ကစပြီး ထွင်တဲ့ စကားလုံးဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ဆရာတော်ရဲ့ ဆရာဖြစ်တဲ့ အဘယာရာမဆရာတော် အသုံးပြုတဲ့ စကားလုံးကို ပူဇော်တဲ့အနေလဲ ရောက်၊ အဓိပ္ပါယ်လဲ ပေါ်လွင်တာနဲ့ အသုံးပြုခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီစကားလုံးနဲ့ စပ်ပြီး အတိုက်အခံများ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးပါတယ် ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လိုပေါ်တာလဲ ကိုယ်တော် အတိုက်အခံပေါ်တယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာဘဲနော်၊ တပည့်တော်တို့သိရအောင် ပြောပြစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီ အတိုက်အခံပေါ်တဲ့အချိန်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာဋီကာနဲ့ ပါတိမောက်ဘာသာဋီကာ နှစ်ကျမ်းထွက်ပြီးပါပြီ၊ နောက်ဆက်လက်ပြီး ဂူပသိဒ္ဓိဘာသာဋီကာ-ကစ္စည်းဘာသာဋီကာများထွက်လာပါလိမ့်မည်လို့ ဆိုင်ရာဒကာများက ကြေငြာလိုက်တော့ “ပုပ္ဖါးဦးကျော်ရင်”လို့ နာမည် ကျော်ကြားတဲ့ မြန်မာပညာရှိ စာရေးဆရာ မုံရွာ လယ်တီဦးကောဝိဒ ဆရာတော်က ဒီနာမည်ကို တပည့်တော်တို့သုံးဘို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြုထားတဲ့ ဒကာများရဲ့ ကျေညာချက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းနိုင်ပေးပါလို့ စာနဲ့ အကြောင်းကြားပါတယ်၊ အဲဒီအခါ တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်က “နာမည်ဆိုတာ နာမည်ပါဘဲ” တပည့် တော်ရေးတော့ တပည့်တော်ဘာသာဋီကာ၊ အရှင်ဘုရားရေးတော့ အရှင်

ဘုရား ဘာသာဋီကာ ဖြစ်ရုံပါဘဲ၊ မှတ်ပုံတင်ထားတာလဲ မဟုတ်တော့ အရှင်ဘုရားလဲ သုံးပါ၊ တပည့်တော်လဲ သုံးပါရစေလို့ စာပြန်လိုက်သည့် အတွက် နှစ်ဦးနှစ်ဝ ကြေနှစ်မှု ရသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်က “ဇွဲကောင်း-ဝီရိယကောင်း”ဆိုတော့ လျှော့ဘို့တော့ စိတ်ကူးထဲကောင် ထည့်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်။

တပည့်တော်။ ။ “ဇွဲကောင်းပုံကို အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူးဘုရား၊ ဂျပန် ခေတ်တုန်းက ဖြစ်ပုံကလေးတခု အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တုန်း လျှောက်ပါ ဥားမယ်၊ အဲဒီတုန်းက တနေသောအခါ ဆရာတော်မှာ ငှက်ဖျားဆန်ဆန် တုန်ဖျားနေပါတယ်၊ စာရေးယင်း လက်ကခဲတံ မြဲအောင်မကိုင်နိုင်လို့ တပည့်တော်ကို ခေါ်ပါတယ်၊ ခေါ်ပြီးတော့ ဆရာတော် မထိုင်နိုင်လို့ ခဏပေါ်လှဲပြီး ဖျားနေယင်း ဆရာတော်ကပြောလိုက် တပည့်တော်က နောက်ကလိုက်ရေးနဲ့ လုပ်ခဲ့ရပါသေးတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ထော်တော့ကို ဇွဲကြီးတာဘဲနော်၊ ချီးကျူးထိုက်တဲ့ ဇွဲပါဘဲ၊ ဒါထက် အဲဒီဖျားတုန်း ရေးတဲ့ကျမ်းက ဘာကျမ်းတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ကစ္စည်းဘာသာဋီကာကျမ်းပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် အဲဒီကျမ်းကို ကစ္စည်းဘာသာဋီကာလို့ နာမည် မပေးဘဲ “ဇွဲကျမ်း”လို့ နာမည်ပေးစရာကောင်းတယ်နော်၊ ဇွဲအကြောင်း ပြောရတာနဲ့ မူလစကားပြတ်သွားတယ်၊ ပြန်ပြီး ဆက်မေးရဦးမယ်။

တပည့်တော်။ ။မေးပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ပို့ချလက်စ သုတ်မဟာဝါကျမ်းကြီး ပြီးဆုံးသွားတော့ ဘယ်ကျမ်း ဆက်ပို့ချဦးမယ်လို့ များ ပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဒီဆန့်ကယ်ထဲက နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ “သုတ်ပါထေယျကျမ်း” ဆက်ပြီး ပို့ချဘို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကဲလေ အဲဒါတော့ ထားပါဦး၊ တပည့်တော် ဆက်မေးချင် တာက ပို့ချလက်စ သုတ်မဟာဝါကျမ်း ပို့ချရေးသားလို့ ပြီးဆုံးတော့ ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ကောင်းပါတယ်ဘုရား၊ ကောင်းရုံတွင်မက တော်တော်ကို ပျော်ရွှင်နေပုံရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။“စိတ်လန်းတော့ ကိုယ်ကြည်၊ စိတ်ပျိုတော့ ကိုယ်နု” ဆိုသလို စိတ္တဇရုပ်တွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့နော်၊ အဲဒီလို ကျမ်းစာတွေ ရေးလို့-ပို့ချ လို့ ပြီးတိုင်း ဘာတွေများ ခပြာလေ-ပြုလေ ရှိပါသလဲ၊ ကိုယ်တော်က နှစ်ပေါင်းများစွာ နီးနီးကပ်ကပ် အတူနေရလို့ အကွင်းကျကျ သိသင့် သလောက် သိလိမ့်မယ်ထင်လို့ မေးရတာပါ၊ ပြောခမ်းပါအုံး။

ထာညီတော်။ ။အဲဒီလို ကျမ်းစာတွေ ရေးသား-ပို့ချပြီးတိုင်း ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာကြာ တပည့်တွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလဲ ရယ်စရာ မောစရာများ ပြောတတ်ပါတယ်၊ သွားဖင်းလာဖင်း နှုတ်ကလဲ တိုးတိုး ကလေး “ဣမာယ ဓမ္မာန ဓမ္မပ္ပဋိပတ္တိယာ၊ ဗုဒ္ဓံ ပူဇေမိ-ဓမ္မံ ပူဇေမိ- သံဃံ ပူဇေမိ”လို့ မကြာမကြာ ကြားရပါတယ်၊ ပြီးတော့....

“စိရံ တိဋ္ဌတု သဒ္ဓမ္မော၊ ဓမ္မေ ဟောန္တု သဂါရဝါ၊ သဗ္ဗေပိ သဒ္ဓါ ကာလေန သမ္မာဒေဝေါ ပဝဿတု၊ ယသာရက္ခိသု ပေါရာဏာ သုရာ ဇာနော တထေဝိမံ၊ ရာဇာ ရက္ခတု ဓမ္မေန အတ္တနာဝံ ပဇံ ပဇံ” လို့ ဆက်ပြီးရွတ်နေတာကိုလဲ ကြားရဘူးပါတယ်ဘုရား။ [ဆရာတော်ရွတ်ဆိုတဲ့ ပါဠိများကို အများသိနိုင်ရန် ယောဇနာအနက်များကို ဆက်လက်ရေး ထည့်လိုက်ပါသည်။]

ဣမာယ ဓမ္မာန ဓမ္မပ္ပဋိပတ္တိယာ-ဤသို့ ကျမ်းစာပို့ချ ရေးသားရခြင်း ဟူသော ဓမ္မာနဓမ္မ(ပတ်ပတ်)လောကုတ္တရာအကျင့်မြတ်ဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာ ဘုရားကို၊ ပူဇေမိ-ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား၊ ဓမ္မံ-မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ် လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန်ပရိယတ် ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကို၊ ပူဇေမိ- ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား၊ သံဃံ - မဂ်ဖိုလ်၌တည် ရှစ်လိသော အရိယာ သံဃာတော်နှင့်တကွ၊ ထိုမဂ်ဖိုလ်ကို ရည်မှန်း၍ ကျင့်သတ်မှုနေကြသော သမ္မုတိသံဃာတော် အရှင်မြတ်အပေါင်းကို၊ ပူဇေမိ- ရှိခိုး ကော်ရော် ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

သဒ္ဓမ္မော-ဘုရားဟောဖော်၊ သူတော်ကောင်းတရားတော်သည်၊ စိရံ- ခေတ်အဆင့်ဆင့်၊ ဆောင်ယူ ကျင့်၍၊ ကြာမြင့်လှစွာ၊ ငါးထောင်သာ အောင်၊ တိဋ္ဌတု-ပါဠိအနက်၊ မလျော့ပျက်ဘဲ၊ တွန်းတက်၍သာ တည်တံ့ ပါစေသတည်း။

သဗ္ဗေပိ-ကမ္ဘာလွှမ်းခြုံ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ သတ္တာ-သွား လာ လှုပ်ရှား၊ သတ္တာအများသည်၊ ဓမ္မေ - ဆိုင်ရာဆင့်ဆင့်၊ ကိုယ်ကျင့် တရား၌၊ သဂါရဝါ- ရိုသေလေးစားခြင်းရှိကုန်သည်၊ ဟောန္တု-ဖြစ်ကြ ပါစေကုန် သတည်း။

ဒေဝေါ- လူအများ၏ ချမ်းသာပွားတိုး၊ အားထားရာ မိုင်းသည်၊ ကာလေန - သင့်လျော်လျောက်ပတ်၊ ကောင်းမြတ်သောအခါ၌၊ သမ္မာ- မဖေါက်မပြန် မှန်ကန်စွာ၊ ပဝဿတု-ရွာသွန်းပါစေသတည်း။

ပေါရာဏာ - ရွေးအထက်က၊ ဆက်ဆက်များလှ၊ ဖြစ်ပေါ်ကြကုန် သော၊ သုရာဇာနော- ရေမြေ အပေါင်း၊ တိမ်း မခစောင်းအောင် ထိန်း ကျောင်းပေတတ်၊ မင်းကောင်း မင်းမြတ်ထိုသည်၊ ပဇံ-တိုင်းသားပြည်သူ ရှင်လူအပေါင်းကို၊ ရက္ခိသု ယထာ- ခိုးသား ဒါးမြ၊ မရှိရအောင်၊ နေ့ည ပိုသေ၊ စောင့်ရှောက်ကြလေကုန်သကဲ့သို့၊ တထေဝ- ပမာထားတို့ အလား တူသာလျှင်၊ ရာဇာ-ခိုင်ခံ့ပိုင်နင်း၊ အစိုးရမင်းသည်၊ ဣမံ ပဇံ-တိုင်းသား ပြည်သူ ရှင်လူအများကို၊ အတ္တနောပဇံ ဣဝ - မိမိရင်နှစ်၊ သားရင်းစစ် ကဲ့သို့၊ ဓမ္မေန-တရားသဖြင့်၊ ရက္ခတု - ကျောသား ရင်သား၊ မခွဲခြားဘဲ၊ တရားအလျောက် စောင့်ရှောက်ပါစေသတည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တယ်ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်သဲကိုယ်တော်၊ လက်စနဲ့ ဆက်မေး ရဉ္စးမယ်၊ နောက်တော့ ဘာများ ဆက်လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နတ်တော်လဆန်း (၁၃)ရက်နေ့က သုတ်မဟာဝါ ပြီးဆုံး တော့ (၁၄-၁၅) ရက်နေ့များမှာ ထုံးစံအတိုင်း စာပို့ချမှု အနားယူ ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီနတ်တော်လဆန်း(၁၄)ရက်နေ့မှာ အားလပ်တဲ့နေ့ဖြစ်တော့ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ စိတ်ပေါ့ ကိုယ်ပေါ့ ရှိနေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကျန်းမာရေးအတွက် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ထူးခြားမှုမရှိတော့ နေဆွမ်းကို ဗူးသီးကြော်နဲ့ စားချင်ဘယ်ဆိုလို့ ဆွမ်းပြုစုနေတဲ့ ဒကာမကြီးက ဗူးသီးကြော် ကပ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ဗူးသီး ကြော်နဲ့ စားရလို့ ထင်ပါရဲ့ ဆွမ်းတော်တော်များများ ဘုဉ်းပေးနိုင် တယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို ဗူးသီးကြော်စားတော့ ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ဗူးသီးကြော် မဘုဉ်းပေးခင်က နဲ့နဲ့ဖြစ်နေတဲ့ မျက်မှေး (မျက်ခွံ) ရောင်နေတာကလွဲပြီး ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်တယ်လို့ အမိန့် မရှိတော့ အားလုံးကလဲ ခန့်ထိုင်ကောင်းတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တရက် လပြည့်နေ့ရောက်တော့ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တယ်လို့ ပြောသေးစားနဲ့။

တပည့်တော်။ ။လပြည့်နေ့ နေ့လည်ပိုင်းအထိ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား အမိန့် မရှိပါဘုရား၊ မျက်မှေးရောင်ရောဂါအတွက် ဆရာဝန်ကိုလဲ ဘာမှမပြော ရသေးတော့ စာချဘုန်းကြီးတပါးရဲ့ ကိုယ်တွေ့သုံးဘူးတဲ့ ပေါက်ပန်းဖြူ ရွက်ကြမ်းပြုတ် ရေနှေးရွှေ့ကြက်ထုပ်ဘဲထိုးပါတယ်၊ နံနက်သက်သာတယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါဖြင့် လပြည့်နေ့မှာကော ဘာများ ဘုဉ်းပေးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နေ့စဉ် ဘုဉ်းပေးသလို ဆန်ပြုတ်ဘုဉ်းပေးပါတယ်၊ ၉ နာရီ အချိန်လောက် သစ်သီးနံနံဘုဉ်းပေးပြီး (၁၀)နာရီခွဲမှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နေ့လည်နဲ့ ညနေအချိန်မှာကော ဘာများ ဘုဉ်းပေးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ခါတိုင်းတော့ ဖျော်ရည် ဘုဉ်းပေးပါတယ်၊ လပြည့်နေ့ နေ့ပိုင်းမှာ ထန်းလျက်ရည် ဘုဉ်းပေးချင်တယ်ဆိုလို့ ဆွမ်းပြုစုနေတဲ့ ဒကာမကြီးက ကျိုပြီးကပ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါဖြင့် နတ်တော်လပြည့်နေ့မှာ တနေ့လုံး နေထိုင်ကောင်းတယ် လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။တနေ့လုံး နေထိုင်ကောင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ညနေ (၃)နာရီခွဲတော့ သံဃာအားလုံး စုဝေးပြီး ဥပုသ်ပြုပါတယ်၊ အဲဒီ ဥပုသ် ပြုပြီး အမြဲနေတဲ့ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ မောတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်ရောက်နေပါတယ်၊ ဆရာဝန်က ပြုစုပေးလိုက်တော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်အချိန်လောက် ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ညနေ (၅)နာရီလောက်ရှိပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီညမှာကော ဘယ်လို နေသေးတုန်း၊ နေထိုင်ကောင်းသွား ရောလား။

တပည့်တော်။ ။မကောင်းပါဘူး၊ နံနံဈေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အမြဲနေတဲ့ကျောင်းကလေးပေါ်မှာ ဘယ်နှစ်ပါးနေသလဲ၊ တပါး တည်းနေသလား။

တပည့်တော်။ ။အမြဲတမ်း တပါးတည်းနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတော့ နံနံ နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ အစောင့်အရှောက် ခေါ်မထားဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ကိုရင် နှစ်ပါးနဲ့ ပွဲစုတတ်တဲ့ ဥးပဉ္စင်းတပါး ဆရာတော်၊ ကျောင်းပေါ် အိပ်ဘို့လျှောက်တဲ့အခါ ဘုန်းကြီးဘုမ္မာဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ အိပ်ဘို့မလိုဘူးလို့ ပြောတော့ တပည့်တော်တို့က ဇွတ်ထားလို့လဲ မဖြစ် ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် ကိုယ်တော်တို့က ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရောလား။

တပည့်တော်။ ။မထားပါဘူးဘုရား၊ ကျောင်းပေါ်အိပ်ဘို့ လက်မခံတော့ အနီးကပ်နေတဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာ အလှည့်ကျ နားထောင်ဘို့ တခါတရံ ကျောင်းပေါ်တက်ကြည့်ဘို့ ကိုရင်နှစ်ပါးနဲ့ ဥးပဉ္စင်းတပါးကို တာဝန် ပေးထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီညမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန် ဆန်ပြုတ်ဘုဉ်းပေး ပြီး နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်နေကျအတိုင်း သံဃာများကို ဩဝါဒပေးပဲ တယ်၊ (၈)နာရီလောက်မှာ သစ်သီးဘုဉ်းပေးပြီး (၁၀) နာရီခွဲအချိန် ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးတဲ့အခါ ခါတိုင်းရက်သို့ ဆွမ်းမစားနိုင်ပါ၊ ဒီနောက် ရေချိုး ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဟင်....အယင်ရက်က ဖျားတယ်ဆိုပြီး ရေချိုးသေးသတဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဲဒါ တပည့်တော်တို့ မသိလိုက်ပါဘူး၊ ရေချိုးပြီးမှ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ရေချိုးတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာဖြစ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ ပြောလောက်အောင် မဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းဘယ်ဆိုပြီး နေ့ (၁၂) နာရီမှ (၁) နာရီအထိ ဒီဆန်ကယ်၊ သုတ်ပါထေယျစာဝါ ပို့ချပါတယ်တုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သုတ်ပါထေယျ စာဝါကို လပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့မှစပြီး ပို့ချတာလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါတယ်တုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ စာဝါပြီးတော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ် အားနဲ့တဲ့သဘောရှိပါတယ်တုန်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်ဆရာဝန်များ ခေါ်ပြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။သီးခြား မခေါ်ပါဘုရား၊ အမြဲ စမ်းသပ်နေတဲ့ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာဦးထွန်းသင်က သူ့တပည့်ဖြစ်တဲ့ အမရပူရပြည့်သူ့ဆေးရုံဆေးရုံအုပ် ဒေါက်တာကံရှင်နဲ့ အခြားဆရာဝန် ၂ ယောက်လာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာဝန်တွေ ဒါလောက်များတာက အရေးကြီးလို့ ခေါ်လာတာလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား၊ ဒေါက်တာဦးထွန်းသင်က အမရပူရမြို့နယ် လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လောင်းဖြစ်၍ ရွေးကောက်ပွဲရက်နီးလို့ လိုအပ်လျှင် ဆက်လက် စောင့်ရှောက်သူရန် ဆရာဝန်များ ပါသတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာဝန်များက ဘယ်လိုပြောကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ထူးထူးထွေထွေ မပြောပါဘူး၊ နေ့စဉ်သုံးရန် ပေးထားတဲ့ ဆေးများကို ပြန်လည်စိစစ်ပြီး ပြောင်းလဲပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်တို့ ဆရာတော်ကကော ဘာများပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အထူး ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ယခုသောက်ရမဲ့ဆေးတွေထဲမှ ဆီးဆေးပါယင် လျော့သွားကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဆီးသွားရတာ များနေတယ်လို့ ဆရာတော်က ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတော့ ဆရာဝန်က ဘာပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဆီးဆေး လျော့ပေးသွားပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကတော့ သဘောမကျဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လို သဘောမကျဘာလဲ၊ ပြောစမ်းပါအုံး။

တပည့်တော်။ ။လွန်ခဲ့တဲ့ တလကျော်လောက်က ဓာတ်မုန်ရိုက်ကြည့်တော့ အဆုတ်ထဲမှာ အပြစ်နဲ့နဲ့တွေ့တယ်လို့ သိရပါတယ်၊ အပြစ်အတွက် ပေးထားတဲ့ ဆီးဆေးလျော့ပေးလိုက်ရလို့ သိပ်အားမရတဲ့ သဘောပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဆုတ်ထဲမှာ အပြစ်တွေ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်တို့ဆရာတော်က မသိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ပဌမ ဘယ်သူမှ မလျှောက်ကြလို့ မသိပါဘူး၊ နောက်တော့ ဆရာဝန်ကလေးထယောက် လျှောက်တာနဲ့ သိသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို သိသွားတဲ့အခါ ဘာပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အထူးမပြောပါ၊ အသက်ကြီးလို့ လူဆိုယင် ရောဂါတခုခု ရှိစမြဲတဲ့ “လှည်းအိုကြီးလို ချိုယွင်းချက်ဖြစ်လာတဲ့သဘော နေမှာပေါ့” လို့ ဒါလောက်ဘဲ ပြောပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီး ပြန်သွားရောလား။

တပည့်တော်။ ။ပြန်၍ ကျောင်းပေါ်က ဆင်းလာပြီး ကျောင်းအောက်ထဲ ရောက်ရော တပည့်တွေက ဆရာဝန်ကြီးကို ဝိုင်းပြောကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘယ်လို ပြောကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားပေးပါအုံး၊ နံနက်ဩဝါဒမပေးဘို့နဲ့ နေ့လည် စာဝါလဲနားထားဘို့၊ ဒေါက်တာလျှောက်ယင် ခုပါတယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတော့ ဆရာဝန်က ဘာပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှမပြောဘဲ ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး (၃)ရက်လောက် အနားယူပါလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုလျှောက်တော့ လက်ခံရောလား။

တပည့်တော်။ ။ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြီးနေပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြုံးနေဘယ်ဆိုတာ လက်ခံတဲ့သဘောပေါ့။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား၊ ကိစ္စမရှိဘူးဆိုပြီး လက်မခံတဲ့ သဘောပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဘာကြောင့် ကိုယ်ခံတာက ဒီလို ပြောနိုင်ရတာလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်တို့ ဆရာတော် သဘောကို ကောင်းကောင်းသိ ပါတယ်၊ ဒီလို အမူအရာမျိုးဆိုလျှင် လက်မခံတဲ့သဘောပါ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အားလုံးကိစ္စတွေမှာ လက်မခံလျှင် ဒီလိုအမူအရာမျိုးချည်း ပြတာ တဲလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား၊ ကိုယ့်အရေးကိစ္စများသာ ဒီလို အမူအရာ ပြတာပါ။ အခြားသူတွေကိစ္စများတော့ ဖြေရှင်းပြောပြလေ့ ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာတော်ဟာ ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုလျှင် ဒေါက်တာ ညွှန် ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာတယ်လို့ ကြားဘူးပါကလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပေါ့၊ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်ဆိုလျှင် သူကိုယ်တိုင်မဆိုထား နဲ့ အခြားသူများ မေါက်ဖျက်တာတောင် မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ယခု အကြိမ်တော့ စာဝါက ယနေ့မှစပြီး ပို့ချတာဖြစ်လို့ “ဝေဿန္တရာမင်း ဆန္ဒမျိုး ဖြစ်စေချင်တဲ့သဘော” လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်ဖြေတဲ့ စကားထဲမှာ “ဝေဿန္တရာမင်းရဲ့ ဆန္ဒ” ဆိုတာ ဘယ်လိုတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဝေဿန္တရာမင်းဟာ အလှူဒါနပြုတဲ့နေရာမှာ နောက်မဆုတ် ဘဲ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်လာလျှင် “မလှူနိုင်ဘူး၊ မလှူချင်ဘူး၊ မရှိဘူး” ဆိုတာမျိုး

လုံးဝ မဖြစ်စေချင်တဲ့အတွက် သားတော် သွီးတော်၊ ဆင်ဖြူတော်၊ သက်ရှိပစ္စည်းများအပြင် (အများက မသင့်တော်ဘူးလို့ အသိအမှတ်ပြု ထားတဲ့)သေချင်အရက်ကိုတောင် ထည့်လှူပါတယ်။ အဲဒါဟာ မဟာဇ္ဈာ သယ(လှူဒါန်းလိုတဲ့ဆန္ဒက ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးလို့ သေချင်အရက်ကို ထည့်လှူခြင်းဖြစ်ပါတယ်။) အဲဒီလို ကျမ်းစာပြီးစေချင်တဲ့ဆန္ဒက ပြင်းထန် လွန်း အားကြီးတဲ့ မဟာဇ္ဈာသယကြောင့် လက်မခံချင်သလို ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဇွဲလို့လက် ပြင်းထန်လွန်းတော့ ဟုတ်ပေမယ့်ပေါ့ကိုယ်တော်၊ သူ့ ကိုယ်သူ့ “သေမဲ့အလုပ်တောင်မရပ်ဘူး” ဆိုတဲ့သဘောများထားရောလား။

တပည့်တော်။ ။မလျှောက်တတ်ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးလိုက်စားတာက ပိုတောင်ခနသေး တယ်ဆိုပြီး၊ ယခုတော့ မှားတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ကျမ်းစာများ ပို့ချ-ရေးသားမှုအတွက် ပြီးစေချင်တဲ့ဆန္ဒက ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးတော့ မှားတယ်လို့ဘဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ဘုရား၊ ယခု ပို့ချ-ရေးသားတဲ့ ကျမ်းစာကုန်ဆုံးလျှင် ပိဋကသုံးပုံရဲ့ အဖွင့်တွေ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် နောက်မဆုတ်ချင်တဲ့သဘော ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား၊ ကောင်းတဲ့ ပါရမီအလုပ်နဲ့ စပ်ပြီး ကဗျာတောင် စပ်ခဲ့ဘူးပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီကဗျာကို ကိုယ်တော် ရွတ်မပြနိုင်ဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ရွတ်ပြပါမယ်ဘုရား။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက၊ နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့၊ အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်။
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့၊ ငါပါ အသက် ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတော့လို့၊ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တောက်... နာကျည်းလိုက်တာ ကိုယ်တော်၊ သူ့ ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း အဲဒီ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ “သုတ်ပါထေယျကျမ်း” သာ ပြီးဆုံးမယ် ဆိုလျှင် ဒီဘုရားသာသနာတော်မှာ မှတ်တမ်းတင်ရမဲ့ကိစ္စကြီးဘဲ၊ “နောင်

ပွင့်တော်မူမဲ့ အရိမေတ္တယျုမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်ဆောက်ယဉ် လွန်ခဲ့
သော ဝေတမဘုရားသာသနာတုန်းက ဇနကာထေရ်ဟာ ပိဋကသုံးပုံကို
ထို ဘုရားသာသနာနဲ့ အများအတွက် အဖွင့်ကျမ်းစာ ရေးသားခဲ့သော
ကောင်းမှုကြောင့် မည်သည့်ဘဝ (သို့မဟုတ်- ငါဘုရားလက်ထက်မှာ)
မည်ကဲ့သို့ အကျိုးတရားများ ရရှိသွားပြီ”လို့ မိန့်တော်မူမှာ သေချာပါ
တယ် ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ သို့သော်လဲ “တပည့်တော်တို့မှာ ဖြစ်သမျှ
အကြောင်း အကောင်းချည်း”လို့ အောက်မေ့ပြီး....

သက်စွေ အသမတ္ထဝ၊ သဉ္ဇဟန္တိ ဗဟုဇနာ၊
ယထာလဒ္ဓံ ဘဝံ သာယံ၊ ပုထုဇ္ဇနာန ဓမ္မတာ။

“ရဟန်း-ရှင် လူ ခပ်သိမ်းသူတို့သည် မိမိကိစ္စ မပြီးဆုံးမီ လက်ရှိဘဝ
(လုပ်ငန်း)ကို စွန့်ပစ်ချန်ထား၍ သွားကြရခြင်းသည် ပုထုဇဉ်တို့၏ဆုံးစံ
ပါ” ဆိုတဲ့ ဩဝါဒဖြင့် ဖြေဆိုမိရပါတော့တယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီရက်တွေမှာ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာတွေကို အကဲခတ်တဲ့
သဘောနဲ့ သတိထားပြီး မကြည့်မိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ အနည်းငယ်တော့ သတိတားမိပါတယ်၊ “ကာယဝိဝေက
စိတ္တဝိဝေက” ဖြစ်အောင် နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ (ကာယဝိဝေက-ကိုယ်
ငြိမ်းချမ်းမှု၊ စိတ္တဝိဝေက- စိတ်၏ ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းမှု)၊ ပြီးတော့လဲ
လပြည့်ကျော်တရက်နေ့နံနက်က စရပ်မှာနေပြီး ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်နေ
ကြတဲ့ ကျောင်းအမတွေကိုလဲ ပြန်လွှတ်ပါတယ်၊ သား ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်
နေလို့ ဆွမ်းပြုစုနေတဲ့ ကျောင်းအမတွေကိုလဲ ပြန်လွှတ်ပါတယ်၊ ဆရာ
တော်ကို ပြုစုနေတဲ့ ကိုရင်-ဥျားပဉ္စင်းများကိုလဲ ကိစ္စရှိမှ ခေါ် မယ်ပြောပြီး
အနားမှာမထားဘဲ တပါးတည်း နေပါတယ်၊ အဲဒါတွေကိုထောက်ပြီး
ဝိဝေက(ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းမှု) ယူတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့နံနက်ရောက်တော့ကော ကျန်းမာရေးက
ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ကောင်းရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ အနည်းငယ်ဖျားနေတဲ့ရောဂါ သက်သာလာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် ၂ ရက်နေ့နံနက်ကော ဘာများဘုဉ်းပေးသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ နံနက် (အရှုဏ်)ဆန်ပြုတ်နဲ့, (ဂ) နာရီလောက် သစ်သီး
ဘုဉ်းပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ (ဂ) နာရီလောက် ဘုဉ်းပေးတဲ့သစ်သီးက ဘာသီးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ မာလကာသီးပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဟင် မာလကာသီးဆိုတော့ မောတဲ့ ရင်ကြပ်တဲ့ ဖျားတဲ့
ရောဂါနဲ့ တဲ့ပါ့မလားကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ အများကတော့ မသင့်မြတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ မသင့်မြတ်ဘူးထင်ယင်၊ ဘေးပြုလို့ ကပ်ကြတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ကိုရင်ကလေးတပါးကို ဆွမ်းပြုစုတဲ့ ဒကာမကြီးထံသွားပြီး
အယူခိုင်းတော့ ဒကာမကြီးက မသင့်ကြောင်း ဆရာတော်ထံပြန်ပြီး
အလျှောက်ခိုင်းပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တော် ဆရာတော်က ဘာပြန်ပြောတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ယူတာယူခဲ့ပါ တဲ့ပါတယ်၊ ခါတိုင်းလဲ စားနေကျဘဲလို့
ပြောပြီး အယူခိုင်းတော့ ဒကာမကြီးက ခွဲစိတ်ပြီးပေးလိုက်ရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ မာလကာသီးပေးလိုက်တာ အခြားသူတွေ မသိကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ မသိကြပါဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ဒကာမကြီးက စာချဘုန်းကြီး
တပါးကို မြန်မြန်သွားလျှောက်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ စာချဘုန်းကြီးကကော ဘာပြောသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ဘာမှမပြောပါဘုရား၊ ချက်ချင်းလိုက်သွားတော့ ဘုဉ်းပေးပြီး
ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီ မာလကာသီးကို ဘယ်လောက်ကုန်အောင် ဘုဉ်းပေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ လေးစိတ်စိတ်ပေးလိုက်တာ သုံးစိတ် ဘုဉ်းပေးပါတယ်ဘုရား။
၆၇

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အကြောင်းက တိုက်ဆိုင်လာတော့ အမှားကို အမှန်ထင်မိသကဲ့
ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမလို့ပါကလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်လဲ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ရှေးပညာရှိ
ကြီးများ ညွှန်ပြထားတဲ့ နိတိစကားကိုလဲ သတိပြုမိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကိုယ်တော်သတိပြုမိတဲ့ နိတိစကားကဘယ်လိုလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး။

တပည့်တော်။ ။အသမ္ဘဝေါ ဟေမမိဂဿ ဇာတိ၊
တထာဝံ ရာမော လုလုဘေ မိဂါယ၊
ပါယေသ သမာပန္နဝိပတ္တိကာလေ၊
ဓိယောပိ ပုမာနံ ခလိနာ ဘဝန္တိ။

ဟေမမိဂဿ-ရွှေသမင်၏(ရွှေအစစ်ဖြစ်တဲ့သမင်၏) ဇာတိ-မွေးဖွား
ခြင်းသည်၊ အသမ္ဘဝေါ-မဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်နိုင်ပါ၊ တထာဝံ-သို့ပါလျက်
လည်း၊ ရာမော-ရာမင်းသည်၊ မိဂါယ - ရွှေသမင်ရဘို့ရာ၊ လုလုဘေ-
လိုချင် မက်မောဘူးလေပြီ၊ သမာပန္နဝိပတ္တိကာလေ-နီးကပ်သော ပျက်စီး
ခြင်း၏အခါ၌၊ (ပျက်စီးချိန်နီးရာအခါ၌) ပုမာနံအပိ - ယောက်ျား
ပညာရှင်တို့၏ သော်မှလည်း၊ ဓိယော - အသိဉာဏ်တို့သည်၊ ပ ယေန-
များသောအားဖြင့်၊ ခလိနာ-ချွတ်ချော် မှားယွင်းကြကုန်သည်၊ ဘဝန္တိ-
ဖြစ်တတ်ကုန်၏။

ရွှေသမင်အလိုက်များ၍ ချောက်ကြားကျပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရသော
ရာမမင်းလို့ အမှားကို အမှန်ထင်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်များနေရောလားလို့
တွေးမိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီနေ့ နံနက်က ခါတိုင်းလို ဩဝါဒပေးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။အစပဌမတော့ ဩဝါဒပေးဘို့ ကြံပါသေးတယ်၊ ဘေးက
လျှောက်ကြလို့ အဲဒီ ၂ရက်နေ့ နံနက်တော့ မပေးတော့ပါဘူး၊ ဩဝါဒ
တော့ ဒီနေ့တရက်အထိပဲ၊ ဒါပေမဲ့ (၁၂) နာရီ စာဝါကိုတော့ မနား
ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဇွဲကတော့ ၂ ပါးမရှိသလောက်ပါဘဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ဘာအဆက်
လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နေ့လည် (၁၂) နာရီစာဝါအတွက် နဲ့နဲပါးပါးကြိုတင်ပြီး
စာရေးပါတယ်၊ ပြီးတော့ (၁၀)နာရီလောက်မှာ နွားနို့နဲ့ ကျိုထားတဲ့
ဆွမ်းပျော့ပျော့(နွားနို့ ဆွမ်း)ကို ဘုဉ်းပေးပါတယ်၊ နောက် နာရီဝက်ခန့်
ခြားပြီး ကွယ်ကအုတ် ဘုဉ်းပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။တော်တော်များများကုန်အောင် ဘုဉ်းပေးနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။သိပ်မများဘူးလို့ ဆွမ်းကပ်တဲ့ကိုရင်နဲ့ ဥားပွင်းများက
လာပြီးလျှောက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ဆက်ပြီး ခါတိုင်းလိုလဲ မဟုတ်ဘူး၊
လက်တွေ့လုပ်တုန်းနေတယ်၊ ကွယ်ကအုတ်ဘုဉ်းပေးတော့ ပါးစင်တွေရော
သက်နိုးတွေပါပေပူပြီး၊ စားပွဲခုံပေါ်မှာရော ဖိတ်စင်နေတာပဲလို့ သူတို့
လျှောက်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတော့ ကိုယ်တော်တို့က ဘာများလုပ်ကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှထူးမလုပ်ရပါဘူး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတော့ ဆေးကပ်တဲ့
ကိုရင်များကိုမေးကြည့်ပါတယ်၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတုန်းက လက်တွေ့တုန်းနေ
တာသာဖြစ်ပါတယ်၊ ငါ့နေကောင်းတယ်လို့ တောင် အမိန့်ရှိပါတယ်တဲ့၊
အဲဒီလိုသိရတော့ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူးလို့ ပူးဆပြီး ကိုယ့်ကျောင်းကို
ပြန်သွားကြပါတယ်၊ အကြောင်းမထူးဘဲ သူ့အနားလာတာလဲ မကြိုက်
လို့ မသွားတော့ပါဘူးဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီနောက်တော့ ဘာများဆက်လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။(၁၁)နာရီအချိန်ခန့်မှာ လူဒါန်းရန် ကန်တော့ရန် ရောက်
လာတဲ့ ဒကာ-ဒကာမတွေကို ခေတ္တစကားပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ
တယ်၊ (၁၂) နာရီအချိန်မှာ စာဝါပို့ချရဦးမှာဖြစ်လို့ အနားယူတဲ့
သဘောနဲ့ ခေတ္တကျိန်းတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။(၁၂)နာရီအချိန်ရောက်သော့ စာဝါပို့ချနိုင်ရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။(၁၂)နာရီထိုးဘို့ (၁၀) မိနစ်သောက်အလိုမှာ စာတက်မဲ့
သံဃာများထက် အယင်ရောက်အောင် ပြုစုတဲ့ဥားပွင်းနဲ့ ကိုရင်များက
ထိန်းပြီး စာဝါပို့ချတဲ့ကျောင်းသို့ ပို့ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာတော်က အယင်ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ လုံ့လဝီရိယကတော့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးနော်၊ ဒါကြောင့်လဲ သူ့အလုပ်တွေ တွင်ကျယ်တာ နေမှာဘဲ၊ မဟုတ်ပေဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒီဘဝအတွက်သာမက သံသရာခရီး အတွက်ပါ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုတွေလဲ အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် (ကိစ္စအထူး မရှိယင်) နောက်ကျတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တပည့်တွေကိုလဲ လုံ့လ-ဝီရိယနဲ့လို့ မကြာမကြာ မြည်တုန် ပါတယ်၊ “ကိုယ်တော်တို့ဟာ ဘာမှ တက်တက်ကြွကြွ မရှိဘူး၊ သံသရာ သွားရမဲ့ခရီးက အရှည်ကြီးရှိသေးတယ်၊ ဒီလို လုံ့လ-ဝီရိယမရှိနဲ့ ဆိုယင် ကိုယ်တော်တို့ဘာတွေ သံသရာခရီးရှည်သလောက် ဒုက္ခကြော ရှည်နေကြ ဥးမှာဘဲ၊ နောက်ကျတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူး၊ သေတာ တောင် ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ၊ တချို့ စောစောသေတာတောင် ကောင်းချင်ကောင်းဥးမယ်”လို့ မကြာမကြာ အမိန့်ရှိပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒါဖြင့် ၁၂ နာရီထိုးတော့ စာဝါပို့ချရောလား။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ၊ ၁၂ နာရီက ၁ နာရီအထိ စာဝါပို့ချပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီစာဝါကို ကိုယ်တော်ကော လိုက်သေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မလိုက်ပါဘုရား၊ ဒီစာဝါက တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်ဆိုပြီး တက်တာက ၃ ခေါက်နဲ့ သူများဆိုပြီး လိုက်နားထောင်တာက ၂ ခေါက် ဆိုတော့ အားလုံး ၅ ခေါက်ရှိပြီးဖြစ်၍ ဆရာတော်က မလိုက်ချင်နေတော့ လို့ အမိန့်ရှိသဖြင့် မလိုက်တော့ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာဝါပို့ချတော့ ကောင်းကောင်း ပို့ချနိုင်ရဲ့တဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။အဓိပ္ပာယ်ပြောသလောက်တော့ ပြောပါသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ “လေအားတော့ တော်တော်ပြောဘယ်”လို့ ပြောကြပါတယ်၊ စာဝါ ပြီးဆုံးတော့ ဒီနေ့တော့ အချိန်စေ့ပြီ၊ မသေသေးယင် မနက်ဖန်ဆက်ပြီး ပို့ချမယ်လို့ အမိန့်ရှိပါတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဪ...အဲဒီလို ပြောသေးသတဲ့လား၊ ဒီလိုဆိုယင် သူ့ကိုယ်သူ သိများနေရောလား ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။သိနေသလို ထင်စရာပါတဲ့ဘုရား၊ သေသေချာချာတော့ မလျှောက်တတ်ပါဘူး။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။စာပို့ချပြီးတော့ သူ့ကျောင်းပြန်ကြသွားရောလား။

တပည့်တော်။ ။ပြန်ကြသွားပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ဥးပဉ္စင်း ၂ ပါးရံပြီး ပို့ပေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဥးပဉ္စင်း ၂ ပါး ပို့ပေးတယ်ဆိုတော့ သူ့ကျောင်းသူ မပြန်နိုင် လို့လား၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုနေလို့တုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြန်နိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လိုလိုမယ်မယ် ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ လိုက်ပို့တာကို လက်ခံခြင်းဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကျောင်းရောက်တော့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ် မောလာပါသတဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို မောလာတော့ ဆရာဝန် မခေါ်ဘူးလား၊ ဘယ်လို ပြုစု ပေးကြသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဝန်ခေါ်ဘို့ မလိုဘူးလို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ ထန်းလျက် ရည် သောက်လိုက်ယင် ပျောက်သွားမှာပါ၊ ခါတိုင်းလဲ ယခုလို စာချ ပြန်ယင်နဲ့မောတာပါတဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ အမိန့်ရှိပါတယ်၊ဒါကြောင့် ဒကာမကြီးထံ ကိုရင်တပါးလွှတ်ပြီး ထန်ဆျက်ရည် အကျိုခိုင်းပါတယ်၊ မကြာမှီ ထန်းလျက်ရည် ဘုဉ်းပေးပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ထန်းလျက်ရည် ဘုဉ်းပေးတော့ သက်သာရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။နဲ့တော့ သက်သာသွားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြီးတော့ ဘာများ ဆက်လုပ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ပြုစုနေတဲ့ ဥးပဉ္စင်း-ကိုရင်များကို ဆေးရုံကျောင်းအမ ဒေါ်ခင်မနဲ့ ဒေါ်ညိုညိုဆိုတဲ့ ဒကာမကြီး ၂ ယောက်က အကြံပေး ပြုစု နေကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလို ပြုစုတော့ အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အနည်းငယ်တော့ သက်သာသွားပါတယ်။ မကြာမီ ဆရာဝန်များ ရောက်လာပြီး ထပ်မံပြုစုပြန်တော့ တော်တော် နေကောင်းသွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာဝန်တွေ ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မနေပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးလဲ ရွေးကောက်ပွဲနီးကပ်နေလို့ သူ့ မဲဆန္ဒနယ်က လူထုနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ပြန်သွားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဆရာဝန်ပြန်သွားတော့ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။၂ နာရီခွဲလောက် ရှိပါပြီ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ အချိန်မှာ ခပ်စောစောက ဥးပဉ္စင်း-ကိုရင်များကို အကြံပေးနေတဲ့ ကျောင်းအမ ခကာမကြီး ၂ ယောက်ကော ရှိသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆရာဝန်လိုက်ပို့တဲ့ ကားကြွနဲ့ ဆရာတော်က အပြန်ခိုင်းလို့ ပြန်သွားကြရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပြန်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ သူ့အနားမှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မနေစေချင်လို့နဲ့ တူပါရဲ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဟုတ်လောက်ပါတယ်ဘုရား၊ အနားမှာ ဒကာ-ဒကာမတွေ မပြောနဲ့ ပြုစုနေတဲ့ ဥးပဉ္စင်း-ကိုရင်တွေတောင် နေခစချင်ပုံ မရပါဘူးဘုရား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လပြည့်နေ့ညနဲ့ လပြည့်ကျော်တရက်နေ့ညများကလဲ ကိုရင် ၂ ပါးနဲ့ ဥးပဉ္စင်း ၁ ပါး အနားမှာအိပ်ဘို့ လျှောက်တာတောင် လက်မခံပါ။ ညဉ့်နက်တော့ ဥးပဉ္စင်းတပါးအိပ်ဘို့ ကျောင်းပေါ်တက်သွားတော့ မအိပ်နဲ့ ကိုယ့်ကျောင်း ကိုယ်ပြန်ဆိုလို့ ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ ဥးပဉ္စင်းက ကျင်ငယ်ခွက် ခရိုင်ခြေရင်းနား ထားခဲ့ပါ့မယ်လျှောက်တော့ ထားချင်ထားခဲ့လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါတောင် “ရှေးဘုတော်ကောင်းတွေ တောထွက်ရာမှာ ဒီလို ကျင်ငယ်ခွက် ဘယ်သူမှ လိုက်မထားကြပါဘူး” လို့ အမိန့်ရှိပါသေးတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုယင် တညလုံး တပါးတည်းနေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။နေတာတော့ တပါးတည်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြုစုသူများ အမြဲ ရှိနေပါတယ်ဘုရား၊ မကြာမကြာ အလှည့်ကျ ကျောင်းကလေးပေါ် တက်ကြည့်ကြပါတယ်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ အမြဲ ထိုင်နေတာ တွေ့ရပါတယ်တဲ့။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကဲ...ဒီစကား ထားလိုက်ပါဉ်း။ ခပ်စောစောကစကား ပြန်ဆက်ကြစို့၊ ၂ နာရီခွဲလောက် ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီးနောက် ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မှီစရာ ခေါင်းအုံးထားပြီး မတ်မတ်ထိုင်နေတာပါဘဲဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။တနာရီခွဲလောက် ကြာပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဘနာရီခွဲလောက် ထိုင်နေတဲ့အချိန်အတွင်း မှာ ဘာတွေပြောပြီး ဘယ်လို အမူအရာများ တွေ့ရသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ အမူအရာလဲ ထူးထူးတွေတွေ မတွေ့ပါ။ မျက်စိကို အမြဲမှိတ်ထားပြီး လက်အုပ်ချီနေတာသာ တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီ ၄ နာရီလောက်အချိန်ရောက်တော့ ရောဂါက ဘယ်လိုနေသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ရောဂါတိုးပြီး အနေခက်တယ် ဆိုရမှာဘဲဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ ဘာမှ အမိန့်မရှိပါဘူး၊ ခရိုင်ပေါ် ရွှေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ရွှေ့ပေးရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ခရိုင်ပေါ် ရွှေ့တော့ (မ)ပြီး ရွှေ့ပေးရတာလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ကြွတာပါပဲ၊ ဘေးက လိုလို မယ်မယ် ထိန်းပေးရုံပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ခရိုင်ပေါ်ရောက်တော့ ထိုင်နေသလား လွဲနေသလား။

တပည့်တော်။ ။ညာဘက်မျက်နှာပြုပြီး စောင်းနေပါတယ်၊ ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာတော့ ပက်လက်ပြောင်းပြီး လက်နှစ်ဘက် ဘေးချကာ မျက်စိမှိတ် ထားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်တွေ မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။မကြာမီအချိန်ကမှ ပြန်သွားကြလို့ မရှိပါဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ နီးဝပ်ရာ ဆရာဝန်များ အမြန်ဆုံး သွားခေါ်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။သွားခေါ်တဲ့ ဆရာဝန်က ဘယ်ဆရာဝန်တွေလဲ၊ မကြာမီက ပြန် သွားတဲ့ သမားတော်ကြီး ဦးတွန်းသင်ဘဲလား။

တပည့်တော်။ ။မဟုတ်ပါဘုရား၊ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မြို့နယ်ဆရာဝန်နဲ့ အခြား ဆရာဝန် ၂ ဥပေါ။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာဝန်များ ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်လာကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။မကြာပါဘုရား၊ ၄ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက် ပဌမဆရာဝန် တယောက် ရောက်လာပြီး နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်ခြားပြီး ဆရာဝန် ၂ ယောက် ရောက်လာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ပဌမရောက်တဲ့ ဆရာဝန်က ဘာပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှမပြောပါဘုရား၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့အနေနဲ့ မျက်နှာ မကြည်သောနေတာသာ တွေ့ရပါတယ်။

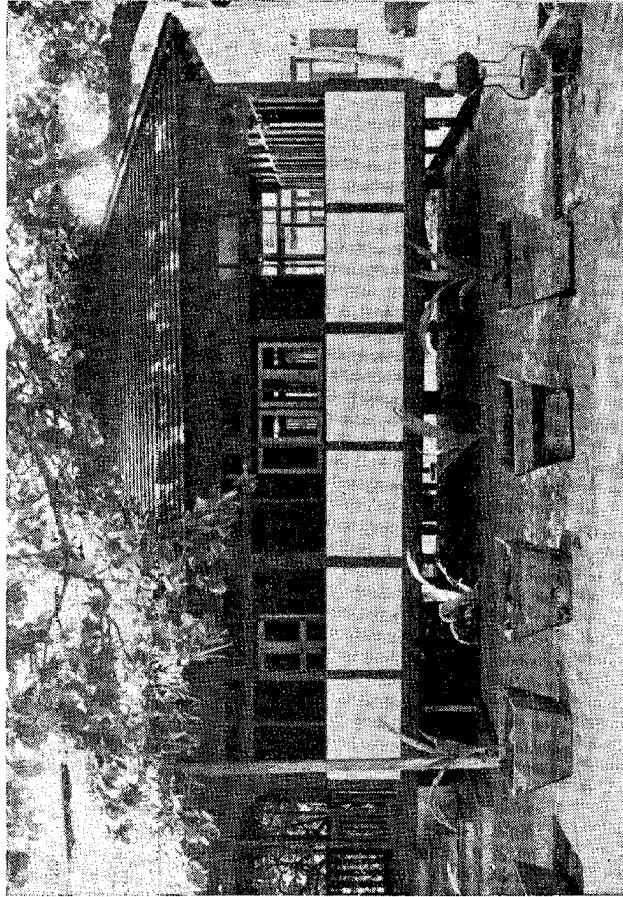
ဓမ္မဂုတ်။ ။နောက်ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်တွေကကော ဘာပြောသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ဘာမှ မပြောကြပါဘူး၊ နဲ့နဲပါးပါး စမ်းသပ်ပြီး ၁ မိနစ် လောက် ဆရာတော်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အော်စိုတော့တာပါဘဲဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။အဲဒီတော့ ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ။

တပည့်တော်။ ။ဆရာဝန်များရဲ့နာရီ မေးကြည့်တော့ ၄ နာရီခွဲတိတိရှိပြီလို့ ပြောပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုတ်။ ။ဆရာတော်ပြန်လွန်တော်မူတာ“၁၃၃၉-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့် ကျော် (၂)ရက်၊ (၂၇-၁၂-၇၇) အင်္ဂါနေ့ညနေ ၄ နာရီခွဲတိတိ”လို့ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့နော်။

မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်တွင်းရှိ ကျမ်းပေါင်းများစွာပြုစု၍
နောက်ဆုံး ပြန်လွန်တော်မူချိန်အထိ သီတင်းသုံးတော်မူသွားသော ကျောင်းဆောင်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မုန့်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတိုက်ရှိသံဃာတွေကော မငိုကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ တချို့သံဃာတွေတော့ ကျိတ်ငိုကြပါတယ်ဘုရား၊ သိပ်ပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မငိုကြဘို့ သတိပေးနေရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ကိုယ်တော်ကော မငိုဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ငိုတော့ ငိုချင်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကစဉ်ယင်အခြား သံဃာတွေ ပိုဆိုးမှာစိုးလို့ ဖြေသိမ့်နေရပါတယ်၊ အခြားအကြောင်းတွေ တွေးပြီးတော့လဲ ငိုချင်စိတ်ကို သိမ်းဆည်းထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေတွေးပြီး စိတ်ကိုသိမ်းဆည်းထားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ ငါ့ငိုတာကို ဆရာတော်သာမြင်ယင် ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးမဲ့ကို လိုလားတဲ့သူများရှိယင် သူတို့ကျိတ်ပြီး လက်ခုပ်တီး ဝမ်းသာ နေကြမှာဘဲ၊ အကျိုးလိုလားတဲ့ သူတွေအားလုံးလဲ စိတ်ဆင်းရဲနေမှာဘဲ၊ ပြီးတော့ နေ့စဉ် ဆရာတော်ဟောပြော၊ ဩဝါဒပေးနေတာတွေလဲ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အထက်တန်း နိကာယ်စာပေများကို သင်ယူ လေ့ကျက်ထားတာတွေလဲ ငါ့အတွက် ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိသလိုဖြစ်ကုန်မှာ၊ အဲဒီလိုတွေးပြီး ငိုချင်စိတ်ပျောက်အောင် သိမ်းဆည်းထားရပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရွှေဆက်ပြီး ဘယ်လိုစိစဉ်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဆရာတော်ပြန်လွန်တော်မူခြင်းကို ဆရာဝန်များ၏ အတည် ပြုချက်ရပြီးနောက် တပည့်တော်စဉ်းစားချက်မှာ... ဆရာတော်၏ ရဟန်း တပည့်၊ လူဝတ်ကြောင်တပည့်တွေဟာ ဘပြည်လုံးမှာ နေရာအနှံ့အပြား ရှိတော့ ပြည့်စုံအောင် အကြောင်းကြားနိုင်မည် မဟုတ်၊ ဈာန်ပြုရန် ရက်ကလဲ့ ကြာကြာထားချင်မှ ထားနိုင်မှာ၊ အဲဒီတော့ (မြန်မာအသံ) ရေဒီယိုမှ ယနေ့ည သတင်းနန်းမှာပါယင် ကောင်းမယ်လို့ ဆိုဖြစ်ပြီး တပည့်တော်စပ်တဲ တောင်လေးလုံးကျောင်းမှ (ကလောင်ရှင် ကိုပညာ) ကို တာဝန်ပေးပြီး ဟံသာဝတီသတင်းစာတိုက်နှင့် သက်ဆိုင်သူများထံ အကူ အညီယူပြီး ရေဒီယိုသတင်းပါအောင် စီစဉ်ရပါတယ်၊ မန္တလေးရှိ ရွှေကျင် သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမှူးပြုသော ဂိုဏ်းဥျးစီးဆရာတော်

များကို အကြောင်းကြား သျှောက်ထားခြင်းများသာ ပဌမနေ့အဘို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပတ်ဝန်းကျင်က ဒကာ-ဒကာမတွေ မလာကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။လာကြပါတယ်၊ ညဉ့်နက်လေ လူများလာလေဖြစ်တော့ အမရပူရမှာရှိတဲ့ သာရေးနာရေးအဖွဲ့မှ အသင်းဝင်လူငယ်များ ရောက်လာလို့ ပရိသတ်ကို ထိန်းခိုင်းထားရပါတယ်၊ ည (၁၂)နာရီ လောက်မှ ပရိသတ် စဲသွားပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တနေ့ကော ဘာအစီအစဉ်တွေ စုပုံဆောင်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နတ်တော် လပြည့်ကျော် (၃) ရက်နေ့တော့ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဂိုဏ်းဥျားစီး ဆရာတော်များကိုပင့်ပြီး ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို ခံယူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဘယ်လိုအမိန့် ပေးတော်မူကြပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်များကို ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်ကြသလဲ၊ ဘယ်သို့ဆန္ဒ ရှိကြသလဲလို့ ထပ်မေးပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကမေးတော့ ဘယ်လိုလျှောက်ထားကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကမေးတော့ ဆရာတော် ဆန္ဒအရ ရက်တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ (၅)ရက်လောက်ထားပြီး မီးသဂြိုဟ်လိုသော်လဲ ယခုဆိုယင် နှစ်ရက်ကုန်သွားပါပြီ၊ နက်ဖန်တရက်သာ စီမံဘို့ အချိန်ရမှာမို့ အချိန်တိုတောင်းသဖြင့် (၅)ရက်ထဲ အစီအစဉ်က မဖြစ်နိုင်တော့ပါ၊ သို့အတွက် (၇)ရက်ထားလို့ကြောင်း အခြားဆရာတော်ကြီးများ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နည်းအတိုင်း မန္တလေးအရှေ့ပြင်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုသော်လဲ တောင်မြို့ (အမရပူရ) မှာသာ ဆန္ဒရှိသူများသဖြင့် တောင်မြို့မှာသာ သင်္ဂြိုဟ်တော့မည့်အကြောင်း လျှောက်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတော့ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဘာများ ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိကပ်မူကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ၇ ရက်ထားခြင်း တောင်မြို့မှာသာ သင်္ဂြိုဟ်လိုခြင်း ဆိုတဲ့ အချက်များကို အများဆန္ဒအရ သင့်မြတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့၊ ယခုကိစ္စမှာ သာရေးမဟုတ်၊ နာရေးဖြစ်တော့ ပဌမ ရွှေကျင်ဆရာတော်၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်၊ နောက်ဆုံး သက်တော်ရှည် သာသနာပိုင် စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ဈာပနတော်တုန်းကလိုပင် အလှူခံသံဃာလဲ ပင့်ဘို့မလိုဘူး၊ သူတို့ထံမှ အသောက်အပိုကိုယ် လက်မခံပါနဲ့၊ လူ့ဘယ်ဝတ္ထုများကိုလဲ လူဘို့မလိုဘူး၊ ဈာပနကိစ္စ ကြုံလိုက်ပုဂ္ဂိုလ်များ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်းဘဲ ပင့်လိုက်ယင် လာလို့တဲ့ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဟန့်တားထားသလိုဖြစ်ပြီး အလာခက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ အကြောင်းကြားရုံသာ အကြောင်းကြားပါလို့ အမိန့်ပေးတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဈာပနမှာ ဘုန်းကြီးပရိသတ် နဲ့နေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ၊ အထိုက်အလျောက်တော့ ကြွလာပါတယ်ဘုရား၊ ကြွလာတဲ့ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်ရန် စိစစ်ထားရာ ဝာရင်းအရ ၂၅၀၀ (နှစ်ထောင်ငါးရာ) လောက် ဆွမ်းကပ်ရပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒကာ-ဒကာမတွေကိုကော ထမင်းကျွေးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ အားလုံးအနေနဲ့တော့ မကျွေးပါဘုရား၊ ဝေယျာဝစ္စ (ကပ္ပိယကာရက)နဲ့ သီလရှင်၊ စုစုပေါင်း နှစ်ထောင်နှိးပါးလောက်သာ ကျွေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သံဃာတော် ၂၅၀၀၊ ဝေယျာဝစ္စ(ကပ္ပိယကာရက)နဲ့ သီလရှင် နှစ်ချပ်ပေါင်း ၄၀၀၀ (လေးထောင်)ကျော်ခန့်ဆိုတော့ မနပ်ပါသား၊ အဲဒီသူတွေအတွက် သားကြီးငါးကြီးတွေ တော်တော်ရှာရဖို့ရမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီရက်အတွင်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားကြီးငါးကြီးတွေ မစီမံဘို့ (ကပ္ပိယကာရက) ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအမများကို မေတ္တာရပ်ခံထားလို့ လိုက်နာကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်ဆုံး ဈာပနပွဲမှာ စည်ပည်ကားကားရှိရဲ့လား။

များကို အကြောင်းကြား လျှောက်ထားခြင်းများသာ ပဌမနေ့အဘို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်တည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ပတ်ဝန်းကျင်က ဒကာ-ဒကာမတွေ မလာကြဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။လာကြပါတယ်၊ ညဉ့်နက်လေ လူများလာလေဖြစ်တော့ အမရပူရမှာရှိတဲ့ သာရေးနာရေးအဖွဲ့မှ အသင်းဝင်လူငယ်များ ရောက်လာလို့ ပရိသတ်ကို ထိန်းခိုင်းထားရပါတယ်၊ ည (၁၂)နာရီ လောက်မှ ပရိသတ် စဲသွားပါတယ်တည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်တနေ့ကော ဘာအစီအစဉ်တွေ စုပုံဆောင်ကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။နတ်တော် လပြည့်ကျော် (၃) ရက်နေ့တော့ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဂိုဏ်းဥပုသ်ဆရာတော်များကိုပင့်ပြီး ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို ခံယူပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီတော့ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဘယ်လိုအမိန့် ပေးတော်မူကြပါသလဲ။

တပည့်တော်။ ။တပည့်တော်များကို ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်ကြသလဲ၊ ဘယ်လိုဆန္ဒ ရှိကြသလဲလို့ ထပ်မေးပါတယ်တည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကမေးတော့ ဘယ်လိုလျှောက်ထားကြတုန်း။

တပည့်တော်။ ။အဲဒီလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကမေးတော့ ဆရာတော် ဆန္ဒအရ ရက်တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ (၅)ရက်လောက်ထားပြီး မီးသဂြိုဟ်လိုသော်လည်း ယခုဆိုရင် နှစ်ရက်ကုန်သွားပါပြီ၊ နက်ဖန်တရက်သာ စီမံဘို့ အချိန်မရှိမှီ အချိန်တိုတောင်းသဖြင့် (၅)ရက်ထဲ အစီအစဉ်က မဖြစ်နိုင်တော့ပါ၊ သို့အတွက် (၇)ရက်ထားလိုကြောင်း အခြားဆရာတော်ကြီးများ သင်္ဂြိုဟ်တုံ့နည်းအတိုင်း မန္တလေးအရှေ့ပြင်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုသော်လည်း တောင်မြို့ (အမရပူရ) မှာသာ ဆန္ဒရှိသူများသဖြင့် တောင်မြို့မှာသာ သင်္ဂြိုဟ်တော့မည့်အကြောင်း လျှောက်ထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။အဲဒီတော့ သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဘာများ ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိကပ်မူကြသေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ၇ ရက်ထားခြင်း၊ တောင်မြို့မှာသာ သင်္ဂြိုဟ်လိုခြင်း ဆိုတဲ့ အချက်များကို အများဆန္ဒအရ သင့်မြတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့၊ ယခုကိစ္စမှာ သာရေးမဟုတ်၊ နာရေးဖြစ်တော့ ပဌမ ရွှေကျင်ဆရာတော်၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်၊ နောက်ဆုံး သက်တော်ရှည် သာသနာပိုင် စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ဈာပနတွေ တုန်းကလိုပင် အလှူခံသံဃာလဲ ပင့်ဘို့မလိုဘူး၊ သူတို့ထံမှ အထောက်အပံ့ကိုလဲ လက်မခံပါနဲ့၊ လူ့ဘွယ်ဝတ္ထုများကိုလဲ လူ့ဘွယ်မလိုဘူး၊ ဈာပနကိစ္စ ကြုံလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်းဘဲ ပင့်လိုက်မယ် လာလိုတဲ့ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဟန့်တားထားသလိုဖြစ်ပြီး အလာခက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ အကြောင်းကြားရုံသာ အကြောင်းကြားပါလို့ အမိန့်ပေးတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါတယ်တည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒီလိုဆိုတော့ ဈာပနမှာ ဘုန်းကြီးပရိသတ် နဲ့နေမှာပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။မှန်ပါ၊ အထိုက်အလျောက်တော့ ကြွလာပါတယ်တည်း၊ ကြွလာတဲ့ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်ရန် စီစဉ်ထားရာ စာရင်းအရ ၂၅၀၀ (နှစ်ထောင်ငါးရာ) လောက် ဆွမ်းကပ်ရပုံ တယ်တည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ဒကာ-ဒကာမတွေကိုကော ထမင်းကျွေးသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ အားလုံးအနေနဲ့တော့ မကျွေးပါဘူး၊ ဝေယျာဝစ္စ (ကပ္ပိယကာရက) နဲ့ သီလရှင်၊ စုစုပေါင်း နှစ်ထောင်နှိးပါးလောက်သာ ကျွေးပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။သံဃာတော် ၂၅၀၀၊ ဝေယျာဝစ္စ (ကပ္ပိယကာရက) နဲ့ သီလရှင် နှစ်ရပ်ပေါင်း ၄၀၀၀ (လေးထောင်) ကျော်ခန့်ဆိုတော့ မနပ်ပါလား၊ အဲဒီသူတွေအတွက် သားကြီးငါးကြီးတွေ တော်တော်ရှာရဗျေမှပေါ့နော်။

တပည့်တော်။ ။ဒီရက်အတွင်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သားကြီးငါးကြီးတွေ မစီမံဘို့ (ကပ္ပိယကာရက) ကျောင်းဒကာ-ကျောင်းအမများကို မေတ္တာရပ်ခံထားလို့ လိုက်နာကြပါတယ်တည်း။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။နောက်ဆုံး ဈာပနပွဲမှာ စည်ညင်ကားကားရှိရဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါဘုရား၊ ပရိသတ် အကဲခတ်တတ်တဲ့သူများကတော့ (ထိန်းကျော် ပရိသတ်) လို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါလောက် ပရိသတ်များတော့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်ရဲ့လား၊ ဘာပြဿနာများ ပေါ်သေးတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ပဌမတော့ ထိန်းလို့မှ ရပါ့မလားလို့ ဈာပနကော်မီတီ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ (ပ-လ-၈-၂) တပ်မှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွင်းနဲ့ တာဝန် ရှိသူများက စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိပါတယ်တဲ့။ သို့သော် အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ကိုယ့်သံဝေဂစိတ်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ကျောင်းတိုက်က ဈာပနပြုတဲ့ (မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့) နေရာပင့်တော့ ကရဝိက်ဖေါင်စသည့် အဆောင်အယောင်တွေနဲ့လား။

တပည့်တော်။ ။ မဟုတ်ပါဘုရား၊ အားလုံး သံဃာတပည့်တွေကို ပြောသားပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ပင့်ဆောင်ရာမှာ နောက်ဆုံး ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ယာဉ်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်းဟာ အမှန် မြတ်ဆုံး-အကောင်းဆုံး- သဘာဝအကျဆုံး ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်ပြီး ဒီအတိုင်း ကျင့်သုံးကြပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အဲဒီလို ရုပ်ကလာပ်ပင့်ဆောင်တဲ့ (ထမ်းတဲ့) နေရာမှာ ဒကာ-ဒကာမတွေ မပါဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ ဒကာ-ဒကာမတွေ မကိုင်ရ (ထမ်းရ) ပါ ဘုရား၊ အားလုံး သံဃာတော်တွေချည်းပါဘဲ။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရုပ်ကလာပ် ပင့်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ ဒကာ-ဒကာမတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုင်ဆောင်ခွင့် (ထမ်းခွင့်) မပြုတာတုန်း။

တပည့်တော်။ ။ ဒကာ-ဒကာမတွေကို ကိုင်ဆောင်ခွင့် (ထမ်းခွင့်) ပြုလိုက်ယင် အလှအယက် ရုတ်တရက်သဲသဲဖြစ်ပြီး ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ သံဝေဂပွဲနဲ့ မတူဘဲ ပျော်ပွဲလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ ဒကာ-ဒကာမတွေက ကျေနပ်ကြပါ့မလား။

တပည့်တော်။ ။ အစိမ်း အမှည့်မရွေး တပြေးညီထဲ ဘယ်သူ့မှ ခွင့်ပြုတော့ ကျေနပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဈာပနကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွမ်းကျွေးမှုစသော အခြားဆောင်ရွက်တယ်ကိစ္စတွေကို သီးခြား ကောင်းမှုရှင်များ (တပည့်တော်က သာတာဝန်ယူပါမယ်လို့ ဆိုသူများကော) မရှိဘူးလား။

တပည့်တော်။ ။ လျှောက်ထားသူတွေကတော့ များပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘာတာဝန်မှ သီးခြားမယူကြဘို့ ဘာဘဲ ဆောင်ရွက်ဆောင်ရွက် အသေးအဖွဲ့ကစပြီး အများကောင်းမှုချည်း ဖြစ်စေကြဘို့ ပြောထားတော့ အားလုံး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လိုက်နာကြပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တာလား၊ မြေမြှုပ်တာလား၊ ရေမျှောတာလား၊ ဒါက ပိဋကစာပေမှာလာတဲ့ ဈာပန ဥပုသ်နဲ့ သိရအောင် မေးတာပါ၊ လျာရှည်တယ်လို့လဲ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒီလို မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့ အရိုးကျန်အောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်တာလား၊ အားလုံးပြာဖြစ်အောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်တာလား။

တပည့်တော်။ ။ အရိုးကျန်အောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်၊ အားလုံးပြာဖြစ်အောင် မသင်္ဂြိုဟ်ပါဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ ဒါဖြင့် နောက်ရက်မှာ အရိုးကောက်ပွဲ ကျင်းပသေးသလား။

တပည့်တော်။ ။ မကျင်းပပါဘုရား၊ ရိုးရိုးဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ သံဃာတွေနဲ့ ကောက်ပြီး သိမ်းဆည်းထားပါတယ်။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ သိမ်းဆည်းထားတဲ့အရိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ဘို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲ။

တပည့်တော်။ ။ အခွင့်သာတဲ့အချိန်မှာ (တပည့်များ အမှတ်ရစေရန်) အထိမ်းအမှတ် ဗိမာန်ဆောက်ပြီးထားရန် ရည်ရွယ်ပါတယ်ဘုရား။

ဓမ္မဂုဏ်။ ။ အားလုံး ဈာပနပွဲတခုလုံး ရှိကြည့်ယင် အေးအေးချမ်းချမ်း ချောချောမောမောပြီးဆုံးသွားလို့ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ကဲကဲ...တပည့်

ဖြစ်တဲ့ အားလုံးသော ရဟန်း-ရှင်လူ ခပ်သိမ်းသူတို့ရဲ့ ကိုယ်စား နောက်ဆုံး
အဖြစ်ဖြင့် ရှိခိုး ကန်တော့လိုက်ပါဥးကိုယ်တော်။

တပည့်တော်။ ။ မှန်ပါဘုရား။

သုဗ္ဗတော နော သိဿောဟာယ၊
ဒိဗ္ဗောကာသ ဂတောတုရံ၊
ထေရာ သောကပရေတာနံ၊
အယံ စရိမ ဝန္တနာ။

သုဗ္ဗတော - ရဟန်းတော်မြတ်၊ ကျင့်သုံးအပ်သည့်၊ လေးရပ်သုဒ္ဓိ၊ ကောင်း
မြတ်သော သီလရှိတော်မူသော၊ ထေရာ-သာသနာအလုပ်၊ နောက်မဆုတ်ဘဲ၊
အားထုတ်ရှင်ပျော်၊ ဆရာတော်သည်။ နော သိဿော-အမိမဲ့သား၊ ရေနဲ့ငါးနှင့်၊
မခြားတမူ၊ အလားတူသည့်၊ သားတပည့်တို့ကို၊ ဩဟာယ - တာဝန်ဟူသမျှ၊
ယူရစ်ကြည့်၊ ဝိတ်ချအနေ၊ မန့်မချွေ့ဘဲ၊ မျက်နှာတော်လွဲလျက်သာလျှင်၊ ဒိဗ္ဗော
ကာသ - ရုတ်တရက်သားဟာမို့၊ တပည့်တွေကို နှုတ်မဆက်အားရော့ထင်၊
ထက်ဖျားက ပင့်ဆောင်ယူ၊ ကြည်ကြည်ပျူ ရှိန်ဝါသန်းပြီနဲ့၊ ဟို.....သီတစူ
နိဗ္ဗာနန်းဆီသို့၊ တုရံဂတော-သံယောဇဉ်နွယ်ကြိုးကို၊ ပယ်ချိုးကာ ချိန်ခါဆန်း
လို့၊ ဪ.....ကြလှမ်းတော်မူရှာပြီဘုရား။

သောကပရေတာနံ - သောကတွေ ပွေ့ကာလှိုင်၊ တွေ့ကာမှိုင် ကယ်သူဝေး
ပြီမို့၊ တပည့်တွေမှာဘုရား..... ပရိဇေဖြင့်လဲ ဘယ်မအေးနိုင်ဘူး ဆွေးတသသ၊
ငေးတ-ရတဲ့ တပည့်တော်တို့၏၊ အယံ-ကာယနှင့် မြတ်ဝစီ၊ မနောက် အလီလီ
ဖြင့်၊ တင်ချီကာ ဥးနှိမ်ကျိုးလို့၊ အကြိမ်ကြိမ် ခိုခိုးလိုက်ခြင်းသည်ကား၊ စရိမ
ဝန္တနာ-ဂုဏ်တော်တမ်းတ၊ ပုံမှန်ဆလျက်၊ လွှမ်းမိုးမှုမိုင်၊ မမှန်းနိုင်သော်လဲ၊
ဪ..... နောက်ဆုံးတိုင် ကန်တော့ခြင်းပါဘုရား။

တဘဝသံသရာ ဖြီးပြီ။

အုပ်စု (၅၀၀၀)

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၁၁၆၇)

ထုတ်ဝေသူ—

ဦးအောင်ခန့်၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၁၆၂၄) သရုပ်စာပေ။

အမှတ်(၅၀၇) ၈၂-လမ်း၊ ၃၆/၃၇လမ်းကြား မန္တလေး။

—ဝ—

ပုံနှိပ်သူ—

ဦးကျော်၊ မြ (၀၁၈၂၄)၊ နယူးဘားမား ပိဋကပုံနှိပ်တိုက်
မဟာဂန္ဓာရုံ စရပ်ဝင်း၊ အမရပူရမြို့။

—ဝ—

မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်း — မောင်အေးမြင့် (မြန်မာ့ရိုးရာ ဒီဇိုင်း) ရေးဆွဲသည်။

